

Giới thiệu Hiểu Đi Hi Đến

Nếu các bạn đã từng đọc câu truyện có tựa Ông Xã Là Phúc Hắc Đại Nhân thì chắc hẳn không nên bỏ qua câu chuyện của đời sau này, câu truyện có tên Hiểu Đi Hi Đến của đồng tác giả Khuyển Thần Khuyển Khuyển.

Hiệp một: Anh bị cô đẩy đến mức bẽ đầu chảy máu. Hiệp hai: Anh bị cô đánh đến mức choáng váng hoa mắt. Nhưng từ đầu đến cuối, anh luôn biết rõ một điều, cô chính là người con gái mình cần.

Cô dùng quan điểm của bộ môn tâm lý học tội phạm để đánh giá anh: Gian xảo, chỉ được mẽ ngoài, tự cao tự đại, cứ cho mình là hay, ham muốn không chế rất mạnh, có thể chẩn đoán tâm lý lâm sàng là khá biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Hiểu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phiên Ngoại 1

Thứ bảy ngày 18 tháng 4 năm 2023, là ngày sinh nhật thứ bốn mươi ba của Khang Duật, đối với một người đàn ông mà nói, có thể nói tuổi này là lúc hấp dẫn nhất.

Không chỉ hấp dẫn mà trong công việc, anh cũng đạt được chức vụ cơ trưởng rất oai phong, tuy nói làm phi công có thể đi khắp thế giới nhưng bay nhiều sẽ có thể bị rụng tóc, hay mắc bệnh cơ giãn tĩnh mạch, nhưng nhìn Khang Duật mà xem, hoàn toàn chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Tóc tai không rụng, đen bóng như thể ăn hà thủ ô mỗi ngày, da dẻ ngày càng trơn nhẵn, chẳng hề có một nếp nhăn. Thời niên thiếu thì đẹp trai, đến tuổi này rồi thì càng có sức hấp dẫn; tuổi càng lớn, sức hấp dẫn của đàn ông càng cao, chỉ cần là phụ nữ, hễ ai nhìn thấy anh mắt đều sáng rỡ, còn không thì cũng đứng lại ba phút đồng hồ nhìn bóng anh khuất dần.

Mà trên người anh cũng không thấy hình ảnh người đàn ông phải vất vả nuôi gia đình, ngược lại là một ông chú rất thông thả, thư thái.

Mặc dù là ngày nghỉ nhưng Khang Duật cũng có thói quen thức dậy sớm, chủ yếu là do Miểu Miểu không nằm trên giường. Tám năm trước cô đã bắt đầu gia nhập hàng ngũ các bà nội trợ, năm giờ sáng đã bắt đầu tỉnh, sau khi đánh răng rửa mặt xong thì bắt đầu xay sữa đậu nành làm bữa sáng, thi thoảng cũng ra ngoài mua món mới. Bình thường thì cứ đúng sáu giờ rưỡi, nhất định bữa sáng nóng sốt đã được dọn sẵn trên bàn, vừa thuận tiện vừa dinh dưỡng ngon lành để hai ba con đến trường đi học, đi làm; nếu anh và con gái đều nghỉ ở nhà, cô nhất định sẽ nấu một nồi canh ngon lành để hai ba con được tắm bổ, mỗi ngày cơm ba bữa, đều là những món khác nhau.

Các đồng nghiệp nhiều năm trước đều cảm thấy anh lấy Miểu Miểu thì có chút thiệt thòi, bởi Miểu Miểu không được xinh đẹp gì cho lắm, đến bây giờ thì bọn họ đều cảm thấy con mắt của anh thật tinh tường, cưới một người vợ hiền lành như vậy, chăm sóc anh như một ông hoàng.

Nghĩ lại thì rất giống như mong ước lúc nhỏ, muốn cô chăm sóc anh, nấu cơm, giặt quần áo, lại còn sinh con cho mình. Thế nhưng ý định trả thù lúc bé sớm đã không tồn tại, anh thật không muốn Miểu Miểu phục dịch anh như một bà già, chỉ có thể nói là anh may mắn cưới được một người vợ thật tốt mà thôi.

Khang Duật nhìn qua chỗ trống bên giường, bây giờ chỉ muốn cô vợ đảm đang này có thể nằm lăn trên giường lâu một chút, mới sáng sớm đã phải chịu cảm giác lạnh lẽo như vậy, tốt xấu gì hôm nay cũng là sinh nhật anh cơ mà.

Rời khỏi giường, ngoài cửa sổ ngập tràn hương hoa tiểm chim hót, không khí vô cùng trong lành, anh lười biếng đuổi người, rửa mặt xong lại như một ông lớn ngồi sofa đọc báo. Khang Duật đang dự định đưa Miểu Miểu đến khách sạn xoay tròn giữa không trung cấp sáu sao mới khai trương ở Thượng Hải ăn cơm tối, bên ngoài là ăn sinh nhật, nhưng trong đó thì... Anh vờ như đọc báo, thật ra là âm thầm lấy thẻ mở cửa phòng khách sạn đang giấu dưới sofa nhét vào ví.

Nếu mà để Miểu Miểu biết trước, thế nào cô cũng lái nhái câu ‘Cái này có thể mua được bao nhiêu con chó...’ hoặc tương tự như thế, vân vân và vũ vũ. Chắc chắn chín phần sẽ bắt trả lại phòng, chả bằng com nước xong xuôi kéo thẳng vào phòng, tránh tối nay khỏi mất mặt.

Nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, anh cau mày, bình thường thì giờ này cô hẳn là đã mua bữa sáng về rồi chứ.

Cách Cách mười sáu tuổi mặc đồ ngủ in hình cún con, lê đôi dép hình cún con từ trên lầu xuống, dụi dụi mắt, ra về ngủ chưa đủ giấc, cô nhóc cào cào tóc chào Khang Duật – “Ba, con chào ba!”

“Ừ chào con!” – Khang Duật ghé mắt nhìn con gái cùng một cái rồi quay về tờ báo – “Sao dậy sớm vậy con, định ra ngoài à?”

Cách Cách dạ một tiếng rồi vào bếp nhìn quanh – “Mẹ đâu rồi ạ?”

“Mẹ con đi mua bữa sáng, chưa về.”

“VẬY Ạ!” – Cách Cách tùy ý đáp, vào bếp mở tủ lạnh, lấy chanh ngâm Miếu Miếu làm sẵn cho vào chén nước ấm để dễ tiêu trước.

Có điều chỉ lát sau Miếu Miếu đã về, cửa vừa mở ra liền để cặp lồng thức ăn lên bàn, sau đó không nói tiếng nào chạy thẳng vào nhà vệ sinh, khóa trái cửa.

Hai ba con ngạc nhiên nhìn cửa toilet, đây là thế nào? Bình thường sau khi mua bữa sáng về cô sẽ dọn ra, còn kể những mẩu chuyện phiếm nghe được ở chợ, chưa từng không nói một câu mà chạy thẳng vào nhà vệ sinh như thế.

Cách Cách nghĩ chắc là mót tiểu chẳng.

Nhưng, đã ba mươi phút trôi qua, Miếu Miếu vẫn chưa bước ra.

Khang Duật có hơi lo lắng, đang định gõ cửa toilet hỏi han, thì chuông phòng khách vang lên.

Cách Cách đang gặm bánh bò giờ tay, ý muốn để con bé mở cửa.

Cửa mở, cậu thiếu niên đẹp trai tóc vàng mắt xanh xuất hiện.

“Sao anh tới sớm vậy?” – Cách Cách vẫn gặm bánh, hỏi cậu.

Tề Dữ cũng mười sáu tuổi, cời giày bước vào – “Anh sợ em ngủ quên nên muốn đến sớm một chút.”

“Em dậy sớm mà!” – Cách Cách đáp, chỉ về bàn ăn – “Ăn sáng không? Mẹ vừa mới mua, còn nóng đó.”

Cậu lắc đầu, đột nhiên ánh mắt dừng lại trước Khang Duật.

Khang Duật nheo mắt, u ám nhìn cậu. Tề Dữ nhất thời cảm thấy ón lạnh toàn thân, nuốt nước miếng, cúi đầu chín mươi độ, kính cẩn lễ phép chào hỏi – “Bác... bác trai, con chào bác.”

Khang Duật không đáp. Hai năm trước từ khi Cách Cách nói với anh, con yêu sớm, anh liền không thích cậu nhóc này nữa, nhưng đối với chuyện yêu sớm thì anh không có tư cách nào dạy dỗ con cái. Cái này đúng là nhà đột từ nóc đột xuống, không phải trước đây anh cũng thân thiết với Miếu Miếu như thế sao.

Tề Dữ bị anh trừng mắt không dám ngẩng đầu, vẫn cúi gập một góc chín mươi độ.

Đối với một người ba mà nói, người yêu con gái như cái gai trong mắt, bởi đánh người là sai nên nhóm các ông ba đành dùng ánh mắt giết người ‘đâm mây nhất’ cho hả giận.

“Đứng lên đi, còn cúi làm gì nữa, anh không mệt à?” – Cách Cách ôm lấy tay cậu, kéo qua bàn ăn.

Tề Dữ không dám không nghe lời Cách Cách, nhưng càng không dám méch lòng Khang Duật, thật đúng là khó cả đôi đường, nhưng Khang Duật bây giờ không hơi đâu mà để ý đến cậu, trong bụng vẫn còn mãi canh cánh về Miếu Miếu trong nhà vệ sinh.

Buổi sáng Cách Cách đã uống rất nhiều nước, muốn đi toilet. Tuy phòng của cô bé trên lầu cũng có nhà vệ sinh riêng nhưng nước xa không cứu được lửa gần, bước tới gõ cửa nhà vệ sinh nhanh hơn cả Khang Duật – “Mẹ, mẹ khỏe không, con muốn vào nhà vệ sinh. Con với Tề Dữ phải đi ra ngoài, mẹ nhanh nhanh chút đi!”

Trong cửa vẫn không hề có động tĩnh gì.

Khang Duật đã nghĩ đến chuyện không may, định nâng chân đạp cửa.

Đột nhiên cửa bỗng mở toang.

Đầu tóc Miếu Miếu bị vò như tổ chim, bước từ trong ra.

Cách Cách vội vàng chui tọt trong nhà vệ sinh.

“Sao vậy em?” – Khang Duật vuốt lại tóc cho cô.

Khuôn mặt Miếu Miếu vô cùng suy sụp, vô cùng thê thảm.

“Miếu Miếu?” – Khang Duật nâng cằm cô lên.

Có câu con gái mười tám không xấu, hai mươi như mặn tươi, qua ba mươi là đóa mầu đơn nở rộ, nhưng đến tuổi bốn mươi thì như đồ mi già, người ta thường gọi chung là rau héo. (Đồ mi là một loại cây bụi nhỏ có gai nhọn)

Ấy thế mà Miếu Miếu lại hoàn toàn trái ngược. Không biết có phải nhờ Khang Duật nuôi tốt hay ngày ngốc ở lâu bên cạnh nên được hưởng cái ‘yêu khí’ của anh, tuổi càng lớn thì cô càng đẹp.

Da Miếu Miếu vốn đẹp. Khi còn trẻ vừa trắng vừa mềm như búp bê sứ, lớn tuổi rồi vẫn đẹp đáng ngạc nhiên, không hề có dấu vết của phụ nữ lú tuổi, không hề có nếp nhăn. Diễm Diễm từng ghen tị nói, hẳn là nhờ cô béo, bởi da mặt căng đều, lấy đâu ra nếp nhăn nữa chứ.

Cô béo thật, từ lúc trưởng thành đến nay, nhưng có điều nhờ làm nội trợ trong thời gian dài nên tuy béo nhưng đều đều, hơn nữa thỉnh thoảng có tập thể dục, bây giờ nhiều nhất cũng chỉ thuộc loại đậm người mà thôi. Ngực lớn thế, còn eo nhìn qua vô cùng nhỏ, không giả chút nào. Bây giờ quả thật trông Miếu Miếu không béo, dáng vẻ lại càng có thêm sức hấp dẫn của một phụ nữ trưởng thành. Ngực của cô vẫn đầy đặn như trước, không hề có vẻ héo hon theo tuổi tác, tuy thật ra sức hút trái đất cũng có ảnh hưởng đôi chút. Nhưng mà làm chủ gia đình mấy năm, ngoại trừ tay nghề nấu ăn giỏi lên, làm mẹ hiền vợ đảm thế nào, cũng có nghiên cứu cách giữ chặt trái tim đàn ông, nhất là loại người luôn có gái đẹp vây quanh như Khang Duật, cô không thể không đề phòng, không liên quan đến việc yêu đương sâu đậm bao nhiêu, ngoại trừ tình yêu để duy trì hôn nhân còn cần phải nỗ lực. Có rất nhiều chuyện phiền hà, đầu óc cô không thể tiếp nhận, lúc rảnh rỗi thì lên mạng, học một chút về cách làm đẹp đơn giản và cách ăn mặc, sau đó trông hoa, làm xà phòng thủ công tạo phong cách riêng, kiên trì bền bỉ như thế, hiệu quả rất rõ rệt.

Quả đúng như câu nói, trên đời không có phụ nữ xấu, chỉ có đàn bà lười.

“Miếu Miếu, nói chuyện đi em!” – Thấy khuôn mặt cô khóc lóc nức nở, không hề nói một câu, Khang Duật không chịu được.

Miếu Miếu thút thít, chìa tay, mở ra trước mặt anh.

Là một que thử thai nhỏ.

Que thử thai không quan trọng, chủ yếu trên đó có vạch hồng, lại còn... hai vạch.

Lúc nào Cách Cách đã đi vệ sinh xong, tò mò ló đầu nhìn trộm, kinh hô – “Mẹ, không phải chứ, cũng tuổi này rồi mà! Đừng có đùa nha, nếu truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười chết luôn đó!”

Miếu Miếu nghe thế, trong lòng càng thêm hoảng loạn, bỏ nhào vào lồng ngực Khang Duật, dùng sức đâm anh – “Anh xem, đều tại anh, ngay cả con gái cũng ghét bỏ em!”

Có câu cô em hồn nhiên ngọt ngào, một khi kết hôn sẽ từ từ biến thành mụ dạ xoa, Miếu Miếu không thể, trong nhà có hai người vũ trụ đè nặng, mụ dạ xoa người trái đất như cô không vùng lên được.

Khang Duật đờ người nhìn vào vai vạch hồng rõ ràng kia, món quà sinh nhật này... hơi lớn.

Miếu Miếu tiếp tục đâm không ngừng không nghỉ, càng thêm oán giận, Khang Duật ôm chặt cô dịu dàng anh ừ – “Ừ, trách anh.” – Nói xong, hung dữ trừng mắt về Cách Cách.

Cách Cách rụt cổ, vội sửa lời – “Ý con là... à ừm... à... mẹ lớn tuổi như vậy mà con sinh em bé, sẽ... sẽ... rất... vất vả.”

Cô nhóc lo ngay ngáy trong lòng, cũng do mình lạnh mồm mau miệng, suýt nữa quên mất ba chiều mẹ thế nào. Còn nhớ lần đầu tiên cãi lại mẹ, làm mẹ giận, sau khi ba biết liền trách mắng cô một trận – “Mẹ con là người phụ nữ ba nâng niu trong lòng bàn tay, con dựa vào vì là mẹ cãi lại mẹ, vào phòng đi, tự kiểm điểm bản thân!”

Kiểm điểm bản thân xong, ba tháng trời cô nhóc không được nhận tiền tiêu vặt.

Tề Dự cảm thấy không khí có vẻ hơi nghiêm trọng, lại muốn kiểm điểm trước mặt Khang Duật, vắt óc suy nghĩ một hồi lâu, ngây thơ cười ngốc nói một câu – “Bác trai và bác gái thật thắm thiết!”

Vèo! Vèo! Vèo!

Sáu con mắt sắt như dao phóng thẳng vào người cậu.

Tên nhóc này, vạch áo cho người xem lưng làm gì chứ...

Nụ cười xán lạn của cậu nhóc cứng đờ trên mặt.

Khang Duật mặc cậu, trước tiên là phải làm chủ tình hình, nhưng nhìn hai vạch hồng kia, lại thấy đau đầu.

Miếu Miếu ngã vào lòng Khang Duật, tâm trạng cũng vô cùng sầu não. Sáng nay cô vẫn ra ngoài mua bữa sáng như mọi ngày, lúc ngang qua siêu thị thấy băng vệ sinh đang giảm giá. Phẩm chất cơ bản nhất của bà nội trợ chính là tiết kiệm, mặc cho Khang Duật kiểm tiền đủ để cô không cần phải như vậy, nhưng mà làm nội trợ hồi lâu hẳn nhìn thấy giảm giá thì không thể kiềm chế ham muốn mua sắm. Miếu Miếu và Cách Cách đều là phụ nữ, lúc nào cũng cần dùng cái này, không mua không được.

Vào siêu thị đang do dự không biết nên mua hiệu nào, đột nhiên sức nhớ ‘bà dì’ của mình lâu rồi không tới, ngay từ đầu chẳng nghĩ tới việc mang thai, cho là chẳng qua chu kỳ sinh lý chịu ảnh hưởng bởi thay đổi thời tiết mà thôi. Mua xong đi ra chợ, định mua bữa sáng, nhớ tới lâu rồi chưa ăn cá, định làm cá khứa hạt sốt cà, nhưng vừa ghé vào sạp cá, ngửi mùi, liền nôn hết cả ra, rất giống hồi mang thai Cách Cách, tiếng chuông báo động vang lên trong đầu, vội vàng quay lại siêu thị mua que thử thai.

Quả nhiên... trúng thưởng!

Khang Duật từ từ khôi phục – “Này chưa chắc đúng đâu, em cũng biết hàng trong nước...”

Chưa nói hết, Miếu Miếu móc ra thêm vài que khác, khác dạng khác cỡ, hàng ngoại hàng nội đều có, cô xòe ra như quạt cho anh xem

Vạch hồng, vạch hồng, đều là hai vạch!

Nếu không thì cô ở nhà vệ sinh suốt nửa tiếng đồng hồ làm gì chứ, cô cũng không dám tin, mặc cho ánh nhìn kì thị của nhân viên thu ngân, vẫn mua thêm vài loại khác.

Huhuhu... Kết quả, cô quả nhiên đã trúng thưởng.

Năm nay, Miếu Miếu đã bốn mươi một tuổi rồi.

Mặt Khang Duật co giật, sai bước, vội lấy chìa khóa xe trên bàn, kéo Miếu Miếu đi.

Ra đến cửa, đột nhiên anh quay lại về phía Cách Cách và Tề Dự – “Hôm nay hai đứa đừng đi nữa! Ngoan ngoãn ở nhà chờ đi.”

Cách Cách gật đầu.

Khang Duật hướng về Tề Dự, cậu nhóc lập tức gật lia lịa, anh nheo mắt, gió lạnh thổi từng cơn – “Ở nhà chơi gì cũng được, miễn là đừng đùa lên đến giường.”

Tề Dự cuống quýt xua tay lắc đầu, mặt đỏ như ớt khi.

Cậu có nghĩ tới cũng không có gan làm.

Rầm! Cửa sập mạnh, ngoài cửa còn loáng thoáng tiếng Miếu Miếu thắc mắc – “Anh kéo em đi đâu vậy?”

“Đi bệnh viện! Em đúng là, quả lớn như vậy, anh phải biết em ‘bọc giấy gói’ xong rồi thì còn có thể ‘mở’ được hay không, ‘mở’ rồi thì còn dùng được không? Nếu có thể ‘mở’ thì anh cũng phải biết mấy tháng nữa mới được ‘mở’ chứ?”

Ặc...

Tới bệnh viện rồi, dù biết đã mang thai nhưng vẫn phải thử nước tiểu một lần nữa.

Thấy hiện hai vạch, mặt Khang Duật tối sầm như thể cả thế giới đang mắc nợ mình.

Vào phòng khám, Miếu Miếu then thùng ngồi trước mặt bác sĩ.

“Bao nhiêu tuổi rồi?” – Bác sĩ nào cũng có tính này, viết rõ rành rành trên bệnh án thế rồi mà còn cố tình hỏi.

“4... 41 tuổi.” – Miếu Miếu đáp.

Bác sĩ ngẩng đầu nhìn cô, sau đó nhìn Khang Duật đằng sau, rõ ràng là nam không vui, nữ bối rối.

Lấy kinh nghiệm nhiều năm làm bác sĩ, liền phán – “... Tái hôn?”

Mấy năm nay quan niệm kết hôn càng lúc càng nhạt hơn nước lã, kết hôn, li dị, rồi lại tái hôn. Nếu là hôn nhân đầu, làm gì có chuyện tuổi này rồi mà còn ‘trai già sinh ngọc’ chứ.

Miếu Miếu lập tức lắc đầu – “Không, không phải!”

“Ồ... tôi biết rồi!” – Trông mặt bác sĩ đảo vội ra vẻ hiểu chuyện – là ngoại tình.

Miếu Miếu cảm thấy ánh mắt bác sĩ nhìn mình đầy vẻ mờ ám, đến nỗi cô cũng hiểu rõ, vội vàng đứng dậy lắc đầu – “Không phải, không phải, quan hệ chúng tôi không phải thế!”

Giải thích chính là một sự che giấu, càng bôi càng đen.

Bác sĩ gật đầu – “Tôi hiểu mà. Cơ bản là anh chị cũng không vui vẻ mà thừa nhận chuyện này, chị đừng kích động, ngồi xuống, ngồi xuống đi.”

Mấy năm nay quan niệm kết hôn rồi li dị, li dị rồi lại tái hôn càng lúc càng bừa bãi, không muốn để người khác biết mình đang ngoại tình.

Mặt Miếu Miếu đỏ lựng, không thể giải thích cho rõ ràng.

Bác sĩ lại hỏi – “Vậy chắc là không giữ đứa bé này phải không?”

Miêu Miêu cả kinh, bật dậy – “Không... không phải...” – Vị bác sĩ này là người nước nào vậy, làm cô sốt ruột đến đau dạ dày.

Bác sĩ biết ý liền đáp – “Chị yên tâm, cơ thể chị rất tốt, đừng nói là nạo thai, có sinh cũng không sao.”

Miêu Miêu không biết trả lời thế nào, lấp ba lấp bắp.

Đột nhiên rầm một tiếng, một bàn tay đập mạnh lên tập hồ sơ bệnh án của bác sĩ.

Bác sĩ ngẩng đầu, nhìn cặp mắt Khang Duật đang gườm gườm, tóc gáy dựng ngược – “Anh muốn... muốn làm gì?”

Cái gã này bày ra vẻ khủng ba như vậy làm gì chứ.

Khang Duật nheo mắt, chậm rãi hỏi – “Có thật là sinh... cũng không sao?”

Bác sĩ theo bản năng gật đầu.

“Ông khẳng định?”

Bác sĩ lại gật đầu, suýt nữa là định giơ tay phát thệ.

Khang Duật thở dài một hơi, nhưng sắc mặt đã tốt hơn nhiều, rút bàn tay đang đè trên hồ sơ bệnh án lại, ôm sát Miêu Miêu, hôn lên đỉnh đầu cô.

Bác sĩ cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa định hỏi lại – cuối cùng là muốn giữ hay không?

Đột nhiên Khang Duật như muốn bắn ra tia sáng giết người – “Cô ấy là vợ tôi, vợ đầu!”

Bác sĩ ngây người.

Tuy Miêu Miêu chỉ mới mang thai được một tháng, nhưng với khoa học kỹ thuật của năm 2023 thì đã biết được giới tính, là con trai, cô rất mừng rỡ, hẳn rằng ra là đưa tay xoa bụng.

Đầu tiên phải tìm tên ở nhà cho con – Tiểu A Ka.

Mẹ Khang Duật ở Đông Bắc xa xôi nghe tin đó, kích động đến không thở được, cũng may sức khỏe bà tốt, nói qua điện thoại muốn nhất định đến đây.

Khang Duật gạt ý của bà, nói mình có thể chăm sóc được, hơn nữa bà tuổi đã cao, chờ khi sinh rồi hãy tới.

Lão Phúc Tấn nghĩ thầm, tuy sức khỏe mình còn tốt, nhưng chăm sóc người khác thì cũng khá vất vả, đến rồi, không khéo còn phải để con trai chăm nom thêm, khó mà có thể săn sóc con dâu chu đáo, cũng đồng ý.

Ngoại trừ ba tháng đầu Tiểu A Ka khiến Miêu Miêu khó chịu thì sau đó chẳng quấy chút nào nữa, ngoan ngoãn lớn dần trong bụng mẹ.

Mẹ của Khang Duật vẫn thường xuyên gọi điện thoại, hỏi thăm tình hình, tiện thể bàn bạc với bên nhà thông gia định đặt tên cháu trai là gì.

Đây là cháu trai đích tôn của nhà Ái Tân Giác La, nhất định phải đặt một cái tên thật vang dội, chọn ra cũng chừng mười mấy cái rồi mà vẫn chưa bằng lòng, cứ như thế kéo dài tới ngày Tiểu A Ka chào đời.

Lần này Khang Duật đã có nhiều kinh nghiệm, đại khái gọi là trước lạ sau quen, anh đã chuẩn bị ổn thỏa từ sớm, chăm sóc Miêu Miêu tròn trịa, thuận lợi suôn sẻ đẩy vào phòng sinh.

Một giờ sau, Tiểu A Ka cất tiếng khóc chào đời, mẹ tròn con vuông.

Tuy Tiểu A Ka đã ra đời, nhưng mãi đến khi Miêu Miêu ra viện, vẫn chưa được đặt tên. Một tuần sau khi xuất viện phải đi nộp giấy khai sinh, nếu không thì không thể đăng ký vào hộ khẩu.

Chớp mắt thì đã tới kì hạn một tuần, ông bà Âu Dương, còn có mẹ Khang Duật, ba người vẫn còn đang bàn bạc chuyện đặt tên, mỗi tên đều có cái hay, không ai nhường ai. Miêu Miêu vừa sinh xong, đang ở cữ nên chẳng hơi sức đâu mà để tâm đến việc này, Khang Duật chỉ lo chăm sóc vợ, cũng không tham gia vào.

Cách Cách lên chức chị nhìn cậu em đang nằm trong nôi, về mặt ai oán, Tề Dự đang chơi cũng Tiểu A Ka, lát sau quay qua nói – “Cách Cách, em trai em thật đáng yêu!”

“Đáng yêu con khi ấy!” – Tính cách chị đại của Cách Cách bộc phát.

Tề Dự khó hiểu – “Sao vậy? Em không thích em trai à?”

Cách Cách liếc cục thịt trong nôi – “Em hỏi anh, khi nó mười tuổi thì em bao nhiêu?”

“Hai mươi bảy.”

“Khi hai mươi?”

“Thì... ba mươi bảy tuổi.”

Nghe con số ba mươi bảy, khuôn mặt Cách Cách sa sầm, cau có đáp – “Nó ngày một lớn lên thì có nghĩa em ngày càng già đi. Đối diện với đứa nhóc mỗi năm đều nhắc em đang biến thành một cụ già, thích được mới là lạ!”

Tề Dự cảm thấy mình hoàn toàn không thể theo được suy nghĩ của Cách Cách – “Nhưng mà... Cách Cách, sau này em cũng sẽ sinh con, đến lúc đó...”

Cách Cách hung dữ liếc mắt, Tề Dự cúi đầu ngậm miệng.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày phải nộp giấy khai sinh, ba cụ trong nhà vẫn bàn bạc chưa xong, muốn tranh giành nhau tờ giấy khai sinh để viết cái tên mình chọn vào. Nhưng nghĩ lại tuổi tác cả ba cộng lại đã hơn 200 rồi mà vẫn còn ăm ỉ như đám nhóc tì, có thể thấy sức khỏe ba cụ vẫn còn tốt lắm, đến ngày Tiểu A Ka kết hôn cũng không có chuyện gì đâu.

Ba người làm Miếu Miếu không thể ngủ trưa, nhưng không thể lên tiếng, dù sao cũng là bề trên của mình, cô lẩn qua lộn lại trên giường, về mặt bức bối. Khang Duật yên lặng đứng bên giường, đi ra ngoài, ba cụ vẫn còn giành nhau tờ giấy khai sinh, người tranh kẻ đoạt, tờ giấy bay phấp phới, vừa vụn rơi xuống mũi chân Khang Duật. Anh nhặt lên, tầm mắt nhìn về ba khuôn mặt có ghi chữ ‘Cho bố! Đưa mẹ!’ trước trán.

Anh hỏi – “Tên phải thật vang dội đúng không?”

ba Âu Dương gật đầu.

“Phải thật khí phách đúng không?”

Mẹ Âu Dương dật đầu.

“Phải để người nghe qua liền khắc sâu đúng không?”

Mẹ Khang Duật gật đầu thật mạnh.

Anh nhìn lại về tờ giấy khai sinh, khẽ nheo mắt, từ đâu móc ra cây bút máy, hí hoáy vài nét. Viết xong, anh đặt tờ giấy lên bàn – “Xong rồi, ba mẹ cũng giải tán đi.”

Phải biết rằng đã điền tên vào giấy khai sinh rồi thì không thể sửa lại được nữa.

Ba cụ vội vàng chạy tới bên cạnh bàn xem Khang Duật đặt tên gì cho con trai.

Hai chữ rồng bay phượng múa được viết bằng bút máy trông rất đẹp mắt – Khang Hi.

Ặc...

Đủ vang dội, đủ khí phách, cũng đủ để... người ta nghe qua liền khắc sâu.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Gia Huấn Khang Gia

Đầu xuân năm 20XX,

Tại một vườn trè quốc tế nào đó.

Sau cơn mưa, mùi cỏ mới thơm lừng, nắng mặt trời ấm áp.

Trên bãi cỏ mịn như nhung, dưới sự dẫn dắt của giáo viên, tụi con nít cười đùa chơi đuổi bắt. Tiếng cười vui sướng, trong trẻo vang lên khanh khách đã

đánh thức những giờ phút biếng nhác nhất của buổi chiều trong ngày.

Chẳng ai để ý tới bãi cỏ bên cạnh, có một sự tranh chấp nhỏ nhỏ đang diễn ra trong hố cát được vây bằng đá cẩm thạch không thấm nước.

Bé trai đáng yêu xinh đẹp hơn bất cứ cậu bé trong quảng cáo sữa bột nào đang cố gắng hôn mặt bé gái kia, cảnh tượng trông như sói nhỏ đang vồ lấy dê con.

Có thể nhận thấy rõ ràng rằng bé gái kia rất không muốn, hai tay đẩy mạnh một cái, ngay lập tức cậu nhóc không giữ được trọng tâm, té chổng vó lên trời.

‘Cốp!’

Ngay lúc cậu bé té xuống, một tiếng động lớn vang lên, kêu gọi sự chú ý của các giáo viên xung quanh.

Máu từ từ chảy ra từ sau gáy cậu bé, dọc theo mép hố cát mà thấm dần ra xung quanh.

Tiếng bước chân hỗn loạn và tiếng hét chói tai của các thầy cô đã đập tan sự vui vẻ rộn ràng trên bãi cỏ, trán bé con đầy máu khiến những đứa trẻ khác lập tức òa lên gào khóc nức nở.

Bé con lập tức được đưa đến bệnh viện, hôn mê ba ngày, gáy khâu mười hai mũi, nhập viện một tháng, nhưng kì tích là không để lại bất kì di chứng nào.

Ngày quay trở lại nhà trẻ hôm đó, cậu bé chưa từng chảy một giọt nước mắt nào ở bệnh viện, khi biết cô bé kia đã ra nước ngoài cùng ba mẹ, khóc lóc vô cùng đau khổ...

Năm ấy, cậu năm tuổi.

Cậu tên là Khang Hi.

Điều thứ bảy trong điều lệ gia đình của Khang gia: Vợ (chồng) phải ‘hót về’ từ thuở còn thơ...

Hiệp một, thành tích chiến đấu của cậu vô cùng thâm!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đoan Mộc Hiểu Hiểu

Thượng Hải,—

Buổi tối, đêm yên tĩnh.

Cả người cô không ngừng run rẩy, đầu cứ quay sang hai bên trái phải liên tục.

Một bao trùm đầu màu đen nặng nề ụp xuống, con mắt màu đỏ máu xuất hiện từ trên không nhìn chăm chăm vào cô, cứ lảng lảng chăm chú như vậy mãi. Trong đôi mắt như đang rỉ máu kia, cô lại gặp phải ác mộng quá khứ...

Trong mơ, cô đứng trong đám người đang bắt đầu đi chuyển, như những u hồn ngây dại chờ dẫn. Bầu trời u ám đổ mưa, vũng nước trên mặt đường như tấm gương, không ngừng phản xạ những ánh đèn lóe lên chói mắt, xung quanh được giăng dây vàng ngăn cách, bóng người mặc đồ cảnh sát có chữ SWAT qua lại như thói.

Đó là một ngân hàng mà ta hay gặp bất kì ở đâu trên đất Washinton, Mỹ, cũng là ngân hàng bị khống chế suốt sáu tiếng đồng hồ, ba mươi sáu con tin, đàm phán thất bại, cuối cùng, SWAT chọn cách đánh tấn công.

Bất chợt, công ngân hàng đang đóng chặt bỗng được mở toang, con tin cả nam lẫn nữ hoảng sợ chạy ào ra, chạy bán sống bán chết, nhân viên cứu viện lập tức mang mền và những vật dụng cấp cứu tới giúp đỡ.

Khi tất cả đang dần trở lại yên tĩnh thì hình ảnh trước mặt cô cũng chuyển sang trước quầy ngân hàng, có một cặp vợ chồng độ trung niên và một chàng trai trẻ. Bọn họ đang quỳ dưới đất, bị trói chặt, trên người mặc một cái áo ghile đen. Ánh sáng màu đỏ bên hông chiếc áo ghile kia cứ lập lòe rất nhức mắt. Tất cả nhân viên chuyên nghiệp có mặt ở đây đều rõ đó là cái gì?

Bom!

Một tiếng nổ mạnh không hề được báo trước vang lên. Tay chân đứt rời, máu thịt nhor nhóp nổ tung, bắn ra tung tóe lên mặt...

Tâm trạng mãnh liệt kia khiến cô không kiềm được mà hét lên chói tai, ngay lập tức ngồi bật dậy khỏi giường, không xua được hình ảnh khiến người ta hoảng sợ kia, cô chôn mặt vào đầu gối, tự ôm lấy thân thể đang run cầm cập của mình, mặc cho mồ hôi lạnh tuôn như mưa.

Cô rơi vào hố sâu của sợ hãi một cách không lối thoát, cuối cùng chỉ có thể dùng hàm răng đang run rẩy cắn mạnh vào đầu gối, cắn thật mạnh, đến khi môi lưỡi nếm được mùi máu tanh, cô chết lặng, hoàn toàn không có cảm giác đau.

Ngay tại lúc cô gần như sắp sụp đổ, tiếng hít thở khe khẽ kèm cảm giác ẩm ướt át lướt qua, cô bất ngờ ngẩng khuôn mặt tái nhợt lên.

“Gâu! Gâu gâu!” Chẳng biết từ lúc nào, một con chó béc-giê Đức với cái lưng màu đen bóng nhảy đã ngồi ngay ngắn trên người, dùng đầu lưỡi nóng hôi liếm mặt cô.

Tâm tình được cảm giác ấm áp dịu dàng thần kỳ ấy an ủi, cô giang tay ôm lấy cái trán to kia, “Vùng ơi...”

Chú chó tên ‘Vùng’ ấy, ngoe nguẩy đuôi, dụi vào người cô làm nũng.

Cô liếc mắt nhìn qua đồng hồ báo thức trên giường, ba giờ sáng, vẫn như trước đây, cô lại mất ngủ.

Vuốt lớp lông ấm áp của Vùng, xua đuổi nỗi sợ, lo lắng, và sự lạnh lẽo trong lòng ra khỏi cơ thể, chẳng còn buồn ngủ chút nào nữa, cô chỉ muốn cứ ôm Vùng như thế này, từ từ chờ đến bình minh. Ấy mà Vùng yên lặng mà bảo vệ bên cạnh cô, trung thành không rời.

Đến khi đồng hồ tích tắc đến sáu giờ, tâm trạng đã bình phục, có tia nắng nhạt xuyên qua cửa sổ, cô nhanh nhẹn xuống giường, vào phòng tắm, đánh răng tắm rửa, chỉ tốn 15 phút đã trở nên sạch sẽ gọn gàng, mái tóc dài được cột đuôi ngựa, thay áo may ô và quần thể thao ngắn, cô vào bếp lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh, để dòng nước ngọt ngào tưới đầm cổ họng khô khốc, Vùng bên cạnh ngậm vòng cổ đi tới bên chân cô, vẫy đuôi.

Cô mỉm cười ngồi xuống, chụp vào, mặc thêm một cái áo khoác bằng nylon có ba chữ bằng huỳnh quang ‘Chó nghiệp vụ’ cho nó, nhét bình nước, chìa khóa và một ít tiền lẻ vào túi, dắt Vùng ra ngoài chạy bộ buổi sáng.

Sáu giờ rưỡi sáng, không khí trong lành, mát rượi. Trong tiểu khu, chỉ có vài cụ già đang tập thể dục, chạy bộ buổi sáng. Cô ra thẳng khỏi cổng tiểu khu, chạy trên vỉa hè rộng rãi. Vùng ở bên phải, phối hợp với nhịp chạy của cô chăm chăm, nó là chó nghiệp vụ, tuyệt đối không chạy nhanh, cũng chẳng chậm hơn hơn chủ, luôn giữ vị trí song song.

Sau khi chạy được 3km, cô đi qua đường để chạy về, nhân tiện tạt qua quán quen mua đồ ăn sáng. Trong quán nhỏ có một thím đậm người, đã biết sở thích của cô, thấy cô vừa tới liền đưa bữa sáng đã chuẩn bị sẵn cho.

“Hiều Hiểu, chào con!”

Hiều, hiểu của thiên hiểu vô vân (trời trong không bóng mây), phát âm là ‘xiǎo’, mang nghĩa rực rỡ sáng sủa.

“Thím Ngô, chào thím!” Đứng ở ngoài cửa, cô ném năm các bạc 1 đồng vào trong rổ đựng tiền một cách cực kì chính xác, chẳng có các nào rơi ra ngoài, nhận bữa sáng, sau đó tiếp tục chạy bộ về nhà.

Trong quán có rất nhiều khách quen đang ăn sáng, giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi mỗi ngày đều như nhau, thế nên chẳng xa lạ gì với sự xuất hiện của cô, nhưng lần nào cũng kính ngạc suốt thôi.

Thím Ngô buồn cười vỗ vào anh bạn đang đưa mắt nhìn đắm đắm, “Còn nhìn nữa à, đồ sửa đậu nành rồi kia.”

Cậu ta xấu hổ gãi đầu, “Cô ấy đẹp thật.”

Ngay lập tức cả quán đều rộ tiếng cười.

“Thấy đẹp thì mau ra tay đi, nhìn không thì có ích gì.” Một phụ nữ trung niên đang ăn bánh bao trong quán cười nói, lại hỏi thím Ngô, “Cô bé này là người ở đâu thế, có đối tượng chưa?”

Thím Ngô đang tìm tiền lẻ để thôi cho khách, ngoảnh lại đáp: “Tôi cũng chẳng rõ nữa.”

“Thím Ngô, ngày nào cô bé ấy cũng tới đây, sao bà lại không biết, không phải bà là trùm thông tin sao?”

Thím Ngô mở tiệm này cũng được tám chín năm, bán hàng với chồng, tuy nói là quán nhỏ nhưng xung quanh đây, không ai không biết. Hai vợ chồng đều là người thành thật, chưa nói tới chuyện đồ ăn ngon lành sạch sẽ, đối nhân xử thế cũng rất chân thành, trong xóm, hễ có hoạt động giúp đỡ người già neo đơn nào, hai vợ chồng nhất định sẽ tham gia. Thím Ngô cũng như những phụ nữ trung niên khác, thích tám chuyện, thích khiêu vũ.

Thím Ngô nhào mì, lắc đầu nói: “Tôi cũng không rõ lắm, chỉ biết cô bé tên là Đoàn Mộc Hiểu Hiểu, hình như mới từ Mỹ về được hai năm nay.”

“Thì ra từ nước ngoài về, ghê gớm quá nhỉ.”

Thím Ngô ngẫm nghĩ một chút, lại nói, “Còn không à, cô bé ở Phúc Đề, mấy lần tôi đi giao hàng thì gặp.”

“Phúc Đề?! Đó là tiểu khu cao cấp nhất chỗ chúng ta đấy.”

Đó được xem là một khu cao cấp, người bình thường đâu không ăn không uống một năm, đoán chừng cũng chả mua nổi toilet trong đó.

Những người thích hóng chuyện, ngay lập tức liền vênh tai bu lại lắng nghe.

“Thấy cô bé này xinh đẹp, lại còn trẻ như vậy, chẳng lẽ là...” Ngu ý chả phải gì tốt đẹp.

Thím Ngô thẳng tính, lập tức phản đối, trách cứ, “Bà có gặp nhân tình nhân ái nào dất chó nghiệp vụ chạy bộ vậy chưa? Bà đừng vu vạ cho con gái người ta. Tuy tôi chưa thấy hết sự đòi nhưng nhìn người cũng khá, cô bé này tốt lắm đấy.”

“Ừ thì tốt, sao bà không hỏi thăm tí đi, ngày nào chúng tôi cũng đến mà bà chẳng để ý gìum một chút.”

Lúc này chú Ngô đã giao hàng xong, quay về, cũng nghe được đôi phần, cười cười không nói.

Thím Ngô bảo, “Tôi cũng muốn hỏi lắm chứ, nhưng cô bé này áy à,... Không thể nào khơi chuyện được, hỏi một câu thì cô đáp một câu, hỏi hơn thì không trả lời nữa, tôi cũng ngại hỏi đến cùng.”

Chú Ngô nhanh nhẹn dọn chén đĩa đã dùng xong, nói thêm: “Thật đấy, từ hai năm trước thì cô bé này bắt đầu đến đây mua bữa sáng, lễ phép lắm, nhưng lại không thích nói chuyện, nhìn thì có vẻ không thích tham gia nào nhiệt.”

Có người lại hỏi, “Cô ta dất chó nghiệp vụ chạy bộ như vậy, là cảnh sát sao?”

“Không giống, người nhỏ như vậy, chắc là huấn luyện chó đó.”

Thím Ngô đáp thẳng, “Tôi cũng không biết đâu!”

“Có vẻ cũng còn trẻ, xem chừng chỉ mới tốt nghiệp đại học thôi, bây giờ ít cô gái nào lại muốn làm người huấn luyện chó lắm, việc đó khổ ghê gớm.”

“Bà quan tâm nhiều việc thế, con gái bà là luật sư phải không. Đúng rồi, con bé cũng ba mươi rồi thì phải, có ai chưa?”

“Sao lại quay sang con gái tôi rồi.”

“Hahaha...”

Trong quán nhỏ, sữa đậu nành và bánh bao nóng hổi kia cũng không sánh bằng sự nhiệt tình niềm nở kia, cười cười nói nói, một ngày đã bắt đầu như thế.

Tại Phúc Đề, lúc nào thời điểm nào nhiệt nhất của buổi sáng, các cụ già đều ra ngoài để rèn luyện sức khỏe, người đi làm thì vội vàng rời nhà, những bà chủ gia đình thì ra ngoài mua thức ăn, đưa con đi học, trên con đường rợp bóng cây toàn người là người.

Đoan Mộc Hiểu Hiểu cùng Vòng chậm chậm trở về tiểu khu. Cô chạy 5km, 1km còn lại thì tản bộ trở về. Vòng là chó nhưng tuyệt đối không ị bậy đại bừa ở ngoài, là một chú chó có cầu cách, thuộc hàng ưu tú! Hai năm trước cô dọn tới đây, trừ những ngày mưa to, cô đều mang Vòng ra ngoài chạy bộ mỗi sớm, quy luật khác thường, dần dà, những người trong tiểu khu cũng quen mặt cô, thể nhưng chẳng hề thân quen, thì thoảng gặp thì gật đầu chào nhau một cái. Xã hội bây giờ, quan hệ hàng xóm láng giềng khá nhạt nhẽo, gặp trên đường thì hỏi thăm nhau một tiếng, đóng cửa lại nhà nào biết chuyện nhà nấy, hoàn toàn chẳng quan tâm.

Dù thời tiết hơi lạnh, cô vẫn mặc một chiếc áo ba lỗ ngang ngực và quần thể thao ngắn, da dẻ toàn thân trắng nõn thích mắt, vóc người nhỏ nhắn đáng yêu, chỉ cao chừng 1m60, nhưng tỉ lệ rất đẹp, ngực không nhỏ mà tròn, rất kích thích giác quan của đám đàn ông. Vì năng vận động, nàng có phần bụng bằng phẳng đến tối đa – có cơ bụng – hoàn toàn không có thịt thừa, đường cong cơ thể cực kì hoàn hảo, mông tròn vênh sẵn chắc khiến đôi chân trông càng thon dài thẳng tắp.

Sớm nào cũng có một đại mỹ nhân mờ mờ hồ hồ đi dạo chạy bộ ngang qua, ai mà không thích nhìn, nhất là những anh nam chưa cưới vợ, thấy cô, mắt như phát sáng, tinh thần phấn chấn. Cũng có người lớn gan, sáng sớm nhiệt tình chờ sẵn, định vô tình gặp gỡ lúc chạy bộ, qua đó mà tiến tới làm quen, tiếc là chưa được hai cây số thì đã bị tốc độ chạy của cô bỏ rơi xa tít mù, chả thấy bóng dáng đâu.

Ngoại trừ cánh đàn ông trẻ tuổi thì đương nhiên những phụ nữ trẻ cũng nhìn chăm chăm vào cô, tràn ngập đồ kị ghen ghét. Rất nhiều người muốn hỏi, ăn gì mà ngực lớn vậy, sao có được cơ bụng như thế? Tiếc là lòng tự trọng không cho phép, có ghen tị thì cũng chỉ cần răng nuốt xuống bụng thôi.

Trong tiểu khu, tụi con nít lại đặt hết sự chú ý lên con Vòng.

“Chị 600, cho em sờ Vòng với được không?”

600 là biệt danh tụi nhỏ đặt cho cô. Vì cô tên là Hiểu Hiểu(晶晶), hai chữ này hơi khó với tụi con nít năm, sáu tuổi, thế thì nhớ sáu chữ bạch (白), lục bạch (* bạch gần âm với bách – trăm) là 600.

Theo lý thuyết, đáng ra đám con nít phải sợ con chó to như Vũng, không dám tới gần mới đúng. Nhưng Vũng là một chú chó nghiệp vụ có dòng máu hạng ưu, cực kì bảnh tòn, màu lông mượt mà, dáng hình cân đối, được dạy dỗ cẩn thận, không sửa bậy, không gầm gừ, thích sạch sẽ, cực kì hiền lành. Một lần có nhóc quậy lên vặn lỗ tai nó bất ngờ, nhưng sau đó nó vẫn bình tĩnh không nhe răng hù dọa gì cả, từ đó nỗi sợ hãi của tụi con nít về nó hoàn toàn biến mất, chỉ coi Vũng như một món đồ chơi bằng lông, mỗi lần thấy là xoa xoa vuốt vuốt, ngất nhéo. Ban đầu người lớn thấy thì cũng lo Vũng sẽ cắn người, nhưng mỗi lần chơi với tụi con nít, sự ngoan ngoãn dễ bảo của nó dần khiến bọn họ yên lòng.

Một lúc lâu sau, chờ những người bạn nhỏ sờ vuốt thỏa thuê rồi, Hiểu Hiểu mới dắt Vũng về.

Cởi vòng cổ của Vũng xuống, nó chui hai chân lên miếng thảm trước cửa, sạch sẽ rồi mới vào nhà, chạy đến máy hút đồ ăn tự động. Đồng hồ báo thức vừa báo hiệu đúng bảy giờ ba mươi, máy hút đồ ăn đã được cài đặt sẵn, đúng giờ, thức ăn của cu cậu được đổ ào xuống chén, Vũng vui đầu ngón nghiêng.

Hiểu Hiểu đặt phần ăn sáng lên bàn, vào phòng tắm rửa mặt, thay áo thun và quần jeans, chải sơ mái tóc dài, chỉnh lại tóc mái vừa chớm lông mày, khuôn mặt không hề trang điểm, trắng trẻo. Cô bỏ sữa đậu nành và bánh bao vào lò vi sóng hâm lại, thông thả ăn sáng.

Vừa qua tám giờ, cô lấy chiếc balo thể thao trên salon, bỏ chìa khóa và ví tiền vào trong, khoác cái áo gió màu đen to sụ, mang boots quân đội, chuẩn bị ra ngoài. Vừa mở cửa thì tiếng chuông điện thoại trong phòng khách reo lên, cô không bắt máy ngay, chuông reo vài hồi thì tự động chuyển sang chế độ ghi âm tin nhắn.

“Đoan Mộc, bác sĩ Trương đây, hãy nhớ buổi tư vấn tâm lý hai giờ chiều nay nhé, đừng thất hẹn nữa, với tư cách là bác sĩ tâm lý của cô...”

Cửa vô tình đóng sập lại, như thể không nghe thấy tin nhắn, cô dắt Vũng vào thang máy đi xuống hầm để xe.

Cô ngồi vào chiếc Land Rover Freelander màu đen, kiểu dáng rất cũ, với dáng vóc của cô mà nói thì trông càng khổng lồ. Mở cửa ghế phụ, Vũng nhảy tót lên ngồi ngay ngắn, trên ghế có dây an toàn cho thú cưng, nó ngoan ngoãn chờ chủ cài nút.

Hiểu Hiểu thông thả lái xe ra khỏi garage, đón ánh nắng mặt trời của những ngày sắp sang xuân, xe chạy như bay, lên cầu vượt, trái với đường phố bị kẹt cứng, cô phóng ngược ra vùng ngoại thành, cho dù giờ cao điểm cũng có thể phóng tới 60 km/h, cùng lắm thì chỉ bị kẹt một tí ở ngoài giao lộ với đường cao tốc mà thôi. Radio trong xe đang phát tin tức về thời tiết và tình hình giao thông, Vũng thè lưỡi đưa đầu ra ngoài cửa sổ, đây là chuyện chó thích lắm, nó chả biết chán là gì.

“Say đây là một tin rất quan trọng. Gần đây xảy ra rất nhiều vụ bắt cóc trẻ em, trẻ bị bắt cóc chừng 6-7 tuổi, mảnh khỏe gây ấn tượng tự nhau, cảnh sát cho rằng do một nhóm tội phạm gây ra, nay yêu cầu...” Không chờ tin tức phát trọn, Hiểu Hiểu tắt luôn chương trình.

Cô cau mày, hít một hơi, tập trung tinh thần vào lái xe, chạy thẳng một đường.

Bạn đang đọc truyện *Hiểu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đặc Công Sĩ Quan Huấn Luyện Võ Thuật

Cảnh sát đặc chủng là cảnh sát nhận nhiệm vụ đặc biệt, đặc cảnh là đặc biệt xuất sắc trong số các cảnh sát. Chuyên nhận những nhiệm vụ đặc biệt nguy hiểm, ví dụ như: cứu con tin, tấn công phần tử khủng bố hoặc đám trộm cướp có vũ trang, v.v... Ở Mỹ, tất cả cảnh sát loại này được gọi là Special Weapons And Tactics Teams, viết tắt thành SWAT, tức là Đội chiến thuật và vũ khí đặc biệt. Hồng Kông lại là Special Duties Unit, thường được gọi là ‘Đội phi hồ (SDU)’, Đài Loan xưng thành ‘Tiểu đội sấm sét’.

Về phần nước chúng ta, một là đội cảnh sát đặc cảnh, một là quân đội cảnh sát vũ trang Trung hoa nhân dân, tức Vũ cảnh.

Cảnh sát đặc cảnh chỉ là một đội đặc biệt được lập ra trong hệ thống công an, có nhiệm vụ như cảnh sát vũ trang, tức là cũng các việc như chống khủng bố, nắm vùng, phá bom, chặn bắt cóc.

Có điều, cảnh sát đặc cảnh nằm trong nhóm cảnh sát công an, thuộc về nhân viên chính phủ; còn cảnh sát vũ trang thì thuộc về quân nhân tại ngũ, tính chất khác nhau, đương nhiên đãi ngộ sẽ không giống.

Mười mấy năm trước, Thượng Hải là một thành phố lớn của thế giới, đi tiên phong, gộp chung cảnh sát đặc cảnh và cảnh sát vũ trang thành một đội cảnh sát đặc chủng chính thức, gọi là ‘Đội đặc cảnh Báo đen’, tiếng Anh: The Panther team.

Dùng tên ‘Báo đen’ là vì, báo là sát thủ trong giới động vật, chúng mạnh mẽ, hung dữ, nhanh nhẹn, tinh táo, bén nhảy, là danh từ biểu trưng cho tốc độ. Mỗi khi báo săn bắt, nó luôn lặng lẽ tiếp cận con mồi, bất ngờ tấn công. Điều này khá giống với tính chất công việc của đội đặc cảnh, cũng là tinh thần

của đội đặc cảnh.

Đội đặc cảnh Báo đen được thành lập mười mấy năm qua, đã xảy ra gần 30 vụ bắt cóc, uy hiếp con tin ở Thượng Hải. Trong đó có sáu vụ bắn tĩa giết địch, còn lại đều đã bắt sống thủ phạm, không con tin nào bị thương vong, tất cả hành động giải cứu đều thành công, tỉ lệ bắn trúng địch và giải cứu lên tới 100%, đội viên cũng là những người ưu tú tinh nhuệ được tuyển chọn kĩ càng trong quân đội. Trước khi vào Báo đen đều có kinh nghiệm sống trong quan đội, nắm vững mọi kĩ năng quân sự chuyên nghiệp cần thiết, thậm chí có cả kinh nghiệm thực chiến.

Nghे đến thì thấy lực lượng cực kì ghê gớm, nhưng muốn thành đội viên chính thức của Báo đen thì phải trải qua bao chua xót mà người bình thường khó lòng tưởng tượng nổi. Từ ngoại hình, thể lực, tâm lý đến kỹ thuật, qua năm vòng kiểm tra nghiêm ngặt, sau đó đến kì thực tập khoảng nửa năm. Thực tập là màn loại lần lượt tàn khốc nhất từ lúc bọn họ chào đời đến nay, cuối cùng chỉ còn lại vài người được chọn, cũng có khi chẳng có ai.

Dù được trúng tuyển thì cũng phải trải qua một nửa kì huấn luyện quân sự nghiêm khắc, chỉ rèn luyện thể lực và huấn luyện võ thuật cũng có thể rơi mất nửa cái mạng, không hiếm những đội viên rút lui giữa đường. Có thể ở lại đến cuối, sẽ căn cứ đánh giá sau chốt mà vào những đơn vị khác nhau, như đơn vị tiến công, đơn vị cánh hông, đơn vị yểm trợ, đơn vị ngắm bắn.

Mỗi khi có nhiệm vụ, Báo đen không phải tất cả mọi người, nhưng đội chiến đấu trung tâm phải gồm tay súng bắn tĩa, tay tấn công, người liên lạc, lính quân y, chi viện gần, xe chỉ huy.

Đó cũng chính là đội hình The best of best.

Thế nên, dù đã thành đội viên chính thức, cũng có thể bị đối xử lãnh đạm cả đời.

Hoàng đế cổ đại tuyển tú ba năm một lần, đội đặc cảnh Báo đen thì thường hai năm tuyển một đợt người mới.

Đại đội đặc cảnh Báo đen nằm ở ngoại ô Thượng hải, ở tỉnh gần đó, diện tích rộng lớn, phía trước là một nhà tù bỏ hoang, dù ngày xuân tươi đẹp, nhưng những tia nắng mặt trời vẫn không thể gọi nổi bất kì rung động nào, hết như một trại tập trung. Vì từng là nhà giam nên tường vây rất cao, dễ chừng đến 10m, trang bị lưới điện đủ cả, có một mặt tường được sơn năm chữ ‘Phục vụ vì nhân dân’ thật lớn, đỏ chói, từ ngoài cửa đã thấy. Ở sau có một núi nhỏ, chẳng phải nơi ngắm cảnh gì mà chính là nghĩa trang dành riêng cho Báo đen, những cảnh viên Báo đen hi sinh vì nhiệm vụ đều được mai táng ở nơi này. Mọi người đều gọi đó là Vườn Mèo, vì chỉ khi còn sống, báo mới có thể tỏ ra uy phong, chết rồi thì chỉ là một con mèo – Mèo được đắp quốc kỳ. Không phải có ý hạ thấp, chẳng qua muốn những người sau này hiểu một điều rằng, muốn uy phong vang dội, chỉ có thể sống.

Hôm nay là ngày người mới vào đội, không nhiều lắm, trong 3000 người chỉ chọn được năm rưỡi. Rưởi là bởi cậu đội viên này đã té gãy chân trong quá trình sát hạch, đang tạm nghỉ dưỡng.

Hiệu Hiệu dừng xe ngay đúng chỗ đậu xe của mình, xuống xe mở cửa cho Vòng. Đến lúc này thì Vòng không cần vòng cổ, đây chính là nơi của nó.

“Vòng!” Một tiếng gọi lớn vang lên khiến Vòng nghiêng đầu, vẫn không chạy tới chỗ người gọi. Một con chó nghiệp vụ xuất sắc, trước khi chủ nhân ra lệnh, tuyệt đối không rời khỏi chủ nửa bước.

Người kia chạy từ xa tới, mặc áo blouse trắng, tuổi chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu, người thon gầy, đường cong là lướt, thấy Vòng là nhào tới.

Hiệu Hiệu gạt đầu một cái, coi như chào hỏi.

Cô tên là Bạch Lộ, bạch lộ trong tiết Bạch lộ (*), ra đời vào chính ngày này, đội trưởng đội điều trị của Báo đen, mọi người đều gọi là Tiểu Bạch.

(*) Tiết Bạch lộ là một trong 24 khí tiết của lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản; trong Trung Quốc cổ đại nghĩa là Năng nhat.

“Vòng, ăn xúc xích này!” Túi áo blouse trắng nhét đầy xúc xích, định lột một cây đút cho Vòng.

“Lượng muối trong xúc xích cao, không tốt cho sức khỏe của chó, hơn nữa sẽ làm Vòng vượt quá trọng lượng.” Hiệu Hiệu máy móc đáp lại sự nhiệt tình của cô.

Bạch Lộ mặc kệ, tự đưa cây xúc xích đến bên miệng Vòng, “Nó giải ngũ rồi, cần gì giữ trọng lượng!”

Năm nay Vòng 4 tuổi, theo tuổi tại ngũ của chó nghiệp vụ thì đang tuổi tráng niên. Nhưng hơn hai năm trước, chủ nhân trước của Vòng bị kẻ bắt cóc bắn chết, hi sinh trong lúc làm nhiệm vụ. Vòng vì cứu chủ mà cũng bị trúng hai phát súng. Những người từng huấn luyện chó nghiệp vụ đều biết, chó nghiệp vụ không được để trúng đạn, nếu không nó sẽ rất nhạy cảm và sợ tiếng súng, nhất là khi Vòng còn tận mắt chứng kiến chủ mình bị bắn chết, sẽ thành một bóng ma trong lòng nó.

Động vật cũng có bệnh tâm lý. Lúc đó triệu chứng của Vòng cực kì nghiêm trọng, không ăn không uống, cũng không động đậy, gầy đến trơ xương, lại còn mắc bệnh về da. Bác sĩ thú y nhận định nó không muốn sống nữa, thôi thì cho chết nhân đạo, vậy sẽ bớt chịu khổ ít nhiều.

Lúc đó vừa hay sao Hiệu Hiệu về nước, cô nhận nuôi Vòng. Khi ấy bác sĩ thú y cũng không hi vọng gì nhiều, nhưng chỉ hai tháng sau, Vòng khôi phục sự thèm ăn và mạnh khỏe một cách thần kỳ. Nhưng ngay cả như vậy, nó cũng không còn thích hợp làm chó nghiệp vụ nữa.

Đối diện với cây xúc xích thơm lừng mùi thịt, Vòng không động đậy gì, ngoại trừ đồ ăn chủ đút cho, nó tuyệt đối không ăn.

Bạch Lộ không nản lòng mà đưa cây xúc xích dụ dỗ, sau cùng cũng đành tự bỏ vào miệng mình, “Cái thứ không có lương tâm, chẳng biết tốt xấu!”

Hiếu Hiếu xoa trán Vòng nói, “Đi chơi đi!”

Vòng nghe thấy mệnh lệnh, vẫy đuôi chạy sang rào chắn bên kia, đó là trụ sở huấn luyện chó nghiệp vụ. Đội Báo đen có bốn chú chó nghiệp vụ đang tại ngũ, Vòng được coi là sư huynh của tụi nó, không cần tham dự huấn luyện hằng ngày, chỉ theo chân tập đi cầu thăng bằng, nhảy qua tường, ngửi mùi phát hiện vật nguy hiểm, thuận tiện nhào tới cắn cái chặn bông được mô phỏng là tội phạm, xem như trò chơi. Dù sao thì nó đã được huấn luyện như vậy từ bé đến lớn.

Thấy Vòng đã đi, Bạch Lộ đứng dậy. Vóc người cô cao, đứng cạnh cô, Hiếu Hiếu trông nhỏ xíu.

Hai người đứng với nhau, có cảm giác như thấy chị đại và loli.

“Bác sĩ Trương vừa gọi điện cho em, hai giờ chiều nay chị nhớ tới chỗ anh ấy báo cáo.”

Hiếu Hiếu làm như không nghe thấy, xoay người đi về võ quán.

“Đoan Mộc, chị phải tham dự tư vấn tâm lý đúng giờ!” Bạch Lộ vội vàng chạy theo sau.

“Chị không cần!” Giọng nói lãnh đạm, đầy vẻ bài xích.

Bạch Lộ chạy lên chặn đường cô, khuôn mặt vốn ngọt ngào vui vẻ nay trở nên rất nghiêm túc: “Nghe đây, PDST là một loại bệnh, chị chỉ cần uống thuốc đúng bệnh thôi! Đã bao lâu chị không thể ngủ trọn một giấc rồi, chị có biết bây giờ trông chị thế nào không? Cường thi!”

Cô vốn xinh xắn đáng yêu, nhưng vì mặc chiếc áo gió nam quá lớn, giấu hết mọi đường cong, càng trông như một thiếu nữ vị thành niên. Cô trắng hơn người bình thường, nhưng không phải tái nhợt mà trắng hồng nõn nà, khiến vành đen dưới mắt càng nổi bật hơn cả, lại còn gương mặt lạnh lùng không biểu cảm...

Chỉnh lại, là sắp thành cường thi.

Bạch Lộ biết rõ, tình trạng bệnh của cô nay đã rất nghiêm trọng, chỉ là cô luôn trốn tránh mà thôi.

PDST, tức là di chứng sau tổn thương, người gặp phải biến cố quá lớn, tâm lý bị tổn thương gây ra bệnh tâm lý. Đa số người bệnh bị mất ngủ, gặp ác mộng, tình cảm trở nên xa cách, chột lạng, trốn tránh, dẫn đến nhớ lại những kí ức đau thương trước kia. Có một số người bị nặng sẽ dễ cáu gắt, dễ bùng nổ quá mức, tính tình sẽ thay đổi lớn.

Cô đều có cả!

Hiếu Hiếu nhíu mày, khuôn mặt đẹp đẽ trông càng trắng hơn, nhưng đôi mắt kia chứa đầy con tức giận sắp bùng phát, “Tránh ra!”

Bạch Lộ quyết tâm khuyên bằng được, giang hai tay không để cô rời đi, “Chị nghe em...”

Lúc hai người đang giằng co căng thẳng thì từ xa có vài thanh niên đi tới, đều mặc áo may ô màu xám, quần rằn ri và giày quân đội. Đây chính là trang phục thống nhất khi huấn luyện ngày thường của Báo đen, thế nhưng bộ dạng rất lạ, nhất định là những thành viên mới tới báo cáo hôm nay.

“Chào các chị!”

Tục ngữ nói đúng thật, dù là ở đâu thì rõ ràng lời chào cao hơn mâm cỗ, trẻ lễ phép, ai cũng thương.

Lúc này Bạch Lộ không muốn để ý tới ai, chỉ muốn thuyết phục Hiếu Hiếu ngày hôm nay phải đến gặp bác sĩ tâm lý đúng giờ, khề gặt đầu, chỉ vào bãi tập cách đó không xa, “Người mới, tập hợp ở đó kìa!”

Hiếu Hiếu bị cô cản đường, có hơi tức giận nhưng không tiện phát tác, chẳng nhìn đám thành viên mới.

Những thanh niên mới tới có vẻ hơi căng thẳng, nhưng gặp hai mỹ nữ có phong cách khác nhau thế này, bỗng cảm thấy bao chua xót cay đắng để thi vào Báo đen đều tan thành mây khói hết cả.

Nhất là Hiếu Hiếu, vẻ đẹp của cô đúng là một thứ có lực sát thương.

Thế nhưng, đây là đàn chị thật à? Nhìn qua thấy còn trẻ lắm, thanh niên chưa nhĩ? Nhìn cái chị xinh đẹp trí thức là biết thuộc đội y tế, lẽ nào chị gái loli kia cũng thuộc đội y tế chẳng?

Tụi thanh niên thường có cái đầu nóng, trong đầu lập tức tự động phát cảnh bị thương được em đẹp gái ân cần chăm sóc cho.

Đang mơ mộng, một tiếng quát từ bãi tập truyền tới, âm lượng đủ đâm thủng màng nhĩ.

“Người mới, sao còn chưa đi qua đây hả!”

Đám trai tráng lập tức cứng đờ, sau khi đứng nghiêm chào liền chạy về sân tập.

Bạch Lộ cũng bị tiếng hét kia làm cho hoa mắt váng đầu, nhìn lại Hiểu Hiểu thì thấy đã trốn từ lâu, cô tức đến mức giậm chân.

Trong bãi tập, các đội viên mới cũ đang tự giới thiệu.

Đội trưởng Báo đen hiện nay là một người đàn ông cao to vạm vỡ đầy uy lực, tên Trương Vũ, 31 tuổi, vào đội được tám năm, nét mặt lẫn hình thể đều trông rất giống John Rambo của [First blood], nước da ngăm, cả người cơ bắp cuộn cuộn, trông chừng như chỉ đám một phát xuống là hồ cũng ngất, lớn giọng trời sinh. Vì là đội trưởng nên tất cả mọi người đều thích gọi anh là – Anh cả.

Báo đen có tổng cộng mười một đội viên cũ đang tại ngũ, người cao nhất, phoi da thể nào cũng không đen, nhìn qua trông như thành phần tri thức, chính là tay súng bắn tỉa hàng đầu của Báo đen – Ngụy Quân. Tất cả mọi người đều gọi anh là Lão Ngụy, mới vừa tròn 30, vào Báo đen đã được sáu năm.

Có một người nhìn qua trông nhỏ con hơn hai người còn lại, ngũ quan thanh tú, trông hơi ảo ảo, khoe mắt trái có một nốt ruồi rất quyến rũ, chính là Vệ Hiểu, là chủ công phụ trách đánh tập kích, năm nay 28 tuổi, vào Báo đen được năm năm, dùng nhìn ngoại hình có vẻ yếu ớt như vậy, chẳng có mấy người trong Báo đen đánh thắng nổi anh ta đâu. Mọi người hay gọi – Đại Pháo.

Lần này, ba người phụ trách đám người mới, còn lại tám, hai người bị thương đang nằm viện, sáu người khác đi họp ở thị cục, đang nhắm vào vụ án bắt cóc trẻ em.

Trương Vũ đứng như tượng, khuôn mặt tỏ ra rất khó chịu. Thật ra vì anh đen quá, trông như đay nổi, có làm thế nào thì khuôn mặt cũng chẳng trở nên dễ coi hơn được.

“Các cậu chạy 20 vòng sân ngay.”

Năm người mới đưa mắt nhìn sân thể dục, một vòng sân ít nhất cũng 2km, vừa mới tới đã phải chạy 40km, không có mớ tiệc chào mừng gì hay đại loại thế hay sao?

Trương Vũ trừng mắt hỏi: “Sao? Chê ít hả? 30 vòng!”

Lập tức nổi một hồi ai oán.

“Còn không chạy thì thêm 10 vòng nữa.”

“Vâng, Đội trưởng, tụi em chạy ngay!” Bọn họ nào dám nói gì nữa, vội vàng chạy ra ngoài bãi tập.

Vệ Hiểu nói, “Nhìn mấy đứa nó cũng không tệ lắm!”

Trương Vũ đập lại, “Không tệ gì, vẫn chưa biết có thể trụ nổi sau huấn luyện được không.”

Huấn luyện của Báo đen còn nghiêm khắc hơn cả trong quân đội.

“Cứ từ từ thôi!” Trương Vũ vừa nói, vừa đưa mắt nhìn đám thanh niên trai tráng đang chạy ngoài sân, thấy tốc độ chậm, liền quát tháo một trận, “Chưa ăn cơm hả? Tăng tốc lên!”

Đột nhiên Lão Ngụy lại nói, “Tụi nó chạy xong rồi cứ thế mà vào võ quán, hai người nói xem có thấm lắm không!”

Nhất thời Vệ Hiểu và Trương Vũ như bị nghẹn, da mặt run lên.

Lão Ngụy cười gian, “Có trò hay xem rồi!”

Chạy xong ba mươi vòng, năm người mới ngồi bệt xuống đất thở hổn hển, nhận chai nước khoáng ba đội viên cũ đưa cho, uống ừng ực, không uống hết thì lấy tưới lên đầu.

Có điều, dù sao cũng là dân trong quân đội, nghỉ ngơi mấy phút là lấy lại tinh thần ngay.

Lâm Tuấn, tay có vẻ ngoài tuấn tú nhất trong năm người, lén đi tới cạnh lão Ngụy, “Anh ơi, cái chị da trắng trắng, người nhỏ nhỏ, cực kì xinh đẹp là ai vậy?”

Lão Ngụy vừa nghe, hai mắt sáng trưng, cười ha ha, “Muốn biết à?”

Những người còn lại cũng tùm lại. Tuổi tác bọn họ không chênh lệch nhiều, trên dưới hai mươi, cả ngày tập luyện trong quân đội, tuy có nữ binh nhưng vì tác phong và kỷ luật của quân đội rất nghiêm, chẳng thể yêu đương được gì. Thịt rơi vào nôi thể kia mà cũng chỉ dám ngửi một tí, không dám tùy tiện làm bậy. Vốn cứ tưởng Báo đen chỉ toàn đàn ông, không ngờ lại có một nàng như tiên thể kia.

Cảnh sát kết hôn khó, đặc công muốn cưới xin càng khó hơn.

Chuyện thế này, phải ra tay thật nhanh.

“Anh ơi, anh nói mau đi!”

Mặt Lão Ngụy chẳng có ý tốt gì, tiếc là những anh chàng này mới bước ra đời, nhìn mà không biết.

“Lát nữa là các cậu biết thôi.”

Anh ta lại chỉ vào võ quán, “Nghỉ đủ rồi, đừng có làm biếng, kẻ tới là tập võ!”

“Nhanh vậy à!”

Quá dã man, mới vừa chạy 60km đấy, còn chưa ăn cơm nữa.

“Cắm được lăng nhằng, không thì chạy thêm 30 vòng nữa.”

Đám người mới chẳng còn cách nào khác là đâm đầu chạy vào võ quán.

Hai con mắt Lão Ngụy sáng rỡ, một bộ chờ xem kịch hay, kéo hai người kia vào võ quán.

Nam người mới vừa vào võ quán, nói là võ quán nhưng trông lại giống đạo trường của Nhật Bản, trái chiếu cối, dẫm lên cảm giác lạnh lạnh. Cũng như những đạo trường xuất hiện trong tivi, ở đây cũng treo tranh chữ đầy tường, viết Hồn cảnh sát bằng chữ Thảo

Vốn tưởng trong phòng không có ai, đang định làm biếng tí nữa thì bất ngờ thấy có một người đang đứng nghiêm nơi góc phòng.

Nắng chiếu xuyên qua cửa sổ, rớt xuống người cô, tựa như hư ảo.

Lâm Tuấn lạnh mắt nhận ra, không phải chính là chị gái loli ban nãy sao?

“Chào chị!”

Lúc này cô cũng ăn mặc như bọn họ, áo ba lỗ và quần thể dục, đứng chân không trên nền chiếu, thẳng lưng, mái tóc dài được buộc đuôi ngựa đằng sau, cằm và cổ có đường nét rất đẹp, cong tròn mềm mại, da trắng nõn, trông như một viên ngọc thượng hạng.

Hiếu Hiếu nghiêng người sang, lạnh lùng liếc bọn họ, giọng nói chẳng cao thấp, “Ai tới trước?!”

“Dạ?” Có ý gì?

Cô chau mày, “Vậy thì cùng lên hết đi!”

Cả đám ngơ ngẩn chẳng hiểu gì, đàn chị muốn so chiêu với bọn họ à?

Hiếu Hiếu không thích dồng dài, khuôn mặt lạnh lùng, “Tới đi!”

Nói xong, cô liền tấn công, đầu tiên năm người kia luống cuống, nhưng dù sao cũng là tinh anh, nhanh chóng điều chỉnh tâm lý.

Mỗi chiêu của Hiếu Hiếu đều rất nhanh, sát khí lạnh lẽo, khiến nhất thời cả bọn chỉ có thể phòng thủ, không hề có cơ hội tấn công.

“Chị... ơ chị...” Mạc Thông, một trong những người mới, rõ ràng không theo kịp tiết tấu, mặt đỏ ửng, nhưng ấy không phải vì đánh nhanh với con gái. Trong quân đội cũng có lúc nam nữ tập luyện với nhau, nhưng không thể so sánh với đàn chị này được, ra chiêu cực kì tàn nhẫn.

Choáng váng, Mạc Thông bị vật ngã xuống đất, không bò dậy nổi.

“Tiếp đất kém!” Hiếu Hiếu nhận xét.

Hiếu Hiếu xoay người, lạnh lùng quét mắt nhìn bốn người còn lại, cậu người mới có tốc độ ra quyền nhanh hơn người trước, tên Trương Trí Dũng, chớp mắt bị bóp cổ, cô buông lỏng nắm tay, đâm một cú vào cằm cậu.

Trương Trí Dũng ngửa đầu nằm xuống đất, ôm cằm rên.

Hiếu Hiếu liếc mắt nhìn sang, “Ra quyền không có lực!”

Thoáng một cái mà hai người đã bị đánh gục, ba tên còn lại như gặp phải đại địch, lui ra sau một bước, rời khỏi vòng chiến đấu.

Ba người vây vòng quanh Hiểu Hiểu, không ai dám ra tay trước.

Trần Bái Phong là người có vóc dáng kiện nhất, khi thấy Hiểu Hiểu đang nhìn về Lâm Tuấn thì tưởng rằng mình chớp được cơ hội, nhanh chóng ra chiêu, có điều Hiểu Hiểu còn nhanh hơn, lướt qua đùi phải cậu ta khiến hơi đứng không vững. Lúc này, Hiểu Hiểu đưa hai tay bắt lấy đầu cậu, húc vào đầu gối.

Trần Bái Phong đau đớn quỳ sụp xuống đất, tai nghe thấy tiếng cô nhàn nhạt, “Cơ thể trái phải không đều, độ thăng bằng kém!”

Chỉ còn Lâm Tuấn và Mã Kiến Minh, bọn họ đã thỏa thuận xong, hợp tác với nhau, một người dụ địch một người đánh bất ngờ từ sau. Thế nhưng Hiểu Hiểu như có mắt đằng sau, ngồi sụp xuống, hai người không kịp thu quyền về, đâm vào mặt nhau, cô thành ngư ông đắc lợi, quật ngã Mã Kiến Minh từ sau.

Mã Kiến Minh bị té đến nỗi đom đóm mắt, sau đó nghe Hiểu Hiểu tiếp, “Thế lực quá kém!” Chỉ cảm thấy phổi muốn nổ tung mất rồi.

Hiện tại, chỉ còn mỗi Lâm Tuấn đấu một mình, như Vệ Hiểu từng nói, cậu có tư chất tốt nhất trong đám người mới, chưa hề khựng lại giây phút nào, ngay lúc Hiểu Hiểu quật Mã Kiến Minh liền xông tới tấn công.

Đánh cận chiến, mặt đối mặt, Lâm Tuấn có lợi thế chiều cao, phối hợp độ nhanh chậm mạnh yếu rất cân đối, vừa đánh vừa đưa mắt tìm sơ hở của Hiểu Hiểu, liếc về ngực cô... Ban nãy chỉ có tập trung đánh đấm, thì ra đàn chị loli thế mà cũng điện nước đầy đủ, lập tức đỏ ửng mặt, áo ba lỗ đáng sợ quá.

Vừa mất tập trung, cậu ta bị Hiểu Hiểu bắt lấy tay hạ knock out, tay phải bị đè xuống đất, Hiểu Hiểu dùng lực, đau đến mức phải la lớn, “Đàn chị, xin tha!”

Hiểu Hiểu buông tay ra, biết cô định đánh giá mình, Lâm Tuấn lập tức ngồi dậy, mặt mũi đỏ gay, cãi lại, “Em... em nghĩ mình cũng được rồi.”

Hiểu Hiểu cũng chẳng nhìn cậu thêm cái nào, xoay người ném cho một câu: “Không tập trung tinh thần, kém trong kém!”

Mặt Lâm Tuấn lập tức đỏ hơn.

Hiểu Hiểu sửa lại áo, nói với năm người đang thoi thóp trên chiếu, “Đứng dậy, lại lần nữa!”

“Không phải đâu, đàn chị, tui em phục rồi! Thật mà!”

Bọn họ năm đầu một, thảm hại, xương như muốn rã cả ra.

“Đứng lên!” Hiểu Hiểu lớn tiếng quát.

Năm người vất vả bò dậy khỏi chiếu, ba đội viên cũ đang lên nhìn qua khe cửa, che miệng cười trộm.

Trong võ quán, tiếng rầm rập binh bịch, tiếng vật nặng nện xuống đất liên tục vang lên, kèm những tiếng kêu thảm thiết đủ loại. Ở ngoài cửa, Lão Ngụy càng xem càng thấy thú, Trương Vũ và Vệ Hiểu cứ một tiếng bịch là rụt lại cổ một chút, cuối cùng thì che mắt không dám nhìn nữa.

Bốn chữ thôi – Vô cùng thâm!

Mãi lúc lâu sau, võ quán mới yên tĩnh trở lại, Hiểu Hiểu thân nhiên bước ra.

Ba người đứng nghiêm, đồng loạt đưa tay phải ý bảo xin mời.

Hiểu Hiểu không thèm để ý, bước ra thẳng.

Chờ khi cô đi xa rồi, Trương Vũ, Lão Ngụy, Vệ Hiểu mới cời giày đi vào.

Năm người đang nằm trên chiếu cói, người chồng lên nhau thành núi nhỏ, rên rĩ, thiếu điều kêu cha gọi mẹ.

“Sao? Ăn khổ rồi phải không!” Giọng của lão Ngụy rõ ràng là đang cười hả hê trên nỗi đau của người khác.

“Anh ơi, rốt cuộc chị đó là ai? Sao lại đánh đến vậy!” Lâm Tuấn hít một hơi hỏi.

Trương Vũ đập thẳng vào trán cậu, “Còn chị gì nữa, đó là sĩ quan huấn luyện cho các cậu đấy! Sĩ quan huấn luyện võ thuật!”

“Hả?” Một từ kinh hãi không đủ để diễn tả tâm trạng của năm người trong giờ khắc này.

Mã Kiến Minh lí nhí đưa ý kiến, “Anh ơi, chị ấy trông như vị thành niên ấy!”

“Cái gì mà vị thành niên, cô ấy 26 tuổi rồi!”

Lão Ngụy nhanh chóng bổ sung một đạo nữa, “Lại còn nói sĩ quan huấn luyện của mình giống loli, những ngày sau này của các cậu...” Anh ta cố ý, chỉ nói nửa câu, ai cũng có thể hiểu ý gì.

Vệ Hiểu cười hi hi vỗ vai bọn họ, “Chính thức giới thiệu cho các cậu hay, nhân vật nổi tiếng trong Báo đen của chúng ta – Đoan Mộc Hiểu Hiểu, Hiểu mang ý trời trong không mây. Là sĩ quan huấn luyện võ thuật đặc biệt của Báo đen, thường được gọi là Bất động mỹ nhân!”

“Bất động mỹ nhân?”

“Đại mỹ nhân lúc thì bất động hoàn toàn, hề mà ‘Động’ thì... Hừ hừ...” Vệ Hiểu chống nạnh, có vẻ khá tự hào, cảm giác như đang kể về đứa con gái xuất sắc của nhà mình, “Ngọc Tu La, nghe qua bao giờ chưa... chính là Ngọc Tu La trong Bạch phát ma nữ ấy!”

Bạn trẻ mặt mũi sáng sủa nào đó ngậy thơ lên tiếng, “Anh ơi, Bạch phát ma nữ tên là Ngọc La Sát, còn Ngọc Tu La là nhân vật trong Anh hùng Trung Hoa, anh nhầm rồi!”

Lại có tiếng vật nặng nện xuống sàn cái bịch.

Ôi, thương thay!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Khang Hi

Đàn Cung, khu dân cư cao cấp nhất dành cho các đại gia nằm ở mé tây Thượng Hải, gần sân bay, gồm những biệt thự theo lối kiến trúc Châu Âu, mỗi căn biệt thự đều có vườn hoa riêng rộng mênh mông. Vườn có hồ bơi ổn định nhiệt độ hoặc bể lớn trong nhà, còn cả rạp chiếu phim gia đình, phòng gym, spa, bồn sục Jacuzzi. Ngoài ra có một số biệt thự còn được bố trí phòng bí mật, trang bị những thiết bị thông tin công nghệ cao, chẳng khác nào phòng bảo vệ của Nhà Trắng vậy.

Nhà ở Đàn cung cực kì xa hoa, chỉ có mười tám căn, theo tám phong cách – Phong cách hoàng gia Anh, phong cách lâu đài Anh, phong cách Georgian Anh, Fontainebleau Pháp, Riviera Pháp, Florence Ý, Toscana Ý, Marbella của Tây Ban Nha, cộng thêm tám mẫu khác nhau, dẫn tới mười tám kiểu kiến trúc hoàn toàn khác biệt.

Nghe bảo nếu có người muốn xem phòng, trước tiên phải đặt cọc 1000 vạn nhân dân tệ thì mới có thể chọn lựa mà sắm một căn.

Tức là, cao cấp trong các loại cao cấp, giá trên trời.

Cua qua đường Kiếm Hà, ở giữa những tòa nhà cao ngất, Đàn Cung với sự tự nhiên, sang trọng, đã xây nên những căn biệt thự rất nghệ thuật có giá trị bảo tồn, mang theo một phong cách rất riêng. Đó cũng là khi hiện thực đạt đến lý tưởng, để mọi sinh hoạt nơi đây được trở về với thiên nhiên, chủ sở hữu được sống thoải mái trong vùng đất mộng tưởng nổi tiếng của Thượng Hải này.

Khang gia là một trong số đó.

Chủ đề của nhà họ Khang theo phong cách lâu đài Anh, không tính tầng hầm thì có tổng cộng bốn tầng, sân vườn, giải trí, xã giao, tiếp khách và sinh hoạt, chẳng thiếu cái nào.

Trong phòng ngủ chính sang trọng trên lầu bốn, dù rằng bên trong có phòng khách, phòng chứa quần áo nhưng vẫn có vẻ khá trống trải. Chiếc rèm dày cộm sát đất che khuất hoàn toàn ánh nắng rực rỡ bên ngoài, nhưng thật ra thì thoáng cũng có con gió nghịch ngợm nào đẩy thổi qua khe hở, mang theo ánh sáng dịu dàng đi vào, phe phẩy lên người đàn ông vẫn còn đang say ngủ.

Anh nằm sấp trên giường, chân kéo tận hông, lộ ra những đường cong rất hoàn hảo trên cơ thể, nếu dùng một từ nào đó để miêu tả nước da kia thì hẳn là màu lúa mạch rám nắng. Vì đang ngủ nên mái tóc đen rối bời, che mất gò má, nhưng vẫn có thể nhận thấy những đường nét rất sắc sảo rõ ràng trên khuôn mặt.

Anh ngủ rất say, hít thở đều đều, theo thời gian, ánh nắng kia từ từ di chuyển lên mặt anh, đến khi nóng lên, khiến anh phải quay đầu sang hướng khác. Gió mát phe phẩy, thổi bay những sợi tóc đang rũ trên trán, vẽ nên những đường cong tao nhã trong không trung. Hai mắt đang nhắm chặt khẽ run lên, nhưng vẫn chưa mở ra, tay để ngang trên gối mò mẫm về phía bên kia giường. Như thể đang tìm một cái gì đó chẳng?

Anh vẫn nhắm chặt mắt, sờ lâu mà chẳng thấy, bỏ cuộc vui đầu vào gối, lầu bàu gọi: “Nếp...”

Trong giọng nói lười biếng mang vẻ làm nũng.

Từ bên kia giường, lỗ tai dựng thẳng khẽ run, là một con berger trưởng thành, giống lông dài, phần lưng màu xám đậm rất dày, lông ở chân và dưới bụng màu trà nhạt. Đó là những hình ảnh khiến lý tưởng của giống berger khiến cho ai cũng phải hài lòng. Có một cảm giác sang trọng khó thể hình dung, nhưng chỉ nhìn qua là có thể xác định giới tính của nó, cực kì rõ ràng. Dựa vào sự khác nhau của giới tính, hoặc mạnh mẽ oai hùng hoặc dịu dàng nhỏ nhẹ, không cần phải nói gì thêm, chắc chắn con này là giống cái.

Nếp dùng đôi mắt hình quả hạnh nhân, rất hợp với màu lông của nó mà nhìn chủ, thấy cái tay kia đang sờ đông sờ tây trên giường, nó hơi nghiêng đầu, hình như đã hiểu, lóc cóc chạy tới bàn trà trong phòng, ngoạm lấy điều khiển trên đó, rồi lại lóc cóc về lại giường, đặt cái điều khiển vào tay người đàn ông kia, dùng cái mũi uon ướt lạnh lạnh cạ vào anh.

Bàn tay kia chạm vào điều khiển, nhấn nút.

Rèm cửa sổ tự động kéo ra hai bên, để lộ dàn cửa sổ sát đất bao quanh 270 độ. Đang tiết xuân, nắng mặt trời rạng rỡ, như muốn phơi bày hết mọi sự trang trí lộng lẫy hoa lệ trong căn phòng. Có vẻ như người đàn ông trên giường vẫn không muốn dậy, vùi mặt vào gối cọ qua cọ lại một lúc rồi mới ngẩng đầu. Anh từ từ xoay người lại, ngồi dậy, đôi mắt lim dim khép hờ, cào cào mái tóc rồi lắc đầu, khiến mái tóc rối bù phủ quá nửa trên mặt.

Anh lại tìm điều khiển từ xa, nhấn nút, ngay lập tức, chiếc tivi cực lớn trước mặt được bật lên, bắt đầu phát sóng đủ loại tin tức thời sự và giải trí.

“Đây là thành điện ảnh ở Bắc Kinh, bộ phim cổ trang ‘Thủy liễu thanh tiêu cầm y nhiệm’ do Khang Hi đóng vai chính được cải biên từ quyền tiểu thuyết cùng tên rất nổi tiếng trên internet, đã tổ chức lễ bấm máy tại nơi này. Vì lý do cá nhân, Khang Hi không thể có mặt nhưng vẫn có rất nhiều fan hâm mộ lũ lượt kéo tới, khiến giao thông xung quanh trở nên tẻ liệt. Lượt chia sẻ và bình luận của bộ phim này trên weibo cũng đã vượt qua mức kỉ lục trong lịch sử. Cư dân mạng và công chúng đều đang rất mong chờ vào bộ phim này. Bản thân Khang Hi cũng bày tỏ rằng nội dung kịch bản rất đặc sắc, anh cảm thấy rất vinh hạnh khi được diễn vai chính...”

Phóng viên phun nước bọt trên tivi, người đàn ông trên giường khẽ nhếch miệng, quay sang Nếp rồi vỗ nhẹ lên giường.

Nếp vẩy đuôi, nhảy lên một cách rất hưng phấn, nhào vào dụi vào ngực người đàn ông, đuôi lắc như có thể quạt ra gió.

“Được rồi! Được rồi!” Người nọ cười, xoa đầu Nếp, giọng nói tình tảo khiến người ta phải say mê.

Anh xuống giường, đuổi người.

Trong ánh dương, người anh cao lớn, không chệ vào đâu được, vai rộng, eo nhỏ, mông hẹp và đôi chân dài, đặc biệt là cơ bụng với sáu múi rõ ràng, đáng người siêu chuẩn.

Anh vỗ nhẹ vào Nếp đang nũng nịu dụi vào chân, sau đó vào phòng tắm xối nước.

Nếp ngoan ngoãn nằm sấp trước cửa canh chừng.

Rất nhanh sau đó, anh tình tảo bước ra, trên tivi vẫn còn đang láo nháo phát đủ tin thời sự giải trí.

Bỗng, cảnh quay đặc tả của một siêu sao chiếm hết cả màn hình – khuôn mặt của Khang Hi.

Nhìn lại người đàn ông với khuôn mặt sáng sủa thoải mái kia, không chút khác biệt, giống nhau hoàn toàn.

Không có mái tóc che mắt, khuôn mặt trơn bóng hơn cả phụ nữ, vẻ khôi ngô tới mức chọc mù mắt người khác, khiến người ta phải ngơ ngẩn. Đó cũng là một loại tuấn tú có lẽ khiến cho rất nhiều phụ nữ lẫn một số cánh đàn ông trở nên chết mê chết mệt, đánh mất lí trí, cãi lại mẹ cha, bán đứng chị em.

Người đàn ông kia, cũng chính là Khang Hi, tắt tivi rồi mang Nếp xuống lầu.

Phòng khách lầu dưới chọn thiết kế cao tầng, diện tích mênh mông giúp căn phòng luôn sáng sủa bất kể thời tiết, nhận hết mọi tinh hoa nhật nguyệt, cảnh như tranh như họa, vì thế, dẫu ở nhà chơi rông nhưng đến cái thăm cũng mang phong cách học giả đài hoàng.

Cảnh Bất Mị ôm bộ đồ cổ trang khốn khổ quanh quẩn tới lui, thăm trải sàn sắp bị anh ta mài đến mòn đến rách.

Vệ Bảo ngồi trên salon nhìn cậu ta cứ lượn qua lượn lại như đồng hồ quả lắc, cuối cùng không nhịn nổi nữa, đặt chén trà trong tay rồi túm cậu ngồi xuống, “Đừng có đi qua đi lại nữa! Khó chịu quá!”

Cảnh Bất Mị nhìn cái tủ đồng hồ lớn cách đó không xa, “11 giờ rồi, sắp không kịp chuyển bay rồi.”

Cậu ta là người quản lý của Khang Hi. Một người quản lý thành công tức là phải làm được hai việc: Một, để nghệ sĩ mình phụ trách có thể xuất hiện trên mọi tấm bìa của các tạp chí mới nhất. Hai, bước lên thảm đỏ Oscar.

Đối với đại đa số các nghệ sĩ Trung Quốc, để được bước lên thảm đỏ Oscar thì cần phải đi qua một con đường dài đằng đằng. Thế nhưng một lần xuất hiện trên trang bìa của các tạp chí quốc tế ở Trung Quốc được coi là một trong những tiêu chuẩn tự đánh giá của một người quản lý.

Đa số mọi người đều cho rằng, người quản lý: Là những người nắm giữ quyền sinh sát của nghệ sĩ, bọn họ và nghệ sĩ, vừa kiếm tiền vừa cãi nhau, không ít người trong bọn họ còn bị gọi là quỷ hút máu nữa kia.

Như vậy, rốt cuộc người quản lý có khả năng cỡ nào?

Cảnh Bất Mị sẽ nói cho bạn biết, nhọ vãi nổi.

Bạn có từng thấy người quản lý nào chỉ dám quanh quẩn trong phòng khách của nghệ sĩ, cố gắng kiềm chế mà không dám lên lầu đánh thức anh ta lên máy bay cho kịp giờ không?

Nghệ sĩ và quản lý khác có giống vậy hay không, cậu ta không biết, nhưng với riêng Khang Hi, cậu ta không dám!

Vệ Bảo an ủi: “Lúc vừa thức dậy là cậu ta hay phát cáu nhất, đâu phải cậu không biết rằng nếu có ai dám đánh thức, cậu ta mò được cái gì là ném ngay vào người đó đâu?”

Cảnh Bất Mị nghẹn giọng, “Tuột huyết áp phải trị!”

Khang Hi có một tật, mà ai cũng biết, là khi vừa thức dậy, sáng sớm đói bụng, anh hơi bị tuột huyết áp. Những người có chút kiến thức y liệu thông thường đều biết, tuột huyết áp dẫn tới ảnh hưởng thần kinh, đó là thời điểm tâm trạng của anh xấu nhất trong ngày. Anh lại rất thích ngủ, ai mà dám quấy rầy khi đang say giấc thì như dẫm vào đuôi anh, chắc chắn sẽ nổi khùng lên cho xem.

Từng có một trợ lý mới không biết chuyện, sợ anh lỡ buổi họp báo, vào nhà gọi anh dậy. Anh vừa mở mắt, theo miêu tả của cậu trợ lý kia, như thấy con mắt xanh biếc của ma vương, sau đó là một bình hoa bay tới, may mà nhanh chân, chứ không là bể đầu chảy máu vào nhà thương rồi.

Có điều, tình huống này chỉ xảy ra trong kì nghỉ của anh mà thôi, lúc đóng kịch, anh có thể không ngủ trong vòng ba ngày ba đêm.

Cực kì cực đoan!

Vệ Bảo rót cho Cảnh Bất Mị tách trà hoa cúc để dập bớt lửa, bình tĩnh lại một chút.

Cảnh Bất Mị uống một hớp rồi hỏi, “Hôm nay cậu tới làm gì, văn phòng đại diện có vấn đề gì à?”

Vệ Bảo đáp, “Có mấy người kí hợp đồng muốn gặp cậu ta một chút.”

Nếu nói văn phòng đại diện, đương nhiên là ý nói văn phòng đại diện của Khang Hi rồi.

Nó là thế này. Mỗi khi công ty quản lý kí hợp đồng với một ngôi sao sẽ mở một văn phòng đại diện, đại khái cũng tương tự với các kiểu thông thường như ngày nay. Lợi dụng sự nổi tiếng và sức ảnh hưởng của ngôi sao, mượn tài nguyên công ty để tiến hành vài sắp xếp cá nhân, đương nhiên cũng phải chia phần với công ty. Đây là hình thức ban đầu của văn phòng đại diện của một ngôi sao. Đó là những trình tự làm việc trong ngành giải trí mà hai bên đều rất quen thuộc, cũng chẳng thiếu vốn, các nguồn tài nguyên được phân bổ ở mức cao độ nhất, đề đòi bên đều có lợi.

Trong ngành giải trí này, chẳng thiếu những ví dụ có bóng râm đại thụ che chở.

Thế nhưng, Khang Hi lấy danh nghĩa cá nhân để mở văn phòng đại diện.

Tức là, tự mình làm chủ tự kiếm tiền.

Ba năm trước, sau khi hết hợp đồng với công ty cũ, Khang Hi tách ra riêng.

Đương nhiên, kiểu này chỉ áp dụng với những ngôi sao lớn. Vì độ nổi tiếng của ‘hàng gạo cội’ cao, lượng fan khổng lồ, có thể thu hút các tài nguyên trong giới giải trí, thể hiện khả năng thu hút thương mại, nhưng mà cũng gặp khá nhiều mạo hiểm, cũng cần thêm không ít chi phí.

Theo chân ‘hàng gạo cội’ ra ngoài làm ăn riêng, những người đầu tư vào mình mình cũng theo đó mà liệu.

Là người đầu tư, bọn họ nhìn hiệu ứng của độ nổi tiếng và sức sống của ngành công nghiệp giải trí, chịu trách nhiệm rút tiền. Các ngôi sao sử dụng ‘vốn sẵn có của bản thân’ thì tự tìm những biên kịch, đạo diễn đồng ý hợp tác, hoặc tự làm nhà sản xuất, hoặc cũng có thể tự làm đạo diễn, hay tiếp tục nhận kịch bản của các bộ phim điện ảnh và truyền hình khác.

Vệ Bảo là người đầu tư cho văn phòng đại diện của Khang Hi. Ngay từ lúc đầu thành lập, các ngôi sao đều gặp phải một loạt vấn đề, chưa quen thuộc với nội dung, tính chất, trình tự công việc, điều này có thể dẫn tới một loạt rắc rối vấp vấp ban đầu. Vậy nên anh ta cũng tiện thể giúp cho một tay.

Vệ Bảo và Khang Hi chơi với nhau từ nhỏ, cứ gọi Vệ Bảo Vệ Bảo mãi, người lớn gọi yêu thành Tiểu Bảo, thế là thành bộ đôi ‘Khang Hi và Tiểu Bảo’.

Cảnh Bất Mị thì trẻ hơn, biết nhau hồi học trung cấp, sau đó ba người lại vào cùng một trường đại học.

Đội thêm một lúc, Cảnh Bất Mị không chịu nổi nữa, chẳng biết kiếp trước nợ nần gì mà giờ gặp phải loại người này.

Đang lúc cậu lo lắng không biết có nên liều mạng lên lầu đánh thức Khang Hi hay không thì Nếp vui vẻ lon ton chạy ra từ trong thang máy gia đình.

Bỗng nhiên Cảnh Bất Mị cảm thấy mình đã gặp được Đấng toàn năng.

Khang Hi thông thả bước ra khỏi thang máy, khi ngủ dậy giấc mà dậy, tâm trạng của anh sẽ rất tốt.

Thấy hai người đều có mặt ở đây, tùy tiện chào một tiếng, “Sớm ha!”

Cảnh Bất Mị nhờ sự cứu rỗi Thượng đế mà sắp rửa sạch nước mắt chỉ muốn nói một câu, sớm cái đầu cậu, trưa rồi!

Tiếc là, với lá gan của cậu, lịch sử trước đây từng nói cho cậu biết, cậu chưa bao giờ là đối thủ của Khang Hi.

Vì thế, cậu lập tức bày ra vẻ chào đón, “Vạn Tuế Gia, dậy rồi hả!” Bộ dạng trông như thái giám cạnh Hoàng đế.

Vạn Tuế Gia là biệt danh của Khang Hi, bắt đầu có từ hồi trung học, nghĩa rất rõ ràng – Hoàng đế!

Về phần tại sao đặt tên là Khang Hi, xin hãy hỏi ba anh.

Giải thích thêm: Khang Hi là người Mãn, anh còn một họ ngầm khác – Ái Tân Giác La.

Đánh giá bằng hai chữ – Quá khủng!

Muốn biết nguyên nhân, xin hãy xem một tác phẩm khác của tác giả có tên ‘Chồng tôi là lão quái thai’, chuyện tình của cha mẹ Khang Hi.

Sách này không kể lại.

Biệt danh Vạn Tuế Gia chẳng qua là do đám bạn đi học ngày đó thấy hay hay thì đặt vậy, nhưng khiến nó được lan truyền sử dụng rộng rãi, khiến các fan hâm mộ la ó đến thế là vì năm Khang Hi 24 tuổi, có diễn một bộ phim lịch sử, ‘Khang Hi đại đế’.

Anh diễn vai Khang Hi, vị Hoàng đế Khang Hi nghìn năm trong lịch sử.

Lúc bộ phim này được công chiếu, khi chiếu bằng giới thiệu diễn viên cuối phim có ghi: Khang Hi – Khang Hi đóng, khiến dân tình trên mạng bàn luận sôi nổi.

Có người nói, chi bằng đổi thành ‘Huyền Diệp – Khang Hi đóng’, ít ra sẽ không buồn cười đến vậy.

Người khác trả lời rằng: Thế thì có gì khác đâu.

Mỗi khi phim được chiếu lại, cư dân mạng cắt cảnh đẩy ra chia sẻ đầy trên weibo và các trang diễn đàn, độ hot không hề giảm.

Sau đó, anh còn diễn vai Càn Long.

Bảng diễn viên: Càn Long – Khang Hi đóng.

Sau đó nữa, anh diễn Ung Chính.

Bảng diễn viên: Ung Chính – Khang Hi đóng.

Lần này, có cư dân mạng bình như vậy: Vị Hoàng đế Khang Hi nghìn năm trong lịch sử đúng là ông tổ tình hoa.

Có nhiều bình luận nói: Mà ngài Khang Hi ấy sống lâu ghê, hát mấy bài nhạc phim của bản cũ không sai chỗ nào – sống được thêm năm trăm, năm trăm năm nữa lận!

Nếu bạn cho rằng Khang Hi nhờ đó mà nổi thì sai rồi, đây chẳng qua là tiết mục xen giữa trong sự nghiệp diễn xuất của anh mà thôi. Anh nổi tiếng hoàn toàn nhờ vào thực lực.

Khang Hi đặt chân vào thế giới giải trí năm 18 tuổi, là đúng loại người được bạn rủ đi thử vai, bạn bị loại còn anh được nhà sản xuất và đạo diễn chọn trúng. Lúc đó anh hoàn toàn chẳng có hứng thú, đang vào giai đoạn chuẩn bị thi đại học, chả thèm quan tâm. Kết quả vì vốn làm phim không kịp rót vào, thời gian quay bị kéo dài, kéo tới kì nghỉ hè sau khi thi đại học của Khang Hi, dù sao cũng rảnh rồi, thế là anh tham gia.

Đất diễn của anh trong phim không nhiều, cộng lại khoảng chừng mười câu, ba cảnh, lại còn là vai playboy. Xong vai, anh cầm tiền mời Lão Cảnh và Tiểu Bảo ăn hải sản một bữa, cứ tưởng vậy là hết chuyện. Thế nhưng, không ngờ sau khi bộ phim được phát sóng, giúp anh thành danh trong một đêm.

Trọng tâm của các topic trên mọi trang diễn đàn, weibo đều là: Bạn trẻ siêu đẹp trai đến mức đè bẹp nam chính là ai vậy?

Đi đâu cũng thấy cảnh cắt ra từ phim được đưa lên, cho chạy suốt 24 tiếng đồng hồ không dừng.

Chàng sinh viên năm nhất đại học Khang Hi bị đám con gái đuổi theo hằng ngày, đến mức anh cũng thấy hoảng.

Rất nhanh sau đó, anh nhận vai quảng cáo đầu tiên, coi như thuận theo nguyện vọng của toàn dân, đó là một quảng cáo về son bóng. Sau khi phát quảng cáo, cây son bóng này được bán hết sạch sành sanh.

Đủ loại công ty quản lý thay phiên túc trực, mai phục, tập kích, oanh tạc rần rần. Khang Hi không nghĩ nhiều, tức quá mà chọn một công ty quản lý để kí hợp đồng, chính thức trở thành một người mới trong giới giải trí. Thật ra ban đầu đó chỉ là tính toán tạm thời, anh không có ý định phát triển trong giới này, nói rõ trước với công ty, anh vẫn coi học tập quan trọng hơn cả.

Công ty quản lý đồng ý, suy nghĩ để lập ra bảng kế hoạch tính toán thời gian để lãng xê anh.

Kế hoạch của Khang Hi là, trước tiên cứ theo đó mà diễn vai phụ, chờ hết nỗi rồi sẽ thôi.

Sau khi gia nhập vào công ty quản lý, anh nhanh chóng nhận được kịch bản đầu tiên, là một vai phụ, phim tình cảm xã hội. Đây chính là tác phẩm mà công ty quản lý vốn định dùng để lãng xê nam chính, kết quả một lần nữa, nam chính lại bị Khang Hi đè bẹp.

Như thế số trời đã vậy, từ đó, Khang Hi bị cuốn vào giới giải trí mà không thể thoát ra được. Đã vậy thì anh cũng thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nhưng yêu cầu phải để anh hoàn thành chương trình đại học.

Sau khi tốt nghiệp, Khang Hy bắt đầu với vai chính đầu tiên, vì không phải được đào tạo chính quy, tuy kỹ thuật diễn không quá tệ nhưng cũng chẳng giỏi giang gì, nhưng nhờ khuôn mặt siêu cấp đẹp trai nên ti lệ xem đài cũng khá bảo đảm.

Kể từ đó, anh bắt đầu có hứng thú với nghiệp diễn xuất, lại còn tham dự vào lớp đào tạo diễn viên, bắt đầu rèn luyện kỹ thuật diễn của mình.

Bước nhảy vọt để từ một thần tượng vào nhóm diễn viên có thực lực là nhờ bộ phim ‘Khang Hi Đại Đế’. Bộ phim này vừa hay vừa diễn tốt, giúp Khang Hi lấy được giải thưởng cao nhất.

Tuổi tăng, giá trị nhan sắc của anh cũng tăng gấp bội, hơn nữa, nhờ kỹ thuật diễn ngày càng trở nên hoàn thiện, chinh phục tất cả khán giả già trẻ lớn bé, lượng fan tăng vọt, và đó cũng ti lệ thuận với số giải anh đoạt được. Khang Hi đoạt được không biết bao nhiêu giải thưởng của buổi lễ, nhiều cúp đến nỗi người không biết tưởng anh bỏ tiền mua giải.

Có một nhà bình luận phim đánh giá, Khang Hi là diễn viên thiên tài năm mươi năm có một.

Thế nhưng với những người mê phim thì đây là nói thừa. Đàng ra nhà sản xuất phải có lòng một chút, lúc quay phim có thể thống nhất những cảnh khác hay không? Mỗi lần xem phim thấy những diễn viên khác, kể cả nữ chính, đều như bình phong sau lưng Khang Hi, chỉ ít cũng phải là phong nền nào cho đáng một chút chứ.

Năm nay Khang Hi 27 tuổi, là một thần thoại trong giới giải trí.

Trong giới giải trí, anh cũng được công nhận là người đức-ngệ vẹn toàn, vua không NG. (*NG = no good, cảnh quay hỏng)

Vua không NG là chỉ là một phần nhỏ của anh mà thôi, dù phim dài bao nhiêu, lời kịch nhiều thế nào, thời gian gấp gấp đến mấy, anh chỉ cần diễn một lần là xong. Diễn chung với người khác, lúc nào cũng là đối phương bị quay hỏng.

Từng gặp phải một lão đạo diễn thích xoi mói, lúc hô cắt xong quay sang Khang Hi mà nước mắt tèm lem, “Cậu không để tôi được nói cậu hai câu được sao? Một câu, một câu thôi cũng được mà.”

Bộ phim này đã được gom được chín giải thưởng trong một buổi trao giải điện ảnh long trọng, lúc đạo diễn lên đài nhận thưởng thì lại nói câu này lần nữa, khiến một số đạo diễn ngồi dưới khán đài lặng lẽ chảy nước mắt, cùng ôm nhau khóc than: Cuối cùng cũng tìm được đồng bọn.

Chuyện này khiến những nghệ sĩ diễn chung với Khang Hi cảm thấy áp lực gấp bội.

Trong giới hay rỉ tai mấy lời đồn như, ai diễn kịch với Khang Hi, ai đến bệnh viện khám dạ dày điều trị cấp tốc.

Về chuyện này, Cảnh Bất Mị muốn nói, tâm lý cậu vững vàng hơn cả.

Thấy dáng người Cảnh Bất Mị đang bỏ nhào tới, Khang Hi đưa tay đập lên mặt cậu, đẩy ra, “Biến đi, tôi còn chưa ăn sáng! Vú Trần đâu?”

“Ra ngoài mua thức ăn rồi.” Cảnh Bất Mị theo anh vào bếp, “Còn ăn sáng gì nữa, trưa trời trưa trật rồi, đừng ăn, ra sân bay trước đi. Tôi bảo Tiểu Trần ra ngoài mua sandwich để cậu lót dạ rồi, lên máy bay thì tùy cậu thích ăn gì cũng được.” Vừa nói, anh ta vừa mở sổ ghi chép của mình ra, nhắc lại từng việc một cho Khang Hi, “Trước 17h chúng ta phải đến Thành điện ảnh, đạo diễn Từ và đạo diễn Trương còn bộ phim muốn bàn với cậu. 20h kí hợp đồng với Tân Vinh Hoa, tổ quay phim định chụp ảnh trước khi khai máy làm tiệc liên hoan. Lịch quay ngày mai của cậu không nặng, dành tí thời gian gấp mặt sản xuất Lý một chút, nghe đâu có ý làm một bộ phim dành riêng cậu đấy.”

Khang Hi lục loại trong tủ lạnh một hồi, ngặm khoanh bánh mì trong miệng, chẳng thèm để ý, đến trước máy pha cà phê, tự đun cho mình một ly.

Nếp đi theo sau, anh đến đâu nó tới đó, Khang Hi xé miếng bánh mì ném cho, con chó nhảy lên đón.

Khang Hi mở cửa hông trong bếp đi ra vườn hoa, để Nếp được chơi trong sân một chút. Bác Trần đang tưới nước trong vườn.

Cảnh Bất Mị đi sau Khang Hi, “Còn nữa, sáng sớm lúc chị cậu rời đi, có bảo tôi nhắc cậu đừng quên gọi điện cho bác gái.”

Bác gái ở đây là mẹ của Khang Hi, hiện đang ở Zurich, Thụy Sĩ. Vì lớn tuổi, tim không tốt, ở đó nghỉ dưỡng, đương nhiên ba Khang Hi cũng đi cùng.

Khang Hi là đứa con trai mà mẹ anh sinh ra lúc đã 42 tuổi, trên còn một chị ruột, lớn hơn anh 17 tuổi, có một con gái, cũng chính là cháu gái Khang Hi, vừa vào đại học năm nay, thiếu nữ 19 tuổi, trong sáng đáng yêu.

Khang Hi và chị gái, anh rể, cháu gái ở chung một nhà, ngoài ra có một đôi vợ chồng già khác, là bác Trần và vú Trần, họ là quản gia, chịu trách nhiệm chăm sóc cho anh và cả gia đình chị gái. Cảnh Bất Mị nhắc Tiểu Trần, ý bảo con trai bọn họ, là trợ lý của Khang Hi, không ở đây, có chỗ riêng.

Anh rể Khang Hi là phi công, ba anh cũng là phi công, nay đã về hưu. Chị gái duy nhất từng quyết chí trở thành người phóng tên lửa đầu tiên trong nhà, nhưng không thực hiện được, vì mang thai sinh nở quá sớm. Có điều hiện nay cũng đang làm việc ở cục hàng không vũ trụ, công tác về khoa học kỹ thuật trong ngành hàng không.

Nhà họ không có nhiều bà con họ hàng lắm, có một dì đang ở Hamburg, Đức, là em sinh đôi với mẹ anh. Dì ấy gả cho phó tổng giám đốc của công ty hàng không LTU của Đức. Anh rể và ba anh đều là phi công của công ty hàng không LTU. Trước khi nghỉ hưu, ba anh là phi công hàng đầu, nhà anh có 20% cổ phần trong công ty hàng không LTU. Trong công ty hàng không LTU chỉ nhánh ở Thượng Hải, ba anh là Tổng giám đốc trên danh nghĩa.

Nghe đâu, năm đó, dưỡng anh, người Đức, phó tổng giám đốc công ty, theo đuổi mẹ anh, có điều khi đó mẹ đã gả cho ba Khang Hi từ thuở nào rồi. Anh vẫn nghi ngờ không biết có phải ba anh đoạt lấy số cổ phần này nhằm mục đích trả thù dưỡng hay không, với tính cách của ba anh, chuyện này cũng dám lắm.

Bây giờ, dì cũng sống rất hạnh phúc, 33 tuổi thì sinh một cậu con trai, cũng chính là anh họ của anh, hơn Khang Hi bảy tuổi, hiện nay đang cố công học tập để trở thành người nổi nghiệp công ty hàng không LTU.

Cảnh Bất Mị nhắc thế thì Khang Hi mới chịu nghe, nhìn đồng hồ, Bắc Kinh bây giờ đang là 12h trưa, ở Thụy Sĩ lúc này là 5h sáng, hẳn là mẹ vẫn còn đang ngủ, để trưa rồi hẵng gọi vậy.

Uống cà phê, ăn bánh mì xong, Khang Hi và Vệ Bảo bàn về hợp đồng văn phòng đại diện, chia vãi việc ra, cậu trợ lý Tiểu Trần đã đóng gói hành lý xong xuôi. Cuối cùng Cảnh Bất Mị cũng yên tâm, giục Khang Hi mau ra ngoài, ngồi xe bảo mẫu, chạy thẳng tới sân bay.

Lời tác giả: Theo thời gian trong câu chuyện này thì ba mẹ Khang Hi cũng ngoài 70 rồi, còn lên sân khấu gì nữa, thành cụ ông cụ bà cả rồi.

[Nguyên]: Thật ra mình không định đăng lời tác giả nhưng chẳng là đọc câu này xong thấy buồn cười tợn, thế là cũng nhét vào =)))

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chỉ Đạo Võ Thuật

Cảnh Táp và An Hủy là bạn của Đoàn Mộc Hiểu Hiểu, hay còn gọi – chị em thân thiết.

Ba người quen nhau ở Mỹ, học chung trường tiểu học, tuổi cũng ngang ngang, đều là người Trung Quốc, tình bạn nhanh chóng ra đời. Đến năm lớp 8 trung học thì cả ba đã như hình với bóng.

Sau đó, cha của An Hủy phải chuyển công tác, cô và cha mẹ về Trung Quốc. Vì ba mẹ ly hôn, thế nên Cảnh Táp cũng theo mẹ về nước. Ba người bị chia tách, chỉ còn mỗi mình Hiểu Hiểu tiếp tục sống ở lại Mỹ.

Hơn hai năm trước, ba mẹ của Hiểu Hiểu qua đời, để hai người được về với cội nguồn, cô mang tro cốt ba mẹ về nước. Vì sinh hoạt ở Mỹ từ nhỏ, chẳng quen thân mấy với bà con ở quê nhà, tính tình lại lạnh lùng, không thích giao thiệp, vậy nên hai năm qua, ngoại trừ đội đặc cảnh Báo đen, cũng chỉ biết mỗi Cảnh Táp và An Hủy.

Tuy ba người có một khoảng thời gian chia cách hai nơi, thế nhưng nhờ sự phát triển của internet, qua email, msn, tình bạn này vẫn rất gắn bó.

Nhớ hồi tiểu học, ba người đều có chung một mơ ước, lớn lên sẽ trở thành một cảnh sát giỏi.

Kết quả, chỉ có Cảnh Táp làm cảnh sát, còn là đội phó của đại đội hình cảnh cục công an, cảnh đốc cấp một. Hiểu Hiểu miễn cưỡng lắm mới được coi là nửa cảnh sát. An Hủy xa rời mơ ước ngày xưa nhất, vào giới giải trí, thành một nữ minh tinh.

Tính chất công việc khác nhau, ba người không thể thường xuyên gặp mặt, vì thế hẹn rằng, dù có bận đến thế nào, mỗi tháng phải gặp nhau ít nhất một lần, địa điểm gặp được chọn ở nhà Hiểu Hiểu.

Vì vụ bắt cóc trẻ em gần đây, Cảnh Táp bận sát đầu mề trán, đến mức rất ít khi về nhà, rảnh được một chút liền bắt điện thoại gọi An Hủy hỏi đang ở đâu. An Hủy cũng tranh thủ chút thời gian rảnh, lên trốn từ phim trường về, hai người đụng đầu nhau, lập tức chạy đến nhà Hiểu Hiểu.

Đêm pyjama của các cô gái thì đương nhiên không thể thiếu rượu và đồ nhắm rồi, nhưng Hiểu Hiểu không có mấy món này, ngoại trừ nước khoáng thì chắc chắn tủ lạnh của cô chỉ có hoa quả, thực phẩm đông lạnh thôi, chẳng còn gì khác.

Cô chưa bao giờ xuống bếp, căn bản vì không biết nấu ăn.

Cô chỉ biết mỗi hai chuyện: Thứ nhất, lấy hoa quả ra bỏ vào máy ép; hai, đun nước, chờ sôi lên thì lấy sủi cảo hoặc mì đông lạnh bỏ vào để nấu chín.

Thế nên, mỗi lần gặp nhau, Cảnh Táp và An Hủy sẽ đến siêu thị gần Phúc Đễ, mua đủ mọi thứ rồi mới chạy sang nhà Hiểu Hiểu.

Vừa đến nhà Hiểu Hiểu, hai người một bả người ngồi trên salon, Hiểu Hiểu đã quen, nhìn cả đồng bị nylon đồ ăn trước mặt, chỉ hơi nhú mồm.

An Hủy mở bọc nylon để lấy bia ra, tự khui một lon rồi ném một lon khác cho Cảnh Táp. Hiểu Hiểu không uống bia, chỉ trung thành với nước suối.

Cảnh Táp uống ừng ực, rung mình thoải mái, nghĩ đã sống lại rồi, cởi cái áo đồng phục màu xanh đậm có gắn ba huy hiệu hình hoa bốn cánh ở hai cầu vai xuống, khẽ xoay bả vai mỗi nhừ.

An Hủy lại lôi hết đồ ăn trong túi ra, bày lên bàn, xé một bọc khoai tây chiên rồi đưa cho Hiểu Hiểu.

Hiểu Hiểu lắc đầu, ngồi một bên, uống li nước lọc không mùi vị, Vòng ngoan ngoan nằm dưới chân.

An Hủy liếc cô một cái, “Ăn một miếng thì có mất miếng thịt nào của cậu đâu!”

“Nhiều năng lượng, dễ bị mập, nhất là với cậu đấy.”

Với những phụ nữ ở trong ngành giải trí thì khoai tây chiên là thứ fastfood có tính sát thương lớn nhất.

An Hủy nói, “Cậu có thể không đã kích mình nữa được không?”

Hiểu Hiểu trả lời bằng cách vỗ vào eo mình – không hề có mỡ, không mẩu thịt thừa, cực kì săn chắc, chỉ 60 cm

Miếng khoai tây chiên đến miệng rồi, bị An Hủy lảng lạng bỏ lại.

Thật ra cô chẳng mập chút nào, eo cũng nhỏ, có điều cổ nhéo thì cũng được một bọc thịt thật.

Cảnh Táp cười khúc khích, “Như tớ là hay nhất, không sợ mất dáng, cứ ăn thoải mái!”

An Hủy lau bàu, mở bị xì muối, cho vào miệng, “Người ta có rất nhiều người theo đuổi lắm chứ bộ.”

Đề lẩn lộn trong giới giải trí, đương nhiên An Hủy khá xinh đẹp, vẻ đoan trang vốn có, da thịt trắng nõn, mắt mày như vẽ, sự nghiệp cũng rất ngon lành.

Cảnh Táp thì lại có vẻ đẹp theo kiểu anh hùng mạnh mẽ, vì làm ở hình cảnh nên cô cắt tóc ngắn gọn gàng, vóc người cao ráo, vai ngang chân dài, phải ra ngoài thường xuyên nên da không trắng lắm, nhưng trông rất khỏe mạnh. Mắt mày lúc nào cũng có ánh thoáng một vẻ khí khái hào hùng, trung tính, nhưng hoàn toàn không phải tomboy, một kiểu thanh tú xinh đẹp nhưng lại rất ngẫu.

Cảnh Táp hỏi, “Thế cậu có để ý ai không?”

“Đương nhiên chuyện này phải cân lựa chọn cẩn thận, từ từ suy nghĩ rồi!” Nói chung là tiếp tục quan sát.

An Hủy ném lon bia rỗng vào thùng rác dưới chân, lại khui cho mình một lon khác, “Thôi đừng nói nữa, nói là chỉ muốn khóc. Nhưng mà gần đây Cảnh Táp bận lắm à, mặt mày hốc hác quá.”

Đúng là trông Cảnh Táp hơi tiêu tụy, vành mắt có quầng thâm nhàn nhạt.

Cảnh Táp ảo não cào mái tóc, “Cũng là vụ bắt cóc trẻ em gần...” Tựa như vừa bất ngờ nhận ra điều gì đó, cô im lặng nhìn qua Hiểu Hiểu.

Hiểu Hiểu vẫn ngồi đấy, vẫn một vẻ lãnh đạm thờ ơ nhưng đôi mắt lại lạnh lẽo, rõ ràng có ác cảm với đề tài này.

Cảnh Táp khựng lại, cũng không nói gì thêm, “Nói chung là một lời khó nói hết.”

An Hủy vỗ nhẹ vào vai Cảnh Táp, “Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, tớ tin cậu sẽ làm được mà. Không nói những chuyện chán ngán này nữa, tớ có việc quan trọng này, phải nói với các cậu, nhất là Hiểu Hiểu, lần này cậu nhất định phải giúp tớ!”

“Tớ?”

An Hủy gạt đầu thật mạnh, sau đó ngồi chồm hồm trên ghế salon, hai tay chấp lại, nói: “Hiểu Hiểu, đây chính là thỉnh cầu duy nhất trong đời này của tớ, cậu nhất định phải đồng ý.”

Hiểu Hiểu lục lại kí ức cũ: “Năm 10 tuổi, vì mang niềng răng nên cậu bị tụi con trai chế giễu, cậu cũng bảo đó là thỉnh cầu duy nhất, kêu tớ đánh tụi nó giúp cho. 12 tuổi, đội trưởng đội bóng rổ từ chối lời tỏ tình của cậu, vì cậu vừa gầy vừa móm, cậu cũng bảo đó là thỉnh cầu duy nhất, bảo tớ cho anh ta một bài học. Năm 13 tuổi, cậu cãi nhau với đội trưởng đội cổ động, cậu không phục, cũng nói đó thỉnh cầu duy nhất, muốn tớ...”

Trong trí nhớ của cô, cái duy nhất này tới những mấy cái lận.

An Hủy vội vàng nói: “Dừng! Bây giờ cậu còn nhắc lại nợ cũ làm gì, lần này không giống mà, ảnh hưởng tới sự phát triển sau này của tớ ấy, không thể coi như nhau được.”

Hiếu Hiếu càng mờ mịt.

An Hủy nói, “Các cậu đều biết rồi đấy, tuy rằng tớ đóng phim liên tục nhưng lúc nào cũng diễn mấy vai bình hoa di động cả.”

Nói trắng ra, ngoài vẻ xinh đẹp, cái gì cũng dở.

Đây cũng là nỗi băn khoăn của An Hủy. Thật ra cô rất đẹp, xét về nhan sắc của các ngôi sao nữ trong giới giải trí thì chắc chắn có thể được xếp vào top mười. Chỉ là từ khi được tay săn ngôi sao phát hiện rồi bước vào giới diễn viên tới nay, cô vẫn chỉ là một bình hoa. Quảng cáo hết cái này đến cái khác, cũng chẳng diễn không ít phim, thế nhưng chưa có lần nào được lên vai chính, lúc nào cũng là nữ phụ, làm thánh nữ, hoặc cướp bạn trai nữ chính, cũng có khi thành thiên kim tiểu thư tính tình bốc đồng, một á ham tiền..., nhưng lẫn lộn bao nhiêu năm là thế, vậy mà chẳng có một tác phẩm tiêu biểu nào.

Có rất nhiều đạo diễn trong giới khen cô đẹp như cánh đào hồng phấn, cử chỉ phong thái tựa hoa lan u tĩnh, nhưng diễn xuất thì quá ‘nát’.

“Thế nên, tớ quyết định phải thay đổi!” Cô nắm chặt bàn nhỏ nhắn, ngẩng đầu lên, trong mắt ánh lên vẻ tha thiết.

Cảnh Táp và Hiếu Hiếu rất hoang mang.

“Tớ quyết định thành một ‘đả nữ’!” Cô tuyên bố.

Dứt lời, mọi người lặng thinh.

Mãi một lúc lâu, Hiếu Hiếu mới hỏi, “Thế cậu định theo tớ học võ?” Cô lập tức lắc đầu, “Không được đâu, cậu chẳng biết chút cơ bản nào, mà cũng không chịu nổi vất vả khi học võ đâu.”

Cảnh Táp rất đồng ý với quan điểm của Hiếu Hiếu, “Hủy Hủy, đến con gà cậu cũng không bắt được nữa là.”

Cô ấy mà làm đả nữ thì đúng là đang kể chuyện cổ tích.

“Các cậu đừng hắt nước lạnh vào người ta nhanh vậy chứ, nghe tớ nói đã nào.” An Hủy la ầm lên, “Tớ đã suy nghĩ kĩ càng lắm rồi.”

“Rõ ràng không phải suy nghĩ kĩ càng gì mà là chó bông nhảy vội thì có.”

An Hủy hắng giọng, tiếp tục nói, “Gần đây tớ có nhận một bộ phim, diễn vai hiệp nữ, có mấy cảnh cần phải đánh võ.”

Cảnh Táp hỏi ngay: “Chẳng phải có người đóng thế sao?”

Trong rất nhiều phim võ hiệp, những cảnh đánh võ đều có đóng thế diễn thay.

“Đã nói là tớ không thích làm bình hoa nữa rồi mà. Tớ quyết định sẽ tự đóng những cảnh đánh võ kì này.” Cô bất chấp tất cả, không thành công thì cũng thành nhân.

“Vậy thì cậu tìm chỉ đạo võ thuật chứ tìm Hiếu Hiếu làm gì?”

Chỉ đạo võ thuật là những người hướng dẫn động tác hoặc thiết kế pha võ. Tương đương với phim võ hiệp, ‘chỉ đạo võ thuật’ các động tác trong phim cũng phụ trách nhiệm vụ hướng dẫn để các diễn viên hoàn thành loạt động tác đánh võ một cách an toàn.

“Chỉ chỉ đạo võ thuật cực kì xem thường vì tớ là diễn viên chỉ được cái mặt, nói tớ chân yếu tay mềm, còn bảo ngực to... không nỡ nữa...” An Hủy chỉ hai đầu ngón tay vào nhau, giọng nói càng lúc càng nhỏ, “Tớ cũng chăm chỉ học lắm, nhưng mà thực sự không nhớ nổi mấy động tác này, học đi học lại mấy lần mà cũng không được. Thế là chị ta không chịu dạy tớ nữa, vậy nên...” Cô tỏ ra đáng thương bỏ sang chỗ Hiếu Hiếu, “Tớ chỉ biết nhờ cậu thôi, chỉ có cậu mới giúp được tớ.”

“Cậu muốn tớ học những động tác ấy thay, rồi về dạy lại cho cậu?”

Mắt An Hủy sáng trưng, “Đúng thế! Là vậy đó. Thế nên ngày mai cậu tới trường quay với tớ được không...”

Hiếu Hiếu lạnh lùng nhướn mày, “Tớ từ chối.”

“Đừng mà, cậu giúp tớ lần này đi mà~!” An Hủy vừa chấp tay vừa lạy lục.

Hiếu Hiếu vẫn ngồi im, trường quay là nơi thế nào? Xung quanh toàn người là người, cô ghét nhất những nơi đông người.

Cảnh Táp biết thói quen của Hiếu Hiếu, nói đỡ cho, “Cậu đừng làm khó Hiếu Hiếu nữa.”

An Hủy quay đầu lại, liếc Cảnh Táp nói, “Lần này Khang Hi là diễn viên chính, tớ có thể giúp cậu kiếm được poster có kèm chữ kí, cậu phải suy nghĩ

cho kĩ.”

Mắt Cảnh Táp sáng rực, “Ý cậu là phim ‘Thủy liễu thanh tiêu cảm y nhuộm’ đấy hả? Cậu được nhận phim này à?”

An Hủy gật đầu, “Đúng thế!”

Cảnh Táp lập tức quay ngoắt, “Hiểu Hiểu, cậu giúp nó lần này đi, cậu thấy nó tội nghiệp chưa kìa.”

Hết cách, cô là fan cuồng của Khang Hi.

An Hủy lại tiếp tục thuyết phục, “Cậu xem, bình thường cậu không chịu đi ra ngoài. Bác sĩ nói thế nào, bảo là cậu phải cố gắng ra ngoài cơ mà. Đâu bảo cậu tới những nơi nguy hiểm đâu. Chỉ là đến trường quay thôi, giúp tớ nhớ những động tác kia, sau đó lên dạy lại cho tớ. Chỉ có một buổi thôi, sớm ngày mai xuất phát, chiều để trợ lý đưa cậu về ngay mà.”

Cô nhõng nhẽo kéo áo của Hiểu Hiểu, giọng nói nũng nịu, “Có được hay không? Chỉ lần này thôi mà! Tớ đã sắp 30 rồi, không thể cứ tiếp tục làm bình hoa di động được, tớ phải có đột phá!”

Thấy Hiểu Hiểu vẫn chưa đồng ý, vành mắt bắt đầu ươn ướt, giống như con cún bị bỏ rơi.

Hiểu Hiểu không thể chịu được ánh mắt này của cô cô, định đứng dậy bỏ đi.

Chưa đi được mấy bước thì lại nghe tiếng sụt sịt, cứ tiếng này đến tiếng khác, khiến cô khó thể nào bước thêm bước nữa.

Cảnh Táp ở sau cũng phụ châm lửa, “Đừng khóc, coi chừng khóc là mắt sưng lên không đẹp nữa đâu.”

“Cơ hội lần này rất hiếm có, các thành viên trong tổ chế tác lại rất thích, chỉ cần tớ thể hiện xuất sắc thì nhất định có thể vươn lên được rồi... Hức hức... Cậu biết không, bọn họ nói sau lưng tớ rằng, tớ có thể nhận được bộ phim này toàn vì có quan hệ với đạo diễn... Hức hức... Còn nói là để có được bộ phim này, đến cả quản lý đạo cụ tớ cũng ngủ chung nữa... Hức hức...”

Hiểu Hiểu không chịu nổi nữa, quay đầu cứng ngắc, cắn răng nói, “Chỉ lần này thôi đấy, không có lần sau đâu!”

An Hủy vừa nghe xong, lập tức nhảy phắt lên ghế, “Muôn năm!” Sau đó nhào tới hôn chùn chụt lên mặt Hiểu Hiểu, “Tớ biết cậu tốt nhất với tớ mà!”

Hiểu Hiểu bị cô ôm chặt cứng không làm được gì, chỉ có thể trừng mắt hung dữ nhìn Cảnh Táp.

Cảnh Táp tỏ ra vô tội xua tay, “Ai bảo cậu mềm lòng làm gì.”

“Đi tắm rồi ngủ sớm đi!” Hiểu Hiểu đẩy An Hủy ra, đi thẳng vào phòng tắm.

An Hủy vẫn tiếp tục vui vẻ, uống thêm một lon bia nữa mới thôi.

Ba người đi lượt đi tắm, vẫn ở nhà Hiểu Hiểu như trước.

Ngày hôm sau, Hiểu Hiểu là người dậy sớm nhất, đồng hồ sinh học không cho phép cô lười biếng, vẫn mang Vòng ra ngoài chạy bộ như mọi khi, tiện thể mua bữa sáng về.

Chạy xong về nhà, Cảnh Táp và An Hủy vẫn chưa dậy, cô đi tắm, thay đồ, bắt đầu dọn dẹp đồng rác sau bữa hội ngộ chị em tối qua, vứt hết mấy lon và bịch rỗng, phân loại cho vào túi rác mang ra ngoài, sau đó quét dọn sạch sẽ. Gót chân đụng phải túi công văn Cảnh Táp để dưới đất, không cài nắp, có một vài tài liệu rơi ra ngoài.

Hiểu Hiểu khom lưng, đang chuẩn bị dọn dẹp thì cúi đầu nhìn thấy một tấm hình. Trong hình là một đứa bé trai khoảng bảy tuổi, quần áo trên người đều bám bụi đất, không còn rõ màu sắc, trên cổ có vết máu bầm, tay chân đều bị trói chặt bằng dây thừng, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt tái xanh, rõ ràng đã chết. Ảnh được dính trên tập hồ sơ, phía trên có viết tên họ, quê quán, thời gian mất tích, thời gian tử vong của cậu bé, ngoài ra còn có giám định pháp y.

Tay Hiểu Hiểu run rẩy, cô phát hiện không chỉ có một bức như thế mà còn có ít nhất khoảng năm đứa bé khác ở dưới, tuổi tác như nhau, cũng chết một kiểu thế này.

Những đứa bé này đều là nạn nhân của vụ bắt cóc.

Gặp không ít đám bắt cóc giết con tin, nhưng còn tiền chuộc, chưa hề có giao tiền chuộc.

Cô mở tài liệu ra, trên ấy viết: Tên bắt cóc đòi tiền chuộc qua bưu phẩm, số tiền, địa điểm, thời gian đều được viết rất rõ ràng, nhưng đến ngày giao tiền chuộc thì gà không xuất hiện, sau khi liên lạc thì hoàn toàn biến mất.

“Hiểu Hiểu, cậu có thấy dép của mình không?”

Cảnh Táp cào mái tóc ngắn, bước ra từ trong phòng ngủ, đang hỏi, thấy tập tài liệu đang nằm trong tay Hiểu Hiểu, cô ngáy ngẩn cả người.

Hiểu Hiểu cũng run lên, con mắt lạnh lùng thoáng qua về ảo não, vội vàng nhét tập tài liệu trong tay vào túi công văn của Cảnh Táp.

“Tớ có mua đồ ăn sáng, còn nóng thì mau ăn đi!”

Cảnh Táp vốn định mở miệng nói gì đó, thấy cô đôi mắt tài rõ ràng như vậy, đành thôi.

Lúc này An Hủy cũng đã dậy, nghe thấy có bữa sáng thì vui vẻ tung tẩy chạy vào bàn ăn, đến lúc chỉ thấy có sữa đậu nành và bánh bao thì than vãn: “Sao không có bánh hấp, tớ muốn ăn bánh chèo (*cũng tựa tựa bánh bao, nhỏ hơn) nữa cơ!”

“Để tớ mua!” Hiểu Hiểu vội vàng mặc áo khoác.

“Tớ còn muốn sữa đậu nành nữa, nhớ dặn bỏ nhiều xì dầu và ớt nha.” An Hủy dặn.

Hiểu Hiểu gật đầu, mở cửa rồi ra ngoài. Sau khi đóng cửa lại, cô dựa lưng vào cửa, ngẩng đầu nhìn trần, lặng lẽ nhếch miệng, tựa như cười nhạo chính mình. Cuối cùng mông lung dần biến mất, lại trở về với vẻ lạnh đạm như trước.

Ăn sáng xong, cả ba mỗi người một ngả. Cảnh Táp đi tới cục công an, An Hủy đưa Hiểu Hiểu đến sân bay.

Trợ lý đã làm xong thủ tục bay, An Hủy đưa Hiểu Hiểu qua lối đi dành cho khách VIP, lên thẳng khoang hạng nhất. Cô biết Hiểu Hiểu ghét nơi đông người, vậy nên cố gắng tránh đám đông.

Nửa giờ sau, máy bay hạ cánh an toàn, trợ lý đã sắp xếp ổn thỏa, Hiểu Hiểu chỉ cần đi theo An Hủy là được. Hai người nhanh chóng trèo lên xe của đoàn làm phim, chạy đến Thành điện ảnh.

Thành điện ảnh Bắc Kinh là một khu du lịch tổng hợp khổng lồ, có khu du lịch, nghỉ dưỡng, tham quan khá nổi tiếng, trở thành nơi có cảnh quay nhiều nhất cả nước, các công trình rất đồng bộ, lịch sử lâu dài nhất, khu quay phim có quy mô thế giới lớn nhất, thu hút rất nhiều đạo diễn lẫn các đoàn làm phim trong và ngoài nước tới chọn cảnh quay. Rất nhiều phim điện ảnh bom tấn, phim truyền hình được sinh ra từ nơi này.

Ở đây, mỗi địa điểm phong cảnh đều có các đoàn làm phim đang quay, trước mỗi xe đều được gắn bảng tên của các đoàn.

An Hủy đeo kính râm to bản và khẩu trang, kéo Hiểu Hiểu đi qua dòng người, trừ du khách thì phần lớn là diễn viên quần chúng đang chờ quay, cũng có người ôm mộng muốn tìm cơ hội.

Trợ lý đi trước mở đường cho bọn họ, bước nhanh vào một sân khá lớn nọ.

Trông lối kiến trúc thì hình như là thời Tống. Trái xây tông miếu, phải là nơi cúng tế, đình đài các hiên, sảnh phòng lầu bệ, chẳng để trống chỗ nào, tường đồ ngói vàng, thềm chạm khắc hình mây ngọc, tráng lệ nguy nga.

An Hủy tìm một góc yên tĩnh, để Hiểu Hiểu đứng đó rồi hùng hổ đi tìm chỉ đạo võ thuật.

Hiểu Hiểu cố nép người trong góc, cách xa chỗ đông người. Dù vậy nhưng vẫn không thể tránh nổi cảnh người đến người đi ồn ào náo nhiệt, qua cách ăn mặc của bọn họ thì thấy đều là diễn viên quần chúng.

Diễn viên quần chúng trong nước cũng được chia làm năm bảy loại, chia thành diễn viên bình thường và diễn viên mời riêng. Diễn viên bình thường thì được chọn để diễn vai ‘Người qua đường Giáp’, mỗi ngày nhận mười mấy tệ, có thể kiếm được một bữa cơm thì coi như không tệ rồi.

Những vai như kĩ nữ, khiên quan tài, vai người chết, những nhân vật chẳng ai muốn diễn, thù lao cũng thấp, khoảng năm, mười tệ thôi. Diễn viên quần chúng nào có sức khỏe tốt thì có thể thử vai bị đánh, vì đoàn làm phim muốn có cảnh thật nên thường đánh đấm giẫm đạp thật sự, vậy thì được ba mươi tệ.

Vì kiêng kỵ nên một số đoàn làm phim cũng để ý, sẽ có thưởng thêm cho những người diễn vai khiên quan tài, đeo tang hoặc vai người chết, có điều cũng chỉ được năm, mười tệ mà thôi.

Có một số ít bộ phận qua cửa tiếng phổ thông, những người có vẻ ngoài khá hơn thì thù lao mỗi ngày lên từ năm trăm đến một ngàn tệ. Lối kịch cũng nhiều, nhưng không phải ngày nào cũng có hi vọng được diễn. Với những diễn viên may mắn, gặp trúng kịch bản hay thì sau khi phát sóng, trong một thời gian ngắn cũng có chút tên tuổi, nhưng cũng chỉ như phù dung sớm nở tối tàn.

Hiểu Hiểu không thích thế giới như vậy, quá hào nhoáng rực rỡ, cô chỉ thích sống lặng lẽ vô danh cả đời, sẽ ít chuyện xảy ra.

Một lát sau, An Hủy cùng một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi đi tới, nhìn cách ăn mặc của đối phương thì thấy hẳn là người chỉ đạo võ thuật coi thường An Hủy, theo lời của cô ấy.

Đa số các chỉ đạo võ thuật là nam, rất ít phụ nữ có thể làm chỉ đạo võ thuật. An Hủy từng kể, chị ta khá nổi danh trong giới, nháy mắt là Hiểu Hiểu có thể hiểu rõ vì sao chị ta lại xem thường An Hủy.

Chỉ đạo võ thuật không nhìn mặt, họ nhìn vào thực lực, kĩ thuật. Họ đứng ở hậu trường trong một bộ phim, đóng vai trò rất quan trọng, có thể lẫn lộn để

Kiểm ra một mảnh trời riêng thế này, phải bỏ biết bao gian khổ vất vả khó nói thành lời, còn người dựa vào khuôn mặt để kiếm com ăn như An Hủy, gặp chỉ đạo nam thì còn may, chứ chỉ đạo nữ, An Hủy có lẽ là loại người mà chị ta coi thường nhất.

Nghe thấy tiếng An Hủy vừa đi vừa năn nỉ xa xa, “Chị Lâm, nhờ chị đấy, lần cuối cùng thôi, chị tập lại các động tác kia lần nữa đi, không cần giải thích gì cả, tôi chỉ nhìn một lần thôi là được.”

Chị Lâm khinh thường nói, “Lúc trước cô học hơn mười mấy lần cũng không xong, sao về nhà một hôm thì bỗng dưng được khai sáng ra thế.”

An Hủy hiểu sự châm biếm của chị ta, cũng không cãi lại, “Tôi có cách của mình!”

Lúc này Hiểu Hiểu đang núp mình sau cây, có thể nghe được đoạn đối thoại của hai người nhưng chị Lâm thì không thấy cô.

An Hủy khua môi múa mép, chị Lâm vẫn tỏ ra rất coi thường, vung tay cắt ngang, “Muốn tôi dạy cho cô cũng được, có điều nói rồi đấy, lần này là lần cuối, nếu cô không học được thì tìm đạo diễn để xin từ chối đi, tôi không muốn phí bộ động tác đẹp ấy trên người cô.”

Đã nói đến nước này rồi thì cứ tiếp tục dây dưa không dứt thế này sẽ không còn tôn nghiêm gì nữa, An Hủy đồng ý, “Được!”

Chị Lâm không làm khó cô nữa, lấy kiếm từ trụ lý đứng sau, “Vậy cô nhìn cho rõ đây!”

Chỉ đạo võ thuật thông thường đều có khả năng sân khấu lẫn võ thuật. Trình độ của bọn họ không phải nhờ bẩm sinh mà phải qua học tập tích lũy từng ngày, đa số chỉ đạo võ thuật xuất thân từ trường nghệ thuật, chỉ có ít người từ con nhà nòi mà ra. Chị Lâm thuộc vào nhóm người sau, luyện võ từ nhỏ, mỗi chiêu thức đều rất linh hoạt.

Động như thỏ chạy, tĩnh như thiếu nữ, hai tay như rẽ nước, mạnh mẽ đầy uy lực, chị đưa tay trái nắm thành đấm từ hông ra, chuyển từ thế tấn Mã bộ(1) sang Cung bộ(2), phản quang từ kiếm trong tay phải vờn bay, chuyển sang thế Ô long bàn đá(3) rồi xoạc chân, Phốc bộ(4) chạm đất, tay đưa ra xa, Hư bộ(5) nhẹ nhàng, như mây bay nước chảy.

Một bộ động tác này, An Hủy nhìn muốn hoa mắt, nhớ được cái sau thì quên mất đằng trước. Cô lên đưa mắt nhìn Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu gật đầu với cô một cái, ý bảo đã nhớ kỹ, với cô, những chiêu thức này chỉ như mấy đường bút đơn giản thôi.

Chị Lâm dừng lại, hỏi An Hủy: “Sao? Nhớ chưa?”

An Hủy mặt không đỏ tim không đập mà đồng dục, “Nhớ rồi!”

Đương nhiên chị Lâm không tin, “Vậy cô tập thử một lần cho tôi xem”

“Chị vội gì, mai quay phim, đến lúc đó chị sẽ biết sự lợi hại của tôi thôi.”

Chị Lâm hừ một tiếng, “Cô chỉ khoác lác!” Bỗng dưng chia kiếm, “Xem chiêu!”

Kiếm giả, không thể gây tổn thương đến người, thế nhưng An Hủy vẫn bị dọa hết hồn.

Hiểu Hiểu dẫm chân lao tới, trong tay có cành cây chẳng biết kiếm được từ lúc nào, ngăn đòn tấn công của chị Lâm.

Chị Lâm không ngờ có người khác, cũng rất ngạc nhiên, “Cô là ai?”

An Hủy trốn sau Hiểu Hiểu, thò đầu ra đáp, “Sư phụ tôi!” Sau đó hỏi nhỏ Hiểu Hiểu, “Sao cậu lại ra đây?”

Hiểu Hiểu đáp, “Phản xạ có điều kiện!” Từ bé, An Hủy rất nghịch, lần nào gây chuyện thì cô cũng đều bảo vệ cô ấy như thế.

“Thì ra cô có cao nhân ở sau!”

An Hủy thấy đã lộ, cũng chẳng xấu hổ, “Vậy thì sao, chị không chịu dạy tôi thì đương nhiên phải có người khác dạy chứ.”

Chị Lâm rất tự tin vào bản thân, chị ta không tin có người chỉ nhìn một lần mà có thể nhớ kỹ tất cả mọi động tác.

Hiểu Hiểu cầm cành cây rồi thực hiện lại các động tác ban nãy một lần, không sai chiêu thức nào cả, lại còn linh hoạt hơn của chị Lâm, động tác lưu loát như tranh thủy mặc, chị Lâm nhìn mà cũng phải ngậy người.

An Hủy đứng ở bên trầm trồ mãi, thế là có động lực, quay sang chị Lâm làm mặt quỷ nói, “Thế nào? Sợ rồi phải không! Bây giờ có người dạy tôi rồi, không cần phiền chị quan tâm đâu.”

Hiểu Hiểu dừng lại, khuôn mặt rất nghiêm túc, nói với An Hủy: “Tớ không thể dạy cậu bộ động tác này được.”

An Hủy lo sợ hỏi, “Vì sao?”

“Thế là hại cậu.”

“Nghĩa là sao?”

Hiệu Hiểu lạnh lùng liếc qua chị Lâm, “Bộ động tác này quá chú ý đến sự kết hợp giữa thắt lưng và khớp háng, chiêu thức đẹp nhưng không liên tục, dễ tổn thương dây chằng. Nếu có võ thuật căn bản thì không sao, nhưng nếu người tập không có căn bản, không có nền tảng thì sẽ phải vào viện.”

Sắc mặt chị Lâm trắng nhợt, Hiệu Hiểu vẫn tiếp tục nói, “Không nghiêm trọng nhưng cũng đủ đau nhức mấy ngày!” Cô khựng lại, lại nhìn trợ lý đứng sau chị Lâm, “Không như trợ lý bên cạnh chị, có thể thấy người học võ từ nhỏ, mặc đồ vào trông sẽ tương tự, thân hình giống Hủy Hủy nhưng mũi thì lại cực kì giống chị. Theo tuổi thì không phải con gái, tôi đoán chắc là con của anh hoặc chị gái của chị.”

“Cô nói bậy bạ gì đó?” Chị Lâm bắt đầu luống cuống.

Hiệu Hiểu nhanh chóng bắt lấy tay của chị ta, đè lên mạch, “Tim đập rất nhanh.” Sau đó liếc mắt nhìn cổ chị Lâm, “Động mạch lên xuống rõ, lòng bàn tay bắt đầu ra mồ hôi, đây là biểu hiện của chột dạ.”

Chị Lâm gồng sức gẩy khỏi tay Hiệu Hiểu, “Cô... cô đừng nói lung tung!”

Cho dù An Hủy có ngốc thì cũng hiểu ý đồ bên trong.

“Thì ra chị muốn hại tôi! Tôi cứ không biết sao chị cứ mang theo trợ lý lượn trước đạo diễn mãi, thì ra là muốn nâng đỡ để người nhà vào nghề diễn.”

Cô càng nghĩ càng giận, vọt ra trước Hiệu Hiểu, tay run run, chỉ vào mũi chị Lâm, “Chị khinh người quá đáng! Hiệu Hiểu, lên đi! Đánh chị ta cho tót!”

Chị Lâm thấy việc bại lộ, lại không tiện lên con ở đây, những người xung quanh cũng dần để ý tới động tĩnh nơi này, nhao nhao tới xem, chị ta không muốn làm lớn chuyện hơn.

“Tôi không biết cô đang nói gì cả, dù sao thì... Dù sao thì nếu ngày mai mà An Hủy không diễn được thì phải bỏ.” Nói xong thì bỏ chạy.

An Hủy tức đến giậm chân, “Sao cậu lại để chị ta chạy mất!”

“Không phải cậu muốn chuyển mình vươn lên à? Cậu và chị ta làm lớn chuyện thì sao có thể chuyển mình được nữa.”

“Vậy tớ phải làm sao? Tớ không muốn vào bệnh viện đâu.”

“Tớ sẽ thay đổi vài điểm trong chiêu thức cơ bản của chị ta, phong thái ổn định, theo hình tượng vai diễn mà cậu nói qua, tớ nghĩ để chiêu thức có vẻ dịu dàng thì sẽ hợp hơn. Cậu có thể để đạo diễn xem qua, nếu ông ta không ngốc lắm thì sẽ chọn chúng ta thôi. Cậu cũng phải luyện tập cho tốt, buổi tối chịu khổ một chút, ít nhất khi diễn sẽ không bị mất mặt.”

Tâm trạng của An Hủy lập tức thay đổi, “Vậy bây giờ tớ dẫn cậu đi gặp đạo diễn, giải quyết chuyện này cho xong nhé.”

Bên trong nhiều người, quản lý đạo cụ, thư ký trường quay, phụ trách ánh sáng, nhiếp ảnh gia, diễn viên đủ loại, lộn xộn lung tung, tiếng người ầm ĩ, nếu đi vào thì Hiệu Hiểu cảm thấy không được tự nhiên. Không khỏi lo lắng, nhìn đám đông lúc nhúc, cô chỉ thấy nhức đầu, buông tay An Hủy ra, “Tớ không vào đâu, ở đây thôi.”

An Hủy hiểu nổi băn khoăn của cô, cũng chẳng ép nữa, “Vậy cậu ở đây chờ, tớ sẽ quay lại ngay.”

Hiệu Hiểu tìm một góc, cảnh giác nhìn biển người.

Một trong những triệu chứng của PDST là đa nghi, nhất là ở trong đám đông, không biết một ai, điều này khiến trái tim của cô càng đập nhanh hơn.

Chờ lâu rồi mà vẫn không thấy An Hủy về, lòng bàn tay bắt đầu rịn mồ hôi, người càng lúc càng nhiều, dần dồn vào góc này, cô không tránh được, bị chen lấn trong đám người.

Trong một căn phòng lớn cách đó không xa, đạo diễn đang nói chuyện với Khang Hi, thợ trang điểm cũng tranh thủ giúp anh hóa trang.

Đạo diễn nói huyên thuyên một tràng, như thể sau này sẽ không có cơ hội nói nữa. Vị đạo diễn này chính là người đã hợp tác rất nhiều lần với Khang Hi, khóatic trong lễ trao giải kể từ vì Khang Hi không chịu NG. Nay tranh thủ chưa quay phim, ông ta nói liên tục như bắn súng liên thanh.

Phim này là phim cổ trang, triều đại mất quyền lực. Tình hình phim ảnh mấy năm gần đây đã thả lỏng hơn, giúp nhiều tiểu thuyết mạng có cơ hội lên màn ảnh.

Trong phim, Khang Hi diễn vai con riêng của một gia đình hoàng thất, từng bước đi lên ngôi đế. Tạo hình cổ trang của anh là tạo hình fan thích nhất.

Bấy giờ, đèn thanh nhã như sương, anh đội tóc giả màu đen ánh tím, áo bào tím, tựa như một người ngọc được khắc từ mỹ ngọc, càng giống một vầng trăng lạnh lùng ngạo nghễ treo trên cao, cô độc lẻ loi mà tỏa ra một thứ cường thế, ngạo mạn nhìn đất trời.

Ở dưới, một số nữ diễn viên nhìn đến mê mải, rõ ràng chưa tới phân cảnh của mình mà cũng tới giúp vui, thế là càng lúc càng đông.

Kịch này có cảnh phong phi, đạo diễn chỉ một vào vài diễn viên thời vụ để Khang Hi chọn vài người hợp mắt làm phi.

Khang Hi nghĩ chọn đại cũng được rồi, có phải vợ thật đâu. Anh nhìn phụ nữ có hai con mắt, hai lỗ mũi, một cái miệng, chẳng có gì khác nhau, thấy đạo diễn cứ léo nhéo lái nhái luôn mồm, anh không còn cách nào khác ngo qua đám diễn viên nữ.

Các nữ diễn viên kia đều đã thay đồ, mang đồ cổ trang màu sắc sặc sỡ, tóc búi cao, châu ngọc đeo đưa theo từng bước chân, ngọc bội leng keng, đang rất ra sức thể hiện bản thân. Hiểu Hiểu vô tình bị lọt vào, mặc áo khoác đen, dù người nhỏ xíu, nhưng vẫn rất cực kì chói mắt như trước.

Mắt Khang Hi đục ngầu, y chang khi bố nhìn mẹ anh năm xưa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn được chôn sâu trong trí nhớ và cô của bây giờ từ từ chồng lên nhau. Khuôn mặt nhỏ, trắng nõn như sứ, chỉ là đôi mắt tròn ngày xưa này thành mắt hạnh, lỗ mũi và viền môi vẫn là những đường nét như trước.

Tức khắc, mắt anh càng đục hơn, “Đạo diễn, chờ chút, để trầm lập hậu trước đã!”

“Hả?” Đạo diễn lật tập kịch bản ra, “Lập hậu? Hậu đâu ra, làm gì có cảnh này.”

Hiểu Hiểu cố nhịn, sự âm ỉ huyền não bên tai gây cho cô một cảm giác sốt ruột khó tả.

Cô chen lén trong đám đông đi ra ngoài, tìm một khoảng đất trống, hít từng hơi, bịt tai để tỉnh táo lại, thế nhưng trong đầu cứ ong ong, âm ỉ.

Khang Hi đi tới từ sau cô, định vỗ vai chào hỏi.

Hiểu Hiểu cảm giác có người ở sau, thần kinh đang căng thẳng tới mức cực hạn. Thế nên lúc Khang Hi đưa tay qua, cơ thể cô chủ động phản là có địch, bắt lấy cùi chỏ của Khang Hi, nhanh chóng kéo tới, lấy lưng làm tựa, dùng nguyên lý đòn bẩy cơ bản, quăng Khang Hi ra xa.

Hay bình thường còn gọi – vật.

Tuyệt chiêu chết người trong Judo!

Vật không cần dùng quá nhiều lực, vì ý nghĩa của Judo là tứ lạng đánh ngàn cân, thế nhưng người bị vật ngã thì không như thế.

Khang Hi chỉ thấy đất trời rung chuyển, cảm giác đau đớn khi bị đập xuống đất truyền khắp chân tay toàn thân, trước mắt tối sầm, chẳng nhìn thấy gì cả.

Anh vẫn đưa mắt nhìn chăm chú, người người đang đưa mắt dõi theo anh, đều thấy phải cảnh này. Gần đó có một người phụ trách thổi gió, vừa trượt tay nhấn công tắc mở quạt lớn. Ngay lập tức quạt thổi vù vù, thổi tung mái tóc đen dày của Hiểu Hiểu, lộ khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại âm ỉ sặc sỡ của cô.

Cảnh Bất Mị đang ngồi uống trà ở ghế dành riêng cho Khang Hi, vì tối nay có tiệc phải cùng tham dự với anh nên cậu ngồi chờ ở trường quay, lúc Khang Hi từ trong buồng ra thì tầm mắt cũng đi theo như thói quen, đương nhiên cũng nhìn thấy một màn hoảng hốt đáng sợ kia, nước trà trong miệng phun phì phì.

Anh không thể nào tin vào hai mắt của mình nữa, một cô gái xinh đẹp là thế mà có thể quăng một người đàn ông cao 1m87, nặng 80 kí như Khang Hi ra xa.

Khang Hi nằm trên đất hồi lâu mà vẫn không thể ngồi dậy, Cảnh Bất Mị sốt ruột lo lắng quỳ trên đất gọi anh, “Khang Hi, sao rồi? Tỉnh, tỉnh đi!”

Khang Hi vẫn không có phản ứng, Cảnh Bất Mị hoảng hốt, xắn tay áo, đánh vào mặt anh, thấy vẫn không có động tĩnh, tìm đập bùm bùm, gào rống lên, “Vạn Tuế Gia! Tỉnh, tỉnh dậy!”

Vạn Tuế Gia là biệt danh của Khang Hi, mọi người ở đây đều biết, thế nên không thắc mắc gì.

Thế nhưng có một diễn viên quần chúng nọ, lần đầu diễn, lại là vai thái giám, đang rất căng thẳng, đứng trong góc nhắm chặt mắt, lặng lẽ nhắm lời kịch, bỗng nghe thấy câu nói của Cảnh Bất Mị, đứng ngay lời thoại của mình.

Anh ta căng thẳng, thế là cũng theo đó hô lên, “Hoàng đế bệ hạ, ngày mới đến rồi!”

Nhất thời, cả trường quay rối tung.

Ở bên kia, nhà sản xuất của phim này, Tề Lệ Hoa, cũng có mặt, đầu tiên chị ta giật mình, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt Hiểu Hiểu, cả người cứ run rẩy không ngừng. Tiểu Bí bên cạnh cũng bị kinh hãi.

Tề Lệ Hoa bấu vào Tiểu Bí, “Thấy không, người đẹp, người đẹp hạng nhất!”

Tề Lệ Hoa là một nhà sản xuất rất có tiếng trong nước, chị và Khang Hi đã từng hợp tác với nhau qua rất nhiều bộ phim, có điều phiền não lớn nhất là hay có người nói với chị, nữ chính không đủ đẹp đứng chung với Khang Hi, trông cứ như phong màn. Điều này đã thành tâm bệnh của Tề Lệ Hoa, ngày lo đêm nghĩ.

Hôm nay, cuối cùng chị cũng có thể tìm được một ‘phong màn’ có thể chịu nổi Khang Hi rồi.

“Cô gái kia là ai?” Chị cầm tay Tiểu Bí hỏi.

“Em không biết, nhìn không giống người trong giới chúng ta.”

Tề Lệ Hoa phản ứng mau lẹ, vội vàng quát âm lên ngăn Hiểu Hiểu chạy, nhất định không để cô trốn mất.

Nhưng An Hủy còn nhanh hơn Tề Lệ Hoa, cô khác với mọi người, hoảng sợ khi nhận ra Hiểu Hiểu đang phát bệnh, tiêu rồi, cậu ấy đánh Khang Hi.

Tranh thủ mọi người ở đây đều quan tâm đến Khang Hi, cô kéo Hiểu Hiểu chạy ra ngoài, ra đến cửa thì đẩy cho trợ lý của mình, “Mau đến sân bay, đưa cậu ấy về, đừng dùng xe của đoàn làm phim, gọi taxi ấy.”

Trợ lý thấy khuôn mặt cô sốt ruột đến nỗi có phần dữ dằn, không dám hỏi nguyên nhân, vội vàng che chở đưa Hiểu Hiểu đến sân bay.

Ở bên trong, cuối cùng Khang Hi cũng tỉnh, ngẩng lên không thấy Hiểu Hiểu đâu, mặt đen thui đến mức người khác thấy phát run.

Hai mươi hai năm sau, hiệp hai: Anh vẫn thua thảm như trước!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thám Tử Tư

Hiểu Hiểu ngơ ngẩn được trợ lý đưa lên máy bay trở về Thượng Hải. Về đến nhà, cô đỡ dẫn ngồi trên ghế salon, Vòng thấy cô về, vui vẻ cọ vào chân, thế nhưng không thấy chủ vỗ về, nũng nịu kêu ư ừ.

Điều này giúp cô lấy lại tinh thần, trong nhà yên tĩnh và sự ấm áp của Vòng khiến nỗi bất an và lo lắng của cô dần nguôi đi.

Chuông điện thoại reo lên, là An Hủy gọi.

“Hiểu Hiểu, về tới nhà chưa?” Ở đầu bên kia, An Hủy lo lắng hỏi.

“Ừ!” Sự nhớ tới người bị mình vật bay, Hiểu Hiểu áy náy hỏi, “Anh ta có sao không?”

“Không sao hết. Sau khi cậu đi không bao lâu thì anh ta tỉnh ngay, đạo diễn cho anh ta tới bệnh viện kiểm tra, tất cả đều ok, vì an toàn nên đã về khách sạn nghỉ ngơi rồi. Cậu đừng lo lắng, tớ thề nhất định sẽ không tiết lộ tin tức của cậu đâu.” Cô lại nghĩ tới cảnh Khang Hi bị vật ngã, bật cười, “Hiểu Hiểu, Khang Hi vừa tỉnh liền đi hỏi cậu là ai bằng được, mặt đen thui đến nỗi chẳng ai dám tới gần. Có điều nhân phẩm cũng tốt lắm, chờ anh ta nghỉ ngơi khỏe lại thì chuyện này coi như xong thôi. Cậu nhất định không được để chuyện này trong lòng đâu đấy. Tớ còn có việc, cúp trước nhé, về rồi sẽ nói lại cho cậu nghe.”

“Được!”

Cuộc điện thoại kết thúc, cô nghĩ mà vẫn thấy sợ, xem ra sau này, đúng là nên cách xa đám đông một chút.

Nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn chín giờ tối, ngoài bữa sáng, cô chưa ăn gì cả, có điều không cảm thấy đói lắm, định tắm rửa rồi ngủ sớm một chút thì điện thoại di động lại reo lên.

Màn hình báo, đó là cuộc điện thoại quốc tế từ Mỹ.

Cô cau mày, do dự mãi, cuối cùng vẫn nhấn nút trả lời. Người gọi chính là bác sĩ tâm lý của cô ở Mỹ – Lisa. Có lẽ bác sĩ Trương thấy cô không có ý định tư vấn, nên mới tìm người khuyên nhủ đây.

Ở đầu kia điện thoại là giọng Mỹ bản địa, vừa nghiêm túc vừa tha thiết, “Xiao, listen, you need to sign up for your counseling sessions A.S.A.P!”

Vẫn một luận điệu cũ rích, bắt cô phải đi gặp bác sĩ tâm lý.

Cô dùng tiếng Anh trôi chảy như tiếng mẹ đẻ, trả lời, “Sessions? With the shrink? I don’t need it!”

Cô không cần bác sĩ tâm lý. Gặp bọn họ rồi thì sao chứ, mọi chuyện có thể thay đổi được không?

Đối phương vẫn rất kiên trì, “I think you do! I’m asking you as a friend, get help! See the shrink. Talk about what happened! Don’t let this eat away at

you!”

(Tôi nói với cô với tư cách là một người bạn, cô cần giúp đỡ. Gặp bác sĩ tâm lý đi, nói những chuyện đã xảy ra, đừng để nó tiếp tục quây rối cô như vậy nữa!)

“I’m fine! I appreciate the concern! Thank you!” (Tôi rất khỏe, cảm ơn cô đã quan tâm!)

Một cố gắng khuyên răn, một nhất định đóng chặt tâm hồn, cuộc trò chuyện nhanh chóng kết thúc.

Cô đặt di động xuống, vào phòng lấy quần áo sạch.

Đứng dưới vòi sen, mặt nước nóng xối lên người, cô không nhúc nhích, để dòng nước ấm áp chảy xuống từ đỉnh đầu. Thật ra cô biết rõ, cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cô cũng sẽ sụp đổ. Nhưng chẳng sao, cô không thể quên được quá khứ, quên đi chuyện đã phá hủy cuộc đời cô.

Đây là sự trừng phạt của cô.

Vì đã còn sống...

Bắc Kinh, ở khách sạn năm sao gần thành điện ảnh nhất.

Trong phòng, Khang Hi ngồi trên salon, áo sơ mi trắng chưa cài, lộ ra cơ ngực chẳng hề phủ phiểm cùng xương quai xanh rất đẹp, anh ngồi yên lặng nơi đó, vừa tắm xong, tóc vẫn chưa khô, hơi xoắn và rối, đường nét của trán, chóp mũi, môi, hàm dưới, cổ, hầu kết đẹp đến mức khiến người ta phải khóc thét.

Đầu ngón tay đan vào nhau, để trước ngực, không biết đang suy nghĩ gì mà sắc mặt có vẻ u ám không yên.

Lúc Cảnh Bất Mị vừa bước một chân vào phòng thì Khang Hi lập tức ngẩng đầu lên, mắt sắc lẹm “An Hủy nói thế nào?”

Sau khi hóp một ngụm nước, Cảnh Bất Mị nói: “An Hủy bảo rằng cũng chả biết cô gái ấy là ai, ở đoàn xiếc ven đường, thấy giỏi võ thì cho ít tiền để cô ấy dạy võ cho.”

“Đoàn xiếc ven đường? Thế mà cũng nói được!”

Thế mà lại dễ dàng vật bay quán quân Olympic về nhu đạo, anh không tin chữ nào đâu.

Cảnh Bất Mị cũng không tin, nhưng anh ta cũng nói nát nước mà cũng chẳng hỏi được gì thêm.

“Cô ấy nói vậy đấy, cách nào cũng thử rồi, tôi còn làm theo lời cậu dặn, chỉ cần cô ta chịu nói là cậu sẽ giao vai nữ chính trong một bộ phim cho, thế nhưng vẫn một mực khẳng định rằng cô gái ấy là người trong đoàn xiếc.”

Khang Hi nghe xong, cảm nghiêng chặt.

“Tôi nói cậu, Vạn Tuế Gia này, chuyện này thôi cứ kệ đi, cậu cũng chẳng bị gì, mà tôi thấy cô ấy cũng không có ý, đừng so đo làm người ta gì nữa.”

Tuy rằng bị vật ngã có thể là một chuyện mất mặt nhất trong cuộc đời của Khang Hi, thế nhưng cô gái ấy cũng chuẩn mất rồi, đâu cần phải báo cảnh sát làm gì.

Con người màu đen của Khang Hi híp lại, mặt mày bức dọc.

“Cậu, vô dụng, vô năng, phế vật!”

Mỗi từ như dao, đâm Cảnh Bất Mị chảy máu ròng ròng, lại còn trách móc cậu nữa chứ, đâu phải cậu bảo con gái nhà người ta đi bắt nạt Khang Hi đâu.

Ở chung với nhau lâu năm như vậy, Cảnh Bất Mị nghĩ, ngoại trừ sáng sớm không ngủ ngon, tâm trạng xấu, những lúc khác, chỉ cần không chạm đến ranh giới cuối cùng của anh thì tính tình Khang Hi khá được, cũng lắm chỉ thi thoảng nói một hai câu cay độc vậy thôi. Cậu chưa bao giờ nhìn thấy Khang Hi như thế, cứ như báo bị đâm đuôi, gặp ai là quào người nấy.

Khang Hi tìm điện thoại, tra danh bạ, tìm ra tên một người, nhấn nút gọi.

Sóng điện thoại băng qua eo biển, gọi tới Hồng Kông

Ai đó uống rượu trước khi ngủ, hơi say, điện thoại cứ rung rung đầu giường không yên, đành phải bắt máy.

“Ai rứa?” Giọng Quảng chuẩn.

“Kỷ Hiểu Lam!” Khang Hi nghiêm giọng.

“Cái gì mà Kỳ Hiếu Lam, tôi là Kế Hiếu Nam, Kế trong kế hoạch, Hiếu của hiếu thuận, Nam của phương Nam, đuổi thẳng lười ra rồi nói cho tôi.”

(* Kỳ Hiếu Lam: đọc là jì xiǎo lán | Kế Hiếu Nam: jì xiào nā)

Khang Hi chẳng thèm để ý tới câu sửa của hắn, “Tôi muốn cậu làm giúp một việc.”

Kế Hiếu Nam đang ngủ nên hơi mơ màng, nghe thấy giọng điệu người trong điện thoại chẳng có khách khí gì, hừ lạnh nói: “Dựa vào gì?”

Khang Hi nghiêng răng, gằn ra sáu chữ, “Dựa, vào, tôi, là Khang, Hi!”

Kế Hiếu Nam như bị đóng băng, nghẹn giọng hồi lâu, đột nhiên giật nảy, bật dậy từ trên giường, cẩn thận lấy điện thoại ra xa lỗ tai một chút, nhìn tên báo trên màn hình.

Không phải Khang Hi, không phải Vạn Tuế Gia, mà là Lord Voldemort – Chúa tể hắc ám.

Con mắt mơ màng lập tức tỉnh hẳn, nuốt nước miếng, hắng giọng một cái, tỏ ra cực kì sẵn sàng làm chân chó, “Cậu cứ nói đi, tôi lập tức làm ngay!”

Khang Hi dặn dò bảo, “Tôi muốn sáng mai, cậu bắt chuyến bay sớm nhất tới nhà tôi ngay.”

Nói xong, anh cúp máy.

Kế Hiếu Nam ngồi trên mép giường, choáng váng một hồi rồi vỗ mạnh vào mặt mình một cái, vội vàng gọi cho thư kí của.

“Giúp tôi đặt chuyến bay sớm nhất của ngày mai! Đến Thượng Hải! Đứng rồi, đừng hỏi lý do? Tôi có việc! Được rồi, trước khi tôi về thì đừng nhận vụ nào hết! Không sai! Còn nữa, nhớ ngày mai tới chờ tôi ra sân bay.”

Trong khách sạn, Cảnh Bất Mị cũng choáng theo: “Cậu tìm lão Kế thật à! Cậu hận con gái nhà người ta thế sao!”

Kế Hiếu Nam, là thám tử tư.

Khang Hi hừ lạnh, xem chừng đang cực kì khó chịu lắm đây.

“Cậu đặt chuyến bay sớm nhất của ngày mai cho tôi, tôi phải trở về một chuyến, nhớ báo nghỉ với đạo diễn, bảo tôi không khỏe, đau đầu.”

Cảnh Bất Mị nói: “Đầu có chỗ nào không ổn đâu, vừa kiểm tra sức khỏe cơ mà.”

Cái lý do ‘đau đầu’ này của khi bắt đầu từ một chuyện xưa. Nghe nói hồi anh năm tuổi, xảy ra chuyện gì đó ở nhà trẻ, té đến nỗi bể đầu chảy máu, hôn mê suốt ba ngày. Dù sau khi tỉnh lại không có di chứng gì nhưng mẹ anh vẫn lo lắng như cũ, khăng khăng yêu cầu anh phải đi kiểm tra tổng quát mỗi năm, bảo là không sợ nhất vạn, chỉ lo vạn nhất (Ý bảo chẳng sợ gì, chỉ e có chuyện không may).

Người không biết lý do, cứ tưởng rằng đầu Khang Hi có bệnh cũ gì.

Lúc còn đi học, hề tâm trạng không tốt, muốn trốn tiết là anh liền lấy lý do này để gạt người nhà. Nhưng từ khi bước vào giới giải trí, Khang Hi chưa dùng bao giờ, thế mà hôm nay lại phá lệ.

Có thật đầu anh bị ngã thành hư rồi không.

Khang Hi lười dài dòng với Cảnh Bất Mị, chán ghét đẩy anh ra khỏi phòng, “Nhớ \đặt vé cho tôi đấy!”

Đóng sập cửa, suýt chút nữa là Cảnh Bất Mị chịu cảnh lỗ mũi ăn trâu.

Sáng sớm hôm sau, quả nhiên anh đã dọn dẹp xong hành lý, đi thẳng tới sân bay. Cảnh Bất Mị theo không kịp, bị anh bỏ rơi ở Bắc Kinh, đành phải quay lại xin đạo diễn cho nghỉ.

Đạo diễn tưởng Khang Hi bị vật ngã ảnh hưởng tới đầu, rất căng thẳng, bảo phân cảnh của anh có thể kéo dài mấy ngày nữa, cứ ưu tiên sức khỏe là trên hết.

Cảnh Bất Mị không về Thượng Hải, tiếp tục ở lại chuẩn bị lo liệu mọi việc, còn mấy cảnh phải bàn bạc thêm, Khang Hi không ở đây, người đại diện như anh không thể lười biếng.

Khang Hi lên chuyến bay sớm nhất, hạ cánh an toàn, anh mang kính đen và khẩu trang, bước nhanh ra khỏi cổng. Bác Trần đã chờ sẵn ở ngoài, lên xe nhà, chạy một mạch như bay.

Biệt thự Khang gia, thiết kế riêng, vây nửa lại thành hình chữ u, trông như chữ ‘凹’ trong Hán tự, hòng tối đa hóa diện tích và thời gian lấy ánh sáng cho căn biệt thự lớn. Công lớn đối diện nhà chính, ngay giữa vườn là căn nhà kính theo phong cách Bắc Âu, nơi Nếp thích ngủ nhất.

Khang Hi vừa xuống xe, còn chưa vào thì với lỗi tai bén nhảy, Nếp đã nghe thấy tiếng bước chân của anh, ngẩng đầu bỏ nhào ra ngoài. Thấy Khang Hi từ xa, lao nhanh tới, vui vẻ thích chí nhảy quanh, cái đuôi to quay mòng mòng như cánh quạt.

Bên trong căn biệt thự, phòng khách rộng rãi, trang nhã, hướng ngồi hợp lý, bố trí tinh tế, mỗi khung cửa sổ là một bức tranh phong cảnh đẹp không tả xiết. Vừa vào cửa, vú Trần đã cười ha hả ra đón, “Tiểu Hi, con ăn cơm chưa, vú Trần làm vằn thắn cho con nhé.”

Dù bác Trần và vú Trần là người giúp việc cho Khang gia, nhưng Khang gia ôn hòa, không phân chủ tớ, thế nên vú Trần và bác Trần không dùng những xưng hô như ‘cậu chủ, cô chủ, bà chủ, ông chủ’ để gọi bao giờ.

Khang Hi gật đầu, hỏi lại, “Người đâu rồi ạ?”

Vú Trần chỉ lên lầu hai, “Cậu Kế đã tới đây từ sáng, bảo là hơi mệt, đang nghỉ trong phòng ngủ phụ.”

Bước chân Khang Hi vẫn chưa hề dừng lại, dẫn Nếp lên cầu thang ngắm cảnh trong phòng khách để lên lầu. Lan can có vân đá, màu đá cẩm thạch theo kiểu hoàng gia, nghệ thuật chạm trổ trông rất sống động, cột đá khắc nổi nhiều hình nhiều dạng, trông như đang bước qua Khải hoàn môn.

Cầu thang và hành lang được trải thảm dày màu đỏ rượu, bước chân lên im lặng không phát ra tiếng.

Căn biệt thự của Khang gia có phòng khách, phòng ăn chính, phòng sinh hoạt chung, phòng đọc sách, phòng bếp kiểu Trung Quốc cộng thêm bảy phòng ngủ lớn nhỏ. Lầu ba và lầu bốn là phòng ngủ lớn, phòng ngủ dành cho khách ở lầu hai, còn một phòng hợp dùng trong kí kết làm ăn nữa.

Ở phòng ngủ cuối hành lang, bị Khang Hi đá một chân văng ra, trên giường lớn giữa phòng, Kế Hiếu Nam đang say ngủ, hoàn toàn không cảm thấy có người đang đứng ở sau, u ám nhìn hắt.

“Dậy!” Khang Hi quát.

Kế Hiếu Nam vẫn bất tỉnh nhân sự như trước.

Bao nhiêu kiên nhẫn của Khang Hi đã dùng hết rồi, híp đôi mắt hẹp dài, liếc sang Nếp đang theo sát bên chân, nhếch môi, trông cực kì nham hiểm.

Cây bút laser bất ngờ chiếu lên một điểm ngay trên đầu của Kế Hiếu Nam, xoay vòng vòng.

Nếp thấy thế, cực kì hưng phấn, đây là trò nó hay được chơi với Khang Hi, nhào tới chụp chấm đồ nho nhỏ kia như mèo.

Con chó lớn 28kg, cứ hung hăng dẫm lên trán của Kế Hiếu Nam đang say ngủ.

Một tiếng hét thảm, Kế Hiếu Nam tỉnh dậy, đau đớn quát: “Bỏ động phôi mày!!”

Vừa mở mắt liền thấy một con chó siêu bự, lập tức bóp vào chân trước của Nếp, “Bà cô của tao, mày muốn giết tao hả! Đi, tìm người khác mà chơi.”

Khang Hi bắt ngờ hừ một tiếng.

Kế Hiếu Nam run rẩy mở mắt ra, khuôn mặt tuần tú của Khang Hi đang dần sa sầm biến thành màu đen, nhìn chăm chăm vào hắt. Hắt đành xin tha, “Vạn Tuế Gia, mới sáng sớm, cậu để tôi ngủ thêm chút đi, cả đêm qua đã không ngủ rồi.”

Hắt làm một vụ đặc biệt, không ngủ suốt ba ngày ba đêm, vất vả lắm mới suôn sẻ báo cáo kết quả, uống chút rượu, định sẽ ngủ một giấc cho đầy, vậy mà Khang Hi lại gọi. Thế là đầu dảm ngủ nữa, đặt đồng hồ báo thức mấy cái liền, chỉ sợ ngủ quên không bắt kịp chuyến bay. Chặng đường từ Hồng Kông đến Thượng Hải ngắn, ngủ gật trên máy bay, càng ngủ càng khổ, đến Khang gia, thấy anh vẫn chưa về, thế là tranh thủ ngủ thêm một chút.

“Cậu để cho tôi ngủ thêm 10 phút, không, 5 phút là đủ rồi!” Hắt lại nằm vật xuống một lần nữa, xoay người, đưa lưng về phía Khang Hi, ôm gối không chịu buông.

Trong biệt thự mở điều hòa trung tâm để ổn định nhiệt độ, độ ẩm thích hợp, Kế Hiếu Nam ở trần, bên dưới chỉ mặc cái quần đùi, không đắp chăn cũng chẳng thấy lạnh.

Da mặt Khang Hi khẽ run run, bút laser trong tay lại bật, lướt qua mông Kế Hiếu Nam.

Nếp phấn khích bỏ nhào tới, mông có nhiều thịt, nó mở to mồm, ngoặm.

Tiếng kêu thảm thiết lại vang lên lần thứ hai, như lợn bị chọc tiết, bao nhiêu buồn ngủ bay hết, chỉ còn mỗi dấu răng chó trên mông.

Kế Hiếu Nam lăn xuống từ trên giường, vội vàng mặc quần dài, áo thun, xoa xoa mặt, không dám nói chuyện ngủ nghê gì nữa.

Lúc này, vú Trần ở dưới lầu gọi, “Tiểu Hi, vằn thắn được rồi đó con, mau xuống ăn đi!”

Khang Hi lạnh lùng liếc Kế Hiếu Nam, “Xuống lầu đi, tôi có việc muốn nói.”

Nói xong, anh và Nếp ra khỏi cửa, trên hành lang, Nếp ngẩng đầu, một bộ muốn được thưởng

Khang Hi cúi người, xoa đầu nó, Nếp híp mắt thoải mái, lè cái lưỡi thật to ra, muốn liếm mặt anh.

Khang Hi đẩy cái đầu nó ra, ngăn cản hành động nịnh nọt của nó, ghét bỏ nói, “Chà răng rồi liếm!”

Mặt Kế Hiếu Nam như đưa đám, bung mông, khắp khiêng đi theo sau, nghe Khang Hi nói, mặt thối hoắc.

Anh đang chê Nếp vì đã cắn mông hấn đây mà.

Ở phòng ăn, có cái bàn màu vàng sẫm làm ra từ gỗ nguyên cây theo phong cách Châu Âu, được chạm trổ toàn bộ, bút pháp rất độc đáo, điểm xuyên vừa phải, bàn cho mười sáu người. Khang Hi ngồi ở phía đông, Kế Hiếu Nam đi theo ngồi sát bên cạnh.

Mì vẫn thần được cho vào trong chén trắng mạ vàng, nhân tôm bóc vỏ, ăn với nước canh gà, ở trên còn được cho hành lá và trứng tráng thái mỏng, kích thích con thèm ăn.

Hôm qua Kế Hiếu Nam uống rượu, sáng sớm lại ngủ gà ngủ gật, chưa ăn gì, nay ngủ thấy mùi thơm thì bụng kêu òng ọc, cứ phải cầm muỗng uống một ngụm nước canh gà trước đã.

Khang Hi lấy di động mở một tấm hình, đưa cho hấn xem.

Người trong hình rõ ràng là An Hủy, sau khi Khang Hi xuống máy bay đã tìm trên mạng rồi lưu về.

Kế Hiếu Nam nhìn qua, “Đẹp quá, cô ấy làm gì, thiếu tiền cậu hả!”

Hấn là thám tử tư, giỏi nhất trong điều tra ngoại tình, tìm vật bị mất, tìm người, tìm thú cưng.

Thấy Khang Hi thông thả ung dung ăn vẫn thần, bộ dạng không hùng hùng hổ hổ như đòi nợ nữa, hình như vừa nảy ra ý gì đó, phần khích ghé vào người Khang Hi, “Không phải thích người ta rồi đó chứ?”

Khang Hi chán ghét đẩy khuôn mặt đang ghé sát tới của hấn, “Cút, né xa ra một chút.”

Kế Hiếu Nam càng nghĩ càng thấy phần khích, nếu hấn mà cũng có đuôi như Nếp, không chừng còn lắc kinh hơn. Bỗng đáy lòng có tiếng nói, Lão Cảnh khôn khiếp, thế mà không báo cho hấn, đây là tin tức lớn nhất năm.

Kế Hiếu Nam cũng như Cảnh Bất Mị, Vệ Bảo, là bạn thời đại học của Khang Hi. Bốn người ở chung phòng ngủ, sau khi tốt nghiệp đại học, hấn một thân một mình tới Hồng Kông để phát triển sự nghiệp, vì trong nước, thám tử tư là vi phạm pháp luật.

Có biệt danh của Khang Hi, lại thêm biệt danh của Vệ Bảo, tên hấn khi đọc trại.

Năm đó, phòng ngủ của bọn họ bị mọi người chọc là điện Kim Loan

Hồi ấy, nữ sinh theo đuôi Khang Hi, đủ để xếp từ dưới lầu phòng kí túc xá đến nhà Khang Hi, rồi lại từ nhà Khang Hi xếp về phòng. Oai thế đấy, nhưng từ đầu đến cuối Khang Hi lại chẳng hề động tâm, ngay cả hoa khôi khoa ngoại ngữ đứng chờ dưới lầu ký túc xá mỗi ngày, anh cũng thờ ơ. Hấn từng hỏi Vệ Bảo và Cảnh Bất Mị, “Không phải Vạn Tuế Gia nhà ta có sở thích thông cúc đó chứ.”

Da mặt Cảnh Bất Mị giật tung, “Cậu đừng làm tôi sợ!”

“Tôi hù cậu làm gì, đang hỏi đấy?”

Cảnh Bất Mị lên chỉ về chính giữa phòng ngủ, Khang Hi đang ngồi trên salon loại xịn đọc sách. Salon như ngai vàng. Anh chê băng ghế trong phòng không được thoải mái, thế là mang cái từ trong nhà tới, chiếm diện tích siêu bự.

“Nếu cậu ấy gay thật, cậu nghĩ là công hay là thụ?”

Kế Hiếu Nam bày ra vẻ mặt ‘Cậu là heo hả’, đáp liền, “Đương nhiên là công!”

Thụ mà như Khang Hi, công nào chịu cho thấu!

Vệ Bảo bu lại, “Vậy cậu nói xem, nếu cậu ấy là công thật, ba người chúng ta là gì?”

Kế Hiếu Nam suy nghĩ một chút, nhìn tư thế ngồi rất khí phách của Khang Hi và những hành vi từ trước đến nay, da mặt cũng giật tung như Cảnh Bất Mị.

Nếu Khang Hi là công, nhờ đâu ngày nào đó động dục, không phải bọn họ thành thụ hết cả đám sao?

Đậu mè!

Ba người càng nghĩ càng sợ, không phải người này có khuynh hướng đó thật chứ?

Để điều tra chân tướng rõ ràng, chẳng biết Vệ Bảo kiếm ở đâu ra được một phim con heo về, buổi tối, đóng cửa phòng, bọn họ rủ Khang Hi cùng xem. Đây là chuyện rất bình thường, tuổi này rồi mà chưa xem phim thể giới động vật mới là không bình thường.

Khang Hi ngồi ngay chính giữa salon, ba người kia xếp bằng dưới đất trước mặt anh. Chẳng còn cách nào, vương tọa lớn quá, không có chỗ để đặt ghế ở chỗ khác.

Phim được xem là ‘chấn động lòng người’, ba người máu mũi rùng rùng, quay đầu nhìn Khang Hi, mặt không chút biểu tình, chẳng hề có tí phản ứng nào cả.

Cả ba đều rất kinh ngạc, sao con người này lại có thể bình tĩnh như thế?

Rốt cuộc câu tạo thế nào?

Bởi vì bọn họ chưa biết rõ khuynh hướng của Khang Hi, tối không dám ngủ say, sợ đột nhiên máu nóng của Vạn Tuế Gia dâng trào, muốn tìm người thị tẩm. Thế nên có một khoảng thời gian, ngày nào bọn họ cũng mang vành mắt đen thui tới lớp.

Và cũng như nhiều sinh viên nam đại học bình thường, thi thoảng họ cũng thảo luận với nhau về ngực của nữ sinh.

Thế là ba người rùm beng lên, bọn họ chọc quê Cảnh Bất Mị không văn hóa, Cảnh Bất Mị mồm mịa bọn họ rằng chưa dứt sữa.

Àm ỉ đến tối, hỏi Khang Hi, “Cậu nói xem, lớn tốt, hay nhỏ tốt?”

Khang Hi ngồi đọc sách trên salon, trông như đang học, rất thần nhiên mà đáp, “Tôi thích phụ nữ ngực to.”

Anh lại lật sang trang khác, bồi thêm một câu, “Mà cũng đừng lớn quá, không thì có mấy tư thế sẽ khó làm.”

Ba người không hiểu, nhìn anh, “Gi cơ?”

Thấy anh đang đọc sách chăm chú, sắp tới gần.

Tựa sách rất rõ ràng, là, [88 thế XXX].

Nhìn thái độ đọc sách của Khang Hi, ung dung như đang xem tranh vẽ.

Đại ca, sao cậu có thể dùng vẻ mặt như đang học bài để xem loại sách này như thế, lại còn trắng trợn vậy nữa!

Nói đi, sách này đại ca lấy đâu ra, từ lúc nào?!

Ngay lập tức, hình tượng huy hoàng của Khang Hi càng thêm đồ sộ to lớn, sau lưng như lấp lánh hào quang.

Thần!

Ba người đồng loạt quỳ xuống đất, giơ hai tay lên cao, như thể cúng sớ Khang Hi.

Người này hoàn toàn không có sở thích thông tục, không chỉ không có, mà còn là... S!

Sau khi tốt nghiệp, Kế Hiếu Nam đến Hồng Kông, gầy dựng sự nghiệp thám tử. Khang Hi tiến vào giới giải trí, Cảnh Bất Mị thi lấy bằng làm người đại diện, trở thành người đại diện của Khang Hi. Vệ Bảo lợi dụng tài nguyên tập đoàn của gia tộc mình, trở thành bạn làm ăn của anh.

Qua nhiều năm sau, Khang Hi thành siêu sao, không hề có scandal.

Anh diễn rất nhiều vai, không phải không có cảnh hôn, cảnh giường chiếu, thế nhưng lại từ chối thân mật với các diễn viên nữ. Trong phim, anh tỏ ra thâm tình là thế, hết phim, với phụ nữ, anh liệt cơ mặt, một bộ ‘Cô là ai?’.

Trong giới hay tung tin đồn nhảm rằng anh là gay, đang đánh cuộc không biết khi nào anh sẽ công khai.

Vậy mà hôm nay, anh lại cầm một bức ảnh của phụ nữ tới, muốn Kế Hiếu Nam tìm hiểu, sao hắn không hưng phấn cho được.

Nhưng rất nhanh sau đó, Khang Hi hắt cho hắn một chậu nước lạnh, “Tôi muốn cậu tìm hiểu một người bạn của cô ta, nữ, khoảng trên dưới hai mươi sáu tuổi, cao khoảng này...” Anh đưa tay để ngang ngực, “Tóc dài, da rất trắng, rất đẹp.”

Kế Hiếu Nam khó hiểu, “Cậu muốn tôi tìm bạn của cô ta? Tình huống thế nào??”

Khang Hi liếc hắn, Kế Hiếu Nam rút cổ, “Cậu nói đi, nói tiếp đi.”

Khang Hi tiếp tục, “Tên cô ấy là Đoan Mộc Hiểu Hiểu, Hiểu của trời trong không mây.” Sau đó dùng đũa nhúng vào nước canh, viết ba chữ bạch xuống bàn. “Tôi muốn biết cô ấy ở đâu? Làm việc tại nơi nào? Trong nhà có những ai? Cha mẹ thích cái gì? Có bạn bè thế nào? Thích gì? Ghét thứ gì?”

Kế Hiểu Nam càng nghe càng choáng, chuyện gì thế này?

Khang Hi còn bồi thêm một câu: “Còn nữa, kinh nguyệt ngày mấy, thích dùng băng vệ sinh hiệu gì?”

Kế Hiểu Nam phun nước canh phì phèo, nhưng cái trước thì hần hiểu, nhưng câu sau là cái quỷ gì thế này.

“Cậu tìm hiểu người ta thích dùng băng vệ sinh hiệu gì để chỉ?”

Khang Hi thong thả múc một muống vằn thắn, nhai nuốt, dùng một giọng điệu như thể đó là chuyện đương nhiên mà nói: “Cô ấy như vậy, ra ngoài mua băng vệ sinh cũng có thể gặp phải mìn ỏi gần.” Anh hừ một tiếng, “Sao tôi lại có thể để nhiều đàn ông theo đuổi cô ấy đến mức có thể nhét đầy xe lửa vậy được.”

Bóp chết một tên địch là một tên địch, quyết không nương.

Kế Hiểu Nam đã làm một chuyện rất buồn cười. Hắn rời khỏi bàn ăn, chạy ra vườn hoa, ngẩng đầu nhìn trời: Bữa nay trời không mưa.

Khang Hi thong thả ăn vằn thắn, mặt tỏ ra rất bình thản, như thể anh vừa nói chuyện bình thường nhất trên đời. Ăn vằn thắn xong, lau miệng tao nhã, “Ăn mau rồi ra ngoài làm việc cho tôi. Tôi cho cậu bảy ngày.”

Chờ anh đi rồi, Kế Hiểu Nam nhéo mặt mình, đau đến mức nhận ra mình đang tỉnh táo, đây không phải là mơ. Hắn lấy di động gọi tới một dãy số.

Sau khi điện thoại được kết nối, Kế Hiểu Nam liền đánh phủ đầu, “Lão Cảnh, xảy ra chuyện lớn rồi!”

Cảnh Bất Mị cả kinh, nhớ tới khuôn mặt đen thùi của Khang Hi, anh tìm Lão Kế để tra người thật ư?

“Lão Kế, cậu đừng có dây vào nhé. Con gái người ta quăng cậu ta một cú thối, cậu đừng có làm phiền! Cậu ta muốn trả thù đấy!”

Kế Hiểu Nam không biết đã xảy ra chuyện gì, đều không quan trọng nữa, hắn rất chắc chắn, tuyệt đối không phải Khang Hi muốn trả thù.

“Lão Cảnh ơi Lão Cảnh, không phải tôi nói cậu đầu nhé, nhưng quả thật, cậu hầu hạ bên cạnh Vạn Tuế Gia lâu đến vậy mà chẳng chuyên nghiệp chút nào. Đầu phải cậu ta muốn trả thù, rõ ràng là muốn ngủ với người ta thì có.”

Cảnh Bất Mị chết trân, “Hả?”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?” Kế Hiểu Nam hỏi.

“Tôi ở khách sạn Xuân Dương ở Bắc Kinh!”

Kế Hiểu Nam hỏi xin vớ Trần giấy và bút, ghi lại địa chỉ khách sạn và số phòng. “Cậu chờ đấy, tôi và Tiểu Bảo cùng đến tìm cậu ngay!”

Cúp điện thoại, hắn lại lập tức gọi cho Vệ Bảo.

Điện thoại vừa được kết nối, vẫn mở đầu bằng câu cũ, “Tiểu Bảo, xảy ra chuyện lớn rồi! Tạm thời cậu đừng hỏi gì, giờ đang ở đâu, tôi tới tìm cậu, đúng rồi chúng ta đi tìm Lão Cảnh!”

Kế Hiểu Nam xì xụp húp xong chén vằn thắn, xông ra ngoài như gió cuốn.

Trong phòng ngủ chính ở lầu bốn, Khang Hi cời áo sơ mi, ở trần ngồi trầm tư trên giường. Nếp ngủ ngủ mùi mớ quần áo trên đất.

Ừm, mùi của chủ đây mà.

Nằm sắp xuống, thế là có một cái ổ.

Khang Hi đi tới tủ đầu giường, mở ngăn kéo, lấy một cái hộp con con rất tinh xảo, trong hộp có tấm hình.

Trên bức hình là một nhà trẻ, đang giờ ăn trưa, đám trẻ con mặc yếm ngồi vây lại, con trai mặc màu xanh nhạt, con gái màu hồng, nhìn góc chụp của bức ảnh, hẳn là do giáo viên nhà trẻ bấm máy.

Các búp bê đang ăn cơm, đĩa mặt dính hột cơm, đĩa dây dầu mỡ, đĩa lại khóc la không chịu ăn.

Có một cậu bé và một cô bé nọ, cực kì chói mắt trong đàn búp bê, đẹp cực kì, đến mức khiến những đứa bé khác trở thành phông màn cả.

Cô bé kia ngồi yên lặng một góc trên cao, tóc xoắn xoắn, mặt nhỏ nhắn, mũi xinh xinh, miệng hồng hồng, đang chu ra húp canh. Ở cách cô bé không xa là một bé trai khác, rõ ràng đang nhìn trộm cô bạn.

Ngũ quan bé trai rất xinh, liếc qua một cái là có thể nhận ra Khang Hi.

Khang Hi nằm xuống giường, giơ tay lên, nhìn ảnh chụp. Ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt của bé gái kia.

“Đúng là chẳng thay đổi chút nào, vẫn hung dữ như thế!”

Hồi lâu sau, anh nhướn mày, lấy di động ra, gọi tới dãy số quen thuộc.

Một giọng nói dịu dàng vang lên từ đầu kia điện thoại, “Ai đấy?”

“Mẹ!”

Âu Dương Miếu Miếu ở Zurich, Thụy Sĩ xa xôi nghe thấy giọng con trai mà cực kì vui sướng, Khang Duật đang muốn tới gần để nói chuyện thì lại bị bà hung dữ đẩy ra, “Tiểu Hi, sao con lại gọi điện tới vậy?”

“Không có việc gì ạ, chỉ nhớ mẹ thôi. Mẹ vẫn khỏe chứ?”

Miếu Miếu gật đầu, “Khỏe, còn con thì sao?”

“Con cũng khỏe!” Anh dừng lại một chút, “Mẹ, ba con đâu? Để ba con nghe điện thoại đi, con có việc cần nói.”

Đột nhiên Miếu Miếu như vừa hít một ngụm khí lạnh, “Con muốn tìm ba con hả!” Giọng điệu như thể đây là chuyện đáng sợ nhất trên đời, dừng lại một chút, bà cẩn thận hỏi lại, “Tiểu Hi, con thành thật nói mẹ nghe xem, nào, có phải đầu con có vấn đề không? Con đừng có giấu mẹ!”

Khang Hi thờ dãi một hồi, “Mẹ, đầu con không sao cả, con gửi đến kết quả kiểm tra sức khỏe đến hòm thư mẹ rồi mà, mẹ không xem à?”

Đương nhiên là bà đã xem, “Thế con tìm ba con làm gì?”

Nếu không phải muốn giấu mình đang mắc bệnh thì bà không nghĩ ra lý do tại sao con trai lại tìm Khang Duật. Từ bé Khang Hi đã không hôn ba mình, hai ba con như hai con chó tranh ăn, vừa gặp là gầm gừ nhe răng.

“Đương nhiên là chuyện của đàn ông rồi. Mẹ, mẹ đừng hỏi nữa, đưa điện thoại cho ba con trước đi.”

Miếu Miếu đưa điện thoại cho Khang Duật đang ở bên cạnh, ghé lỗ tai tới, nhưng vì để trả đũa ban nãy bị bà đẩy ra, Khang Duật đẩy Miếu Miếu, không để bà nghe trộm, “Em uống thuốc đi!”

Dù Miếu Miếu đã 70 tuổi nhưng da dẻ trắng nõn, tuy có nếp nhăn nhưng lại không hẳn rõ. Người hơi tròn, mặt mũi hiền lành, trông như cụ bà trong quảng cáo Nãi Bạch Kim (1). Tóc mai bạc trắng nhưng lại chu miệng như hồi còn trẻ, bất mãn nhìn Khang Duật cũng một đầu tóc bạc.

Ai mà gặp Khang Duật cũng sẽ nói, cha này đúng là yêu quái! Không hề bị rụng tóc, không có mô đất giữa biển, không đeo răng giả, người vẫn thẳng tưng như từng bách. Già có tóc bạc là thế, vậy mà có cô nàng đi trên đường vẫn đá lông nheo với ông.

Khang Duật nhận điện thoại, đi tới cửa sổ, đặt ống nghe bên tai, mãi lâu sau vẫn không nói tiếng nào.

Khang Hi cười khò, “Ba, nếu con không nói thì có phải ba cũng không định mở miệng hay không?”

“Có gì thì mau nói đi, ba còn phải trông mẹ con uống thuốc!”

Khang Hi hỏi: “Ba, hồi đó ba theo đuổi mẹ con, nếu mẹ đẩy ba té đến mức bể đầu chảy máu, lại còn vật ba ngã ra đất thì ba sẽ làm sao?”

Khang Duật hừ lạnh một tiếng, giọng nói qua bao năm tháng, nay bùi tai như tiếng của một cây violon quý.

“Quá trình thế nào không quan trọng, quan trọng là..., cuối cùng ba đẩy mẹ con xuống giường!”

Tiếng phì cười từ đầu bên kia truyền đến, “Ba, ngày hôm nay con mới dám khẳng định rằng, con là con ruột của ba.”

“Cút đi!” Khang Duật không hề lưu luyến chút nào mà cắt mất cuộc gọi.

Miếu Miếu ở bên quỳnh lên, “Sao anh lại cúp điện thoại nhanh vậy, mấy tháng rồi con trai mới gọi điện tới, em còn chưa nói chuyện với nó cơ mà.”

Khang Duật đi tới bàn trà, mang một đồng thuốc đã được phân loại cẩn thận, đem tới trước mặt Miếu Miếu, “Em mau uống thuốc đi!”

Miếu Miếu nhận lấy, nuốt từng viên một, lấy li nước trong tay ông, uống trôi thuốc xuống.

Từ nhỏ tim bà đã không tốt, năm 65 tuổi bị nhồi máu cơ tim. Sau khi phẫu thuật xong, tình trạng hồi phục không lý tưởng. Lúc đó Khang Duật biết ở

Thụy Sĩ có một viện điều dưỡng tim rất tốt, không đợi bà đồng ý đã trực tiếp bắt bà lên máy bay. Điều dưỡng ở viện được một năm, bà từ từ bình phục. Khang Duật càng thường xuyên ở bên, đưa đi du lịch khắp nơi, cuối cùng vì sức khỏe của bà, chọn ở lại Zurich.

“Con trai nói gì với anh vậy?” Bà không nén nổi tò mò.

Khang Duật chắc chắn bà đã uống hết thuốc rồi mới trả lời, “Mong muốn của em sắp thành rồi!”

“Mong muốn? Mong muốn gì cơ?”

Nếu có tranh tết trẻ em (2) thì rõ ràng Miếu Miếu chính là tranh tết cụ bà, trông như một món đồ mượt mà bằng ngọc trắng, đáng vẻ tươi tắn ngây thơ.

Khang Duật trợn mắt, búng vào trán vợ một cái, “Ngốc!”

“Còn nói em ngốc nữa à!”

Đúng là ngốc, ngày hôm qua còn ghé tai ông lái nhái, chả biết bao giờ sẽ được ôm cháu đây, thế này hôm nay lại quên mất. Có điều Khang Duật cũng không giải thích, tránh để bà phản kích, đòi trở về.

“Đi tản bộ nào!”

Nắm bàn tay mềm mại, nay đã không còn mịn màng, nhưng ông vẫn nắm rất chặt như thuở nào.

Nắm tay nhau, cùng sống đến già. Cuộc đời của Khang Duật, từ khi gặp Miếu Miếu, đã không còn mong mỏi gì hơn.

Ở bên kia, Khang Hi ngồi trên giường, vẫn cầm tấm hình kia, tay khẽ nhúc nhích, lật tấm ảnh lên.

Mặt trắng đằng sau có một hàng chữ, nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như gà bới, rõ ràng là do một đứa bé trước tuổi đi học viết ra, nhưng vẫn có thể đọc được gì:

Nhất định Đoàn Mộc Hiếu Hiếu sẽ thành Hoàng hậu của Khang Hi.

Năm 20XX, mùa hè, khóc, ghi nhớ.

—

(1) Hình tượng bà lão trong quảng cáo thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vụ Bắt Cóc Quỷ Dị

Sự huy hoàng của thành điện ảnh Bắc Kinh đã lôi kéo sự phát triển của cả một vùng nội thành, ăn uống, giải trí, du lịch, đầy đủ mọi thứ. Nhưng vì sự tràn lan của đám diễn viên quần chúng, nơi đây cũng biến thành ‘thiên đường của người lười biếng, khu giải trí của kẻ điên và thế giới của đám côn đồ’.

Thật ra bọn họ cũng biết muốn nổi tiếng thì phải vất vả thế nào, biết rất rõ bản thân mình cách xa sự nổi tiếng kia không chỉ một vạn dặm, thế nhưng vẫn vừa theo đuổi điên dại, vừa sống cuộc đời biếng nhác. Chuyện diễn viên quần chúng có thể kiếm một vạn một giờ như truyện cổ tích được truyền miệng qua bao người, chưa thấy người thật bao giờ. ‘Thành điện ảnh + Diễn viên quần chúng’, cái tổ hợp này đã khiến bao người ôm hoài bão tràn đầy tin tưởng mà đạp lên đất này, cũng khiến bao nhân sĩ chí khí té ngựa rầm rầm.

Vì nhiều người đã quên mất rằng, diễn viên quần chúng, chỉ là một công việc, không phải giấc mộng.

Kế Hiếu Nam và Vệ Bảo vội vàng đi tới, chen qua một bầy diễn viên quần chúng rồi mới tìm được Cảnh Bất Mị đang bị kẹt trong đám đông. Ba người vừa gặp nhau, vội vội vàng vàng tìm một nhà hàng nào đó ngồi xuống.

Cảnh Bất Mị phụ trách gọi đồ ăn, Kế Hiếu Nam phụ trách báo cáo ‘chuyện lớn’ cho Vệ Bảo.

Bánh nhân thịt, gà Đông dương hầm, thịt nướng mơ khô, hoành thánh, mì vắt, bánh củ cải, chè đậu hũ, và một chục chai bia lạnh. (Đây đều là những món ăn nhậu bình thường)

Nhân viên đã mang đồ ăn lên, có thể nói ‘chuyện lớn’ được rồi.

Não bộ của Vệ Bảo đang cố gắng tiêu hóa, đưa cầm trên tay quên mất phải gấp đồ ăn.

Cảnh Bất Mị bận cả một ngày, đói từ lâu, tay gấp thức ăn không ngừng.

Kế Hiếu Nam cầm chai bia lên, rót đầy li cho Vệ Bảo, “Cậu lo lắng làm gì, ăn đi!”

Vệ Bảo bỗng nói một câu không đầu không đuôi, “Nếu cô gái đó đã kết hôn rồi thì sao?”

Nghe đến đó, bia đến miệng mà Kế Hiếu Nam cũng quên uống, đưa gấp thức ăn của Cảnh Bất Mị cứng đờ trên không trung.

Ba người nhìn nhau...

Đậu mè!

Sao lại quên mất chuyện này.

Cảnh Bất Mị nói, “Không thể nào, cô gái đó nhìn trẻ lắm, như sinh viên đại học thôi.”

Kế Hiếu Nam đáp ngay, “Không đâu, Khang Hi nói cô ấy hai mươi sáu tuổi!”

Thật ra hai mươi sáu tuổi cũng chưa lớn lắm, nhưng đã thuộc về độ tuổi kết hôn muộn rồi đấy.

Vệ Bảo lại bỏ thêm một đũa, “Nói không chừng cũng đẻ con rồi.”

Phụ nữ hai mươi sáu là đang ở độ tuổi sinh đẻ tốt nhất.

Ba người lại lặng thinh không tiếng động.

Mãi lâu sau, Cảnh Bất Mị xé thịt ra hỏi, “Nếu cô gái đó... kết hôn thật rồi, sẽ thế nào?”

Lời chưa dứt, trên đầu cả ba như có mây đen nặng nề kéo đến.

Người mà Vạn Tuế Gia nhà bọn họ không dễ dàng gì mới chọn được, nếu đã là của người ta, theo tính cách của anh, kẻ chịu khổ chắc chắn không phải là cô gái chưa biết mặt kia mà chính là ba người bọn họ.

Chỉ mới nghĩ thôi, Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo khoát tay lên vai Kế Hiếu Nam, vẻ mặt tỏ ra hết sức nghiêm túc.

“Nhìn tôi làm gì?”

Vệ Bảo nói, “Lão Kế, cậu tra ra, nếu đúng là cô gái đó đã kết hôn thật thì nhất định không được nói cho Khang Hi, mau dọn dẹp quần áo, có thể chạy xa bao nhiêu thì chạy đi!”

Cảnh Bất Mị gật đầu nặng nề, “Đúng thế!”

“Cút đi!” Kế Hiếu Nam gạt tay hai người ra, “Dựa vào gì mà tôi phải đi tha hương.”

Đột nhiên Vệ Bảo nheo mắt, nói, “Không được, xa cũng không thể giải quyết được vấn đề, miễn là còn ở trên trái đất thì nhất định Khang Hi có thể tìm ra.”

Cảnh Bất Mị cực kì đồng cảm, “Đúng! Phải rời khỏi trái đất, Lão Kế, lúc đó tôi và Tiểu Bảo chuẩn bị cho cậu sẵn một khoản, mau lên tên lửa, vượt tầng lãnh nguyên, qua tầng khí quyển mà chạy đi!”

Kế Hiếu Nam càng nghe càng ngồi không yên, “Hai người các cậu đừng có mà dọa tôi!”

Hai người lắc đầu, mặt mày nghiêm túc như vừa mới ra về từ lễ tang, “Không đùa đâu!”

Bỗng Kế Hiếu Nam cảm thấy như đang ngồi trên bàn chông, lưng toát hết mồ hôi lạnh.

“Thế, quanh đây có cái miếu nào không?”

“Nhiều lắm.” Cảnh Bất Mị đáp, cậu ta rành rẽ nơi đây như nhà mình.

“Cái nào linh nhất?”

“Chùa Ngọc Phật!”

Một tiếng ‘rầm’, đũa trong tay Kế Hiếu Nam vỡ mạnh xuống mặt bàn, đưa ra một quyết định quan trọng, “Sáng sớm mai tôi phải đi lễ!”

Cảnh Bất Mị nghĩ, việc này mà còn phải chờ đến mai sao, chấp tay tại chỗ, cúi lạy: “Phật tổ, Bồ tát ơi, xin hãy phù hộ cho cô gái kia, nhất định chưa cưới chưa đẻ, tốt nhất là vẫn còn trinh!”

Vệ Bảo và Kế Hiếu Nam nghe xong nửa câu sau, mặt tỏ ra khinh bỉ.

Cảnh Bất Mị đỏ mặt giải thích, “Các cậu thì biết cái gì, nếu mà cô gái kia có gì không đúng, người thăm nhất là tôi đây này. Các người đâu cần phải ở bên cậu ta cả ngày đâu, còn tôi thì sao?”

Cậu ta là người đại diện của Khang Hi, mối quan hệ phụ thuộc, hễ Khang Hi khó chịu là cậu ta phải chịu khổ đến từng giây từng phút.

“Không được, ngày mai tôi cũng phải đến chùa Ngọc Phật.”

Đồng người sức lớn, đốt thêm mấy cây nhang thì vẫn tốt hơn là không có.

Cuối cùng cũng ăn xong bữa cơm đáng sợ này, ba người về khách sạn. Rạng sáng ngày hôm sau liền quyết tâm đi chùa, thái độ thành kính đến mức phương trượng trụ trì cảm động đến phát khóc.

Xong việc, Vệ Bảo và Kế Hiếu Nam về Thượng Hải.

Kế Hiếu Nam lập tức thể hiện khả năng chuyên nghiệp của mình, bắt đầu nghiệp vụ tìm người.

Cùng lúc đó, Thượng Hải cũng qua ngày mới, lại xuất hiện nạn nhân bị bắt cóc thứ tám, thi thể được một nhân viên vệ sinh phát hiện ra. Lại một sinh mệnh bé nhỏ đã bị tàn nhẫn cướp đi, cũng như những nạn nhân bị bắt cóc trước đây, cùng một kiểu chết, nhưng hung thủ vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, không tìm ra manh mối. Vụ án này như một tảng đá lớn ném vào giữa hồ, tạo ra từng đợt sóng lớn.

Con lốc thông tin trên truyền thông quét mọi ngõ ngách, weibo, weixin, những trang diễn đàn nổi tiếng nhất, như đã hẹn xong từ trước, ngay trong một đêm, mang tin này lên trang đầu.

Tám đứa bé, tám gia đình được quần chúng đưa lên đầu dư luận.

Thậm chí còn có người lập một trang web riêng, chỉ nói về chuyện này.

Khắp mọi phố lớn ngõ nhỏ, mỗi nhà mỗi xóm, đều dán đầy thông báo treo thưởng.

Mà kì diệu hơn cả, trong thông báo treo thưởng lại không hề có bất kì manh mối gì của nghi phạm, hầu như chỉ muốn tìm người đã chứng kiến. Tiền treo thưởng ngày càng nhiều, các phụ huynh có con càng lo lắng, sợ con mình sẽ là nạn nhân tiếp theo.

Công an thành phố thành lập một tổ chuyên án để điều tra, nhưng sức cùng lực kiệt.

Đêm khuya, cục công an đèn đuốc sáng trưng, phòng hội nghị không lớn sắc mùi thuốc lá. Cảnh Táp ở đây thành quen, dù cô không hút thuốc nhưng cảnh sát đúng là một nghề nhiều nam ít nữ, có nhiều người nghiện thuốc, không nhịn được mà phải rít vài hơi.

Với cảnh sát mà nói, cầm hút thuốc chỉ là một cái bảng treo tường mà thôi.

Tám bảng trắng trước bàn làm việc dán đầy ảnh trước và sau khi chết của những đứa trẻ bị hại. Những khuôn mặt ngây thơ đáng yêu kia từng rực rỡ tươi sáng là thế, tạo thành hình ảnh đối lập rõ ràng so với tám ảnh bên cạnh, u ám, không huyết sắc, không biểu cảm, khiến người ta càng cảm thấy rất nặng nề.

Dưới ảnh chụp là chữ được viết bằng bút dầu đỏ hoặc đen, còn có ngày.

Chẳng hạn như: Mất tích khi nào? Mất tích ở đâu? Cùng với thông tin về thời gian tử vong được pháp y giám định, quan hệ gia đình của những đứa trẻ.

Xuống dưới nữa, viết vài địa danh, nơi những đứa bé kia mất tích. Đề ở cửa hàng, công ty bách hóa lớn, rải rác trên toàn thành phố.

Gia đình của tám đứa trẻ trên không có quan hệ gì với nhau, các bé cũng không học chung trường. Ngoại trừ đều là bé trai có xấp xỉ tuổi nhau, hoàn toàn không có liên hệ gì cả. Những đứa trẻ này đều đi theo mẹ hoặc bà đến trung tâm thương mại hoặc cửa hàng bách hóa để học ngoại khóa như đàn piano, thư pháp, tính nhanh, giải sudoku. Hoàn toàn không có điểm chung gì đặc biệt, các trung tâm đào tạo cũng khác nhau.

Qua hình ảnh thu được từ camera của trung tâm thương mại, các bé đều không có hiện tượng bị ép buộc, đều bất ngờ không thấy tăm hơi, gã bắt cóc hoàn toàn không lộ diện.

Số tiền chuộc gã bắt cóc đòi có lớn có nhỏ, nhưng không coi là nhiều, xét từ số tiền, có thể nói đó là con số rất hợp lý, chỉ ít là số tiền mà gia đình người bị hại có thể xoay xở trong một thời gian ngắn.

Sau khi những đứa bé này bị bắt cóc, trong nhà đều nhận được một bức thư, thư có báo số tiền chuộc, thời gian giao dịch, cách giao dịch. Ngoài ra còn một băng ghi hình thể hiện đứa trẻ còn sống, và cảnh báo cha mẹ chúng không được phép báo cảnh sát.

Thư được in ra, băng ghi hình cũng rất bình thường, khuôn mặt đứa trẻ được xuất hiện trong băng khoảng một hai phút, ở trong góc phòng, vì bị trói nên hoàn toàn không thể cựa quậy, miệng cũng bị dán băng keo, nhưng người ta có thể nhìn thấy được sự khủng hoảng và đang khóc qua đôi mắt kia.

Dấu bưu kiện gửi từ các bưu điện trải rộng toàn thành phố, không có nơi thống nhất, cũng chẳng tìm được dấu vân tay, qua địa điểm quay cũng hoàn toàn không thể đoán được là nơi nào, chẳng có bất kì manh mối nào cả.

Rất giống với hình thức của những vụ bắt cóc khác.

Nhưng kì lạ ở chỗ, cứ mỗi khi giao dịch, bọn cướp lại không hề xuất hiện, cũng chẳng liên lạc lại, mãi đến khi đứa bé bị giết rồi thì thi thể mới được phát hiện.

Ban đầu cảnh sát cho rằng, có thể vì bọn cướp biết cha mẹ đứa bé báo cảnh sát, sợ mai phục, thế nên không dám xuất hiện, vì bảo vệ mình mà giết con tin. Nhưng có cha mẹ của ba đứa bé không báo cảnh sát, chuẩn bị tiền chuộc để đi giao, kết quả gã bắt cóc cũng không xuất hiện, cũng không hề liên lạc lại, bọn họ hoảng quá phải báo án.

Gã tội phạm bắt cóc tám đứa bé, giết con tin, một phần tiền chuộc cũng không cầm.

Thế không phải khôn nạn lắm sao!

Vì vậy, áp lực của cảnh sát càng nặng, vì bọn họ không phải tìm một gã bắt cóc, mà mà một kẻ giết người hàng loạt.

Thành viên tổ điều tra đã không ngủ suốt ba ngày ba đêm, thế nhưng vẫn hoàn toàn không tìm được manh mối kẻ hiềm nghi. Bọn họ chỉ có thể tập trung ở đây, nhìn đi nhìn lại tài liệu trong tay, nhìn đi nhìn lại hiện trường mất tích của lũ trẻ, nơi phát hiện thi thể, không chỉ đầu mối, mà ngay cả một người chứng kiến cũng không.

Bọn họ đều tự hỏi mình, đây có thật là con người làm không?

Cảnh Táp nhìn báo cáo pháp y trong tay, đôi mắt đen láy tỏ ra vô cùng phần nộ, tay cầm báo cáo run nhẹ. Không phải cô chưa gặp người chết, đôi khi còn cho rằng mình đã quen với sống chết, sớm tê liệt từ lâu, nhưng đọc từng chữ trong bảng báo cáo, cô cảm giác như có con dao nào đó đâm vào tim một cách tàn nhẫn.

Bọn trẻ đều bị siết chết bằng dây thừng, nhưng không phải ngay lập tức mà chia thành nhiều lần.

Theo phán đoán của pháp y, gã bắt cóc dùng dây treo cổ, sau khi tròng thông lọng bằng dây thừng qua cổ bọn trẻ, từ từ treo lên, hai tay bọn trẻ bị trói sau lưng, chân cách mặt đất, nhất định sẽ gãy dựa. Vì thế vết trầy do dây thừng trên cổ tay rất nghiêm trọng. Khi thả xuống thì hít thở lại bình thường, rồi cứ lặp đi lặp lại nhiều lần như thế, bị siết cổ liên tục. Giống như bị trói hai tay sau lưng, bị kẻ khác nhấn đầu vào nước, đến khi sắp nghẹt thở thì được lôi lên, sau đó lại bị nhấn xuống. Nhưng đứa bé này cũng thế.

Rốt cuộc là hạng người thế nào mới có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để giết hạ những đứa trẻ ngây thơ như thế.

Hai cánh tay Cảnh Táp không ngừng run rẩy, tức giận đập vào bản báo cáo trên bàn, “Súc sinh! Cầm thú!”

Tiểu Lý đang ngủ gật trên ghế giật mình tỉnh dậy, té từ trên ghế xuống, hoảng hốt bật người dậy, “Cảnh đội, em không có ngủ! Em chỉ là... chỉ là...”

“Không trách cậu, trong chuyện này mọi người đều như nhau, có thể ngủ thì cứ ngủ thêm một chút đi.”

Thế nhưng Tiểu Lý nào dám ngủ nghe gì nữa, thấy gạt tàn trên bàn đã dập, tay chân nhanh nhẹn vội vàng mang đi dọn.

“Nếu không thể phá được vụ này, tôi nghĩ Đặng cục sẽ thay máu cả đám chúng ta hết.” Trương Hựu Thành ngồi cạnh Cảnh Táp đã làm cảnh sát hình sự hơn hai mươi năm nay, phá bao nhiêu vụ án lớn, vậy mà lần này cũng chẳng biết làm sao.

Đặng cục, chính là cục trưởng cục công an, Đặng Khắc Cường.

Cảnh Táp nói, “Đừng nói chỉ tới cục trưởng, e rằng Sở trưởng sở công an tỉnh cũng sắp tới.”

“Em nói xem rốt cuộc gã bắt cóc này là thứ gì, sao lại chẳng hề có chút dấu vết nào cả.” Trương Hựu Thành không tin ma quỷ, thế nhưng vụ án lần này quả thật rất kì lạ.

Một lát sau, Tiểu Lý mang gạt tàn sạch sẽ trở về, nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, mặt mày âm ỉ ám mờ sương.

Cảnh Táp đứng trước tấm bảng trắng, tiếp tục nghiên cứu. Cô cũng không hiểu nổi, gã bắt cóc đã mang đứa bé đi bằng cách nào.

Cứ thế cho đến khi hùng sáng, Cảnh Táp vào toilet rửa mặt, trở về lại cùng mọi người tiếp tục tìm đầu mối. Đến trưa, cô vẫn chưa ăn gì, cả người mệt mỏi kinh khủng, khó khăn lắm mới đến buổi chiều, mệt mỏi không thể chịu nổi, cô rời khỏi cục cảnh sát, đến một siêu thị gần đó để mua nước uống tăng lực để nâng cao tinh thần. Chưa uống hết, thì điện thoại lại reo lên.

“Cảnh đội, chị đang ở đâu?” Là điện thoại của Tiểu Lý.

Bất thành linh, trong lòng Cảnh Táp có dự cảm xấu.

“Vừa được báo án, lại thêm một đứa bé đã mất tích, ở bách hóa Đề Ngũ...”

Lon nước trong tay Cảnh Táp tuột ra, rơi xuống đất, đổ đầy nước, cô vội vàng chạy ra khỏi siêu thị.

Trước công cục công an, tất cả mọi người đang chuẩn bị lên xe tới nơi xảy ra chuyện, Cảnh Táp cũng định vội vàng đi theo, nhưng tới cạnh xe, cô tự hỏi, đi như thế này có tác dụng gì không.

Mấy lần trước cũng không phải không tới, thế nhưng có cứu được đứa trẻ nào chưa?

Cô thất thần, Tiểu Lý bên cạnh giục, cô lại hoàn toàn không nghe thấy.

Trong đầu bất ngờ xuất hiện những khuôn mặt trắng trẻo non nớt...

Cảnh Táp nắm chặt tay nắm cửa, quay qua nói với Tiểu Lý, “Cậu và Lão Trương đi đi, tôi phải tới nơi này trước!”

Tiểu Lý cũng không hỏi cô đi đâu, thời gian không đợi chờ ai, vội vàng lên xe cảnh sát cùng Trương Hựu Thành.

Cảnh Táp về phòng họp, vội vàng vơ hết tất cả tài liệu trên bàn vào cặp công văn, sau đó tự lái xe của mình như thể đang phóng xe đua, chạy mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Cảnh Táp Cầu Cứu

Đội đặc cảnh Báo đen đang ở trên bãi tập, tiến hành các bài huấn luyện, đầu tiên là công bao cát 15kg chạy 30km, sau đó nhảy cóc, leo cầu thang, nằm sấp bò trườn, vác súng trường trên vai, chạy đến địa điểm chỉ định tiến hành tháo lắp, lắp rồi thì nhắm vào mục tiêu trên ngọn cây trước mặt. Các đội viên mồ hôi nhễ nhại từ lâu.

Trong khi huấn luyện có các hạng mục thể năng, chiến thuật, sinh tồn. Phương pháp huấn luyện cũng tương tự bộ đội đặc chủng bộ binh, bắt đầu từ chiến đấu thực tế, càng nguy hiểm, càng lên tới cực hạn thì càng có thể bảo đảm giảm số lượng thương vong khi thực hiện nhiệm vụ.

Cái này, chỉ là mở đầu thôi.

Tuyển mộ đặc công, ngũ quan cũng là một trong những tiêu chuẩn hàng đầu trong tuyển chọn, không có dựa méo táo nứt, toàn là thanh niên trai tráng, đứng chung với nhau trông khá ra ngô ra khoai, cực kì mát mắt.

Nếu là Cảnh Táp trước đây thì còn có thể thoải mái thưởng thức, sau đó nhận xét bình phẩm một phen. Nhưng cô bây giờ hoàn toàn không có tâm trạng nào cả.

Là đội trưởng, Trương Vũ, đang kiểm tra vũ khí mới – vừa giờ súng, thấy cô liền giơ tay chào.

Hai người từng hợp tác với nhau qua một vụ bắt cóc con tin. Thế nên anh có quen cô, và cũng biết cô là bạn Hiếu Hiếu.

Tựa như Cảnh Táp không thấy, xẹt qua cạnh anh, chẳng hề liếc mắt một cái.

Lão Ngụy hơi ngạc nhiên hỏi, “Sao cô ấy lại tới đây, đáng lẽ phải đang điều tra chứ?”

Vụ bắt cóc trẻ con đang cực kì được quan tâm, lãnh đạo các cấp của Báo đen cũng rất xem trọng, đội đặc cảnh đã ra chỉ thị, bảo đội viên chờ lệnh trong vòng 24 tiếng đồng hồ, không cho phép nghỉ, chuẩn bị lực lượng để có thể nhận nhiệm vụ bất kì lúc nào.

“Xem ra là tới tìm Đoàn Mộc.”

Trương Vũ cũng không lạ gì. Phụ nữ ấy mà, lúc mưa lúc nắng. Anh cũng không tới hỏi, giờ súng lên tiếp tục kiểm tra tính năng.

“Ngon đấy, cái này khá nặng.”

“Nặng thì sợ gì, cầm vài lần là quen, quan trọng là... có thể bảo vệ tính mạng.”

Súng chuyển góc, còn gọi là ‘súng gấp khúc’(6), đôi cấu tạo của ống súng truyền thống vốn luôn ‘thẳng tưng’ để có thể xoay một góc 90 độ, trước là camera và báng súng, sau có cò và máy theo dõi. Lúc bắn, xạ thủ có thể được bảo vệ sau bức tường, không cần phải đưa mặt ra ngoài, lộ đầu súng ra là được. Sau đó qua máy theo dõi là thể thấy rõ tình hình mỗi xó nhà, góc ngõ, không chỉ có thể bảo vệ bản thân mà còn là uy hiếp lớn nhất với kẻ địch.

Có điều, sủng tốt thật đấy, nhưng muốn dùng thành thực thì phải rèn luyện nhiều.

Trong võ quán, vẫn là những người mới vào đội cũ, ngoài năm thành viên mới lần trước thì anh chàng gãy chân lúc đang khảo sát cũng đã có mặt. Vì chân vẫn còn bó bột nên chỉ có thể đứng cạnh cửa nhìn mọi người luyện tập.

Chính giữa võ quán, Hiểu Hiểu bày ra tư thế đánh cận chiến để nghênh đón đòn tấn công của đám người mới, trái ngăn đòn, phải đánh thẳng, dưới gạt ngang, chặn phản kích, trên bổ xuống, đâm tấn công, lại một lần nữa, đánh cho năm người mới trở nên tan tác thảm hại. Có người bị đá ra ngoài, bay như đường parabol rồi tiếp đất.

Thẩm Triều đứng ở cạnh cửa nhìn mà run như cây sậy. Lúc cậu ta ở bệnh viện dưỡng chân thì bọn Lâm Tuấn có tới thăm mấy lần, cũng từng nói về khả năng của vị huấn luyện viên này cho cậu nghe. Lúc đó cậu không tin, tưởng bọn họ dọa mình, những gì nhìn thấy hiện tại còn chẳng bằng những thứ đã nghe.

Vị huấn luyện viên này đúng là điển hình của câu nói đừng xem mặt mà bắt hình dong.

Cậu thầm lẩm bẩm trong lòng, dáng vóc huấn luyện viên nhỏ xinh là thế, nhưng sức mạnh, tốc độ, phản ứng thì chẳng hề thiếu món nào, nhất là kỹ xảo cận chiến, quả rất tài giỏi, khó lường. Thật muốn biết cô đã luyện thể nào để được như vậy.

Bên tai liên tục truyền tới những tiếng kêu thảm thiết của đám bạn thân mến, cậu không nỡ nhìn tiếp, liếc mắt ngó cái chân bó bột của mình, quyết định sau khi kết thúc bữa huấn luyện này phải đi nói với người của đội y tế, bảo rằng cậu không sót ruột huấn luyện gì hết, không cần bó thạch cao ra đâu, nếu chậm được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Đang nghĩ vậy thì bất ngờ thấy Cảnh Táp, đứng ở cửa đưa mắt vào trong.

Ồ, ai vậy cà?

Xuất phát từ hiếu kỳ, cậu thò đầu nhìn ra ngoài, lộ ra nụ cười có cái răng khểnh, trông rất duyên, “Chị ơi, chị tìm ai vậy?”

Trong Báo đen, gặp chị em phụ nữ thì phải gọi ‘chị’ là một thông lệ hàng đầu. Trong đội ngũ tác chiến không có đội viên nữ, chỉ toàn nam, thế nên gọi ‘chị’ thì chắc chắn sẽ không sai. Mà gái đẹp trong đội bọn họ cũng nhiều, chị đội trưởng đội y tế là một, huấn luyện viên thì càng tính, còn chị gái này cũng xinh quá cỡ, không biết là người ở ngành nào.

Cảnh Táp đưa mắt nhìn vào trong, chẳng may may để ý gì tới cậu.

Thẩm Triều cũng là một người lanh trí, theo tầm mắt của cô thì cũng biết đang định tìm ai.

“Huấn luyện viên, có người tìm chị!”

Hiểu Hiểu ngẩng đầu lên, nhìn sang, thấy Cảnh Táp cũng sững sốt.

Lâm Tuấn bị cô dùng tay bóp chặt yết hầu, đè trên đất, mặt đỏ ửng mà không thể làm gì khác hơn là lấy tay vỗ bành bạch lên chiếu cói, bày tỏ sự đau hàng.

Hiểu Hiểu thả cậu ra, thế là lập tức ho khan liên tục.

Cô cầm khăn thể thao đặt bên cạnh để lau mồ hôi, bảo bọn họ nghỉ tạm một chút rồi đi tới.

“A Cảnh, sao cậu đến đây?”

Cảnh Táp vội nói: “Hiểu Hiểu, tớ có một chuyện rất quan trọng muốn nhờ cậu giúp đỡ, tớ...”

Mắt Hiểu Hiểu trầm xuống, cắt ngang lời cô, “Nói ở đây không tiện, theo tớ!”

Đám người Lâm Tuấn vui vẻ, tưởng rằng cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, nằm vật trên đất không muốn dậy.

Trước khi Hiểu Hiểu ra khỏi cửa thì ngừng lại, quay đầu nói: “Hít đất 100 cái, không xong thì không được nghỉ.”

Ngay lập tức, kêu rên rên rĩ.

Cảnh Táp đi theo Hiểu Hiểu tới chòi nghỉ mát ở gần bãi tập, đang suy nghĩ nên mở miệng thế nào.

Hiểu Hiểu cướp lời cô trước: “Cậu phải biết tớ kiêng kỵ điều gì.”

Hắn là đã đoán được mục đích tại sao Cảnh Táp tới đây.

Là bạn, cô không cần Cảnh Táp thông cảm, nhưng ít ra không nên chạm tới ranh giới cuối cùng của cô.

“Tớ biết, tớ biết hết! Thế nhưng, Hiểu Hiểu, đây từng là tám sinh mệnh rất hoạt bát sinh động là, chúng chỉ là trẻ con thôi. Hôm nay lại có thêm một đứa bị bắt cóc, là đứa thứ chín rồi.”

Hiểu Hiểu nhú mày, “Nhanh vậy sao?”

Hành động nhanh gọn đến thế, mấy ngày nay, mọi người đang náo loạn vì tin tức của vụ án này, đúng là muốn phạm tội ngược chiều dư luận.

Cảnh Táp tiếp, “Bây giờ chỉ mới mất tích, vẫn chưa nhận được thư của bọn bắt cóc. Không loại trừ sẽ có khả năng khác, nhưng tớ nghĩ rất thấp.”

Cảnh Táp làm cảnh sát lâu, trực giác khá chính xác.

“Vẫn còn chưa xác định mà cậu đã tới tìm tớ như ruồi mất đầu thế này? Đừng là chẳng thay đổi chút nào, chỉ cần cho rằng mình đúng thì cứ một mực cố chấp đến cùng.”

Cảnh Táp tưởng Hiểu Hiểu không tin trực giác của mình, bảo cô thần tình thô, liền giải thích: “Tớ làm cảnh sát nhiều năm như vậy, đây là kinh nghiệm!”

“Nếu như tớ không giúp, có phải cậu định như lúc còn ở Mỹ, nửa đêm đến đứng dưới lầu nhà tớ, mãi đến khi tớ chấp nhận mới thôi?”

Cảnh Táp đỏ mặt, cô đoán đúng, quả là đang định như vậy.

“Quả nhiên!”

Không cần hỏi, nhìn sắc mặt là biết câu trả lời.

“Chuyện này không giống thươ bé, đây là án mạng!” Cảnh Táp nghĩ, nhất định phải làm rõ một chút, không phải cô cố chấp, mà là đang cầu xin.

Hiểu Hiểu nhướn mày, “Cậu còn nhớ chuyện lúc bé à?”

“Đương nhiên là nhớ.” Tới bây giờ cô vẫn không thể quên. Đã qua nhiều năm vậy rồi, cô vẫn còn nguyên cảm giác khi ấy, lặp lại lần nữa một cách rất nghiêm túc, “Cho dù là bây giờ, tớ vẫn cho rằng Khủng long bạo chúa mạnh hơn Khủng long ba sừng!”

Giọng nói ấy vẫn như năm xưa, ngang ngược cho rằng mình là người chính xác nhất vũ trụ.

Hiểu Hiểu nhìn cô như vậy, cảm thấy rất hoài niệm.

Đó là khi còn học lớp 6, tiểu học, tiết sinh học hôm đó đến viện bảo tàng. Tiết học về khủng long, trong bảo tàng có trưng bày bộ xương của Khủng long bạo chúa vào Khủng long ba sừng. Cô vẫn còn nhớ rõ sau giờ học, Cảnh Táp đã tỏ ra mê mẩn Khủng long bạo chúa bao nhiêu, coi nó như thần tượng.

Lúc Cảnh Táp hứng chí hỏi cô thích gì, cô đáp rằng Khủng long ba sừng (* Loài khủng long thuộc giống ăn cỏ).

Cảnh Táp nghe xong, không hiểu gì cả, hỏi, “Vì sao cậu thích Khủng long ba sừng?”

Hiểu Hiểu nói: “Khủng long bạo chúa là đồ bỏ đi, tay chân nhỏ xíu, chẳng qua cũng chỉ là con gà khổng lồ với hàm răng lớn thôi!”

Con nít ghét chuyện bị người khác hạ thấp giá trị của thứ mình thích nhất, Cảnh Táp cũng vậy, lập tức phản bác, “Khủng long ba sừng cũng chỉ là con heo có cái sừng dài.”

Hiểu Hiểu bình tĩnh nói, “Khủng long ba sừng có khiên trên đầu, mấy phút là có thể giết được con gà khổng lồ của cậu.”

Mặt Cảnh Táp đỏ ửng không tìm được lý do phản bác, chìa tay trở, run run chỉ vào mũi cô, “Cậu cứ chờ đó!”

Hiểu Hiểu cứ để chuyện này trôi qua như thế, giống người thích ăn ngọt, người thích ăn cay, sò thích thôi mà. Thế nhưng cô không hề nghĩ tới chuyện, sau khi Cảnh Táp về nhà, cả đêm không ngủ, thức trắng tìm kiếm những tài liệu chứng tỏ Khủng long bạo chúa mạnh hơn Khủng long ba sừng, đến ngày hôm sau, mắt gấu mèo chặn đường đến trường của Hiểu Hiểu.

“Có vài nhà khoa học cho rằng Khủng long bạo chúa có thể chạy tới 72km trong một giờ, nó là giống giỏi bắt mồi nhất, đứng đầu trong chuỗi thức ăn. Bọn chúng còn là động vật ăn thịt.”

Hiểu Hiểu đeo cặp, từ từ đi tới.

“Ồ, thế cho nên?”

“Thế nên, Khủng long bạo chúa mạnh hơn Khủng long ba sừng!” Cảnh Táp tổng kết một cách rất oai phong, chắc chắn.

“Tối qua cậu về nhà tìm hiểu về Khủng long bạo chúa trên trang Search Engine chứ gì, đúng không?”

Chỉ toàn là những tài liệu phổ cập thông thường.

Cảnh Táp nghe cô nói là ghen giọng, chỉ biết quát tướng lên: “Con khủng long của cậu là loài ăn cỏ!”

“Thế thì sao?” Hiểu Hiểu nghĩ ăn cỏ thì chẳng có nghĩa nó yếu.

Cảnh Táp không nói, ghen hòng thật lâu rồi cũng chỉ đành giậm chân bỏ đi. Sau đó, để thể hiện sự cố chấp của mình, đi theo sau cô suốt mấy ngày liền, về nhà cô rồi cũng không chịu tha, nhất định nằng nặc đòi cô phải thừa nhận Khủng long bạo chúa mạnh hơn Khủng long ba sừng. Thậm chí còn gây ngóc đứng đợi dưới lầu nhà cô suốt một đêm.

Lúc đó Hiểu Hiểu bị Cảnh Táp hù một trận, không còn cách nào khác hơn là đành phải thuận theo.

Chỉ chuyện về Khủng long bạo chúa và Khủng long ba sừng thôi mà Cảnh Táp có thể cố chấp đến vậy, huống gì là án mạng. Thật ra cô đã có linh tính rằng Cảnh Táp sẽ đến tìm mình từ lâu rồi.

Có vài người, cả đời không hề thay đổi.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, là câu để nói về những người như vậy.

Thế nhưng, tớ đã không còn là tớ khi ấy từ lâu.

Cảnh Táp không đợi nổi câu trả lời của cô, vừa sốt ruột vừa nóng nảy, đang không biết làm thế nào cho phải thì di động lại reo lên.

Cô bắt máy, là điện thoại của Tiểu Lý.

“Cảnh đội, bây giờ tui em đang định tới nhà của đứa trẻ bị bắt cóc, chị có muốn đi cùng không?”

“Được, cho tôi địa chỉ.” Cô lấy sổ chỉ chú trong túi ra, cẩn thận ghi lại.

Sau khi cúp điện thoại, cô nói với Hiểu Hiểu: “Tớ không bắt cậu phải quyết định ngay, nhưng ít ra cậu nên suy nghĩ một chút, chứ đừng chưa nghĩ gì mà đã từ chối ngay. Bây giờ tớ phải đến nhà của đứa trẻ bị bắt cóc, ở gần khu nhà cậu, có muốn tớ đưa cậu về không?”

Xe Hiểu Hiểu đang được bảo trì, phải đến mai mới lấy được.

“Ồ gần nhà tớ?”

Hiểu Hiểu nhớ tới đám trẻ luôn muốn chơi với Vũng mà cô hay gặp sau mỗi sáng chạy bộ về nhà, đúng là có mấy đứa sáu, bảy tuổi.

Sắc mặt Cảnh Táp hào hứng hẳn, “Sao? Cậu có hứng thú rồi!”

Hiểu Hiểu lạnh nhạt gạt phắt, “Tớ chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Cảnh Táp nào có thể bỏ qua cơ hội này, “Tùy cậu hỏi đấy, dù sao cũng tiện đường, tớ đưa cậu về.”

Cảnh Táp thấy cô vẫn còn đang do dự thì đẩy ngay vào phòng thay đồ, “Đi đi, mau tắm rửa thay quần áo đi. Có xe cho đi nhờ miễn phí mà cậu còn chề gì nữa?”

Quả thật Hiểu Hiểu cũng có để ý, không từ chối nữa, nhanh đi thay quần áo sạch.

Sau khi hai người lên xe, chạy thẳng đến đích.

Sau khi tới nơi, Hiểu Hiểu kinh ngạc nhìn cửa tiệm nhỏ quen thuộc ngoài cửa xe, chính là nơi cô tới mua bữa sáng mỗi ngày.

Lúc này, trong quán nhỏ sạch sẽ ngăn nắp kia không có hơi nóng của lồng hấp, không có mùi thơm của sữa đậu nành, chỉ có đám đông đang vây lại bên ngoài, bên trong đều là những người Hiểu Hiểu biết, khách quen của tiệm thím Ngô mà cô thường gặp mỗi lần tới mua.

Thím Ngô không cười ha hả đón khách như trước, mắt sưng đỏ vì khóc, giọng nói nghẹn ngào từ xa truyền tới.

“Sau khi tan lớp, tôi dẫn Tiểu Hựu đi ăn bánh kếp mà mẹ nó hay dẫn đi. Nó nói muốn đi vệ sinh, tôi để nó tự đi nhưng đến khi lấy bánh xong, chờ hoài chờ mãi mà chả thấy nó về! Tôi đi tìm khắp nơi! Cũng cho người vào nhà vệ sinh nam tìm rồi mà cũng không thấy!” Nói đến đây, thím Ngô lại khóc nức lên, “Nhờ đâu Tiểu Hựu có xảy ra chuyện gì, tôi phải nhìn mặt con trai mình thế nào đây, chết đi cho xong!”

Từ đầu thím cứ tưởng rằng cháu mình ham chơi, chuyện này cũng từng xảy ra rồi, thế nhưng tìm hỏi lâu mà không thấy thì mới bắt đầu sốt ruột. Thím có nghe tin tức gần đây, nhưng thím thật sự không có ý. Tiểu Hựu đã học ở trung tâm văn hóa đó được hai năm, chưa từng xảy ra chuyện gì, mấy lần trước cũng chẳng xảy ra ở đây, thế nên thím cũng an tâm, nào ngờ không tìm thấy Tiểu Hựu đâu, thím hoảng quá, lập tức báo cảnh sát.

Bây giờ thím chỉ mong tất cả chẳng qua là sợ bóng sợ gió, hoặc chốc nữa Tiểu Hựu sẽ một thân lấm lem bùn đất trở về như trước đây.

Chú Ngô rút một hơi thuốc, quay qua mắng thím Ngô, “Sao bà có thể để Tiểu Hựu đi vệ sinh một mình như thế? Người đến người đi, sao không mở đầu ra mà nghĩ hả!”

“Chú Ngô, chú cũng bớt lời đi, có báo cảnh sát chưa? Có ai lại muốn xảy ra chuyện này đâu, hơn nữa, Tiểu Hựu lớn vậy mà đi vệ sinh cũng lạc mắt, ai mà ngờ!”

Người bên cạnh nhẹ giọng an ủi khuyên lơn, Hiểu Hiểu nhận ra giọng nói này, là thím Hiền, người luôn thích mai mối.

“Mới hôm trước khi đi du lịch con và dâu có dặn đi dặn lại, giờ thì hay, bỏ mặt con nó, chờ hai đứa nó về, tôi xem bà làm thế nào!”

Thím Ngô càng khóc dữ hơn, chớp được một cảnh sát rồi quỳ xuống, “Đồng chí, tôi xin các cậu, nhất định phải giúp tôi tìm được cháu về, tôi xin các cậu, tôi dập đầu lạy các cậu!”

Nói xong, lại dập đầu thật mạnh, những người bên cạnh sợ quá lại hô to gọi nhỏ một hồi.

Cảnh Táp đứng ngoài xe nghe Tiểu Lý báo cáo, chẳng qua cũng chỉ tìm hiểu những nơi xung quanh mà trẻ con thường đi, thế nhưng đều chẳng có thu hoạch gì.

“Nói như vậy, thật sự rất giống tình huống mất tích của những đứa bé trước đây?”

Tiểu Lý gạt đầu nặng nề, “Lần này chỉ còn thiếu thư bọn bắt cóc gửi tới thôi.”

Cảnh Táp nắm chặt nắm tay, “Lần này nhất định không để cho gã được như ý!”

Cô nhìn qua Hiểu Hiểu đang ngồi ở ghế phụ lái, không hề bước xuống xe, ánh mắt kiên quyết đến mức có phần khiến cho người ta cảm thấy e ngại.

Mãi lúc sau, từ cổ họng Hiểu Hiểu khẽ hừ một tiếng, tỏ ra cay cú, “Mang tài liệu tới đây cho tớ!”

Cảnh Táp kích động vọt tới cạnh cô, “Cuối cùng cậu cũng chịu giúp rồi, tớ biết là...”

Khuôn mặt xinh đẹp khiến nhìn qua cũng khó quên của Hiểu Hiểu vẫn không chút cảm xúc như trước, mắt môi mảy đều một vẻ lãnh đạm.

Cô lạnh lùng nói: “Đừng có tự dất vàng lên mặt, chẳng qua tớ chỉ không muốn sau này không tìm được chỗ ăn sáng thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mưu Kế Của Hiểu Hiểu

Phòng đọc sách của Hiểu Hiểu rất lớn. Trong căn hộ Phúc Đề này có bốn phòng ngủ, hai phòng khách, hai nhà vệ sinh, một mình cô ở thì hơi rộng quá, thế nên thông hai phòng ngủ còn lại làm phòng đọc sách. Kết cấu phòng đọc sách cũng rất đơn giản. Kệ sách bằng gỗ đặt mua, cao đến trần nhà được kê sát tường, sách vở được xếp gọn gàng ngăn nắp đầu ra đây, ngay chính giữa phòng là một chiếc bàn làm việc không lồ cùng ghế xoay bằng da. Mặt bàn cực kì gọn gàng sạch sẽ, ngoại trừ laptop và một vài thứ đồ dùng văn phòng thường dùng thì hoàn toàn không có thứ đồ trang trí nào, ngay cả khung ảnh cũng không, giống hệt bàn mẫu trong phòng trưng bày.

Lần đầu tiên Cảnh Táp bước vào phòng đọc sách này, trước hết là kinh ngạc với số lượng sách của Hiểu Hiểu, nhìn kĩ lại thì phát hiện toàn sách tiếng Anh, chẳng hề thấy chữ Trung Quốc nào. Cảnh Táp cũng ở Mỹ lâu, thế nên khá giỏi tiếng Anh, đọc được hết các tựa sách này. Phần lớn là sách liên quan tới Tâm lý học tội phạm, một số ít là tiểu thuyết trinh thám. Trên bàn có một quyển sách đang cầm thẻ làm dấu, qua vị trí đọc thì mới được phân nửa.

Bìa sách bọc da đen, chữ được mạ vàng: Natural Born Killer.

Tiếng Trung là – Sát thủ trời sinh.

Nhìn tên sách thôi mà cô đã cảm thấy nhất định quyển này rất khô khan.

Hiểu Hiểu kéo một tấm bảng trắng từ sau khe hở của giá sách ra, trông còn lớn hơn cả cái bảng ở cục cảnh sát. Cô chỉ vào bảng trắng, “Tớ vào bếp luộc sủi cào, cậu sắp xếp tư liệu đi.”

Cảnh Táp sững sốt: “Hả?”

Hiểu Hiểu lại cho đó là chuyện đương nhiên. “Tớ chỉ phụ trách phân tích, không sắp xếp tư liệu.” Cô chỉ vào ngăn kéo bàn làm việc, “Ồ đó có bút dầu, cậu cứ dùng thoải mái, nhưng chữ trên bảng không được nhiều màu, chữ viết cho ngay, nội dung ngắn gọn, tớ không thích thấy những thứ vô ích!”

Cảnh Táp không ngờ cô còn có yêu cầu cơ đấy, định làm ppt (*) à? (*Power point)

Được rồi! Cảnh Táp nhăn, ai bảo cô đi cầu cạnh Hiểu Hiểu làm gì.

“Cậu yên tâm, nhất định mình sẽ thỏa mãn các yêu cầu, không làm cậu thất vọng!”

“Ok!” Vừa đi tới cửa thì Hiểu Hiểu quay đầu lại hỏi, “Cậu thích vị gì?”

Cảnh Táp tức tối đáp, “Sủi cảo đông lạnh thì còn có vị gì được, tùy!”

Hiểu Hiểu rời khỏi phòng đọc sách, Vòng phấn khích quanh quẩn bên chân cô, ton ton đi theo vào bếp.

Cảnh Táp xắn tay áo, lôi tài liệu được nhét lung tung trong túi công văn ra, rải trên đất, bắt đầu vừa viết vừa dán lên bảng.

Đến khi Hiểu Hiểu đã hấp sủi cảo xong thì cô vẫn còn loay hoay trong mớ tài liệu, vẻ mặt trông giống hệt một cô trợ lý mới, đang xếp tài liệu cho giáo sư đại học.

Hiểu Hiểu đặt chén của Cảnh Táp trên bàn, nhặt vài ảnh chụp thi thể trên đất, con người màu đen hơi lóe lên.

“Đây trời mấy đứa bé không giống nhau!”

Cảnh Táp ngẩng đầu, quệt mồ hôi trên trán, “Ừ, pháp y cũng từng đề cập tới. Đứa bé thứ nhất và thứ hai đều bị trói tay chân bằng dây thừng to. Phán đoán sơ bộ rằng, có thể vì dây thừng to quá, không dễ cột, tay trẻ lại nhỏ, dễ vùng vẫy thoát được, thế nên sau đó, gã đổi sang sợi nhỏ hơn... Đứa thứ ba dùng dây nylon xanh, chúng tớ cũng điều tra từ sợi dây này, nhưng đó là loại dây rất bình thường, nhà nào cũng có, hoàn toàn không gì đặc biệt.”

Hiểu Hiểu đưa đĩa cho cô, ý bảo tranh thủ nóng thì ăn đi.

Cảnh Táp bùng chén lên, thật ra sủi cảo đông lạnh không phải món cô thích, nhưng trong thời điểm thế này thì cũng không thể kén chọn được.

Hiểu Hiểu dựa vào bàn, nhìn những tấm ảnh mà Cảnh Táp đã dán lên bảng.

“Đến đứa thứ năm lại dùng loại dây rút nhựa (7).”

Dây rút nhựa, dây cũng là loại rất bình thường trong nhà, đa số dùng để bó dây điện, chẳng hạn như các đường dây sau CPU, tránh để chúng bị rối vào nhau. Cách dùng loại này là tách hai đầu ra, sau đó nhét đầu nhọn vào ổ khóa, kéo qua là xong. Còn tiện hơn dùng dây, loại này không còi được, trông lại còn đẹp.

Cảnh Táp cũng từng nghĩ về vấn đề này, thế nhưng loại dây này cũng là một món rất bình thường.

“Sao vậy? Cậu thấy không ổn à?”

“Đa số tội phạm đều chỉ thích dùng một hình thức phạm tội, nhất là bọn sát thủ hàng loạt, hầu hết những chi tiết đều giống nhau. Thế nhưng thủ pháp của tên tội phạm này rất đặc biệt, giống như đang...”

Hiểu Hiểu cau mày tìm từ thích hợp. Từ khi 4 tuổi cô đã bắt đầu sống ở Mỹ, 24 tuổi mới về nước, thế nên rành rẽ tiếng Anh hơn tiếng Trung nhiều. Nếu cha mẹ không khẳng khái nói tiếng Trung ở nhà suốt thì cô cũng sẽ như những đứa bé trưởng thành ở Mỹ khác, không nói được tiếng Trung mất rồi. Sau khi về nước, Hiểu Hiểu phải mất một thời gian dài mới có thể thích ứng, không để mình vừa mở miệng thì liền nói tiếng Anh.

Cô suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng tìm được một từ thích hợp.

“Tiến hóa!”

Đương nhiên, Cảnh Táp không hiểu.

Hiểu Hiểu cũng không giải thích thêm, sau đó hỏi tiếp, “Mấy đứa bé này đều bị mất tích ở trung tâm thương mại ư?”

Cảnh Táp bỏ chén xuống, đưa hết những tài liệu về phần này cho Hiểu Hiểu, cô đã thuộc lòng hết cả rồi.

“Đứa thứ nhất là ở Đông Phương Thương Thành, đứa thứ hai tại Bách Hóa Tây Liên, đứa thứ ba ở Bách Hóa Nguyệt Lượng... Đứa thứ tám thì ở Thiên Xuân Thương Hạ...”

Hiểu Hiểu đi theo tốc độ của cô, cũng đến trang cuối: “Đứa cuối cùng thì ở Bách Hóa Đệ Ngũ.”

Cảnh Táp gật đầu, “Đây là những khu mua sắm rất quen thuộc với dân Thượng Hải chúng ta, rất đông, những đứa bé nào là đến học ở trung tâm giáo dục của trung tâm thương mại.”

“Một lớp học kéo dài bao lâu, có tan giờ giống nhau không?”

Cảnh Táp ăn sủi cảo nhồm nhoàm, vì có sủi cảo trong miệng nên giọng nói không rõ lắm.

“Đều là... lớp năng khiếu, không khác nhau lắm... khoảng hai tiếng mấy, trên dưới bốn giờ là kết thúc.”

Đưa con đi học lớp năng khiếu đã trở thành một chuyện quá đỗi phổ biến, mong trai thành rồng, trông gái thành phượng là điều mà bất cứ bậc phụ huynh nào cũng chờ đợi. Nhất là ở một thành phố lớn như Thượng Hải, những trung tâm giáo dục kiểu này rất đông, chỉ cần dùng đúng một câu: Đừng để con của bạn thua kém ngay từ vạch xuất phát!

Hiệu Hiểu nhớ lại lời của thím Ngô, lại hỏi: “Sau khi tan học, tất cả đều về thẳng nhà?”

Cảnh Táp lắc đầu, “Tan học giờ đó là giờ cao điểm, phụ huynh thường đưa con tới khu vực ăn uống trong trung tâm mua sắm để ngồi một lát. Cậu biết đấy, con nít tuổi này thích ăn vặt, cũng dễ đói nên phụ huynh thường mua gì đó cho tụi nó lót dạ. Đến khi mua đồ xong thì chẳng thấy tụi nhỏ đâu.”

Việc bắt cóc đã được lên kế hoạch sẵn. Ít nhất kẻ bắt cóc cần phải có một khoảng thời gian điều tra, theo dõi mục tiêu, hiếm khi hạ thủ nơi đông người. Khu vực ăn uống trong khu thương mại là nơi có đông người nhất, không chỉ diện tích rộng mà còn nhiều quầy hàng, thế nhưng tụi trẻ lại bị mất tích ngay đúng nơi này.

“A Cảnh, mang hoàn cảnh gia đình đến cho tớ xem.”

Cảnh Táp lập tức dâng bằng hai tay.

Nhìn xong, Hiệu Hiểu chỉ tổng kết bằng bốn chữ – gia đình bình thường.

Cảnh Táp cũng có cùng quan điểm trong chuyện này.

“Cậu cũng thấy rất kì lạ phải không? Theo lý thuyết, kẻ bắt cóc phải tìm những người có tiền, ít nhất gia sản lên tới hàng tỷ mới đúng chứ. Thế nhưng gia đình các nạn nhân đều là tầng lớp làm công ăn lương, đừng nói chi tới gia sản, còn đang vay nợ nữa kia. Mà tiền chuộc cũng không nhiều, nhà cao nhất cũng chỉ 20 vạn! Cậu nói có phải gã bắt cóc này có vấn đề hay không!”

Không bắt người có tiền, lại ra tay với những nhà bình thường, chuyện này hoàn toàn không hợp với cảm giác mạo hiểm phiêu lưu có được khi thực hiện hành vi bắt cóc.

Mặt Hiệu Hiểu vẫn không có cảm xúc, mặt lạnh băng: “Nếu như không phải có vấn đề thần kinh thì đó hẳn là một gã biến thái!”

“Biến thái?” Ngay lập tức lòng căm phẫn của Cảnh Táp sôi trào, “Có thể không phải biến thái đâu! Cậu xem gã hành hạ lũ trẻ thế nào, đúng là súc sinh!”

Hiệu Hiểu lại làm như không thấy sự phẫn nộ của cô, chờ cô mắng chửi xong mới từ từ nói tiếp: “Tớ đã hiểu đại khái về vụ này, nếu cậu không có gì bổ sung nữa thì có thể về rồi!”

“Để tớ ở lại giúp cậu đi!”

Bây giờ là lúc phải tranh thủ từng giây từng phút, không thể lơ một khắc nào!

“Tớ thích yên tĩnh một mình để suy nghĩ vấn đề!”

Cảnh Táp nhớ lại hành vi vì phần nộ mà cảm xúc chửi đổng ban nãy, rầu rĩ nói, “Thôi được rồi! Tớ biết rồi! Vậy cậu có muốn ngày mai tới xem hiện trường với tớ không?”

Ngoại trừ tài liệu giấy tờ, việc kiểm tra hiện trường cũng là một khâu rất quan trọng.

Hiệu Hiểu từ chối thẳng thừng, “Không cần!”

“Không đến hiện trường? Chỉ xem các tài liệu này thôi?”

Cảnh Táp không nghĩ vậy là có hiệu quả, tổ chuyên án đã xem đi xem lại số tài liệu này mấy trăm lần!

“Tớ có cách riêng của mình, không cần phải giải thích với ai hết!” Hiệu Hiểu vợ lấy cặp sách và áo gió của Cảnh Táp rồi đẩy cô ra ngoài.

Cảnh Táp bị đẩy thẳng ra cửa.

Hiệu Hiểu khép hờ cửa, ló đầu ra, dận dò cảnh cáo: “Nhớ kĩ, không được phép cho người thứ ba biết tớ có tham gia vào vụ này.”

Không đợi câu trả lời của Cảnh Táp, cửa bị đóng sập lại một cách không hề nề nang.

Cảnh Táp chỉ có thể ngửa đầu nhìn trời, ức nghẹn không nói được gì, sau đó lặng lẽ rời đi.

Hiệu Hiểu vào phòng đọc sách, nhìn tài liệu trên bàn, lắc đầu một cái, sau đó nhanh nhẹn sắp xếp lại một lần, trong tay cô, đồng tài liệu nay có trật tự

hắn.

Cô cắn cây bút màu đỏ trong miệng, tay cầm bút đen, dùng hai màu xen kẽ để viết những điều cô cho là quan trọng lên bảng.

Lúc dùng hết mọi việc lại thì trên bảng đã dán đầy tài liệu, không còn bất kì chỗ trống nào, thế nhưng lại không hề lộn xộn, nhìn vào là hiểu ngay.

Cô bỏ cây bút dầu xuống, lùi ra sau mấy bước, nhìn toàn bộ tấm bảng.

Ánh đèn màu vàng nhạt chiếu lên Hiểu Hiểu, khiến cô trông lạnh lùng hơn hẳn bình thường, một loại lạnh lùng khiến không ai có thể tới gần. Ấy nhưng, ánh sáng trong đôi mắt kia, lại rực rỡ hơn lúc nào hết.

Cảnh Táp sốt ruột trong đồn cảnh sát cả một đêm ròng.

Trời sáng, cô và Trương Hựu Thành nhìn chăm chăm vào di động. Trong phòng làm việc đang có bảy tám người, đều là thành viên của tổ chuyên án, Mọi người đều như nhau, đang chăm chú vào di động trên bàn.

Đội trưởng đội hình cảnh, Tào Chấn, là đàn anh lớn hơn Cảnh Táp ba khóa. Vốn dĩ vụ án này do anh đứng đầu, nhưng vì hai tháng trước phải đến Washington, Mỹ, để huấn luyện, chưa về được; đội phó như Cảnh Táp không còn cách nào khác, phải gánh vác trọng trách này.

Thời gian trôi qua từng chút, từng chút một, Trương Hựu Thành ngồi cạnh vừa rút một điếu thuốc, định châm lửa thì chuông điện thoại reo lên chói tai.

Một tiếng reo này, khiến mọi người đều run lên.

Dưới con mắt chăm chú của mọi người, Cảnh Táp nhấn nút nghe.

“Sao rồi!?”

Ở đầu kia điện thoại, Tiểu Lý nặng nề trả lời: “Vừa nhận được thư của gã bắt cóc!”

Mọi nghe nghe xong, đều bắt giác nín thở.

Trương Hựu Thành ở bên cạnh hỏi: “Thế đã nói gì?”

“15 vạn tiền chuộc, 13 giờ ba ngày sau, dưới cầu vượt đường Duyên An, không được phép báo cảnh sát!”

Ngoại trừ số tiền chuộc khác nhau ra, những nội dung còn lại đều giống y như trước, 13 giờ ba ngày sau, dưới cầu vượt đường Duyên An.

Sắc mặt mọi người đều khó coi như nhau. Địa điểm giao tiền chuộc của tám đứa trẻ kia đều ở dưới cầu vượt đường Duyên An, ngoại trừ ba nhà không báo cảnh sát, trong trường hợp năm gia đình còn lại, bọn họ đều mai phục sẵn, thế nhưng gã bắt cóc lại không hề xuất hiện.

Lần này thì sao, liệu gã có xuất hiện?

Trương Hựu Thành ngồi lại chỗ cũ, lặng lẽ châm điếu thuốc.

Tất cả mọi người đều rất hiểu rằng, nếu lần này lại không bắt được người, toàn bộ giới cảnh sát đều sẽ cảm thấy rất hổ thẹn.

Tiểu Lý vẫn đang ở đầu kia điện thoại chờ chỉ thị, Cảnh Táp chà mạnh lên hai má, lúc ngẩng đầu lên thì mắt đã hiện ra vẻ rất nghiêm túc.

“Cậu cứ trấn an người nhà nạn nhân trước đi đã, tôi và Lão Trương tới ngay đây!”

Cúp điện thoại, Cảnh Táp khoác thêm cái áo gió, quay sang nói với mọi người còn lại: “Tôi và anh Trương đi trước, mọi người cứ theo như sắp xếp đã bàn vào tối qua, chớ lơ là!”

“Rõ!”

Trước khi đi, Cảnh Táp đang nghĩ không biết có nên gọi điện cho Hiểu Hiểu, xem thử cô có tiến triển gì không, nhưng nghĩ tới thái độ tối qua thể kia, đành phải bỏ ý định trong đầu.

Trương Hựu Thành lại tưởng rằng cô đang buồn phiền vì vụ án, an ủi: “Bây giờ có nghĩ gì cũng thừa thãi, quan trọng nhất là làm tốt chuyện của mình!”

Cảnh Táp gạt đầu, hai người đóng cửa xe, đèn cảnh sát lập lòe, phóng xe chạy đi.

Không ngờ, xe vừa chạy đến cục cảnh sát thì bị một đám truyền thông vây kín.

Trong xe cảnh sát, Cảnh Táp nhìn đám phóng viên đập cửa xe đòi phỏng vấn, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Cảnh sát sợ phải đối phó với đám truyền thông nhất. Nhất là vụ án lần này liên quan đến sinh mệnh của chín đứa trẻ, thuộc về án hình sự đặc biệt nghiêm trọng, vẫn chưa bắt được hung thủ mà bất ngờ ập đến thế này, chắc chắn là chẳng có chuyện gì tốt.

Quả nhiên, cách tẩm kiếng mà vẫn nghe phóng viên chất vấn gay gắt.

“Tám đứa trẻ đã mất mạng, hung thủ vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, các người có giải thích gì về chuyện lần này?”

“Rốt cuộc các người đã nắm được bao nhiêu manh mối về hung thủ rồi?”

“Dân chúng có quyền biết rõ tình hình, các người không thể ngậm miệng không nói được!”

Ví dụ thế, vân vân...

Cảnh Táp muốn lái ngược xe về, nhưng tiếc là người đã vây kín, xe cảnh sát không thể động đậy, cô chẳng còn cách nào khác là xuống xe, muốn tránh đi để về lại đồn cảnh sát. Ngoài cổng cũng có rất nhiều phóng viên đang chặn lại, trên tay của đám ký giả lăm lăm microphone, cái nào cái đó đều thuộc hàng xịn, mạng đường truyền internet cao. Cô đưa tay che mặt mình, tránh bị máy ảnh chụp mặt, ngăn cản đám truyền thông đang đuổi theo, chỉ dùng một câu ‘Không thể trả lời.’

Trương Hựu Thành cũng bị đám truyền thông chặn cứng đến phát bực, vất vả lắm mới chui được từ chỗ trống ra thì lại có đám người khác xông lên.

Đồn cảnh sát cũng phát hiện thấy rối loạn ở góc này, phái người ra hỗ trợ, nhưng nhất thời không thể xông qua đám phóng viên.

Cảnh Táp thấy tình hình hỗn loạn, vội vàng trốn lại vào xe.

Đang rầu rĩ không biết phải giải quyết đám phóng viên đang chen chúc ngoài cửa thế nào thì di động lại rung lên, màn hình điện thoại báo là Hiểu Hiểu, cô lập tức nép qua một bên để bắt máy.

“A Cảnh, tớ cần cậu làm một việc!” Giọng nói cực kì bình thản của Hiểu Hiểu được truyền từ đầu kia điện thoại tới.

Cảnh Táp che ống nghe, sợ đám truyền thông nghe được mình nói gì, “Chỗ của tớ đang loạn lắm, cậu có gì cứ nói đi!”

“Phóng viên à?”

Cảnh Táp kinh ngạc nói, “Sao cậu biết!?”

Hiểu Hiểu đang ngồi trên ghế xoay, nhìn màn hình vi tính, trên màn hình là cục công an chỗ Cảnh Táp.

“Chẳng lẽ cậu không biết trên đời này có từ gọi là phát sóng trực tiếp sao?”

“Cái gì?!”

Cảnh Táp nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên đã nhìn thấy xe phát sóng trực tiếp của dân truyền thông, “Khốn khiếp thật, sao lại còn phát trực tiếp nữa thế này!”

Cô vội vàng hạ kính cửa sổ, gào lớn với Trương Hựu Thành, “Lên xe đi! Bọn họ đang phát trực tiếp!”

Trương Hựu Thành bị đám phóng viên ép lui hoài về sau, ngại bị phát trực tiếp, hấn không thể chửi tục, cái mặt già ghen đến đỏ ửng.

Cảnh Táp quay đầu lại nói vào điện thoại, “Có phải cậu đã có được manh mối gì rồi không?”

“Ừ, có điều chỉ là suy đoán, cần bằng chứng.”

Cảnh Táp nghe thế, lập tức hăng hái hẳn, “Manh mối gì, mau nói tớ nghe đi!”

Hiểu Hiểu bảo: “Trước khi nói, tớ cần cậu giúp một việc!”

“Tớ đang rối lắm, cậu có gì thì nói mau, giúp được thì sẽ giúp!” Cô thấy Trương Hựu Thành bắt đầu nổi cáu, vội vàng xuống xe giúp đỡ.

“Tớ muốn cậu khen ngợi hung thủ với công chúng ngay trước mặt truyền thông!”

Cảnh Táp còn tưởng mình đã nghe nhầm, “Cậu nói gì cơ!?”

Hiểu Hiểu vẫn một giọng lạnh lùng như trước: “Khen gì!”

“Cậu điên rồi à, tớ là cảnh sát!”

Trên đời này làm gì có chuyện cảnh sát khen tội phạm, thế không phải đổi trắng thay đen, đảo lộn phải trái hay sao.

Đột nhiên cô nghĩ tới đám phóng viên bắt ngờ từ trên trời rơi xuống ngay, “Cậu đừng có nói vì cậu mặt báo mà đám phóng viên này mới tới đây đó nhé!”

Hiếu Hiếu không trả lời đúng câu hỏi, chỉ nói: “A Cảnh, tin tốt!”

Tin tốt!

Trong trí nhớ Cảnh Táp, Hiếu Hiếu rất hiếm khi nói câu này, nhưng những lúc nói ra, đều là lúc cô tự tin nhất.

Có điều lần này Cảnh Táp không dám chắc, “Làm vậy có thể bắt được hung thủ sao?”

“Sớm muộn gì cũng sẽ bắt được hung thủ, thế nhưng mạng sống của đứa trẻ kia thì được quyết định vào ngay chính giờ khắc này!”

Cảnh Táp nghe vậy mà có cảm giác như đang lọt vào sòng mù. Thế nhưng cô biết, Hiếu Hiếu chưa bao giờ làm gì mà không nắm chắc cả.

“Cậu sẽ giải thích cho tớ, đúng không?”

Hiếu Hiếu cười nói, “Đương nhiên, khi nào cậu xong việc ở đó thì tới tìm tớ, tớ sẽ giải thích rõ ràng cho cậu nghe.”

Cảnh Táp cắn răng, cuối cùng cũng quyết định liều mạng.

“Được! Tớ nghe cậu!”

Cúp điện thoại, trông cô như đi chịu chết, đẩy Trương Hựu Thành ra, đứng trước mặt đám phóng viên.

Thấy cô vừa xuất hiện, sự quan tâm của các phóng viên truyền thông lập tức đổ hết lên người Cảnh Táp, khuôn mặt nào trông cũng cực kì mong chờ, hi vọng kiếm được cái gì đó từ miệng cô.

Cảnh Táp ho khan vài tiếng để che giấu đáy lòng đang rất căng thẳng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, micro trước mặt, nhiều đêm không xuể.

Cô nuốt nước miếng khan, hít một hơi thật sâu, thăm rủa Hiếu Hiếu hơn mười mấy lần trong bụng mới mở miệng nói:

“Tôi hiểu mọi người đang rất quan tâm đến vụ án lần này, cảnh sát cũng chú trọng như thế. Nhưng những tình tiết phá án thế nào thì xin lỗi, chúng tôi không thể trả lời.”

Nghe vậy, các phóng viên rất bất mãn, nói thế cũng như không.

“Thế nhưng...” Cô khựng lại một chút, tự nhéo vào đùi một cái để ép mình nói rằng: “Thế nhưng tôi có thể nói với mọi người rằng, tên tội phạm này... gã cực kì thông minh, cực kì chuyên nghiệp, tôi nghĩ rằng, gã là tên tội phạm lợi hại nhất từ trước đến nay không chừng.”

Lời khen của Cảnh Táp, nháy mắt khiến cả đám người sợ đến ngẩn ngơ.

Trương Hựu Thành mới là người bị dọa nhất, khen ngợi một tên tội phạm, điên rồi sao?

Cảnh Táp cảm thấy chắc chắn mình đã điên rồi, ca ngợi liên tục như thế, chính cô cũng không thể tin lời đó từ miệng mình đi ra.

Người Trương Hựu Thành cao lớn, đứng che ở trước cho Cảnh Táp, ngăn cô nói tiếp. Có người trong đồn cảnh sát chạy ra giúp, vội vàng tóm cô lôi vào phòng.

Nhưng, đây là phát sóng trực tiếp! Cô vừa nói xong thì đã bị phóng viên quay lại và đăng hết lên rồi.

Đoạn phim có tiêu đề [Nữ cảnh sát xinh đẹp không khí tiết khen ngợi gã bắt cóc trước mặt mọi người] đã ngay lập tức xuất hiện trên các trang mạng. Sau khi phát xong, bình luận và trích dẫn ào ào, còn nhanh hơn cả tốc độ tên lửa, gạt phăng tất cả những tin tức khác, thành đầu đề!

Đủ thứ từ ngữ chửi rủa thóa mạ khinh thường, lời lẽ thô tục nào cũng có. Phóng chừng một thời gian nữa sẽ qua, nhưng bây giờ Cảnh Táp bị lôi ra trực tiếp, trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Ở một nơi khác, Hiếu Hiếu yên lặng ngồi trước màn hình vi tính, click vào một diễn đàn chính phủ. Cách đây không lâu, diễn đàn này được lập ra để nhằm vào vụ bắt cóc, thứ nhất dùng để tưởng nhớ, hai là hi vọng được quần chúng cung cấp manh mối qua hình thức nặc danh.

Trên đó không chỉ có ảnh chụp những đứa trẻ mà ghi lại cận kề tình hình của gia đình nạn nhân, sở thích, năng khiếu các loại.

Đoạn phim của Cảnh Táp nhanh chóng được đăng lên đây, ngay lập tức cả diễn đàn bùng nổ, cũng chửi rủa liên tu bất tận như những nơi khác. Thậm chí có vài người trên mạng còn gửi thiệp mời, rủ mọi người tới công cục công an để biểu tình bày tỏ.

Hiếu Hiếu không thêm đề ý, mở một chủ đề mới, tiêu đề là: Mọi người nghĩ gã tội phạm là hạng người nào?

Vì liên quan đến vụ án nên số người trên diễn đàn rất đông, số bình luận nhanh chóng vượt quá một trăm. Hiếu Hiếu chăm chú đọc, con ngươi đen láy như đang chờ đợi một điều gì.

Bình luận ngày càng nhiều, đa số là mắng nhiếc chửi bới Cảnh Táp, cũng có người cho rằng cảnh sát toi đời rồi, có người gặp là khoái, mượn cơ hội đăng quảng cáo.

Đột nhiên, có một bình luận được gửi lên, không kiểu chữ, không emo biểu cảm, càng chẳng có màu mè bắt mắt, hoàn toàn để theo kiểu chữ mặc định của diễn đàn, khiến hai mắt Hiểu Hiểu sáng rõ.

“Tôi nghĩ tên tội phạm này có IQ rất cao, suy nghĩ tỉ mỉ, mang cảnh sát ra đùa giỡn, không chừng sẽ trở thành một truyền thuyết!”

Hiểu Hiểu lập tức reply: “Tôi không nghĩ thế, ngược lại còn cho rằng gã chỉ là một kẻ bình thường, là kẻ bình thường không được ai chú ý, thậm chí có thể nói là chẳng được việc gì!”

Sau khi gửi reply, đối phương không nói thêm gì nữa.

Hiểu Hiểu dựa vào ghế, tia sáng trong mắt vẫn không hề giảm bớt, vẫn lẳng lặng chờ, chỉ nghe tiếng vang vang khi ngón tay cô gõ lên mặt bàn.

Bất ngờ, xuất hiện một reply mới, cũng chỉ một câu: “Bạn là ai?”

Hiểu Hiểu nhếch miệng, nụ cười thân nhiên như hoa hé nở...

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Không Thể Ngờ Tới

“Gã cực kì thông minh, cực kì chuyên nghiệp, tôi nghĩ rằng, gã là tên tội phạm lợi hại nhất từ trước đến nay không chừng...”

Trong phòng làm việc của cục trưởng, mặt Đặng Khắc Hữu đỏ gay, dần dần biến sang xanh, miệng đầy bọt mép, nắm tay lại đập bịch bịch lên bàn.

“Nghe đi, đội phó của đại đội cảnh sát hình sự lại ngang nhiên khen tội phạm ngay trước giới truyền thông, nói rất rõ ràng mạch lạc cơ đấy!”

Vừa dứt lời, loa vi tính lại phát câu tiếp theo của Cảnh Táp.

“Nếu dùng ví dụ để nói, tôi nghĩ tên tội phạm giống George Clooney (*)....”

(* George Clooney: là một diễn viên từng đoạt Giải Oscar và Giải thưởng Quả Cầu Vàng đồng thời còn là một đạo diễn, nhà sản xuất phim và tác giả kịch bản phim)

Cổ của Đặng Khắc Hữu tức đến phình to, giận quá mà chửi đổng: “Còn George Clooney nữa kia, cô nâng tội phạm lên trời cao, rồi ném mặt mũi cảnh sát chúng ta vào đâu, toilet? Hay là bãi rác hả? Cô có biết ảnh hưởng của chuyện này đến mức nào không! Bây giờ trên các trang mạng đều nói cảnh sát chúng ta là thứ hèn nhất, ai cũng muốn quảng trưng thối vào cục cảnh sát rồi kia!”

Cảnh Táp đứng nghiêm một góc trong phòng làm việc của cục trưởng, không dám thở mạnh một tiếng. Đứng là hỗn loạn do truyền thông gây ra đã lắng xuống, nhưng cơn tức của cục trưởng đại nhân thì không thể chỉ vài ba câu là có thể về lại bình thường.

“Sao cô không nói hà, không phải nói hay lắm sao, chú cũng muốn nghe cô giải thích thế nào đây!”

“Cục trưởng, cháu... cháu cũng có khổ tâm mà!”

“Khổ tâm?” Nước miếng của Đặng Khắc Hữu bắn tung tóe, “Cô thì có thể có cái khổ tâm gì, tôi thấy cô phá án đến điên rồi!”

Ông ta nâng chén chế trên bàn lên uống ực một cái, Cảnh Táp sợ run, chỉ lo cái chén kia đột nhiên phóng vào người mình, theo bản năng, khê dịch sang bên cạnh một chút.

Đặng Khắc Hữu chùng trên dưới năm mươi, như đa số đàn ông trung niên khác, tóc trên mái đã lùi đến vị trí cao nhất, lộ ra cái trán thật bự, soi sáng như ánh mặt trời. Điều càng khiến cho gân xanh đang giật mạnh trên trán ông càng rõ rệt.

Cảnh Táp thấy mà sợ lắm, chỉ e nhờ đâu ông tức đến độ bẻ mạch máu.

“Cục trưởng, cháu thật sự không có cố ý đâu, chú phải tin cháu, cháu đảm bảo mình làm vậy để bắt được tội phạm!”

Đặng Khắc Hữu làm như thể vừa nghe thấy chuyện cười, hừ mũi, “Lẽ nào gã tội phạm nghe cô khen hai câu, tung ta tung tủy đến đồn cảnh sát chúng ta để tự thú à!”

Nếu thật thế thì còn cần cảnh sát làm gì nữa!?

“Chẳng phải là đang... chơi chiêu lạ đó sao!”

Đặng Khắc Hữu nghe mà giận thêm, “Hay cho chơi chiêu lạ, lần này cô chơi xong, liên lụy hết tôn nghiêm của giới cảnh sát cả rồi! Cô nói đi, bình thường cô thông minh khôn khéo là thế, tại sao lại ngớ ngẩn ngay đúng thời khắc mấu chốt vậy hả. Lờn như vậy mà cũng nói ra được sao? Nhủ thầm hai câu trong bụng thì thôi, cô còn dám quay ra nói ngay trước truyền thông, cô bảo tôi để cái mặt già này đi đâu được nữa. Sau này tôi lên sở công an tỉnh họp, cmn, ai còn nghe nữa hả?”

Cảnh Táp đứng yên tại chỗ, mặt ông mắng, mỗi chữ bây giờ cô nói đều là sai.

Đứng một tiếng đồng hồ, cũng bị mắng một tiếng đồng hồ rồi.

Đặng Khắc Hữu mắng riết cũng hết vốn từ, những gì cần mắng cũng đã mắng, mà đâu thể đánh con gái nhà người ta được, nhìn Cảnh Táp một bộ ngoan ngoãn nghe dạy, con giận cũng từ từ lắng xuống.

“Tiểu Cảnh, không phải cục trưởng mắng cô, nhưng lần này cô đã sai rồi! Cô có áp lực gì nói thẳng, có chuyện gì khó mở lời, chẳng lẽ chú không giúp được cô sao? Cô xem cô đi, cũng đã lớn vậy rồi mà còn chưa có người yêu...”

Cảnh Táp không nhịn được mà cắt ngang, “Cục trưởng, chuyện này chẳng có quan hệ gì đến việc cháu có người yêu hay không!”

“Sao lại không liên quan? Nếu không liên quan, vậy sao cô lại nổi điên thế hả!”

Ông đang chắc mẫm rằng cô bị áp lực công việc, lại đang cô đơn chiếc bóng nên tìm cơ hội trả thù xã hội.

Cảnh Táp chỉ có thể trợn tròn mắt, cô làm kẻ câm ăn hoàng liên, có đáng cũng không nói nên lời.

Vì Hiểu Hiểu từng nói, tuyệt đối không được cho người thứ ba biết cô ấy có tham dự vụ án này, thế nên Cảnh Táp nhất định phải giữ lời.

“Chuyện đã xảy ra rồi, hậu quả cô cũng đã thấy. Bây giờ cô tạm thời rời khỏi vụ án này cho chú, viết bản kiểm điểm đi.”

“Vậy sao được?!” Cảnh Táp vội vàng la lên.

Đặng Khắc Hữu cả giận, “Sao không được hả!”

“Vụ này do cháu phụ trách, cháu...”

Đặng Khắc Hữu vung tay cắt ngang, “Cô không cần nói gì nữa, chú đã quyết định rồi! Cô tự kiểm điểm đảng hoàng vào, những chuyện khác để Lão Trương phụ trách! Ra ngoài đi!”

Cảnh Táp giận dữ ngoài đứng hoài không chịu ra, cứ như một con lừa ngang bướng.

“Còn không ra nữa là chú giáng chức!”

Nói đến thế rồi, cái bướng của cô không dùng được nữa.

Còn đang định sập cửa thật mạnh để thể hiện sự bất mãn của mình thì Đặng Khắc Hữu lại bồi thêm một câu, “Nhớ viết bản kiểm điểm đấy, sáng mai chú sẽ đọc!”

Cảnh Táp tức giận giậm chân, quên cả chuyện sập cửa.

Cô đi một mạch, oan ức và sầu não đầy cả bụng.

Trương Hựu Thành thấy bộ dạng cô như thế, biết là cục trưởng không hề nhẹ lời, định an ủi hai câu thì lại không biết nên nói thế nào. Quả thật lần này Cảnh Táp đã làm chuyện không đúng. Vì câu nói của cô mà điện thoại trong đồn cảnh sát cứ reo mãi không ngừng, tất cả đều gọi tới để phê bình mắng mỏ.

E là mấy ngày nữa cũng chẳng yên.

Cảnh Táp vốn nên ở lại đồn cảnh sát để viết kiểm điểm mai mang nộp. Thế nhưng cô đâu viết được, một bụng oan khuất không thể nào trút ra, đành phải dồn con giận vào giấy bút.

Mãi lâu sau, quả thật vẫn chẳng viết ra chữ nào, đóng giấy viết hồng vo tròn chất đầy trong thùng rác.

Cô càng nghĩ càng thấy không cam tâm, rầm một tiếng, đứng phất dậy.

Sao lại quên mất chuyện đi tìm kẻ đầu têu chứ!

Đoan Mộc Hiểu Hiểu, cậu chờ đó cho tớ!

Cảnh Táp xông vào nhà Hiểu Hiểu như tàu hỏa, vừa vào đã gầm thét một trận.

“Cậu có biết cục trưởng mắng tớ đến mức nào không! Cậu có biết sợ bị người khác nhận ra cỡ nào không? Cậu có biết...”

Hiểu Hiểu vội vàng đưa cho cô một ly trà, “Biết, tớ biết hết!”

“Cậu thì biết cái gì!” Cảnh Táp càng nghĩ càng thấy ảm ức, vành mắt đỏ ửng.

“Được rồi mà, oan ức tạm thời thôi. Đến khi phá được án, cậu cứ chờ mà được khen thưởng nở mày nở mặt.”

Cảnh Táp trừng cô, “Lại còn khen thưởng nở mày nở mặt, bị chôn xác mất mặt mất mày thì có.”

Hiểu Hiểu lười đấu võ mồm mời Cảnh Táp, vào thư phòng lấy laptop ra, ngoắc ngoắc Cảnh Táp.

“Làm gì đó?” Cảnh Táp lấy khăn giấy xì mũi, sụt sịt đi tới cạnh cô.

Trên màn hình là đủ các loại bình luận, cô thấy mà xanh mặt, “Cậu bảo tớ xem cái này? Đây là gì?!”

Tất cả bình luận đều nhằm vào chữ máng Cảnh Táp, nói cô không bằng heo chó, thấp hèn, nảo nân.

Chết tiệt!!

Hiểu Hiểu ra hiệu ý bảo cô bình tĩnh chớ nóng, ngón tay thon dài trắng nõn chỉ vào một điểm trên màn hình.

Chính là cái bình luận đã khiến cô chú ý.

Cảnh Táp đọc, vẫn chưa hiểu lắm, “Là sao cơ?”

“Đây chính là tội phạm mà các cậu muốn bắt!”

Câu này khiến mắt Cảnh Táp tròn tròn.

“Không hiểu?”

Cảnh Táp lắc đầu như trống bỏi, “Chị hai, chị không nói gì thì bảo sao em hiểu được?”

Hiểu Hiểu thông thả mở miệng: “Gã mà các cậu muốn bắt là một người đàn ông, tuổi từ 30 đến 38, dân bản địa, tướng mạo bình thường, vóc người trung bình, cảm giác tồn tại thấp, không thu hút sự chú ý của người khác. Gã là người rất thông minh, nhưng thành tích ở trường thì không tốt, thế nên cũng lắm chỉ được bằng tốt nghiệp trung học. Nghề nghiệp là tài xế giao hàng, ừm, nói chính xác là tài xế giao hàng tự nhân, có xe vận tải nhỏ riêng. Công ty bách hóa là địa điểm giao hàng chủ yếu của gã. Gã không có khả năng mua nhà, nhưng có thuê một nhà kho ở ngoại thành để cất giữ hàng hóa, gã tự coi đây là nhà.

Trẻ em đều bị mất tích ở khu vực ăn uống, đó là lý do gã không thể bắt ép bọn trẻ đi theo, vì như thế sẽ là một biểu hiện rất rõ trên camera giám sát. Căn cứ vào phán đoán của tớ, mấy năm gần đây, công việc của gã chủ yếu là vận chuyển đồ chơi trẻ em đến các trung tâm thương mại. Chắc gã đã dùng đồ chơi để dụ dỗ trẻ con, địa điểm dụ dỗ là toilet nam của khu ăn uống.

Trên đây là profile của tớ về tên tội phạm này, không biết... giờ cậu đã hiểu chưa?”

Cảnh Táp không phản ứng, ngơ ngẩn đờ đẫn nhìn cô.

Hiểu Hiểu lẳng lặng nâng chén trà, ung dung tự nhấp một ngụm.

Ừm, trà ngon! Nên mua thêm mấy lạng về.

Qua một thời gian cũng tương đối dài, cả căn phòng cực kì yên tĩnh, tiếng động thì thoảng xuất hiện là tiếng ngáp của Vũng, đang nằm sấp trên sàn nhà.

Chén trà trên bàn của Cảnh Táp đã mất đi hơi nóng, Hiểu Hiểu rất hiểu đạo đãi khách, châm nước nóng cho cô.

Cuối cùng, Cảnh Táp cũng động đậy.

“Vi sao cậu lại đoán hần là tài xế giao hàng?”

“Có hai nguyên nhân: Thứ nhất, hần rất quen thuộc với công ty bách hóa; hai là trong vụ án này, hần nhất định phải có một chiếc xe có thể ra vào tự do, không cần đi qua cửa thu phí đỗ xe bình thường.”

Cảnh Táp thành thật lắc đầu, “Cậu không cần nói, phân nửa là mấy cái cũ rồi!”

Hiếu Hiếu cảm bình trà, tự châm nước nóng cho mình, hỏi ngược lại: “Tụi trẻ đã biến mất thế nào?”

Cảnh Táp đáp theo trí nhớ: “Dựa vào camera ở khu ăn uống ghi được, tụi trẻ tự rời khỏi mẹ hoặc bà đang bận mua đồ, sau đó biến mất trong đám đông... A!” Cô bất ngờ thốt lên, “Bãi đỗ xe! Hướng tụi trẻ đi tới trước khi biến mất là về phía bãi đỗ xe!”

“Không sai, thế nhưng khu vực đỗ xe công cộng mà quần chúng thường dùng đều có lắp đặt camera... Chẳng hạn khúc rẽ, nơi có tầm nhìn rộng, cửa có xe ra vào. Nhưng có một khu đậu xe, chỉ lắp đặt camera ở cửa xe ra vào.”

Cảnh Táp lập tức hiểu ra, “Khu giao hàng!”

Khu ăn uống nằm ở tầng hầm, có đường đi thẳng tới bãi đỗ xe, thế nên không cần vào thang máy. Đa số các thang máy đều được lắp đặt camera nhưng trên đường thì không, ít nhất thì những trung tâm thương mại xảy ra bất cóc không có. Thế là tụi nhỏ né được camera mà đi tới bãi đậu xe.

Điều này chứng tỏ thủ phạm rất quen thuộc với các tòa công ty bách hóa.

Nếu như là khu đỗ xe công cộng, nhất định đứa bé sẽ được camera thu hình. Thế nhưng, sau khi bị mất tích, trong tất cả hoàn toàn không tìm thấy bất kì dấu vết gì của những đứa trẻ mất tích trong camera giám sát, cũng chẳng tìm được gã bất cóc.

Điều này phù hợp như lời Hiếu Hiếu đã nói, nhất định tội phạm có một chiếc xe được phép ra vào tự do, không cần đi qua cửa thu phí đỗ xe thông thường.

Vì có một chiếc xe tự do ra vào như thế, có thể dễ dàng giấu đứa trẻ đi, đường hoàng đi ra từ lối đó.

Không cần phải qua cửa thu phí đỗ xe, có nghĩa rằng không đỗ ở khu công cộng mà là khu giao hàng.

Có thể gây án tại khu giao hàng của công ty bách hóa, ngoại trừ kẻ phụ trách giao hàng, thì còn có thể là ai?

Điều này hoàn toàn thuyết phục.

Có điều...

“Cậu vừa bảo tụi trẻ đều bị dụ dỗ ở nhà vệ sinh nam, nghĩa là sao?”

“Dụ dỗ chỉ là cách nói vậy thôi, thật ra tụi trẻ đều là tự cắn câu cá.”

Cảnh Táp đưa tay ý bảo ‘Xin nói tiếp, đừng ngừng’. Những điều cô cần phải tiêu hóa quá nhiều.

“Tại trung tâm thương mại, lúc này toilet nam cũng yên tĩnh hơn toilet nữ, là phụ nữ, cậu hẳn là người hiểu rõ nhất.”

Đương nhiên Cảnh Táp hiểu, dù là ở đâu thì nhà vệ sinh nữ luôn kín người, cầu nhiều hơn cung. Mỗi khi cần gấp thì e là có nhiều bạn gái còn bị kích động đi vào nhà vệ sinh nam nữa ấy chứ, không vì cái gì cả, chẳng qua nhà toilet nam vắng người, thậm chí có lúc còn chẳng có ai.

“Vi thế, nhà vệ sinh nam đúng là một nơi rất thích hợp. Không chỉ vắng người, trong toilet cũng chẳng lắp camera. Trẻ con bảy tuổi đi với người lớn khác phái thì đều vào toilet một mình để giải quyết nhu cầu sinh lý, đó là chuyện quá đỗi bình thường.”

Cảnh Táp bày tỏ ý đã hiểu, nhưng không gật đầu.

“Vi sao gã biết đứa bé đó sẽ đi vệ sinh?”

“Nếu gã đã quen thuộc với trung tâm thương mại như vậy thì sẽ biết các lớp năng khiếu tan học lúc mấy giờ. Tụi nhỏ vừa học xong, vì thèm ăn đói bụng, hoặc cũng vì tránh giờ cao điểm, đều sẽ đến khu ăn uống ngồi một chút. Cậu nghĩ xem, sau khi ngồi học hai giờ đồng hồ, tan lớp rồi, trẻ em tuổi này sẽ làm gì?”

Một đáp án được vẽ ra rất rõ ràng.

“Đi vệ sinh!” Cảnh Táp thốt lên.

Hiếu Hiếu gật đầu, “Tớ nghĩ gã canh chừng thời gian, đợi trong toilet chỉ có hai người là gã và đứa bé thì mới ra tay. Lúc đó hần đặt đồ chơi lên bồn rửa tay, chắc chắn món đồ chơi ấy rất thu hút lũ nhỏ, lại còn mắc tiền, là món mà trẻ con nhà bình thường chỉ có thể nhận được vào dịp lễ tết. Nếu cậu là đứa bé ấy, cậu sẽ làm thế nào?”

Cảnh Táp đáp, “Mặt thèm thuồng nhìn chăm chăm vào nó.”

“Đây cũng chính là cơ hội để tội phạm ra tay. Hần sẽ hỏi đứa bé: Cháu cũng thích món đồ chơi này sao? Muốn không, nếu muốn thì chú có thể tặng cho cháu.”

Cảnh Táp nghe mà cảm thấy tim đập thình thịch, nói như vậy thì sẽ khiến lũ trẻ tự sa vào bẫy, nhưng...

“Hiểu Hiểu, trẻ con bảy tuổi thì vẫn sẽ có suy nghĩ để phòng người lạ ở một mức nào đó, hơn nữa, tuy rằng đứa bé tự vào toilet một mình nhưng nhất định sẽ có phụ huynh của nó đứng ngoài cửa chờ. Trừ khi gã có thể mang đứa bé biến vào không khí thì nhất định, khi gã và đứa bé vừa bước ra, không thể nào không bị phụ huynh đang đứng ngoài cửa phát hiện. Thế thì không thể nào có chuyện đứa nhỏ tự mình tới bãi đỗ xe.”

“Nếu hần không đi ra cùng đứa nhỏ thì sao?”

Cảnh Táp giật mình, không đi cùng, vậy thì sao mang đứa bé đi được?

Sai, đứa bé tự đi đến bãi đỗ xe.

Lại sai...

Cô suy nghĩ hết cách rồi, thật là mâu thuẫn.

Hiểu Hiểu nói, “Đây chẳng qua dụ dỗ bước đầu thôi, có thể sau đó tội phạm sẽ nói như vậy: Vì đây là đồ của công ty, chú không thể tùy tiện đưa cho cháu được, bị người khác nhìn thấy thì chú thâm lắm. Nhưng chú thấy con ngoan quá, thôi vậy đi, chút nữa cháu lên đến bãi đỗ xe của khu giao hàng, chú đậu xe ở đó, trong xe còn nẩy cái nữa, cháu có thể chọn một!”

Cảnh Táp tròn tròn mắt.

“Gã rất thông minh, cũng đủ cẩn thận. Nói vậy xong, gã sẽ rời khỏi toilet, tránh tiếp xúc với đứa bé ngay trước mắt mọi người. Hơn nữa ở trong toilet lâu, nhờ có người bước vào thì đúng là lợi bất cập hại. Gã một mình ra khỏi toilet, không ai biết gã đã nói gì với đứa trẻ, cũng chẳng ai nghi ngờ.”

Cảnh Táp lắc đầu, “Tớ không tin, làm sao gã có thể chắc chắn đứa bé ấy sẽ nghe lời của mình!”

Trẻ con bây giờ đâu có dễ lừa như vậy!

Hiểu Hiểu liếc mắt nhìn cô, “Cảnh Táp, không phải gã xác định mục tiêu rồi mới hạ thủ, mà chờ đứa nhỏ tự cắn câu, đứa nhỏ đã dính câu mới là mục tiêu của gã! Dù chỉ có một trong mười đứa bị mắc bẫy là được.”

Khương Thái Công câu cá, người tự mắc câu.

Gã tội phạm này đã dùng chiêu đó.

Cảnh Táp lại không tin, “Không, không thể nào, làm sao gã biết địa chỉ nhà đứa trẻ?”

Lần nào bắt cóc, gã cũng gửi thư đòi tiền chuộc.

“Từ đứa bé, không thể nào một đứa trẻ con lên bảy lại không biết địa chỉ nhà mình.”

Đó là một câu hỏi quá bình thường, ép hỏi nhà đứa bé ở đâu là chuyện quá đơn giản.

Cảnh Táp thấy trán mình lạnh toát, “Hiểu Hiểu, cậu nói cho tớ nghe, gã tội phạm này, căn bản không phải là một tên bắt cóc?”

“Exactly!” Hoàn toàn chính xác.

Nói cách khác, hướng điều tra của cảnh sát đã sai ngay từ đầu.

Cảnh Táp đứng bật dậy từ trên ghế, tựa như bị nắm phải đuôi mèo.

Hiểu Hiểu cười nói, “Đừng kích động như vậy, cậu có thể không tin, nhưng tớ nghĩ đây là profile thích hợp nhất về gã tội phạm trong vụ này.”

“Không phải là tớ không tin, tớ cảm thấy chuyện này quá khó ngờ.”

“Càng là chuyện không thể thì mới có thể xảy ra, dị thường là có trá.”

Cảnh Táp cuống lên, không chọn từ mà nói, “Cứ theo lời của cậu, vậy vì cái gì mà cậu cho rằng tội phạm ở tuổi từ 30-38.”

Cảm giác giống như thấy xương trong trứng gà.

“Rất đơn giản, nếu đứa trẻ cắn câu, chạy đến khu giao hàng, nhờ đâu vừa có người đi qua nơi ấy hoặc chứng kiến thì sao? Tớ cho rằng, nếu đó là một người có tuổi phù hợp với độ tuổi của cha một đứa trẻ lên bảy, chỉ cần nhìn qua không thấy quá khập khiễng thì sẽ không có ai đi tới hỏi thăm, đều ngầm

nhận định đứa trẻ là con của gã.”

Một tài xế giao hàng mang con đi giao hàng, chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

“VẬY... thế người ta không chào một tiếng sao, nói câu đại khái như, con trai anh đáng yêu quá chẳng hạn.”

Hiểu Hiểu nói, “Thế nên tớ đã ngay từ đầu, sự hiện hữu của gã rất thấp, không thu hút sự chú ý của người khác. Vì vậy gã không giỏi giao tiếp khi gặp người trưởng thành, thế nên chẳng ai chào hỏi gã cả.”

Lòng bàn tay Cảnh Táp đã có một mảng mồ hôi lạnh, cô bắt đầu tin rồi.

“Nếu gã không phải bắt cóc, vậy gửi thư đòi tiền chuộc để làm gì, không phải uống công vô ích sao?”

Hiểu Hiểu đặt chén trà xuống, đôi mắt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng đã chìm trong màu đen, giọng tiếng Anh như người bản địa vang lên:

“He’s a purist. A man who kills simply for the pleasure of it. Who kills out of a need for attention.”

Nói xong, cô quét mắt về laptop.

Trên màn hình vẫn là câu bình luận như ban nãy, dù ai nhìn qua cũng thấy đó chỉ là câu nói đùa thiếu suy nghĩ mà thôi.

Nhưng, lúc này, nó như đã gọi nên một nỗi sợ hãi nào đó, khiến Cảnh Táp thấy mà lạnh cả người.

He’s a purist. A man who kills simply for the pleasure of it. Who kills out of a need for attention.

Dịch sang tiếng Trung – Gã là một sát thủ đơn thuần chỉ vì cảm giác thỏa mãn, giết người vì niềm vui, giết người vì muốn được chú ý.

Đòi tiền chuộc chẳng qua vì muốn xem trò cười của cảnh sát mà thôi.

Đúng rồi, mỗi ngày đều có xe vận tải đi qua cầu vượt đường Duyên An, lúc gã nhìn thấy cảnh sát mai phục ở đó, nhất định ngồi trên xe mà nhìn, cười đến điên cuồng.

Đột nhiên, trong đầu Cảnh Táp hiện lên hình ảnh của một người đàn ông, trông rất phổ thông, bình thường, không có điểm gì đặc biệt, nhưng kinh khủng khiến người khác phải run mình.

Cô dừng chân, không đi qua đi lại nữa, đột nhiên lại như lúc mới tới, không chào hỏi mà xông ra ngoài.

Hiểu Hiểu đóng máy tính lại, vẫn bình tĩnh uống trà như cũ.

Bắt người là chuyện của cảnh sát, không liên quan đến cô.

Lúc Cảnh Táp về lại đồn thì đã ba giờ sáng, cô chạy thẳng đến phòng làm việc của cục trưởng, chưa đụng tới nắm cửa thì đã nghe thấy Đặng Khắc Hữu đang chửi ầm lên.

Cô hơi sững sốt, sao lại chửi mắng, chửi nặng ai?

Cô đẩy cửa ra, nhìn thấy Đặng Khắc Hữu đang rít gào với điện thoại.

“Hay cho Lão Trần, cậu giấu một thần tiên như thế trong đội mà không báo cho anh, uống công anh và cậu dầm mưa dài nắng, cậu đối xử với anh em vậy đó. Không biết cái gì! Cậu quản lý Báo đen mà không biết có người như thế trong đội sao? Trước giờ là lão ngốc thật hả! Cái gì!” Ông đổi tay cầm điện thoại, âm lượng vẫn không giảm, “Thằng nhóc cậu nghe cho kỹ đây, anh có một vụ án lớn, cấp trên đang nhìn chăm chăm vào, không phá được thì cậu và anh đi đứt! Cậu nói nghe xem, tình cảm bao nhiêu năm của anh và cậu, vợ cậu là được anh giới thiệu cho, con gái cậu lại là con dâu anh! Sao cậu lại đối với anh như vậy hả!”

Cảnh Táp đứng ở cửa, không biết phải mở miệng thế nào thì bất ngờ nhìn thấy có một người trong phòng làm việc.

“Đàn anh!”

Người nọ có thân hình cao to, vóc dáng khỏe mạnh, khuôn mặt cũng rất điển trai, mặc áo da bò ngồi trên salon uống trà. Nhìn thấy cô, mặt mày rạng rỡ, “A Cảnh, sao em tới đây!?”

Đây chính là đội trưởng của đội cảnh sát hình sự – Tào Chấn.

Cảnh Táp lặng lẽ đi tới, “Không phải anh đang ở Mỹ sao?”

“Cuộc huấn luyện kết thúc sớm hơn dự kiến, anh tiện đường đến Bắc Kinh thăm mẹ, vừa ăn sủi cảo nhà làm thì Đặng cục gọi điện thoại, bảo phải mau

trở về. Thế là anh cũng không dám chần chừ hơn, bắt chuyện trễ nhất, anh cũng vừa tới nơi thôi!”

“Thế anh đã biết chuyện của em làm rồi sao?”

Không cần phải hỏi, nhất định Đặng cực đã nói, nếu không thì sao anh lại trở về gấp như vậy.

“Nói rồi, màng nhĩ của anh bị ông ấy xé thủng!”

Cánh Táp rút cổ, “Thế vừa rồi chú ấy làm gì vậy?”

Tào Chấn vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo Cánh Táp ngồi xuống. “Lần này anh đến Washinton để tham gia cuộc huấn luyện cho cảnh sát hình sự quốc tế, gặp tổ phân tích tội phạm của FBI, dù gì chúng ta cũng chưa tìm ra chút manh mối nào trong vụ này, thế nên anh vứt hết mặt mũi, đến cầu cạnh nhà người ta. Vậy mà người ta lại còn cho là anh đang đùa.”

Ngay lập tức, Cánh Táp giật nảy.

Tổ phân tích tội phạm của FBI...

Thôi rồi!

Tào Chấn không để ý đến phản ứng của cô, nói tiếp, “Em đoán được không, bọn họ lại nói với anh, người giỏi nhất trong tổ phân tích tội phạm của FBI đang ở ngay trong nước chúng ta, ở chính Thượng Hải...”

Cánh Táp ôm trán, cô cũng biết.

“Đây không phải là chuyện đùa, anh lập tức hỏi tên của người đó, sau đó tra ra, người kia đang ở trong Đội đặc cảnh Báo đen, anh liền báo lại cho cục trưởng.” Anh hất cằm về phía Đặng Khắc Hữu, “Vậy là, cục trưởng đang gọi Trần Lão để đòi người.”

Trần Lão chính là tổng chỉ huy của Đội đặc cảnh Báo đen.

Đặng Khắc Hữu tiếp tục phun nước miếng, như thể nếu không đưa người ra, ông ấy sẽ chém sẽ giết.

Đột nhiên, ông vỗ tập hồ sơ trên tay vào bàn làm việc, vì dùng lực mạnh quá nên tài liệu rơi ra.

Tình cờ có một trang giấy rơi ngay trước đầu ngón chân Cánh Táp, là hồ sơ nhân sự.

Trên góc phải là giấy chứng nhận, người trong hình, cô đã được gấp cách đây nửa tiếng trước.

Bên dưới là lý lịch cụ thể:

18 tuổi, được nhận bằng đại học của Ivy League Mỹ.

(* Ivy League là một chuỗi các trường đại học gồm Đại học Brown, Đại học Columbia, Đại học Harvard, Đại học Cornell, Đại học Yale, Đại học Princeton, Đại học Pennsylvania và Đại học Dartmouth. Đây là những trường đại học ưu tú và lâu đời nhất nước Mỹ.)

20 tuổi, nhận bằng tiến sĩ về Tâm lý học tội phạm của trường đại học Maryland, College Park, Mỹ.

Cùng năm đó, tham gia vào tổ phân tích tội phạm của cục điều tra liên bang FBI.

21 tuổi, kiêm chức cố vấn cục điều tra tội phạm của California, CBI.

22 tuổi, trở thành tổ trưởng trẻ nhất trong lịch sử của tổ phân tích tội phạm FBI.

23 tuổi,...

Quá huy hoàng, Cánh Táp không có tự tin để mà nhìn tiếp nữa, tầm mắt lại quay về phần tên họ.

Rõ ràng là...

Đoan Mộc Hiểu Hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cuộc Gặp Gỡ Tình Cờ Ở Khách Sạn

Đặng Khắc Hữu cúp điện thoại rồi mới nhận ra sự tồn tại của Cảnh Táp, nhấp một ngụm trà cho thấm giọng, nói: “Sao cháu lại tới đây, viết bản kiểm điểm xong chưa?”

Cảnh Táp đỏ mặt, hoàn toàn quên khuấy mất, vội vàng lảng sang chuyện khác, “Trước tiên chú đừng hỏi chuyện kiểm điểm, cháu có manh mối tội phạm rồi!”

Đặng Khắc Hữu nhướn mày, “Đã nói không cho phép cháu nhúng tay vào vụ án này rồi mà? Mau đi viết bản kiểm điểm ngay, đừng có gây rối nữa!” Sau đó ông quay sang nói với Tào Chấn, “Trời vừa sáng thì cậu đến Báo đen ngay, dù nói gì cũng phải mời người về cho bằng được, vụ này không thể kéo dài hơn!”

Tào Chấn gật đầu, “Cháu biết rồi.”

Anh quay sang Cảnh Táp, “A Cảnh, anh nhớ em có một người bạn cũng ở trong Báo đen phải không?”

Bỗng Cảnh Táp thấy nhức đầu, chẳng phải đang vạch áo cho người xem lưng hay sao?

Đặng Khắc Hữu nghe xong, đập bàn một phát, “Thế thì tốt quá, Tiểu Cảnh, cháu cũng đi chung đi, bất kể bằng cách nào cũng phải mang được người về, bảo bạn cháu giúp cho một tay, người quen dễ làm việc hơn.”

Cảnh Táp nghĩ, cái gì mà người quen dễ làm việc chứ, người quen này chính là nhân vật mà mọi người đang muốn tìm thấy.

Cô vội vàng nói, “Cục trưởng, dù gì chú cũng phải nghe manh mối của cháu một chút chứ.”

“Cháu thì có manh mối gì! Chuyện với truyền thông vẫn còn chưa xong đâu!”

Cảnh Táp phồng má không phục, thờ phỉ phò nhìn Tào Chấn.

Tào Chấn cười nói, “Cục trưởng, dù gì thì vẫn còn sớm, cứ nghe A Cảnh nói xem thế nào đã.”

Đặng Khắc Hữu hung dữ trừng mắt với Cảnh Táp, “Cậu nhìn đàn em quý báu của mình đi, cậu xem nó úp cái sọt gì cho tôi này! Thôi được rồi, có gì thì nói đi!”

Cảnh Táp hắng giọng, lập tức trình bày hết những thông tin mà Hiểu Hiểu đã cho cô biết, không chi trật tự rõ ràng mà chẳng hề nói lấp một từ. Đại khái nói được khoảng 15 phút, nói xong cô hòng cũng muốn bốc khói, chẳng quan tâm gì mà chạy đến trước mặt Đặng Khắc Hữu, bung chén trà của ông uống ực một hơi, tổng kết: “Thế nên, bây giờ chúng ta phải tìm một người đàn ông tuổi từ 30 đến 38, người địa phương, trông bình thường, nghề nghiệp là tài xế giao hàng tư nhân. Phải lập tức phái người điều tra, mau chóng tìm được người.”

Nghe xong, mặt Đặng Khắc Hữu tỏ ra rất kinh ngạc.

Tào Chấn thì vừa ngạc nhiên vừa mừng, đi tới cạnh cô, vỗ vai.

“A Cảnh, em học được chiêu này từ lúc nào thế?”

“A?” Cảnh Táp đỏ mặt, gãi tai, “Làm bừa thôi ạ.”

Quả thật cô không nhắc nửa lời về Hiểu Hiểu.

Đặng Khắc Hữu tỏ ra nghi ngờ, hỏi: “Tự cháu nghĩ ra?”

Cảnh Táp gật đầu cứng ngắc.

Thời đại này, gạt người là không tốt.

Tào Chấn tiếp, “Cục trưởng, tôi thấy phân tích của Cảnh Táp khá có lý, dù sao thì hiện nay vẫn không có tiến triển gì, chi bằng chúng ta hãy điều tra từ manh mối này đi.”

Dù gì Đặng Khắc Hữu cũng là người có kinh nghiệm, làm cảnh sát hơn ba mươi năm, có thể ngồi lên vị trí cục trưởng, sao lại không có bản lĩnh cho được.

“Cháu nói tội phạm là tài xế giao hàng, điều này chú đồng ý, nhưng dựa vào đâu mà nói gã làm tư nhân?”

Cảnh Táp cũng ngẩn ra, cô chưa hỏi Hiểu Hiểu về điều này, hoàn toàn không biết trả lời ra sao.

Không phải Đặng Khắc Hữu cố tình làm khó cô, cảnh sát phá án đâu phải chuyện đùa, phải có bằng chứng cụ thể mới mới được bắt người, không thể mập mờ nước đôi.

Đột nhiên Tào Chấn lên tiếng, “Kho hàng tư nhân, đúng không?”

Cảnh Táp đứng yên tại chỗ, không biết nên lắc hay gật đầu.

Anh tiếp tục nói, “Theo như lời A Cảnh đã nói, người này rất cẩn thận, không thể nào có chuyện giấu đồ hàng ở nơi có người qua lại được.”

Từ đồ hàng này dùng hay thật, hàng ở đây cũng tức là đồ trẻ bị bắt cóc.

Cảnh Táp lập tức nảy ra, “Không sai, sau khi đồ trẻ bị bắt cóc, gã phải có chỗ để giấu nó. Ở nhà riêng là đáng nghi nhất. Nếu ở trong khu dân cư, nói thế nào đi nữa, cho dù gã tầm thường đến đâu thì cũng sẽ có người biết mặt. Đồ trẻ lớn như vậy, sao lại không có ai nhìn thấy. Hắn cũng không giết ngay, nếu đồ bé chống cự thì không thể không có động tĩnh, quá nguy hiểm.”

Tào Chấn gật đầu, “Đương nhiên, hắn cũng không thể đưa đồ bé xuống xe được. Nhất định là giấu vào trong rừng, nếu là thế, cũng sẽ có người chú ý. Dù sao một cái hòm để giấu được trẻ bảy tuổi thì không thể nhỏ, gã tội phạm này sẽ không mạo hiểm như vậy, vậy thì chỉ có...”

Anh và Cảnh Táp cùng đồng thanh, “Nhà kho! Nhà kho tư nhân!”

Cảnh Táp bổ sung, “Bởi vì như vậy... có thể lái xe thẳng vào, sau đó sẽ ‘dỡ hàng’. Như thế thì không chỉ an toàn mà có người nào nhìn thấy cũng coi đó là chuyện bình thường. Chắc chắn không phải là nhà kho tập thể, vì nhiều người, dễ xảy ra sự cố. Nhà kho tư nhân thì không, chỉ có một mình gã ra vào, gã muốn làm gì thì có thể làm đó!”

Cô nhớ tới miêu tả của Hiểu Hiểu về tội phạm: Gã không có khả năng mua nhà, nhưng có thuê một nhà kho ở ngoại thành để cất giữ hàng hóa, gã tự coi đây là nhà.

Hoàn toàn phù hợp!

Hiểu Hiểu đúng là giỏi thật.

Cô nhìn sang Tào Chấn, “Đàn anh, anh giỏi thật đấy!”

Nếu không có anh, cô vẫn chưa nghĩ ra đâu.

Tào Chấn nói sang sảng, “Không đâu, em mới là người giỏi nhất! Quá dữ!”

Hai người, anh khen một câu, em tán một câu, hoàn toàn quên mất Đặng Khắc Hữu đang đứng bên cạnh.

Đặng Khắc Hữu chen vào, “Hai anh chị đã xong chưa!”

Cả hai lập tức im re.

“Được rồi, luận điểm đã vững. Thế nhưng chú vẫn thấy rất kì lạ, nếu Tiểu Cảnh đã phân tích rõ ràng đâu ra đấy vậy rồi, tại sao cháu lại làm trò đó trước mặt truyền thông vậy!”

Đã có thể phân tích tội phạm ra ngô ra khoai vậy mà còn khen ngợi gã trước mặt truyền thông, đúng là không thể nào hiểu nổi.

Da mặt Cảnh Táp căng cứng.

Đúng là gừng càng già càng cay, mới đó mà đã hỏi tới vấn đề cốt lõi rồi.

Đúng vậy, tại sao Hiểu Hiểu lại bảo cô khen tội phạm?

Đang rối rít tìm một lý do lấp liếm cho qua thì trong đầu, bỗng nhiên nhớ tới một câu nói của Hiểu Hiểu khi muốn cô khen gã trước mặt truyền thông.

“Sớm muộn gì cũng sẽ bắt được hung thủ, nhưng mạng sống của đồ trẻ kia thì được quyết định vào chính giờ khắc này!”

Cảnh Táp cũng có nghĩ tới loại hình của gã tội phạm này, một sát thủ đơn thuần chỉ vì cảm giác thỏa mãn, giết người vì niềm vui, giết người vì muốn được chú ý.

Đối với tội phạm mà nói, còn gì gây chú ý bằng chuyện được cảnh sát khen ngợi nữa chứ. Nếu bình luận đó là do gã viết thật, thì rõ ràng, gã đang muốn tạo nên một truyền thuyết, như ‘Sát thủ cửa máy Texas’ (*) vậy.

(*) Tên một bộ phim của Mỹ, công chiếu năm 2003, tên gốc là The Texas Chainsaw Massacre.

Dư luận xã hội càng quan tâm, gã càng cảm thấy hưng phấn.

Có thể...

Cảnh Táp nhớ ra, lập tức giải thích: “Cháu làm vậy vì muốn đòi sự chú ý của tội phạm, để hấn tạm hoãn việc ra tay với đứa trẻ!”

Lần này thì đến phiên Đặng Khắc Hữu ngăn cả người, còn Tào Chấn thì cúi đầu suy nghĩ.

Tranh thủ lúc này, Cảnh Táp áp dụng chính sách đi nhà nhỏ, “Cục trưởng, đàn anh, vừa rồi em uống hơi nhiều nước, em vào nhà vệ sinh một tí, sau đó quay lại sẽ giải thích cụ thể với hai người.”

Nói xong, cô chạy biến.

Vội vàng chạy vào toilet nữ, kiếm một phòng sâu nhất, đóng cửa lại, ngồi trên bồn cầu gọi điện thoại cho Hiểu Hiểu.

Điện thoại vừa được kết nối thì cô lập tức hỏi ngay, “Hiểu Hiểu, cậu bảo mình khen tội phạm trước mặt truyền thông có phải vì để kéo dài thời gian ra tay của gã không?”

Đầu dây bên kia truyền tới giọng nói vẫn luôn lạnh nhạt của Hiểu Hiểu: “Không sai, tự nghĩ thông rồi à.”

Cảnh Táp lập tức trở nên kích động, “Sao cậu biết?”

“Gã là kiểu sát thủ vì vui thích, cũng chính là một kẻ biến thái. Gã bắt cóc trẻ em, gửi thư đòi tiền chuộc vì muốn thu hút được sự quan tâm của quần chúng, càng quan tâm thì gã càng phấn khích. Lúc phấn khích, gã sẽ không ra tay với đứa trẻ, thế nhưng khi mức độ quan tâm ngày càng giảm, có thể gã sẽ không khống chế được mà muốn hành hạ đứa bé, để trút cảm phẫn. Cậu nghĩ gã bắt đầu hành hạ đứa trẻ từ lúc nào?”

Cảnh Táp nói, “Chẳng lẽ sau khi giao tiền chuộc?”

“Không sai! Trước khi giao tiền chuộc là khoảng thời gian quý báu để cứu người. Chỉ cần chưa giao tiền thì nạn nhân cũng còn một cơ hội sống sót, cảnh sát cũng dốc toàn lực để ứng phó. Một khi giao tiền rồi, nhất là ở trường hợp giao tiền thất bại, cảnh sát đều cho rằng khả năng sống của người bị hại rất bé, dù cảnh sát vẫn một mực cố tìm bắt tội phạm, nhưng sẽ trở nên tiêu cực hơn.”

Tiêu cực là thể hiện cho thấy độ quan tâm giảm dần.

Cảnh Táp không nhịn được, tức quá mắng to, “Gã đúng là thằng biến thái!”

Cuối cùng cô cũng hiểu rõ rằng câu nói ‘quyết định mạng sống đứa trẻ’ của Hiểu Hiểu có ý gì.

“Vi sao cậu lại nghĩ tới điều này?”

Hiểu Hiểu đáp, “Trước đây tớ từng gặp một nạn nhân, lúc cô ấy năm tuổi, từng tận mắt chứng kiến cảnh cha mẹ mình bị tội phạm dùng dây thừng siết chết. Hai mươi năm sau, dù là khăn quàng cổ hay dây chuyền, cô ấy đều không dám mang, dù cho có gặp bao nhiêu bác sĩ tâm lý đi nữa thì cũng giống nhau, đến bây giờ cũng vậy.”

“Thế nên cậu không chỉ cứu mạng đứa bé...”

Một đứa trẻ bảy tuổi mà bị hành hạ như vậy, dù không chết, thì e rằng sau này cũng không thể sống một cuộc đời hạnh phúc. Bóng ma tâm lý sẽ theo nó cả đời.

“Trước mặt, chiến thuật kéo dài của tớ vẫn có hiệu quả, độ quan tâm đang cao, các cậu cũng có thêm thời gian để điều tra, có điều phải nắm chặt!”

Cảnh Táp cũng nghĩ vậy, quả thật Hiểu Hiểu đã giúp một cái ân lớn. Dù đã có profile tội phạm của cô thì vẫn cần thời gian để tra xét tìm người. Và lại gã tội phạm này rất cẩn thận, nhất định cảnh sát cần phải bí mật điều tra, tuyệt đối không để gã phát hiện. Và chuyện này càng tốn nhiều thời gian hơn cả.

Lúc này, Cảnh Táp không nhịn được mà nói lớn với điện thoại, “Hiểu Hiểu, cậu đúng là quá xuất sắc!”

Hiểu Hiểu hoàn toàn chẳng vui vẻ gì khi được khen, vẫn giọng nói hờ hững không gọn sóng, “Đúng rồi, tớ đưa địa chỉ IP của cái bình luận kia. Có điều cũng đừng quá hi vọng rằng địa chỉ IP chính là nơi ẩn thân của tội phạm. Gã cẩn thận như vậy, có lẽ đó là ở một quán net, hơn nữa lại là một quán net không có camera đúng tiêu chuẩn, không có giấy tờ đăng ký gì. Nhưng qua đó, các cậu có thể có được manh mối để tiếp cận tội phạm, có thể tra được các nhà kho gần địa chỉ IP đấy, cách khoảng hai mươi phút đi bộ, vì hẳn không thể nào tự lái xe tới quán net. Việc đậu xe rất gây chú ý, thế nên đi bộ là khả thi nhất, hai mươi phút cũng là một khoảng cách an toàn...”

Cảnh Táp lại kích động hơn, “Điều này mà cậu cũng nghĩ ra à?”

“Chỉ là nhân tiện thôi... Nếu không có việc gì nữa thì tớ cúp máy đây!” Giọng nói nghe rất hời hợt, tựa như cô chỉ tiện thể thật.

Cắt điện thoại, Cảnh Táp mở cửa nhà vệ sinh, chạy thẳng tới phòng làm việc của cục trưởng.

Lần này, tùy hai người hỏi gì cũng chấp nhé.

Ở nơi khác, Hiểu Hiểu ngồi trước bàn đọc sách, trên bàn vẫn là bình luận kia, dưới đó là câu hỏi của đối phương – Bạn là ai?

Đầu ngón tay cô nhảy múa trên bàn phím, trả lời: Tôi cũng là một kẻ phạm tội.

Sau khi trả lời xong, cô rời khỏi diễn đàn.

Tôi cũng là một kẻ phạm tội. Trong tâm lý học tội phạm có một câu nói thế này:

Trước tiên, muốn bắt được tội phạm, phải xem mình là một kẻ phạm tội.

Suốt đêm hôm đó tới tận bình minh, cả cục công an đang rất xôn xao.

Công tác bắt tội phạm được chính thức bắt đầu vào ngày lúc mặt trời mọc.

Còn chuyện đến Báo đen tìm người?

Chờ bắt được tội phạm rồi tính tiếp.

Khách sạn Ngũ Phúc là một trong những khách sạn cao cấp nhất ở Thượng Hải, tên thì hơi tục, nhưng lại là một nơi khá đặc sắc – Nhà hàng Michelin ba sao duy nhất của thành phố tọa lạc tại tầng năm của khách sạn này, thế nên tuy lượng người ở khách sạn hơi thấp nhưng vẫn có thể kiếm được không ít tiền nhờ vào nhà hàng ấy.

Trong phòng 1708 của khách sạn, Kế Hiếu Nam ném báo cáo điều tra suốt mấy ngày qua cho Khang Hi, sau đó một mồi nằm vật xuống giường như một chú cún.

Ở khách sạn là chủ ý của hắn, vì nghĩ đến chuyện ở nhà Khang Hi, thường được nghe anh ‘ân cần thăm hỏi’, hắn chịu không nổi, ở khách sạn còn hơn.

Nói là báo cáo điều tra, chứ thật ra cũng chỉ một tờ giấy mà thôi.

Khang Hi xem xong, sắc mặt còn khó coi hơn lúc chưa xem. Nhìn qua Kế Hiếu Nam sắp ngủ như chết rồi, nhấc chân dài lên, đập thẳng vào cái mông nhiều thịt một cái.

Kế Hiếu Nam hét thảm, che mông lăn xuống giường.

“Cậu tra nhiều đây mà dám đưa tôi xem hả!”

Trên giấy chỉ có le que mấy chữ: Doan Mộc Hiểu Hiểu, nữ, 26 tuổi, từ Mỹ về nước hai năm trước. Hình như là công tác ở đội đặc cảnh Báo đen. Có lẽ độc thân. Nhà ở số 8 Phúc Đề. Có một thú cưng là giống berger. Có thói quen chạy bộ mỗi sáng.

Hình như? Có lẽ? Thế này là sao?

Kế Hiếu Nam đau khổ, “Vạn Tuế, tôi cố lắm rồi. Cô gái đó khó điều tra lắm, tính cảnh giác cũng cao nữa. Tôi theo dõi cô ấy mà cứ như có mắt sau lưng, lập tức cắt đuôi được ngay, tôi cứ sợ bị phát hiện. Còn nữa, cậu cũng thấy đấy, có thể cô công tác ở Báo đen, Báo đen là chỗ nào? Sao tôi có tùy tiện vào được?”

Khang Hi trầm mắt, “Cô ấy sống ở căn số 8 Phúc Đề, lầu mấy phòng mấy?”

“Dù Phúc Đề không có xa xi hào nhoáng như khu của cậu nhưng nhà người ta cũng có hệ thống an ninh, không có mật mã thì không qua được cổng ngoài đâu. Hỏi người ngoài, cậu cũng biết tình hình hàng xóm của người thành phố nhạ nhẽ thế nào rồi đấy. Hỏi mấy người, ai cũng biết cổ, nhưng biết ở lầu nào.”

Khang Hi cười nhạt, “Vậy mà không biết xấu hổ, tự gọi mình là trinh thám cơ đấy.”

“Đây đâu phải Hồng Kông!”

Ý là, dù gì ở Hồng Kông cũng có người của hắn.

Kế Hiếu Nam xoa mông, cắn răng chịu đựng, tiếp, “Nếu không thì, cậu cho... thêm chút thời gian nhé?”

Khang Hi hừ một tiếng, sự bất mãn càng cao hơn, nhiệt độ của điều hòa trong phòng hình như hơi cao, bây giờ anh đang thấy không vui, càng thấy nóng, đưa tay cởi nút áo sơ mi, lộ ra lồng ngực, một vẻ đẹp tự nhiên phát ra ngoài.

Tiếc là trong phòng không có phụ nữ, chỉ có mỗi Lão Kế, hoàn toàn không có phản ứng.

“Cậu đừng có sốt ruột, thế nào thì cuối cùng tôi cũng tra giúp cậu được thôi mà.” Nói xong, lại lí nhí, “Tôi cũng đâu có thu tiền cậu...”

Khang Hi nheo mắt nhìn lại báo cáo trong tay, nghĩ ra một cách khác.

“Cô ấy có nuôi chó, đực? Cái?”

Kế Hiếu Nam tròn tròn mắt.

Ờ mờ, ham muốn khổng chế của Vạn Tuế Gia nhà hấn mạnh vậy sao? Chó của con gái nhà người ta nuôi là đực hay cái mà cũng muốn quần.

“Chắc là đực đấy nhỉ?”

Khang Hi bắn tia đông lạnh tới.

“Đực!” Kế Hiếu Nam khẳng định, “Tôi cam đoan!”

Hấn không hiểu, con gái nhà người ta nuôi chó đực hay chó cái thì liên quan gì?

Khang Hi lại hỏi, “Cô ấy chạy bộ buổi sáng vào lúc nào?”

“Sáu giờ rưỡi tới bảy giờ rưỡi, đúng giờ như đồng hồ báo thức...”

“Mỗi ngày?”

Kế Hiếu Nam đang muốn cời quần nhìn xem mông mình có vết chân không, thuận miệng trả lời, “Mỗi ngày! Mấy ngày tôi theo dõi thì thấy cô ấy đều chạy cả!”

“Tốt!” Khang Hi vo tờ báo cáo trong tay thành một cục rồi ném vào thùng rác.

Kế Hiếu Nam không hiểu anh nói ‘tốt’ nghĩa là gì, dè dặt hỏi, “Thế tôi có phải tiếp tục điều tra nữa không?”

Khang Hi liếc mắt, “Nói thử xem?”

Kế Hiếu Nam phát hiện ra đang tự làm bề mặt mình, sờ mũi, nín nọt đáp: “Dạ hiểu!”

Vừa định lên giường ngủ cho đẩy giấc, Khang Hi lại nói, “Sao còn chưa đi!”

Kế Hiếu Nam đau khổ quay đầu lại, “Bây giờ á?”

Khang Hi không trả lời, nhưng nhìn khuôn mặt kia, nói bao nhiêu u ám thì có bấy nhiêu.

Kế Hiếu Nam chỉ vào mông mình, “Phải cho nó thời gian được dưỡng thương đã.”

Cái mông của hấn rõ là hay gặp nạn, đầu tiên bị chó cắn, sau đó bị người đá, đau đến mức mỗi lần bước đi cứ như chịu tội.

“Vạn Tuế, cho chút ấm áp được không vậy?”

Câu trả lời của Khang Hi là giờ chân ra...

“Dạ hiểu rồi!” Kế Hiếu Nam vội vàng rút lui, “Em đi ngay đây...”

Hấn xoa mông, mặt đầm nước mắt mở cửa ra.

Trong phòng 1720, Đoàn Mộc Hiếu Hiểu lãnh đạm nhìn An Hủy đang nằm trên giường, tay phải bó thạch cao.

“Cậu có gì giải thích không?”

An Hủy rút cổ, “Sao cậu biết mình ở đây?”

Lúc trước An Hủy gọi hỏi chuyện của Cảnh Táp mà không kể về tay của mình, cũng chẳng nói đang ở đâu, sao Hiếu Hiểu lại tới được đây.

“Đơn giản thôi, giọng cậu trong điện thoại không gào to như bình thường, thi thoảng còn có tiếng hít thở nhịn đau. Cậu không về nhà, tớ liền đoán ngay rằng nhất định đã bị thương, vậy nên gọi điện thoại hỏi trợ lý của cậu!”

Vì bị thương nên cô không dám về nhà, sợ mẹ lo.

Chuyên gia đúng là chuyên gia, nghe điện thoại mà cũng phân tích nữa.

An Hủy biết không gạt được cô, thật thà kể lại, “Vì chỉ đạo võ thuật đó, tớ đánh với chị ta.”

Chiến tích quá rõ ràng, tay phải cần bó bột.

Hiểu Hiểu thở dài một hơi, “Còn đâu không, để tớ xem nào.”

An Hủy vội ngăn lại, “Đừng! Chỉ bị rạn xương thôi, không có gì to tát đâu!”

“Thế phim của cậu thì sao?” Hiểu Hiểu đến cạnh bàn, nhìn đồng thuốc giảm đau la liệt trên bàn, rồi nhìn khuôn mặt đang rạn nứt đau của An Hủy, đưa thuốc và nước ấm cho cô.

Uống thuốc xong, An Hủy nói, “Thua rồi! Dù sao thì tớ cũng hiểu một chuyện, mình chả hợp với phim võ thuật tẹo nào.”

Hiểu Hiểu cứ cho rằng cô sẽ rất chán nản, không ngờ lại đột nhiên cười tươi như hoa, “Nhưng mà lại có một đạo diễn nhìn trúng, cho tớ một vai, cậu đoán xem?”

Hiểu Hiểu không biết chuyện trong giới giải trí, cũng lười tìm hiểu, lắc đầu

“Diễn vai một à đánh đá!”

Mặt Hiểu Hiểu đầy vạch đen, hẳn là vì đạo diễn người ta nhìn thấy căn bệnh tâm thần của cô nàng khi đang đánh nhau rồi.

An Hủy phản đối mà nói: “Đánh đá cũng tốt lắm đó nhé, ít ra không phải bình hoa, coi như cũng là đột phá rồi.”

Thấy An Hủy không sao, Hiểu Hiểu cũng an tâm, vừa định rời đi thì An Hủy lại nói, “Dù sao đi nữa thì, đi ăn bánh kem với tớ được không?”

“Cậu không sợ mập à?”

Hiểu Hiểu biết trong nhà hàng Michelin ba sao này đang có chương trình ăn buffet bánh ngọt, 288 đồng một người.

An Hủy vội vàng nói, “Đồ ngọt giúp giảm đau, còn tăng endorphins (*) nữa. Được không vậy?”

(*) Một chất hormones giúp người ta vui vẻ, luôn cảm thấy yêu đời, nghĩ ra được cái mới, lúc nào cũng tự tin, căng tràn sức sống.

An Hủy lập tức bày ra mặt cún con, Hiểu Hiểu không đành lòng từ chối mà gật đầu.

Cô vỗ tay khen hay theo thói quen, vỗ vào tay phải, đau đến méo miệng.

Hiểu Hiểu đỡ cô, “Ăn bánh ngọt thôi, có cần hưng phấn tới vậy không?”

An Hủy xuống giường, để Hiểu Hiểu giúp thay quần áo, “Tiếc là Cảnh Táp không có ở đây ha!”

“Bây giờ thì cậu ấy không rảnh nổi đâu!”

Hiện tại là thời điểm truy bắt tội phạm, có lẽ còn không nhớ mà ăn nữa là.

“Không sao, hai tụi mình cứ đánh lẻ như vậy cũng được...”

Hai người ra khỏi phòng, đến cửa thang máy.

Đúng lúc này, Kế Hiểu Nam cũng đang bị Khang Hi đuổi tới.

Mặt mày hắn đầy oán hận, xoa móng, miệng thì cầu nhàu: “Bị cậu thâm hiểm quá sức, ôm một cái cho ấm cũng chả có, không phải quá uổng phí cho tình cảm bao nhiêu năm của chúng ta hay sao? Có còn yêu hay không hả!”

Khang Hi đứng ở cửa, nút áo sơ mi đang mở, chống một tay lên khung, trông vừa lười nhác vừa gọi cảm.

Hình ảnh đó, trùng hợp sao để Hiểu Hiểu và An Hủy nhìn thấy.

Hai con mắt An Hủy tròn tròn, vì trong mắt cô, rõ ràng thấy Khang Hi áo quần xộc xệch, lại còn... một gã đàn ông đang xoa móng oán thán nữa.

Và lời kịch oán trách kia, rõ ràng là người nói vô ý, người nghe vô tình.

Đại não cô lập tức được thông suốt, hoàn toàn quên bống mất chuyện Hiểu Hiểu từng vật ngã Khang Hi.

Đang thâm nhủ tới, trong giới giải trí, mọi người đồn nhau rằng, Khang Hi là... gay!

Hôm nay thấy cảnh này, trực tiếp tưởng tượng đến cảnh hai người đàn ông – triền miên suốt đêm.

Mới nghĩ thôi mà miệng đã há hốc.

Còn ngược lại, Hiểu Hiểu chẳng có biểu cảm gì. Cô lớn lên ở Mỹ, chẳng hề có bài xích gì với giới đồng tính.

Nhưng còn Khang Hi, cô thấy hơi quen, nhưng nghĩ mãi lại không nhớ ra là ai?

Biểu cảm của Kế Hiếu Nam và An Hủy lại khá giống nhau, đang khiếp sợ đến cực điểm.

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Nhận ra mình vừa vô ý gây ra một sự hiểu nhầm rất đáng xấu hổ.

An Hủy kích động, ghé vào tai Hiểu Hiểu nói nhỏ, “Anh ta là gay đó!”

Hiểu Hiểu theo thói quen nhìn Khang Hi một vòng, lát sau, lắc đầu, ý nghĩa của biểu tình kia thế nào thì không rõ.

An Hủy nói rất nhỏ, nhưng Khang Hi vẫn nghe thấy.

Ngay lập tức, trán túa mồ hôi, anh cần phải đi giải thích, nhưng nhìn vẻ mặt chẳng rõ có ý gì của Hiểu Hiểu, Khang Hi cứng đờ người.

Hiểu Hiểu nghĩ chuyện của người ta, không liên quan tới mình, kéo An Hủy bỏ đi, hai người nhanh chóng biến mất sau cửa thang máy.

Kế Hiếu Nam lấy lại tinh thần, gào toáng lên với Khang Hi, “Vạn Tuế, sao cậu lại không đuổi theo đi kia! Người ta đến trước mặt rồi kia.”

Mặt Khang Hi đen xì, con ngươi lóe ra ánh sáng hắc ám, hung dữ đâm vào người Kế Hiếu Nam, gior chân đạp một phát nữa.

Kế Hiếu Nam gào lên thảm thiết, ngã vật xuống đất, còn chưa kịp phản ứng thì Khang Hi đã đóng sập cửa lại, nhốt ở ngoài.

Hiệp thứ ba, chiến tích của anh...

À không, tìm anh đã lạnh lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thợ Hóa Trang Đặc Biệt

Lấy ngón tay đếm số sao về độ thỏa mãn ăn uống ở Michellin tại Europe thì đã là một level hưởng thụ rất cao. Cho dù chỉ được một sao Michellin (*) thì đã vinh dự trong giới ẩm thực ở Âu Mỹ lắm rồi.

(*) Sao Michellin là hệ thống đánh giá chuỗi nhà hàng uy tín, chất lượng bậc nhất. Những nhà hàng có một đến ba sao Michellin đều có giá rất cao, đặt chỗ lâu, nhưng hàng triệu người vẫn mong được thưởng thức.

Theo mức giá của nhà hàng ba sao Michellin ở những nước Âu Mỹ, trung bình người ta tốn khoảng 4000 đồng RMB, nay chỉ cần 288 đồng mà có thể ăn buffet bánh ngọt đến no, sao lại có thể bỏ qua chuyện có khó tìm, mười năm mới có một lần thế này.

Trong phòng ăn, với sự làm nền của khăn trải bàn trắng toát, các loại bánh ngọt đủ màu trông đẹp như đá quý, lấp lánh đến lóa mắt. Số người xếp hàng ngoài những hơn ba vòng, may mà An Hủy là khách của khách sạn, được ưu tiên, chứ nếu xếp hàng thì không chừng đến sáng mai cũng chưa chắc chạm được miếng bơ nữa là.

Nào là sponge, chiffon, choux, pound, cheese cake, mousse, hầu như tất cả mọi loại bánh đều có mặt, khiến các chị em phụ nữ thích đồ ngọt phải phát cuồng như thấy giày dép túi xách.

Đáng ra một người ăn hàng có cửa như An Hủy cũng vậy, nhưng nhìn chiếc bánh Hiểu Hiểu tùy tiện mang tới, cô chẳng có tí phản ứng nào.

Đột nhiên, cô dùng cái tay không bị thương đập bàn một cái, “Sao tớ lại không mang điện thoại theo để chụp lại chuyện hồi nãy cơ chứ.”

Hiểu Hiểu không phải người thích đồ ngọt, vậy nên chọn cho mình hai cái bánh chocolate đen, loại hơi đắng, “Cậu định chụp hình, bán cho tòa soạn?”

An Hủy xấn một miếng mousse cho vào miệng, nói không kiêng kỵ, “Nhất định có thể bán được giá tốt, không chừng sau này tớ khỏi phải đóng phim.”

Hiểu Hiểu tròn tròn mắt, người ta nói giới giải trí rất thối nát, thì ra đúng là vậy.

“Cái gì hay không học, lại đi học làm paparazzi.”

“Vi tớ muốn báo thù!”

Có lẽ bánh quá ngon, An Hủy ăn đến mức hai má phồng to, trông như hamster.

“Báo thù?”

An Hủy ăn phần mình chưa đủ, nhìn phần bánh chocolate đen của Hiểu Hiểu, đưa nĩa lên, tự xắn một miếng bánh rồi cho vào miệng, như thể vừa nuốt chửng, vội kể: “Cậu không nhớ anh ta à.”

Quả là điều này đã gọi lại gì đó cho Hiểu Hiểu. Thấy An Hủy ăn dữ như vậy, Hiểu Hiểu đẩy luôn nửa cái bánh còn lại về phía cô nàng, “Có phải tớ từng gặp anh ta ở đâu đó rồi không?”

“Tớ xin cậu, chị hai à, lần trước cậu vật người ta đo đất đấy, thế mà lại quên.”

Hiểu Hiểu ngẩn ra, “Là anh ta à!” Thảo nào cô cứ nghĩ nhìn anh rất quen.

Mắt An Hủy tròn tròn, “Còn không phải là anh ta sao! Khang Hi! Đang nổi như cồn! Ảnh đế! Nam thần đấy!” Cô hừ mũi, “Là vua không NG trong truyền thuyết!”

Nghe xong câu cuối, Hiểu Hiểu biết mình đã khiến Khang Hi chịu thiệt thật rồi.

“Gi mà vua không NG, chẳng qua chỉ giỏi thuộc lời thoại hơn người ta thôi sao, có gì đặc biệt chứ.” An Hủy trút giận vào việc đâm cái bánh trong đĩa, “Đừng nói nữa, lần trước cậu vật anh ta xong, anh ta báo quản lý tìm tớ hỏi về cậu, cứ như đòi nợ vậy, hết đe dọa rồi lại dụ dỗ, còn chặn đường tớ nữa.”

Hiểu Hiểu cảm thấy mình đã sai trong chuyện này, chẳng trách tại sao người ta lại làm vậy.

“Sao vừa rồi cậu không nhắc, tớ cũng phải nói xin lỗi một tiếng!”

“Lỗi phải gì! Cho anh ta biết mặt! Cậu đừng thấy anh ta bảnh tòn thể chứ bản chất hồng lấm, nhiều diễn viên nữ bị anh ta mắng đến òa khóc rồi đấy! Bình hoa thì sao? Bình hoa thì cũng do thầy u đẻ ra chứ bộ!”

Không cần phải nói gì thêm, chắc chắn An Hủy là một trong số nhiều diễn viên nữ đó.

Để tránh cô tức giận đến mức ăn cả nĩa, Hiểu Hiểu vội vàng nói: “Thôi được rồi, đừng giận nữa, ăn bánh đi!”

Tay phải An Hủy vẫn còn bó bột, ăn trong chén, nhìn trong nôi, “Cậu đi lấy giùm tớ cái bánh choux đi, cái nào nhiều kem bơ nhất ấy.”

Hiểu Hiểu nhanh nhẹn lấy một cái bánh khác cho cô, tự chọn một ly nước cam ép tươi cho mình.

An Hủy một hơi nhét hết cả đĩa bánh vào bụng, dựa vào ghế, vỗ cái bụng phình to thỏa mãn, “Đây mới gọi là ăn chứ!”

“Cậu coi chừng hóng dạ dày!” Hiểu Hiểu gọi phục vụ, dọn một tách trà son tra để tiêu thực.

An Hủy không cho là đúng: “Buffet là phải ăn như vậy, hùng dũng đi vào, dựa tường bước ra.”

Có điều, cô vẫn ngoan ngoãn uống trà son tra, tránh bị đau dạ dày.

Hai người ở lại khoảng nửa tiếng đồng hồ, sau đó Hiểu Hiểu đưa An Hủy về phòng, trước khi đi còn dặn đi dặn lại rằng nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, chớ quậy phá lung tung, bong gân gãy xương phải để yên một trăm ngày, không dưỡng cho tốt, sau này về già, gặp mưa gió trời trời sẽ rất đau nhức.

An Hủy đã quen bị cô cần nắn, gật đầu liên tục.

Sau khi rời khỏi phòng của An Hủy, cô bước ngang qua phòng Kế Hiểu Nam, nghĩ rằng mình nên nói xin lỗi, thế nên đi tới nhấn chuông, vậy mà chẳng có ai bước ra.

Cô lại nhấn thêm lần nữa, vẫn không động tĩnh.

Hay là trả phòng rồi?

Nghĩ lại cũng đúng, một đại minh tinh mà bị người khác gặp phải chuyện như thế, nhất định sẽ chạy biến.

Cô mỉm cười, thấy chuyện này cũng nực cười, không nghĩ nhiều nữa, rời khỏi khách sạn.

Đàn Cung—

Trong vườn hoa Khang gia, Kế Hiếu Nam đang khổ sở hốt phân của Nếp. Hẩn đường đường là một trinh thám có tiếng ở Hồng Kông, thế mà đến Khang gia lại trở thành đại tướn hốt phân. Mà dù gì chẳng đi nữa, không phải hẩn đã điều tra được địa chỉ chính xác của con gái nhà người ta rồi đó sao, cần gì phải dùng cách này để dày vò hẩn chứ.

Vú Trần giúp việc thấy vậy, ngại ngần muốn giúp, nhưng vì bản mặt đen thui của Khang Hi mà dè dặt suy nghĩ này trong đầu.

Cái gì của cậu thiếu gia này cũng tốt, chỉ là... giống y như ba cậu, thích hành người.

Khang Hi ngồi trong góc vườn, cặp mắt xám xịt, ai thấy cũng phải đi đường vòng, chỉ có Nếp vẫn ngây thơ làm nũng, đưa móng vuốt cào cào anh. Thấy anh không đếm xỉa, nó thè lưỡi, xoay mình nằm ngửa lộ cái bụng mềm mại để mong được xoa, lại còn sủa gâu gâu.

Lúc này, đầu óc Khang Hi vẫn còn mải suy nghĩ về vẻ mặt chẳng biết mang ý gì của Hiếu Hiếu, càng nghĩ càng cầu, liếc sang Kế Hiếu Nam, sõi sục cảm giác muốn kiểm roi da để quất hẩn.

Nếp lại tiếp tục sủa gâu gâu, vẫy cái đuôi to phành phạch, cuối cùng cũng đã đòi được sự chú ý của Khang Hi.

Nếp vừa tiến vào tầm nhìn, con mắt kia đục ngầu, nhìn chăm chăm vào nó, ánh mắt như đang tính chuyện thịt nó, làm món kho tàu.

Trực giác của chó rất nhạy bén, Nếp bị anh trừng đến hoảng, không dám thè lưỡi ra nữa, đứng dậy lùi về sau hai bước, lông dựng đứng hết cả, rên ư ừ.

Đang muốn ừ té chạy thì đột nhiên mắt Khang Hi sáng lên, nở nụ cười, hào quang bắn ra bốn phía, tựa như soi tỏa khắp nơi trong vòng bán kính hai mươi mét, đưa tay vỗ nhẹ vào đầu Nếp.

Nếp ngoẹo đầu, mặt ngớ ngàng.

Anh ngồi xổm xuống trước mặt Nếp, nâng hai chân trước của nó lên, gãi thịt trên cổ nó, con bé thoải mái híp mắt lại.

“Nếp à, mày cũng đã ba tuổi... nên phối giống cho mày được rồi!”

Nếp hoàn toàn không hiểu nghĩa câu này, ngây ngốc thè cái lưỡi to, tiếp tục vẫy đuôi.

Một lúc sau, Khang Hi buông Nếp ra, lấy điện thoại gọi cho Cảnh Bất Mị.

Vừa bắt điện thoại, Cảnh Bất Mị liền hỏi, “Cậu nghĩ đủ rồi, mau về lại trường quay đi, đoàn làm phim đang nôn lắm!”

Anh đã ung dung suốt bảy ngày, nếu không về thì đoàn làm phim phải báo hoãn mất.

Khang Hi lại nói sang chuyện khác, “Bao giờ Vụ Giai về?”

Vụ Giai là vợ chưa cưới của Cảnh Bất Mị, đàn em đại học, nhỏ hơn bọn họ một khóa.

“Đột nhiên cậu hỏi vợ tôi làm gì?” Bỗng Cảnh Bất Mị có dự cảm xấu.

Khang Hi nói: “Cô ta đi Mỹ một năm rồi, cậu không lo à?”

“Lo cái gì? Mỗi ngày tôi và cô ấy đều nói chuyện điện thoại, có gì phải lo.”

Khang Hi ‘À’ một tiếng rất mờ ám.

Cảnh Bất Mị nghe thấy mà rùng mình, “Cậu có chuyện gì thì nói đi, đừng có kì quái như vậy.”

“Cậu muốn thấy không có gì thì tốt rồi, dù sao cũng đâu phải vợ tôi.”

Ngữ pháp kiểu này là kiểu dễ làm người khác hiểu sai nhất.

Nhất là Cảnh Bất Mị, cậu ta theo đuổi Vụ Giai đến lạnh cả tim gan phèo phổi, vất vả lắm mới thành công.

“Cậu... cậu... có phải cậu đã biết gì rồi không?” Càng nghĩ, cậu ta càng thấy hoảng.

“Làm sao tôi biết gì được? Đó là vợ cậu, tôi chỉ nhắc nhở chút thôi. Nếu cậu nghĩ không có vấn đề thì là không có vấn đề, thôi được rồi, tôi cúp máy đây!”

“Cúp cái gì mà cúp, cậu nói rõ ra cho tôi!”

Đáp lại cậu là tiếng cúp điện thoại tút tút.

Cảnh Bất Mị đi qua đi lại trong phòng đôi của khách sạn, hoàn toàn quên mất chuyện giục Khang Hi quay lại đóng phim, càng nghĩ càng thấy không ổn, hít sâu, gom hết dũng khí gọi điện cho Vưu Giai.

Vừa bắt máy đã hỏi ngay: “Vợ, bao giờ em về?”

Ở nước Mỹ xa xôi, Vưu Giai bị chuông điện thoại đánh thức, cực kì khó chịu, “Anh có biết bây giờ là mấy giờ không hả?”

Cảnh Bất Mị nhìn đồng hồ, mười sáu giờ chiều, bốn giờ sáng ở Mỹ.

“Anh chỉ hỏi chút thôi, bao giờ em về?” Không phải cậu đang sốt ruột sao, sợ cô chạy theo người ta.

“Đồ điên!” Vưu Giai ngáp. Cô đến Mỹ để học trang điểm tạo hiệu ứng đặc biệt, chỉ vừa mới ngủ cách đây ba tiếng trước thì nay bị người đàn ông này đánh thức. Tám giờ sáng mai cô còn một lớp trang điểm nữa, không muốn đồng dài với Cảnh Bất Mị chút nào.

Câu trả lời của cô khiến trái tim Cảnh Bất Mị lạnh lẽo, càng thấy có gì mờ ám. Cậu từng nói rồi, học trang điểm thì cần gì phải tới Mỹ, Mỹ là nơi thế nào, có nhiều thứ cấm dâm lắm, nhờ đâu... Cậu hoàn toàn không dám nghĩ tới nữa.

Suy đi nghĩ lại, quyết tâm kéo cô nhanh chóng trở về.

“Anh nói với em, chỗ chúng mình có chuyện lớn rồi...” Chẳng uống làm người quản lý nhiều năm nay, mồm mép của Cảnh Bất Mị không thể không tốt.

“Chuyện lớn gì cơ?” Phụ nữ vốn hay tò mò, lập tức cắn câu.

“Khang Hi để ý một cô gái!” Vào thời điểm thế này thì Khang Hi là con mồi tốt nhất.

Hai mắt Vưu Giai sáng trưng, “Anh vừa nói Khang Hi hả, là Khang Hi khiến tất cả nữ sinh trong trường đại học của chúng ta tan nát trái tim đó sao?”

“Đúng vậy, bằng không thì sao anh lại nói là chuyện lớn chứ?” Bây giờ Cảnh Bất Mị đang cười thầm trong bụng.

“Con gái nhà ai? Lai lịch thế nào? Cũng trong giới giải trí hả? Em có biết không?” Ngọn lửa bà tám bốc cháy hừng hực, cháy đến mức quên cả mệt mỏi.

“Chuyện này không nói rõ qua điện thoại được, em mau về đi, về rồi cho em biết. Cô gái đó vật ngã Khang Hi đấy!” Vì vợ, đâm anh em một dao cũng không phải chuyện gì to tát.

Vưu Giai hưng phấn nhảy cẫng trên giường, “Anh chờ em, em mua vé máy bay ngay đây!”

“Nhớ nói anh biết thời gian, anh tới đón em! Cứ vậy đã, em ngủ thêm chút nữa đi.”

“Còn ngủ nghề gì? Gặp chuyện này, sao hôm qua anh không kể!” Vưu Giai vừa nói vừa lên mạng tra vé máy bay.

“Không phải vì anh sợ làm lỡ chuyện học của em sao?” Cảnh Bất Mị tỏ ra oan uổng.

“Cút đi! Đã hoàn tất chương trình học, thi cử cũng qua rồi, em chỉ muốn tích lũy kinh nghiệm, ở thêm một thời gian nữa thôi. Bây giờ chả cần nữa, ở trong nước cũng có thể tích lũy kinh nghiệm vậy. Thôi, không nói với anh nữa, em đặt vé máy bay đã.”

Cúp điện thoại, Cảnh Bất Mị cười như trộm, ngã xuống giường lăn lăn.

Nhưng nào biết rằng, sau khi Khang Hi cúp điện thoại của cậu, cười như kẻ trộm hơn cả Cảnh Bất Mị.

So với Khang Hi, cậu vẫn còn kém lắm!

Đương nhiên Kế Hiếu Nam đã nhìn thấy bộ dạng như ăn trộm của Khang Hi, đi tới hỏi, “Cậu muốn Vưu Giai quay về làm gì?”

Khang Hi liếc hắt một cái, “Có việc, cậu không cần quan tâm!”

“Hỏi một chút mà cũng không được à? Còn giận tôi hả? Nói rồi mà, nhất định tôi sẽ điều tra cô ấy rõ ràng cho cậu, còn giận gì nữa?” Hắt đã hốt phân để bồi tội rồi còn gì.

Khang Hi không thèm để ý, khoái trà tung tẩy về phòng.

Chiều hôm sau, Vưu Giai từ Hollywood, Mỹ bay về Thượng Hải, Cảnh Bất Mị cũng trở về từ Bắc Kinh để đón, thấy vợ đã về lại cạnh mình, trái tim được bình ổn một chút. Vợ vàng đi tới, ân cần nhận hành lý cho cô, tiện thể hôn một phát.

Tâm trí Vưu Giai đặt hết hoàn toàn trên người Khang Hi và cô gái vô danh kia, hai người cùng lên taxi, tới nhà Khang Hi.

Khang Hi biết Vưu Giai sẽ về từ sớm, dặn vú Trần làm không ít món ngon.

Vưu Giai vốn chẳng để ý đến chuyện ăn uống, đuổi theo Kế Hiếu Nam để đòi ảnh của con gái người ta.

Kế Hiếu Nam đang gặm chân gà, không đếm xỉa. Cảnh Bất Mị chỉ cần nhìn vợ là thấy no, hận không thể dán trông mắt lên người cô. Chỉ có Khang Hi ngồi trên ghế chủ nhà, thong thả ăn.

“Lão Kế, mau đưa ảnh cho em!” Vưu Giai sốt ruột đến độ giậm chân.

“Lão Kế gì, gọi là đàn anh!” Gặm đùi gà xong, Kế Hiếu Nam nhìn qua cục thịt kho tàu, cầm đũa gấp vào chén.

“Đàn anh gì chứ, em là vợ chưa cưới của Lão Cảnh, anh còn phải gọi em một tiếng chị dâu nữa kìa!”

Trong bốn người thì Cảnh Bất Mị lớn nhất, thật ra cũng chỉ lớn hơn ba tháng.

“Chờ em gả rồi thì kêu. Còn gào thét gì nữa, lo ăn cơm trước đi!”

Hôm nay hẳn phải ra ngoài cả ngày, đói lắm rồi, để điều tra con gái nhà người ta, đến bữa trưa cũng không dám ăn nhiều.

“Lão Cảnh!” Vưu Giai quay sang la ó với Cảnh Bất Mị, “Anh xem anh ấy kìa...”

Cảnh Bất Mị vội vàng đứng ra hòa giải, “Em đừng nóng, ngồi xuống đã, suốt đường đi em vẫn chưa uống ngụm nước nào rồi!”

Cậu mang ly nước ép táo tới, lại còn gấp cho Vưu Giai món miến cô thích nhất, “Ăn rồi uống miếng nước, em nhìn em kìa, mới ở Mỹ một năm mà sao gầy thế, mặt nhợt ra thế kìa.”

“Nhợt gì, đây là trang điểm, tạo khối!” Vưu Giai giận dỗi nói.

Khuôn mặt của Vưu Giai thế nào mọi người đều biết cả. Cô không đẹp, chỉ được coi là bình thường mà thôi. Đi trên đường hay đứng lại, người khác cũng chẳng nhìn nhiều hơn, thế nhưng lại có tài trang điểm rất giỏi, có thể tôn hết những ưu điểm của khuôn mặt. Chỉ cần không thiếu mũi, không thiếu mắt, sau khi cô trang điểm, giá trị nhan sắc phải tăng bốn cấp là ít nhất.

Lúc học đại học, kỹ thuật của cô không giỏi như bây giờ, nhưng đề mình được vẽ vang, hiếm khi nào để lộ mặt mộc trước mặt người khác.

Phụ nữ ấy mà, hoặc phẫu thuật thẩm mỹ hoặc trang điểm, cái sau sẽ an toàn hơn.

Cảnh Bất Mị theo đuổi không phải vì cô đẹp. Cậu từng nhìn thấy mặt mộc của cô, thích cô vì cái tính đanh đá này. Năm đó cô ghét cậu lắm, trông cũng đẹp trai đấy, nhưng tình tình y chang ly nước ấm, lịch sự có thừa, kiên quyết lại thiếu, khiến cô cảm thấy như công tử bột.

Có điều thời gian trôi qua, cô cũng hiểu, Cảnh Bất Mị là mẫu người ám áp mà hiện đang được hoan nghênh nhất.

Cảnh Bất Mị theo đuổi cô, quả thật cũng trăm cay nghìn đắng. Dù sao đàn ông cũng là loài yếu bằng mắt, năm đó, người theo đuổi Vưu Giai không đủ chất đầy xe tải, chứ cũng được một xe ba gác.

Thế nên cậu học hỏi Khang Hi, làm thế nào để theo đuổi được Vưu Giai.

Khang Hi liếc cậu, không mặn không nhạt trả lời, “Hủy dung cô ta!”

Cảnh Bất Mị sợ hết hồn, “Cậu muốn tôi tạt axit vào em ấy sao, cậu ác quá!”

Không thể nào trách tại sao cậu nghĩ vậy. Năm đó, quả thật có một gã, chỉ vì không được đáp lại tình yêu nên tạt axit phá hoại nhan sắc của một cô gái nọ, báo chí đăng tin này mỗi ngày. Nhà trường còn mở một lớp tâm lý riêng, sợ tội nam sinh học theo.

“Thần kinh!” Khang Hi ngồi trên ngai của mình, mặt như muốn nói ‘Cậu ngu thật’, “Ai bảo cậu tạt axit vào cô ta, tôi bảo cậu tạt nước tẩy trang!”

Cảnh Bất Mị: “...”

Nói đi nói lại, cuối cùng thì Cảnh Bất Mị cũng đã theo đuổi được cô.

Thật đáng mừng!

Vưu Giai uống canh, lau miệng, quay sang hỏi Khang Hi: “Anh thích cô ấy thật à?”

Không phải cô không tin, mà là chuyện này quá khó tin. Quen biết người này lâu như vậy, nhưng lại lạnh lùng như Phật tử sắp thăng thiên.

Khang Hi không trả lời trực tiếp, bình thản nói, “Còn cần em giúp một tay!”

Vưu Giai không hiểu, “Em?”

Anh theo đuổi phụ nữ, liên quan gì đến cô, cô tới xem kịch vui thôi mà.

Khang Hi lại tiếp, “Em học trang điểm đặc biệt thế nào rồi?”

Nghe người ta hỏi tới sở trường của mình, máy phát thanh Vưu Giai được bật công tắc, “Easy! Sao làm khó được em! Nếu Lão Cảnh không gọi thì em còn định tham gia cuộc thi trang điểm đặc biệt đang rất hấp dẫn ở Mỹ đấy chứ.”

Trang điểm, đối với cô mà nói, không chỉ là sở thích thuở bé mà còn là sự nghiệp. So gì với người khác thì không bằng, chứ so về trang điểm, chắc chắn sẽ không thua.

Quả thật cô nên cảm ơn Khang Hi, nếu không có anh, sẽ không có Vưu Giai bây giờ.

Cô là gái quê, lên học đại học đã khó rồi, làm sao có tiền học trang điểm này nọ? Đây là môn ném tiền qua cửa sổ. Vốn nhà cô không thể kiếm nổi số tiền này, đành phải bỏ ngành trang điểm, thi vào một ngành bình thường, sau khi tốt nghiệp sẽ tìm một việc nào đó, kiếm tiền để học lại.

Sau đó, Khang Hi tốt nghiệp, vào giới giải trí, cần có một thợ trang điểm riêng cho mình. Anh chẳng chọn ai mà lại chọn Vưu Giai. Lúc đó cô chỉ biết vỗ về nhờ tự học, tự vẽ cho mình còn được chứ chưa từng trang điểm cho ai bao giờ, lại càng không học trang điểm điện ảnh chuyên nghiệp, tay mơ hơn cả tay mơ.

Cô biết, anh nể mặt Lão Cảnh, để cô vừa học vừa có tiền. Sao Vưu Giai có thể bỏ qua một cơ hội như thế, đó là ước mơ của cô, phải liều mạng giành lấy.

Và vấp buổi đầu là điều không thể tránh khỏi, nhiều khi bị nhà thiết kế hình tượng trong công ty quản lý Khang Hi mắng đến mức khóc tức tưởi trong nhà vệ sinh, nhờ Lão Cảnh luôn ở bên cổ vũ động viên, Khang Hi cũng không trách móc, cô không nản lòng, cố gắng hết sức, đạt được thành tựu như ngày hôm nay.

Khang Hi tỏ ra nhẹ nhõm hơn, “Vậy thì được! Anh đang cần tay nghề của em!”

“Ồ?” Vưu Giai càng không hiểu.

Khang Hi vỗ vai cô, cười quỷ dị.

“Em sẽ nhanh được biết thôi!”

Vưu Giai ngờ ngác một hồi, hỏi Cảnh Bất Mị và Kế Hiếu Nam: “Hai anh chắc chắn là anh ấy đang muốn theo đuổi con gái người ta, chứ không phải muốn dọa người đấy chứ?”

Cô học kỹ thuật trang điểm đặc biệt ở Hollywood, Mỹ, tác phẩm tốt nghiệp là xác chết. Một xác chết rất kinh khủng.

Rốt cuộc anh muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bắt Được Hung Thủ

Gần đây Hiếu Hiếu cứ cảm thấy có người đang theo dõi mình, nhưng sau khi phân tích thì lại thấy chuyện này là không thể.

Cô chỉ mới về nước hai năm, không tài không thế, chẳng có món tiền phi nghĩa nào. Nhà ở Phúc Đề cũng là được cha mẹ mua trả góp để về dưỡng lão sau này khi còn sống. Còn phải trả hai mươi năm tiền nợ nữa. Cô cũng không nhớ mình có lỗi với ai. Nếu là chuyện với Khang Hi, lần trước chạm mặt, anh hoàn toàn không phản ứng, chẳng giống người hay mang thù. Không phải cô không tin lời bạn, nhưng An Hủy quả thật hay thích phóng đại, anh là ngôi sao lớn, tìm người theo dõi để trả thù cô, chuyện bé xé ra to rồi.

Cô loại trừ khả năng này.

Kết luận cuối cùng chỉ có thể là, cô lại mắc bệnh.

Một trong những triệu chứng của PTSD – chứng vọng tưởng gặp nguy hiểm.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, điều chỉnh hô hấp, tăng tốc độ chạy.

Kế Hiếu Nam lộ đầu ra khỏi nơi ẩn nấp, thấy cô đã chạy đi xa, lau mồ hôi trên trán.

Cô gái này cảnh giác quá, hẳn già làm công nhân vệ sinh, đứng quét rác thôi mà cô cũng có thể phát hiện. Cơ mà nếu đã phát hiện ra, sao không đến bắt hẳn nhỉ?

Kế Hiếu Nam chẳng biết giải thích nào, cảm giác như đang dính vào trò mèo vờn chuột.

Cô là mèo, hẳn là chuột.

Cô đang vờn hẳn đó sao?

Hắn rung mình. Không quản được nhiều vậy, trước hết cứ làm cho xong chuyện Khang Hi giao phó trước đã. Kế Hiếu Nam vội vàng rút máy chụp hình từ trong túi, quay cảnh xung quanh, sau đó đi theo đường chạy bộ của Hiếu Hiếu, chụp nguyên con đường, lại còn lấy giấy bút ghi lại.

Xong chuyện, hẳn gọi taxi, quay lại nhà Khang Hi.

Vú Trần đã chuẩn bị xong bữa sáng ngon lành. Cảnh Bất Mị và Vưu Giai đã ăn xong, đang tình tự thủ thi ngọt ngào.

Kế Hiếu Nam giật lấy quả trứng luộc nước trà mà Cảnh Bất Mị đã bóc sẵn rồi nhét vào miệng, sau đó uống một hộp sữa đậu nành: “Một chết bỏ!”

Cảnh Bất Mị không tính toán với hẳn, lại lấy một quả khác, cẩn thận lột vỏ cho Vưu Giai.

Vú Trần nhanh nhẩu mang một chén cháo gà nấu ốc khô cho Kế Hiếu Nam.

Kế Hiếu Nam quay sang ôm vú Trần một cái thật chặt, “Chỉ có vú Trần tốt với con nhất!”

Vú Trần cười ha ha, “Chỉ được cái miệng ngọt, thôi được rồi, rửa tay xong thì mau ăn đi!”

“Tuân lệnh!”

Rửa tay xong, Kế Hiếu Nam bung chén cháo húp soàn soạt rồi đưa cái chén không cho vú Trần: “Thêm chén nữa ạ!”

Vú Trần cực kì thích những buổi sáng náo nhiệt thế này. Tiếc là Khang gia ít người, hai người già ở Thụy Sĩ, cô và cậu đều bận công tác, ít khi ở nhà; cháu gái đang học đại học, trọ ở trường, bình thường cũng không về, chỉ còn một mình Khang Hi, khó tránh cảnh vắng vẻ.

Vú Trần cười toe toét: “Cứ ăn đi nhé, vú nấu nhiều lắm!”

Kế Hiếu Nam bóc một cái quẩy cho vào miệng, chỉ lên trần nhà, “Vạn Tuế Gia của chúng ta vẫn còn ngủ à?”

Cảnh Bất Mị gật đầu, “Chưa tới trưa thì không dậy đâu.”

Nhận chén cháo vú Trần đưa tới, hẳn buồn bã húp thêm một ngụm nữa.

“Người với người chẳng giống nhau, xem tôi này, sáng sớm đã dậy làm việc cho, còn bản thân cậu ta lại đang ngủ ngon lành!”

Vưu Giai hỏi, “Tối qua anh ấy bảo anh làm gì vậy?”

“Anh cũng không biết!” Kế Hiếu Nam mò mịt, Khang Hi không giục chuyện điều tra về cô gái này nữa, khiến hẳn chẳng biết giải thích thế nào, “Cậu ấy bảo anh chụp hết mọi cảnh quanh nhà con gái người ta!”

Vưu Giai tò mò chết được, “Rốt cuộc anh ấy muốn làm gì nhỉ?”

Cảnh Bất Mị đáp: “Em quan tâm làm gì, dù sao thì cậu ta chưa bao giờ làm chuyện gì vô nghĩa cả.”

“Chính thế!” Kế Hiếu Nam gật đầu phụ họa.

Đạo lý sống chung với Khang Hi là – nghe lời anh phân phó, đừng hỏi vì sao.

Ăn sáng xong, Cảnh Bất Mị và Vưu Giai tiếp tục anh em em, Kế Hiếu Nam về phòng ngủ thêm, đến khi hẳn tỉnh thì Khang Hi cũng đã dậy, đang nghiên cứu ảnh hẳn chụp trong phòng đọc sách.

Ba người thấy vậy cũng không dám hỏi anh đang làm gì, tại sao.

Mãi lúc sau, Khang Hi mới có động tĩnh.

Chỉ vào một tấm trong máy chụp hình của Kế Hiếu Nam, “Nghĩ cách trà trộn vào chỗ này.”

Đó là phòng khám thú y.

“Hả?” Kế Hiếu Nam hoàn toàn không kịp phản ứng, mãi một lát sau mới tự chỉ vào mũi mình, “Cậu nói tôi hả?”

Khang Hi nhú mồm, “Sao? Không muốn?”

Kế Hiếu Nam vội vàng lắc đầu, “Không phải không muốn!”

Hắn dám không muốn chắc? Nhưng đang yên đang lành lại bảo hắn trà trộn vào phòng khám thú y để làm gì, hắn đâu phải bác sĩ thú y.

“Lão Cảnh, cậu đi kiểm cái xe, loại bình thường là được.” Khang Hi lại tiếp tục giao việc.

“Tôi cũng có phần?” Cảnh Bất Mị không thể nào hiểu nổi, muốn làm trò gì đây.

Vưu Giai cực kì hưng phấn hỏi, “Còn em? Em phải làm gì?”

Khang Hi nhìn đồng hồ đeo tay, lẩm bẩm: “Đáng ra nên tới rồi.”

Nói xong, anh rời khỏi thư phòng, chuẩn bị xuống lầu, đương nhiên những người khác cũng đuổi theo.

Dưới lầu, vú Trần nhìn qua chuông cửa có hình, nói vào điện thoại, “Cho hỏi ai vậy?”

Vì sự riêng tư của chủ nhà, khách đến Đền Cung phải được bảo vệ ở cổng thông báo đến từng nhà, chờ chủ nhà xác nhận rồi thì mới để khách đi vào.

Vú Trần nghe báo tới giao hàng, nhớ hôm qua Khang Hi đã có nhắc trước với, liền hỏi tên công ty giao hàng, xác nhận, mới an tâm cho vào.

Rất nhanh sau đó, nhân viên giao hàng tới, mang một rương nhôm vào.

Vưu Giai vừa xuống lầu liền thấy logo trên rương, rít lên chói tai, nhảy cóc chạy tới bên cạnh, sờ tới sờ lui cái rương quý báu, như thể nhìn thấy bảo vật hiếm có.

Cảnh Bất Mị hỏi: “Sao thế vợ?”

Vưu Giai đang cạ mặt vào rương, “Đây là dụng cụ dùng trong hóa trang đặc biệt, em thêm nó lâu rồi! Nhưng đất chết đi được!” Cô ngẩng đầu nhìn Khang Hi, “Đừng nói là anh tặng em nhé!”

Tục ngữ nói rằng: Quan muốn giỏi, phải hiểu rõ tài năng của kẻ dưới, hóa trang cũng thế. Tuy có câu kẻ viết đẹp không chọn bút, nhưng nếu dùng một món đồ nghề vừa tay thì sẽ có thể đạt được kết quả làm chơi ăn thật.

Đồ trang điểm của nhãn hiệu này là mơ ước của biết bao thợ trang điểm chuyên nghiệp, có thể nói là ‘Hermes’ trong số các hiệu đồ nghề trang điểm.

Khang Hi cười nói: “Em thích là tốt rồi, vừa đúng ngày kia là sinh nhật em, coi như quà sinh nhật vậy.”

Vưu Giai tung hô Vạn Tuế ba lần, dùng cả tay lẫn chân mở bưu kiện.

Cảnh Bất Mị thấy vợ vui vẻ như vậy, trong bụng cũng thấy gọi ngào, khoác vai Khang Hi: “Anh em tốt, đúng là bạn chí thân!”

Khang Hi nghiêm mặt nói: “Bắt đầu từ tháng sau, lương mỗi tháng của cậu sẽ giảm ba phần!”

Mặt Cảnh Bất Mị cứng đơ, “Vì sao?”

Khang Hi tỏ ra như thể chuyện đương nhiên, ghé vào tai cậu nói nhỏ: “Vợ cậu vui như vậy, cậu không muốn gội nước lạnh làm cô ấy cụt hứng đâu hà.”

Cảnh Bất Mị chớp mắt: “Không phải cậu tặng vợ tôi sao?”

Khang Hi vừa quay sang Vưu Giai đang cảm kích nhìn mình, gạt đầu ý bảo đừng khách khí, vừa quàng vai Cảnh Bất Mị, dựa người vào cậu, quay lưng về phía Vưu Giai.

“Cô ấy là vợ cậu, đâu phải vợ tôi!”

Cảnh Bất Mị tức giận muốn đẩy anh ra, nhưng không thể để lộ quá, tránh để Vưu Giai sinh nghi, cắn hận nói: “Chẳng ai trêu đùa người khác như cậu.”

Khang Hi nhún vai, “Nếu không phải tôi, cậu sẽ nghĩ tới việc tặng vợ mình thứ này sao?”

Cảnh Bất Mị: “...”

Đúng là cậu hoàn toàn không nghĩ tới việc tặng thứ này cho Vưu Giai.

Khang Hi vỗ nhẹ vào vai cậu, “Thôi được rồi, tôi mua loại cao cấp nhất, mỗi tháng bớt ba phần lương, một năm là trả hết thôi!”

Một năm?!

Cảnh Bất Mị nhìn hộp đồ nghề kia, chỉ đồ chơi thôi mà sao lại đắt vậy chứ.

“Dựa vào cái gì mà lại thành cậu tặng quà, tôi trả tiền hả!”

“Nếu cậu thấy đắt thật thì có thể trả hàng bất cứ lúc nào! Có điều tiếc quá, cậu xem Vưu Giai vui đến vậy kia! Nói không chừng bây giờ cậu nói với cô ấy mai kết hôn thì cũng đồng ý ngay!”

Cảnh Bất Mị và Vưu Giai đã đính hôn được bốn năm, kéo dài không kết hôn vì Vưu Giai muốn có thể phát triển sự nghiệp của mình thêm bước nữa, thế nên cứ dây dưa mãi. Đây là tâm bệnh của cậu ta, Khang Hi vừa nói vậy, Cảnh Bất Mị hùng hực ý định cầu hôn lần thứ 101.

“Thật không?”

Khang Hi gật đầu.

Kế Hiếu Nam bên cạnh run rẩy, thầm nghĩ trong bụng: Lão Cảnh ơi Lão Cảnh, cậu thật sự quá vô dụng, lại bị Khang Hi bịp rồi.

Vưu Giai hoàn toàn không chú ý đến hành động lén lút của Khang Hi và Cảnh Bất Mị, trong mắt chỉ có những món đồ nghề này thôi, sau khi nhìn xong, dùng dụng cụ vệ sinh để lau trong chùi ngoài cho thật sạch, cười đến mức không thấy mặt trời.

Cuối cùng, cô vỗ ngực một cách cực kì có nghĩa khí, nói với Khang Hi, “Nói đi, anh muốn em làm gì!”

Giọng điệu này, rõ ràng tỏ ra, dấu đi giết người phóng hỏa cũng cực kì sẵn lòng.

Khang Hi nhờ vú Trần châm một bình trà, trà lên, anh thông thả tự thưởng thức, không nói lời nào, nhìn ba người kia đang cực kì sốt ruột.

Một lát sau, Vệ Bảo tới, mang theo chứng nhận bắt động sản.

Sau khi Khang Hi xem qua, gật đầu hài lòng, lúc này mới nói: “Được, đủ người rồi! Đến thư phòng rồi nói!”

Năm người quay lại phòng đọc sách, Khang Hi cầm món gì đó trên bàn, ném cho Cảnh Bất Mị.

Cảnh Bất Mị nhận ra đây là một kịch bản, chữ ký bên dưới còn là tên của Khang Hi, trong đầu lập tức hiện ra dấu chấm hỏi.

Con người này bắt đầu viết kịch bản từ lúc nào vậy?

Cảnh Bất Mị nghi ngờ, mở ra, những người còn lại cũng vây lại xem.

Đọc một chút, sắc mặt bốn người thay đổi, cuối cùng quay hết về phía Khang Hi.

Khang Hi nhón nhor ngồi trên ghế salon, mặt rất bình tĩnh.

Bọn họ đưa mắt nhìn lại kịch bản, rồi lại nhìn anh lần nữa.

Cuối cùng, mặt bốn người không khác nhau mấy...

Con người này, đủ hiểm!

Nói xem, làm chuyện xấu thì làm đi, lại còn viết kịch bản... thật là...

Biểu cảm của Kế Hiếu Nam cường điệu nhất cả bọn.

Đạch! Rõ ràng là lập kế hoạch từ trước!

Cấu tạo của Khang Hi... đúng là không phải của người trái đất!

Trong võ quán của đội đặc cảnh Báo đen, võ kịch mang tên rên đau vẫn diễn ra suốt hai tiếng đồng hồ mỗi ngày như thường lệ.

Đến giờ trưa, đám thành viên mới Lâm Tuấn mới được giải phóng, bám vào tường mà bước.

Hiếu Hiếu dùng khăn mặt để lau mồ hôi, về phòng thay đồ, thấy trên điện thoại có tin nhắn của Cảnh Táp gửi đến:

Đã tìm được tội phạm, tối nay hành động, chờ tin tốt của tớ.

Cô biết Cảnh Táp đã sắp xếp các hành động điều tra rất kín kẽ, cùng diễn một màn ngòi chồm hồm chờ ở địa điểm đòi tiền chuộc đúng theo hạn định. Không bắt ngay tại chỗ, một vì muốn xác định sự an toàn của đứa trẻ, hai là muốn để hấn có cảm giác sáng khoái khi đưa bốn người khác, hạ thấp cảnh giác.

Thậm chí Cảnh Táp đã nhận lời phỏng vấn trên radio, khen tội phạm một lần nữa, càng bị người ngoài mắng chửi dữ dội.

Có điều cứ cố gắng thì sẽ nhận được kết quả.

Hiếu Hiếu nhấn trả lời: Cần thận mọi việc.

Cắt điện thoại vào trong tủ quần áo, cô mang đồ sạch vào phòng tắm.

Đến nhà ăn gọi com, đám người Lâm Tuấn dán mặt vào cửa sổ, hăm mộ nhìn bọn Trương Vũ.

“Hăm mộ các anh quá, có nhiệm vụ!”

Hiếu Hiếu đi ngang qua bọn họ, cười lạnh nói: “Hăm mộ cái gì, không luyện căn bản cho tốt thì chỉ có đi chịu chết!”

Lâm Tuấn quay lại nhìn thấy cô, rụt cổ, lẩm bẩm: “Rõ ràng là do huấn luyện viên quá lợi hại!”

Mã Kiến Minh ân cần kéo ghế cho Hiếu Hiếu: “Huấn luyện viên, chị muốn ăn gì, để em đi gọi cho!”

“Phần số hai! Thêm nước chanh!”

“Rõ ại!” Mã Kiến Minh cười hì hì chạy đi.

Chân Thảm Triều đã được tháo thạch cao nhưng vẫn phải chống nạng để đi lại, cũng hăm mộ nhìn đội viên Báo đen đang mở đại hội bên ngoài, quay đầu hỏi, “Huấn luyện viên, có phải nhiệm vụ lần này là bắt gã bắt cóc không?”

Người trả lời là Trần Bái Phong, “Ban nãy tôi đi vệ sinh có nghe thấy, đúng là bắt gã bắt cóc ấy đấy. Anh cả (*) còn nói, nếu dùng con tin để uy hiếp thì cứ bắn chết tại chỗ!”

(*) Chỉ Trương Vũ

Trương Chí Dũng phun nước bọt, “Cái thứ thôi nát như vậy, bắn chết là tiện cho gã quá rồi.”

Cậu hận loại tội phạm ra tay với con nít nhất.

Hiếu Hiếu nghe bọn họ thảo luận nhiệt tình như thế, mở miệng nói: “Tinh thần các cậu tốt quá nhỉ!”

Mấy người nghe xong, lập tức im thin thít.

Bởi vì mỗi khi nghe cô nói những lời này, bọn họ đều rất trầm.

“Oái oái! Tự dung eo tôi vừa nhói lên!” Đột nhiên Lâm Tuấn kêu lên.

Thảm Triều sờ chân mình, “Chân tôi đau quá, A Dũng, cậu xem giúp tôi chút đi!”

Trương Chí Dũng giơ tay mình lên, “Xem cái gì mà xem! Tay tôi bị trẹo rồi!”

Trần Bái Phong và Mã Kiến Minh không dám trợn mắt nói mò, chỉ cảm thấy nên chạy cho mau.

Bọn họ lén nhìn sang Hiếu Hiếu, thấy cô vẫn thong thả ăn com, thăm thờ phào nhẹ nhõm.

Đôi khi vị huấn luyện viên này rất giống nữ ma đầu.

Ăn trưa xong, Hiếu Hiếu không thèm để ý bọn họ, trở về phòng làm việc của mình.

Chương trình học võ của đội đặc cảnh được xếp vào buổi sáng. Vào buổi chiều, cô sẽ tổng kết sự tiến bộ của những người mới sau quá trình học, điều chỉnh việc huấn luyện của từng người.

Sau khi sửa kế hoạch dạy xong, thấy vẫn còn sớm, cô lên mạng vào nhà sách online, định mua vài quyển sách để giết thời gian, bất ngờ nhìn thấy liên kết vào trang diễn đàn về vụ bắt cóc trẻ em, thế là click vào theo bản năng.

Topic cô mở vẫn ở vị trí cao nhất, chứng tỏ có rất nhiều người đang bình luận trả lời.

Vào xem một lúc, ngoại trừ chửi rủa hay mấy lời xằng xiên, cũng có nhiều người vào công kích bình luận của người kia. Thế nhưng hấn vẫn không trả lời, chỉ reply ngay dưới lời cô.

Bạn nói, bạn cũng là tội phạm? So với tội phạm trong vụ bắt cóc này thì sao, bạn lợi hại hay gã lợi hại?

Vẫn là kiểu chữ mặc định của diễn đàn, trông càng bắt mắt hơn trong một dàn kiểu chữ hoa lệ.

Gã đúng là ngạo mạn!

Có điều đó là triệu chứng tốt, chứng tỏ sự chú ý của hắn vẫn đang ở trên dư luận, không ra tay với đứa trẻ.

Sau khi tan làm, đi ngang qua sân thể dục, cô nhìn thấy Trương Vũ đang điều động các đội viên mặc hành trang. Một bộ trang bị của đặc công nặng hơn mười kí, chỉ quần áo mũ nón mà cũng tốn không ít thời gian.

Cô đi ngang qua, không muốn quấy rầy bọn họ.

Lúc lên xe, thắt dây an toàn rồi, đột nhiên cô nhớ tới lời nhắn của gã tội phạm

Bạn lợi hại hay gã lợi hại?

Có phải gã quá kiêu ngạo rồi không?

Ngón tay xinh đẹp nhịp nhịp trên tay lái, con người tôi sầm...

Ít ra thì cô phải báo thù cho Cảnh Táp chứ.

Bị chửi thảm như vậy, cần được khen thưởng.

Lúc Trương Vũ thấy cô, huyệt sáo một tiếng, “Em có chuyện gì muốn nói à?”

Hiếm quá, trước đây, mỗi khi mọi người ra ngoài nhận nhiệm vụ, các chị em trong đội đặc cảnh đều tới cổ vũ đưa tiễn, riêng cô thì chưa bao giờ.

Lúc này, gió thổi khiến phần tóc mái khá dày trước trán tung bay, lộ ra đôi mắt vừa lạnh lùng vừa sắc bén.

Trương Vũ hơi giật mình, hình như không phải tới tiễn, đến đòi nợ thì có.

“Bắt được gã, nói với gã một câu giúp em.”

Trương Vũ ngạc nhiên, đứng ngây tại chỗ.

Giọng cô lạnh lùng, tràn đầy khinh miệt: “You are loser!”

Mày là đồ thua cuộc!

Đối với những kẻ tự cho mình là giỏi, đây là những lời đau đớn nhất.

Tối hôm đó, Thượng Hải lại bị chấn động lần nữa, vì gã tội phạm đã sát hại liên tục tám đứa trẻ đã bị Báo đen bắt giữ, cậu bé thứ chín được giải cứu an toàn. Tất cả các kênh truyền hình đều phát sóng cảnh tội phạm bị giải lên xe cảnh sát.

Ngoại hình của hắn giống như phân tích của Hiểu Hiểu, trông bình thường đến tầm thường, hơi gầy, không cao, mang còng tay, hằn gầy dựa gào thét, đôi mắt đỏ rực.

“Tao không phải đồ thua cuộc! Tao không phải!”

Trong tivi, Trương Vũ cau kinh móm lổ tai, quay sang quát với Vệ Hiểu, “Đừng cho gã gào nữa, may giải lên xe!”

Có ký giả muốn phỏng vấn nhưng bị anh từ chối, chỉ nghiêm túc nói một câu, “Vi dân phục vụ!”

Lần này thì Cảnh Táp được nở mày nở mặt, cô dẫn đầu hành động lần này, bị vây cứng giữa ba vòng phóng viên.

Đặng Khắc Hữu chạy tới, ba hoa chích chòe nói nguyên nhân cô phát ngôn bừa bãi trước truyền thông là vì muốn tội phạm sa lưới, sau đó tăng bốc đề Cảnh Táp được trở mình trong cánh tuyết vọng, trở thành một nữ anh hùng, ánh đèn chói lóa đều hướng về phía cô.

Tin chắc rằng, trang nhất của báo sáng mai sẽ là ảnh của Cảnh Táp.

Hiểu Hiểu chỉ chú ý đến góc tivi, đứa bé được mang lên xe cứu thương.

Mặt trắng bệch, cổ không có vết bầm, có vẻ mất nước, không vấn đề gì lớn. Trong mắt, ngoại trừ hoảng hốt thì không có vẻ khiếp sợ, tổn thương tâm lý

nhẹ.

Kết luận: Safe!

Cô tắt tivi, đuổi người.

Xem ra, cô sẽ lại nhanh có sữa đậu nành và bánh bao để ăn thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kế Hoạch Theo Đuổi Vợ

Nắng sớm như lưỡi dao sắc rạch ngang bầu trời xanh nhạt, nhuộm thành màu đỏ hồng. Trăng mờ, sao dần khuất, nắng mai sáng lạn.

Sáu giờ ba mươi phút, đúng giờ, Hiếu Hiếu mang Vòng ra ngoài, Nike Air không phát ra tiếng động đập lên bãi cỏ đầy sương sớm, màn đêm lạnh lạnh đã hoàn toàn biến mất và ánh mặt trời ấm áp khiến cô cảm thấy cực kì sáng khoái.

Ra khỏi cổng tiểu khu, Hiếu Hiếu băng qua đường, dọc theo vỉa hè, dần tăng tốc, mạnh mẽ đến mức có thể so với kiện tướng chạy cự ly ngắn.

Trong chiếc xe việt dã màu trắng đậu ở ngã tư đường, đám người trong xe cứ nhón nháo.

Vưu Giai ghé đầu vào cửa sổ đã dán kính chịu lực màu sẫm, cố gắng nhìn ra ngoài, “Cô gái đó phải không?”

Cảnh Bất Mị đang cầm tay lái tỏ ra hơi hồi hộp, nhìn hướng chạy của Hiếu Hiếu, “Không sai, là cô ấy!”

“Đẹp quá!” Vưu Giai khen, liếc nhìn về một người một chó ở ghế sau, “Mắt nhìn của Vạn Tuế Gia không tệ nhỉ...”

Khang Hi vượt bộ lông bóng loáng của Nếp, anh đội mũ lưỡi trai, ánh sáng trong xe lơ mơ, không nhìn rõ mặt. Chắc là đang nhắm mắt dưỡng thần, ngồi ngay ngắn như võ sĩ sắp lên đấu trường.

Đột nhiên Cảnh Bất Mị hỏi, “Làm vậy thật à?” Trong lòng cậu thấy hơi lo.

Vưu Giai quay người lại vị trí phó lái, “Anh đừng hòng làm trận bỏ chạy, trong chuyện này, chúng ta đều là tòng phạm!”

Đầu Cảnh Bất Mị nhói lên, đến tuổi này, nhưng anh chưa bao giờ làm chuyện gì phạm pháp cả, đây là lần đầu tiên.

Bộ đàm trên xe vang lên, là giọng của Kế Hiếu Nam.

“Đây điểm B, sau 7 phút nữa, Hoàng Hậu sẽ vào mục tiêu! Over!”

Tiếp theo là giọng của Vệ Bảo, “Đây là điểm C,... Khụ... có điều này, tôi là người qua đường Át hay là người qua đường Bính vậy? Over!”

“Anh là người qua đường Bính! Em mới là người qua đường Át!” Vưu Giai cầm bộ đàm trả lời, “Chuyên nghiệp chút đi, được không vậy!”

Có tiếng lật trang giấy truyền tới từ đầu kia của bộ đàm, Vệ Bảo nói: “Chuyên nghiệp đang ở trên xe tụi em, anh chỉ là tay mơ thôi, khi gió! Lại quên lời thoại rồi!”

“Có ba câu thoại thôi mà...” Vưu Giai nghĩ, đến thời điểm mấu chốt, lũ đàn ông này thật cùi bắp.

Cảnh Bất Mị nghiêm mặt hỏi, “Vợ! Lời thoại của anh là hai câu nào?”

Đầu Vưu Giai toàn vạch đen, đỡ trán không muốn nói.

Hôm qua bị ai đó ép luyện tập suốt sáu tiếng đồng hồ, kết quả đi đâu mất rồi!

Khang Hi ở ghế sau lạnh lùng lên tiếng, “Lái xe! Đừng nói nhảm với tôi!”

Cảnh Bất Mị run lên, đây là hiện tượng ngủ chưa đủ giấc, rụt cổ, vội vàng nhả ga.

Đến điểm Kế Hiếu Nam nói, Khang Hi và Nếp xuống xe, Cảnh Bất Mị lái xe cách xa mười thước.

Con đường này không phải đường chính, khá heo lánh, sáng sớm chẳng thấy ai, xe cộ càng không.

Nếp ngồi trước mặt Khang Hi, ngoẹo đầu nhìn chủ, thi thoảng muốn liếm đuôi phải của mình.

Khang Hi ngăn: “Không được!”

Nó gục đầu, nhìn đuôi phải của mình.

Trên đuôi phải những máu là máu, da thịt lồi cả ra ngoài, bị thương cực kì nghiêm trọng.

Khang Hi xoa trán nó, “Ngoan đi, đừng có giỡn!”

Nếp thè lưỡi, giữa đuôi phải và chủ, quả quyết chọn nghe lời chủ.

Vưu Giai ở trên xe, đau lòng vuốt ve bộ đồ nghề hóa trang đặc tiền của mình, buồn muốn khóc.

“Bộ đồ nghề tốt như vậy, lần đầu tiên sử dụng, lại dùng trên một con chó!”

Cảnh Bất Mị oán thăm, ai bảo em cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, lại còn vỗ ngực nói với Khang Hi rằng cái gì cũng sẽ làm.

Nhìn đi, báo ứng tới rồi đó.

Kẻ đáng thương nhất là cậu, rõ ràng món này do cậu bỏ tiền ra mua, thế mà lại không thể nói.

Giọng nói của Kế Hiếu Nam lại phát ra từ bộ đàm: “Còn hai phút nữa Hoàng hậu sẽ tới, mọi người chuẩn bị vào vị trí!”

“Người qua đường Bình đã vào vị trí!” Giọng của Vệ Bảo.

Cảnh Bất Mị và Vưu Giai nói: “Tài xế gây tai nạn kiêm người qua đường Giáp và người qua đường Ất! Ok!”

“Do it now!”

Dứt lời, Khang Hi lùi ra khỏi Nếp, đưa tay giả làm súng với nó, “Pằng!”

Đây là trò mà rất nhiều thú nuôi thích chơi.

Nếp tuân lệnh, ngay lập tức nằm xuống đất giả chết, thành tình như chủ nhân của nó, trước đó còn ‘grào’ một tiếng cực kì chuyên nghiệp.

Cảnh Bất Mị lập tức nhấn mạnh chân ga lao tới, qua cạnh Nếp thì phanh gấp, Vưu Giai vội vàng xé túi máu đã chuẩn bị sẵn, rải lên đường – máu gà!

Lúc đó cô còn hỏi Khang Hi, việc gì khổ thế, sao không dùng xi rô giả làm máu, Khang Hi khinh bỉ trả lời, “Cô ấy cũng có chó!”

Vưu Giai liền ngậm miệng.

Ngần vịn lần không được so chỉ số thông minh với Khang Hi, đây là hành vi tự ‘mần’ nhục.

Tiếng thắng xe rít lên trong bầu không khí tĩnh mịch vào sớm tinh mơ, chói tai hơn bất kỳ lúc nào.

Vưu Giai đóng cửa sổ vỗ vai Cảnh Bất Mị, “Được rồi, đi nhanh lên!”

Cảnh Bất Mị lập tức rẽ qua góc cua, tăng tốc.

“Nếp!”

Một tiếng gào tuyệt vọng bị thương, như sấm chớp rền vang phá tan sự yên tĩnh của sáng sớm. Âm sắc đau đớn khiến người nghe không thể không động lòng, chẳng hề có một cảm giác giả tạo, cứ như thấy u bị tông xe.

Gọi là gì à, gọi là kỹ thuật diễn!

Khứu giác của chó rất bén, Vừng nhanh chóng ngửi được mùi máu tanh trong không khí, hú một tiếng, bắt an gãi móng lên mặt đất.

Lúc này, Cảnh Bất Mị lái xe, xẹt qua cạnh người Hiểu Hiểu nhanh như chớp.

Hiểu Hiểu xoay người lại, nheo mắt, nhanh chóng nhớ kĩ biển số xe, đây là bệnh nghề nghiệp!

“Đi nào, Vừng!”

Vừng gắng sức lao về trước, suýt nữa cô không giữ được nó. Rất nhanh sau, cô nhìn thấy Khang Hi và Nếp đang tiếp tục giả chết nằm trên đất.

Khang Hi đang ôm Nếp, không ngừng gọi to tên của nó. Trên đùi phải của Nếp chảy máu tí tách.

Đương nhiên rồi, anh chuẩn bị nhiều máu gà lắm.

Hiều Hiểu thoáng thở phào nhẹ nhõm. Đừng trách cô lạnh lùng, tuy rằng là người thuộc tộc yêu chó, nhưng thi thoảng, không phải người gặp chuyện không may thì sự tình sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.

Vùng thấy đồng loại của mình nằm trong vũng máu, xoay quanh Hiểu Hiểu không ngừng.

Nó xuất thân từ chó cảnh sát, được huấn luyện cứu chữa, xoay quanh là muốn nhắc chủ nhân, phía trước cần trợ giúp.

Hiều Hiểu vỗ về Vùng đang quỳnh lên, bước nhanh tới cạnh Khang Hi.

Đùi phải của Nếp xuất hiện ngay trước mắt cô, Không hổ là tác phẩm của Vưu Giai, khó mà phân biệt bằng mắt thường.

Khang Hi biết cô tới, thuận thế ngẩng mặt lên một góc 45 độ, tỏ ra đau đớn như dao cắt, khóe mắt ươn ướt. Cái kiểu nước mắt đọng trên khóe mi mà không rơi xuống trông rất đẹp, nhìn anh khiến người ta có cảm giác cực kì đáng thương, tựa như vừa đụng vào sẽ tan.

Kẻ Hiếu Nam núp một bên nhìn lên, nếu không biết Khang Hi đang diễn thì đến hán cũng muốn khóc theo.

Mười bảy, mười tám giải thưởng của anh đâu phải lấy không.

Hiều Hiểu nhìn anh, sùng sốt.

Khuôn mặt này, chẳng phải là Khang Hi đó sao? Cô không ngờ rằng mình sẽ gặp lại anh.

Có điều thời điểm lúc này không cho phép cô cảm khái, cứu con chó quan trọng hơn.

Nhiều mày nhìn Nếp, định đưa tay kiểm tra vết thương nó.

Khang Hi lập tức ôm chặt lấy Nếp, bộ dạng như thể yêu chó như mạng, “Đừng đụng vào con bé!”

Hiều Hiểu cũng tự biết mình không phải bác sĩ thú y, chỉ biết sơ sơ mà thôi. Chẳng hạn, nếu như Vùng bị cảm mạo tiêu chảy, cô có thể hốt thuốc theo bệnh, nhưng bị thương nặng thế này thì e rằng phải cần bác sĩ thú y giải quyết.

Nếp nhắm mắt giả chết, nhưng dù sao cũng chỉ trong một thời gian nhất định. Nó là chó, Khang Hi ôm nó như vậy, con bé định liếm anh theo bản năng.

Vậy mà vừa mở mắt, bị Khang Hi trừng một phát, sợ đến mức lập tức nhắm mắt lại, tiện thể rên ư ư một tiếng.

Sau một tiếng này, Khang Hi lại sốt ruột ôm nó gọi tên.

Vùng đi tới trước mặt Nếp, dùng cái mũi ươn ướt cọ vào mặt con bé, như một kiểu cổ vũ của loài chó.

Khang Hi nắm lấy tay Hiểu Hiểu, cảm giác trơn nhẵn ẩm áp khiến lòng anh thấy rất thoải mái.

Kẻ Hiếu Nam nhìn thấy, khinh bỉ một trận, rõ ràng là đang thừa cơ sờ mó.

“Tiểu thư, ở đây có phòng khám thú y nào không?”

Hiều Hiểu chỉ vào chỗ Kẻ Hiếu Nam đang trốn, “Ở đó có một căn, nhưng nhỏ lắm, để tôi dẫn anh đi.”

Khang Hi cảm động rơi lệ, nở nụ cười: “Cảm ơn cô!”

Nước mắt ứa ra khỏi vành mắt theo nụ cười, trong vẻ cứng cỏi kiên cường lộ ra chút yếu đuối gây xúc động cực kỳ, tin rằng, đầu trái tim có cứng rắn đến mấy cũng sẽ bị anh từ từ làm tan chảy.

Đột nhiên trái tim Hiểu Hiểu bị kích thích, ngửa ngửa.

Khang Hi ôm Nếp, cẩn thận bảo vệ nó trong lồng ngực, cái bộ che chở như vậy khiến một người cũng yêu chó như Hiểu Hiểu cảm thấy cực kì đồng cảm.

Kẻ Hiếu Nam đang xem kịch, biết sắp đến lượt mình lên sân khấu.

Thấy Vệ Bảo đang đứng bên cạnh lăm nhăm thuộc thoại, đá thẳng một phát.

“Mau trốn đi cho tôi!”

Hai người bọn họ đã mua chuộc bác sĩ của phòng khám thú y này, một là thám tử tư, một là nhà đầu tư chuyên nghiệp, song kiếm hợp bích, dễ như trở

bàn tay ấy chứ?

Kế Hiếu Nam đã điều tra từ trước xem hiện chủ nhân của phòng khám này đang muốn cái gì nhất.

Không cần nói thêm, đã làm ăn thì nguyện vọng lớn nhất đương nhiên là muốn tiền vào như nước rồi.

Sau đó, Vệ Bảo ra tay. Khả năng buôn bán của anh không phải dạng xoàng, tùy tiện đề xuất vài ba phương án là có thể khiến phòng khám này nổi bật ngay.

Vì thế, chỉ cần chứng minh không làm điều phi pháp, chủ phòng khám dang chia khóa ngay lập tức.

Kế Hiếu Nam diễn vai bác sĩ thú y, Vệ Bảo vai người qua đường Bính.

Hiếu Hiếu đưa Khang Hi tới trước cửa phòng khám. Mới sáng sớm, đương nhiên phòng khám không thể nào mở cửa, vì cô nhớ chủ phòng khám ngủ ở đây, thế nên dùng sức vỗ vào cửa.

Kế Hiếu Nam sửa lại cái áo blouse trắng, soi gương nhìn lại mặt mình một chút. Hiếu Hiếu từng gặp hắn, thế nên Vuư Giai có hóa trang cho, còn cả dán ria mép.

Hiếu Hiếu thường tới đây để mua thức ăn cho chó, thấy Kế Hiếu Nam lạ mặt, liền hỏi: “Cho hỏi, bác sĩ La đâu rồi?”

Bác sĩ La là chủ phòng khám này.

“Bác sĩ La bị thấp khớp, nằm ở nhà, tôi thay bác ấy vài ngày.”

Diễn kịch chẳng có gì khó với Kế Hiếu Nam cả, với thân phận là thám tử tư, hắn thường phải cải trang, quá quen rồi.

Khang Hi lo lắng xông tới trước, “Bác sĩ, chó của tôi bị tung xe! Hãy mau cứu nó!”

Kế Hiếu Nam vạch mắt Nếp ra, kiểm tra qua vết thương một cách rất chuyên nghiệp, chẩn đoán rằng: “Bị thương rất nặng, mất quá nhiều máu, phải phẫu thuật ngay lập tức! Mang con chó vào đây cho tôi!”

Khang Hi tỏ ra như thể sợ bị người khác làm đau Nếp, “Phòng phẫu thuật ở đâu, tôi bế nó vào.”

Hiếu Hiếu thấy không còn chuyện của mình nữa, xoay người định bỏ đi.

Lúc này, Vệ Bảo lên sân khấu, cũng qua hóa trang, diễn vai tay mơ mới nuôi thú.

“Tiểu thư, tôi muốn hỏi, chó husky hai tuổi thì nên mua dây dắt chó loại nào thì được!” Lời thoại đầu tiên của Vệ Bảo đã qua trườn suôn sẻ.

Bây giờ phòng khám chỉ có một mình cô, chắc là xem cô là nhân viên phòng khám.

Hiếu Hiếu cũng lười giải thích, càng giải thích càng phí thời gian, chỉ vào một kệ cách đó không xa: “Bằng da! Loại lớn!”

Dây bằng da vừa chắc vừa mềm mại, cảm giác dễ chịu, thích hợp cho giống husky được mệnh danh là ‘sờ hoài không muốn buông’.

Chân cô vừa chồm bước thì Vệ Bảo lại hỏi tiếp: “Thức ăn cho chó, loại nào thì tốt vậy?”

Rõ ràng cố tình giữ chân, không cho cô đi.

Trong phòng phẫu thuật, Nếp vui vẻ cọ tới có lui trên người Khang Hi.

Kế Hiếu Nam nhìn lên Hiếu Hiếu qua khe cửa, “Sao cậu lại theo vào, cậu ở đây thì không thể giữ chân cô ấy đâu.”

Khang Hi vỗ vào đầu Nếp. “Tôi càng thương Nếp thì cô ấy càng có thiện cảm với tôi.”

“Nhưng mà cậu cũng biết tính cô ấy lạnh lùng, không thích xen vào việc của người khác rồi đấy, đưa cậu tới đây xong sẽ đi ngay thôi!”

Khang Hi đút cho Nếp một miếng thịt thăn, tỏ ra khen ngợi nó, “Chuyện này chứng tỏ IQ tôi cao hơn cậu.”

Mặt Kế Hiếu Nam toàn vạch đen, không uống tài liệu hắn phí công điều tra, đã khiến anh nghĩ ra được kế này. Tuy không tra được rốt cuộc cô ở lâu nào, đảm nhiệm chức vị gì trong đội đặc cảnh, nhưng mỗi sáng chạy bộ cô gặp ai, chuyện gì, hắn đều ghi chép tỉ mỉ.

Như Khang Hi đã nói, tính tình cô gái này lạnh lùng đến quá đáng, chỉ tỏ ra là có hơi quan tâm đến chó một chút thôi.

“Cậu định bao giờ ra ngoài?”

Khang Hi nói, “Đề tôi bình tĩnh trước đã?”

“Hả? Bình tĩnh làm gì?”

Khang Hi lườm hần, “Vì bây giờ tôi đang rất phấn khích!”

“Kế Hiếu Nam: ...”

Vệ Bảo nói đủ ba lời kịch của mình, chính thức hoàn thành nhiệm vụ.

Thấy anh ta đã bỏ đi, Hiếu Hiếu vừa dậm bước lần hai thì Cảnh Bất Mị và Vưu Giai lên sân.

Cảnh Bất Mị là người qua đường Giáp, Vưu Giai là người qua đường Ất.

Cũng như Vệ Bảo, mang nhiệm vụ giữ chân Hiếu Hiếu.

Ngoài trừ nguyên nhân kể trên, còn có...

Kế Hiếu Nam dòm Khang Hi đang nhìn chằm chằm người qua khe cửa, ánh mắt như hận không thể nuốt Hiếu Hiếu vào bụng.

“Sao cậu không ra ngoài nhìn, xem cho rõ!”

“Ra ngoài thì sao nhìn chằm chằm cô ấy được nữa, nhất định cô ấy sẽ sinh nghi. Đừng có làm phiền tôi!”

Kế Hiếu Nam tròn tròn mắt.

Vâng! Chúng tôi ngu, chỉ có IQ của cậu mới cao.

Chờ phần diễn của Cảnh Bất Mị và Vưu Giai kết thúc, Khang Hi cũng xem đủ rồi, hài lòng bước ra ngoài.

Hiếu Hiếu cảm thấy hôm nay có gì không đúng, nhưng lại chả nói được là không đúng ở đâu.

Thấy Khang Hi đi ra, lịch sự hỏi, “Thế nào rồi?”

Khang Hi lắc đầu, “Vẫn đang cú!”

Hiếu Hiếu không biết nói an ủi, sống chết có số, người như vậy, mà chó cũng thế.

Cô ở lại chỗ này cũng chẳng giúp được gì, sắp tám giờ rồi, cô còn phải đi làm.

Vừa định chào thì Khang Hi áp úng nói, “Tôi có chuyện muốn nhờ cô! Là thế này...” Anh háng giọng, “Hôm nay tôi ra ngoài... không mang đồng nào cả!”

Hiếu Hiếu biết, anh muốn mượn tiền.

Nghĩ lại, lúc ra ngoài cô chỉ mang tiền lẻ theo, sợ là cũng không giúp được.

Khang Hi kéo mũi lưỡi trai xuống thấp hơn, sau khi hoàn toàn không thấy rõ mặt nữa, tiếp. “Vốn là có trợ lý tới đưa tiền, nhưng cậu ấy đang ở tình khác... Vừa nãy bác sĩ nói có thể ghi nợ được... nhưng tôi không muốn để người khác biết mình là Khang Hi cho lắm.”

Có nghĩa là, anh là ngôi sao lớn, mấy chuyện ghi nợ, anh không làm được.

Nói đến chuyện ghi nợ, thật ra cô và bác sĩ La, chủ phòng khám ở đây cũng có qua lại đôi chút. Trong khu vực quanh đây chỉ có mỗi phòng khám này thôi, cô toàn đến đây mua thức ăn cho chó.

“Đề tôi!” Tuy rằng cô không thích xen vào việc người khác, nhưng vì là Khang Hi, cô quyết định giúp một tay. Cô vật ngã anh, anh không mang thù, coi như đề xin lỗi vậy. Cô cũng không sợ anh thiếu nợ không trả. Chạy trời không khỏi nắng, huống chi anh lại nổi tiếng như vậy.

Cô gọi điện cho bác sĩ La, đương nhiên đối phương liền đồng ý.

“Cám ơn cô!” Khuôn mặt Khang Hi rất chân thành, chẳng có vẻ khách sáo chút nào.

“Không cần khách khí, tôi vẫn nợ anh một lời xin lỗi!”

Khang Hi cười nói, “Không sao đâu, tôi cũng quên chuyện ấy rồi! Đúng rồi, cô ở đâu vậy, đến lúc đó tôi trả tiền cho cô.”

“Không cần, tôi đưa cho anh tài khoản, anh gửi tiền qua là được!” Ý thức tự bảo vệ của cô không chỉ mạnh bình thường thôi đâu nhé.

“Như vậy sao được, tôi còn muốn đến nhà cảm ơn!” Nói rất có lý, hoàn toàn thể hiện ra mình là một thanh niên tốt của xã hội.

“Đến nhà thì không cần đâu! Cũng nào phải chuyện to tát gì!”

Khang Hi rất nghiêm túc tiếp, “Không được, biết ân phải báo. Nếu cô không thích bị quấy rầy, ít nhất hãy để tôi được mời cô một bữa cơm!”

Kế Hiếu Nam đang ở bên kia nghe lén, không nhịn được mà khen hay.

Thủ đoạn này, đúng là số-dzách.

Không nói địa chỉ thì hãy hẹn với tôi, buộc người ta phải chọn một.

Hiếu Hiếu hơi không kháng cự được tuýp thanh niên tốt kiểu này, không phải anh là ngôi sao lớn à, sao lại không có chút kiêu ngạo nào vậy? Ngẫm lại, thấy anh không tính toán chuyện bị cô vật ngã, nếu còn từ chối thì lại thành ra cô không lịch sự.

Huống chi, An Hủy và anh cũng thường xuyên tiếp xúc, để lại một nhân tình, sau này cũng dễ gặp nhau.

Cô thỏa hiệp, “Ăn cơm thì không cần đâu, tôi ở tòa 8 Phúc Đê, nhà 1201!”

“Cho tôi số điện thoại đi!”

Hiếu Hiếu sùng sốt, “Không cần đâu!”

“Tôi muốn đến nói cảm ơn, dù gì cũng phải xác định là cô có nhà chứ.”

Lý do đường hoàng đến là bao nhiêu, khiến người ta hoàn toàn không bắt thóp được gì.

Hiếu Hiếu lại bắt đầu đọc số điện thoại của mình, vừa nói xong, di động trong túi vang lên, lấy ra nhìn thì thấy một dãy số lạ.

Không phải là không đề phòng, nhưng anh là một siêu sao nổi tiếng trong giới giải trí, chẳng có quan hệ quyền lợi gì tới cô, chớ khi anh đến nhà cảm ơn rồi, không chừng sẽ không liên lạc nữa.

Khang Hi giờ điện thoại của mình lên, “Đây là số của tôi, lưu lại nhé!”

Đột nhiên Hiếu Hiếu nhận ra, Khang Hi chính là loại người mà cô không giỏi đối phó nhất.

Nhiệt tình, lại hơi đều giả, giống như An Hủy.

Lúc này, Kế Hiếu Nam bước ra ngoài, phụ trách kết thúc màn kịch.

Nếp đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tốt nhất là nên chuyển đến bệnh viện thú y lớn, nếu cần, hẳn sẽ lập tức thu xếp cho.

Khang Hi mừng đến chảy nước mắt, quay sang cảm ơn Kế Hiếu Nam rồi rít.

Vấn đề tiền phẫu thuật, Hiếu Hiếu đã giải quyết xong.

Mọi chuyện đều ok!

Sau khi Hiếu Hiếu rời đi, phòng khám lại đóng cửa, các diễn viên tập trung lại một chỗ, bỏ lớp hóa trang, uống trà.

Khang Hi quay sang nói với Vệ Bảo, “Cô ấy ở phòng 1201, trong một tuần, tôi muốn người của phòng 1202 phải dọn dẹp!”

Ngoại trừ Vệ Bảo, tất cả mọi người đều rất sùng sốt.

Vệ Bảo ôm trán: “Tôi đang nghĩ, vì sao đột nhiên cậu lại muốn mua nhà ở Phúc Đê, thì ra là còn chiêu sau!”

Đám người Cảnh Sát Mị bỗng nhớ tới giấy bắt động sản mà Vệ Bảo mang tới hôm đó.

“Tôi không ép dời đi, chỉ đổi nhà thôi. Hơn nữa, nhà tôi mua là căn lớn nhất, đổi nhất định sẽ không lỗ!” Khang Hi nói rất hùng hồn, “Tôi đã nghĩ xong lý do, cậu nói với người ta, bạn của cậu tin vào phong thủy, căn của bọn họ hợp với anh ta. Anh ta sẵn lòng thêm tiền để được đổi, lại còn bao trọn lắp đặt thiết bị cho nhà của họ! Trả tiền mặt, mọi giấy tờ sở hữu đều do luật sư của tòa nhà bọn họ làm!”

Chuyện hơi như vậy, trừ khi gia đình kia bị ngu, chứ chẳng có chuyện không chịu đổi.

Khang Hi lại bổ sung, “Nhớ dặn bọn họ giữ bí mật, nói rằng, nếu để người khác biết phong thủy không linh thì bạn của cậu không chịu đổi nữa.”

Xem bản tính người này này. Có lẽ Khang Hi đã tính toán kỹ lưỡng cả rồi.

Bây giờ Vệ Bảo, Cảnh Bất Mị, Vuơ Giai, Kế Hiếu Nam đều đang muốn quỳ lạy cúng bái anh.

“Tôi còn phải quay phim, trước tiên lắp đặt các trang thiết bị giúp tôi, phải hoàn thành trong vòng một tháng, nhưng không được gây ra tiếng động lớn, quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi! Tùy tiện làm là được, dù sao thì tôi cũng nhanh nghĩ cách sang ở chỗ cô ấy thôi.”

Giọng điệu ngông cuồng là thế, nhưng không ai dám bảo anh nói khoác, vì từ trước tới nay, anh luôn nói được làm được.

Cảnh Bất Mị nịnh nọt hỏi, “Ông chủ, ngài xem còn dặn dò gì nữa không?”

“Không, à, chụp ảnh chưa?”

“Rồi!” Cảnh Bất Mị đưa thẻ nhớ máy ảnh cho anh.

Đây là một loạt ảnh chụp Hiếu Hiếu ở phòng khám thú y ban nãy, cực kì rõ nét, dùng máy ảnh siêu nét, bảo bối của cửa hàng Kế Hiếu Nam.

Khang Hi hài lòng nhét thẻ nhớ vào trong túi áo, “Được rồi, chuẩn bị về nhà, Lão Cảnh đặt vé máy bay, ngày mai trở về phim trường! Đúng rồi, mua cho tôi một cái máy tính bảng trước đã...”

Nhất thời Cảnh Bất Mị không phản ứng kịp.

Khang Hi chỉ vào thẻ nhớ, “Cậu muốn tôi nhìn chăm chăm cái vỏ thẻ này suốt một tháng sao?”

Cảnh Bất Mị: “...”

Cậu cực kì muốn trình bày một ý kiến, rằng, chắc chắn Khang Hi không phải người trái đất, cậu bắt đầu lo lắng cho cô gái kia.

Hiệp thứ tư...

Khang Hi toàn thắng.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tin Đồn Ung Thư Nảo

Cảnh Bất Mị cứ tưởng vì theo đuổi vợ Khang Hi sẽ không thêm quay phim, thiếu chút nữa là buồn đến xuất huyết não. Giờ thì hay quá rồi, vội vàng bảo trợ lý Tiểu Trần xếp hành lý, còn dặn đi dặn lại rằng nhất định phải bảo vệ máy tính bảng mới mua cẩn thận, không được để hư, bây giờ nó là bảo bối của Khang Hi.

Ngày hôm sau, trở lại trường quay, Khang Hi nhanh chóng vào vai, đạo diễn cười toe toét.

Nhưng, rất nhanh sau đó, đạo diễn lại muốn khóc.

Bởi vì Khang Hi yêu cầu, quay toàn bộ những cảnh chỉ có một mình anh trước. Trong giới giải trí, anh được công nhận là vua không NG, cảnh độc diễn của anh, đạo diễn chỉ lần lượt hô hai từ.

Quay: Action!

Quay xong: Cut! (đương nhiên không phải Cut để quay lại!)

Thợ đập clapper board, cứ đóng mở ‘bập bập’ liên tục, viết buổi diễn, lần quay, thông tin đạo diễn, tên phim lên bảng, chủ yếu là đánh dấu cho mỗi lần quay một đoạn phim, dùng để phân biệt trong công đoạn xử lý hậu kì, cắt nối biên tập. Vì Khang Hi nên bộ phận công tác này cũng phải đuổi theo cho kịp tốc độ.

Ngoài ra, nhân viên phụ trách đạo cụ, trang phục, trang điểm cũng phải chạy theo cho kịp với nhịp độ này, không được loạn, tránh xảy ra bất kì chi tiết sai sót nào so với những cảnh quay khác khi lên phim.

Mỗi khi đến cảnh của Khang Hi, bọn họ làm việc rất khẩn trương, ngay cả nước bọt cũng không dám nuốt.

Chế tác bộ phim này có 75 tập, về cảnh của mỗi người, riêng phần Khang Hi chiếm hơn 800 cảnh, không thể nào quay hết trong một tháng, đó là theo tốc độ bình thường. Dù có đại thần không NG Khang Hi rút ngắn thời gian thì nhanh nhất cũng phải trên dưới sáu tháng. Đó là chưa tính khi hậu kì, cắt nối biên tập, có thể cần thời gian để quay bổ sung.

Lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như thế, đương nhiên Khang Hi hiểu rõ. Thế nên anh quyết định, trong vòng một tháng, quay được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, quay hết một tháng, anh yêu cầu được về nhà nghỉ một tuần rồi trở lại để đóng tiếp.

Trước đây, khi anh và các diễn viên khác đóng chung, đối phương NG, khuôn mặt anh vẫn không hề thay đổi.

An Hủy từng nói anh mắng diễn viên khác đến phát khóc, ấy là hoàn toàn không có cơ sở. Khang Hi chưa bao giờ lãng phí nước bọt để mắng người khác, dùng ánh mắt cũng đủ rồi. Dùng ánh mắt là đủ để biểu đạt rất rõ ràng rằng anh khinh bỉ bạn đến cỡ nào.

Dưới ánh mắt đó, rất nhiều diễn viên muốn nói, tim gan phèo phổi rất đau, dạ dày còn đau hơn, rất muốn khóc.

Có điều, sau khi dùng mắt đâm cho hai đao, anh liệt cơ mặt, ngồi trên ghế uống trà nghỉ ngơi, để đạo diễn tự lo.

Ấy mà, lần này anh lại hướng dẫn người khác đóng phim, còn truyền thụ làm sao để có thể thuộc lời thoại vừa nhanh vừa kỹ.

Khiến các anh chị em diễn viên như thấy gió xuân thổi qua, được yêu mà lo ngay ngáy.

Cái này... không đúng lắm.

Đạo diễn Vương Lão là một trong những đạo diễn nổi tiếng trong cả nước, nhận không ít những giải thưởng dành cho đạo diễn xuất sắc nhất cả trong và ngoài nước, từng hợp tác với Khang Hi qua nhiều phim điện ảnh và truyền hình. Tuy Khang Hi không để ông được hưởng cảm giác gân cổ mắng người, nhưng quả thật, từ tận đáy lòng, ông rất tán thưởng tài năng của anh. Đạo diễn thích những diễn viên chỉ cần nói một hiểu mười.

Vương Lão đang rất rầu. Thời thế thay đổi rồi. Chưa nói đến việc cướp đi niềm vui thú khi được mắng người, mà nay còn xen vào việc chỉ đạo của ông nữa. Nghĩ tới việc Khang Hi bảo quay xong một tháng sẽ về nghỉ, ông không bình tĩnh nổi.

Buổi tối, khi đoàn làm phim kết thúc công việc, ông len lén kéo Cảnh Bất Mị vào một góc.

“Tiểu Cảnh, dù cháu là quản lý, bác là đạo diễn, công việc khác nhau nhưng dù gì cũng đã quen biết lâu rồi, bác đối xử với cháu như con trai ruột, đúng không?”

Cảnh Bất Mị chẳng hiểu đầu của tai neho thế nào. Dù Vương Lão có biệt danh là Vua sư tử rống nhưng quả thật sau khi quay xong, phải công nhận rằng ông là một bác già rất tốt bụng, cũng khá quan tâm, chăm sóc cho cậu. Gật đầu, “Bác có chuyện gì thì nói đi, đừng vòng vo nữa, cháu mà biết thì nhất định sẽ nói ngay!”

Vương Lão ghé vào tai, khẽ hỏi: “Có phải Khang Hi đã mắc bệnh giai đoạn cuối rồi không?”

Cảnh Bất Mị đơ mặt.

Vương Lão tự lẩm bẩm, “Cháu nhất định không được giấu bác, vừa rồi bác còn hỏi tại sao Khang Hi lại liều mạng quay gấp như vậy, còn đòi về nghỉ một tuần...”

Người nhà của diễn viên đóng phim có thể tới chào hỏi, cũng có ngày nghỉ, nhưng đa số các diễn viên đang hoàng nghiêm túc sẽ không nghỉ nhiều lắm, đâu có vào dịp tết thì cũng tự giác ở lại trường quay đón năm mới để đuổi kịp tiến độ thôi. Dù nổi tiếng đến mấy cũng vậy, nếu không sẽ bị mang tiếng ngay. Đã hợp tác Khang Hi nhiều năm như vậy, đừng nói là xin nghỉ, thật ra anh là người cuồng việc, chưa bao giờ thấy chủ động xin nghỉ như lần này.

Cảnh Bất Mị lấy lại tinh thần, trong ngực có cảm giác là lạ: “Cậu ấy nói gì ạ?”

Vương Lão chỉ vào đầu, “Nó nói đau đầu!”

Mặt Cảnh Bất Mị đen thui, hận không thể cắn Khang Hi một phát. Cái trò này, tên ấy chơi đến nghiện.

Mặt của Vương Lão ngay lập tức trở nên rất khó coi, tưởng là mình đoán đúng rồi, lòng lạnh ngắt, vành mắt ửng đỏ.

Chỉ tại trước nay Khang Hi quá biết làm người, người ta NG, dù khinh bỉ nhưng vào sinh nhật của bất kì diễn viên đã từng hợp tác nào, anh đều không quên tặng quà (thật ra chỉ động mồm, dặn Cảnh Bất Mị làm). Cấp đạo diễn, ngày lễ tết, anh nhất định sẽ gọi điện hỏi thăm, còn đặc biệt tự đến tận nhà thăm những mấy người như Vương Lão nữa. Mọi người đều cho rằng Khang Hi là người tốt, chứ thật ra anh nào phải người trái đất.

Vương Lão đau lòng, tự động tưởng tượng ra một kịch bản, chẳng bao lâu nữa Khang Hi sẽ rời khỏi cuộc đời, là một diễn viên, anh muốn mau chóng hoàn thành bộ phim này.

Nói không chừng... đây chính là tác phẩm cuối cùng.

Người già dễ bị cảm động, nghĩ một chút mà nước mắt đã tuôn rơi, “Đồng chí tốt, diễn viên giỏi, đạo đức tài năng đều tuyệt vời!”

Trán Cảnh Bất Mị đầy vạch đen, “Vương Lão, bác đừng nghĩ lung tung!”

Có thứ gọi là tai họa còn mãi với thời gian, cho dù cả đám bọn họ đi đời thì Khang Hi cũng sẽ không chết.

Vương Lão nức nở: “Được rồi! Cháu không nói cũng không sao, bác hiểu!”

Ông xem Khang Hi như thể một hình mẫu của đồng chí Tiêu Dụ Lộc (*) của giới giải trí này, phẩm chất cao thượng, chịu thương chịu khó, sắp chết rồi cũng cố gắng hoàn thành công việc.

(*) Tiêu Dụ Lộc: Là một cán bộ mẫu mực của Trung Quốc.

“Vương Lão, bác lạc hướng rồi!”

Ngoại trừ dễ cảm động, người già còn mắc bệnh cô chấp, đã nghĩ gì thì cứ khẳng khẳng là thế, đã đi thẳng thì nhất định sẽ không rẽ không quẹo vào đâu.

“Cháu không cần giải thích nữa, bác hiểu mà!” Ông vỗ vai Cảnh Bất Mị, “Cháu yên tâm, nhất định bác và đoàn làm phim sẽ dốc hết sức phối hợp, nhất định sẽ để Khang Hi nhìn thấy bộ phim này được phát sóng... hức hức...”

Ông khóc bù lu bù loa, vừa lau nước mắt vừa gọi điện thoại.

“Phó Sinh, tôi nói với ông... hức hức...”

Phó Sinh là bạn tốt của Vương Lão, cũng là một đạo diễn nổi tiếng.

“Hức hức... Khang Hi sắp không ổn rồi! Đúng! Ông mau liên lạc với đạo diễn Mã, đạo diễn Trần, đạo diễn Lý đi, chúng ta hợp tác, có làm cho Khang Hi một phim phóng sự đề truy điệu không? Việc này mấy người chúng ta biết thôi, tạm thời đừng truyền đi, đừng để thanh niên nhà người ta chịu thêm gánh nặng gì!”

Những đạo diễn được nhắc tới trên là những người từng ôm nhau khóc ở lễ trao giải vì Khang Hi không NG.

Trong lòng Cảnh Bất Mị, giờ phút này, như có hàng nghìn con thảo nê mã chạy rần rập...

Không hổ là đạo diễn, sức tưởng tượng quá phong phú, lại còn tự biên kịch. Lực làm việc này, hoàn toàn không kịp ngăn cản.

Cậu muốn giải thích với Vương Lão, nhưng ông ấy đã nhập vai thì không thể tự kiềm chế, một mực cho rằng giải thích là che giấu, may mà không có ý thông báo cho cả thiên hạ.

Sau khi tạm biệt Vương Lão, Cảnh Bất Mị về lại khách sạn của đoàn làm phim, không chờ cậu tìm Khang Hi thì Tiểu Trần đã một đầu mồ hôi chạy tới, mặt mày tỏ ra rất cảm phiền, bung laptop trong tay.

“Lại gì nữa đây!?” Cảnh Bất Mị tức giận gất.

Tiểu Trần vội vàng mở laptop ra, tay click như điên vào một topic trên diễn đàn.

Nóng sốt — nghi ngờ Khang Hi mắc bệnh ung thư não, có thể không lâu nữa sẽ qua đời!

Đầu Cảnh Bất Mị như bị đánh, suýt nữa đập máy tính, miệng chừu đồng, “Tên khốn khiếp nào tung tin đồn nhảm vậy hả!”

Cậu tin chắc Vương Lão sẽ không bán đứng Khang Hi, thế chẳng lẽ đoạn đối thoại của Cảnh Bất Mị và Vương Lão bị người khác nghe lén?

Đừng để cậu biết tên khốn khiếp này là ai, không thì cậu sẽ phóng xe đâm chết.

Đột nhiên, di động cậu rung lên liên hồi.

“Lão Cảnh, đọc tin trên mạng chưa, đờ mờ thằng đó chứ, tôi đang tra địa chỉ IP...” Kế Hiếu Nam chưa nói hết thì đã bị Vệ Bảo giật lấy di động.

“Lão Cảnh, chuyện này không thể nhịn được. Tôi sẽ sắp xếp người, nhất định tìm được tên khốn khiếp đánh cho chết!”

Đây là anh em. Bình thường mặc bạn chà đạp thế nào, thời khắc mấu chốt, ai đâm bạn một dao, các anh em sẽ giúp bạn lột da rút gân hần.

“Các cậu đừng làm liều, một bài viết không làm được gì đâu, trong giới giải trí hay có những chuyện này, tôi sẽ xử lý!”

Người nổi tiếng, thị phi nhiều, không phải trước đây Khang Hi chưa gặp qua.

Tắt điện thoại, cậu xoa mũi, dặn dò Tiểu Trần, nếu truyền thông gọi tới thì nhất định không trả lời.

Đến phòng Khang Hi, cậu tức giận đến vẹo mũi, chỉ vào laptop rống: “Tại cậu giả vờ đấy! Giờ thì hay rồi, không biết thằng khốn nào nghe lén tôi vào Vương Lão nói chuyện, tung chuyện này lên mạng rồi!”

Khang Hi vừa tắm xong, quần khăn quanh hông, đang vừa lau đầu vừa uống nước.

Anh chớp chớp mắt, tỏ ra vô tội, nhưng lại bật ra câu nói rất kinh người: “Thằng khốn cậu nói là tôi đây!”

Rầm!

Cảnh Bất Mị buông tay, laptop rơi xuống đất, cậu đứng ngoài cửa phòng tắm, sàn không trải thảm, lát đá cẩm thạch, máy vi tính lập tức vỡ tan tành.

Khang Hi nhìn xác laptop vẫn còn bốc khói xanh, có lẽ là không sửa được rồi.

Cảnh Bất Mị tức phát run, hai con ngươi đang muốn bốc lửa.

Cậu chỉ biết, thằng cha này điên rồi, có thể khiến người ta tức điên được.

Khang Hi thay đồ ngủ, thông thả ngồi trên salon, “Đừng kích động, tôi có thể giải thích!”

Cảnh Bất Mị nổi sùng, phun nước bọt: “Rốt cuộc cậu đang giờ trò gì?”

Khang Hi chậm chậm mở miệng: “Lão Cảnh, tôi không định đóng phim cả đời, nếu không thì cũng chẳng mở văn phòng đại diện riêng.”

Thấy Cảnh Bất Mị đang tìm nước, anh tiện tay ném một chai nước khoáng qua, “Tôi nghĩ cả rồi, tranh thủ cuối năm nay sẽ làm đám cưới với Hiểu Hiểu, hai năm tiếp là thế giới của hai người. Đến khi tôi 29 tuổi, Hiểu Hiểu 28, thì có con...”

Giọng nói tự tin như thể đã theo đuổi được con người ta ấy, Cảnh Bất Mị nghe xong, lập tức phun nước.

Khang Hi đưa khăn giấy bên cạnh cho cậu, “28 tuổi sinh con là thích hợp nhất, sản phụ trên 30 không tốt cho cơ thể, đừng nói tôi không nhắc, cậu cũng lo nhanh giải quyết đi!”

“Tôi không hỏi cậu cái này!” Nếu trong tay Cảnh Bất Mị có cục gạch, nhất định sẽ nhắm ngay vào gáy anh, “Cái tôi hỏi là vì sao cậu lại giả danh tung tin rằng mình bị ung thư não?!”

Ai hỏi chuyện sinh đẻ làm gì? Còn nữa, cái tự tin này ở đâu ra thế?

“Cậu nghe không hiểu à? Tôi định sẽ kết hôn vào cuối năm nay! Bây giờ đã qua mấy tháng rồi! Đây là kế tạm thời, có thể giúp tôi bớt thời gian đóng phim, có thời gian theo đuổi Hiểu Hiểu!”

Với địa vị của anh trong giới giải trí, lịch làm việc đã dày đặc, vì kí hợp đồng rồi nên không còn cách nào khác, nhưng nếu phải làm hết thì lấy đâu ra thời gian để theo đuổi vợ?

Cuối cùng Cảnh Bất Mị cũng hiểu, anh đã vạch kế hoạch từ lâu, đầu tiên lừa Vương Lão, tranh thủ chạy về khi đang đóng phim mà không bị mang tiếng, sau đó thì giả bộ bệnh đến cùng. Anh bị ung thư não, ai dám bắt anh phải hoàn thành hết những kế hoạch đã lên sẵn nữa chứ, không chừng mức độ thông cảm tăng theo cấp lũy thừa, không cần trả tiền phạt do trái hợp đồng mà còn giữ lại để anh chữa bệnh không chừng.

Cậu dám nói rằng, con người này vừa có thể dối trá đạo đức giả, vừa tỏ ra chuyên nghiệp. Không phải đang làm đó sao, lừa Vương Lão.

Cứ vậy, được tiếng thơm, có thời gian, mà không ai nói anh có gì không đúng nữa câu.

Cảnh Bất Mị tức đến đấm ngực, quay ra cửa quát gọi, “Tiểu Trần!”

Tiểu Trần đang đứng ngoài cửa, nghe gọi đi vào.

“Lấy thuốc cho tôi!”

“Lấy thuốc? Thuốc gì? Bình thường anh có uống thuốc gì đâu?”

Tiểu Trần là trợ lí của Khang Hi, cũng là trợ lý của Cảnh Bất Mị, đâu nghe nói có bệnh cần uống thuốc gì.

Lão Cảnh đỏ mặt tía tai mà quát: “Thuốc chuột!”

Tiểu Trần đưa mắt nhìn Khang Hi cầu giúp đỡ, Khang Hi phát tay, lập tức chuồn đi.

Cảnh Bất Mị gào khóc, “Để tôi chết đi cho xong!”

Đương nhiên kế sách đời sống đời chết của Cảnh Bất Mị không thể gọi lên xú xiu thương hại nào của Khang Hi, anh đang tiếp tục lên kế hoạch cho chuyện lớn của đời mình.

“Chờ Hiểu Hiểu sinh con rồi, tôi định sẽ lùi ra sau sân khấu, làm nhà sản xuất hay đạo diễn thì vẫn chưa nghĩ ra!”

Cảnh Bất Mị không định đi tìm chết thật, quen biết Khang Hi nhiều năm như thế, đã học được cách làm sao để tiếp nhận sự thật một cách nhanh nhất.

“Sau sân khấu? Vì sao? Không phải cậu rất thích diễn sao? Đến lúc đó gạo nấu thành cơm rồi, còn sợ cô ấy chạy mất à?”

Ảnh mắt Khang Hi tối sầm, trầm mặc một hồi, đưa mắt nhìn qua Cảnh Bất Mị, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Cảnh Bất Mị lập tức ngồi thẳng người. Mỗi lần anh có bộ dạng thế này thì chắc chắn không phải nói đùa, tốt nhất là đóng tai nghe cho rõ.

“Tôi không muốn sau này hẹn hò, đi trên đường với Hiểu Hiểu còn phải tránh phải né paparazzi, càng không muốn có fan công kích cô ấy. Tôi không muốn giống người kia!”

Người kia là một đoạn lịch sử rất u ám trong giới giải trí.

Sáu năm trước, sau khi Khang Hi chính thức ra mắt không lâu, trong giới giải trí cũng từng có một Ảnh đế rất nổi, hầu như cũng rất giống Khang Hi bây giờ, dù là diễn xuất hay độ nổi tiếng. Thế nhưng vợ anh ta lại bị fan, paparazzi ép đến mức suýt phải nhảy lầu, sau đó cô ấy không thể chịu đựng được nữa, đòi ly hôn, đến bây giờ vẫn cần điều trị bác sĩ tâm lý.

Cũng vì vậy mà vị Ảnh đế ấy không thể gượng dậy, rút lui khỏi cái giới vừa vẻ vang vừa bẩn thỉu này.

Vợ chồng hai người ấy chia tay.

Là một ngôi sao, hoặc không nổi tiếng, chứ nếu nổi rồi thì không thể có đời sống riêng tư. Cho dù bạn có trốn trong nhà thì paparazzi cũng có cách moi móc tin mới. Yêu thương, kết hôn, sinh con, đó đều là những tin đồn mà đám săn ảnh ấy thích nhất.

Trong giới giải trí, chuyện sao kết hôn ngầm cũng là bình thường, nhất là những sao nam. Vì hễ tuyên bố kết hôn thì sẽ làm mục tiêu theo dõi của những tay paparazzi ấy. Sau khi cưới, bạn nhất định không được cãi nhau với vợ mình, không được đi cà đêm không về, không được ở xa vợ trong kì nghỉ. Chỉ cần có bất kì chuyện gì ở trên, trong logic của đám thợ săn ảnh sẽ cho rằng, chắc chắn tình cảm có nguy cơ tan vỡ! Hôn nhân gặp nguy cấp! Định ly hôn!

Sao càng nổi thì chuyện hôn nhân càng bị để ý, càng có nhiều yếu tố không thể khống chế hơn cả. Đôi khi không muốn ly hôn, nhưng đám paparazzi ấy lại ‘ép’ bạn phải ly, sau đó trở thành ‘câu chuyện phía sau’ mà bị bôi mớ hoai.

Nếu ngầm kết hôn, có thể bảo không muốn để fan bị đau lòng, vì có vài fan còn làm ầm ĩ đòi tự sát khi thần tượng kết hôn, cũng có thể do chịu hạn chế trong hợp đồng với công ty quản lý, hoặc vợ không phải người trong giới, nói cho hay là vì muốn bảo vệ người nhà.

Khang Hi hoàn toàn có thể, nhưng anh không muốn làm như vậy.

Người phụ nữ của anh, không cần phải giấu. Khang Hi muốn cô và anh nắm tay nhau, ngẩng cao đầu mà sánh bước giữa ban ngày ban mặt.

“Không đúng!” Cảnh Bất Mị vỗ vào đùi thật mạnh, “Nhờ đâu vợ cậu tương thật thì sao?”

“Nói cậu ngu mà vẫn không chịu nhận. Tôi là người sống rành rành, mặt mày hồng hào, tinh thần sáng láng xuất hiện trước mặt cô ấy, không phải là một bằng chứng sống để dả kích tin đồn nhảm đó sao. Vào thời khắc mấu chốt, tôi, vẫn, có, thể, làm!”

Ý nghĩa của cụm có thể làm không phải theo nghĩa gốc. Đàn ông khỏe mạnh đều hiểu cả.

Mặt Cảnh Bất Mị đỏ rần. “Được rồi, cậu giỏi! Thế còn nhà cậu thì sao?”

Hằng năm, mẹ Khang Hi đều đón đốc anh đi kiểm tra sức khỏe, sợ đầu có vấn đề.

“Thụ Sĩ xa như vậy, mẹ tôi không thể biết được tin này. Dẫu biết thì bà cũng vừa xem kết quả kiểm tra sức khỏe của tôi rồi đó thôi, không sao cả. Chị và anh rề thì chắc chắn sẽ không tin!”

Anh đã tính toán xong. Ung thư não gì chứ, miễn anh không chết thì nó chỉ là một tin đồn nhảm.

Đừng quên rằng, chuyện anh bịa đặt hư hư thực thực... có thể... đó không phải là chẩn đoán chính xác... anh phải để đường lui chứ.

Lão Cảnh bị anh chặn lời, không phản đối gì nữa, cứ một mực uống nước.

“Tôi biết trong lòng cậu khó chịu, thôi vậy đi, sau này tôi có con trai, sẽ để nó cưới con gái cậu...”

Cảnh Bất Mị quát, “Cút đi, sao cậu không nói để con gái mình gả con trai tôi!”

Khang Hi trả lời, “Con trai ngọc của cậu sao xứng với con gái tôi?”

Mặt Cảnh Bất Mị đầy vạch đen, nhìn anh chằm chằm.

Con người này đúng là trọng nữ khinh nam, con trai là đồ thừa không cần tới, thế nên tùy tiện tặng người ta.

Nhưng mà, bây giờ nói chuyện này, không phải hơi sớm rồi sao, còn chưa so bát tự mà?

Có điều, bây giờ cậu không dám ho he tiếng nào hết.

Ngày hôm sau, Khang Hi đến trường quay, nhân viên của đoàn làm phim đều là người của Vương Lão, đồ mắt nhìn anh. Vương Lão đứng đầu khóc sung hai mắt, trận này nhất định do Vương Lão làm âm lên, mọi người đều tự ngầm hiểu.

Nụ cười của Khang Hi hơi khựng lại, lộ ra vẻ tái nhợt, khiến nhìn anh vừa có vẻ hơi yếu đuối, lại vừa có vẻ kiên cường.

Nhiều người cảm môi, nghẹn ngào quay qua chỗ khác.

Cảnh Bất Mị đứng bên cạnh, chỉ dám nhìn chăm chăm vào mũi chân mình. Tái nhợt gì chứ, sáng sớm cậu ta tự trét mấy lớp phấn lên mặt đó.

Các người đều bị cậu ta lừa rồi!

Gi mà ung thư não, người tin tưởng cậu ta mới đúng là bị ung thư não, hết cứu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Tiến Hành Theo Đuổi Vợ

Một tháng trôi cái vèo, vừa qua tháng 5 thì nhiệt độ ở Bắc Kinh cũng bước vào mùa hè. Thế nhưng ở trường quay của ‘Thủy liễu thanh tiêu cảm y nhiệm’ lại đang là cảnh tuyết rơi trắng xóa như mùa đông. Vì để quay cảnh mùa đông trước khi thời tiết dần nóng bức hơn, đoàn làm phim tiến hành tạo cảnh tuyết, vì thế mà ta có cảnh tuyết tháng năm hiếm thấy thế này.

Rất nhiều người nghĩ làm mình tỉnh là một nghề rất thoải mái mà không biết dưới hình tượng ‘Chói lóa rực rỡ’ kia, lại có biết bao đau khổ phiền não. Chưa nói tới thức thâu đêm suốt sáng, việc đau khổ nhất thì chẳng qua được chuyển phải đóng phim trái mùa.

Lúc này, các diễn viên đang đội mặt trời ban trưa lên tới 350C trên đầu, mặc áo khoác lông, áo bông. Dù đứng bất động thì cứ ba phút đồng hồ là ướt sũng, mồ hôi đầm đìa, nhê nhại toàn thân. Quần áo ướt phải thay, mặt đồ mồ hôi phải lau, nhưng thường thì sẽ nóng đến mức lớp lớp hóa trang chảy ra, sau khi quay xong một cảnh, lớp hóa trang trên mặt bay hết, cứ phải dặm lại liên tục. Qua ngày quay hôm sau, nóng đến mức nổi rôm xấy.

Để tránh bị cảm nắng, đoàn làm phim nấu sẵn một nồi canh đậu xanh, cũng cho lắp điều hòa tạm thời trong phòng. Mỗi khi quay xong một cảnh phim, tất cả mọi người chạy vào trong để hạ nhiệt, các diễn viên gọi trợ lý chuẩn bị sẵn hộp đồ nghề, chứa toàn thuốc tránh nóng hạ nhiệt, ngoài ra còn có quạt điện, túi nước đá, rượu, nước hoa, Kim Kim Bảo Thủy (*) các loại.

(*) Tên một loại thuốc chống muỗi, ngứa.

Vào thời điểm này thì không thể oán trách, càng không thể than khổ. Kịch bản đã yêu cầu cảnh nào thì phải quay cho tốt, cho dầu thân ở phim trường, lòng trong phòng điều hòa.

Mà đã thế, trong đoàn đang có một người mắc bệnh nặng, anh chưa than khổ một câu, ai dám nhăn mặt hó hé gì được chứ.

Vương Lão tiều tụy, lo lắng nhìn Khang Hi. Suốt một tháng nay, anh ở trường quay suốt cả ngày, tinh thần phấn đấu khiến các diễn viên khác cũng không dám ngăn cản. Các cảnh của anh là nhiều nhất, mặc cũng dày nhất, chỉ sợ đột nhiên anh không cầm cự nổi mà ngã xuống đất mất thôi.

“Tiểu Cảnh, cháu mau đi nói với Khang Hi, để cậu ấy nghỉ ngơi một chút. Liệu mạng như vậy sẽ ảnh hưởng sức khỏe lắm.”

Cảnh Bất Mị hừ hừ, “Không sao đâu, bác đừng quan tâm, dù sao thì quay xong đợt này là cậu ấy có thể về nghỉ rồi!”

Trong một tháng này, chuyện Khang Hi mắc ung thư não đã khiến truyền thông nháo nhào, chặn ở ngoài đoàn làm phim không chịu đi. Cảnh Bất Mị không thể nói thật, chỉ đành cười ha ha, đến mức trong miệng toàn vết lở.

Còn trái lại, con người mắc ‘bệnh nặng’ Khang Hi kia, ngoại trừ sắc mặt hơi kém một chút, ngủ hơi ít một tẹo thì sống thoải mái hơn cậu nhiều. Cả đoàn làm phim coi anh như phật sống, thôi thì không nói đến chuyện ăn uống, lại còn có ba bốn cu li đứng sau quạt cho anh, sung sướng hơn cả Hoàng đế.

Thế nhưng Vương Lão nhìn thấy, lòng xót xa, lại bắt đầu rót nước mắt, “Ôi, trời ghét kẻ tài!”

Cảnh Bất Mị nói thầm trong bụng, nếu bác biết cậu ta vì theo đuổi phụ nữ mới ‘liều mạng’ như vậy, e rằng bốn chữ trời ghét kẻ tài sẽ dùng trên người bác đấy – vì tức quá mà chết tươi!

Lúc này, trợ lý Tiểu Trần chạy tới, “Lão Cảnh, xe bảo mẫu tới rồi!”

Cảnh Bất Mị dạn dò, “Bảo tài xế dừng chỗ nào kín một chút, nhất định không để đám ký giả phát hiện ra.”

“Biết rồi ạ!”

Trong phim trường, Vương Lão vừa hô một tiếng ‘Cut!’ thì mọi người như được trút gánh nặng. Cảnh cuối cùng trong tháng này của Khang Hi đã được quay xong một cách thuận lợi, điều này có nghĩa, từ nay mọi người có thể được nghỉ ngơi, không cần liều mạng như vậy nữa.

Khang Hi đi tới phòng hóa trang, Tiểu Trần ở bên cạnh giúp anh cài quần áo. Trong ba lớp ngoài ba lớp, chỉ một người thì không thể nào cài được. Thọ trang điểm của đoàn làm phim cũng lạnh tay lẹ mắt vội vàng tẩy lớp trang điểm cho anh, tháo lớp tóc giả. Anh đã thay một bộ khô ráo, hàn huyền với Vương Lão mấy câu, sau đó mang kính râm, đội mũ lưỡi trai, cùng Tiểu Trần đi về phía cửa sau của phim trường.

Vương Lão cảm động hươu khăn tay, cứ như cảnh sinh ly tử biệt, làm còn nắm tay Cảnh Bất Mị mà rằng, “Đề cậu ấy nghỉ ngơi cho khỏe, nên ăn gì thì ăn, uống gì uống, đừng lo lắng đến đoàn làm phim nữa. Nghỉ nhiều hơn mấy ngày cũng không sao, có bác ở đây, bác giải quyết hết!”

Sau cùng, Vương Lão vỗ nhẹ lên tay anh, nói rất thành khẩn: “Cháu cũng đừng buồn quá, đây là số mệnh, không ai thoát được. Sau khi về, nếu Khang Hi có chuyện gì, cháu nhất định phải nhớ báo bác biết. Bác đã chuẩn bị xong kịch bản phim phóng sự để truy điệu rồi, bác và Mã đạo diễn đã bắt đầu, chờ xong xuôi thì cháu xem thử, bổ sung ý kiến.”

Cảnh Bất Mị nghe mà thấy khoe miệng co rút, suýt nữa khai hết, tìm một khe hở rồi vội vàng chuồn mất.

Lên xe bảo mẫu, Tiểu Trần ngồi cạnh ghế tài xế quay đầu thờ dài với cậu, nói: “Nhỏ tiếng thôi, đang ngủ!”

Cảnh Bất Mị liếc mắt qua, Khang Hi đang ngồi ở giữa, dựa vào cửa sổ, lưng ghé ngửa ra, anh nằm rất thoải mái, mang theo ba món bảo bối của du lịch – gối chữ U, miếng che mắt và nút bịt lỗ tai.

Cậu trừng Khang Hi một cách hung dữ. Tuy rằng oán khí một bụng không thể nào phát tác nhưng vẫn tỉ mỉ lấy mền đắp cho anh, tìm một chỗ để ngồi xuống rồi nói tài xế lái xe.

Vì tránh sự theo dõi của đám truyền thông, xe bảo mẫu đi qua cửa hông mà thành điện ảnh này ít dùng nhất. Đã chuẩn bị dạn dò xong xuôi, bọn họ không tới sân bay mà về Thượng Hải bằng đường lộ. Tuy đi bằng máy bay thì nhanh, nhưng không thể nào tránh khỏi tai mắt truyền thông ở khắp nơi, có thể sẽ bị phát hiện bất cứ lúc nào. Đi xe vẫn an toàn hơn cả.

Đường từ Bắc Kinh đến Thượng Hải mất khoảng mười ba tiếng, cậu và Tiểu Trần cũng mệt lử, xe vừa ra đường cao tốc thì đều ngủ thiếp đi, trong lúc đó đã đi qua hai trạm nghỉ. Khang Hi thích ngủ, đây giấc sẽ tự dậy, mà cũng chẳng ai dám đánh thức.

Buổi chiều hôm sau, bọn họ an toàn trở lại Đan Cung. Kế Hiếu Nam và Vệ Bảo chờ ở trong từ lâu, xe vừa đến trước cửa liền muốn xông lên mừng Khang Hi một trận.

Cái tên khốn kiếp này, vì muốn theo đuổi vợ mà dám lừa cả anh em, thế nào cũng phải mắng hai câu cho hả giận.

Cảnh Bất Mị vội vàng ngăn lại, “Cậu ta chưa tỉnh ngủ, đánh thức coi chừng đâm chết hai cậu!”

Hai người lập tức rút chân đang bước lên xe về, đứng nghiêm.

Cảnh Bất Mị ngoác tay, “Đến phụ một tay, đưa cậu ấy về phòng đi!”

Kế Hiếu Nam hỏi: “Cậu ấy ngủ bao lâu rồi?”

“Vừa lên xe đã ngủ, vẫn chưa dậy lần nào, hơn mười mấy tiếng rồi!”

Lúc Khang Hi rời giường kinh khủng thế nào, bọn họ đã được lĩnh giáo. Anh ngủ càng lâu thì lúc rời giường càng kinh khủng, tốt nhất là chờ anh tự thức, không thì đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết.

Vệ Bảo xóc nách, Kế Hiếu Nam vác thất lưng, Cảnh Bất Mị nâng chân, bộ dạng cẩn thận như đang mang một di vật văn hóa quốc gia bậc một dễ vỡ nào đó. Ba người cùng đưa Khang Hi về giường ngủ, đắp chăn cho anh, đóng cửa, yên lặng rời đi.

Xuống lầu dưới, vú Trần đã chuẩn bị trà chiều xong xuôi, Cảnh Bất Mị tắm một cái, lúc này thoải mái bước ra ngoài. Vụ Giai nhận phim về yêu quái, đến đoàn làm phim hóa trang, phải qua ngày hôm sau mới về, ba người đàn ông ngồi một chỗ, không tám chuyện không chịu được.

“Cậu ta quan tâm Hoàng Hậu dữ vậy hả?” Kế Hiếu Nam nghe Cảnh Bất Mị giải thích xong, liú lưỡi hỏi.

Hoàng Hậu trở thành biệt danh của Hiểu Hiểu.

Cảnh Bất Mị nói, “Không phải người của mình, cậu ta không cưới! Mai lo chuẩn bị phong bì thôi.”

Ngay cả lúc nào đẻ con cũng đã vạch kế hoạch xong xuôi, quá kinh dị.

Cảnh Bất Mị hỏi Vệ Bảo: “Phía cậu thì sao, sửa xong chưa?”

“Theo lời dặn của cậu ta, chờ Hoàng Hậu ra ngoài thì thợ lắp đặt mới bắt tay vào làm, cô ấy về thì lập tức dừng tay. Nhà kia cũng được, trang trí còn mới, thay giấy dán tường, làm lại nền, chỉnh sửa phòng tắm một chút, chỉ một tuần là xong. Lúc thợ mang dụng cụ lên cũng phải tranh thủ lúc cô ấy không có mặt. Đồi này tôi chưa từng lên lút như thế!”

“Thôi được rồi, vất vả lắm cậu ta mới ngắm trúng một người, chứ đi theo cậu ta, tôi bị dày vò mà không dám nói câu này!”

Vệ Bảo tiếp: “Lúc cậu không có ở đây, tôi và Lão Kế cũng tìm hiểu về Hoàng Hậu rồi!”

“Yên tâm, chưa cưới, không bạn trai!” Cuối cùng Kế Hiếu Nam cũng được giải thoát khỏi nỗi băn khoăn trong lòng.

Có anh em được như bọn họ, đúng là may mắn của cuộc đời, chẳng sợ Hoàng Hậu không tốt, chỉ lo Khang Hi vất vả nhưng mang công đã trảng.

“Có điều... Hoàng Hậu của chúng ta kinh khủng hơn các cô gái bình thường nhiều lắm!” Kế Hiếu Nam huých Vệ Bảo, “Cậu nói đi, đây là điều cậu tra được.”

Vệ Bảo nói. “Cô ấy không phải là đặc công, là huấn luyện viên võ thuật của đặc công!”

Cảnh Bất Mị sắc trà, ho sù sụ, “Huấn luyện viên hả! Cô ấy có bao tuổi đâu!”

“Còn là huấn luyện viên đặc biệt! Có người nói, trong đội Báo đen, đến anh cả tôi cũng chẳng thắng được!”

Anh cả Vệ Bảo là thành viên chủ công của Báo đen – Vệ Hiếu.

“Không phải anh cậu ở hình cảnh sao? Vào Báo đen từ hồi nào vậy?”

Vệ Bảo tắc lưỡi, “Một lời khó nói hết!”

Đừng nói là Kế Hiếu Nam, ngay cả Vệ Bảo cũng chỉ vừa mới biết chuyện này, phải có bí quyết cả.

Ba người không hẹn mà cùng đưa mắt ngó lên trần nhà, than rằng, Vạn Tuế Gia ở trên lầu kia, đúng là rất biết chọn vợ.

Kế Hiếu Nam nói: “Nếu là tôi, đúng là chẳng có gan ra tay với Hoàng Hậu.”

Cảnh Bất Mị lườm hần, “Vậy cậu lo tìm một người để có gan ra tay đi!”

“Phụ nữ đâu dễ tìm như vậy.” Ở trong chăn mới biết chăn có rận, bông có chậu thì sao biết nỗi lòng ‘FA’

Cảnh Bất Mị không buông tha: “Chuyện cũng đã hờm hờm rồi, sao cậu vẫn chưa về Hồng Kông?”

“Đạch mệ, ăn cháo đá bát phải không. Dừng đã rồi thì đuổi tôi chứ gì? Đừng có mơ, tôi phải xem kết cục thế nào.” Hần đang trông ngóng để được làm phù rể mà.

Có câu, phù rể hôm nay, chú rể ngày mai – ấy là vì có cơ hội ra tay với phù dâu. Hoàng Hậu tươi ngon mọng nước như thế, chắc chắn bạn bè sẽ không thua kém gì, nhìn An Hỷ là biết.

“Vậy công việc của cậu ở Hồng Kông thì sao?”

“Chẳng sao, chỉ là sở thích mà thôi!” Kế Hiếu Nam nhìn Vệ Bảo, “Văn phòng đại diện của Khang Hi có thiếu người không, cho anh em một cái chức, kiếm tiền sống qua ngày đi?”

Vệ Bảo lạnh lùng đáp, “Có, chức bảo vệ, làm không?”

“Làm chứ, lương tháng 4 vạn, sao?” Kế Hiếu Nam trung thực trả lời.

“Cút! Tưởng mình là bảo vệ Trung Nam Hải (*) à?”

(*) Trung Nam Hải là một quần thể các tòa nhà ở Bắc Kinh, Trung Quốc, là trụ sở của Đảng cộng sản Trung Quốc và chính phủ của Cộng Hòa Nhân dân Trung Hoa. – Nó được xem là Nhà Trắng của Trung Quốc vậy.

Kế Hiếu Nam khinh bỉ: “Keo kiệt, đường đường là nhị công tử của tập đoàn Vệ thị, nhiều đó tiền lương thì đáng gì, chả đủ cho cậu mua một bộ vest!”

Tập đoàn Vệ thị là một tập đoàn mang tính đa quốc gia, có ít nhất ba con phố ở Thượng Hải thuộc về nhà bọn họ. Tuy Vệ Bảo là con thứ nhưng chắc chắn tương lai sẽ kế thừa gia nghiệp vì anh trai của anh, Vệ Hiếu, chẳng may có chút hứng thú gì với thương trường, chui vào giới cảnh sát.

Vì chuyện này, suýt nữa cha của Vệ Bảo đã cắt đứt quan hệ cha con với anh trai anh, cũng khiến Vệ Hiếu rất ít khi liên lạc với người nhà để nói về chuyện của mình. Nếu không phải vì Khang Hi, anh nhớ anh trai mình là cảnh sát, không chừng sẽ có cách nào đó, thì cũng chẳng hay anh trai mình đã vào Báo đen từ năm năm trước.

“Tôi là người làm ăn, chỉ nói tiền bạc không nói tình cảm!”

Kế Hiếu Nam tỏ ra khoái chí: “Cậu đâu có đối xử với Khang Hi như vậy!”

Vệ Bảo tàn nhẫn đâm hấn một dao, “Sao coi như nhau được, cậu là gà mái còn cậu ta là chó Ngao!”

Nói chung là không cùng loài, giá trị con người cũng chẳng giống nhau. Bề ngoài uy vũ hơn, đã thế chó Ngao còn có thể cắn chết người.

Kế Hiếu Nam: “...”

Ba người nói chuyện xong thì về phòng nghỉ ngơi. Nhà Khang Hi lớn, có mấy phòng ngủ cho khách khá được, vũ Trần lại khéo tay nấu ăn ngon, trước khi Khang Hi theo đuổi vợ thành công, bọn họ hạ quyết tâm chết cùng chai mật ở đây không đi.

Buổi tối hôm đó rất yên tĩnh, tám giờ sáng hôm sau, Cảnh Bất Mị số khổ quen giấc nên đã tỉnh, cậu xuống phòng bếp pha cho mình ly cà phê. Vừa uống được một hớp thì nhìn qua cửa sổ, thấy Khang Hi đang đứng trong vườn hoa, Nếp ngoan ngoan đứng bên cạnh. Anh ngẩng đầu đứng thẳng, nhắm mắt, tắm mình trong ánh mặt trời. Mặt như quan ngọc, áo trắng bay bay, phong thái thanh nhã, cử chỉ dứt khoát, trông như một đại mỹ yêu đang hút linh khí trời đất!

Phụt!

Hình như sắc và phun đã trở thành kỹ năng riêng của Cảnh Bất Mị, anh vội vàng lau cà phê đã phun ra, sau đó xoa mắt. Hoa mắt à, con người chưa tới trưa sẽ không tỉnh mà nay thức dậy sớm như vậy. Theo như ghi chép trước đây, sau một tháng liều mạng quay phim, chưa ngủ đủ ba ngày ba đêm, chắc chắn anh sẽ không tỉnh.

Chẳng lẽ đây là tình tiết biến thân?

Một lát sau, Vu Giai đến, mang bao lớn túi nhỏ xông tới cạnh người Khang Hi.

“Anh lại muốn em làm gì hả?” Cô bận rộn cả đêm ở trường quay, vừa định ngủ bù một giấc thì bị Khang Hi gọi điện giục về liên tục.

“Hóa trang giúp anh!” Tinh thần Khang Hi có vẻ rất hăng hái, tỉnh táo, “Đừng đẹp trai quá, đừng để người khác nhìn qua đã nhận được!”

“Anh đang si nhục nghề của em!” Trách nhiệm của thợ trang điểm là làm đẹp, có lý nào lại hóa trang cho người ta xấu đi bao giờ. Trừ khi hóa trang đặc biệt hoặc để đóng phim thôi.

“Ý của em là anh đẹp trai quá, em không thể làm được?”

Vu Giai nghe xong chỉ muốn dùng kéo cắt lông mày đâm chết anh, “Ai không làm được hả! Bà đây là tuyển thủ chuyên nghiệp nhé!”

“Vậy thì nhanh lên, anh không có thời gian!” Khang Hi xoay người đi vào phòng.

Vu Giai chạy theo sau la ó, “Anh có phải đàn ông không vậy, mang giúp em mấy túi hành lý thì chết à.”

Khang Hi chỉ vào Cảnh Bất Mị đang đứng ở cửa kính nhìn hai người, “Chồng em ở kia!”

Cảnh Bất Mị vội vàng đi tới xách hành lý giúp Vu Giai. Vào phòng, vũ Trần đã chuẩn bị xong bữa sáng, muốn làm hết trách nhiệm, định lên lầu đánh thức Vệ Bảo và Kế Hiếu Nam thì Khang Hi nói: “Không cần đâu, bọn họ ra ngoài làm việc rồi, sẽ về ngay thôi à!”

Cảnh Bất Mị nghĩ, hai tên này cũng là dân mê ngủ, sao lại dậy sớm thế? Liếc sang Khang Hi đang thông thả uống cà phê, thật tức hiểu ngay.

Khỏi cần hỏi, hẳn là bị tên đại mỹ yêu này gọi dậy.

Ờ? Mà sao mình không bị gọi dậy hen?

Khang Hi bắt được con mắt dò hỏi của cậu, đáp gọn lỏn: “Cậu vô dụng!”

Cảnh Bất Mị cảm thấy như vừa bị đâm một dao, dựa vào vai Vu Giai hòng được an ủi.

Ăn hết nửa bữa sáng thì Vệ Bảo và Kế Hiếu Nam đã về, còn xách thêm một giỏ trái cây và một túi đồ lớn.

Kế Hiếu Nam thở hổn hển xin vũ Trần ly nước, uống ừng ực xong, chỉ vào đồng hồ trên đất, “Ba túi thức ăn cho chó, một túi mồi răng, hai bộ quần áo cho chó, một giỏ trái cây, một đồng hồ chơi cho chó, mấy thứ đồ chơi tôi chỉ chọn đại thôi, không rảnh!”

Vệ Bảo tiếp, “Quần áo và xe cậu cần cũng chuẩn bị xong rồi!”

Khang Hi ừ một tiếng, quay sang nói với Vu Giai: “Mau ăn đi rồi hóa trang cho anh, Nếp cũng cần nữa!”

Vưu Giai rầu rĩ nói: “Nếp cần gì hóa trang nữa, không phải nó bị ‘tông’ một tháng trước rồi sao?”

“Em cũng biết là một tháng? Một tháng mà vết thương khô hẳn? Bình thường như lúc đầu?”

Cô im lặng, bắt chước Cảnh Bất Mị dựa vào vai anh hùng được an ủi.

Cảnh Bất Mị thông cảm vỗ vỗ, “Cậu mua nhiều thức ăn cho chó vậy làm gì?”

Cứ đúng giờ là có người mang đồ ăn của Nếp tới tận nhà, vốn không cần đi mua.

“Quả đến cửa!”

Đúng là muốn ra tay thật rồi!

“Cậu định đưa đồng đồ này cho vợ cậu?” Nào chuyện theo đuổi phụ nữ mà tặng đồ cho chó dùng. Theo đuổi người cơ mà, có phải chó đâu.”

“Thế cậu nghĩ nên tặng cái gì? Vàng bạc trang sức? Túi hàng hiệu? Hay 999 đóa hồng?”

Mấy món này là thủ đoạn Cảnh Bất Mị đã dùng khi theo đuổi Vưu Giai.

“Chẳng phải không đúng à?” Không phải theo đuổi phụ nữ thì sẽ xài mấy chiêu này sao?

“Nếu tôi muốn tặng những thứ này, chưa nói cô ấy có nhận không, mà sẽ nhìn tôi thế nào? Không chừng còn cho rằng tôi muốn bao nuôi mình. Dù đúng là tôi định vậy!”

Bao nuôi thì bao nuôi, còn phải là bao nuôi hợp pháp cả đời, có giấy chứng nhận.

Cảnh Bất Mị ức chế lâu bầu, “Câu cuối của cậu là thừa!”

Tâm tình của anh thế nào, có ai ở đây mà không biết.

Khang Hi tiếp tục nói: “Phải theo đúng tuần tự! Không thể để cô ấy nhìn thấu tâm tư của tôi được, nhờ có đề phòng thì sao? Tôi tặng những thứ không mắc tiền, cô ấy không thấy lãng phí, ngược lại sẽ khiến Hiểu Hiểu nghĩ rằng tôi rất có lòng, hiền lành!”

Cái từ có lòng, hiền lành khiến cả bọn không rét mà run, nếu anh là người có lòng, hiền lành thì bọn họ được xem là gì? Phật sống?

Khang Hi quay sang Vệ Bảo và Kế Hiểu Nam, nói như đang truyền thụ kinh nghiệm, “Hai người các cậu cũng học theo đi, đừng bắt chước Lão Cảnh, chẳng qua cậu ta là mèo mù vớ chuột chết thôi!”

Mèo mù Cảnh Bất Mị và chuột chết Vưu Giai thành bia đỡ đạn.

Anh lại tắc lưỡi, tiếp, “Mà thôi, kệ đi, có nói các cậu cũng không hiểu. FA như các cậu thì sao hiểu được tâm trạng của tôi bây giờ!”

FA Kế Hiểu Nam và đồng-FA Vệ Bảo muốn nói, miệng của người này càng lúc càng độc. Tính kẻ với người phụ nữ của mình như vậy, không sợ sẽ bị mất mặt sao?

“Thế cậu cần trang phục giao hàng và xe để làm gì?”

Tập đoàn Vệ thị nhúng tay vào rất nhiều lĩnh vực, trong đó có mua sắm online. Vì thế mà từ lúc sáng sớm anh đã bị đánh thức bằng cách chịu giẫm đạp, nhận một tờ danh sách để chuẩn bị mọi thứ.

“Bây giờ đang đầu sóng ngọn gió, tôi ra ngoài, để không bị người ta theo dõi, phải cần vài biện pháp chứ?”

Người giao hàng, thấy khắp nơi, chẳng ai nghĩ Khang Hi, người đang dưỡng bệnh tại nhà sẽ giả trang thành tay giao hàng chạy khắp thành phố cả.

Cảnh Bất Mị chen vào, “Không phải cậu có nhà ở Phúc Đề sao? Còn cần phải giả trang để tới à?”

“Tiên lễ hậu binh (*), hiểu không? Ít nhất phải để cô ấy có thiện cảm với tôi trước đã, chứ không thì tôi thành gì? Biến thái à!”

(*) Ngoại giao trước, dụng binh sau.

Anh không định vào ở ngay, phải đi đường vòng một chút.

Bốn người nghĩ: Bộ cậu không phải biến thái chắc?

Đây là liên hoàn kế, anh đã sắp xếp xong cả rồi, chỉ chờ Hoàng Hậu nương nương chui vào thôi.

Vệ Bảo, Kế Hiểu Nam, Vưu Giai, Cảnh Bất Mị muốn nói, bọn họ chân thành mong mỗi Hoàng Hậu nương nương thu nhận Khang Hi đi, đừng để anh

làm hại nhân gian thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tiến Hành Từng Bước

Cuộc sống của Hiếu Hiếu vẫn yên ả, đơn điệu như trước, thậm chí có phần... trạch. (ý bảo chỉ ru rú trong nhà)

Ngoại trừ đến đội đặc cảnh và chạy bộ mỗi sáng thì Hiếu Hiếu rất ít khi ra ngoài, những nhu yếu phẩm bình thường đều đặt mua qua mạng, cũng chẳng có ham muốn ra phố shopping, trong bốn nhu cầu chính của con người gồm ăn, mặc, ở, đi lại thì chỉ có ăn uống khiến cô đau đầu nhất.

Vì cô không biết nấu cơm, cũng chẳng thích đến tiệm ăn. Ra ngoài ăn có nghĩa cô phải đối mặt với nhiều người xa lạ, thế là càng thấy không ưa, vậy nên chỉ có thể chọn thực phẩm đông lạnh, ít ra khỏe mạnh hơn mì gói.

Thế nhân viên giao hàng trên mạng không phải người lạ sao?

Vì Phúc Đề có hộp giao hàng tốc hành, thế nên nhân viên giao hàng chỉ cần bỏ đồ vào hộp, hộp tự động khóa lại, tự động gửi tin nhắn thông báo cho chủ nhà biết đã có đồ gửi tới. Cô chỉ cần xuống lầu, mở hộp lấy hàng theo mặt mã trong tin nhắn là được, chẳng cần tiếp xúc với bọn họ.

Vì thế, Cảnh Táp và An Hủy luôn lo cô ăn uống không đủ dinh dưỡng, hễ rảnh rỗi là kéo đi ăn cơm. Họ chọn một chỗ không quá xa, gần Phúc Đề có một tiệm cơm tàu – Linh lung các, trong đây toàn phòng riêng, không có sảnh chung, phù hợp cho người không thích đám đông như cô.

Mỗi lần ba người tới đều chọn những món giống nhau. Thịt viên Hoài Dương, ngan núi hằm, cá bóng chiên, canh gạch cua, trong canh có cải thảo, salad băng thảo trộn vừng, gà nấu rượu.

Salad băng thảo trộn vừng là món Hiếu Hiếu thích nhất. Trong nước, băng thảo(8) là một nguyên liệu nấu ăn khá mới lạ. Lần đầu tiên thấy nó, mọi người đều rất tò mò vì không biết sao trên bề mặt có một lớp ‘băng mỏng’ mà chờ hoài không tan. Tưởng là qua chế biến, thật ra đó là những dung dịch khoáng tự nhiên được tiết ra trên lá, chỉ có thể ăn sống, vị rất mát, giống như được đông lạnh, vừa giòn vừa nhiều nước, lại còn hơi mằn mặn, ăn chung với dầu vừng là hợp nhất.

Vì ngon, lại tốt cho sắc đẹp nên mỗi lần tới đây, đều gọi hai phần.

An Hủy là tay ăn hàng có tiếng, chỉ cần có đồ ăn ngon là sẽ không nói nhiều. Do bị thương nên số lượng quảng cáo của cô giảm hẳn, càng cần biến đau thương thành sức ăn.

Cảnh Táp thì ngược lại, nổi tiếng nghiêm túc, trở thành một nữ phát ngôn viên của những cảnh sát xuất sắc, bìa của ba số báo [Cảnh sát nhân dân] đều là mặt cô. Vì chưa lập gia đình nên còn được nhận cái danh ‘con dâu quốc dân’ một cách rất vẻ vang, không ít bác gái gọi tới 110 để tìm Cảnh Táp, muốn giới thiệu con trai mình cho khiến quây báo động 110 dờ khóc dờ cười, cô cũng phát ngượng.

Thật ra cô có công lao đấy, nhưng cũng chỉ là khổ lao, công trạng thật phải thuộc về Hiếu Hiếu.

Chờ nhân viên mang hết đồ ăn lên, Cảnh Táp lấy một hộp gắm từ trong túi da đưa cho Hiếu Hiếu, “Cậu lấy cái này đi!”

Hiếu Hiếu mở ra xem, là một huân chương Lam thuần.

Huân chương Lam thuần là một huy hiệu vẻ vang mà bộ công an dùng để khen ngợi, tuyên dương những người có cống hiến xuất sắc hoặc đã lập công lớn, một vinh dự to lớn của cảnh sát.

Cô đóng hộp lại, trả về, “Tớ lấy làm gì, đâu phải vàng!”

Ý là – có bao nhiêu tiền đâu.

Mặt Cảnh Táp đen thui: “Làm thế để cậu không bán mất. Tớ nhận thì thấy then, rõ ràng là công của cậu!”

Hiếu Hiếu chỉ vào bàn thức ăn, “Khỏi đi! Cậu mời tớ ăn là được!”

“Chắc chắn tớ sẽ mời bữa này, nhưng cậu nhất định phải nhận huân chương này, nếu không tớ ngại lắm.”

Vụ án đã kết thúc nhưng cục trưởng đại nhân cứ nhớ Hiếu Hiếu mãi thôi, hôm qua còn âm thầm đòi anh Tào phải tới Báo đen tìm người.

Cảnh Táp rất muốn đánh tiếng để cô chuẩn bị trước. Thế nhưng nghĩ tới tính tình của Hiếu Hiếu, e là sẽ biến mất ngay lập tức, chưa nói tới chuyện khác, chỉ mong khi sự việc bại lộ, cô có thể nhìn huân chương mà tự tha cho mình.

An Hủy đang ăn vui vẻ, nhìn cái huân chương, thấy đẹp quá, nói với Cảnh Táp: “Hiệu Hiệu không thích thì cậu cho tớ là được rồi, gần đây đang thịnh hành một mặt quần phục, tớ lấy nó làm cái ghim cài áo.”

“Cút đi! Ăn thịt của cậu kia!” Cảnh Táp gấp một cái đùi ném vào bát cô.

Dùng huân chương Lam thuần làm đồ trang sức, có nghĩ tới cảm nhận của cảnh sát nhân dân cả nước không vậy!

An Hủy cười nói, “Lần sau cậu lập một công lớn khác, tranh thủ kiếm thêm một cái huân chương Kim thuần nữa là được rồi.”

“Được đó, bây giờ cậu mau ra khỏi cửa quẹo phải đi cướp ngân hàng nhanh. Nhớ là phải giết vài người, sau đó chạy trốn, về chạy vừa giết, nhất định không được tha cho người già phụ nữ trẻ em, trốn khoảng một năm rưỡi, đến khi tớ tới bắt, cậu giữ con tin, hai ta sống mái với nhau mấy phút, tớ đập chết cậu, cậu cũng giết quách tớ, con tin được cứu sống, như vậy, nhất định trên mộ tớ sẽ được gắn một cái Kim thuần lên! Làm không?”

Huân chương Kim thuần danh dự hơn Lam thuần, chỉ được trao tặng trong hai trường hợp sau: một là khen thưởng cho thành tích cả đời, một là trao tặng cảnh sát đã hi sinh vì nhiệm vụ, quên sống chết, hi sinh mạng sống vì nhân dân.

An Hủy nghe xong, cười khan hai tiếng rồi dùng động tác kéo phéc-mơ-tuya miệng mình lại, tập trung gặm đùi gà. Đột nhiên Cảnh Táp giật cái đùi gà trong tay cô, hung dữ cạp một cái, diều võ dương oai: “Không, cho, cậu, ăn!”

Sức ăn ba người có hạn, chỉ gọi nửa con gà, một cái đùi. An Hủy thích ăn đùi gà nhất, nhưng nay nó chỉ còn mỗi khớp xương.

“Hiệu Hiệu, cậu xem Cảnh Táp bắt nạt tớ kia!” An Hủy ăn vạ, quay sang Hiệu Hiệu tìm kiếm sự giúp đỡ.

“Đáng đời, cái gì không chơi lại đụng tới huân chương. Đùi gà thì có gì ngon, ăn nhiều rau vào, tốt cho sức khỏe!” Hiệu Hiệu gấp một đũa cải thảo lớn vào bát cô.

“Tớ không thích ăn cải thảo!” An Hủy chu miệng, trông như một đứa bé biếng ăn, dùng đũa nghịch rau.

An Hủy cảm thấy Hiệu Hiệu ăn uống không khỏe mạnh bằng mình, mà còn phê bình, Hiệu Hiệu mới đúng là người ‘kén ăn’ đích thực.

Hiệu Hiệu nạt, “Vậy thì không được ăn thịt! Cũng không cho ăn vặt!”

Chẳng qua cô ăn bữa chính không được khỏe mạnh thôi chứ chưa bao giờ ăn đồ ăn nhanh cả, mỗi tuần đều lên chợ rau quả trên mạng để chọn trái cây.

An Hủy gục đầu, ngoan ngoãn nuốt rau vào bụng.

Cảnh Táp thấy cảnh tượng quen thuộc này, đập bàn cười phá lên.

Nếu nói về hình thức sống chung của ba người thì An Hủy là con, Hiệu Hiệu là mẹ còn Cảnh Táp là ba, ba cô bạn đùa giỡn với nhau. À không, Hiệu Hiệu không đùa không giỡn, chẳng qua nhờ giao du với bạn xấu, không cẩn thận bị kéo vào.

Cơm nước xong, Cảnh Táp và An Hủy vẫn về nhà Hiệu Hiệu như trước, ba người ngủ một giường, thân thiết không khoảng cách. Thế nhưng vì Hiệu Hiệu có chứng mất ngủ nghiêm trọng nên dành cho hai con người thích đập chăn một cái chăn riêng.

Sớm ngày hôm sau, đương nhiên cô là người dậy sớm nhất, chạy bộ kiếm mua đồ ăn sáng.

Lúc quay về thì Cảnh Táp đã dậy, cái đầu tổ quạ đang ngồi xem tin tức giải trí.

Hiệu Hiệu vừa cho đậu hũ vào bát thì bỗng nghe tiếng Cảnh Táp khóc ré lên, khiến Vùng gật mình sủa mấy tiếng.

“Khang Hi bị ung thư não? Từ lúc nào? Sao tôi không biết hả!” Cô vô đầu bút tóc như người điên, quát với cái tivi. Chẳng biết chương trình thời sự có nói gì mà Cảnh Táp bám lấy tivi không thả, nếu Hiệu Hiệu không ngăn thì không khéo đã bị cô nàng phá hư mất rồi.

Hiệu Hiệu không xem thời sự, cũng không đọc báo, không cần thiết cô cũng sẽ không lên mạng. Hoạt động giải trí gồm xem phim Mỹ và đọc tiểu thuyết trinh thám, nếu không có An Hủy thì cô cũng chẳng biết Khang Hi là ai.

Cô liếc mắt sang tin thời sự, cái tiêu đề cực lớn viết rằng, ‘Khang Hi mắc ung thư não, có lẽ không lâu nữa sẽ qua đời’. Lòng mày cô khẽ nhú lại, không có tâm tình gì đặc biệt, chỉ là vừa nghĩ tới một điều – chưa trả tiền.

Thảo nào, anh không liên lạc.

Cảnh Táp chảy nước mắt khóc rống lên trong khi khuôn mặt của Hiệu Hiệu lại tỏ ra nghiêm túc, đang suy nghĩ không biết có nên gọi điện thoại giục người ta trả tiền không.

An Hủy bị giọng oanh vàng của Cảnh Táp đánh thức, thấy tin, chẳng hề kinh ngạc, “Đây là tin cách đây một tháng rồi, từ trên mạng mà ra...”

Cảnh Táp hung dữ giữ vai An Hủy, “Cậu nói rõ cho tớ!”

“Cậu sốt ruột cái gì, chưa chắc là thật mà, không chừng là tung scandal, thôi phòng để kêu gọi chú ý thôi!”

Cảnh Táp là fan cuồng của Khang Hi, nói anh tung scandal thì cô là người đầu tiên không tin.

“Tung cái gì mà tung, anh ấy mà còn cần phải dùng chiêu trò này chắc?” Cô dùng sức lắc vai An Hủy, “Sao cậu biết mà không nói cho tớ hả!”

Vì có công nên cô còn bận hơn cả người không phá án, chẳng phải phóng viên tới phòng vẫn thì chụp ảnh bìa, tham gia đại hội tuyên dương, hoàn toàn chả có thời gian xem tin giải trí, khó khăn lắm mới tranh thủ được chút thời gian thì lại gặp tin dữ.

An Hủy bị cô lắc đến choáng đầu, “Là tin trên mạng, vẫn chưa chứng thực, anh ta cũng không hề phát biểu hay tuyên bố gì, không biết thật hay giả thì sao tớ nói cho cậu được.”

“Còn nói nữa hả, lần trước giúp cậu khuyên Hiểu Hiểu đến trường quay, cậu nói cái gì, kiếm chữ ký Khang Hi cho tớ, tớ hỏi cậu, chữ ký đâu?”

Đừng nói chữ ký, ngay cả cái bìa cũng không thấy đâu.

An Hủy tự biết mình đuối lý, “Được rồi, được rồi mà, lần tới sẽ bù cho cậu! Không phải chữ ký thôi sao, có đồng cơ hội!”

Cảnh Táp gào khóc, “Gi mà lần tới, cậu hứa tổng cộng năm sáu lần rồi, lần này thì nói được vậy chứ không chừng sau này chẳng có cơ hội đâu.”

An Hủy tự biết mình vừa chọc vào tổ vò vể, khề le lười, chui vào toilet, – đi nhỏ.

Mặt Hiểu Hiểu nghiêm túc, đang bị giăng co trong suy nghĩ không biết có nên giục người ta trả tiền cho mình hay không, chẳng thèm đếm xia tới hai người.

Lúc này, điện thoại Cảnh Táp reo lên, cô lau nước mắt rồi nhận điện thoại, không quá nửa giây đã đổi sắc mặt, chẳng hề thấy hình ảnh của một fan nào tàn khi này, “Ồ đâu? Được! Tới tới ngay!”

Hiểu Hiểu biết nhất định là có vụ án. Cảnh sát hình sự phải standby 24 giờ một ngày.

(*) Từ standby này là từ gốc tác giả dùng.

Cảnh Táp vội vàng vào nhà vệ sinh của phòng ngủ chính để rửa mặt, lúc đi ra, Hiểu Hiểu đứng ở cửa, cầm áo khoác và giỏ của cô trong tay.

Cảnh Táp nhìn thấy, lòng ấm áp, hôn cái chụt lên khuôn mặt trắng như trứng gà bóc của cô, “Vợ ơi, chồng đi làm nhé!”

Đây là trò chơi hồi đi học, đám con gái thân nhau đều giỡn vậy.

Hiểu Hiểu lại đưa một cái bọc đựng sữa đậu nành và bánh bao, “Còn nóng thì lo ăn đi!”

Cảnh Táp mang giày vào, trước khi đi, chỉ vào phòng tắm An Hủy đang có ở trong, “Đòi cậu ấy chữ ký Khang Hi cho tớ!”

Chờ cô đi rồi, An Hủy mới dám đi ra.

Hiểu Hiểu tức giận trừng mắt, An Hủy cười như lưu manh, “Biết rồi, lần sau gặp Khang Hi, nhất định tớ sẽ hỏi xin chữ ký anh ta mà!”

Ăn sáng xong, An Hủy cũng chào tạm biệt, số quảng cáo bây giờ của cô giảm mạnh, được cái nào hay cái đó, không thể lười biếng.

Hôm nay là thứ bảy, Hiểu Hiểu không cần tới đội đặc cảnh. Tuy nói không biết nấu cơm nhưng khá thành thạo việc nhà, phơi chăn, giặt quần áo, lau nhà, lau cửa sổ, sau đó tắm cho Vòng là hết một bữa sáng.

Cô mở tủ lạnh lấy cơm trưa cho mình – Hoàn thánh đông lạnh ba cái tươi của Tang cô nương. (*tên mặt hàng)

Ăn xong, nhớ lúc tới phòng khám thú y mua cây xia răng, bác sĩ La có giới thiệu một công thức nấu ăn cho chó, quyết định đi đổi món cho Vòng.

Cô không làm cơm nhưng cũng chẳng ngờ đến mức nhìn công thức mà vẫn không biết làm. Nói thẳng ra, đồ ăn cho người, cô lười học, ăn no là được. Vòng là cục cưng, cô bằng lòng động não.

Món này có tên là cơm thịt bò rau dưa, nguyên liệu cần thiết gồm thịt bò xay, cải thảo, cải bắp, cải thìa, cà rốt, trứng gà sống, lòng đỏ trứng, cơm, canxi, dầu thực vật.

Số nguyên liệu này được bác sĩ La đưa kèm công thức, bảo là mua nhiều, chia cho một ít. Cô vui vẻ nhận, chứ không thì cũng chẳng rảnh rồi thế này.

Cô đọc qua công thức một lần, làm theo y chang, xắt rau trước. Lần tiên xắt rau nên kích cỡ không đều, miễn là đừng xắt sao mà Vòng không thể nuốt là được. Cho rau vào nồi, thêm dầu thực vật rồi xào sơ, sau đó trộn trứng và thịt bò, cho dầu vào nồi xào tiếp, khi thịt chín rồi thì lại cho rau đã xào qua trộn chung vào một chập nữa. Chó không thể ăn muối nên không thêm gia vị gì, mà cô cũng chẳng có gia vị gì để thêm.

Nồi xào và xéng là nhờ An Hủy mua đồ được rút thăm trúng thưởng rồi cho cô vào năm ngoái.

Trong củi gạo muối dầu dầm trà, cô chỉ có trà, gạo và dầu cũng được bác sĩ La cho.

Sau đó, cô trộn lòng đỏ trứng gà chín vào một cái tô dự bị.

Cuối cùng là nấu com.

“Phải nấu com mềm một chút...” Cô nhìn công thức, lẩm bầm.

Mùi đồ ăn tỏa ra khắp nơi khiến Vòng không ngồi yên được, nó đi tới cọ vào người chủ.

Hiếu Hiếu cười bảo, “Em chờ một chút, lần đầu tiên chị làm nên chậm, không ngon cũng đừng trách chị!”

Chỉ có cắt cắt xào xào thế thôi mà tốn mất mấy giờ, đúng là nấu com không dễ, ăn đồ đông lạnh tiết kiệm thời gian hơn.

Vòng phe phẩy cái đuôi to, hưng phấn xoay vòng vòng quanh cô.

Cho vào nồi rồi bắt đầu nấu, Hiếu Hiếu xoa xoa tay, đợi khi com chín cũng phải mất 15 phút, cô còn kịp thời gian lấy chăn đã phơi vào.

Thế nhưng vừa mở cửa ban công thì điện thoại đổ chuông lên...

Cô cau mày nhìn, cực kì kinh ngạc đến nỗi quên cả bắt máy.

Khang tiên sinh ...

Khang Hi?

“Alo?” Cô nhận điện thoại mà không chắc lắm.

“Em ở nhà à?”

Đúng là giọng của Khang Hi.

“Khang tiên sinh à?” Cô vẫn lịch sự hỏi lại.

“Đúng, em gọi tôi là Khang Hi được rồi!” Thanh niên nghiêm túc của xã hội lại lên sàn.

Hiếu Hiếu sợ cái điểm này của anh nhất, “Có chuyện gì không?”

“Trả tiền và tới nhà cảm ơn, em quên à?”

Sao cô quên được, sáng nay còn phân vân rất lâu, không ngờ anh lại xuất hiện bất thành linh thể này, đầu óc giật mình nên hơi trống rỗng.

Trong điện thoại, giọng nói của Khang Hi có vẻ vui sướng, chẳng có dấu hiệu mang bệnh nặng gì cả.

Đúng là tin tức chưa chắc là thật, muốn xác nhận nhưng lại cảm thấy đường đột, đành trả lời theo, “Thật ra... anh gửi tiền cho tôi là được rồi, không cần phiền phức như vậy!”

“Không được!” Anh từ chối, nghe như thể làm vậy là chuyện vong ân phụ nghĩa nhất trên đời.

“Em đang ở nhà à?” Anh hạ quyết tâm muốn đích thân tới nhà.

Hiếu Hiếu nghĩ tới Cảnh Táp, nếu cô ấy biết Khang Hi đến thì chẳng rõ sẽ có biểu tình thế nào. Thôi được rồi, cô hỏi xin anh ký cho một chữ, tránh để Cảnh Táp sốt ruột.

Cô cũng sáng khoái đáp: “Ừ!”

“Được, vậy tôi tới ngay!”

Ở đầu kia, Khang Hi đang gọi điện thoại, bốn cái tai đang dong lên nghe ngóng, chờ anh cúp máy, cười như trộm, các chủ nhân của bốn cái tai liền biết Hoàng Hậu nương nương có ở nhà thật.

“Tôi nói này, giờ đã sắp tối rồi mà cậu còn qua đó à? Lần đầu tiên gặp mặt chính thức, giờ này không có ỏn đâu!”

Cảnh Bất Mị thuộc phái bảo thủ, cứ nghĩ lần đầu tiên gặp phải vào ban ngày, thế thì mới có vẻ lịch sự lễ phép. Tuy rằng không thể coi là hẹn hò chính

thức nhưng cũng giống điều tra tình hình ‘địch’ hơn.

Khang Hi đội nón bảo hiểm, mặc áo khoác của nhân viên giao hàng. Quần áo bình thường thế thôi mà mặc vào lại trông như người mẫu trên sàn catwalk.

“Lúc này mới phù hợp, đang giờ com tối, bây giờ tôi tới, nếu cô ấy nấu com thì thấy tôi tới nhà cảm ơn, không thể không mời com mà để tôi đi mất. Nếu không nấu thì tôi mời cô ấy đi ăn, đều rất hợp lý!”

Vưu Giai ở bên há hốc mồm, rốt cuộc bộ não của người này đã phát triển thế nào, sao cái gì cũng nghĩ ra được vậy?

“Thôi được rồi, để cậu ấy đi cho nhanh, nhờ Hoàng Hậu nương nương dùng bữa với người khác là không đùa được đâu!” Kê Hiếu Nam ở sau, sắp xếp mấy hộp đựng đồ, đây là mấy món anh muốn tặng. “Xong rồi, lên đường!”

Vèo một tiếng, xe máy điện giao hàng đã vọt ra ngoài.

Cảnh Bất Mị ở sau trông như mẹ già đau lòng vì con trai, gọi to: “Cẩn thận một chút, nó không phải cái Harley (*) của cậu, đừng có té, mặt bị thương là không được đâu, cậu còn chưa quay xong phim đó.”

(*) Harley – xe máy phân khối lớn.

Đây là bệnh nghề nghiệp của người quản lý.

Vệ Bảo lại nghĩ, càng ngày Cảnh Bất Mị càng giống Tổng quản thái giám của hoàng cung.

Trời sấm tối, Khang Hi đội nón bảo hiểm, lại có Vưu Giai thay đổi một chút trên đường nét khuôn mặt nên không ai nghĩ đây là Khang Hi cả. Bảo vệ của Đàn Cung cũng ngăn cả người, cậu nhân viên giao hàng này vào đây từ lúc nào?

Đến khi lấy lại tinh thần thì Khang Hi đã đi từ lâu.

Đàn Cung và Phúc Đề là hai khu khác biệt nhưng cũng chẳng cách nhau xa lắm, Khang Hi đi một đường thuận buồm xuôi gió, ngâm nga bài nào đó, mặt mày hớn hờ. Người trên đường thấy thật là khó hiểu, mặt mũi nhân viên giao hàng thời nay ai cũng đầy vẻ tang thương khắc khổ, dầm mưa dãi nắng, tại sao anh chàng giao hàng lại vui vẻ thế, nhưng chú rề đang đi đón dâu.

Sai rồi, giống sói hôi đi bắt cô bé quảng khăn đỏ thì có.

Phúc Đề không ra dễ vào khó như Đàn Cung, Khang Hi mặc quần áo giao hàng, bảo vệ chẳng liếc mắt nhìn anh một cái mà để thuận lợi mò tới dưới lầu Hiểu Hiểu. Anh bước chân nhanh nhẹn, xách bao đồ, nhấn vào cái chuông tương ứng với lầu thích hợp để gọi vừa.

“Ai vậy?” Hiểu Hiểu tuân theo quy tắc an toàn thứ nhất, dù biết rõ là anh nhưng vẫn hỏi.

“Tôi!”

Cô vừa nhận điện thoại của anh, chẳng thể nào lại không nhận ra giọng nói ấy.

Nhấn chốt mở cửa, Khang Hi suôn sẻ đi vào thang máy.

Mời vừa vào thì đằng sau có mấy cô gái trẻ cũng đi theo, không phải fan bám đuôi mà là chủ hộ gia đình ở đây. Anh nép người vào trong góc, tuy có Vưu Giai hóa trang nhưng đèn trong thang máy sáng choang, gần nhau như vậy, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Mấy cô gái đều cho rằng anh là người giao hàng, không để ý gì. Chỉ là có một cô gái phát hiện ra tấm áp phích quảng cáo của Khang Hi trong thang máy, nhìn màu sắc là biết vừa mới dán hôm nay, hưng phấn lấy điện thoại ra chụp lại, đám con gái riu ra riu rít.

Khang Hi nhìn thấy, chỉ tức cười, anh dựa lưng vào tấm áp phích kia, đúng là đối lập với khuôn mặt này.

Anh vội vàng cúi đầu, tới tầng 8, các cô gái đều bước ra, thờ phào nhẹ nhõm.

Thang máy tiếp tục đi lên, nhanh chóng tới tầng 12, anh tới trước cửa nhà Hiểu Hiểu, đầu tiên cời nón bảo hiểm xuống. Tóc anh rất mềm, dễ bị mũ đè xuống biến dạng nên đứng trước gương chỉnh trang lại một chút.

Ấn tượng đầu rất quan trọng!

Không biết đang hồi hộp hay vì hưng phấn, anh hít thở sâu một lát rồi mới nhấn chuông.

Cửa hé mở, chỉ mới lộ ra khe hở nhỏ mà mùi đồ ăn thơm nồng bay ra.

Mắt Khang Hi sáng rỡ, đúng là giờ ăn com, trái tim trong lồng ngực nhảy tung tung phần khích.

Hiểu Hiểu nhìn anh qua khe cửa một chút. Ban nãy cũng vừa nhìn qua mắt mèo, suýt nữa không nhận ra, ăn mặc như vậy là sao?

Anh nhận ra, cười nói: “Tránh tai mắt mọi người, nếu không chỗ của em sẽ bị truyền thông bao vây mất.”

Anh là siêu sao, bất kì cử động nào cũng là tiêu điểm chú ý của đám truyền thông. Hóa trang thì cũng thông minh đấy, nhưng sao mặt mũi lại không giống nhỉ, trí nhớ của cô thoái hóa rồi ư?

Người này chỉ có thể được xem là ‘giống’ Khang Hi thôi.

Khang Hi tiếp tục giải thích, “Tôi có hóa trang một chút! Cũng giống bộ quần áo này vậy, che giấu tai mắt mọi người.”

Đứng cả buổi mà cô cũng không định mời anh vào, Khang Hi không còn cách nào khác là chủ động mở lời, “Em định để anh đứng ngoài nói chuyện thật à?”

Hiếu Hiếu lấy lại tinh thần, mở rộng cửa.

Vừa vào nhà, bỗng anh cảm thấy đời thật đẹp, nhân tiện nhìn một vòng xung quanh để thưởng thức sự bài trí của vợ tương lai.

Tuy hơi lạnh lẽo nhưng cũng khá lịch sự tao nhã, đường nét độc đáo, trong lòng tự thầm khen con mắt độc đáo biết nhìn phụ nữ của mình.

Với sự tiến vào của một người đàn ông xa lạ, Hiếu Hiếu cảm thấy không được tự nhiên, thấy không gian rộng rãi của mình đã bị thu hẹp, không tự chủ lùi về sau mấy bước.

Không có nước trà, không bắt chuyện hỏi han, cô đứng đó, không di chuyển.

Khang Hi không để tâm, đi từng bước, sợ gì. Đầu tiên phải chiếm được cảm tình.

“Đây là cảm ơn của tôi.”

Có quà cảm ơn à?

Hiếu Hiếu cảm thấy thanh niên nghiêm túc của xã hội này đúng là lạ kì. Cô chỉ cần trả tiền là xong, còn anh thì quá nhiệt tình, lòng có ý phòng bị, đang định từ chối thì thấy trong hộp toàn đồ cho thú cưng, hơi bối rối.

Giỏ trái cây là bình thường, nhưng đồ cho thú cưng thì...

Khang Hi đã biết được tung tích của Vòng, chó là công cụ để anh chiếm cảm tình.

Vòng ngồi xổm trong bếp ngẩng đầu ngó bữa cơm của nó, tập trung tất cả mọi sự chú ý, không thèm ngó sang Khang Hi xú nào.

Khang Hi vẫy tay nó, lộ nụ cười của người yêu chó chuyên nghiệp, “Chào mày!”

Thanh niên tốt của xã hội, lại yêu chó. Anh nhập vai quá mượt.

“Nó tên gì vậy?” Khang Hi quay đầu lại hỏi.

Hiếu Hiếu thấy anh có vẻ thích Vòng như vậy thì cảm thấy vui vui, tự xấu hổ với lòng dạ tiểu nhân của mình ban nãy, “Vòng!”

“Vòng, qua đây!” Khang Hi gọi, mặt tỏ ra muốn xoa nựng.

Vòng không thèm để ý đến anh, thừa dịp Hiếu Hiếu không chú ý, muốn vương vuốt chộp miếng thịt để ăn.

“Vòng, không được!” Hiếu Hiếu quát.

Vòng không dám cử động nữa, ngoan ngoãn ngồi im re.

Khang Hi thấy Vòng không thèm nhúc nhích như vậy cũng không giận, móc một phong thư đã được dán kín từ trong túi ra, khuôn mặt hết sức chân thành, đưa cho Hiếu Hiếu: “Lần trước rất cảm ơn em, cũng để em phải chờ lâu rồi. Quà thật gần đây tôi bận quá!”

Qua chuyện này, tự nhiên Hiếu Hiếu cảm thấy không thể tin những lời đồn kia được. Trông anh hồng hào thế này, đâu có chỗ nào giống người bị ung thư não, không chừng lớn thế này cũng chẳng bị cảm mạo mấy lần ấy chứ.

Giới giải trí thật là loạn, tin đồn như thế mà cũng truyền bá lung tung.

Cô lắc đầu, “Không cần khách sáo!”

“Mấy món quà này em cũng nhận đi, lúc tôi mua cho Nếp hơi dư ra một chút, em đừng từ chối!”

Sao mọi người bây giờ thích dùng lý do này thế, mua dư nên tặng người, ai cũng nghĩ ra được.

Cô mỉm cười, nếu cho Vũng thì cô cũng không làm khách nữa, nhận là được.

Trả tiền xong xuôi, quà cũng đã tặng, anh cần phải đi rồi.

Khang Hi đứng ở trước cửa phòng bếp, liếc mắt nhìn đồ ăn trên bàn, hình như là cơm trộn thịt bò Hàn Quốc, làm nhiều như vậy, hai người ăn dư chắc. Anh hạ quét tâm phải ném thử tay nghề của vợ tương lai, sau đó tiện thể hỏi thăm sở thích của vợ, làm quen, tiện thể đánh tiếng, bảo là anh có người bạn cũng ở ngay đối diện nhà cô, vì muốn tránh tin đồn nên tạm thời ở đây một thời gian.

Kế hoạch rất hoàn hảo, chỉ còn chờ cô mở miệng mời anh ở lại ăn tối.

Hiểu Hiểu thì đang nhủ mảy suy nghĩ: Sao anh ta chưa đi?

Một lát sau, cô sực nhớ tới chuyện mình chưa làm, vào thư phòng tìm một cây viết và tờ giấy, đưa cho Khang Hi: “Anh có thể kí giúp tôi một chữ được không?”

Khang Hi hơi bất ngờ, trái tim muốn bay thẳng lên trời, nhưng Hiểu Hiểu không hề cho anh cơ hội để được vênh mặt.

“Bạn tôi là fan của anh, nếu anh không ngại...”

Sao anh lại ngại chứ? Chỉ có điều hơi tiếc. Mà anh cũng không nghĩ Hiểu Hiểu là người hâm mộ mình, chắc chắn cô không xem chương trình giải trí. Lúc trước cô không nhận ra anh đây thôi, bằng không thì cũng chẳng vật ngã anh như vậy.

“Bạn của em tên gì?”

Có điều cũng không mất mát gì, lại biết thêm một người bạn của cô.

“Cảnh Táp, Cảnh trong phong cảnh, Táp trong bão táp.”

Ký tên xong, Hiểu Hiểu cẩn thận mang cất, hai người lại không nói chuyện.

Không nói gì với nhau một hồi lâu. Khang Hi cảm thấy hơi sốt ruột.

Trông bộ dạng anh xấu xí lắm à, cư xử không tốt sao, cô chẳng hề có ý định giữ lại chút nào vậy. Lại nghĩ, tới bây giờ, cô chưa từng có vẻ bất ngờ kinh diễm trước khuôn mặt anh gì hết. Nếu không phải anh chủ động thì e là cô cũng chẳng nhớ.

Ánh mắt anh độc đáo thật đấy, nhưng hình như hơi quá độc đáo rồi.

Còn nữa... lần gặp nhau ở khách sạn hôm đó, đã khiến cô hiểu lầm.

Anh quyết định chủ động lần thứ hai, “Em đang nấu cơm à? Thơm quá!”

Trực tiếp như vậy, cô nên hiểu rồi chứ.

Hiểu Hiểu chớp chớp mắt, nhàn nhạt đáp lời: “Ừ! Cho chó ăn!”

Khang Hi: “...”

Hiệp thứ năm của chiến lược đi từng bước, trong nháy mắt, sói hời Khang Hi bị một câu nói của cô bé quàng khăn đỏ vật chết tươi.

Cơm tôi gì chứ! Bóng gió xa gần gì chứ! Lôi kéo làm quen gì chứ!

Tất cả, cả, đều, là, mây, trôi!

Vạn Tuế Gia rất bức xúc!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Vạn Tuế Gia Tức Nhện

Lúc Khang Hi quay lại, đám người Cảnh Bất Mị đang vừa nói cười vừa hưởng thụ bữa cơm ngon lành nóng sốt của vú Trần. Vừa rót đầy ly rượu thì đuôi mắt Vệ Bảo nhìn lướt qua Khang Hi, đang ním chặt môi, mặt mày u ám, như thể muốn bùng phát lắm rồi, trông y chang thùng thuốc nổ.

Đang là giờ cơm mà lại về giờ này.

Tiền tòng! Chắc chắn kế hoạch đã thất bại, Hoàng Hậu nương nương không giữ lại ăn cơm, Vạn Tuế Gia tức giận, hậu quả nghiêm trọng rồi.

Vệ Bảo phản ứng nhanh nhất, “Không hay rồi! Giải tán mau!” Nói xong, anh ta xách chai hai bia và hai đĩa đồ ăn chạy mất.

Cảnh Bất Mị cũng phát hiện, đau khổ kêu rên: “Mẹ ơi!” Vừa la vừa nhanh tay lẹ chân lùa mớ đồ ăn vào chén mình, đầy rồi thì cầm đĩa lên, lòi Vưu Giai cũng đang bụng một chén thịt như vậy, cùng chạy tót lên lầu.

Kế Hiếu Nam ham ăn phản ứng chậm nhất, đang cất lực nhét đồ ăn vào miệng, Khang Hi đi tới trước mặt rồi hắn mới phát hiện, đứng phắt dậy, suýt nữa nghẹn chết, lại nhớ tới đồ ăn trên bàn, chỉ có thể chặt vật vờ nửa con gà nướng.

“Sao các cậu không có chút nghĩa khí gì thế hả, chờ tôi một chút!”

Chưa chạy đến cửa phòng ăn thì đã bị Khang Hi chặn lại.

Kế Hiếu Nam sợ tới mức cúc hoa run lên, liếc nhìn khuôn mặt ‘cắm vật sống tới gần’ của Khang Hi, hể bắt được ai thì kẻ đó gặp xui xẻo là cái chắc, vội vàng lùi về sau, qua cửa phòng ăn, chạy vào bếp, chạy từ bếp đến vườn hoa, vòng vào một hồi, ra được vườn hoa thì an toàn, vừa định mở miệng thì nghe thấy tiếng bước chân truyền tới từ đằng sau, quay đầu nhìn lại, Khang Hi đuổi tới kịp rồi.

Kế Hiếu Nam muốn khóc, sao lần nào kẻ bị nạn cũng là hắn.

Hắn vừa chạy vừa kêu gào như heo bị chọc tiết, “Vạn Tuế Gia, có chuyện gì từ từ nói, Hoàng Hậu nương nương không cho cậu ăn thì cậu cũng không thể ăn anh em được! Không được keo này ta bày keo khác! Không phải chỉ một bữa cơm thôi sao?”

Mặt Khang Hi giận điên, găm lên như sấm sét, “Cắm miệng!”

Kế Hiếu Nam thấy anh nhìn thẳng mình, quay vào trong phòng hét toáng lên: “Lão Cảnh! Tiểu Bảo! Cứu!”

Ai dám cứu, người khôn biết giữ mình, cả đám đều trốn trên ban công xem kịch vui.

Hai người cứ một trước một sau, cậu đuổi tôi chạy, như chó Ngao Tạng đang rượt gà mái.

Thấy Kế Hiếu Nam trốn nhanh, nhất thời không đuổi kịp. Khang Hi dừng chân, chạy theo hướng ngược lại. Kế Hiếu Nam đang chạy một cách khoái chí, hoàn toàn không phát hiện. Chạy hết một vòng vườn hoa, đến khi nhận ra thì Khang Hi đã ở trước mặt mình từ đời nào.

Kế Hiếu Nam lập tức giờ tay đầu hàng: “Vạn Tuế Gia! Tha mạng!” Thiếu điều quý sụp xuống.

Khang Hi trầm mặt quát, “Chạy lung tung gì đó?”

“Không phải chạy để khỏi chết sao?” Mặt Khang Hi còn đen hơn đất nòi, không trốn mới lạ.

“Ai cần cái mạng của cậu!” Nói xong, anh đưa tay, “Đưa cánh gà cho tôi!”

Từ trước tới nay, Khang Hi luôn thích ăn cánh gà, nhất là món vú Trần làm.

Kế Hiếu Nam nhìn gà nướng trong tay, tim dần đập chậm lại, chảy nước mắt nói: “Muốn ăn cánh gà thì cậu nói sớm đi, cần gì đuổi tôi vậy? Dọa vậy có biết hù chết người không! Không phải trên bàn còn dư nửa con đó sao?”

Mặt Khang Hi tức nghẹn, “Tung cánh bay cao (*), có hiểu không? Sao không để tôi ăn cái gì mang ý nghĩa may mắn chút hả?”

(*) Quan niệm ăn gì bỏ nấy, chẳng hạn trước khi thi thì nên ăn chè đậu đỏ như người Việt Nam mình chẳng hạn.

Kế Hiếu Nam: “...”

Rốt cuộc Hoàng Hậu nương nương đã làm gì khiến Khang Hi anh uất nghẹn thế này, còn nói về chuyện cánh gà nữa chứ.

Kế Hiếu Nam vội vàng xé cánh gà đưa anh, tránh để Khang Hi nổi điên lại xem tay hắn là cánh con gà.

Khang Hi hung hăng gặm một cái, vừa gặm vừa đi vào phòng, còn lầu bầu, “Chưa từng thấy phụ nữ nào chậm hiểu như vậy!”

Thấy anh không gặm người, Vệ Bảo, Cảnh Bất Mị, Vưu Giai sợ bóng sợ gió một hồi cũng thờ phào nhẹ nhõm, mang bình rượu, chén bát về lại phòng ăn.

Kế Hiếu Nam thấy ba người liền mắng cho một trận, nhưng cũng không dám lớn tiếng quá, sợ không cẩn thận đạp phải đuôi Khang Hi.

Cơm nước xong, cặp mắt Khang Hi lạnh lẽo quét qua bốn người: “Chờ chút nữa giúp tôi dọn hành lý?”

Cảnh Bất Mị ngẩn ra, “Cậu lại muốn làm gì?”

Khang Hi liếc xéo: “Còn làm gì nữa! Dọn nhà!”

“Không phải cậu bảo cần quanh co một chút sao?”

“Hừ!” Anh thờ phỉ phò, sắc mặt lại khó coi, “Cô ấy chậm hiểu như vậy, nếu tôi còn vòng vèo thì vừa quay đầu cô ấy đã quên mất.”

Khang Hi nghĩ kĩ rồi, với cô thì phải rèn sắt khi còn nóng, vòng vèo làm gì, phải đánh nhanh thắng nhanh.

Vệ Bảo hỏi: “Cậu chắc chắn chứ? Cô ấy không coi cậu là biến thái chứ?”

Đây là lời Khang Hi đã nói, cái gì mà, nếu nhanh quá thì Hiểu Hiểu sẽ đề phòng.

“Có biến thái thì cũng còn hơn bị cô ấy quên bống!” Với những người ‘chậm lụt’, cứ phải dùng thuốc liều mạnh.

—

Phúc Đề là tiểu khu mới, một tầng hai hộ, nhưng cửa không đối diện nhau mà cùng quay sang một hướng, ở giữa còn một cái khu chuyển tiếp để hai người cùng sử dụng, thế nên ra vào không đụng gì tới đối phương.

Ở khu chuyển tiếp có thang máy ra vào, mỗi tòa nhà đều có thang máy công cộng và thang máy VIP dành riêng cho chủ hộ ở đây. Mỗi khi chủ hộ dọn vào thì sẽ được nhận một cái thẻ điện tử, vừa là chìa khóa cửa vừa như card chứng nhận để dùng trong thang máy VIP. Thang máy VIP không có nút xuống các tầng mà chỉ ra thẳng sảnh lớn và tầng để xe. Lúc ra ngoài, chọn nút xong, quét cái thẻ điện tử là có thể chạy thẳng xuống đại sảnh hoặc xuống garage. Lúc về cũng như vậy, qua việc quét thẻ mà thang máy sẽ tự động chạy thẳng lên tầng của chủ, bảo đảm tính riêng của mỗi hộ ở đây.

Đó cũng là lý do Kế Hiểu Nam không thể tìm được Hiểu Hiểu ở tầng nào. Vì Hiểu Hiểu chưa bao giờ sử dụng thang máy công cộng.

Thang máy VIP cũng thuận tiện cho việc dọn nhà, tránh né tai mắt bao người khác của Khang Hi. Anh cũng chỉ lấy vài món quần áo, đồ dùng vệ sinh và một số vật dụng hằng ngày khác. Vệ Bảo đã xử lý xong từ lâu, anh chỉ cần xách túi vào là ở ngay.

Nếp vào nhà mới, theo tập tính của chó, đến nơi xa lạ là cứ ngửi đông ngửi tây, hi hục không ngừng, mãi khi thấy quen rồi mới ngoan ngoãn vùi mình nghỉ ngơi trên đệm.

Khang Hi mở cửa sổ, liếc mắt nhìn về ban công cách nhà mình một đoạn, qua cửa thủy tinh, có thể thấy mấy chậu hoa cô cô trồng, đa số là xương rồng có tác dụng làm sạch không khí, còn có một bụi tường vi, dây leo bò lên trần, những đóa hoa nở rộ rũ xuống thật đẹp. Thế nhưng tường vi là hoa có gai, nếu muốn hái, không cẩn thận sẽ bị gai đâm vào tay.

Anh hừ một tiếng: “Đúng là chủ gì trồng hoa vậy.”

Cảnh Bất Mị nghĩ, chẳng qua anh đang giận không có chỗ trút, nhìn cái gì cũng không vừa mắt đấy thôi, chờ đến lúc ôm được người đẹp về, không chừng sẽ quay sang hoa kia làm thơ ấy chứ.

“Tôi và Tiểu Bảo đi trước, cậu ở một mình không sao thật chứ?” Cảnh Bất Mị quan tâm thành quen, y như gà mái mẹ.

Khang Hi liếc cậu, “Tôi thì có sao? Nhớ mang cơm cho tôi!”

Anh có số ông lớn, cứ mở miệng là có người hiến công hiến sức.

Cảnh Bất Mị vẫn không yên tâm, dặn dò, “Nhất định không được nóng giận, làm chuyện Bá vương ngạnh Thuỵ cung đấy, coi chừng Hoàng Hậu nương nương gọi cảnh sát bắt cậu!”

Ở gần vậy mà chịu thua quay về, nhớ đâu nghĩ quản, biến hình lúc nửa đêm thì sao?

Vệ Bảo cười nói, “Nếu cậu ta có ý này thật thì chưa ra tay đã bị Hoàng Hậu nương nương vật toi, cần gì báo cảnh sát.”

Có bài học rồi.

Khang Hi khịt mũi khó chịu, “Tôi không làm chuyện mất nhân phẩm đó!”

“Được rồi, biết mất nhân phẩm là tốt rồi!” Tiết kiệm công nhật xác cho anh. Cảnh Bất Mị lại lật sổ, “Có hai quảng cáo đã lên kế hoạch phải quay vào cuối tuần này nhưng mọi người nói sẽ hoãn lại một chút, chờ cậu khỏe hơn...”

Cậu thông báo liên tục. Cho dù đang quay phim thì thi thoảng cũng phải tận dụng mọi thời gian để quay quảng cáo, sự hấp dẫn và danh tiếng của Khang Hi thuộc hạng nhất, là con cưng trong giới quảng cáo. Trừ khi anh chết thật, chứ không sẽ chẳng dễ dàng đổi người đâu.

Khang Hi nhủ mày, quảng cáo này đã được ký hợp đồng từ trước, dù bây giờ anh đang mang ‘bệnh nặng’ nhưng không thể nói mặc kệ không làm.

“Xếp xuống tháng sau, chờ tôi về lại đoàn làm phim rồi nói tiếp.”

Cảnh Bất Mị ghi chú lại, coi như Khang Hi vẫn còn lương tri, biết cái gì gọi là đạo đức nghề nghiệp.

Cậu lại bàn thêm về mấy cái hợp đồng khác với Khang Hi, điều chỉnh thời gian trong ngày đến khi hài lòng mới thôi, sau đó cùng Vệ Bảo ra về.

Mấy ngày nay Khang Hi toàn dậy sớm, Hiểu Hiểu lại không có nhà, không có việc gì làm nên cũng mệt, ngã người xuống ghế salon ngủ.

Chạng vạng tối, Cảnh Bất Mị tới đưa com, thấy Khang Hi đang ngủ nên không dám gọi, ngồi chờ ở bên, hình như anh ngủ thấy mùi com nên chỉ một chốc là tỉnh ngay.

“Mấy giờ rồi?” Anh xoa mắt vẫn còn nhập nhèm vì cơn buồn ngủ của mình.

“Bây giờ tối!” Cảnh Bất Mị nhanh tay lẹ chân dọn com canh ra.

Bốn mặn một canh, vú Trần làm cho, đều là những món anh thích, vừa khéo vừa ngon miệng.

Khang Hi ngáp một cái, thông thả vào toilet rửa mặt, định ăn com thì ngó mắt nhìn qua ban công nhà mình, vừa hay có một tia sáng từ nhà bên chiếu sang, chiếu con mắt đang còn lim dim của anh sáng trưng.

Anh hăng máu chạy đến ban công nhìn quanh, trông hưng phấn như khi chó chạy đi nhặt bóng chủ ném.

Cảnh Bất Mị là người từng trải, rất hiểu cảm giác một ngày không gặp như cách ba thu thế này.

Khang Hi hỏi một câu không đầu không đuôi: “Có nước tương không?”

Cảnh Bất Mị nhìn thức ăn trên bàn, sườn xào chua ngọt, ba chỉ kho, cá kho cà tím, măng tây xào, lại còn một bát canh cá nấu bạch chi (*) theo công thức riêng của Vũ trần.

(*) Bạch chi – tên một vị thuốc.

Cần nước tương để chỉ?

“Không có đúng không, tôi đi mượn!”

Cảnh Bất Mị: “...”

Anh bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

Đến khi Cảnh Bất Mị lấy lại tinh thần thì Khang Hi đã thay đồ xong, rèn sắt khi còn nóng, đánh nhanh thắng nhanh mà đi.

Giữa phòng 1202 và 1203 có cái khu chuyển tiếp, nhìn trông như hình chữ ‘ㄣ’, phải vòng qua một khúc ngoặt mới tới cửa Hiểu Hiểu. Anh chẳng hề do dự, nhấn thẳng chuông.

Hiểu Hiểu vừa về nhà, bắt nồi nước định chuẩn bị luộc sủi cảo, nghe tiếng chuông cửa vang lên, tưởng là Cảnh Táp. Ban nãy cô ấy có gọi tới báo quên đồ ở đây, đang ghé lấy.

Cô không hề cảnh giác với Cảnh Táp và An Hủy, lại chẳng ngờ anh đến, nên mở cửa luôn.

Vừa mở cửa ra, ngây ngẩn cả người.

Sao thanh niên nghiêm túc lại tới đây!

Khang Hi cười hì hì, lộ ra hàm răng trắng bóng, chỉ vào căn nhà sát vách, “Tôi vừa chuyển tới, đến chào hỏi em!”

Hiểu Hiểu ngạc nhiên, chuyện này xảy ra từ khi nào?

Thật ra cô cũng chẳng biết hàng xóm là ai, cũng không có hứng thú quan tâm.

Khang Hi giải thích nghi hoặc cho cô: “Đây là nhà của bạn tôi, tôi qua đây tránh tin đồn! Sẽ ở đây một thời gian ngắn! Sau này sẽ là hàng xóm, mong được em quan tâm!”

Lông mày của Hiểu Hiểu không kiếm được mà nhúu chặt, với người mới gặp lần đầu thế này, từ trước đến nay, cô luôn không biết phải đối phó thế nào.

Khang Hi lại nói, “Được rồi, có thể cho tôi mượn chút nước tương được không?”

Có mượn có trả là đạo ‘ở chung với nhau’ của hàng xóm láng giềng.

Hiếu Hiếu trả lời: “Không có!” Cô không nấu cơm, lấy đâu ra xì dầu.

Khang Hi không nhụt chí, hỏi tiếp, “Ớt thì sao?”

“Không có!” Cô không ăn cay.

“Dấm?”

Cái này có... Nhưng chỉ còn một chút, vừa đủ để cô ăn bữa sủi cảo tối nay thôi, không thể cho được.

“Không có!”

Cô không có mấy món này thật, nhưng vào tai Khang Hi thì lại không giống thế, tưởng là cô cố ý, lửa giận nổi lên, cau có đến mức huyết Thái dương (*) giật rần rần.

(*) Huyết trên trán

Anh cố kiềm cơn nóng, mặt đen như đất nòi nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi tiếp, “Muối và bột ngọt thì sao, em có không?”

Hiếu Hiếu nghĩ sao anh muốn xin nhiều đồ quá, thế nhưng thật đáng tiếc, cô đều không có.

“Không có!” Cô nói rất vang.

Cạch một tiếng, gân xanh trên trán Khang Hi nứt toét, đến mức tứa máu, con mắt xanh lè như ma vương nhập xác.

Người phụ nữ này không hề chậm hiểu, rõ ràng là đã thiếu mất dây thần kinh nào rồi.

Cảnh Bất Mị đang trốn trong góc nhìn lên, lòng cả kinh: Không ổn rồi! Cậu ấy giận thật rồi.

Chân Khang Hi vốn dài, dùng sức xăm xăm vào nhà Hiếu Hiếu, lách người qua, chạy vào bếp, bắt đầu kiểm tra. Anh không tin cô không có, anh muốn cô hết đường chối cãi.

Căn bếp không lớn, chỉ có thể dùng từ sạch sẽ sáng sủa để hình dung, không ngửi thấy mùi dầu mỡ gì, trên nền gạch men màu trắng sứ không hề dây chút vết bẩn, trên cái bàn gỗ nhỏ nhỏ có bày mấy cái chén con con, bát lớn thì hiếm, có trưng bốn hoa bên bệ cửa sổ, trông như một căn bếp mẫu không người ở trong tiệm trưng bày.

Dầu có là bếp mẫu thì cũng bày chút gia vị để trông có sức sống, còn cô thì chẳng có bất cứ thứ gì, ngăn kéo và hộc tủ dưới bàn bếp đều trống không.

Trên bếp đang nấu nước, bên cạnh là một túi sủi cảo đông lạnh, và một bình dấm sắp cạn đáy.

Có lẽ, đây là bữa tối của cô.

Khang Hi quét mắt sang tủ lạnh, quả quyết đi tới mở cửa, có mấy hộp đựng vài quả cam, một hộp đựng ‘com thịt bò’ cho chó ăn mà hôm qua anh đã thấy.

Ngăn đông bên dưới thì phong phú hơn, đều là thực phẩm đông lạnh, sủi cảo đông lạnh, bánh trôi đông lạnh, bánh chèo đông lạnh...

Khang Hi bình luận: Chó còn ăn ngon hơn cô.

“Em ăn những thứ này?”

Anh đột nhiên xông vào, khiến Hiếu Hiếu rất bất ngờ, lại còn xộc vào tự tiện như vậy, dù có cảm tình ban đầu thì bây giờ cũng chẳng còn sót lại chút gì. Cô đứng trước cửa bếp, khuôn mặt lạnh tanh không chút biểu cảm.

“Chẳng liên quan gì tới anh!”

Phản ứng của cô ảnh hưởng tới Vòng, lập tức xem Khang Hi là kẻ địch, nhăn mũi, nhe răng, găm gù đe dọa.

Chó trung thành không chỉ có mỗi Vòng. Nếp cũng một bộ bảo vệ chủ xông vào bếp, che trước người Khang Hi, lông trên lưng dựng đứng, chặn trước mặt Vòng, chỉ trước hạ thấp, phát ra âm thanh khiến người ta phát sợ.

Hiếu Hiếu nhớ Nếp, chân phải ở sau của nó vẫn còn băng vãi xô, chắc là chưa khỏi hẳn.

Thấy chúng sắp cắn nhau, Khang Hi và Hiếu Hiếu cùng quát lớn: “Vòng (Nếp)! Ngồi xuống!”

Hai con chó lập tức lui binh về trại, ngoan ngoãn ngồi xổm bên chân chủ, không dám lỗ mãng nữa. Nhưng hai vị chủ nhân thì hoàn toàn ngược lại, đều đang nhìn chăm chăm đối phương.

Bếp đang nấu, nước sôi ùng ục, không đợi Hiểu Hiểu động tay, Khang Hi đã nhanh chóng tắt lửa.

Anh hắt đầu, quay ra cửa quát gọi, “Lão Cảnh!”

Cảnh Bất Mị thò đầu từ cạnh cửa, “Hà?”

“Gọi cho Tiểu Bảo, bảo cậu ta mang một bộ dụng cụ nấu ăn tới đây, xẻng, dao, chảo, nồi hấp, nồi hầm, và các loại gia vị nữa.” Anh liếc mắt nhìn khắp căn bếp, bồi thêm một câu, “Ngoại trừ máy hút khói và bếp gas thì cái gì cũng cần, bảo cậu ta kiểm tra cho đủ.”

“Cậu cần mấy thứ này làm gì?” Định thêm đồ cưới cho Hoàng Hậu nương nương à?

“Đừng hỏi, theo đó mà làm đi! Rồi bảo Lão Kế đi mua thức ăn, cái gì cũng được!”

Cảnh Bất Mị không hiểu gì cả, nhưng vẫn gọi điện cho hai người theo lời dặn của anh.

Hiểu Hiểu chưa từng thấy người đàn ông nào mặt dày như thế, đây là nhà cô, ai cho phép hô to gọi nhỏ ở đây.

Khang Hi đứng trong bếp, khoanh tay trước ngực như thể đây là lãnh địa của mình, tự xưng có một loại áp lực, không giận mà uy.

Trong cuộc sống cực kì đơn giản của cô, chẳng gặp ai giống Khang Hi bao giờ, nay mới gặp lần đầu, xen vào việc người khác, nói nhiều, lại còn hùng hổ như vậy nữa chứ. Cô nén giận, hận không thể làm thịt anh. Chẳng qua cô học đạo võ thuật, không ý mạnh hiếp yếu, lần ở phim trường kia, chẳng qua do phát bệnh nên mới bất đắc dĩ vậy thôi.

Sớm biết vậy thì cô đã ra tay ác hơn rồi.

Hai người giằng co nhau, hai con chó cũng bảo vệ cho chủ nhân của mình, đề phòng đối phương.

Chẳng lâu sau, Kế Hiếu Nam và Vệ Bảo đã tới, mang theo một xe đẩy nhỏ, ở trên đây các loại hộp, có lớn có nhỏ, đều là đồ dùng trong nấu ăn. Kế Hiếu Nam xách theo hai cái túi lớn, đủ loại thức ăn gồm gà vịt thịt cá các loại, rau dưa cũng có.

Có thể chuẩn bị đầy đủ trong khoảng thời gian nhanh như vậy, ấy là nhờ trang mua sắm tổng hợp online của Vệ thị, dịch vụ ‘một điểm đến’, chỉ cần Vệ Bảo gọi điện là chuẩn bị đầy đủ ngay.

Khang Hi hài lòng ngoắc tay, “Vào đây!”

Hai người đứng ngoài cửa, không dám vào. Lai lịch của Hiểu Hiểu thế nào, bọn họ đã rõ, bây giờ tùy tiện đi vào có nguy hiểm đến tính mạng không?

Sau khi cân nhắc, cuối cùng vẫn đau khổ chọn Khang Hi, bị anh hành hạ quá lâu, đã khắc sâu vào xương cốt, luôn sợ sau này sẽ bị trả thù.

Bọn họ tự giác cởi giày. Như thể sợ Hiểu Hiểu sẽ bắt ngờ ra tay, nghiêng người, lưng dán lên tường, rón rén bước vào. Sau khi đặt đồ xuống thì bị Khang Hi đuổi ra khỏi bếp.

Anh đóng cửa phòng bếp, ngay cả Hiểu Hiểu cũng không được vào.

Kính trên cửa bếp là loại mờ nên không thấy anh đang làm gì cả, chỉ nghe tiếng nồi chén muôi bồn va vào nhau lách cách, loảng xoảng.

Hiểu Hiểu xanh mặt, tức giận đến mức tưởng chừng chạm vào là nổ ngay, nhìn không sót thứ gì, trông như muốn cắn người tới nơi. Đám người Cảnh Bất Mị không nhìn được rùng mình, không ngờ da dẻ trắng mịn như sữa, nhỏ nhắn xinh xắn thế kia mà khi tức giận lại đáng sợ đến vậy.

Nhưng cô không nổi cáu, chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn họ, sau đó, mặt không biến sắc, bỏ vào thư phòng.

Rầm một tiếng, cửa phòng bị đóng sập lại, ngăn cách đám người bọn họ ở ngoài. Vùng không vào, ngồi xổm trước cửa canh chừng.

Tình huống này là sao?

Cô không hỏi thăm một tiếng à? Người tới là khách, dù gì cũng cho ngậm nước chứ.

Huống chi, bốn người bọn họ là đàn ông, không quen biết gì với cô, cô không sợ họ có ý đồ bất chính sao? Bỏ vào thư phòng như vậy là có ý gì?

Thật quá là không hợp với lễ thường.

Đột nhiên Kế Hiếu Nam chen vào một câu: “Các cậu nói xem, cô ấy có đi vào để lấy vũ khí không?”

“Đừng tự dọa mình! Cô ấy là ai? Sĩ quan huấn luyện võ thuật của đội đặc cảnh Bảo đen. Chúng ta...” Vệ Bảo cười khan, “Cô ấy có cầm tằm thì chúng ta cũng không đánh lại đâu.”

Anh có nghe anh cả kể qua, một mình cô có thể đối phó với năm cậu thanh viên đã được mài dũa trong quân đội, đánh bọn họ đến mức ngày nào cũng kêu cha gọi mẹ, thật đúng là một nữ ma đầu.

Kế Hiếu Nam nghĩ cứ ngây ngô thế này, rất có thể sẽ không được nhìn thấy mặt trời ngày mai.

Đang định chuẩn thì bị đuôi mắt của Cảnh Bất Mị phát hiện, giữ vai hấn lại.

“Cậu không thể không có tình nghĩa anh em vậy được!” Cảnh Bất Mị nói thì nghe chỉ khí lắm, nhưng thật ra đã bị đôi mắt bán đứng hoàn toàn, muốn òa khóc ra, “Những lúc thế này, chúng ta phải cùng chuẩn với nhau!”

“Cậu nói hay lắm, lần nào cũng là tôi gặp xúi quẩy!” Hấn không quên chuyện tối qua, hai tên khốn khiếp này đã đối xử với mình thế nào.

Vệ Bảo nhân cơ hội gõ cửa bếp, Khang Hi bên trong đáp, “Ài?”

“Còn ai được nữa? Tôi!”

Khang Hi hé cửa, không thấy Hiểu Hiểu, kinh ngạc hỏi, “Cô ấy đâu?”

Vệ Bảo chỉ vào thư phòng, “Trong đó, nói chung chê chúng tôi khó coi, vậy nên nhắm mắt làm ngơ, cả hộp trà cũng không cho!”

“Vậy các cậu ngăn ra ở đây làm gì, mau về đi!”

“Về gì? Cậu không về thì sao tụi này về được! Sáng mai qua nhặt xác cậu sao?” Vệ Bảo không dễ dàng bị đuổi như vậy, thấy anh ló đầu qua khe cửa, tò mò chết được, “Rốt cuộc cậu đang làm gì thế?”

Kế Hiếu Nam chen đầu nhìn vào bếp, lập tức kinh ngạc đến rớt cằm.

Cảnh Bất Mị cũng ngó vào trong.

Trong phòng, chảo trên bếp gas bốc khói nóng hổi, từng đĩa đồ ăn ngon lành bày ra trước mặt bọn họ, sườn chiên bột, gà hấp muối, tôm chiên xù, chả giò, cà tím nhồi cá.

Còn có món đồ ăn đang được xắt trên thớt, kỹ thuật tía rau củ tinh xảo kia khiến họ nhìn mà liú lười, mỗi sợi cà rốt thái chỉ kia đều ngắn dài như nhau, nhìn thịt viên đã vo xong bên cạnh, hẳn là muốn làm thịt viên chiên cà rốt.

Mùi đồ ăn thơm nồng khiến Nếp cũng không thể ngồi yên.

Nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng ở chỗ, người nấu là Khang Hi.

Cậu bối rối quá. Trong trí nhớ, đừng nói là nấu ăn, ngay cả quần lót Khang Hi cũng không giặt.

Vệ Bảo còn kinh hoàng hơn cả cậu, khi com đến tận miệng, áo tới tận tay anh mới chịu xuống bếp, anh là con người đến cả mì gói cũng lười ngâm.

Đầu Kế Hiếu Nam trống rỗng, được xem là chúa tể ăn hàng, không chắc là sẽ ngon, đưa tay muốn bốc một miếng sườn ăn thử.

Khang Hi hung dữ đập tay hấn, “Đây là đồ cho cậu ăn?”

“Tôi mua mà.” Không có công lao cũng có khổ lao.

Khang Hi trừng hấn, “Tôi bảo cậu cứ tùy tiện mua thì cậu mua tùy tiện thật hả, có biết công thức khó nhớ lắm không!”

Trong góc phòng có một đồng hồ không dùng tới.

Anh đuổi Kế Hiếu Nam qua một bên, quay lại trước bếp, sau khi chảo nóng thì cho dầu vào.

Chờ dầu trong chảo bốc khói, phát tiếng xì xì thì anh bốc một nắm hành bỏ vào, mùi thơm bốc lên, sau đó cho thịt đã xắt sẵn, rót xì dầu, thêm muối, cuối cùng là canh lửa và xào. Động tác xào nấu lưu loát như một đầu bếp đích thực.

Nháy mắt, một đĩa thịt xào hành ngon lành đã ra lò.

Ba người ở bên nhìn mà choáng, rốt cuộc cũng hiểu cái gì một người giỏi nấu nghìn người ăn, năm vị hòa quyện trăm mùi thơm.

Cảnh Bất Mị hỏi: “Cậu học nấu ăn từ lúc nào vậy?”

Khang Hi nhồi thịt đã vo viên vào cà rốt thái sợi, “Hồi nghỉ hè năm 16 tuổi, ba mẹ và cả gia đình chị gái, anh rủ tôi đi Đức để thăm di, chỉ một mình tôi ở nhà. Lúc đó vú Trần không cẩn thận té gãy tay phải, tôi giúp vú, nhìn một chút thì cũng học xong”

Từ trước tới nay luôn vốn kén ăn, không thích ăn ngoài, cũng chẳng thích mua, không ai làm cho thì anh đành tự nấu, với cả lúc đó Khang Hi cũng rảnh

rồi.

“Chờ một chút!” Vệ Bảo lấy lại tinh thần, “Cậu nói đã biết nấu ăn từ hồi 16 tuổi rồi à? Thế lúc chúng ta đi cắm trại hồi 20 tuổi, Lão Ké không cẩn thận làm mất vớ, không có tiền mua cơm tối, có người tốt bụng cho chúng ta chút nguyên liệu để nấu nhưng cậu lại giao hết cho tụi này, không động một ngón tay là thế nào?”

Khang Hi ngẩng đầu lên, ồ một tiếng, nói: “Không phải lúc đó tôi ra ngoài đi dạo một vòng sao, gặp một cô gái, cứ nằng nặc mời tôi ăn cơm cà ri. Thịnh tình không thể chối từ, tôi đành đi, ăn no nên lười không muốn làm!”

Lúc đó, Khang Hi là anh chàng mới nổi tiếng được bao người chú ý, có người nhận ra, anh cũng chẳng khách sáo.

Kế Hiếu Nam lên án: “Cút đi! Rõ ràng cậu nói không ăn, mệt, muốn về lều nghỉ!”

Kết quả bọn họ đã đốt sạch toàn bộ số nguyên liệu nấu ăn, không nói tới chuyện đói bụng cả đêm mà còn đói đến tận trưa hôm sau.

Khang Hi tỏ ra vô tội: “Có à?”

Cảnh Bất Mị cũng nhớ kỹ, lần đó ba người bọn họ đói đến mức da bụng dính da lưng, thế nhưng người này lại tỏ ra vô sự, ngủ thẳng giấc đến tận trưa, sau đó phải nhờ Tiểu Bảo gọi điện về cho người nhà, bảo người mang tiền tới thì bọn họ mới không bị chết đói.

“Rõ ràng là cậu cố ý!”

Khang Hi đã làm xong món thịt viên chiên cà rốt, cho vào đĩa, chán ghét nói: “Cho các cậu biết thì chẳng phải mỗi lần cắm trại sau này đều sẽ để tôi làm cơm sao!”

Cắm trại là hoạt động mà năm nào bọn họ cũng tiến hành, anh chẳng ngạc nhiên.

Tay Kế Hiếu Nam run run, hỏi: “Vậy bây giờ cậu không sợ?”

Khang Hi liếc hần, đáp, “Không phải đã rành rành rồi sao, đối tượng không giống nhau!”

Mất bò mới lo làm chuông, nhất định hành động bần nã của anh đã làm cô tức giận, bây giờ mà còn giấu nghề thì sao được chứ?

Cảnh Bất Mị nhắc nhở: “Anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo...”

Khang Hi trả lời, “Cậu ra đường nhìn xem, người cụt tay cụt chân nhiều hay người không mặc quần áo nhiều?”

“Cậu thấy sắc quền nghĩa...”

Còn chưa nói xong thì có bóng đen nhảy vọt ra từ đằng sau, quát bốn người bọn họ: “Không được nhúc nhích, cảnh sát đây, giơ tay lên!”

Ngoại trừ Khang Hi vẫn còn đang đảo thịt viên của mình thì ba người khác sợ đến mức giơ tay lên trời.

Hoàng Hậu nương nương tức giận đến mức gọi cảnh sát bắt họ sao?

Cảnh Táp thấy cửa mở toang, ngay lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, đây không phải tác phong của Hiếu Hiếu. Vào nhà không thấy bóng dáng cô đâu, vừa sợ vừa nghi ngờ, nghe tiếng đàn ông cãi nhau trong bếp, nghe đến khúc ‘thấy sắc quền nghĩa’ thì thần kinh căng lên, tưởng đã xảy ra chuyện gì, hoàn toàn quên mất khả năng của Hiếu Hiếu, cho rằng bọn họ thấy sắc nên nảy ý định xấu, đang bàn ai ‘tối trước’. Tức giận, động tới bệnh nghề nghiệp, lập tức rút súng ra...

Không, không phải súng. Trong nước, súng là một vật được kiểm soát rất nghiêm, dù là cảnh sát hình sự nhưng cũng không được mang súng về nhà, đành lấy chổi làm vũ khí.

An Hủy đi theo sau, thò đầu ra, “Cô ấy là ác nữ, thủ đoạn cực kì đáng sợ, nếu các người dám chống lại, nhất định sẽ không có kết quả tốt đâu.”

Nói xong, cô rút đầu về, đứng là cáo mượn oai hùm.

Cô cũng chỉ ghé qua đúng lúc thôi, thấy Cảnh Táp nên đi cùng, không ngờ gặp người xấu.

Bốn người xoay lưng về phía Cảnh Táp, cô nói mình là cảnh sát, đương nhiên họ không dám động dấy. Ngoại trừ Khang Hi, anh ghét bị người khác uy hiếp nhất, mà anh cũng chẳng làm chuyện gì phạm pháp.

An Hủy hươu nắm đấm, “Nói mau, các người mang Hiếu Hiếu đi đâu rồi?”

Hiếu Hiếu nghe thấy tiếng Cảnh Táp và An Hủy, bước ra từ thư phòng.

“Tớ ở đây!”

“Hiếu Hiếu!” Thấy cô bình an vô sự, An Hủy lập tức nhào về phía cô.

Cảnh Táp thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không mất cảnh giác. “Bọn họ là ai?”

“Một đám vô lại!”

Bốn người đàn ông nghe lời bình này mà đen mặt, không thành hàng xóm mà thành vô lại.

Lòng ngực Khang Hi thấy khó chịu, nghiêm mặt, xoay người trừng cô, “Em có thấy tên vô lại nào nấu cơm cho em ăn không?”

Người phụ nữ không hiểu lòng dạ người tốt!

Cảnh Táp nhìn thấy khuôn mặt ấy thì không còn bình thường được nữa, hét toáng lên như người điên, “Khang Hi!”

Tiếng động quá lớn, Nếp và Vòng thi nhau sửa liên hồi.

Hiếu Hiếu nhúc nhủ, che trán.

Tối nay, thật náo nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Fan Nảo Tàn

Cảnh Táp kích động nhất, níu tay áo Hiếu Hiếu, la làng ồm tỏi bên tai cô mãi: “Sao Khang Hi lại ở đây! Còn nấu cơm cho cậu nữa? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cảnh Táp không còn là một cô bé mười mấy tuổi đầu, thế nhưng thần tượng yêu thích nhiều năm nay đột nhiên xuất hiện trước mắt, ai cũng sẽ phát điên vậy thôi.

“Một lời khó nói hết!” Câu nói nghe thật đáng ghét.

Cảnh Táp nghe xong giậm chân: “Cậu muốn tó sốt ruột chết đấy à?”

Hiếu Hiếu đau đầu xoa huyệt Thái dương, “Cậu bình tĩnh chút đi, đừng nhảy lo Choi vậy nữa, muốn lũng sà rồi đấy!”

“Cậu bảo tó bình tĩnh thế nào được?”

Khang Hi ở ngay trước mắt, không phải poster, không phải TV, sừng sờ ngay đấy, còn để mặt mộc nữa chứ!

Cô từng nghe xem một bài tâm sự của một nhiếp ảnh gia, nói Khang Hi là ngôi sao duy nhất không cần photoshop, lúc đó cô vẫn hơi không tin, bây giờ thì tán thành bằng cả hai tay hai chân ấy chứ. Ngũ quan tuần tú xuất sắc, khuôn mặt hoàn mỹ đến trình độ cao, rõ ràng đã được photoshop từ trong bụng mẹ.

Có lẽ vì đang nấu ăn nên nhìn qua, trông anh như một người đàn ông nội trợ, cổ áo sơ mi trắng hơi mở rộng, lộ xương quai xanh cực kì kêu gọi, ống tay áo xắn đến khuỷu, càng thêm vẻ đẹp trai khó tả. Cả người như có một quang sáng di động quanh thân, như có hào quang của nghìn loại mỹ ngọc, khiến người ta không thể dời tầm mắt khỏi anh.

Cảnh Táp hận không thể móc tròng mắt dán luôn trên người anh.

Cô lại dùng sức níu tay áo Hiếu Hiếu, “Mau lấy bút và giấy cho tớ đi, tớ muốn xin chữ ký Khang Hi!”

Hiếu Hiếu trừng mắt nhìn tay áo mình đang sắp bị xé rách trong tay Cảnh Táp, “Buông tay ra trước!” Hiếu Hiếu chặt vật rút tay áo về, chỉ vào thư phòng, “Đã ký cho cậu rồi, để trên giá sách ấy!”

Cảnh Táp như phát điên, huơ tay múa chân chạy vào thư phòng, ôm chữ ký vừa hôn vừa cười, trông như mới được thả từ viện tâm thần ra.

So với Cảnh Táp, An Hủy bình tĩnh hơn hẳn, con mắt không ngừng đánh giá Khang Hi, tò mò chẳng biết tại sao anh lại ở đây, nấu cơm cho Hiếu Hiếu là vì ý gì?

Cô hoàn toàn không thể hiểu nổi, chẳng lẽ bị Hiếu Hiếu vật ngã đến choáng váng rồi? Hay do bị ung thư phần nào đó, chập mạch thật rồi?

Trong phòng, bốn nam ba nữ, đều đang mãi miết theo đuổi suy nghĩ của mình, bầu không khí có phần kì lạ.

Cảnh Bất Mị thấy cứ đứng như vậy cũng không ổn, muốn làm bầu không khí sinh động hơn. Cậu bày ra sự chuyên nghiệp của một người đại diện đã được rèn luyện bao lâu, hàn huyên vài câu, sau đó tự giới thiệu, đưa danh thiếp, vân vân. Nhất thời, bầu không khí có vẻ chuyển biến tốt lên.

Khang Hi về bếp đảo một vòng, mang com chiên dưa lên bàn, thấy đã đủ món, anh tỏ ra rất hài lòng với bữa tiệc ‘Mãn Hán đủ đầy’ của mình, mắt nhìn sang Hiểu Hiểu như muốn được thưởng công.

Hiểu Hiểu căn bản không để ý tới. Trên đời có bao nhiêu hàng xóm, dùng chiêu mượn nước tương rồi mượn luôn cả bếp nhà người ta như anh chứ?

Cái này gọi là cướp đây.

Một bàn đầy đồ ăn, không có chỗ bày chén đĩa, sao mà ăn hết được?

Nghĩ đến đó, cô lại rầu rĩ chuyện khác, nhiều món như vậy, ăn xong ai rửa?

Những người khác không suy nghĩ nhiều như cô, có cái gọi là ‘gao phải trắng, nem phải nhỏ’ (*), Khang Hi làm ra những món này, mọi người nhìn mà muốn động tay ngay, không đói cũng sẽ đói, đói rồi càng đói hơn.

(*) Nguyên gốc – thực bất yếm tinh, quái bất yếm tể: Tiêu chuẩn ăn uống trong Tứ thư bình giải của Đức Khổng Tử.

“Được rồi, ăn com đi!” Khang Hi tỏ ra như thể mình là chủ nhà.

Cái vẻ tự tin không biết xấu hổ này, có lẽ cũng được hình thành từ trong bụng mẹ.

Vị nữ chủ nhà đích thực lại hoàn toàn không nhúc nhích, đang băn khoăn lo nghĩ chuyện chẳng biết ai sẽ rửa chén.

Cảnh Bất Mị sợ bầu không khí sẽ bế tắc, tự giác hỏi thăm mọi người rồi ngồi xuống ghế.

Bàn ăn hình chữ nhật đúng quy củ, bình thường Hiểu Hiểu sẽ ngồi ở vị trí đầu theo thói quen, nhìn ra ban công đối diện để có thể thấy tường vì cô trông cảnh đẹp món ngon sẽ bổ sung cho nhau, thế mà vừa định ngồi xuống thì đã bị Cảnh Táp đẩy mất.

“Chỗ này để Khang Hi ngồi!”

Fan cuồng đứng là fan cuồng, gặp thần tượng thì ngay cả đây là nhà của ai cũng quên ráo.

Hiểu Hiểu thăm nghĩ, ăn cho nhanh rồi giải tán gấp, không so đo với Cảnh Táp làm gì.

Thật ra, cô ngồi ở đâu cũng chẳng sao. Khang Hi vốn đã có ý định ngồi bên cạnh cô rồi, mắt lăm lăm nhìn vào chỗ bên cạnh Hiểu Hiểu thì heo nhỏ Cảnh Táp bỗng dưng chen vào, đẩy anh ra vị trí đầu bàn như đẩy cải thảo (*), còn chiếm vị trí ngay bên cạnh anh, về mặt vô cùng sùng bái, mắt không chớp lấy một lần.

(*) Tác giả dùng hình tượng này vì heo hay dùng mũi để sục thức ăn, cải thảo là món ưa thích của nó.

Khang Hi cho rằng trước khi theo đuổi được vợ thì bạn của vợ là một sự tồn tại rất quan trọng, Cảnh Táp đã là fan của mình thì càng không thể qua loa, không thể thờ ơ lạnh nhạt, vậy nên cũng chẳng từ chối.

Dù sao thì, chỗ bên cạnh vẫn trống, vẫn còn cơ hội.

Anh nhảy mất cho Cảnh Bất Mị, sao đại thái giám Cảnh không hiểu cho được, chắc chắn đã hiểu ngầm, mở miệng định mời Hiểu Hiểu sang đó ngồi.

Thế nhưng chẳng biết cô xuống ngồi ở cuối bàn từ lúc nào, ngồi rồi không đứng dậy nữa.

Vị trí này, đối diện với Khang Hi, cách anh xa nhất.

Điều này hoàn toàn khác với kế hoạch.

Lông mày Khang Hi nhăn nhúm, mặt quạu đeo.

Cảnh Bất Mị muốn ra hiệu bóng gió một chút, thế nhưng cô chẳng hề nhướn mày một lần, bộ dạng sốt ruột chờ ăn com khiến cậu cứ quỳnh lên, đúng là vị Hoàng Hậu nương nương này được sinh ra làm Khang Hi tức chết đây mà. Cậu chưa thấy ai lại trì độn chậm lụt đến vậy.

Đành vậy, ăn thôi.

Chờ mọi người ngồi xuống cả rồi, Hiểu Hiểu đói không chịu nổi, dùng đũa gấp một miếng sườn cho vào miệng. Dù đồ ăn này do anh làm đấy, nhưng chủ nhân căn nhà này là cô, người có quyền gấp đồ ăn đầu tiên.

Vừa mới cho vào miệng, nét mặt cô trở nên ngẩn ngơ.

Vị tê tê cay cay nhẹ nhàng kích thích đầu lưỡi, tươi ngon, vừa mềm vừa thơm, cắn trong miệng, cảm giác rất vừa, mỡ mà không béo.

Ngon quá!

Cô ngừng đầu liếc Khang Hi, không ngờ tài nấu ăn của anh lại giỏi như vậy, làm mình tỉnh rõ phí của giờ, đáng ra nên mở tiệm cơm mới đúng.

Khang Hi nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, đặc ý cực kì, bỏ hết mọi phiền muộn sâu não khi trước, quay sang cô nở nụ cười quyến rũ, lại còn nháy mắt kêu gọi.

Nếu là một cô gái khác, bị anh dụ dỗ thế này, nháy mắt là cời luôn đồ lót.

Nhưng Hiểu Hiểu chỉ nhìn anh một cái, chưa được một giây thì tầm nhìn đã chuyển, đưa trong tay lại hướng về món tôm chiên xù, hoàn toàn không mảy may để ý đến tới sự hấp dẫn nam tính mà anh đã bày ra.

Mặt Khang Hi xanh mét, nhưng thấy cô ăn ngon lành, lòng lại thấy vui vui, tiếp tục đặc ý.

Ngay từ đầu, tốc độ gấp thức ăn của mọi người rất lễ độ, rất khách khí, nhưng qua vài lượt đĩa thì như được lắp thêm động cơ, càng lúc càng nhanh.

Kê Hiểu Nam và An Hủy ăn đến mức phồng cả hai má mà còn tiếc rẻ không dùng được nữa, hai người cùng gấp trúng một miếng sườn, không ai nhường ai, dùng mắt chém giết nhau.

Kê Hiểu Nam nghĩ thầm, cô gái này xinh đẹp đấy, nhưng sao chẳng lẽ phép chút nào, có biết người tới là khách không.

An Hủy chửi bới trong bụng: Đồ tiểu thụ, trả sườn heo cho bà.

Cô không toàn không quên lần vô tình gặp nhau trong khách sạn lần trước, nhận định hần và Khang Hi là một cặp với nhau, thậm chí còn tưởng tượng rằng Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo cũng nằm trong hậu cung của Khang Hi.

Trong lúc hai người đang giằng co thì đôi đĩa thần của Hiểu Hiểu đã nhắm chính xác vào cục sườn mà hai người đang tranh, không nhìn ánh mắt kháng nghị của cả hai, nhét luôn vào miệng.

Vừa nhai vừa nghĩ, rốt cuộc ai sẽ rửa chén?

Cảnh Táp ăn mà chảy nước mắt, vẻ mặt hạnh phúc, đúng là hoàn toàn vô dụng, đoán chừng ăn xong bữa này thì cô cũng thẳng mất tiêu.

Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo đã bị dọa một cú, việc Khang Hi biết nấu ăn đã làm họ ngạc nhiên đến mức rớt cằm, giờ thì trông mắt cũng muốn lòi hẳn ra.

Chỉ có hơn chứ chẳng hề thua kém vú Trần tạo nào, anh giấu nghề kĩ quá.

Quay lại nhìn Khang Hi, anh hầu như không đụng đĩa, chỉ đang mỉm cười dịu dàng, chăm chú nhìn Hiểu Hiểu, bên tai văng vẳng giọng nói của anh truyền tới, trầm trầm, cực kì ấm áp.

“Ừ, thích ăn rau. Thích thịt có sụn. Cay quá sẽ không ăn. Thịt kho và hấp, thích hấp hơn. Không thích ăn cá, thích tôm. Không thích dầu mỡ, ghét món đậu.”

Anh cứ lăm bằm như vậy, nụ cười dịu dàng như gió xuân phồng ra đầy đặc.

Bữa cơm này ăn xong, tuy không thể coi là ‘khách chủ đều vui’ nhưng mọi người ăn uống thỏa thích lắm, trong đĩa chẳng còn sót lại mẩu vụn nào.

Kê Hiểu Nam và An Hủy xoa cái bụng tròn, ngồi chình ình trên ghế, trông buồn cười như hai con gấu mèo. Thần trí Cảnh Táp nay đã mơ hồ không rõ, bay vào thế giới không ai biết, gọi gì cũng không phản ứng.

Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo vừa được ăn no đã bắt đầu thấy nhớ bữa ăn này, không biết liệu có còn lần sau.

Sau khi ăn cơm xong, Hiểu Hiểu có thói quen uống trà, một mình vào bếp để pha. Vừa đặt ấm nước lên bếp thì Khang Hi liền vào theo. Phòng bếp không lớn, người ta cao to chân dài, khó tránh đụng chạm thân thể, anh còn cứ nhích sang cạnh cô.

Cô không thích khoảng cách gần gũi thế này, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức tỏ lạnh lùng, “Đi ra!”

Cô có lạnh lùng hơn cũng không thể ngăn được Khang Hi.

Anh cúi người, cười hi hi nhìn cô, “Còn giận à?”

Hiểu Hiểu ghét bộ dạng cợt nhả này của anh nhất, không thèm nói chuyện nữa, tập trung nấu nước.

Thấy cô không để ý tới mình, anh cũng chẳng hề mất hứng, đứng sau lưng, lặng lẽ nhìn Hiểu Hiểu.

Nhờ ánh sáng, mái tóc đen như mực của cô có một lớp màu tím, đuôi tóc hơi xoắn xoắn, nhìn qua buông xõa mềm mại, hợp với khuôn mặt trái xoan tinh xảo nhưng đẹp lạnh lùng. Khi bắt động, cả người như được phủ bởi một bầu không khí an tĩnh, ôn nhu, tình mĩ, trông như một con búp bê sứ xinh đẹp.

Vừa nhỏ, vừa đáng yêu.

Anh không khỏi cau có, trông cô xinh xắn lạnh lợi như vậy, sao lại có sức mạnh đến nỗi vật bay anh, lại còn nhanh nhẹn, lưu loát đến vậy. Rốt cuộc đã luyện thế nào mới được thế, sau đó còn muốn thảo luận một bữa cho thật đáng hoàng, bạo lực gia đình không tốt cho cuộc sống êm ái của hai vợ chồng đâu.

Suy nghĩ của Hiểu Hiểu lúc này không sôi nổi, sinh động như Khang Hi, chỉ muốn pha trà cho xong rồi cách xa anh một chút.

Cô mở hũ trà, vốc một nắm rất hào phóng, ném vào trong tách trà lớn thường dùng.

Chờ nước sôi, cô nhắc ấm, muốn rót nước vào tách.

Khang Hi đưa tay cản lại, nhận ấm nước trong tay cô, nhíu mày hỏi: “Em thường hay pha trà như thế à?”

Cô chớp chớp mắt, tỏ ra không hiểu: “Không phải toàn pha trà vậy sao?”

Khang Hi nhìn lá trà, là trà Long Tĩnh thượng hạng, giá cả thuộc hàng xa xỉ nhất nhì, thế nhưng kỹ thuật pha trà của cô khiến người ta không nỡ nhìn.

Anh xoay ngang người, đặt cô qua một bên, “Đứng bên cạnh đi, tôi pha cho em!”

Năm điều kiện cần chuẩn bị để pha trà: Chất lượng nước, tâm trạng, thời gian, lượng trà, nhiệt độ nước. Cô chẳng có được một cái.

Hiểu Hiểu đã thấy cảnh anh khoa tay múa chân thành quen, không trách. Pha trà mà cũng để ý đến vậy, rốt cuộc anh kiểu cách đến mức nào đây?

Không phải trà tốt là được rồi sao? Trước đây khi còn ở Mỹ, cô quen uống trà túi lọc, sau khi về nước thì không mua được hiệu trà đó nữa nên mới đổi sang uống trà lá, uống được hai năm, cô thấy mình pha thế là ngon lắm rồi.

Khang Hi lấy một chiếc ly sứ khác, đổ vào nửa ly nước, “Pha trà Long Tĩnh không dùng nước sôi, phải để nguội một chút.”

Sau khi chờ một lát, anh dùng tay bịt trên miệng ly, thấy độ ấm ổn rồi mới lấy một phần ba lá trà từ trong tách kia ra, bỏ vào ly sứ, chờ trà ngấm nước, chậm chậm chìm xuống đáy, anh thông thả lắc đều ly trà.

Hiểu Hiểu tưởng anh pha xong rồi, muốn uống thì anh lại đổ hết nước đi, chỉ còn lá trà.

Cô hoàn toàn không hiểu: “Anh làm gì vậy?”

“Ly thứ nhất để nhuận trà, để lá trà nở ra, tỏa mùi thơm, không uống được đâu.”

Anh lại nhắc ấm nước, rót xuống miệng ly từ trên cao, vừa nhanh vừa chuẩn, hầu như không bắn ra giọt nước nào, như thợ pha trà chuyên nghiệp trong quán, Hiểu Hiểu nhìn mà sững sốt.

Anh nhìn trà trong ly, lại ngửi hương trà, thấy hài lòng mới đưa ly tới bên miệng cô: “Được rồi, có thể uống rồi!”

Hiểu Hiểu đưa tay muốn nhận ly thì anh cứ nhất định không chịu buông, khẳng khái đưa ly tới miệng cô. Hiểu Hiểu không còn cách nào khác, đành nhấp một ngụm bên tay anh.

Nước trà vừa vào miệng, cảm thấy cả miệng cả mũi thơm ngát, hoàn toàn chẳng có chút vị đắng nào, vừa ngọt vừa dịu, cổ họng mềm mại tủa nhiều nước bọt hơn, rõ ràng là một trời một vực với trà cô pha. Hiểu Hiểu không nhịn được, lại uống thêm một ngụm.

Khang Hi thấy cô thích, trong lòng khoái chí biết là bao, thế mà vẫn hỏi: “Ngon không?”

Cô gật đầu, uống ngon thật.

“Đây mới gọi là pha trà, uống trà. Như em thì bị gọi là phí của trời, bò nhai mẩu đơn! Lại còn dám mua trà mắc đến vậy!”

Anh lấy ly về, cũng nhấp một ngụm, nhưng không hài lòng lắm, “Vẫn hơi kém, để tôi nói Tiểu Bảo mua cho em một bộ trà cụ, em pha uống sẽ ngon hơn.”

Mới gặp thế thôi mà cô đã nhận thức rất đầy đủ, cũng đã được lĩnh giáo tài nấu ăn và pha trà của anh, “Có phải anh rất thích lấy lòng người khác thế này không?”

Khang Hi lườm mắt nhìn cô, “Còn phải xem là ai mới được?”

Hiếu Hiếu hơi ngẩn ra: “Hả?” Rõ ràng là không hiểu.

Anh lâu bầu: “Chậm tiêu!”

“Anh nói ai chậm tiêu cơ?”

Anh tức giận nhét ly trà vào tay cô, “Uống trà của em đi!”

“Không!” Cô lại trả ly trà vào tay anh, “Anh uống rồi!”

Anh chỉ cảm thấy lồng ngực khó chịu, thế nhưng vẫn lấy ly về, pha cho cô ly khác.

Hiếu Hiếu thưởng thức trà được pha theo cách mới, híp mắt tỏ ra thỏa mãn, nhìn qua trông cực kì dễ thương.

Khang Hi không nhịn được mà vuốt nhẹ lên đuôi tóc cô, mềm mại như tơ, y hệt trong tưởng tượng của anh.

Hiếu Hiếu cảm nhận được, vội vàng xoay đầu, trừng mắt liếc anh, “Làm gì đó?”

Khang Hi bình tĩnh đáp, “Trên tóc có lá trà!”

Ngón tay anh đẹp cực kì, quần quanh tóc tơ trông rất mịn hoặc, khiến cô cảm thấy hơi không được tự nhiên.

Ăn đậu hũ một chút thế thôi là được rồi, không khéo tham thì thâm.

“Xong rồi!” Anh thả tay xuống.

Khang Hi lại rót ba chén trà, vừa bung ra khỏi bếp, Cảnh Bất Mị thấy thế liền đi tới lấy một phần.

Tục ngữ nói đúng, sau khi ăn xong, uống một ly trà, tốt cho tiêu hóa lại thêm khỏe mạnh.

Khang Hi đi lướt qua, “Không có phần cậu.”

Cảnh Bất Mị ré lên, “Sao không có phần tôi, nhưng cậu pha nhiều vậy mà!”

Thấy Khang Hi mang trà đến chỗ An Hủy và Cảnh Táp, cậu cũng không phản đối nữa, ai bảo cậu không phải bạn thân của vợ tương lai Khang Hi.

Đúng là phân biệt đối xử.

Kế Hiếu Nam tiêu hóa xong, cuối cùng cũng nhúc nhích, anh dừng nói, “Không phải chỉ pha trà thôi sao, tôi đi pha!”

Vừa đúng lúc hần đang khát.

Khang Hi uống trà, đột nhiên chen vào một câu “Tiện thể rửa chén luôn đi!”

Lời này khiến Hiếu Hiếu thấy dễ nghe nhất tới nay, có người rửa chén là hay rồi.

Kế Hiếu Nam tủi thân la oai oái, “Tại sao chứ?” Có phải mình hần ăn cơm đâu.

Hần lại chọc đến chỗ nào của anh rồi?

Vệ Bảo thấy tội quá, đi tới rì tai hần mấy câu.

Kế Hiếu Nam nghe xong, không kêu oan nữa, mặt như đưa đám đi làm nhân viên rửa chén.

Ai bảo hần lại ngồi cạnh Hoàng Hậu trong giờ cơm ban này làm gì, rõ ràng Khang Hi đang muốn trả thù.

Thừa dịp Kế Hiếu Nam thể hiện trình độ rửa chén của mình, mọi người ngồi vây lại trong phòng khách, vốn Hiếu Hiếu muốn định tiễn khách nhưng Cảnh Táp đang như người điên, được ly trà của Khang Hi gọi về từ thế giới khác, xin xỏ cô được ở lâu bên cạnh Khang Hi một chút.

Hiếu Hiếu không còn cách nào khác, thấy chưa rửa chén xong, cũng chiều theo Cảnh Táp.

Lần này Khang Hi nhanh hơn bất cứ ai, Hiếu Hiếu vừa ngồi xuống là lập tức nhào qua chiếm chỗ.

Tiếc là, cô ngồi trên salon đơn, anh có nhanh hơn nữa cũng không ngồi chung được, đành chiếm vị trí bên cạnh thôi.

Hiếu Hiếu nhìn Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo một hồi, cứ cảm thấy quen quen, không kiềm được lại hỏi: “Có phải chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi không?”

Vệ Bảo và Cảnh Bất Mị sợ đến toát mồ hôi lạnh, nhất thời không biết phải trả lời thế nào.

Hôm đó bọn họ đều có hóa trang, không phải cô có ‘con mắt thần thông’ đến vậy chứ.

Khang Hi bình tĩnh cực kì, “Hai người bọn họ, một là đại diện, một là người hợp tác với tôi, ở bên không rời, có lẽ em đã nhìn qua trong một chương trình gì đó mà thôi, chẳng có gì ngạc nhiên.”

Cô cúi đầu suy nghĩ, cũng có thể. Tuy rằng cô không xem chương trình giải trí nhưng mỗi lần Cảnh Táp và An Hủy sang chơi, luôn bị họ kéo tới coi cùng. Thế nên cũng chẳng suy nghĩ gì hơn.

Tuy đám người người này ăn chung bữa cơm với nhau nhưng độ quen thuộc thua xa bạn bè, ngồi như vậy rất chán, lại không có chủ đề nói chuyện gì, thời gian trôi qua có vẻ hơi khó khăn.

Lúc này, Cảnh Táp mở TV, hưng phấn nói, “Bây giờ đang chiếu lại một bộ phim truyền hình của Khang Hi đó.”

Ý kiến này hay đây, sau khi ăn xong thì xem TV, có thể giúp tiêu hóa mà tránh cái cảnh tẻ ngắt này, rất hợp với hiện tại.

Còn chưa hỏi phim nào thì cô đã chọn đài xong.

An Hủy ngáp một cái rồi, ăn no xong thì cô chỉ muốn ngủ thôi, không tham gia trận náo nhiệt này, một mình bỏ vào phòng ngủ.

Màn hình màu đen vừa phát sáng, lập tức chiếu một cảnh đặc tả rất rõ nét –nam nữ chính đang hôn nhau rất mãnh liệt.

Cảnh hôn bất thành linh như cuồng phong như vậy khiến mọi người không kịp trở tay, TV chất lượng cao quả là khác bình thường, cảnh môi lưỡi quấn quýt khiến người xem nín khe, muốn mù con mắt.

Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo ngồi bối rối, vậy có để người ta nói chuyện yêu thương tiếp hay không đây.

Hai người lên nhìn sang Khang Hi, không biết anh đang có cảm tưởng gì.

Quay phim thôi mà, không thiếu cảnh yêu đương sến súa, hôn hít chỉ là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa.

Khang Hi ngồi trên ghế salon, trên mặt hoàn toàn không có chút cảm xúc, nhưng có thấy gân xanh trên trán đang run bần bật.

Hiếu Hiếu nhìn qua, cô ở gần TV nhất, trừ khi mù, không thể nào không thấy.

Vệ Bảo cảm thấy như đang ngồi trên bàn chông, mà cảnh hôn này cũng dài quá, hai phút rồi mà chưa xong.

Cảnh Táp rất tập trung xem phim, muốn chuyển kênh cũng không được.

Cảnh Bất Mị hận không thể kéo công tắc tới đây.

Bọn họ nghĩ cô gái này tiêu đời rồi, chắc chắn sẽ bị liệt vào blacklist của Khang Hi, bọn họ sẽ chờ để nhặt xác thay.

Sai rồi, bọn họ chờ để ‘hủy thi diệt tích’.

Đột nhiên, Hiếu Hiếu nhìn qua anh, quan sát từ trên xuống. Nấu ăn giỏi, pha trà ngon, cả hôn cũng giỏi thế, đúng là người này có vốn để mặt dày mày dạn thật.

Cô nhận xét một cách chân thành, “Kỹ xảo tốt thật!”

Mồ hôi Vệ Bảo và Cảnh Bất Mị tuôn như suối, rõ ràng Hoàng Hậu nương nương chỉ tổ thêm loạn.

Khang Hi gần từng chữ: “Tôi, nhận, tiền!”

Anh nói rất bình tĩnh, rất có lý, từ ngữ rõ ràng.

Đúng là anh có nhận tiền, còn là rất nhiều tiền.

Hiếu Hiếu ngẩn người, chỉ thấy đôi mắt trong veo của anh lóe lên, giọng nói mang theo một ý vị mê hoặc nồng đậm, bồi thêm một câu: “Nếu là em, tôi miễn phí!”

Cảnh Táp đang tập trung coi phim nên không nghe, lỗ tai Vệ Bảo và Cảnh Bất Mị động cao hơn thỏ.

Thế lần này Hoàng Hậu nương nương đã hiểu chưa?

Hiếu Hiếu: “Vậy anh định bao giờ thì về?”

Khang Hi: “...”

Câu ‘cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn’ hoàn toàn không thấy hiệu quả gì trên người Hiểu Hiểu.

Con đường theo đuổi vợ, dài đằng đẵng...

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hàng Xóm Láng Giềng

Khang Hi sập cửa ngay trước mặt cô. Hiểu Hiểu thấy rất khó hiểu, nói kỹ thuật diễn của anh giỏi là khen cơ mà, tức giận như vậy là sao? Nhìn thấy Cảnh Táp đang muốn vẫy đuôi, mở cửa định đi theo, xem ra đã bị mê hoặc không biết đường đi lối về, Hiểu Hiểu đành đưa tay kéo lại.

Cảnh Táp không chịu nghe, gầy dựa nói: “Làm gì vậy nè?”

“Cậu rút rè một chút cho mình!”

“Lúc này mà còn rút rè với chả rè làm gì, tớ phải tiễn anh ấy.” Cô được nhìn đã mắt mà.

Hiểu Hiểu học võ, sức tay mạnh, túm Cảnh Táp như túm gà con. Cô vùng vẫy nhưng chân không thể ra khỏi cửa một bước, chỉ có nghe nham múa vuốt về phía bóng người đã rời đi của Khang Hi.

Hiểu Hiểu không muốn để Cảnh Táp biết Khang Hi ở ngay sát vách nhà mình, bằng không, sau này sẽ chẳng còn ngày nào được yên tĩnh.

Trái tim Cảnh Táp rỉ máu, chỉ đánh trơ mắt nhìn Khang Hi biến mất ở góc cửa.

Hiểu Hiểu lúi cô vào nhà, đóng cửa không chút lưu tình.

Cảnh Táp quỵ sụp xuống đất, trông như đang đóng vai cô gái bị bỏ rơi trong bộ phim đang chiếu, ngẩng đầu, giọng gọi tha thiết: “Khang Hi, đừng đi mãi!”

Hiểu Hiểu cầm chổi quét sang một bên, “Hơn nửa đêm rồi, đứng tru như sói nữa, mau đi tắm rồi ngủ đi.”

Cảnh Táp dẫu môi bò dẫy, “Cậu chẳng thương người ta chút nào hết.”

Hiểu Hiểu mặc kệ, quét sạch trong ngoài nhà một lần, chén đã có người rửa nhưng sàn chẳng được ai lau.

Cảnh Táp ngoan ngoãn đi tắm, lúc đánh răng với Hiểu Hiểu, không nhịn được lại huých vai cô: “Cậu vẫn chưa kể tại sao anh ấy lại tới nhà cậu vậy.”

Hiểu Hiểu súc miệng, dùng khăn lau, “Tớ cứu chó anh ta.”

“Chó?”

Cô bỏ quần áo vào máy giặt, kể vắn tắt ngọn nguồn câu chuyện, tóm gọn cả đoạn mượn nước tương.

Sự tôn sùng của Cảnh Táp đối với Khang Hi lại dâng lên như nước sông Hoàng Hà.

“Cậu cứu chó của anh ấy, anh ấy không chỉ tặng quà mà còn tới nấu cơm cho cậu nữa, tớ chưa thấy ai tốt đến vậy.”

Hiểu Hiểu lầm bầm, tốt lành gì đâu, chẳng qua là phùng mặt dày mày dạn.

Hai người về lại phòng, An Hủy đã ngủ say như chết, chấn rơi trên đất. Hiểu Hiểu đắp lại cho cô, trèo lên giường cùng Cảnh Táp.

Cảnh Táp hưng phấn đến không thể ngủ được, lầm nhảm đủ loại tin tức về Khang Hi bên tai cô.

An Hủy bị đánh thức, lờm Cảnh Táp, “Cậu có thôi đi hay không!”

Hiểu Hiểu thấy An Hủy tỉnh, liền nhắc, “Đi tẩy trang đi, coi chừng nổi mụn!”

An Hủy lập tức nhớ ra mình vẫn còn đang trang điểm, ngồi dậy chạy vào nhà vệ sinh, lúc trở ra còn đắp mặt nạ.

Cô nằm ngửa, tay vuốt mặt nạ, Cảnh Táp mãi thăm thì kể về sự tích làm người tốt, trả ơn, tặng quà, nấu cơm của Khang Hi.

An Hủy nghe xong, dè biiu: “Giả vờ làm người tốt thôi, làm bộ làm tịch!”

Cảnh Táp nói: “Rốt cuộc anh ấy làm gì cậu? Sao cậu lại không thích anh đến vậy?”

“Từ đầu đến chân của anh ta đều làm phiền tớ! Các cậu không biết chuyện ở trong trường quay đâu, anh ta mà diễn thì bất kể ai cũng không nể nang, ai NG, anh ta trừng người đó, mắt như muốn nói cậu là con rệp!”

Cảnh Táp tự hào bảo: “Đó là vì anh ấy chuyên nghiệp.”

“Chuyên nghiệp thì sao, NG thì sao, tui tớ cũng có lòng tự trọng chứ bộ.”

Nói toẹt ra là An Hủy bị Khang Hi trừng quá nhiều lần, bao nhiêu tự tin đều bị đá kích sạch sành sanh.

Cảnh Táp liếc An Hủy, đã sớm nói từ trước rồi, giới giải trí không thích hợp với cô, thế nhưng cô nàng không tin.

Đột nhiên An Hủy cười tinh quái nói, “Có điều, qua hôm nay tớ có thể nhận ra, rõ ràng anh ta không bị bệnh.”

Cảnh Táp cũng vui lây, “Đúng đó, chẳng có chút dấu hiệu nào của ung thư não hết.”

“Tớ đã nói là dựng chuyện rồi mà!” Ngày mai cô phải tới tòa soạn để tố cáo.

“Dựng cái gì mà dựng, nhất định có người ghen ghét với sự nổi tiếng của anh ấy nên cố tình tung tin đồn nhảm.”

Hiểu Hiểu không thể chịu đựng được nữa, quát lớn, “Ai còn dám nói thêm câu nào, tớ đập ngay xuống giường!”

Hai người lập tức im re, ngoan ngoãn nhắm chặt mắt.

Chờ hai người ngủ rồi, Hiểu Hiểu mới ngồi dậy, cô luôn giấu tình trạng mất ngủ của mình với An Hủy và Cảnh Táp, mỗi khi hai người ở lại ngủ, cô đều giả vờ. Cô không muốn để cả hai lo lắng, chờ họ ngủ xong, cũng không cần giả bộ nữa.

Hiểu Hiểu thong thả bước vào bếp, nấu nước, chuẩn bị pha tách trà. Bốc một vốc trà theo thói quen, bất ngờ lại nhớ tới Khang Hi, bỏ trà lại, lấy một nắm khác, làm theo cách pha trà của anh.

Đến khi pha xong, cô cảm ly lên, nhấp một ngụm, nhưng rồi lại đặt trở về.

Kỳ lạ, sao lại không ngon chút nào?

Cô lại bắt chước từng bước y như đúc một lần, rót ra ly, uống thử, vẫn như trước, không thể nào pha ra cái vị vừa ngọt vừa dịu của anh.

Xem ra, không phải chỉ nhìn là có thể học kỹ thuật pha trà này được rồi.

Cô đành bỏ cuộc, quyết định khi nào rảnh rồi sẽ qua nhà hàng xóm để học hỏi, đột nhiên lại nhớ tới cái bộ mặt dày mày dạn của Khang Hi, không nhịn được mà phì cười.

Đúng là người mặt dày, rất dễ khiến người ta nhớ kỹ.

Cô mỉm cười, cảm ly trà tới ngồi xuống salon, Vòng nhảy lên theo, nằm lên đùi Hiểu Hiểu lìm đim mắt.

Cô dịu dàng vuốt lông nó, chờ đến bình minh.

Chân trời đằng đông lóe lên tia sáng, màn trời xanh nhạt từ từ hé lộ, tiếng chim ríu rít hót vang khiến lỗ tai Vòng run lên, hưng phấn nhảy xuống ghế, miệng ngậm vòng cổ, chạy vòng vòng quanh Hiểu Hiểu.

Hiểu Hiểu cài chốt cho nó, mở cửa định đi chạy bộ buổi sáng.

Vừa tới thang máy VIP thì gặp ngay khuôn mặt dày quen thuộc.

“Chào em!” Khang Hi mặc bộ đồ thể thao thoải mái, đầu đội mũ lưỡi trai màu xanh lục đậm, giơ tay chào cô.

Cô hơi sững sốt, bước đi khá chật vật.

“Em cũng thích chạy bộ buổi sáng à?” Nụ cười của anh trông rất có tinh thần, hăng hái như hăng tiết vịt là đằng khác.

Bỗng Hiểu Hiểu có cảm giác như bị quỷ ám, nghi ngờ hỏi: “Anh không sợ bị người ta phát hiện à?”

Hôm qua còn nói tới đây để tránh tin đồn, sáng sớm ra ngoài chạy bộ như vậy, chẳng giống biểu hiện của việc muốn tránh tin đồn tẹo nào.

Khang Hi chỉ vào chân Nếp, “Bác sĩ khuyên phải cho Nếp vận động nhiều hơn!”

Chó cũng cần hồi phục chức năng mà.

Hiểu Hiểu nhìn Nếp, thấy chân phải sau của nó vẫn còn đang băng, thế nhưng hành động chẳng có vẻ gì chậm chạp.

Cô dắt Vòng vào thang máy, “Vết thương của nó đã lành chưa?”

Khang Hi đuổi kịp, cà thẻ, thang máy tự động đóng cửa, đi xuống.

“Ngày mai sẽ đi cắt băng. Bác sĩ nói hồi phục khá tốt, đến mức không còn nhìn thấy vết thương nữa.”

Hiểu Hiểu luôn cảm thấy lời anh nói có ý gì khác, nhưng lại không bắt được lỗi, “Anh định ra ngoài thế này à, không sợ bị người khác theo dõi ư.”

Khang Hi gỡ mũ xuống, ánh sáng đầy đủ trong thang máy đã làm lộ lớp hóa trang trên mặt anh, giống như lần anh giả vờ làm người giao hàng để tới hôm trước.

Anh đã học theo để bắt chước Vuur Giai nhiều lần lắm rồi, chắc chắn không có vấn đề.

Ra khỏi thang máy, Hiểu Hiểu khởi động để làm ấm người, Khang Hi ở sau nhìn cô, con mắt đen thui.

Dưới ánh bình minh, Hiểu Hiểu mặc áo ba lỗ thể thao màu hồng tím gọn gàng, bó sát dáng người xinh đẹp của cô một cách vừa vặn, rõ ràng là dáng loli, thể mà vòng ngực căng tròn, không quá đồ sộ, nhưng lại có cảm giác rất mãnh liệt, hình dạng tuyệt vời. Eo nhỏ như rần nước, một đoạn trắng như tuyết mềm người, cơ bụng săn chắc, cái rốn kia như hình giọt sương.

Hiểu Hiểu là một ví dụ để giải thích cho câu nói – không phải cô gái nào cũng có tư cách mặc áo ba lỗ ngắn.

Gặp cô rồi, mới biết cái gì gọi là báu vật tuyệt vời, là báu vật trong báu vật.

Hiểu Hiểu đúng là loại người khiến đàn ông liếc một cái thì hai mắt đỏ gay ứ máu ngay.

Anh cũng nhảy bén phát hiện ra hiện tượng không bình thường ở xung quanh đây. Toàn bộ đám đàn ông đang chơi bóng, đọc báo hoặc tập thể dục buổi sáng đều đang đưa mắt nhìn lên cô. Phúc Đề này đúng là một ô sói.

Hiểu Hiểu hoàn toàn không nhận ra, tiếp tục khởi động, đôi chân dài trắng bóc, đẹp đến lóa mắt lộ ra, rõ ràng đang muốn đòi mạng người.

Chuyến tới đây là chính xác, nhìn đám sói đang đỏ mắt này đi, một, hai, ba, bốn, năm,...

Về con kích động khát khao không thể móc tròng mắt ra dán lên người cô khiến anh cảm thấy rất đồng cảm.

Khang Hi bắt đầu cảm thấy vui vì sự trì hoãn chậm hiểu của cô, nếu không bị người ta dụ đi mất thì anh biết phải làm sao?

Nhìn bốn phía xung quanh, anh nở nụ cười quyến rũ, ánh mắt lấp lánh, bộ dạng như thể đang tuyên bố Hiểu Hiểu là vật sở hữu của mình.

Anh ghé tới bên tai cô, “Tóc em rơi kia.”

Động tác này rất tự nhiên, lại vô cùng thân mật.

Những trái tim thủy tinh xung quanh lập tức bể nát, rơi đầy trên đất.

Hiểu Hiểu sờ đuôi tóc của mình, quả đúng là còn một lọn tóc sót lại.

Khang Hi sợ thế vẫn chưa đủ, đi tới ghé xuống tai cô, tiếp, “Tôi chưa quen thuộc nơi đây, không thì, em đưa tôi chạy nhé?”

Hiểu Hiểu chỉ cảm thấy lỗ tai nhồn nhột, quay đầu trừng anh.

Anh cười bảo: “Tôi chưa quen chỗ này thật mà!”

“Được thôi, nhưng phải xem anh có chạy kịp không!” Nói xong, cô dắt Vòng chạy như bay ra ngoài.

Cô tưởng rằng nhất định Khang Hi sẽ không thể đuổi kịp. Sức khỏe của cô được rèn luyện từ nhỏ cơ mà.

“Chỉ là chạy bộ buổi sáng thôi, em có cần chạy nhanh như vậy không?”

Cô giật mình, quay đầu thì thấy Khang Hi đã bắt đầu đuổi kịp, chỉ còn vài bước là song song với nhau.

Thấy cô giật mình, anh thần nhiên bảo, “Tôi từng mở concert...”

Concert không chỉ hát, phải kết hợp cả nhảy mới có không khí, việc này cần hô hấp rất khỏe. Trước khi mở concert phải tăng thể lực, không thể không tới phòng gym để tập luyện.

“Anh còn hát nữa à?” Cô cứ tưởng anh chỉ đóng phim thôi.

“Lúc đó còn nhỏ không hiểu chuyện, có một bộ phim thần tượng muốn để tôi hát ca khúc chủ đề, tôi thấy cũng vui nên đồng ý. Sau đó có ra mấy album, quyết định mở concert cũng là vào dịp đó.” Anh tăng tốc, chạy vượt qua Hiểu Hiểu, sau đó xoay người, mặt đối mặt với cô, chạy giật lùi, nhíp chân rất nhẹ nhàng. “Có điều tôi hát bình thường thôi, đây là di truyền. Ba tôi còn hát khó nghe hơn tôi kia. Mỗi lần sinh nhật, mẹ tôi luôn muốn nghe ba hát. Âm thanh đó như dùi khoan vào tai, đến ngày hôm sau mà đầu tôi vẫn còn ong ong.”

Anh kể rất có hình ảnh, Hiểu Hiểu không nhịn được cười.

“Dờ như vậy mà ba anh cũng đồng ý hát thật sao?”

Anh cười híp mắt nói, “Đàn ông nhà tôi rất thương vợ, vợ nói gì là làm đó.” Bước chân anh chậm lại, ghé tới tai cô, thổi một luồng khí nóng, “Đây cũng là di truyền!”

Lỗi tai Hiểu Hiểu nhột nhột, dừng chân, đứng lại trừng Khang Hi. Sao anh cứ thích nói chuyện với người ta kiểu này vậy, lại còn bày ra vẻ mặt hoàn toàn vô tội, khiến cô không thể nào nổi giận với anh được.

Cô tăng tốc, quyết tâm muốn bỏ mặt anh, nhưng Khang Hi lại cứ như nam châm, không thể cắt đuôi.

Đến tiệm ăn của thím Ngô, cô định mua bữa sáng theo thói quen nhưng thấy tiệm vẫn đóng cửa, chắc là cháu trai sống sót sau vụ bắt cóc, thím vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Cô không dừng lại, băng qua đường để chạy về.

Khang Hi bám theo rất gắt, “Có chuyện này, tôi muốn nhờ em!”

“Chuyện gì?”

“Mấy ngày nữa tôi phải quay về đoàn làm phim, tôi muốn giao Nếp cho em chăm sóc.”

Từ lúc nào mà quan hệ của bọn họ đã tốt đến mức có thể chăm chó giúp anh rồi?

“Lão Cảnh phải về trường quay với tôi, những người khác cũng không rảnh. Vết thương của Nếp vừa lành, giao cho tiệm thú cưng tôi không yên tâm. Tôi thấy em nuôi Vàng tốt như vậy, giao cho em vẫn hơn.”

“Không phải anh còn ba mẹ đó sao?” Vừa rồi còn nghe anh nhắc cơ mà.

“Họ đang ở Thụy Sĩ!” Ý nói, nước xa không cứu được lửa gần.

Hiểu Hiểu rất muốn từ chối, cô cũng đâu rảnh.

“Bây giờ chúng ta là hàng xóm rồi. Tôi nấu cơm cho em ăn, cũng đã tặng không ít quà, em không vô tình đến vậy chứ.”

Câu này đã ngăn chặn thành công được, khiến Hiểu Hiểu không thể nói được chữ ‘không’.

“Nếp ngoan lắm, ăn no là được.”

Hiểu Hiểu dừng bước, hô hấp hơi dồn dập, “Có phải anh đã lập kế hoạch từ trước không?”

Khang Hi thầm giật mình trong lòng, nhưng trên mặt lại bày ra vẻ vô tội, “Kế hoạch gì cơ?”

Cuối cùng cô cũng thông suốt rồi?

“Kể từ hôm qua, có phải anh đã có ý định muốn nhờ tôi chăm sóc Nếp ngay từ đầu rồi đúng không?”

Khang Hi quay mặt sang chỗ khác, tự đâm ngực. Anh chẳng mong cô sẽ thông suốt nhanh như vậy, nhưng đúng là chẳng hiểu lòng đàn ông gì cả, rõ ràng anh đã đánh tiếng rồi mà.

“Nào có!” Khang Hi không thừa nhận đâu, “Đúng dịp thôi.”

Hiểu Hiểu cũng chẳng đoán được cái sự đúng dịp này đúng bao nhiêu.

Chạy xong một vòng, hai người quay lại Phúc Điền, sau khi vào thang máy, cô liếc sang Nếp, cực kì nghi ngờ không biết có phải cô bé này đã thiếu vận

động, thừa dinh dưỡng quá rồi không, thờ không ra hơi thế kia.

Vùng vẫn bình tĩnh như thường, chẳng qua thè lưỡi để giải nhiệt thôi.

Hai con chó cực kì trái ngược.

“Bình thường tôi chiều nó quá! Em có kinh nghiệm hơn, giúp tôi huấn luyện nó đi.”

Hiếu Hiếu không nói gì, cô bị anh quán chặt thật rồi.

Đến tầng 12, cửa thang máy vừa mở thì đã nghe thấy tiếng Cảnh Táp và An Hủy.

“Sao cậu không gọi tớ dậy, tớ phải đến buổi họp gấp!”

“Sao tớ lại đánh thức cậu được, không có Hiếu Hiếu, tớ còn bị trễ đây này?”

Hai người tham ngủ, chen nhau ra khỏi nhà, trông như bị lửa đốt tới móng.

Hiếu Hiếu đẩy Khang Hi trốn vào góc tường, đề lên, không cho anh di chuyển.

Sự chênh lệch chiều cao của hai người rất lớn, anh chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của cô, mùi thơm xông vào mũi, khiến anh thấy chộn rộn, mắt đục ngầu, muốn ôm cô một cái.

Nhưng vẫn chưa kịp động thủ thì cô đã tách ra, tốc độ của Khang Hi chưa đủ nhanh.

Chờ An Hủy và Cảnh Táp đi rồi, Hiếu Hiếu mới thở dài một hơi, ngẩng đầu cảnh cáo, “Sau này, Cảnh Táp ở đây thì anh đừng xuất hiện.”

Khang Hi suy nghĩ rồi nói: “Em ghen à?”

“Cứ gặp anh là Cảnh Táp như người điên.”

“Điều này chứng tỏ tôi quá xuất sắc!” Anh không quên tự lảng xê mình.

Hiếu Hiếu càng quả quyết rằng Khang Hi đúng là người không biết xấu hổ.

Cô vào nhà, định mở cửa thì phát hiện Khang Hi vẫn theo sau.

“Anh đi theo tôi làm gì?”

Khang Hi chớp chớp mắt, “Đề Nếp làm quen với hoàn cảnh một chút!”

Hiếu Hiếu: “...”

Vào phòng, vì không mua bữa sáng nên cô lại chuẩn bị đi nấu nước để luộc sùi cảo đông lạnh.

Khang Hi đẩy cô sang một bên, “Hôm qua còn dư mấy quả trứng, em mang tới đây.”

Hiếu Hiếu thật sự không muốn phí lời với anh, vì có làm thế cũng vô dụng, đành nghe lời tìm trứng gà mang đến.

“Nghe Cảnh Táp kể, em lớn lên ở Mỹ sao?” Thật ra là anh nghe Kế Hiếu Nam nói.

Anh bắc chảo, đập trứng, bộ dạng vừa thành thực vừa đẹp đẽ.

Cô gạt đầu, “Anh lại có đề nghị gì nữa?”

“Không, người Mỹ chiên trứng thích dùng bơ, tôi muốn hỏi có phải em cũng vậy không?”

Cô ừ một tiếng.

“Muốn khô một chút hay ướt một chút?”

Trứng gà ở trong chảo, màu vàng óng ả, thơm lừng.

“Uớt một chút.”

Khang Hi chiên thêm một lát, trứng gà anh chiên nhìn tròn mềm cực kì.

“Lấy đĩa tới đây!” Anh sai vật.

Cô mang đĩa tới, hỏi: “Có tiêu không?”

Người Mỹ ăn ộp la thích cho thêm tiêu.

Khang Hi nhìn số gia vị còn dư của hôm qua, chỉ thiếu mỗi tiêu, lập tức tắt lửa, “Tôi mua cho em!”

Hiều Hiểu vừa định nói thôi bỏ đi thì đã không thấy bóng dáng anh đâu.

Đợi một lát, anh đã trở về, không chỉ mua tiêu mà còn có cả sandwich và sữa tươi.

Bánh mì được anh phết bơ rồi chiên một chút, ăn chung với trứng gà, đúng là sự kết hợp tuyệt vời.

Hiều Hiểu ăn rất ngon lành.

Khang Hi lại có vẻ sợ cô ăn không no, “Uống sữa luôn kia.”

Ăn sáng xong, Khang Hi dẫn Nếp đi một vòng quanh nhà cô, lấy cớ rất hay rằng muốn làm quen với hoàn cảnh.

Ăn hai bữa cơm của anh rồi, cô không thể từ chối được.

Khang Hi đứng trong thư phòng, nhìn sách vở được chất khắp nơi, sách về Tâm lý học tội phạm và tiểu thuyết trinh thám, góc tường có cái kệ sách nhỏ, chất đầy DVD.

[Tử thần vùng Texas], [Sát thủ Zodiac], [Sự im lặng của bầy cừu], [The Lovely Bones], [Se7en], [Kẻ Tầm Xương], [Perfume: The Story of a Murderer]. (*)

(*) Theo bản gốc, tên các tựa DVD đều được đề ở tiếng Trung, nhưng ở đây, mình chuyển sang tựa quen thuộc nhất với mọi người để dễ hình dung.

Tất cả đều là phim điện ảnh về sát thủ hàng loạt, biến thái. Sở thích của cô đúng là hơi đáng sợ.

Anh tự cảm giác sâu sắc rằng không dễ ra tay chút nào.

Hiều Hiểu nhớ tới tài pha trà của anh, ló đầu từ phòng bếp, “Khang tiên sinh...”

Mặt Khang Hi tối sầm, “Khang tiên sinh cái gì, gọi là Khang Hi, không thì gọi Vạn Tuế Gia!”

Mặt Hiều Hiểu co giật, Vạn Tuế Gia là cái quý gì?

Còn anh thì rất muốn nghe cô gọi như vậy, để anh có thể đáp lại một câu, ‘Ái phi!’

Hiều Hiểu cầm li trà, mặt tò mò, “Tôi pha nhiều lần rồi mà vẫn không pha được vị của anh.”

“Vị của tôi...” Khang Hi lặp đi lặp lại câu này mấy lần, đôi mắt có một lớp mờ đục đen tối, nhưng không hiện ra ngoài.

Anh lạnh nhạt bảo, “Vị của tôi, em còn phải cần học sao? Tôi pha cho em uống!”

“Lúc anh không có...”

“Lúc tôi không có, em nhịn chút đi! Chờ tôi về sẽ bồi thường gấp đôi!”

Hiều Hiểu: “...”

Cứ cảm thấy câu này có gì không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Vết Thương Quá Khứ

Lúc Cảnh Bất Mị thức dậy thì phát hiện Khang Hi còn dậy sớm hơn cả mình, vô cùng kinh ngạc, thế nhưng không phải kinh hãi, thấy anh mặc đồ thể thao, đoán chắc là chạy bộ buổi sáng cùng Hoàng Hậu nương nương đây thôi. Đúng là giành giật từng phút giây, rõ ràng lúc về tối qua, anh còn câu tiết đến lệch cơ mặt.

“Lão Cảnh, đặt vé máy bay cho thứ bảy đi, thứ bảy này chúng ta về lại trường quay!”

Cảnh Bất Mị đang đánh răng, lúc này mới thấy kinh hãi, thiếu chút nữa là tự chọt bàn chải vào quai hàm, sáng sớm vừa chạy bộ về mà bây giờ lại chuẩn bị quay về trường quay?

“Cậu lại bị khinh bỉ chứ gì?” Hoàng Hậu nương nương có bản lĩnh quá, khiến Cảnh Bất Mị phải phục sát đất.

Khang Hi ngồi trên ghế salon, vắn vò mặt của Nếp để nghịch, “Quay xong sớm một chút, sớm một chút!”

Cần quay phim cho xong, cứ kéo dài như vậy không phải là biện pháp. Chi bằng kết thúc sớm một chút thì anh không phải lo nghĩ những chuyện linh tinh nữa.

Mặt Nếp có vẻ hường thụ, để mặc ông chủ bóp捏.

“Còn Hoàng Hậu nương nương?” Dựa theo tiến độ của tối qua, cậu cứ tưởng Khang Hi định chuẩn bị liều chết ở lại nhất quyết không đi ấy chứ.

“Có Nếp!”

“Hả?” Cảnh Bất Mị ngẩn ra.

“Sáng nay tôi có bàn với cô ấy rồi, lúc tôi ở đoàn làm phim, cô ấy sẽ chăm sóc Nếp!” Anh quay qua hôn Nếp một cái thật mạnh, “Nếp, trông cậy vào mây, không được thua kém nghe chưa!”

Cảnh Bất Mị nghe mà tưởng như mình lọt vào trong sương mù, đột nhiên nào giật giật, nhổ bọt đánh răng trong mồm, không súc miệng mà chạy vội ra, lục lọi mò mẫm trên người Nếp.

“Cậu tìm gì?”

Cảnh Bất Mị nói: “Tôi xem thử có phải cậu gắn camera cho Nếp không? Tôi nói cho cậu biết, đừng có điên nhé, coi chừng bị Hoàng Hậu nương nương xem là biến thái thật đấy.”

“Cậu nghĩ tôi là 007 chắc?”

Cảnh Bất Mị nhổ bọt kem đánh răng, “Có phải cậu chưa làm đâu!”

Cái lần trong phòng khám thú y đấy, là ai đã dùng camera bỏ túi của Lão Kế để chụp lên người ta hả, có sẵn tiền án rồi.

“Bây giờ không giống trước!” Anh tỏ ra rất sung sướng.

“Sao lại không giống?” Vẫn còn chưa sờ được bàn tay bé nhỏ của người ta nữa là.

Khang Hi nghiêm túc nói như đúng rồi: “Trước đây không có đồ thật, bây giờ đồ thật ở trước mặt rồi, tôi còn chụp làm gì. Cậu không thể để tôi theo đuôi thực tế à?”

“Ví dụ như?” Nếu bây giờ anh mà thực tế được thì còn phải dùng tới Nếp sao?

“Để cô ấy chăm sóc cho Nếp, tôi ở trường quay có thể gọi điện thường xuyên, nói chuyện WeChat gì đó, không phải tốt hơn ảnh chụp à.”

Cảm thấy nhịp chai rất mạnh mẽ.

Cảnh Bất Mị không đáp, tiếp tục quay về với việc chải răng của mình.

“Đúng rồi, sắp tới dùng để tôi nhìn thấy mấy thứ như kéo hay compa!”

“Mấy thứ đó chọc gì đến cậu?”

Khang Hi che miệng, trên mặt xuất hiện một màu đỏ khả nghi, như con tôm luộc, đỉnh đầu sắp bốc khói.

Thì ra anh cũng biết đồ mặt, còn đồ đến thế cơ đấy. Cảnh Bất Mị lập tức vênh tai lắng nghe.

“Nó làm tôi nghĩ tới chân Hiểu Hiểu!”

Cảnh Bất Mị: “...”

Cậu là cảm thú hả? Vậy mà cũng liên tưởng được.

À không, thật ra đã là cảm thú rồi.

Đúng là nghiệp chướng, cứ uất nghẹn thế này, rồi cậu sẽ sớm vào bệnh viện thôi.

Gần đây, với Hiểu Hiểu mà nói, sự phiền não lớn nhất cuộc đời không phải hôm nay ăn gì? Mà vì đã gặp phải một người đàn ông biết nấu ăn, chiếm bếp của cô, mỗi ngày nấu đổi món đa dạng cho cô ăn, và đưa ra các lý do phong phú.

Hôm nay thì Nếp cần quen thuộc với hoàn cảnh, mai là muốn coi Nếp và Vòng ở chung với nhau thế nào, sang ngày hôm sau thành để Nếp ở thử nhà em một đêm xem sao, vân vân.

Còn cô, lại không nghĩ ra bất kỳ một lý do để từ chối nào.

Từ đó, món ngon và trà ngọt trở thành thứ Hiểu Hiểu mong nhớ hằng ngày, mà thời gian Khang Hi ở nhà cô cũng ngày càng dài.

Cuối cùng, anh ngồi trên salon trong phòng khách, xem tin thời sự với cô.

Đây chưa phải điều đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là khả năng làm việc nhà của Khang Hi.

Anh biết dọn dẹp vệ sinh lắm. Ngay cả mấy vệt nước đọng khó xử lý, anh cũng lau sạch sành sanh, van nước trong nhà cũng được anh chùi sạch như mới.

Nếu không biết anh là một đại minh tinh thì cô còn nghĩ anh mở trung tâm phụ giúp việc nhà ấy chứ.

Hay là, thật ra làm người giúp việc là nghề tay trái của anh.

Anh tới đây để tuyên truyền?

Cô ôm trán, có một cảm giác bất lực nặng nề.

“Sao vậy, nửa ngày trời không nói tiếng nào?”

Khang Hi đã rửa chén xong, ngồi xuống cạnh cô, tay mang theo một ly trà anh pha.

Hiểu Hiểu cứng nhắc nhận lấy, đã thành thói quen, cô nhấp một ngụm, vẫn ngon như trước.

“Sao anh lại biết làm việc nhà thế?” Đây là thắc mắc lớn nhất của cô trong mấy ngày vừa qua.

Khang Hi chống cằm, lẳng lặng nhìn cô, “Điều này thì em phải hỏi ba tôi.”

Cô tò mò hỏi lại: “Ba anh thì có liên quan gì?”

Ngay lập tức, mặt anh thối hoắc, “Ba không thích tôi cứ dính lấy mẹ, đưa tôi đến học trường nội trú, từ lúc tiểu học lên thẳng đến cao trung, thế là rên ra được.”

Cô nghe mà thấy tức cười, “Chắc chắn ba anh rất yêu mẹ anh nhỉ.”

“Đâu chỉ có thế, đời này tôi chưa từng thấy ai biến thái như ông ấy, chỉ hận không cột mẹ vào thắt lưng mang theo nữa thôi.”

Hiểu Hiểu không nhịn được mà phì cười, giọng của anh nghe chua chát.

“Em đừng cười, thật đấy, ông ấy không thích tôi kể từ khi từ lúc mới sinh rồi!” Mặt anh cau có, “Nếu không phải vì trông tôi giống ba, tôi còn tưởng mình là con của bác Vương hàng xóm!”

Đến bây giờ anh vẫn không có cảm giác mình là ngôi sao lớn, chuyện như vậy mà cũng nói được, cô cười đến mức đau cả bụng, thuận thế ngã xuống vai anh, mái tóc dài đen nhánh phát qua.

Tóc đen phát qua, vừa mềm vừa quyến rũ, như cành liễu mảnh, lướt qua chóp mũi và môi Khang Hi. Ban đầu anh còn ngồi ngay ngắn, chỉ năm giây sau lại thành được voi đòi tiên.

Thế này có tính là ôm ấp yêu thương không?

Anh nuốt nước miếng, hầu kết khẽ động.

Cô ngẩng đầu, mắt cười sáng như sao, có vài sợi tóc vương trên má, càng nổi bật làn da trơn bóng mịn màng như đậu hũ non.

Hiểu Hiểu của lúc này, tựa như kim tuyến lấp lánh trong mắt anh. Ngón tay thon dài không nhịn được, nhẹ nhàng xoa lên mặt cô. Lúc chạm đến làn da kia, Khang Hi cảm thấy ngón tay như bị lửa đốt, chặt vật co tay, vén sợi tóc trên mặt cô ra.

Hiếu Hiếu không chống cự, cũng tự mình vén sang một bên, hỏi tiếp: “Nhất định mẹ anh đẹp lắm!”

Nhìn tướng mạo của Khang Hi, có thể thấy nhất định ghen của mẹ anh cũng không hề thua kém

“Đương nhiên trong lòng tôi, mẹ là người đẹp nhất!” Đôi mắt đen như mực của anh đảo một vòng quanh cô, “Nhưng sau này thì chưa chắc!”

“Sau này?”

Anh lại nhìn cô, rất là tự hào, “Sau này, đương nhiên vợ tôi sẽ là người đẹp nhất!”

Cô mắng: “Không đứng đắn!”

“Em cứ chờ mà xem, đến lúc đó, em sẽ biết tôi chỉ toàn nói thật.”

Cô xua xua tay, “Mấy lời như vậy, anh đi mà nói với vợ mình ấy!”

Anh cười gượng, thổi trà, uống một hớp, trong tiếng nước ừng ực, thở dài lâu bầu một câu: “Không phải tôi đang nói với em đó sao?”

“Anh nói gì?”

Khang Hi bị sắc, liếc cô: “Tôi nói số tôi khổ!”

Cô lại cho rằng anh đang quay lại chủ đề của ba mình, suy nghĩ nói, “Anh có quá yêu mẹ không vậy?”

Có người nói, đa số cánh đàn ông khi còn nhỏ, đều có rất nhiều tình cảm mẹ con.

“Cái gì là quá yêu mẹ? Là con trẻ quấn mẹ thôi!” Anh nghiêm túc chữa lại, “Có điều khi còn bé, đúng là tôi rất bám mẹ, nhất là mùa hè.”

Hiếu Hiếu im lặng lắng nghe. Sau khi ăn xong, nói chuyện phiếm với anh trở thành một chuyện rất thú vị. Tuy đều là những chuyện vặt vãnh, thế nhưng cô cảm thấy rất ấm áp. Cô dần hình thành thói quen ở chung với anh, cứ như có thêm một người bạn, còn thoải mái hơn khi ở bên Cảnh Táp và An Hủy. Từ chán ghét ban đầu rồi đi tới tiếp nhận, nhanh đến mức bản thân cô cũng thấy giật mình, thế nhưng cảm giác này không xấu.

“Đến hè, da mẹ tôi lạnh lạnh. Tôi sợ nóng nhất, thế nên rất thích dán vào người bà. Lúc ba tôi không có nhà thì tốt, khi ba về rồi thì nhất định sẽ xách tôi ra khỏi phòng, tự độc chiếm một mình, đúng là quá đáng!” Anh nói xong, lòng đầy cảm phẫn, như thể thời thơ ấu của mình tràn đầy bóng ma ám ảnh. Một lát sau, anh nhìn qua cô, đôi mắt lại chìm trong màu đen, “Rốt cuộc bây giờ tôi cũng hiểu, năm đó ba mình đã nghĩ gì.”

Đó là cảm giác, rõ ràng đang ở trước mặt, vậy mà không thể ra tay.

Đúng là vừa chua xót, vừa bức bối.

Anh lãng sang chuyện khác, “Không nói về tôi nữa, kể về em đi, ba mẹ em thì sao?”

Đây là lúc cần biết ba mẹ vợ tương lai là người thế nào, nhất là ba vợ đại nhân, anh phải mau chóng lôi kéo quan hệ mới được.

Bỗng nhiên khuôn mặt Hiếu Hiếu sượng trân, căng thẳng như có một lớp hồ dán trên mặt, ly rơi thẳng xuống đất.

Khang Hi kinh hãi vội vàng chụp lấy, phần nhiều nước nóng đổ hết lên tay anh, chỉ văng trúng cô một ít.

Trà vừa được pha, tuy không phải nước sôi, đã đủ nguội phần nào nhưng cũng khiến trái tim anh co thắt đau đớn.

“Em có bị bỏng không?” So với vết nước trên quần cô, rõ ràng tay của anh bị bỏng nặng hơn, bắt đầu đỏ tấy.

Khuôn mặt Hiếu Hiếu như có một lớp sương mù đọng lại, mang tới một sự bài xích rất rõ ràng với anh.

Thái độ thay đổi bất ngờ của cô khiến Khang Hi luống cuống tay chân.

“Hiếu Hiếu?”

Cô không đáp, trông như lần ở trường quay khi trước, tựa như lại có một hàng rào vừa cao vừa cứng được xây lên quanh người cô.

Khang Hi bỗng có cảm giác thất bại, cúi ba năm thiếu một giờ, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ sẽ kích động cô nhiều hơn.

Cuối cùng cô mở miệng nói, “Tôi hơi mệt!” Giọng nói mất hoàn toàn mọi cảm xúc, đau buồn, chán nản, thê lương.

“Được, tôi đi lấy thuốc trị bỏng, bôi xong rồi ngủ!”

“Không cần!” Cô lạnh lùng từ chối như băng đá.

Rõ ràng đang muốn đuổi anh đi.

Anh thử tới gần cô, “Hiểu Hiểu, có thể nói chuyện với tôi không?”

Cô lùi lại vài bước, giọng nói vẫn lạnh lùng như cũ, “Tôi nói rồi, không cần!”

“Tôi có thể đi, nhưng ít ra phải để tôi biết em có bị phỏng hay không chứ?” Đây đã là sự nhượng bộ cuối cùng của anh.

Bỗng như cô thét lên như bị kích động: “Tôi nói không cần mà! Anh đi đi!”

Sự kích động này khiến mắt cô hơi đỏ, như một con thú bị vây nhốt.

Dù Khang Hi lo lắng nhưng cũng biết rời đi sẽ tốt hơn.

Anh lấy lọ thuốc trị bỏng trong ngăn kéo, giờ hai tay lên, đi qua bên cạnh, sau đó nhẹ nhàng đặt xuống cái bàn gần cô nhất.

“Dù thế nào chẳng nữa, nhất định phải bôi thuốc, được không?”

Bây giờ cô đang rất đề phòng, tuy có nhìn thấy bàn tay súng đỏ của anh nhưng lại chọn cách không đếm xỉa.

Mãi đến khi Khang Hi rời đi rồi, Hiểu Hiểu mới chán nản dựa vào tường, trượt người xuống đất.

Vùng đi tới bên cạnh, Hiểu Hiểu ôm nó, tìm kiếm sự ấm áp quen thuộc. Thế nhưng cô lại chẳng nhận được chút hơi ấm nào, nhìn khắp căn nhà, càng cảm thấy trống trải đến lạnh lẽo.

Bỗng dưng có gì rơi xuống từ trong hốc mắt, ẩm ướt, lạnh lẽo xướt qua gò má cô, chỉ để lại một vệt dài quần quện.

Khang Hi hăm hăm về lại phòng 1202, vừa ngay lúc Kế Hiếu Nam mang com tối tới – được vú Trần giao cho, vú sợ cậu chủ nhỏ của mình bị chết đói.

Ngay lúc đó, Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo cũng có mặt.

Thế là, ba người tranh giành nhau một cách mất nhân tính, dù sao thì Vạn Tuế Gia cũng có ăn đâu.

Thấy Kế Hiếu Nam, Khang Hi chụp lên đầu hắn như Mai Siêu Phong luyện Cửu âm bạch cốt trảo, hắn sợ đến mức vội vàng phun cánh gà trong miệng ra.

“Vạn Tuế Gia, tha mạng!”

Khang Hi hung dữ xoay đầu hắn về phía mình, “Tôi hỏi cậu...”

Kế Hiếu Nam giờ cánh gà chưa kịp ăn bằng hai tay, gào to: “Nộp cánh gà thì không giết nhé!”

“Cút! Không hỏi cậu về cánh gà!” Dù bây giờ cho anh thật rỗng, anh cũng chẳng hứng thú.

Cảnh Bất Mị thấy mặt anh tối sầm, cứ như cả thế giới đang thiếu nợ mình, thậm nghĩ, hắn lại bị khinh bỉ rồi.

Mấy ngày nay, chưa tới nửa đêm thì anh nhất định không về, vui vẻ như thể tóc đang bay phát phối theo gió trong nắng mặt trời. Thế mà hôm nay lại về sớm thế này, tám phần là đã bị Hoàng Hậu nương nương đuổi ra ngoài.

Có câu thế nào ấy nhỉ? À, chắc chắn có một cô gái sinh ra trên cõi đời này để dày vò bạn.

Trước đây cậu không tin, bây giờ thì đã bị thuyết phục hoàn toàn.

Chẳng phải Khang Hi là một nhân chứng sống đó sao?

Cảnh Bất Mị muốn an ủi anh một chút thì bất ngờ nhìn thấy mu bàn tay súng tấy của anh, giật mình, nhảy dựng.

“Tay bị sao vậy? Hoàng Hậu nương nương đánh à?”

Người này đã chơi chiêu Bá vương ngành thượng cung sao.

Khang Hi liếc sang mu bàn tay mình, hừ một tiếng, nói không mặn không nhạt: “Bị phỏng.”

“Cô ấy hắt nước nóng vào cậu hả? Sao ác vậy?” Cậu ta vội vàng lục tung để tìm thuốc trị bỏng, “Đưa tay cho tôi, mau bôi thuốc nhanh đi, nhiễm trùng là tiêu. Ngày mốt cậu còn phải về đoàn làm phim đó?”

Tuy không bị thương trên mặt nhưng tay cũng là một vị trí rất rõ, nếu bị truyền thông để ý thì sẽ ầm ĩ một trận.

Anh không để ý, tay càng dùng sức.

Kế Hiếu Nam khóc thét, “Vạn Tuế Gia, đầu của tôi không phải bóng bowling!”

“Tôi hỏi cậu, có điều tra về cha mẹ Hiếu Hiếu không?” Đây là điều mà anh đang quan tâm nhất,

“Hả?” Kế Hiếu Nam sững sốt, cúi đầu nghĩ lại, thành thật trả lời, “Không!”

Khang Hi làm ra vẻ như muốn bóp vỡ đầu Kế Hiếu Nam, trong mắt đầy hoang mang, đen thẫm.

Kế Hiếu Nam đau đến mức la oai oái: “Đau! Cậu... cậu thả tay ra trước đi!” Không buông tay thì đầu hắn sẽ bị thùng mấy lỗ mắt.

Khang Hi buông tay, sắc mặt cực kì khó coi, ngồi xuống salon, hung dữ nhìn hắn chằm chằm.

Kế Hiếu Nam xoa xoa đầu, đầu tiên kiểm tra có bị thùng lỗ nào không, sau đó mới nói: “Hoàng Hậu nhà cậu làm việc rất cẩn thận, giống như một đặc công, sao mà tôi tra ra được?”

Chuyện biết cô là sĩ quan huấn luyện võ thuật cho đặc công cũng là nhờ Vệ Bảo giúp một tay, dù sao thì hắn đã cố hết sức rồi.

Kế Hiếu Nam tiếp, “Tình cảm đang tốt đẹp vậy mà, sao cậu không tự hỏi đi.”

Khang Hi nổi nóng, quát toáng lên như vừa ăn phải thuốc nổ: “Thì cô ấy cũng phải tự nguyện nói mới được chứ!”

Vệ Bảo ngồi bên cạnh lắng nghe, cảm thấy chuyện hơi lạ: “Cậu sao vậy? Sao lại lạ thế?”

Cảnh Bất Mị giúp Khang Hi xử lý đơn giản vết bọng, biết anh khác thường, vốn tưởng định hạ độc thủ với ba mẹ vợ tương lai, nhưng trông bộ dạng này thì thật sự không giống.

Cậu đảo mắt, hỏi: “Chẳng lẽ ba mẹ Hoàng Hậu nương nương gặp chuyện gì rồi?”

Khang Hi cau kinh vò đầu, “Không biết nên mới muốn tìm!”

Nhớ lại bộ dạng Hiếu Hiếu ban nãy, anh cảm thấy bức bối. Xa cách, lạnh lùng, đề phòng như một con nhím. Anh chán chán máu chót nằm ở ba mẹ cô.

Kế Hiếu Nam thấy mũi dùi đang nhắm về mình, lấp bắp: “Được rồi! Ngày mai tôi điều tra giúp cậu! Nhìn bộ dạng cậu kìa, vừa hoảng vừa sợ, không phải chỉ là phụ nữ thôi sao?” Hắn xoay người, tiếp tục làm một kẻ ham ăn, gặm đùi gà, lại tiếp: “Có điều, ba mẹ cô ấy không ở trong nước!”

Điều này thì Khang Hi đồng ý. Nhà ở Phúc Đễ chỉ có mình Hiếu Hiếu, ở chung mấy ngày, anh chưa thấy cô và ba mẹ liên lạc với nhau bao giờ.

Cảnh Bất Mị bỗng nghĩ tới chuyện khác: “Không biết Hoàng Hậu nương nương có phải trẻ mồ côi không ha?”

Hai chữ ‘mồ côi’ như một mũi dao sắc, đâm vào Khang Hi. Anh chợt nhớ ra, trong phòng Hiếu Hiếu không có tấm ảnh nào có liên quan đến ba mẹ, càng không có ảnh cô chụp cùng ba mẹ mình.

Đối với một người lớn lên ở Mỹ, quả là một chuyện rất khó hiểu.

Ở Mỹ, dù trong nhà hay tại công ty, lúc nào cũng có một tấm ảnh, ngay cả tủ lạnh cũng được dán hình, chủ đề luôn về cảnh hòa thuận, ấm áp.

Trừ khi...

Anh lắc lắc đầu, cảm thấy không đúng, vì anh nhớ rất rõ ràng rằng cô ra nước ngoài cùng ba mẹ.

Vậy, sau khi xuất ngoại thì sao?

Anh không dám nghĩ tiếp nữa, đột nhiên siết chặt cằm, không thể bỏ được hai chữ ‘mồ côi’ ra khỏi đầu.

Nhớ tới nội dung cuộc nói chuyện gần đây, toàn nói về chuyện nhà, anh hận không thể đâm chết mình.

Anh đứng dậy, như sư tử bị đâm đuôi, sốt ruột đi qua đi lại.

Kế Hiếu Nam ăn no, lấy khăn giấy lau bàn tay đầy mỡ, “Cậu đừng lo, tôi sẽ giúp cậu điều tra bằng được!”

“Không cần!” Đột nhiên Khang Hi dừng bước.

“Hả?” Sao thay đổi nhanh vậy.

“Có một người chắc chắn biết!” Anh không thể kiên nhẫn chờ đợi lâu hơn.

Cảnh Sát Mỹ hỏi: “Ai?”

Mắt Khang Hi đỏ quạch, sắc như dao: “Cảnh Sát!”

Cảnh Sát nhận được điện thoại của Khang Hi vào trưa ngày hôm sau, khi cô vừa bước ra khỏi phòng chứa xác. Không chớp mắt cả đêm, lại phải xem phân tích pháp y, cả người như bị vấy khốn trạng thái nặng nề, áp lực.

“Ai vậy?” Cô không nhìn tên người nhận, bắt máy luôn, giọng nói có vẻ không vui.

“Là anh!”

Giọng nói của Khang Hi truyền qua ống nghe, nước chảy thấm sâu, rót vào tai Cảnh Sát, khiến cô rùng mình, cảm di động mà run lập cập, phải lấy điện thoại xuống để nhìn.

Hai chữ ‘nam thần’ trên màn hình khiến trông mắt cô như muốn lọt ra ngoài, số điện thoại này đã được xin lúc ăn cơm ở nhà Hiếu Hiếu.

Là Khang Hi thật!

Tay cô càng run dữ hơn, suýt nữa không giữ được điện thoại, cảm nó như giữ lưon.

“Alo?”

“Em... em... em đây ạ!” Cô kích động đến mức nói lắp.

“Trưa nay em rảnh không, tôi muốn mời em ăn cơm!”

Lời này kéo tới như gió lốc, khiến Cảnh Sát không thể thờ được.

“Em có đang nghe không?”

Cảnh Sát ngồi xồm xuống đất, ôm ngực, như thể thiếu oxy, “Em... có rảnh!”

“Được, vậy mười hai giờ rưỡi, phố hải sản Túy Huy Hoàng, phòng VIP số 8!”

Cụp một tiếng, điện thoại đã tắt.

Cảnh Sát ngồi xồm trên đất cả nửa ngày trời mà không có phản ứng nào, cứ như tượng điêu khắc.

Đột nhiên cô nhảy lên, hung dữ tóm lấy Tiểu Lý đang đi tới trước mặt.

“Mặt tôi trông thế nào?”

Tiểu Lý bị cô hù phát hoảng, “Cảnh đội, chị sao vậy?”

“Cậu không cần quan tâm! Tôi hỏi mặt tôi thế nào!” Bộ dạng hung dữ như đang tra hỏi phạm nhân.

Tiểu Lý nuốt nước miếng: “Được lắm ạ!”

Cảnh Sát đập mạnh vào cậu: “Được cái gì, tôi hỏi trông có hung dữ không?”

Cô vừa xem giải phẫu pháp y, tia máu trong mắt vẫn chưa phai.

Tiểu Lý cố gắng nhìn lại lần nữa, “Đâu có, hung dữ gì đâu, chị là bông hoa của đội cảnh sát chúng ta, số người theo đuổi chị xếp từ lâu hai đến công chính ấy chứ...”

Lâu hai là lâu chuyên dụng cho cả đội cảnh sát, nằm ngay vị trí chính nam trong cục công an.

Cảnh Sát lại nhảy lên, như cá chép vượt long môn, chỉ trong chớp mắt đã ra tới công cục.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Quá Khứ Của Hiểu Hiểu

Phố hải sản Túy Huy Hoàng nằm trong khu thương mại cao cấp nhất ở Thượng Hải, là một nhà hàng Trung quốc đặc sắc với chủ yếu các món hải sản. Trang trí trong nhà hàng được một nhà thiết kế nổi tiếng dày công sáng tạo, và quả thật đã trở nên ‘Huy hoàng nhất (*)’ theo như tên gọi của nó. Vừa bước qua cửa như đi vào hoàng cung, nghe đầu bếp trưởng cũng là người từng nấu trong những bữa quốc tiệc.

(*) ‘Huy Hoàng Nhất’ nguyên gốc là Tỏi Huy Hoàng, đồng âm với cái tên ‘Túy Huy Hoàng’.

Có điều, đĩa rau xào 388 tệ không phải là cái giá mà người bình thường nào cũng có thể trả được.

Chi phí của nó chủ yếu phục vụ cho các ông lớn trên thương trường, làng gạo cội trong giới giải trí, người mẫu, các đại gia, và beep –! Beep! Beep! Beep! (Quan chức chính phủ)

Thế nên tính bảo mật riêng tư, phòng ‘tin’ rất tốt. (*)

(*) Ý nói phòng tin đồn.

Lần đầu tiên Cảnh Táp tới nơi cao cấp thế này, đi theo cô phục vụ phụ trách dẫn đường, cứ như Già Lưu (*) đi tham quan vườn hoa, được mở rộng tầm mắt.

(*) Một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng, là một bà già nhà quê, nghèo khổ.

Đến khi vào phòng riêng thì cô rất ngạc nhiên, đó là một bàn tròn lớn cho mười sáu người, trang trí xa hoa như phòng khách trong phim truyền hình, có salon, có bàn chơi mật chược, có chỗ đánh bóng bàn, lại còn cả lò sưởi âm tường, cái TV treo phía trên như một rạp chiếu phim thu nhỏ.

Hai người ăn com thôi mà, có cần phải ghé gớm đến vậy không?

Nhìn quanh, không thấy Khang Hi, Cảnh Táp quay đầu hỏi người phục vụ: “Có phải đi nhầm rồi không?”

Lúc này, Khang Hi bước ra từ phòng nghỉ phụ của phòng ăn này, “Không nhầm đâu, ở đây đây.”

Vừa thấy nam thân trong lòng, Cảnh Táp không biết trời trăng là đâu, đứng sững sờ.

Khang Hi ra hiệu cho người phục vụ, nói: “Mang thức ăn lên được rồi.”

Sau khi đóng cửa phòng rồi, Cảnh Táp mới tỉnh lại: “Anh thuê cái phòng lớn như vậy, lãng phí quá!”

“Đây là phòng bé nhất rồi!” Anh cười nói, “Chỗ này chỉ chuyên dùng để nói chuyện làm ăn.”

Hai chữ làm ăn mang ý nghĩ rất sâu xa.

Bỗng Cảnh Táp cảm thấy thế giới đã được đổi mới.

“Đến đây, đừng đứng nữa, ngồi đi.”

Ngồi xuống cái bàn cho mười sáu người thì có vẻ rộng quá, thế nhưng ngồi một mình với nam thân trong căn phòng này, Cảnh Táp càng thấy trống trải hơn, đến mức hô hấp không thông.

Khang Hi đưa thực đơn cho cô, “Tôi đã gọi vài món, em xem có thích gì nữa không?”

Anh nói chuyện vui vẻ, ấm áp, chẳng hề có vẻ ngôi sao, điều này khiến trái tim nhỏ trong lồng ngực Cảnh Táp nhảy tung tung một cái cực kì vui vẻ.

Mở thực đơn, còn chưa nhìn rõ tên món ăn thì cô đã hôn mê.

Rõ ràng không phải tới để ăn mà là đốt tiền thì có!

Khang Hi châm cho cô một ly trà: “Đừng khách sáo, em cứ chọn tự nhiên!”

“Không... không cần, hai người không ăn hết nhiều đến vậy.” Với cái giá này, cô thật sự không thể hạ thủ.

Phục vụ vừa yên lặng vừa nhanh nhẹn mang đồ ăn lên, còn cô thì hồi hộp đến mức cầm đũa không chắc.

Mở đầu là một chén súp, đồ sứ Thanh Hoa, viền vàng bên ngoài, ngay cả cái muỗng cũng có màu vàng đồng, bầu không khí này mang lại cảm giác như thể mình là một vị chủ nhân ở cung điện nhà Thanh.

Người phục vụ mở nắp chén, mùi thơm xông vào mũi.

“Đây là canh gà hầm đẳng sâm, hoàng kỳ, táo đỏ. Em là cảnh sát, lại là nữ, dùng món này rất hợp, tranh thủ còn nóng thì uống đi!”

Từng chữ anh nói mang theo sự quan tâm săn sóc ấm áp như chén súp này vậy, trôi qua cổ họng, khiến cả người cũng ấm hẳn lên.

Cảnh Táp được quan tâm thế càng lo, vị súp thế nào cũng quên tuốt luốt.

“Nếu không hợp khẩu vị, tôi có gọi canh hoa giao, gồm dương tham, hoa giao (*), hoa trùng thảo.”

(*) Hoa giao, sản phẩm bong bóng cá khô. Một trong bốn loại thuốc bổ quý của Trung Quốc.

Nghe tên cũng biết, đây là món súp giúp tăng khí bổ máu, cực kì thích hợp cho phụ nữ.

Cảnh Táp vội vàng đặt xuống canh xuống, “Đừng... đừng khách sáo vậy ạ, đều rất ngon, thật đấy!”

Bây giờ cho dù có là nước rửa chân thì cô cũng sẵn lòng húp trọn.

Cảnh Táp nhận ra đôi mắt của người phục vụ luôn nhìn thẳng, như thể không hề biết Khang Hi là ai. Đúng là chỗ xã giao cho dân thượng lưu, thái độ phục vụ cực kì chuyên nghiệp.

Chờ đồ ăn lên đầy đủ, nhân viên lặng lẽ lui xuống.

Cảnh Táp lại cảm thấy khó thở, tim đập rất mạnh. Lần này không giống hôm ở nhà Hiếu Hiếu, đây mới thật sự là ở riêng với nhau. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt Khang Hi, chỉ len lén liếc anh qua khóe mắt, thấy anh đang gấp đồ ăn, ngón tay thon dài, khớp xương nổi rõ, quả là rất đẹp.

“Thế... bữa cơm này...” Đồ ăn trên bàn, món nào cũng rất tinh tế, đều là hải sản tươi ngon, tính sơ sơ, nếu không có một vụn tẻ, xem chừng chẳng thể ra khỏi cửa này. Cảnh Táp ăn mà cảm thấy chột dạ lắm.

Khang Hi gấp một miếng bào ngư xào hành tỏi vào bát cô, “Ăn nhiều một chút, tôi mời khách!”

Cảnh Táp nghĩ vấn đề không phải là ai mời khách, thế nào cũng chỉ là cái tên thôi.

“Nhưng... lần trước ở nhà Hiếu Hiếu, cũng là anh mời tụi em ăn.” Lại còn là anh tự tay làm.

Tuy rằng cô hâm mộ Khang Hi, thế nhưng không ngu ngốc nghĩ rằng anh đang muốn theo đuổi mình. Nếu quay lại mười năm trước thì có thể sẽ cho là vậy, bao giờ đã sắp đầu ba, đã sớm không còn mộng mơ như thời thiếu nữ.

Cô làm cảnh sát nhiều năm, trực giác rất nhạy bén, nhất định bữa cơm này có gì đó mờ ám.

Khang Hi lại gấp một con tôm hấp tiêu vào bát Cảnh Táp. Trước nay cô luôn rất thích ăn đồ biển, nhất đang mùa hải sản tươi, cá tôm cua dồi dào, thế nhưng đây là lần đầu tiên cô thấy con tôm to bằng một bàn tay thế này, lập tức ứa nước miếng.

Nhìn lại nhìn, rốt cuộc con thềm ăn đã chiến thắng lý trí, quyết định ăn con tôm này rồi tính.

Lột vỏ cho vào miệng, thịt tôm vừa trắng mềm vừa thơm ngon, cùng hương trà và vị tiêu, vị vào miệng rất hòa quyện. Ăn xong tôm, tay còn dính nước sốt, cô cũng không bỏ qua.

Vừa ăn, cô vừa nhìn chằm chằm Khang Hi. Nam thần vẫn là nam thần, khi ăn cơm vẫn đẹp trai khiến người ta phải lóa mắt. Thấy anh bình tĩnh như vậy, cô thật sự không đoán nổi mục đích của bữa cơm này.

Yên lặng được một lúc, Khang Hi lấy khăn lau tay, uống một ngụm trà, nói: “Tôi có chuyện muốn nhờ em!”

Đầu Cảnh Táp kích động – cuối cùng cũng tới rồi!

Cô vội vàng bỏ chén đĩa xuống, ra về thoải mái, “Có gì vậy ạ?”

Trên mặt thoải mái là vậy, nhưng trong lòng lại rối bời. Cô là một cảnh sát bình thường, cùng lắm thì có vài lần lên bìa cảnh sát nhân dân, không quyền không thế, có gì để anh nhờ vả đây?

Lòng càng loạn, suy nghĩ càng lung tung.

Chuyện gì cần phải có cảnh sát giúp đỡ? Lẽ nào anh đã làm chuyện phi pháp thật ư?

Giết người? Phóng hỏa? Hút thuốc phiện? Hay chơi gái?

Cuộc sống của ngôi sao khác hẳn người thường, khoái dùng thuốc kích thích.

Không phải Khang Hi cũng vậy chứ?

Chẳng lẽ muốn cô giúp chôn chửm cứ? Hay là giới thiệu quan hệ, hòng chạy án?

Cô giương mắt nhìn thức ăn trên bàn, hầu chiên hoa trùng thảo, cua đồng hấp đồng trùng hạ thảo hoa tiêu, bào ngư kèm chân ngỗng, canh hải sâm bong bóng cá, cá mú biển sâu hấp, hải sâm hấp nấm tùng... Liệu đây có phải là hủi cmn lợ?

Nghe nói cục phòng chống tham nhũng hay tới đây bắt người mời đi uống café, nói chuyện phiếm lảm...

Cô quỳnh lên, xoay đĩa quay trên bàn để che giấu sự hốt hoảng trong lòng, thế nhưng nó không động.

Giấy này? Bàn xoay bị hỏng à?

“Đây là bàn xoay tự động, em không cần đụng tay!”

Da mặt Cảnh Táp nóng ran, vội vàng thả tay ra, bàn này không chú ý, bây giờ Khang Hi nhắc mới nhận ra, đúng là tự động. Thảo nào, cô cảm thấy đồ ăn trước mặt cứ thay đổi suốt, thậm chí thò, đúng là cao cấp.

“Muốn ăn gì, tôi giúp em!” Khang Hi tỏ ra thân thiết như anh ruột cô vậy.

“Ồ... cái kia...” Còn lười Cảnh Táp như bị cột chặt.

Khang Hi nghĩ rằng đây là lúc để bày tỏ ý đồ của mình, anh dùng đôi đũa phi thủy, trang trí tinh xảo để gấp mực Bắc Hải và súp lơ chiên, cùng thịt gáy heo quay giòn, ngon mà không ngấy, lại nhai rất vui miệng. Đây là món Hiếu Hiếu thích ăn, quyết định gói một phần mang về, không biết như thế tâm trạng của cô có vui hơn?

Anh đặt đũa xuống, trầm tĩnh bình thản, không định quanh co.

Cảnh Táp cũng lật bài ngửa.

Hai người cùng lên tiếng.

“Tôi thích Hiếu Hiếu!”

“Có tội nên đầu thú, anh yên tâm, thẳng thắn được khoan hồng, chống cự bị nghiêm trị, nhất định em sẽ thăm vấn nhẹ nhàng thôi...”

Hử?

Vừa rồi nghe thấy gì cơ?

Cô vô thức khuấy chén canh, tròn tròn mắt nhìn Khang Hi: “Hả... anh vừa nói gì cơ?”

“Tôi thích Hiếu Hiếu!”

Cô vừa đưa ngum canh vào miệng, quay sang Khang Hi phun hết ra ngoài.

“Anh... anh nói lại lần nữa đi?”

Khang Hi cầm khăn, vẫn mặt không đổi, lau hết nước canh trên mặt, sau đó lặp lại từng chữ: “Tôi, thích, Hiếu, Hiếu!”

Cảnh Táp giờ tay, lòng bàn tay quay về mặt Khang Hi, hét lớn, “Dừng!”

Đương nhiên Khang Hi im lặng, ngồi trên ghế, bắc chân vào nhau, tay dựa vào thành ghế, đáng vẻ bình tĩnh, khuôn mặt tuấn tú, con ngươi trong trẻo, nhìn cô một cách nghiêm túc.

Trong đầu Cảnh Táp như có một lớp keo dán, “Anh để em tiêu hóa một chút...”

Dạ dày cần tiêu hóa, đầu óc càng cần được tiêu hóa.

Anh nói một cách bình tĩnh ngắn gọn như thế, hoàn toàn không e ngại.

Chắc chắn không phải nói đùa rồi nhỉ?

“Tôi nghiêm túc!” Dưới ánh đèn, mái tóc đen của anh được nhuộm một màu rất dịu dàng, thế nhưng giọng nói thì ngược lại, cực kì kiên định.

Cảnh Táp hít một hơi thật sâu, đúng là anh không nói đùa!

Nam thần của Cảnh Táp thích người chị em của cô... Tình tiết này... chẳng lẽ là phim truyền hình cầu huyết chiếu tám giờ hằng ngày đây sao?

Đôi mắt Khang Hi vẫn sáng rực, nhìn chăm chăm vào Cảnh Táp, “Em có thể không tin!”

“Không phải em không tin!” Chỉ là tiêu hóa hơi kém.

Anh lại gấp cho cô một đĩa hải sâm hấp nấm từng, mặt mày rạng rỡ hẳn, tự tin, “Vậy thì được rồi!”

Được cái gì mà được! Có nghĩ tới cảm nhận của fan hâm mộ không vậy?

Tâm trạng cô lúc này vừa chua vừa xót, lại còn hơi ghen tị nữa. Mới lần la làm quen với nam thần được mấy ngày, mới đó đã thành của người khác.

Mà nghĩ lại, chẳng phải loại sinh vật như nam thần tồn tại chỉ để nhìn từ xa chứ không thể mó tay vào sao? Nếu kết hôn, cái cảm hứng buồn nôn của cặp vợ chồng già khi đánh rắm trong chăn, ị không đóng cửa trước mặt nhau kiểu này, thật sự sẽ hủy hoại nam thần mất.

Nam thần chỉ để thưởng thức thôi thì mới tốt, đây là suy nghĩ của một người phụ nữ trưởng thành.

Cô nhanh chóng chỉnh sửa tâm trạng, lên nhìn Khang Hi. Mà nói chứ, ở đâu có người tới tận nhà nấu cơm cảm ơn chỉ vì đối phương đã cứu con chó của mình như vậy. Cho dù cứu cha cứu mẹ cũng chẳng được làm vậy nữa là.

“Hiệu Hiệu có biết không?”

Mặt của Khang Hi lập tức thối hoắc, y như vừa bò ra từ hổ phân, “Ngốc nghếch chậm chạp như vậy thì...”

Cảnh Táp rất muốn phá ra cười to. Tâm trạng vui vẻ thế là ăn uống cũng ngon miệng hơn, mắt sáng rực nhìn đĩa tôm to, có điều hơi xa. Dù bàn xoay tự động nhưng tốc độ chậm quá, cô lại không thể không biết xấu hổ mà đứng dậy gấp.

Đang nghĩ vậy thì con tôm to dùng ấy đã được Khang Hi gấp cho, “Ăn đi!”

Cảnh Táp vui vẻ lột vỏ, cắn ăn, “Vậy anh mời em ăn là để mua chuộc chứ gì?”

Cũng giống hồi lộ thôi, có điều tính chất khác nhau, cô có thể ăn bữa này, ăn mà không chột dạ.

“Anh nói đi, muốn em làm gì nào?” Đạo đức đã bị món ngon chinh phục, bán đứng chị em không chút áy náy.

Ánh sáng trong mắt Khang Hi nhạt đi vài phần, “Tôi muốn biết, ba mẹ của Hiệu Hiệu... vẫn còn khỏe mạnh chứ?”

Đôi tay đang lột vỏ tôm của Cảnh Táp khựng lại, khuôn mặt có vẻ thương cảm, “Qua đời rồi, ba năm trước.”

Nói thế thì cô không phải trẻ mồ côi, nhưng tại sao vừa nhắc tới ba mẹ lại biến sắc như vậy?

“Nguyên nhân?” Anh cần biết gấp.

Rõ ràng hô hấp của Cảnh Táp chậm hẳn, “Anh muốn biết thật sao?” Lúc nói xong, giọng có vẻ nghẹn ngào.

“Đúng!” Như thể anh không cho phép cô lùi bước, con ngươi đen láy, lại một lần nữa, khóa chặt Cảnh Táp.

“Em nghĩ chuyện này vẫn nên để Hiệu Hiệu tự nói cho anh thì hơn...”

Chưa dứt lời, trong bát cô có thêm một con hàu, tươi ngon khiến cô ứa nước miếng.

Ngay sau đó, một giọng nói trầm ấm cực kì quyến rũ truyền đến: “Hiệu Hiệu sẽ không biết em nói cho tôi, và tôi cũng hứa với em, dù có nghe gì, đều không ảnh hưởng tới tình cảm tôi dành cho cô ấy. Mặt khác... tất cả những sản phẩm sau này của tôi, em đều có thể được nhận miễn phí. Mỗi khi công chiếu phim, họp mặt giao lưu, tham quan trường quay, chỉ cần đó là hoạt động cho phép fan tham gia, tôi nhất định sẽ giữ vị trí tốt nhất cho em, mà em cũng có thể rủ bạn đi cùng.”

Cảnh Táp nghe xong, hai chữ đạo đức viết thế nào cũng chẳng biết.

Thủ đoạn hồi lộ này quá biết đánh vào lòng người.

Cuối cùng, anh rót một ly trà, đưa đến trước mặt cô, “Tôi đang lắng nghe đây.”

Cảnh Táp nuốt nước bọt, chớp lấy chén trà, đổ vào miệng, sau đó mới bảo, “Anh nói đây nhé!”

Khang Hi gật đầu, “Một lời nói một gói vàng.”

Cô đặt chén trà xuống, quyết định đánh cược. Tuy lợi ích hấp dẫn đấy, nhưng quả như Khang Hi nói, Hiệu Hiệu quá tri độn, có lẽ sẽ giấu chuyện này trong lòng đến suốt đời.

“Anh có biết Hiệu Hiệu là sĩ quan huấn luyện võ thuật của đội đặc cảnh?”

“Chuyện này không quan trọng!” Đây không phải điều anh quan tâm.

Anh đã tìm hết mọi cách để biết chuyện của Hiểu Hiểu, không thể nào không biết về thân phận của cô, xem ra Cảnh Táp đã hỏi thừa.

Cảnh Táp tiếp: “Anh biết chuyện này, thế nhưng nhất định không ngờ rằng Hiểu Hiểu từng là tổ trưởng tổ phân tích tội phạm của FBI!” Giọng nói của cô có vẻ khá tự hào, “Có ngạc nhiên không?”

Quả thật là có ngạc nhiên!

Tới bây giờ, anh hoàn toàn không ngờ rằng Hiểu Hiểu từng là nhân viên cố vấn của FBI, thảo nào trong thư phòng của cô có nhiều sách liên quan đến Tâm lý học tội phạm đến vậy.

Cảnh Táp lại nói: “Năm đó sau khi Hiểu Hiểu vừa lên tổ trưởng chưa được bao lâu, vì lúc ấy em và An Hủy không ở Mỹ, chi tiết cụ thể nào cũng không rõ lắm. Chỉ biết khi đó có xảy ra án giết người hàng loạt ở Washington, hung thủ rất tàn nhẫn, giết bốn phụ nữ. Sau khi giám định pháp y thì cho thấy vụ này và những vụ án vẫn chưa phá được cách đây mấy năm trước, có thể cùng một hung thủ gây qua. Qua điều tra, FBI phán đoán, sau khi yên lặng vài năm, hung thủ lại gây án. Trong vòng chín năm, gã đã giết tất cả 43 người, FBI không bắt được gã, chẳng có bất kì manh mối nào, và Hiểu Hiểu đã tiếp nhận vụ này.”

Cô nói, cảm giác nặng nề bắt đầu ập tới...

“Quả thật Hiểu Hiểu rất giỏi, cậu ấy nhanh chóng phác thảo profile về tuổi tác, giới tính, nghề nghiệp và khái quát về động cơ gây án, thậm chí còn dự đoán được mục tiêu tiếp theo của gã. Thế nhưng hội đồng phân tích bị nghe trộm, do một tay ký giả của tòa soạn Washington cài đặt. Vì muốn tăng số lượng phát hành mà hắn đã hối lộ một nhân viên vệ sinh trong tòa nhà FBI, để người ta cài máy nghe lén trong phòng họp. Thế là không chỉ bị lộ tất cả thông tin kia mà cả tên của Hiểu Hiểu cũng bị đăng lên báo. Hung thủ chạy thoát, vì trả thù, gã bắt cóc ba mẹ Hiểu Hiểu, đóng giả thành một vụ cướp ngân hàng.”

Trong nháy mắt, giọng nói của cô trở nên nghẹn ngào, thế nhưng vẫn cố gắng đè nén để trở nên bình tĩnh, trầm hẳn.

“Lúc đó, Hiểu Hiểu ngồi trong xe chỉ huy, đích thân đàm phán với hung thủ. Thế nhưng, mục đích của hung thủ muốn trả thù, đàm phán suốt sáu tiếng đồng hồ, cuối cùng vẫn tuyên bố thất bại, đặc công SWAT lựa chọn biện pháp tập kích bất ngờ.”

Sắc mặt Cảnh Táp tái nhợt, vành mắt đỏ bừng, ứa nước, “Lúc Hiểu Hiểu và SWAT xông vào ngân hàng, ba mẹ cô ấy còn sống, thế nhưng bị cột bom trên người, sau đó, bom... ngay trước mặt... ngay trước mặt Hiểu Hiểu...” Từng giọt nước mắt lớn hơn hạt đậu rơi xuống bàn, cô nức nở nói ra kết quả tàn nhẫn nhất, “Nổ tung!”

Khang Hi chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực như bị xé rách, răng cắn chặt đến mức nếm được vị máu tanh.

Thì ra cô không trách ba mẹ, cô đang tự trách mình, nhất định Hiểu Hiểu cho rằng chính mình đã hại chết họ.

Cô tận mắt nhìn thấy ba mẹ mình bị nổ tung thành những mảnh nhỏ.

Vì siết chặt nên xương ngón tay của anh trắng xanh, “Còn hung thủ, đã bắt được chưa?”

Cảnh Táp thút thít, xé khăn giấy lau nước mắt, “Đã bắt được sau nửa năm từ vụ cướp ngân hàng đó, chính Hiểu Hiểu tự tay tra còng. Thế nhưng...” Cô càng khóc dữ hơn, “Gã hung thủ đáng chết đã nói với Hiểu Hiểu, không phải gã hại ba mẹ cậu ấy, cậu ấy mới thật sự là người đã giết ba mẹ mình!”

Cảnh Táp khóc sùng cả hai mắt, tay cầm khăn giấy cũng run lên, “Hiểu Hiểu sụp đổ, nện từng quyền, từng nắm đấm vào người hung thủ, suýt nữa đã đánh chết gã. Có vài cảnh viên FBI lên khuyên can nhưng cũng bị cậu ấy đá thương. Vì vậy, Hiểu Hiểu bị xác nhận mắc PDST, bắt buộc phải điều trị hai tháng trong bệnh viện tâm thần.”

Cô nức nở vài tiếng, nói thêm, “Lúc đó em và An Hủy đến Mỹ, vì Hiểu Hiểu không còn người thân ở đây nên lúc xuất viện cần có người đảm bảo, chúng em cũng biết chuyện vào lúc đó.”

Tới bây giờ, cô vẫn nhớ kỹ như in, rằng mình đã nhìn thấy dáng vẻ Hiểu Hiểu lúc đó thế nào trong căn phòng lạnh lẽo ấy, ánh mắt lạnh lùng, nhân thần lơ đãng, chậm chạp, tựa như đã bị rút hết sức sống.

Điều duy nhất cô và An Hủy còn làm được là ôm cô khóc lớn.

“Dẫn tớ đi, dẫn tớ rời khỏi Mỹ...”

Đây là câu nói đầu tiên của Hiểu Hiểu sau một tháng xuất viện.

Lòng ngực Khang Hi như có một tấm lưới, càng lúc càng siết chặt, siết chặt trái tim, sau khi đau đớn một hồi mới tạm vơi bớt.

Sau khi ba mẹ qua đời, cô vẫn tìm bắt hung thủ. Trong nửa năm đó, Hiểu Hiểu đã làm thế nào, có ai an ủi cô, có ai lau nước mắt cho cô, có ai dùng cái ôm để sưởi ấm cho cô.

Anh sức nhớ, bốn năm trước, Vương lão từng đề nghị anh nên tới Hollywood để phát triển, vừa hay lúc đó có một bộ phim đề anh thử xem, thế nhưng

Khang Hi đã từ chối. Việc bước chân vào giới giải trí chỉ là tình cờ mà thôi, lúc đó anh không quan tâm.

Nếu như... lúc đó anh đồng ý, có khi sẽ gặp Hiểu Hiểu.

Có thể...

Sống hai mươi bảy năm trên đời, anh tự thấy mình chưa làm chuyện gì khiến bản thân phải hối hận. Thế nhưng ngày hôm nay, anh đau đớn nhận ra, đây là điều hối hận nhất đời anh, cũng là quyết định ngu xuẩn nhất.

Hiểu Hiểu!

Cái tên ấy như đóm lửa, lóe lên trong đầu Khang Hi, sau đó bùng cháy, khiến anh tự trách, hối hận đến tận cùng.

Nhưng không phải anh không có cơ hội, bây giờ cô đang rất gần anh.

Bây giờ anh muốn gặp cô, nói cô biết rằng, anh sẽ làm áo giáp của cô, ngăn tất cả mọi đau đớn.

Cảnh Táp gục xuống bàn khóc lóc hồi lâu, tâm trạng mới dần bình tĩnh, cô lau nước mắt, hít mũi một cái, bổ sung: “Đúng rồi, lúc đó hung thủ không chỉ bắt cóc ba mẹ Hiểu Hiểu mà còn có một người, cũng bị nổ chết ngay trước mặt Hiểu Hiểu.”

“Ai?” Trong đầu anh chỉ toàn hình bóng của Hiểu Hiểu, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện, quay về tìm cô.

Cảnh Táp xỉ mũi, “Chồng chưa cưới của Hiểu Hiểu!”

Ba chữ chồng chưa cưới như trái bom, khiến bao nhiêu khát vọng và sự sốt ruột trong lòng Khang Hi nổ tung thành hư không.

Chồng chưa cưới! Cô có chồng chưa cưới!

Đôi mắt rưng rưng, lấp lánh vì khao khát nay như ngọn nến sắp tàn, nhả ra làn khói trắng... rồi tắt ngúm...

Khuôn mặt anh tuần vốn sáng sủa hơn ánh nắng, nay lại tối hù như nguyệt thực toàn phần.

Cảnh Táp đang rất đau lòng, hoàn toàn không nhận ra, lại thì thầm một câu: “Anh ấy và Hiểu Hiểu là thanh mai trúc mã của nhau, hơn cậu ấy ba tuổi, đã đính hôn vào năm Hiểu Hiểu nhận chức tổ trưởng.”

Rắc! Chiếc đĩa bằng ngọc màu xanh đã bị Khang Hi bẻ gãy ngon ơ.

Lúc này Cảnh Táp mới giật mình nhận ra mình vừa nói điều gì, há mồm ngơ ngác hồi lâu, không nói được chữ nào.

Khang Hi lạnh lùng đứng dậy, đôi mắt kiêu ngạo nay như mất hết tiêu cự, đáy mắt đọng đầy nỗi buồn nhìn không thấu, không có gió, thề mái tóc đen lại phấp phùng bay bay như ngọn lửa.

Cảnh Táp bị giật mình, tại sao trong nháy mắt, nam thần lại thành ma quỷ thế này?

Anh nghiêng răng nói: “Em cứ từ từ mà ăn!”

Dứt lời, thậm chí không kịp chào hỏi mà đã bỏ đi, ngay cả áo khoác trên ghế, anh cũng không mang theo.

Đột nhiên Cảnh Táp sực nhớ, vậy tiền thanh toán cho bữa cơm này thì sao?

Lúc này, cô phục vụ bước vào, ngọt ngào thân thiết hỏi cô, “Tiểu thư, trước khi Khang tiên sinh rời đi, nói đưa hóa đơn cho cô, cô xem thử có cần món gì nữa không? Nếu không, chúng tôi sẽ...”

Hóa đơn, ai... ai trả cơ??

Cảnh Táp chỉ mang theo 50 tệ trong túi, để chút nữa gọi taxi về cục công an.

Trán cô toát đầy mồ hôi lạnh, bao nhiêu tiền cơ!?

“Tính ở đây!”

Vệ Bảo bước ra từ trong phòng nghỉ, theo sau là Cảnh Bất Mị đang dùng khăn lau chậm khoe mắt và Kế Hiếu Nam đang khóc bù lu bù loa.

Ba người trốn trong phòng nghỉ, đều nghe thấy những gì Cảnh Táp nói.

“Thì ra Vệ tiên sinh ở đây!”

Như thể nhìn thấy vị cứu tinh, ban nãy, suýt nữa Cảnh Táp sợ đến mức sồn ra quần, nhưng tại sao bọn họ lại ở đây nhỉ? Đến từ lúc nào?

Vệ Bảo ký tên vào hóa đơn.

“Vệ tiên sinh muốn ghi sổ hay tính luôn bây giờ ạ!”

Vệ Bảo lấy thẻ tín dụng ra, “Trả liền, không cần ghi!”

Cảnh Táp thấy, thấy anh thật đẹp trai!

Quả nhiên, đàn ông bảnh nhất vào lúc rút thẻ trong chớp mắt, mà thẻ rút ra lại còn là thẻ tín dụng đen.

Cảnh Bất Mị la lớn, “Trả lệ đi, mau về thôi, cậu ta bị kích thích lớn như vậy, tôi sợ sẽ gặp chuyện gì không may mất!”

Vệ Bảo cũng sốt ruột nhưng trước nay trước nay anh không thích dùng tiền công ty để trả cho việc riêng, nhất là việc ghi sổ cho cha anh.

Trả hóa đơn xong, hai người quay lại gật đầu với Cảnh Táp. Cô gái này có tình có nghĩa ghê, lại còn không tìm không phổi nữa. Đáng trước nói hào hùng mạnh mẽ là thế, sau đó lại tuôn một tràn sấm sét giữa trời quang.

Ra tới cửa, hai người nhận ra Kế Hiếu Nam vẫn chưa đuổi theo.

Cảnh Bất Mị quát lớn, “Cậu làm gì đó!?”

Hai con mắt Kế Hiếu Nam nhìn chăm chăm vào bàn ăn, “Nhiều món thế này, cô ấy không ăn hết đâu!”

Vệ Bảo kéo cổ áo hần, cứng rắn lời đi, để lại một mình Cảnh Táp.

Cảnh Táp: “...”

Tôi không ăn hết thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đố Kỵ

Hiếu Hiếu mở đôi mắt cay xè, mờ mịt nhìn tia nắng mặt trời chói chang ngoài cửa sổ. Ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ đục lỗ hình hoa, tạo thành những vệt loang lổ trên sàn nhà. Vòng trong lòng cô khẽ run lên, sữa với cô một tiếng, Hiếu Hiếu mới tỉnh táo trở lại.

Cô đã ôm Vòng ngồi trên sàn suốt cả đêm.

Mấy giờ rồi?

Hiếu Hiếu nhìn đồng hồ treo tường, kim giây vẫn đang hoàn thành vòng tròn của mình theo quy luật, kim giờ, kim phút dừng lại một chỗ, hai giờ chiều.

Lúc này, tiếng chuông của chiếc điện thoại đang nằm trên salon reo lên chói tai, cô ngẩn ngơ. Chuông reo thật lâu mới yên lặng, một lát sau lại đổ một hồi chuông khác. Hiếu Hiếu bước tới, đưa mắt nhìn màn hình.

Là đội trưởng đội y tế của đội đặc cảnh Báo đen – Bạch Lộ.

Nhấn nút nhận, ngay lập tức, một giọng nữ với deciBel rất cao vang lên: “Đoan Mộc, chị đang chơi trò gì vậy? Chị có biết em gọi cho chị mấy cuộc rồi không? 11 cuộc rồi, tròn 11 cuộc lận đó! Vậy mà bây giờ chị mới bắt máy!”

Hiếu Hiếu nhìn đồng hồ, bây giờ đã là hai giờ lẻ hai phút chiều, đã qua giờ làm việc, coi như cô đã nghỉ việc không lý do.

“Chị nói gì đi! Chị không sao chứ?”

“Chị không sao!”

Bạch Lộ thở phào nhẹ nhõm, lại trách: “Đừng nói với em là chị ngủ quên đấy!” Cô không tin lý do này đâu.

“Chị hơi khó chịu!” Hiếu Hiếu rút mình trên ghế salon, mặt trời chiếu vào người, thế mà vẫn cảm thấy lạnh lẽo như trước.

“Chị khó chịu à?” Giọng nói của Bạch Lộ tỏ ra sốt ruột hơn mấy phần, “Khó chịu ở đâu? Có nóng không? Hay chứng phiền muộn tái phát rồi? Có cần

em ghé thăm chị một chút không?”

“Không cần đâu, chỉ là ngủ không ngon thôi?” Đúng là ngủ không ngon. Thật ra suốt đêm cô không ngủ.

“Thuốc em đưa cho, chị có dùng đúng hạn không đấy?” Bạch Lộ nhắc tới thuốc chữa bệnh mất ngủ.

Hiểu Hiểu ừ một tiếng. Thật ra thuốc Bạch Lộ đưa, cô chưa từng uống một viên nào.

“Chị mau đi tìm bác sĩ Trương để nói chuyện đi, đừng chuyện gì cũng giấu trong lòng như vậy là không tốt đâu. Em nói bao nhiêu lần rồi, điều trị tâm lý rất quan trọng với chị!”

Bác sĩ Trương là bác sĩ tâm lý của đội đặc cảnh Báo đen, phụ trách riêng về sức khỏe tâm lý cho đội viên đội cảnh sát.

“Chị biết rồi.” Cô trả lời rất lãnh đạm.

“Lần nào chị cũng nói biết rồi, nhưng chị có nghe không?” Bất cứ bệnh gì cũng cần sự phối hợp của người bệnh, nếu không thì dầu Hoa Đà sống lại cũng phải bó tay.

Hiểu Hiểu không muốn tiếp tục đề tài này nữa, “Chị hơi mệt, muốn ngủ thêm một chút.”

Bạch Lộ có thể nhận thấy sự qua loa miễn cưỡng của cô, “Được rồi! Em không quấy rầy chị nữa, chị cứ ngủ đi! Em sẽ xin nghỉ giúp chị, nhưng không được có lần sau đâu nhé!”

Đội cảnh sát có kỷ luật quân đội riêng, không được phép nghỉ vô cớ!

“Cảm ơn em!”

Cúp điện thoại, Hiểu Hiểu vẫn co rút mình trên ghế salon, nắng mặt trời chiếu xuống, tựa như ngàn con sóng biển, khiến căn nhà trống trải lạnh lẽo trở nên sắc sỡ sắc màu, thế nhưng vẫn không thể soi rọi vào trái tim cô. Có loáng thoáng tiếng cười vui vẻ truyền vào ngoài cửa sổ, thời tiết đẹp thế này, rất thích hợp cho những hoạt động ngoài trời, thế nhưng, sao cô vẫn thấy cô đơn quá.

“Ừ ừ...” Vòng vẩy đuôi, cọ tới cọ lui bên chân Hiểu Hiểu.

“Chị không sao!” Cô nói với Vòng, cũng là tự nói với bản thân.

Hiểu Hiểu đứng dậy, muốn đi tắm để tỉnh táo lại một chút. Khi tới trước cửa nhà vệ sinh thì thấy thức ăn cho chó trong chậu vẫn còn đầy ắp. Cô dùng mấy trút thức ăn tự động, cứ bây giờ rưỡi sáng và mười hai giờ hằng ngày sẽ có thức ăn được tự động đổ đầy khay. Cô nhìn Vòng, nó vẫn quán quýt theo chủ mãi, nhất định là thấy tinh thần cô sa sút, Vòng cũng bị ảnh hưởng.

“Đi ăn đi!”

Vòng ngira đầu, không muốn rời đi, dán sát chân cô không nhúc nhích, nó là một con chó vừa trung thành, vừa nhạy cảm.

Hiểu Hiểu ngồi xổm, vuốt trán Vòng, “Chị không sao thật mà!”

“Gâu! Gâu gâu!” Nó vẩy đuôi, dùng cái mũi đen ươn ướt dụi vào chóp mũi cô.

“Nhột!” Cô cười nói, dùng mũi cọ vào lông Vòng.

Vòng hưng phấn, cái đuôi to xoay vòng như cánh trực thăng, như muốn tạo gió.

“Đi đi, mau đi ăn đi!” Cô lại nói.

Vòng lại sủa gâu một tiếng, như thể xác định cô không sao rồi mới đến khay thức ăn của mình, ăn ngấu nghiến.

Thấy nó ăn ngon lành, Hiểu Hiểu cũng cảm thấy đói bụng. Vào bếp, định chuẩn bị đồ ăn cho mình, thế nhưng vừa mở ngăn đông của tủ lạnh ra thì thấy bên trong rỗng tuếch. Suýt nữa cô quên mất, tất cả đồ ăn đông lạnh trong tủ đã bị Khang Hi xử lý cả rồi.

Khang Hi...

Ánh sáng bị mắc kẹt bên chân cô có vẻ hiu quạnh, hình bóng cũng mờ hồ theo, lộ ra vẻ hoa lệ nhưng yếu ớt, cũng như tâm trạng cô lúc này. Nhớ lại mọi chuyện tối qua, cô đã điên cuồng như thế, gạt bỏ tất cả ý tốt của anh.

Thật ra Hiểu Hiểu đã quen với cô đơn, thế nhưng anh lại mạnh mẽ, ngang ngược xông vào thế giới của cô, vây quanh cô như một ngọn đèn rực rỡ chói chang, dù bóng tối vẫn tồn tại, không hề biến mất, thế nhưng khi có anh ở bên, cô đã cố tình bỏ qua nó.

Những ký ức về cha mẹ đã hưng hăng đẩy cô rời khỏi ánh đèn. Một lần nữa, vào giây phút bóng tối bao trùm, lý trí của Hiểu Hiểu vụn vỡ, bị vo tròn, sống không bằng chết.

Nhất định anh sẽ sợ lắm?

Bỗng nhiên, lọ thuốc trị bỏng trên bàn lọt vào mắt cô, sờ lên chân mình theo bản năng, vết nước trên quần đã khô từ lâu, cô cũng chẳng có bất kỳ cảm giác đau đớn nào. Thế nhưng tay của Khang Hi lại tấy đỏ, điều ấy khiến Hiểu Hiểu bỗng cảm thấy áy náy. Chẳng hay vết thương có nặng không?

Đi tới cửa, tay vừa định nắm xoay, cô vội vàng rút về.

Rõ ràng anh ở ngay nhà bên cạnh, thế nhưng dũng khí để nói lời xin lỗi, cô cũng không có.

Cánh cửa trước mặt như một ngọn núi lớn, ngăn cản bước chân của cô. Hiểu Hiểu cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa, không biết có phải yếu tố tâm lý không mà cứ cảm thấy bên ngoài có người, thời gian dần trôi, loại cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt.

Hiểu Hiểu vừa lo lắng vừa cảm thấy bị kích động, cuối cùng khi mở tung cửa ra, ngoài cửa lại chẳng có ai cả.

Hiểu Hiểu cười khỏ, cảm thấy mình càng lúc càng đa nghi.

Đang muốn đóng cửa thì bỗng nhìn thấy một túi nilon đặt ngay dưới góc trái của khung cửa, trong túi có đựng hai hộp đựng thức ăn mờ mờ.

Hộp thức ăn vẫn còn nóng, trên hộp có một hàng chữ nhỏ – Phở hải sản Túy Huy Hoàng.

Hiểu Hiểu mở nắp, một mùi thơm phả vào mặt, mực lớn Bắc Hải và súp lơ tươi, được chiên rồi mà vẫn thật xanh mướt, trông như mỹ ngọc, phi thủy. Màu xanh tinh tẻ đã che dấu được lớp dầu chiên, mang theo cảm giác tươi ngon mát mắt.

Cô ngăn người, vừa định mở hộp thức ăn bên dưới thì thấy một tờ giấy nhấn được kẹp giữa hai hộp thức ăn.

Chữ viết bằng bút máy, trông rất bay bướm: Không được ăn đồ đông lạnh đâu!

Hiểu Hiểu lập tức nhận ra ai đã mang tới.

Trái tim như được nắn chiều dịu dàng suối ấm, trở nên lấp lánh, đông đầy bởi sự xúc động.

Hộp thức ăn thứ hai đựng cơm chiên hải sản và bào ngư, thịt hun khói, tôm bóc vỏ, đậu xanh, bắp, làn khói nóng hổi, trông như mã não đỏ, ngọc bích xanh biếc và vụn vàng chói mắt khảm trên ngọc trắng, tràn đầy sức sống.

Trọng lượng và độ ấm của hộp thức ăn bất ngờ hun đỏ mắt cô, trong lòng cảm thấy ấm áp, ngày xuân có tuyết đọng dần tan, ngàn hoa đua nở, trăm chim hót ca.

Cô về lại phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này bầu trời trong xanh như vừa được gột rửa, cô chăm chăm nhai nuốt món ngon, nước mắt tuôn rơi như ngọc, thế nhưng hơi ấm đọng lại ở đầu ngón tay đã khiến trái tim từ từ mở rộng từng chút một.

Đến khi ăn xong, nhất định cô phải nói cho Khang Hi biết: Đồ ăn này không ngon bằng anh nấu! Bởi vì... rất mặn!

Khi đám người Cảnh Bất Mị trở lại Phúc Đề nhưng lại chẳng thấy Khang Hi đâu. Cảnh Bất Mị sốt ruột đến mức đi vòng vòng trong phòng, đến gầm giường cậu ta cũng tìm qua một lần.

“Vạn Tuế Gia!” Cảnh Bất Mị gọi vang cả nhà, thế nhưng không ai đáp lời. Vội vội vàng vàng chạy vào nhà vệ sinh, cố gắng nhấc nắp bồn cầu lên...

Vệ Bảo kéo Cảnh Bất Mị lại, “Cậu điên rồi hả, người to đùng như vậy thì sao trón vào bồn cầu được?”

Cảnh Bất Mị hất tay anh, “Sao mà tôi không sốt ruột cho được? Một bữa cơm ngon lành vậy mà tự dưng lại lòi đầu ra một tên gian phu.”

Gian phu ở đây là chỉ chồng chưa cưới của Hiểu Hiểu.

“Gian phu gì chứ!? Có biết thứ tự trước sau không!” Bệnh bao che khuyết điểm của Cảnh Bất Mị ngày một trầm trọng.

“Nếu hán không phải gian phu thì Vạn Tuế Gia nhà chúng ta là gì? Lốp xe dự bị hả?”

Giận nhất là gian phu đã chết rồi. Không phải cậu máu lạnh, thế nhưng chuyện đặt anh em mình lên trên là lẽ dĩ nhiên mà. Nếu còn sống, cậu không thấy Khang Hi thất bại, nhưng chết rồi thì không thể.

Có câu nói nào ấy nhỉ, chỉ cần bạn nhớ anh ấy cả đời, anh ấy sẽ vĩnh viễn sống trong tim bạn.

Cái chết có thể biến hồi ức trở nên đẹp đẽ hơn hiện thực, nếu Hoàng Hậu nương nương cũng giống vậy, Khang Hi biết phải làm sao?

Làm lốp xe dự bị thật ư?

Thôi được rồi, cho dù có là lớp xe dự bị thì anh cũng là cái lớp quý báu nhất, thế nhưng lớp dự bị sẽ phải bị xì hơi.

Cảnh Bất Mị càng nghĩ càng thấy hãi, nín cổ áo Vệ Bảo, “Cậu nói xem, cậu ấy có qua nhà bên cạnh không?”

Vệ Bảo biến sắc, “Có khả năng!”

Tức giận đánh mất lý trí, sói đói vồ dê... à không, nhìn thế nào cũng thấy giống sói đói vồ hổ.

Hoàng Hậu nương nương chắc chắn thuộc vào bậc hồ cái là đẳng khác.

Cảnh Bất Mị sốt ruột đến mức giậm chân, “Tôi nói rồi mà, cô gái này có gì đó không tốt, coi chừng lại xảy ra chuyện!”

Hai người nhào nhào chạy ra cửa, sợ Khang Hi bị Hiểu Hiểu đánh tàn phế.

Thế nhưng chưa mở tới nắm cửa thì cửa bất ngờ bật ra, khuôn mặt u ám của Khang Hi từ ngoài đi vào.

Thấy anh không cụt tay cụt chân, trái tim đang nhảy tung tung của Cảnh Bất Mị tạm thời rơi xuống, “Cậu chạy đâu thế? Không phải về trước bọn tôi sao?”

Khuôn mặt của Khang Hi vẫn lạnh lùng như gió bắc, vẫn khiến người ta không dám tới gần như trước, nhưng tinh thần lại sa sút, chán nản cực kỳ.

“Tôi đi được nửa đường rồi quay lại Túc Huy Hoàng.” Anh nói, quảng sáng trên mặt như gần như xa.

Vệ Bảo hỏi, “Cậu đừng nói với tôi vì tức giận nên quay lại để bắt nạt Cảnh Táp một trận nhé.”

Người ta là nữ cảnh sát, lại còn được huân chương, đánh lên cảnh sát tội nặng lắm.

Về dịu dàng trong mắt Khang Hi tàn mạt, như sương mù trong cơn mưa bụi mịt mờ, “Tôi sợ Hiểu Hiểu bị đói...”

Mấy bữa này, ngày nào anh cũng nấu cơm cho cô, đồ đông lạnh trong tủ bị anh vứt sạch, sợ tối nay cô không có đồ ăn, thế nên quay lại mua.

Cảnh Bất Mị nghe mà thấy thương, “Cậu không giận à?”

Sao không giận chứ. Nghe câu chuyện bị thương thảm thiết đó xong, anh chỉ muốn ôm chặt cô, xóa đi tất cả mọi đau khổ, thế nhưng không ngờ trong cuộc đời cô từng có một người đàn ông khác, lại còn từng nói tới chuyện cưới xin.

Từ trước tới nay, anh chưa bao giờ biết mùi vị của ghen tỵ. Từ trước tới nay, luôn là người khác ghen tỵ với mình, thế nhưng bây giờ, anh đã được cảm nhận một cách rất sâu sắc.

Cảm giác này như vừa nuốt tất cả mật rắn trên đời, đắng không tả xiết. Lại giống như có một cái miệng nhỏ, đang nhai đang cắn trái tim anh rồi đến xương cốt, len lỏi vào mạch máu, lan truyền khắp toàn thân.

Tuy anh cố dần xuống, muốn mình phải thật bình tĩnh. Người đã chết rồi, có gì mà ghen chứ, thế nhưng vẫn không thể, ngược lại càng khiến anh rối loạn hơn. Thậm chí lúc lái xe, bỗng có cảm giác thôi thúc muốn tung chết người.

“Gi mà thanh mai trúc mã chứ!” Khang Hi gào lên chua chát, “Tôi mới là thanh mai trúc mã của cô ấy, tôi mới là người quen cô ấy sớm nhất!”

Cảnh Bất Mị nghe không hiểu, Hoàng Hậu nương nương trở thành thanh mai trúc mã của Khang Hi từ lúc nào vậy? Cậu nhìn sang Vệ Bảo.

Khuôn mặt Vệ Bảo cũng trở nên ngơ ngác. Anh và Khang Hi đã học chung với nhau từ hồi lớp một, hoàn toàn không nhớ có một người như Hoàng Hậu nương nương.

“Có phải cậu giận quá nên váng đầu rồi không, sao lại bắt đầu suy nghĩ lung tung như thế!” Cảnh Bất Mị an ủi, “Thôi được rồi, được rồi! Tức giận vậy thôi, người cũng qua đời rồi mà!”

Tựa như Khang Hi không hề nghe thấy, đột nhiên đưa tay ra sau gáy mình, “Đẩy tôi thăm như vậy mà không tới bệnh viện thăm, lại còn xuất ngoại. Xuất ngoại thì thôi, lại còn anh em em em với người đàn ông khác, có lương tâm hay không!”

Lời này khiến đám người Cảnh Bất Mị chẳng hiểu ngô khoai gì.

Một tiếng tách, một giọt nước rơi trên mu bàn tay anh, ba người Cảnh Bất Mị hoảng hốt đến bối rối.

Người này ... khóc!

“Mỗi lần từ Thụy Sĩ về, ba đều mang chocolate cho chị, tôi phải trộm lên mấy viên, tranh thủ lúc ngủ trưa đặt cạnh gối cô ấy. Thế mà cô ấy thì hay lắm, hoàn toàn không nhớ!”

Anh càng nói, khóc càng dữ, lau nước mắt, tiếp: “Người phụ nữ không có lương tâm! Mỗi bữa cơm trưa xong, tôi đều chọn quả cam lớn nhất để dành cho, thế mà cô ấy cũng không nhớ!”

Nước mắt cứ chảy từng giọt, từng giọt, ướt nhẹp gò má Khang Hi. Nước mắt kia như được lấy từ sâu thẳm trong tâm hồn, tiếng khóc vắng vắng khắp phòng, dệt nên một bầu không khí bi thương, ảm đạm, ngay cả ánh nắng cũng trở nên nhạt nhòa, mịt mờ.

“Mỗi lần học vẽ, tôi đều nhường hộp màu sáp 64 màu cho, cô ấy cũng không nhớ!”

Rất nhiều cái ‘không nhớ’ biến thành một sự tủi thân nặng nề, lan dần khắp phòng. Đám người Cảnh Bất Mị sùng sốt đến nỗi không dám tin thế giới này nữa. Biết Khang Hi lâu như vậy mà chưa thấy anh khóc bao giờ, có lần mẹ anh bị đau tim, mắt Khang Hi chỉ đỏ mà thôi, không chảy nước mắt.

Anh cũng có khóc trong phim, nhưng đó là diễn, cho dù có khóc cũng như một con nỷ yêu đang rơi lệ, đâu có giống hôm nay, khóc mức nỡ đến thế này.

“Cậu... cậu đừng có khóc, bao nhiêu người đây này!” Cảnh Bất Mị rút khăn tay, muốn lau nước mắt cho anh.

Khang Hi ngẩng mặt lên, hai mắt sưng như quả đào, mặt đầy nước mắt, tủi thân cực kì, “Tôi khó chịu!”

Thấy anh khóc dữ quá, mọi người cũng không biết an ủi thế nào, lại phát hiện anh khóc trông rất ngây thơ, cứ như cún con, muốn đi tới xoa đầu.

“Khó chịu cũng đừng khóc! Cậu... cậu là Khang Hi mà!” Nếu là người không biết anh thì lý do này không đủ, thế nhưng ai biết anh rồi, sẽ cảm thấy thế là quá thừa.

Khang Hi, thần thoại trong giới giải trí, nam thần cao ngạo, Ảnh đế oai phong, sao lại khóc đến mức này, cứ như một đứa bé lạc đường, ngồi khóc bên vỉa hè.

Anh khóc không dừng được, cả người cứ run run, một tiếng lại một tiếng, tiếng khóc đè nén, tủi thân, khổ sở.

Đột nhiên Vệ Bảo nhớ lại hồi bé, khi mẹ qua đời, anh cũng khóc như vậy. Lúc đó Khang Hi không an ủi một câu, ôm cổ anh, cùng anh nhìn trời suốt một ngày một đêm, không ăn không uống.

Vệ Bảo lập tức giang rộng hai tay, muốn ôm Khang Hi, giống như điều Khang Hi cũng làm thế hồi bé.

“Cút đi! Ai cần cậu ôm!” Khang Hi ứa nước mắt đẩy Vệ Bảo, sau đó dùng răng cắn vào mu bàn tay mình, cố gắng nín khóc.

Kế Hiếu Nam thờ dài một hơi, bốc lấy quả táo trong đĩa hoa quả trên bàn, cắn giòn rụm.

“Cảm nhận của cậu ấy bây giờ, thật ra tôi cũng có thể hiểu được. Giống như lúc đi ra tiệm vịt quay, chọn tới chọn lui, vất vả lắm mới chọn được một con mập mà không ngấy, nhìn nó đưa vào lò than, kiên nhẫn chờ nó chín, chờ nó được quay thành màu đỏ bóng nhẫy, da giòn xốp, ngọt ngào ngon lành, ngoài cháy trong mềm, còn có mùi trái cây thoang thoảng, lúc đang thưởng thức hương vị thơm ngon tuyệt vời của nó thì bị kẻ khác nhanh chân, cắn mất phần mình thích nhất, loại cảm giác này... quả thật là... Oái! Sao lại đánh tôi!”

Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo quay lại, trút xuống đầu hần một trận hạt dẻ nổ, “Chỉ biết có ăn!”

Hần xoa đầu, bĩu môi: “Không phải tôi đang muốn giải tỏa không khí, kể chuyện hài đó sao, cần gì đánh dữ vậy!”

Đúng là không biết tốt xấu, chẳng biết lòng người tốt.

Hần nhìn Vệ Bảo, “Biết cậu tốt với cậu ta nhất rồi, coi cái bộ sứt ruột chưa kìa, ai không biết còn tưởng cậu yêu thâm cậu ta.”

“Nói vậy, tôi sợ cổ cậu bị Khang Hi bẻ gãy!”

Kế Hiếu Nam vội vàng im re, trốn qua một bên găm táo, cổ là chỗ quan trọng nhất.

Vệ Bảo im lặng một lúc, lại nói, “Cứ để cậu ấy khóc, để tôi coi cậu ấy khóc được bao lâu!”

Cũng chẳng lâu, dù gì Khang Hi cũng là đàn ông trưởng thành, khóc như mưa rào rích.

Anh hít mũi, dùng giọng nghẹn ngào, tỏ ra rất đáng thương mà nói: “Tôi muốn uống nước!”

Cảnh Bất Mị tròn mắt, tìm một chai nước suối ném cho anh.

Khang Hi uống nước xong, khuôn mặt liền thay đổi, ban nãy trông đáng thương là thế, thoáng cái lại biến thành đại ma vương, đôi mắt đỏ đỏ lấp lánh, trông như vừa hút no máu.

“Cậu... lại... lại muốn làm gì?” Kế Hiếu Nam quýnh lên trốn sau Cảnh Bất Mị.

Cổ họng vừa được tưới nước, tuy còn khan nhưng không giảm đi vẻ tối tăm trên mặt anh.

“Vừa rồi các cậu đang nằm mơ!”

Một câu không đầu không đuôi, khiến cả ba không kịp phản ứng.

Vệ Bảo nhanh chóng hiểu ra, “Biết rồi, nằm mơ, cậu không có khóc!”

Cảnh Bất Mị vội vàng gạt đầu phụ họa: “Rõ ràng là mơ, ác mộng là đằng khác!”

Kế Hiếu Nam vẫn chơi nhây, nói như thật, “Đúng, không sai, tôi vừa trong mộng, trong mộng có một con chó Ngao bự lắm, vì chồng chưa cưới chết nên nữ chủ của nó không muốn lập gia đình nữa, nó thương tâm quá, thế là... Oái! Lỗ mũi tôi!”

Hắn xoa mũi, trong tay cầm hung khí Khang Hi ném tới – chai nước khoáng.

“Lão Cảnh, sửa lại vé máy bay cho tôi, tôi nay sẽ về lại trường quay!”

Cảnh Bất Mị ngây ngẩn, “Hôm nay? Không phải cậu bảo ngày mai mới...” Cậu khựng lại, hỏi kỹ, “Cậu chắc chứ? Hoàng Hậu nương nương...”

Khang Hi ngắt lời, “Tôi không muốn để cô ấy thấy bộ dạng bây giờ của mình!”

Trái tim của anh như bị lưỡi dao cùn rạch xuống từng nhát, có một sự ghen ghét đố kỵ đang rỉ ra từ miệng vết thương. Anh sợ mình sẽ tổn thương Hiếu Hiếu.

Trước khi bình tĩnh trở lại, anh sẽ không gặp cô.

Khang Hi mím môi, “Tiểu Bảo, nhớ đưa com cho cô ấy, cô ấy thích...” Lời vừa tới miệng, lại cố nuốt vào, chỉ để lại một cổ đắng nghét. Anh bỏ vào phòng.

Vệ Bảo tưởng anh muốn yên tĩnh một mình, cũng không làm phiền.

Mấy giờ sau, Khang Hi đi ra, mang theo một quyển sổ ghi chép trong tay, chẳng nói gì, ném cho Vệ Bảo.

Vệ Bảo mở ra, trong sổ viết thực đơn, từ thứ hai đến chủ nhật, mỗi ngày là những món khác nhau.

“Cứ theo cái này...”

Anh nói xong, bỏ vào phòng ngủ, cửa bị đóng cái rầm, sau đó không có âm thanh gì thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Xin Lỗi

Hiếu Hiếu nắm chặt lọ thuốc trị bóng trong tay, đứng căng thẳng trước cửa phòng 1202, dùng khí như một quả bong bóng đã bị đâm thủng, phồng to rồi xì lép xẹp. Cô hít một hơi thật sâu, tự nhủ rằng mình tới đây để nói xin lỗi, không được chùn bước, ngón tay thon dài nhấn lên chuông cửa.

Kính coong~!

Cảnh Bất Mị đang dọn hành lý trong phòng, nghe thấy tiếng chuông liền định ra mở thì bị Khang Hi bất ngờ lao ra từ phòng ngủ ngăn lại.

Mắt anh vẫn đỏ hồng vì nước mắt nóng hổi, vẻ nạt ảm ức, trông như chú thỏ không được ăn cà rốt.

Kế Hiếu Nam đang lim dim trên salon bị tiếng chuông cửa đánh thức, miễn cưỡng thức dậy. Thấy Khang Hi ra đầu không được lên tiếng nên cũng im thin thít.

Vệ Bảo thò đầu ra khỏi phòng tắm, nhìn anh đứng ở cửa không nhúc nhích, chẳng định mở cửa, cảm thấy rất khó hiểu.

Ba người nhìn nhau ngơ ngác, thế là thế nào?

Hiếu Hiếu thấy không ai trả lời, lại nhấn chuông lần nữa, vẫn không có động tĩnh gì như cũ, không còn cách nào khác, cô đưa tay đập cửa.

“Khang Hi, anh ở đâu?”

Hoàng Hậu nương nương giá lâm!

Rõ ràng Khang Hi biết là ai, thế nên không cho phép bọn họ lên tiếng.

Căn hộ này được coi là một trụ sở bí mật, ngoại trừ ba người bọn họ thì cũng chỉ có Hoàng Hậu nương nương biết Khang Hi ở đây.

Khang Hi mở cái nắp trên mắt mèo, nhìn Hiểu Hiểu qua cái lỗ nhỏ xíu.

Cô rạn rờ như bầu trời đêm đầy sao, dùng thứ ánh sáng lẫn màn đêm tuyệt vời nhất để tụ lại, nhanh như một ngôi sao băng rực rỡ mà dịu dàng, lướt qua đêm đen trong đôi mắt anh. Thế nhưng sự đổ kỵ lại như vết tro tàn, một lần nữa găm nhăm con tim, khiến bàn tay đặt trên cửa của Khang Hi cứng đờ trong không khí, chỉ còn sự dịu dàng đọng đầy trong ánh mắt.

Anh rất muốn nhốt hết cay đắng khổ sở trong lòng, thế nhưng dù chúng có rơi đầy đất thì vẫn nổi túi thân và chua xót vẫn còn dày đặc.

Nhất thời, trái tim lại khó chịu, mắt cũng ứng đỏ, hốc mắt ầng ầng nước, như giọt sương trên cánh hoa, ngón tay vừa chạm vào cửa rồi buông thõng.

Cái vẻ vừa tủi thân vừa đáng thương này, khiến ba anh chàng đằng sau xót chết đi được.

Vệ Bảo đi tới ghé vào tai Cảnh Bất Mị nói: “Lát nữa trước khi lên máy bay, cậu mua cho cậu ta một thanh chocolate đi.”

“Mua chocolate làm gì? Cậu ta có thích ăn đâu.”

Cảnh Bất Mị nghĩ nội thương trong lòng Khang Hi không thể được chữa lành trong một sớm một chiều đâu. Đúng là nghiệt chướng, đường đường là một người đàn ông sáng giá như thế, lại bị phụ nữ dày vò trở thành bịch nước mắt thế này.

“Dễ cậu ta chứ gì! Cậu thấy cái bộ cậu ta tội nghiệp không, cứ như chó không chủ ấy.”

“Cút!” Nếu Cảnh Bất Mị có thể dễ được thì bản thân còn phải khổ vậy sao?

Kế Hiểu Nam đi tới, quay qua Khang Hi hỏi: “Cậu muốn gặp, hay là không?”

Vai Khang Hi run run, ngẩng đầu, nhắm chặt mắt, để nước mắt chảy ngược vào lòng, u oán hừ một tiếng: “Không gặp!”

“Không gặp thật à? Bây giờ mà không gặp thì cậu cẩn thận sau này không có cơ hội nữa đâu...”

Nói chưa hết câu thì Khang Hi trở mặt còn nhanh hơn lật sách, suýt nữa đã bay hẳn ra ngoài.

Hiểu Hiểu thấy chờ lâu mà không ai đáp lại, tưởng là anh không có ở nhà, rầu rĩ rồi đi.

Sau khi cô rời đi, Khang Hi lại nhốt mình trong phòng ngủ, ai gọi cũng không đáp.

—

Màn đêm mỏng manh bất tri bất giác che lấp tất thảy, ánh trăng dịu dàng như một hồ nước tĩnh mạch, lại mơ hồ như màn sương mỏng lung, sương đọng lại, mang một cảnh giác mát lạnh.

Hiểu Hiểu cứ nghĩ rằng Khang Hi sẽ gõ cửa như trước, xông vào nhà, chiếm bếp của cô, làm cơm cho cô ăn. Thế nhưng chờ mãi chờ mãi mà không thấy anh tới, trong lòng lại cảm thấy có chút mất mát.

Lọ thuốc trị phỏng lấp lánh không gì bằng đập vào mắt, cô quyết định lại đi tìm anh.

Vừa mở cửa, Kế Hiểu Nam bất ngờ xuất hiện trước mặt, khiến cô ngẩn cả người.

Kế Hiểu Nam giơ hộp đựng thức ăn trong tay lên, “Vạn Tuế Gia nhà tôi có dặn, bắt đầu từ tối nay, mỗi ngày tôi sẽ mang cơm đến cho cô!”

Vệ Bảo phụ trách mua thức ăn, Kế Hiểu Nam phụ trách phục vụ tận nơi, ai bảo hấn rảnh rồi nhất làm gì.

“Anh ấy đâu?” Hiểu Hiểu nhận ra hấn là bạn của Khang Hi, khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước.

“Trở lại đoàn làm phim, chắc bây giờ cũng đã lên máy bay rồi.” Hấn đưa hộp đựng thức ăn cho cô, “Đúng rồi, còn Nếp nữa!” Kế Hiểu Nam kéo dây thừng nhét vào tay cô, Nếp nằm sấp trên mặt đất, thè lưỡi thở.

Nó ở lì tại nhà Hiểu Hiểu mấy ngày, đã quen, không có tâm lý bài xích.

Hiểu Hiểu cảm thấy trong lòng trống rỗng, có một nỗi mất mát như ẩn như hiện, nhưng cũng không nhiều hơn, chỉ như vừa vây quanh, chưa kịp điều chỉnh.

Cô nhìn hộp thức ăn, cảm thấy nhận mãi cũng thẹn, cứ ăn đồ của người ta mãi thế này, ít nhiều cũng thấy ngượng ngùng.

Tựa như đã nhìn thấu, Kế Hiếu Nam đứng đỉnh nói: “Nếu cô muốn từ chối thì đừng nói với tôi.” Hắn lấy tờ giấy ghi chú trong túi ra, “Đây là số WeChat của Vạn Tuế Gia, cô biết đấy, nghệ sĩ rất phức tạp, số WeChat này không phải đăng ký theo số điện thoại thường dùng của cậu ấy. Cô cứ theo số này mà thêm cậu ấy vào nhé, có gì thì cứ nói với Khang Hi ấy. Tôi chỉ là chân chạy vặt thôi.”

Nói xong, hắn ngồi xôm xoa đầu Nếp, rì tai nó vài câu rồi bỏ đi.

Cô đã quen với nét chữ trên tờ giấy, như sợ bị mất, thăm đọc đi đọc lại số WeChat này mấy lần.

Trở về phòng, cô mở hộp đựng thức ăn, chẳng ngạc nhiên chút nào, bên trong toàn những món cô thích cả. Ba mận một canh, lại còn cả một phần salad trái cây.

Bao nỗi thất lạc hụt hẫng nay dần dần được gom lại, tụ hợp, sau đó biến mất. Thay vào đó là một cảm giác ấm áp, vui vẻ, từ từ lan dần trong lồng ngực.

Hiếu Hiếu đặt hộp thức ăn lên bàn, không dùng vội, tìm điện thoại, mở ứng dụng. Trưởng thành ở Mỹ, cô không quen với những ứng dụng chat trong nước, chủ yếu dùng MSN cơ. An Hủy nói việc này sẽ khiến Hiếu Hiếu xa rời xã hội, thế nên đã cài giúp WeChat cho, nhưng cô chưa dùng lần nào.

Cô mở app Wechat, nhập mật mã 600600. Đây là mật mã căn cứ từ tên của cô, thế nên nhớ rất kỹ. Sau khi đăng ký, cô chạm vào phần thông tin ở dưới cùng, chọn mục thêm bạn, đánh số WeChat của Khang Hi vào ô tìm kiếm, sau đó xác nhận tìm.

Rất nhanh sau đó, bốn chữ ‘Ngô Hoàng Vạn Tuế’ nhảy ra ngoài, Hiếu Hiếu ngăn người ra, nhìn avatar hình của Nếp mới dám xác định là anh.

nickname gì mà tự kỳ thế này... cô không kiểm được, nín cười.

Ngón tay cẩn thận chạm vào nickname kia, sau khi đánh chữ ‘Tôi là Hiếu Hiếu’ ở ô xác nhận thông tin thêm bạn, nhấn vào nút gửi đi ở góc phải.

Chờ một lát mà không thấy xác nhận, đoán rằng có lẽ anh vẫn đang ở trên máy bay, không khỏi cảm thấy thất vọng. Thế nhưng lại nghĩ khi anh xuống máy bay là sẽ nhìn thấy ngay thì tâm trạng cô khá hơn một chút.

Hiếu Hiếu vào lại phòng bếp, chuẩn bị ăn tối thì Vòng rên ư ừ.

“Sao vậy?”

Vòng quay về phía chậu thức ăn của mình, sửa một tiếng.

Nếp đang chổng mông to, ăn cơm của Vòng hùng hục, hoàn toàn không biết cái gì gọi là lễ phép, sau khi ăn xong còn đi chiếm ổ của Vòng một cách rất ‘hỗ báo’.

Vòng không vui, tới đuổi, thế nhưng Nếp sống chết cũng không chịu rời đi. Vòng dùng sức cắn nệm để kéo, ý muốn đoạt giường mình về, còn Nếp cứ chễm chệ nằm trên, mặc anh chàng kéo hi hục.

Ngay lập tức, hai con chó quấn vào nhau túi bụi không tách được.

Đúng là chủ nào chó nấy.

Tính nết và cái đức hạnh chiếm không gian của người khác thế này, giống chủ của nó y như đức.

“Nếp, không bắt nạt Vòng, không thì không có đồ ăn sáng!” Cô quát.

Khang Hi có từng nói muốn nhờ cô dạy dỗ Nếp, ăn nhiều bữa của anh vậy rồi, Hiếu Hiếu không thể tắc trách.

Hình như Nếp hiểu, hai tròng mắt long lánh ánh nước.

“Không nghe lời, có làm nũng cũng vậy thôi!” Hiếu Hiếu là huấn luyện viên đội đặc cảnh, chiêu làm nũng thế này, hoàn toàn vô hiệu với cô.

Nếp ư ừ, rũ đầu rời khỏi cái nệm của Vòng.

Vòng lập tức nhào lên nệm, thế sống chết cũng phải bảo vệ lãnh địa của mình.

Lúc này Hiếu Hiếu mới sực nhớ ra Kế Hiếu Nam chỉ giao mỗi mình Nếp cho cô mà thôi, chẳng mang đồ dùng hằng ngày của nó tới, chậu thức ăn và nước thì chẳng sao, thế nhưng nệm ngủ thì... Cô lục lọi dưới gầm giường, nhớ kỹ từng mua cho Vòng một cái nệm thú cưng, vì nhỏ nên không dùng. Nay Nếp nhỏ hơn Vòng một chút, chắc là vừa.

Cô lôi một cái đệm cho thú cưng màu xanh hải quân từ dưới gầm giường ra, đặt xuống bên cạnh Vòng, “Tới đây, Nếp!”

Nếp ngửi cái nệm, dùng chân ấn ấn, con mắt vẫn liếc về cái đệm của Vòng.

Vòng bắt đầu lăn đi lăn mình trên đệm mình, hoàn toàn không có ý nhường nhịn.

Nếp thờ phỉ phò, dùng móng vuốt cào cái đệm như đào hổ, hận không thể cào được đồng xóp bên trong ra. Cái đệm này được làm bằng vải bố dày chắc, cào nửa ngày mà chỉ được mấy vết trầy, chẳng có xú gì là sắp hư, nó rên rĩ sụt sịt mấy tiếng, tỏ ra đáng thương nằm xuống đệm.

Hiểu Hiểu ấn nút trên máy thức ăn, chậu thức ăn đầy tràn, mang cho Vòng.

Vòng vẫy đuôi, ăn sạch sành sanh, Nếp nằm trên đệm ở bên cạnh, mắt nhìn ngó ra vẻ thèm thuồng.

“Không được ăn nữa! Tự xem mày béo thế nào rồi này?”

Chưa thấy con chó berger nào có mông nảy như lồng đèn thế này.

Chó bị béo phì sẽ xuất hiện những bệnh về tuần hoàn và hô hấp, khả năng miễn dịch cũng giảm.

Đây không phải hiện tượng tốt.

Cô quyết định lập ra kế hoạch giảm cân cho Nếp, bắt đầu từ việc giảm lượng ăn.

—

Bắc Kinh—

Máy bay vừa hạ cánh, Khang Hi đi từ đường dành cho khách VIP rời khỏi sân bay, lên xe bảo mẫu. Đã quá khuya mà anh vẫn còn mang kính mát, chẳng hề vui vẻ tẹo nào, mặt mũi cứng nhắc, trông như cảnh đặc tả trong phim, nghiêm nghị.

Lên xe, Cảnh Bất Mị sợ gấp phải phóng viên hỏi chuyện ung thư não của anh, thế nên vội vàng bảo tài xế lái xe. Cậu nhìn đồng hồ đeo tay, mới một giờ sáng, trẻ thế này, không cần đến đoàn làm phim nữa, quyết định về khách sạn trước.

Xe chạy băng băng trên đường quốc lộ, màn đêm chạy dọc hai bên xe, chỉ có trước mặt được chiếu đèn sáng như ban ngày, cùng những cây đại thụ cao che trời đang nhảy múa theo gió.

Khang Hi tìm điện thoại của mình, sau khi mở máy thì nhấn thẳng vào app WeChat, tay chọn phần nút thông báo, trong phần bạn mới, như anh mong đợi, có một tin thêm bạn.

Anh vội vàng tháo mắt kính xuống.

Dòng chữ ‘Loli cup E., đề nghị thêm bạn thành bạn thân’, đã chọt mù Khang Hi trong nháy mắt.

Cái quỷ gì thế này? Quảng cáo?

Anh vội vàng liếc sang avatar, ảnh chụp rất nhỏ, nhưng tự như được lắp kính lúp, anh liếc mắt một cái là nhận ra ngay người trong ảnh là Hiểu Hiểu.

Là cô thật sao?

Khang Hi không tin, dụi dụi mắt, vẫn là câu ‘Loli cup E., đề nghị thêm bạn thành bạn thân’.

Cup E. . .

Khang Hi cảm thấy có một cỗ nhiệt khí xộc thẳng lên đầu, khiến mũi anh hơi đau nhức.

Cảnh Bất Mị ngồi bên cạnh, động tác của anh rõ ràng như vậy, đương nhiên sẽ chú ý. Nghiêng đầu nhìn qua, sau khi dòng chữ trên màn hình bắn vào mắt, sặc đến ho khan một hồi.

Cup E. . . Mắt cmm hồn quá đi chứ.

Cup E. (Bị người gọi đùa: chữ viết tắt của Ecstasy, mang ý khiến người ta mất hồn lạc phách)

(*) Giải thích trên là của tác giả, ngoài ra, Ecstasy là tên của ma túy tổng hợp. Cup E ở đây còn chỉ cỡ áo ngực.

Cảnh Bất Mị không nhìn được mà vỗ đùi cười như điên, Hoàng Hậu thật là quá dữ dội!

“Không được cười!” Khang Hi đỏ mặt quát tướng.

“Không phải... chỉ là tôi nghĩ... hahaha...” Cậu ta cười đến chảy nước mắt, “Chắc là thật đó... Hoàng Hậu nương nương đúng là mặt non ngực...” Dưới con mắt đầy sát khí của Khang Hi, vẫn nên nuốt hai chữ dung tục kia xuống thì hơn.

(*) Từ Cảnh Bất Mị muốn nói là ‘Mặt non ngực lớn’

Con mắt Khang Hi đen thui: “Bớt nghĩ tới những thứ không có cho tôi!”

“Được rồi, tôi đi, tôi đi mà!” Cảnh Bất Mị nín cười, leo ra ngồi đằng sau anh. Những tràng cười đứt quãng cứ vang lên không dứt.

Tầm mắt của Khang Hi lại quay về với màn hình điện thoại, ót toàn vạch đen.

Ai lấy nickname này cho cô?

Anh chắc chắn đây không phải thứ Hiểu Hiểu có thể nghĩ ra được.

Cái gì mà cup E chứ... Mà có thật không?

Màn kịch trong đầu bắt đầu mở màn, chỉ có anh biết mình đang hùng hực thế nào.

Bất chợt, con nhúc nhối ở mũi tăng lên, một luồng nhiệt tanh tanh tanh trào ra...

Cảnh Bất Mị cười no, định hỏi anh có muốn ăn khuya hay không, bỗng thấy Khang Hi đang bịt mũi, máu tràn qua kẽ tay.

“Sao cậu lại chảy máu mũi thế...” Cảnh Bất Mị vội vàng rút khăn tay đưa anh.

“Cút đi!”

Khang Hi quát thét, khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo đã quen, nay còn đỏ hơn máu.

Nước mắt và máu đều là chất lỏng cả, anh mắt nước còn nhanh hơn cả ngấp lút sông Hoàng Hà.

Cảnh Bất Mị quyết định ngày mai sẽ bảo Tiểu Trần mua hai thùng nước khoáng, để Khang Hi bồi bổ lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Ấm Áp

Màn đêm, tựa như chiếc khăn che mặt, sự tĩnh mịch bao trùm, như có tấm mạng phủ lên khiến cả trái đất chìm vào một mù mông lung.

Hiếu Hiểu ngồi ở đầu giường, vẫn mắt ngủ như trước, chỉ đọc sách mới có thể giúp cô vượt qua đêm dài đằng đẵng, đôi khi, một quyển sách là một buổi tối.

Điện thoại đặt đầu giường bỗng rung lên.

Người vốn dễ đọc sách đến mê mẩn như cô, nay bỗng ném sách qua một bên, vội vàng cầm di động, mở màn hình.

Ngô Hoàng Vạn Tuế đã xác nhận bạn là bạn thân, bây giờ hai người có thể nói chuyện.

Chỉ một dòng chữ đơn giản thế thôi mà như dòng nước ấm, len lỏi vào lòng ngực Hiểu Hiểu tự lúc nào không biết, cô khẽ nhếch môi cười.

Mở màn hình nói chuyện, nhìn cửa sổ chat trống không, cô hơi chần chừ một chút, đưa mắt nhìn đồng hồ trên điện thoại, đã hai giờ sáng, muốn nói gì đó, nhưng đầu ngón tay cứng ngắc.

Trề thế này, nhất định anh đang rất mệt, cứ để sáng rồi hãy nói vậy.

Đang nghĩ ngợi thì một tiếng beep vang lên, bỗng có khung thoại xuất hiện trên cửa sổ chat, rất rõ ràng.

[Sửa nick lại đi!]

Cô ngẩn ra, không hiểu nhưng vẫn mở menu, kiểm tra thông tin nickname của mình.

‘Loli cup E’ nhảy ra, khiến máu huyết trong người cô xộc thẳng lên đầu như thủy triều.

Tay cô run run, mặt đỏ như táo chín già.

An Hủy chết tiệt!

Cô luống cuống đổi nick thành Hiểu Hiểu, sau đó nhìn avatar của mình. Ảnh chụp cô thật đấy, nhưng rõ ràng là chụp lén, nhìn qua trông non choẹt, nhớ

lại nickname ban này và tấm hình này, mặt cô đỏ đến ứa máu, toàn thân tê dại, chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui vào.

Cô muốn đổi avatar nhưng phát hiện ra trong điện thoại chẳng có tấm ảnh nào, trước nay cô không thích dùng điện thoại để chụp ảnh. Đưa mắt nhìn avatar của Khang Hi, vội vàng bò xuống giường, chạy ra phòng khách, chụp tấm hình Vũng đang say ngủ, đổi avatar của mình thành ảnh Vũng.

Xong xuôi, cô thở dài một hơi, muốn trả lời Khang Hi nhưng lại không biết nói gì.

Cuối cùng, ngón tay tinh tế chỉ đánh vòn vện hai chữ – [Sửa rồi.]

Mãi lâu sau mà Khang Hi vẫn không reply, cô nghĩ chắc anh đã ngủ, định để điện thoại lại trên tủ đầu giường.

Lại một tiếng beep vang lên, cô ngẩn người, mở điện thoại ra xem lần thứ hai.

Ô thoại nhảy vọt ra một cách xuất quỷ nhập thần: [Vẫn chưa ngủ à?]

Cô đáp: [Ừ.]

Bên kia lại yên lặng.

Một lát sau, lại một ô thoại khác: [Không ngủ được?]

Hiểu Hiểu không trả lời, ngón tay nhẹ nhàng gõ chữ: [Anh còn giận à?]

Lần này, Khang Hi nhấn lại rất nhanh: [Chuyện gì?]

Cô nghĩ anh biết rõ mà còn hỏi, thế nhưng vẫn kiên nhẫn gửi tin: [Chuyện tối hôm trước.]

Khang Hi chỉ trả lời bằng một chữ: [Hừ!!!]

Hiểu Hiểu nhìn thấy ba dấu chấm than đằng sau thì biết anh cũng tức giận lắm.

[Xin lỗi...] Đây là điều mà cô muốn nói với anh nhất.

Không đợi anh trả lời, Hiểu Hiểu lại nhanh chóng gõ tiếp: [Tay có sao không?]

Cô vẫn chưa quên rằng tay anh bị phỏng.

[Hừ rồi!]

Cô nhìn hai chữ này mà ngáy ngẩn cả người.

Thật? Giả?

Như thế biết cô đang suy nghĩ gì, anh lại trả lời: [Giả! Nhưng nếu có lần nữa, không chừng sẽ là thật.]

Cô vội vàng reply: [Không đâu, tuyệt đối không đâu mà!]

[Hừ!]

Cái chữ hừ này khiến cô phì cười, không hề biết một người đàn ông lại cũng có thể đáng yêu như vậy, rất muốn nhìn khuôn mặt bây giờ của anh.

Cô chọn gửi emo che miệng cười trộm.

Hiểu Hiểu ngửa người ngã vào đầu giường, giờ điện thoại lên cao, nhìn emo ngúng nguẩy hừ hừ mà không nén nổi nụ cười.

[Khuya lắm rồi, em mau ngủ đi!] Anh nói.

Nhưng cô chẳng buồn ngủ chút nào, muốn có thể trò chuyện cùng anh cả đêm, vậy mà vẫn gửi tin báo: [Ừ, anh cũng nghỉ sớm một chút!]

[Ngủ ngon!]

[Ngủ ngon!]

Ô chat không còn tiếng động nào nữa, thế nhưng cô lại lưu luyến không rời.

Một cảm giác trống rỗng chẳng hiểu từ đâu lại dâng lên, một tấm màn khổng lồ từ từ được tháo ra, phủ lên người cô, vừa sâu, vừa nặng.

Ở một nơi khác, trong khách sạn Dương Xuân của Bắc Kinh, Cảnh Bất Mị đang ăn bữa khuya mà Tiểu Trần mua về.

Thế nhưng Khang Hi lại không hề nhúc nhích, cứ ôm cái điện thoại, chốc thì cười, chốc lại rầu rĩ, trông rất ngốc.

Bỗng nhiên Cảnh Bất Mị cảm thấy tình yêu thật đáng sợ, nam thần cũng có thể bị đút thành ra thế này.

Trông cái bộ ấy, nếu người khác nhìn thấy thì thế nào cũng chắc chắn chuyện anh bị ung thư não là thật, tình trạng đã nguy kịch lắm rồi.

Cậu ta không nhìn được mà giục, “Ăn mau đi, ăn xong rồi ngủ, sáng mai cậu có hơn mười cảnh lận!”

Khang Hi ngẩng đầu, mũi vẫn còn nhét bông, mắt đã hết đồ nhưng mang ý phê bình sự quày rầy của Cảnh Bất Mị một cách kín đáo, mắt lóe lên tia dọa người.

Tiếc là cục bông gòn trong lỗ mũi đã xóa mất cảm giác khủng bố. Lỗ mũi bị nhét bông gòn, ma vương vẫn là ma vương, nhưng đã thành Ngưu ma vương, ngược lại, trông có phần buồn cười. Cảnh Bất Mị cực kì muốn lấy di động để chụp lại làm chứng cứ, sau này tha hồ mà cười nhạo anh.

Tiếc là, cậu ta không dám.

Khang Hi tại tiếp tục ngây người nhìn di động, như thể đã bị hút hết hồn phách, mãi lâu sau mà vẫn không có động tĩnh gì.

Cảnh Bất Mị ăn uống no nê, chuẩn bị về phòng đi ngủ, thấy anh ngẩn người ra suốt cả tiếng đồng hồ thế kia, không nhìn được mà nói: “Hồn ơi về đi! Cậu có trùng mắt với cái điện thoại thêm nữa thì Hoàng Hậu cũng không nhảy ra từ trong đấy được đâu!”

Khang Hi để điện thoại qua một bên, ngửa đầu lấy bông gòn trong mũi ra, “Nói nhiều!”

“Không nói nhiều mà được chắc? Cứ nhìn nữa thì tôi sợ cậu chảy đến khô máu luôn!”

Nói tới máu mũi mà thấy rùng mình, cứ phun ra như suối ấy.

Khang Hi đỏ mặt, lấy dưa ăn mì, và vài dưa rồi thôi, nhưng thật ra đã húp trọn nước súp thịt cua đậu hũ vào bụng.

Cảnh Bất Mị chắc chắn anh đã khôi phục tinh thần, không đỡ nữa thì mới rời đi.

Khang Hi tắm xong, ghé người nằm ở đầu giường, mở to mắt, hoàn toàn không buồn ngủ, đưa tay sờ, lại cầm điện thoại lên, ngồi dậy, dựa vào đầu giường, nhìn lại cuộc nói chuyện ban nãy lần nữa.

Trong mắt anh, emo che miệng cười trộm kia đã bị thay đổi, trở thành emo dịu dàng thấm thiết, khiến khóe miệng Khang Hi cũng nở nụ cười như gió xuân.

Sinh hoạt của Hiểu Hiểu rất có quy tắc, lúc nào cũng y như một, tám giờ đi làm, bảy giờ tối về, hai ngày nghỉ không ra khỏi cửa, ở nhà dọn dẹp vệ sinh, giặt quần áo, tắm cho Vàng, lên mạng mua đồ ăn và trái cây tiếp tế.

Bây giờ thì không cần lên mạng mua đồ nữa, vì mỗi ngày đều có người đưa com, lại thường có kèm quà – một giỏ trái cây.

Từ thứ hai đến thứ sáu, đúng bảy giờ mười lăm phút tối là có com tối, trong hai ngày nghỉ, tám giờ sáng, mười hai giờ trưa, và bảy giờ tối đều có com mang tận nhà, chu đáo hơn cả phục vụ phòng khách sạn.

Cô thậm chí không cần phải lo về sở thích hay mặn nhạt.

Vì thế, cô đã nói với Khang Hi rất nhiều lần rằng, cô có tay có chân, sẽ không để mình chết đói.

Và lúc nào câu trả lời của anh cũng là – Vi Nếp.

Lý do: Tiền thuê của Nếp, tiền thức ăn cho chó, phí thuần dưỡng, phí làm đẹp cũng đều nằm trong phần com.

Cô mà nói gì nữa thì lại thành ‘làm chuyện nhiều lời’, chẳng còn cách nào khác là phải thỏa hiệp.

Vì thế, trong vòng hai tuần liền, com được mang đến một cách rất đầy đủ. Gió mặc gió mưa mặc mưa.

Đúng bảy giờ mười lăm phút, Kế Hiểu Nam mang hộp com tới nhà Hiểu Hiểu, nhấn chuông cửa, không có ai trả lời. Từ khi đưa com tới nay, đây là ngày đầu tiên hần bị leo cây.

Hần đập cửa, xác định Hiểu Hiểu không có ở nhà, có lẽ kẹt xe trên đường tan tầm, không chỉ chờ vài phút thôi đâu. Thế nhưng mùi thức ăn trong hộp thơm quá, khiến hần khó lòng kiềm chế.

Hôm nay có món Gà hấp quý phi của Bồng Lai các, món hần thích nhất. Mỗi khi tới Bồng Lai các thì nhất định sẽ chọn món này, da trơn nhẵn, thịt trắng nõn, xương thơm lừng, vị gà trọn vẹn, thơm ngon tới tận miếng cuối cùng.

Trông mắt đảo một vòng, dù sao thì bây giờ Hoàng Hậu nương nương chưa về, hấn ăn vụng một miếng thì chắc không bị phát hiện đâu, ăn một cái cánh gà thôi mà... à, thêm cái đùi nữa.

Kế Hiếu Nam trốn vào góc tường, lén la lén lút mở hộp thức ăn ra.

Trong hành lang có đèn cảm ứng, không động tĩnh sẽ tự tắt. Đang tối om như hũ nút, Kế Hiếu Nam mừng rỡ mà đánh chén.

An Hủy mang gâteau dâu tây tới thăm Hiếu Hiếu, bất ngờ phát hiện có bóng người ở góc nhà, đang lén la lén lút không biết làm gì, sợ đến nỗi thét lên chói tai, “Có trộm!”

Ngay lập tức, đèn hành lang lập tức phát sang, soi Kế Hiếu Nam rõ rành rành.

Trong miệng hấn vẫn còn miếng đùi gà, nghe giọng của An Hủy, lập tức quay đầu, nuốt miếng thịt gà trong miệng xuống, quát phủ đầu: “Mù hay sao mà hét gì đó!”

Suýt nữa thì hấn bị mắc xương gà mà chết toi rồi.

An Hủy nhận ra Kế Hiếu Nam, không nghĩ nhiều, thốt ra khỏi miệng: “Tên tiểu thụ như anh tới đây làm gì?”

“Gì mà tiểu thụ?” Đương nhiên Kế Hiếu Nam cũng nhận ra cô, cô nàng đã tranh sùan lộn với hấn, “Con mắt nào của cô thấy tôi là tiểu thụ hả?”

Kế Hiếu Nam thừa nhận mình không được men cho lắm, nhưng chẳng tới mức lưu lạc thành tiểu thụ chứ. Hấn chuẩn men trăm phần trăm.

“Con mắt gì đó của cô, không nhìn thấy vẻ trong sáng thuần tu, khuôn mặt đầy nam tính của tôi hay sao hả?”

Hấn còn ném phần xương gà còn dư vào chính xác cái thùng rác đứng cách đó không xa, tiểu hủi chứng cứ ăn vụng của mình.

An Hủy liếc mắt nhìn hấn, hể là người liên quan tới Khang Hi thì cô như nhím xù lông.

“Gì mà trong sáng thuần tú, bót dát vàng lên mặt mình đi, cùng lắm là cái loại hàng miễn cước bưu điện giá chín đồng chín mà thôi.”

“Có ý gì? Cô nói cho rõ ràng!” Trực giác của hấn nhận ra lời này chả có gì hay ho.

“Không hiểu à?” An Hủy che miệng cười trộm, “Nếu Khang Hi là hàng thật, họ Vệ là nhái loại một, Cảnh Bất Mị là hàng tuyển ở chợ taobao, thì anh...” Cô nàng nhìn anh từ đầu tới đuôi, dùng ánh mắt đang xem hàng vỉa hè mà nói: “Hàng miễn cước bưu điện giá chín đồng chín, tôi còn chê đắt!”

Cả đời này Kế Hiếu Nam chưa từng gặp một phụ nữ miệng lưỡi bén nhọn, mắng người không thô tục như cô nàng này, lại còn chê hấn xấu.

Hồi đại học, ai mà không nói hấn ngọc thụ lâm phong, tướng mạo đằng hoàng, vai ngang ngực rộng, tài trí hơn người chứ.

Nếu ở thời cổ đại thì đã chiết khăn trên đầu, mặc áo gấm màu đen, dù thế nào cũng thuộc nhóm Một nhánh hoa lê đề hải đường (*), là mặt trắng Tiểu Bạch Long rồi nhé.

(*) Đây là một câu thơ Tô Đông Pha làm để nói đùa Trương Tiên, người 80 tuổi lấy một cô vợ 18. Nguyên gốc là một Nhất đoá lê hoa áp hải đường. Từ ‘áp’ dùng ở đây ngoại trừ đề lên, còn mang cả nghĩa áp đảo, vượt trội.

Cô nàng này coi hàng kiểu gì vậy!

Hấn bắt chước bộ dạng An Hủy, cũng nhìn cô nàng từ trên xuống dưới, khinh bi nói: “Nếu tôi là chín đồng chín thì cô cũng chả hơn gì, đồ ba tám (*).”

(*) Bắt nguồn từ ngày quốc tế phụ nữ là tám tháng ba, từ ‘ba tám’ này chỉ những phụ nữ thiếu nữ tính.

“Anh dám mắng tôi là ba tám hả!” An Hủy tròn tròn mắt, giọng nói cũng run lên.

Kế Hiếu Nam le lưỡi nhìn cô, làm mặt quỷ: “Mắng cô thì sao? ĐỒ BA TÁM!”

Rõ ràng là đồ dầu vào lửa.

An Hủy nổi giận, cô từng đóng vai một ả đánh đá, con giận dâng lên như con lũ, bất ngờ tràn qua bờ đê, quăng luôn ổ bánh gâteau vào mặt Kế Hiếu Nam, sau đó cời túi xách trên vai xuống để đập và người hấn.

Kế Hiếu Nam không ngờ cô nàng lại động tay thật, né được cái bánh gâteau cô ném tới, bắt được cái túi xách của cô lại, hai người như chơi kéo co, không ai chịu nhường ai.

Gâteau rơi trên đất, thành một bãi nhầy nhụa.

“Anh có thả tay ra không hả!” An Hủy kéo túi mình, dùng hết sức để giậm đôi giày cao chót vót (*) của mình vào chân hấn.

(*) Bản gốc là ‘Hận trời cao’, từ dùng để chỉ những đôi giày cao gót quá cao.

“Đệch mẹ, cô có biết giày cao gót thuộc vào nhóm vũ khí sát thương không hả.” Kế Hiếu Nam chỉ còn trách trốn tới trốn lui để tránh An Hủy, ra tay với phụ nữ không phải phong cách làm việc của hắn.

“Anh thả tay ra!” An Hủy liều mạng muốn cướp về.

Sao Kế Hiếu Nam thả được, chẳng phải thả ra thì An Hủy sẽ có cơ hội tấn công sao, hắn nào ngốc vậy.

Một tiếng roẹt vang lên, chiếc túi nhỏ không chịu nổi sự chà đạp, xuất hiện một vết rách.

An Hủy sốt ruột đến độ giậm chân, “Anh buông tay ra cho tôi! Túi mới tôi vừa mua đó!”

Chanel 2.55, túi móc cài phiên bản giới hạn, giá 36000 RMB (~127tr VNĐ), hôm nay là ngày đầu tiên cô mang dùng.

Cô nàng đau lòng chết được, sốt ruột đến mức mặt đỏ ửng, thấy vết rách càng lúc càng lớn, bộ dạng sắp khóc tới nơi, lòng Kế Hiếu Nam mềm nhũn, tức thì buông lỏng tay ra.

An Hủy đang cố sức kéo, hắn vừa thả tay, theo quán tính, cô té ngửa ra sau.

Kế Hiếu Nam cả kinh, vội vàng vươn tay nắm cổ tay cô, sợ gáy cô đập đất, nếu để bệ đầu thì dầu có lý cách mấy cũng không thể nói cho rõ ràng.

Thế nhưng hắn vừa ăn gà xong, tay chưa lau khô, dầu mỡ bầy nhầy, còn da của An Hủy lại mềm mại trơn lắn, hắn không giữ được.

An Hủy thấy hắn tới gần, phản ứng đầu tiên là đưa tay chụp lấy quần áo Kế Hiếu Nam, thế là đôi giày cao ngất ngưỡng đập phải bờ trên đất, cô hét lên một tiếng, càng cố sức níu lấy quần áo hắn, trọng lượng cả người đổ về trước.

Kế Hiếu Nam bị An Hủy níu như vậy, không ổn định, cũng té theo.

Mặt mũi An Hủy trắng bệch, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện lớn, Kế Hiếu Nam cực kì đạo đức, đưa tay bảo vệ gáy cô.

Rầm một tiếng, hai người ngã xuống đất, chồng lên nhau, nam trên nữ dưới, lại còn tiếp xúc một cách cực kỳ thân mật – miệng chạm miệng.

Lần này thì cả hai cứng đờ người ra, lúc ấy, thế giới rất bình yên.

An Hủy là diễn viên nữ, vốn chẳng xa lạ gì với chuyện hôn môi. Thế nhưng với cô mà nói, hôn môi là thịt đụng thịt, chẳng có tình cảm mãnh liệt gì đáng kể, nhưng thật sự cô chưa từng tiếp nhận nụ hôn nào đầy mỡ thế này, lại còn vị thịt gà.

Kế Hiếu Nam vừa ăn gà, chưa lau miệng, đương nhiên đầy mỡ. Bản thân hắn cũng bị giật mình.

“Anh là thứ lưu manh thối tha!” An Hủy bùng nổ, vung nắm tay nhỏ đâm mạnh vào hắn.

Gáy hắn bị trúng mấy cú, không kịp tránh.

Móa! Đây là nụ hôn đầu tiên của hắn đấy! Giữ thân trong sạch suốt 27 năm, bây giờ lại bị hủy trong tay người phụ nữ đánh đá này.

An Hủy dùng hết sức để đẩy hắn ra, trên người đầy bơ sữa, cố gắng bò dậy từ dưới đất, quất túi xách trong tay vào người Kế Hiếu Nam túi bụi, “Đám ăn đậu hũ của bà đây, bà đây giết anh.”

Cô giận điên lên được, quên mất chiếc túi trong tay không thể chịu nổi sự tàn phá.

“Có gì thì từ từ nói, đừng động thủ mà!” Kế Hiếu Nam dùng hộp đựng thức ăn để chống lại trận đòn liên tục của An Hủy, giữ vững tinh thần trai ngoan không đầu với phụ nữ, hắn không trả đòn, cố gắng trốn vào góc tường, từ đầu đến cuối, chỉ có thể ngồi xỏm trên đất, ôm đầu chịu bị cô đánh đến tối tăm mặt mày.

“Đừng đánh mà! Bà cô ơi!” Hắn xin tha.

“Anh là tên khốn! Bà đây thanh xuân vô địch, xinh đẹp như hoa, thế mà lại bị anh chiếm tiện nghi hả!”

Hiếu Hiếu vừa rẽ qua góc cua là lập tức nhìn thấy cảnh tức cười này. An Hủy tóc tai bù xù như mẹ Dạ xoa, quất túi bụi vào Kế Hiếu Nam, đang trốn trong góc tường. Trông như bà chủ đang dạy dỗ tôi tớ nhà mình.

An Hủy thấy cô, lập tức kêu cứu: “Hiếu Hiếu, tên lưu manh này, hắn... hắn... hắn đùa giỡn tôi!”

Ba chữ ‘đùa giỡn tôi’ khiến sắc mặt Hiếu Hiếu sa sầm, con ngươi đen thẫm bắn ra tia ác liệt, đẩy An Hủy ra sau, quay sang Kế Hiếu Nam, phóng sát khí vô biên.

Kế Hiếu Nam sợ tức mức hai hàm răng run cầm cập, cái bộ sát khí lạnh lẽo này còn đáng sợ hơn cả khi Khang Hi nổi giận.

Hắn lập tức giờ hộp thức ăn lên cao, làm động tác đầu hàng, lùi vào trong góc giải thích: “Tôi tới đưa cơm mà! Hiểu lầm! Thực sự là hiểu lầm thôi! Chuyện ngoài ý muốn!” Cứ như sợ Hiểu Hiểu không tin, hắn chỉ vào An Hủy: “Cô ấy mắng tôi trước!”

Hiểu Hiểu biết An Hủy có bản lĩnh chọc điên cả thánh nhân, nhất là lại mau mồm mau miệng, gặp người không thích thì chỉ biết châm chọc khiêu khích thôi.

Vì có Hiểu Hiểu, An Hủy bày ra vẻ không sợ trời không sợ đất, kêu gào ầm ỹ: “Tôi mắng anh thì sao? Đáng đời! Hiểu Hiểu, đánh hắn đi! Cậu nhìn nè, hắn còn làm hư túi xách của tớ nữa.”

Kế Hiếu Nam lập tức phản bác: “Cô vừa đánh trống vừa la làng à, cô lấy túi đánh tôi nên nó mới hỏng chứ.”

Cô gái này quá ngang ngạnh.

Hai người tôi một câu anh một câu là Hiểu Hiểu có thể hiểu được đại khái. Chắc chắn An Hủy chọc người ta trước, cô hiểu tính tình của bạn mình nhất, nổi điên lên là bắt kẻ.

“Vào nhà!” Cô mở cửa nhà, kéo cổ áo An Hủy đi vào.

Cô còn sổ nợ, phải tính toán cho tròn với An Hủy một lần.

“Hiểu Hiểu, sao cậu không giúp tớ mà giúp hắn chứ.” An Hủy bịu môi, phồng má.

Kế Hiếu Nam bò dậy từ dưới đất, nhờ đầu Hoàng Hậu nương nương là người bao che thì cái mạng này hắn coi như xong, tẩu vi thượng sách thì hơn.

Lúc này, Cảnh Táp bất ngờ xuất hiện, lại còn có một người đàn ông theo sau.

Hiểu Hiểu kinh ngạc nhìn cô, “Sao cậu cũng tới đây?”

Sợ cô chưa đủ loạn à?

Cảnh Táp không hề rặng, đầu cúi gằm, như học sinh tiểu học đã phạm lỗi.

“Sao vậy?” Cô không hề có chút ấn tượng nào về người đàn ông ở sau Cảnh Táp.

Cảnh Táp ngẩng đầu, chấp hai tay, cúi đầu lạy cô, “Hiểu Hiểu, xin lỗi, lộ rồi!”

Hiểu Hiểu nhú mày, không hiểu ý nghĩa của lời này.

Lộ cái gì cơ?

Người đàn ông phía sau Cảnh Táp lên tiếng: “Đoan Mộc tiểu thư, tôi ở cục công an...”

Tào Chấn chưa nói hết thì chỉ ba chữ cục công an cũng đủ để Hiểu Hiểu biết rõ đã lộ cái gì.

Cô hung dữ trừng mắt nhìn Cảnh Táp, Cảnh Táp rụt cổ, đầu càng cúi sâu.

Hiểu Hiểu sải bước đi qua, túm Cảnh Táp vào nhà, lại xách hộp thức ăn trong tay Kế Hiếu Nam theo, không nói một câu, đóng cửa, ngăn cách hoàn toàn hai người đàn ông ở bên ngoài.

Đội trưởng đại đội hình cảnh của cục công an, Tào Chấn, đối mặt với cánh cửa đóng chặt mà dờ khóc dờ cười. Quả nhiên đúng như lời Cảnh Táp nói, cô không thích gặp người lạ.

Anh nhìn Kế Hiếu Nam đang đứng bên cạnh, không thể xác định thân phận của hắn, hỏi dò: “Bạn trai?”

Kế Hiếu Nam lập tức lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi, “Giao hàng.”

Nói xong, hắn chạy biến.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Hành Hạ Đến Chết

Hiệu Hiểu đặt hộp đựng lên bàn ăn, lúc quay đầu nhìn Cảnh Táp thì khuôn mặt xinh đẹp nay đã được bao phủ bởi một tầng sương lạnh, đôi mắt như hồ nước trong vắt sâu hoắm đang từ từ kết băng.

Cảnh Táp giật mình hoảng hốt, suýt nữa thì tim nhảy khỏi lồng ngực, vội vàng giơ hai tay xin hàng: “Thật thà sẽ được khoan hồng! Tớ tự thú!”

An Hủy chẳng hiểu chuyện gì cả, tầm mắt cứ chuyển qua chuyển lại trên hai người, bầu không khí đang không được ổn, không dính vào là tốt nhất.

“Hiệu Hiểu, tớ đi tắm trước, hai cậu... có chuyện gì thì từ từ nói.” Trên người và tóc cô toàn bọt, quyết định tắm rửa sạch sẽ trước đã.

Tiếc nhất là đã phí mất hộp bánh dâu, thế là lại thăm chửi rửa Kế Hiểu Nam trong bụng một thôi một hồi.

Hiệu Hiểu liếc mắt nhìn Cảnh Táp dò xét, “Nói đi!” Giọng nói cô lại rất bình tĩnh, giống như nước sông chảy xuôi.

Lòng Cảnh Táp cũng lạnh băng, càng bình tĩnh thì càng cho thấy Hiệu Hiểu rất tức giận.

Cảnh Táp lo lắng nuốt nước miếng, chậm chậm nói: “Thật ra thì Đặng cực đã biết sự tồn tại của cậu từ vụ Khoái cảm giết người rồi.”

“Sao ông ấy biết được?”

Huấn luyện viên đặc cảnh là bạn tốt cho ba Hiệu Hiểu lúc còn sống, sĩ quan huấn luyện võ thuật tiền nhiệm của đội đặc công Báo đen đã đề cử, nhờ được ông ấy bảo đảm, trên lý lịch chỉ viết rằng cô tốt nghiệp ở đại học Maryland, Mỹ, không nhắc tới chuyện Hiệu Hiểu từng nhậm chức ở FBI tới một chữ.

Ở Báo đen, chỉ có Bạch Lộ và bác sĩ Trương biết quá khứ của cô. Vì cha của Bạch Lộ là sĩ quan huấn luyện võ thuật tiền nhiệm của đội đặc công, còn bác sĩ Trương là bác sĩ tâm lý mà hai cha con họ đã sắp xếp cho Hiệu Hiểu.

“Nhờ đàn anh của tớ. Anh ấy đi Mỹ huấn luyện thì gặp người của FBI, chẳng phải lúc đó chưa phá được án à, thế nên anh ấy đi gặp người của FBI để xin lời khuyên...”

Hiệu Hiểu biết việc thân phận của mình bị lộ chỉ vì ngẫu nhiên.

Không chỉ không nói, Cảnh Táp còn nghĩ biện pháp giấu diếm nữa.

Hiệu Hiểu tin lời Cảnh Táp, nếu không thì người ngoài cửa chẳng đợi lúc này mới đến.

“Thế hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Đối mặt với sự chất vấn của Hiệu Hiểu, Cảnh Táp có vẻ rất luống cuống, cô liếc mắt nhìn cánh cửa đang đóng chặt, “Hiệu Hiểu, cậu xem kia... Đàn anh của tớ vẫn còn ở ngoài cửa, không thì cậu cho anh ấy vào nhà trước đi.”

Chuyện này, để cho anh ấy nói với Hiệu Hiểu thì tốt hơn.

“Có anh ta thì không có tớ!” Không thể dùng bất kỳ lời năn nỉ nào trước mặt cô.

Cảnh Táp nhăn nhó thăm thiết, nói: “Anh ấy là đàn anh, cũng là cấp trên của tớ nữa.”

“Chẳng có quan hệ gì với tớ cả!” Hiệu Hiểu lạnh lùng đáp.

Tuy đặc công và hình cảnh đều là cảnh sát hình sự nhưng không chung ngành, cô không cần phải lấy lòng người chẳng liên quan.

Cảnh Táp biết rõ tính bạn, lòng sốt ruột, chạy tới cửa, đưa mắt nhìn qua mắt mèo, mong rằng Tào Chấn đã đi rồi, để cô được bình an qua khỏi đêm nay.

Rốt cuộc, Tào Chấn vẫn còn, đang dựa vào tường chờ đợi một cách rất ung dung, chẳng hề có tí ngượng ngừng khó chịu khi bị chặn ngoài cửa. Xem ra anh rất có lòng tin dành cho Cảnh Táp, tin chắc rằng cô có thể thuyết phục Hiệu Hiểu.

“Hiệu Hiểu, trước tiên tớ nhắc nhở cậu, người đàn anh này của tớ nổi tiếng có chấp, cậu không chịu, anh chờ bao lâu cũng được. Anh ấy có biệt danh là Vua nằm vùng, để bắt một hung thủ, anh ấy từng ngồi chờ trong nhà dân suốt ba tháng, không hề rời đi. Trừ khi cậu không định ra ngoài thì chắc chắn anh ấy sẽ không rời đâu.”

Ôm cây đợi thỏ là tuyệt kỹ của Tào Chấn.

Hiệu Hiểu không muốn nghĩ tới, thế nhưng cũng chẳng thể để một người đàn ông đứng trước cửa nhà mình không chịu đi như vậy được.

Như vừa nghĩ thông, cô đưa tay, mở cửa.

Tào Chấn không ngờ lại nhanh như vậy, tỏ ra rất kinh ngạc, nhìn Cảnh Táp tán thưởng.

Anh là tuýp đàn ông Đông Bắc điển hình, cao to, khỏe mạnh, da hơi đen, có lẽ vì hay ra ngoài nên bị rám nắng. Ngũ quan góc cạnh, trông rất anh tuấn khô khan, khuôn mặt có vẻ thoải mái nhẹ nhàng, đầy học thức, không nghĩ lại làm nghề cảnh sát. Nụ cười của Tào Chấn thuộc nhóm những thứ chói mắt nhất, mặt mũi hiền lành, cười lên lại trông như phật Di Lặc, thế nhưng trong mắt lại vô tình để lộ tinh quang khiến người khác không dám xem thường. Tất cả những điều trên tổ hợp thành một kiểu khí chất rất phức tạp.

“Cô Đoan Mộc ...” Anh tươi cười, đứng nghiêm như quân nhân.

“Tôi không muốn nghe những lời vô ích!” Hiểu Hiểu cắt lời, trên mặt tỏ ra lạnh lùng, muốn đẩy người khác ra xa ngàn dặm.

Điều chẳng ảnh hưởng gì tới nụ cười của Tào Chấn. Anh đứng ở cửa, cũng chẳng xin được vào, nói thẳng: “Thị cục công an muốn chính thức mời cô làm cố vấn cho tổ phân tích tội phạm, cũng xin trao tặng chức Cảnh đốc cấp một.”

Cảnh đốc cấp một được coi là cấp chánh xứ (* Một cấp bậc hành chính trong cán bộ Trung Quốc), cục trưởng cục công an của một huyện cũng chỉ tới Cảnh đốc cấp một mà thôi.

“Tôi từ chối!” Hiểu Hiểu kiên quyết, chẳng hề có chút động lòng.

Tào Chấn không hề tức giận, nụ cười trên mặt vẫn rạng rỡ như ánh mặt trời, “Vậy chúng ta đổi cách nhé, cô Đoan Mộc có thể nói điều kiện của mình cho tôi.”

Hiểu Hiểu cười nhạt, “Nếu tôi nói 20 vạn một vụ thì sao?”

Cảnh Táp ở sau hít một hơi lạnh, đúng là được voi đòi tiên. Số tiền treo thưởng của nhiều vụ không cao vậy đâu.

Tào Chấn hơi sững sốt, nụ cười ở khóe miệng nhạt dần, nhú mày nhìn Hiểu Hiểu. Nếu không biết sự tích của cô thì anh khó mà tưởng tượng rằng cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp thoát nhìn trông vẫn còn ở tuổi vị thành niên lại là tổ trưởng tổ phân tích tội phạm trẻ tuổi nhất của FBI. Thế nhưng cảnh sát hiểu rõ đạo lý không được nhìn mặt mà bắt hình dong hơn bất cứ ai, lý lịch của cô đã chứng minh tất cả.

Hai mắt Tào Chấn tối sầm, điều kiện này nằm ngoài dự liệu của anh, nhìn qua, cô không hề giống một người chăm chăm vào chuyện ‘kim tiền’ chút nào.

“Cô Đoan Mộc, chẳng lẽ cô lại không biết hai chữ chính nghĩa viết thế nào sao?” Anh không muốn nói lời độc địa, chỉ muốn nhắc nhở cô.

“Chính nghĩa?” Lúc Hiểu Hiểu lẩm nhẩm từ này, trên người tỏa ra một cảm giác lạnh lẽo thấu tim, trong mắt đầy khinh bỉ, thế nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh, âm điệu thông thả không hề run rẩy, “Không ai hiểu rõ chính nghĩa đại diện cho thứ gì hơn tôi đâu, nhất là cái giá đằng sau nó.”

Kẻ chưa trải qua thì lấy tư cách gì để nói chuyện chính nghĩa với cô.

Cô cũng từng tin vào chính nghĩa, quyết tâm thực hiện nó tới cùng, nhưng kết quả là gì?

Tan cửa nát nhà!

Thậm chí cha mẹ cô, cả người chồng chưa cưới chẳng còn thi thể hoàn chỉnh, từng khối từng khối thịt được nhặt nhanh bỏ vào một bị plastic đen mang vào phòng lưu trữ.

Đã từng hạnh phúc tốt đẹp xiết bao, thế nhưng bây giờ chỉ mang tới nỗi đau thấu tim, đau đớn đến tê tâm liệt phế, đứt từng khúc ruột. Đau đến mức suốt một thời gian dài, cô không thể nếm được vị ngọt, đau đến mức không thể nhận ra được Vòng.

Cô hối hận vì lúc đó không nghe lời của giáo sư, không ở lại đại học dạy học, không làm một kẻ dạy người câu cá, không nên làm một anh hùng xông pha chiến đấu....

Chính nghĩa!? Cô chỉ thấy từ này đầy mỉa mai.

Cô ngẩng đầu lên, hít một hơi sâu, mờ to hai mắt. Nước mắt đọng lại, như kết thành thủy tinh, chỉ có một giọt lệ chảy qua gò má, cô đọng bao đau khổ vào trong.

Cảnh Táp nhảy ra từ sau lưng, đẩy Tào Chấn lùi lại mấy bước, “Đàn anh, anh đừng nói nữa!”

Lời Tào Chấn đã đến miệng nhưng chỉ đành nuốt về, anh nhìn Cảnh Táp, nói những lời rất chính trực: “Chúng ta là cảnh sát!”

“Em biết!” Cảnh Táp đáp, thế nhưng cô không muốn nhìn thấy Hiểu Hiểu đau lòng, không muốn nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo không chút cảm xúc kia.

Cô lại đẩy Tào Chấn đi, “Chúng ta đi, hôm nay chỉ tới đây thôi!”

Tào Chấn cũng cảm nhận được sự bi thương và phẫn nộ của Hiểu Hiểu, để mặc Cảnh Táp đẩy đi.

Hai người xuống lầu, Cảnh Táp quay sang anh, tức giận mắng: “Nói sẽ không kích động cậu ấy, anh nhìn xem anh đã làm gì vậy hả?”

Nụ cười thân thiện trên mặt Tào Chấn dần biến mất, màn đêm lặng lẽ, vang lên câu nói rời rạc: “Trên đời này, không phải chỉ có mỗi cô ấy bị tổn thương.”

Cảnh Táp đờ người, không nói được một chữ.

Sao cô lại quên mất chứ. Hai năm trước, vợ và đứa con gái ba tuổi của Tào Chấn đã bị hung thủ trả thù, bắt sống, nhốt vào lồng, đẩy xuống đập nước. Thậm chí Tào Chấn còn không biết đó là cái đập nào.

Tào Chấn nhìn bầu trời đầy sao, nở nụ cười thê lương, sau đó xoay người, chỉ để lại bóng lưng với tiếng bước chân vụn vỡ, như cái bóng lướt qua đêm đông giá rét, đóng băng tất thấy bao vui buồn.

Dù thời gian trôi qua, niềm vui đã trở thành tro bụi, gió thổi bụi bay, thế nhưng niềm đau của sự ly biệt trong đời là niềm đau khó chịu và nỗi nhớ khắc khoải khôn nguôi.

Cảnh Táp lặng lẽ đi sau Tào Chấn, hai người rời khỏi Phúc Điền, lúc băng qua đường, cô nhìn thấy một hàng bán đồ nướng cách đó không xa, đôi mắt sáng trưng, chạy tới kéo tay anh.

Khuôn mặt Tào Chấn đã khôi phục về bình tĩnh ban đầu, không nhìn ra vẻ thương cảm nào nữa, “Sao vậy?”

Cảnh Táp chỉ vào quầy hàng cách đó không xa, “Em mời anh ăn khuya nhé!”

Anh cười: “Chiều này của em, mười năm như một, không hề thay đổi!”

Mỗi khi anh kém vui hoặc tâm trạng không tốt, cô bé này sẽ mời anh đi ăn khuya, từ lúc ở trường cảnh sát đã vậy, không hề thay đổi.

“Vậy anh có ăn không nào!”

“Ăn chứ! Có người mời, sao lại không ăn, em hỏi xem có cá thu đao nướng không.”

“Không cần hỏi, chắc chắn có!” Cô quen thuộc với quầy bán đồ ăn khuya này hơn bất cứ ai, “Đi thôi!”

Hai người đi tới quầy, cặp vợ chồng trung niên đang bận rộn trước lò than mù khói, một bên bày xôi thịt đủ màu, không ít rau dưa đều được xâu thành xuyên, nhiều loại, nhìn qua rất sạch sẽ, có mấy thùng gỗ được bày ra trên mặt đất, đặt đủ loại tôm, nghêu, sò, hàu sống.

Chủ sạp thông minh, mượn điện từ siêu thị bên cạnh, treo hai bóng đèn chân không nên quầy hàng sáng trưng. Tào Chấn tìm một góc kín rồi ngồi xuống, bày mâm và đôi đũa trên bàn để chiếm chỗ, sau đó vào siêu thị mua hai bình trà Ô Long.

Cảnh Táp đã gọi đồ ăn xong, thấy anh mua trà thì hơi ngạc nhiên: “Sao không phải là bia!”

Đồ nướng uống với bia mới là số dzách chứ.

“Án chưa phá thì bia với chả rượu gì.” Anh vặn nắp chai, đồ trà ra ly cho cô.

Cảnh Táp ngồi xuống bên cạnh anh, “Em biết anh trách em, nhưng tính Hiếu Hiếu là vậy rồi.”

“Em đừng nói chuyện gì khác, anh hỏi em, nếu hôm nay anh không phát hiện thì có phải em vẫn định giấu tiếp không?”

Cô rụt đầu, “Đâu phải em cố ý.”

Hôm nay, tranh thủ rảnh rỗi, Cảnh Táp gọi điện cho Hiếu Hiếu, vừa định bấm số thì Tiểu Lý tìm cô có việc, thế nên cô đặt di động lên bàn, ai ngờ Tào Chấn lại đi qua đúng ngay lúc đó, nhìn thấy tên trên danh bạ điện thoại.

Cái tên Hiếu Hiếu rất dễ khắc sâu ấn tượng vào người khác.

Tào Chấn biết cô có một người bạn ở Báo đen nhưng chẳng rõ tên gì. Sau khi nhìn thấy, anh có nghi ngờ, lại thêm trong vụ Khoái cảm giết người, với biểu hiện ‘xuất sắc’ của Cảnh Táp anh lập tức liên tưởng được Hiếu Hiếu chính là người mà họ muốn tìm.

Chứng cứ quá xác thực, không thể ngụy biện được gì.

Tào Chấn cầm đũa gõ lên đầu cô, “May là anh phát hiện, nếu là Đặng cực thì em cứ chờ để tự kiểm điểm ở nhà đi.”

Cảnh Táp cắn một xôi thịt dê, lòng không phục: “Anh phát hiện thì sao chứ, cũng sẽ bắt em tới tìm Hiếu Hiếu như Đặng cực thôi.”

Tào Chấn hừ giọng, nói: “Em có thời gian cần nhàn thì chi bằng nghĩ cách để ngày mai giải thích với Đặng cực thế nào thì hơn.”

Cảnh Táp thích ăn thịt dê cực kì, chả bao lâu đã cho hết vào dạ dày.

“Giải thích gì cơ!? Ăn ngay nói thật thôi!” Cô ăn xong, ném xiên vào vào thùng rác, tiếp: “Em nói trước rồi, các anh không thuyết phục được Hiểu Hiểu đâu.”

Nỗi đau của Hiểu Hiểu quá sâu nặng, cô ấy không cực đoan, tự biến mình thành một kẻ biến thái đã là may mắn rồi. Với đầu óc của Hiểu Hiểu, muốn tạo một vụ hoàn hảo thì không phải là chuyện không thể.

Chủ sạp lại mang hai con cá thu đao vừa nướng tới, cá nướng vàng ươm giòn xốp, mùi thơm xông vào mũi.

Tào Chấn vắt chanh lên cá, nhướn mắt nói: “Dù thế nào thì anh cũng sẽ báo cáo đúng sự thật về điều kiện cô ấy đòi hỏi cho Đặng cực.”

Đôi mắt hạnh của Cảnh Táp tròn tròn: “Sao Đặng cực có thể đồng ý được chứ!”

Hai mươi vạn không phải con số nhỏ, nhất định Hiểu Hiểu cố tình nói vậy vì chắc chắn cục công an không thể đáp ứng.

“Căn cứ vào tình hình bây giờ, anh không đồng ý cũng không được.” Đôi mắt anh đột nhiên trở nên sắc bén, khuôn mặt có vẻ nặng nề, “Đã có hai người chết nhưng chúng ta không hề có chút manh mối nào, nếu không có gì đột phá, sợ rằng vụ án này sẽ bị chìm xuống.”

Nói đến vụ án, Cảnh Táp mất hết cả hứng thú ăn uống, ngay cả món cà chua nướng yêu thích cũng chả muốn ăn.

Ba ngày trước, đồn cảnh sát vừa được báo án, nói rằng đã phát hiện một thi thể trong tòa nhà bỏ hoang của phía đông Thượng Hải.

Ở Thượng Hải, không ai không biết tới tòa nhà bỏ hoang ở phía đông này. Bảy năm trước, vốn nơi đó sẽ được xây khu biệt thự lớn nhất với chủ đề là Nắng biển. Vì chủ đề này, nhà đầu tư đã không tiếc bỏ một số tiền lớn mua mấy vạn bụi cọ từ Miami, Mỹ, về đây. Không ngờ chưa xây được một nửa thì nhà đầu tư đã phá sản, công trình chưa được hoàn thành, nhà đầu tư không bán được nửa đồng, ngân hàng không đồng ý cho vay, thế là bị gác lại, gác một hơi suốt bảy năm, không người trông coi, bê tông dầm mưa dãi nắng lâu ngày bắt đầu bong ra thành từng mảng, sét ăn mòn, cỏ dại mọc um tùm, trông như một tòa thành chết. Vì thế lại thành chỗ tiêu dao trú mưa che nắng cho người vô gia cư và ăn xin.

Xác chết được phát hiện trong một căn biệt thự, khi bọn họ chạy tới thì giám chứng và pháp y đã có mặt, thế nhưng không thấy bọn họ làm gì, chỉ dựa tường, mặt mũi trắng bệch.

Trương Hựu Thành còn nói cợt nhả: “Mấy người trẻ bây giờ càng lúc càng yếu vía.”

Hắn hùng dũng bước vào là thế, không quá nửa giây sau đã vọt ra, sắc mặt còn tệ hơn những người khác.

Cảnh Táp làm cảnh sát nhiều năm vậy rồi, đã quen nhìn người chết. Dầu xác chết buồn nôn thế nào, cô nhìn riết cũng chẳng sợ, nhưng đến khi thấy thi thể này, liền nôn sạch.

Người chết là nam, treo thành hình chữ đại (大), ngoẹo đầu, đôi mắt lạnh lẽo, như mắt dê chết sau khi bị xẻ thịt. Răng trong miệng đã bị nhổ sạch bằng kiềm, da trên người bị quất bằng roi da đến toét thịt, không có chỗ nào còn nguyên vẹn. Trên nền nhà đầy gạch vụn màu đỏ lênh láng những máu, nhưng không phải do bị đánh, mà vì bộ phận sinh dục của người đàn ông này đã bị cắt đi một cách tàn nhẫn. Theo giám định pháp y thì do mất quá nhiều máu mà chết.

Nhưng điều khiến bọn họ khiếp hãi nhất là, dương vật đã bị cắt đang ở trong miệng nạn nhân.

Hung thủ không chỉ cắt mà còn nhét nó vào miệng người chết.

Chẳng phải biến thái hay sao?

Giám chứng, pháp y, Trương Hựu Thành đều là đàn ông, thấy cảnh này xong thì không chừng tối nay có thể sẽ gặp ác mộng mất.

Có điều mọi người đều là dân chuyên nghiệp, chỉ chốc sau là khôi phục sự chuyên nghiệp cần có của mình. Sau khi nghe giám định của pháp y, sắc mặt bọn họ bắt đầu trở nên rất hoang mang, sợ hãi.

Bác sĩ pháp y Phương Kiều nhận định, những vết thương của nạn nhân được tạo thành trước khi chết, hàm răng, vết roi, còn có cây xúc xích kia, và hai quả trứng...

Chưa nói hết, Trương Hựu Thành đã cắt ngang.

“Trứng nào cơ?” Mặt hắn xanh mét.

Phương Kiều dùng bút bi để chỉ xuống nền đất trước mặt người chết, “Kìa, ở đó, theo phán đoán sơ bộ thì do bị giẫm lên.”

Nói câu này xong, Trương Hựu Thành và những cậu hình cảnh khác đều biến sắc, không hẹn mà cùng kẹp chặt hai chân. Cảnh Táp che miệng nghiêng đầu sang một bên, cô chỉ cảm thấy buồn nôn, đã ối sạch bữa tối hôm qua cả rồi.

Phương Kiều tiếp: “Cụ thể thế nào thì phải giải phẫu xong mới biết.”

Công việc của pháp y là tìm kiếm đầu mối từ trên xác nạn nhân. Làm công sự với nhau được ba năm, Cảnh Táp rất có lòng tin vào năng lực của Phương Kiều, dựa theo thời gian tử vong mà y cung cấp, hình cảnh bắt đầu điều tra, hy vọng có thể tìm được người chứng kiến lúc xảy ra vụ án.

Điều thứ nhất phát hiện được từ nạn nhân, hắn là một người vô gia cư, khoảng ba mươi tuổi, quần áo tả tơi, kích cỡ mặc trên người đều lớn hơn một số, bản đến độ không còn nhìn ra được màu sắc ban đầu, giày dưới chân đã mòn, còn thấy được móng chân đen xỉ, khuôn mặt tang thương, tóc khô như rơm, nhưng lại bết dính với nhau bằng dầu.

Hắn vừa tới Thượng Hải không bao lâu, biết nơi này có chỗ che gió trú mưa thì chạy tới. Cấu trúc cơ bản của khu biệt thự này tạo thành hình chữ ‘Phẩm’ (品), có tổng cộng 72 căn. Lúc xây dựng có đào một cái giếng để có nước cho thợ hồ dùng ở hai khu phía dưới gần giao lộ nhất, sau khi đình công cũng không lấp lại, thế nên tính ra, mấy căn biệt thự ở gần giao lộ có vị trí địa lý tốt nhất, ra vào tiện lợi đã bị chiếm từ lâu. Dân vô gia cư cũng có quần thể đáng hoàng, không nhận người mới. Không còn cách nào khác, hắn đành đâm đầu vào trong để tìm, ai ngờ lại tìm thấy xui xẻo như thế.

Khu vực bên trên của chữ ‘phẩm’, nghe nói định xây căn biệt thự xa hoa nhất Trung Quốc, cách giao lộ khá xa, phía dưới trồng một rừng cây rộng, lại có hồ nước nhân tạo. Sau bảy năm, cảnh lá úm tím, có cả cỏ dại, trông như một rừng cây rậm rạp. Hồ nước nhân tạo đã cạn khô từ lâu, trở thành địa bàn của đám cỏ dại, cao hơn cả đầu người.

Vụ án được xảy ra ngay trên khu vực đầu mút của một căn biệt thự.

Cảnh Táp và Tiểu Lý kiểm tra, xem thử nếu Tiểu Lý đứng ở ngoài bãi rừng thì có nghe thấy động tĩnh gì của Cảnh Táp trong căn biệt thự không. Kết quả là không nghe thấy, cho dù Cảnh Táp thổi kèn thì chưa chắc Tiểu Lý có thể nghe được.

Nhìn từ trên xuống, khoảng cách của căn biệt thự này cách những căn khác rất xa, vì công trình đã bị dừng lại nên biệt thự chỉ có nền và dàn giáo thôi, nhưng vẫn có thể nhìn ra kiểu mẫu ban đầu.

Đứng ở trên cao nhìn xuống, trông như trái đất ngày tận thế, không chim chóc, chẳng bóng người, đất vàng cát bụi, có một cảm giác hoang tàn.

Cảnh Táp và Tiểu Lý đi dạo một vòng, muốn gần chân tới nơi nhưng vẫn chưa thấy lối ra đâu. Chắc chắn xây dựng ban đầu có cửa ra, thế nhưng có thể do công trình bị bỏ dở nên cửa cũng bị chặn, chỉ còn mỗi tường vây.

Những tường vây này có dấu vết được xây mới, chắc hẳn đã được chỉnh sửa mặt tiền lúc cải tổ bộ mặt thành phố, từ ngoài nhìn vào chỉ nhìn thấy mỗi bức tường, hoàn toàn không thấy bên trong.

Nói cách khác, cổng là cửa ra vào duy nhất, nếu hung thủ và người chết muốn tới đó, ở nơi có người vô gia cư sống tụ tập thế này, không thể nào không bị phát hiện.

Leo tường? Nhưng trên bờ tường có mảnh chai, mục đích ngăn người leo trèo. Nếu không phải cổng chính lâu năm không được tu sửa thì những người vô gia cư cũng chẳng thể xem nơi này là chỗ trú ngụ.

Tường lại được xây cao, bên ngoài là đường cái, cho dù có bản lĩnh trèo vào thì cũng không thể không có người nhìn thấy.

Hung thủ và người chết đã vào đây bằng cách nào?

Sau khi giám định pháp y, giám chứng, Lữ Tân Khánh khoa giám chứng đã lẫn lộn chốn này suốt mấy chục năm, là anh em tốt của Trương Hựu Thành, hắn cố gắng hết sức để tìm dấu vết hung thủ để lại, thế nhưng chẳng có thu hoạch gì, ngay cả vết chân dậm trên trứng cũng không, chỉ có vết dè mà thôi. Theo phán đoán sơ bộ thì lúc hung thủ hành hung, có thể mang vỏ bọc giày bên ngoài.

Có thể thấy, hung thủ là một người cực kỳ cẩn thận.

Sau đó, lại xảy ra một vụ thứ hai.

Thực tế mà nói, vụ thứ nhất và thứ hai đều xảy ra cùng lúc. Vì khu biệt thự lớn quá nên họ không phát hiện ra. Nơi này cách hiện trường phát hiện vụ thứ nhất hai mươi phút đi bộ, cũng có một căn biệt thự, trên lầu hai là một thi thể đã chết trong tình trạng rất thê thảm.

Biệt thự này được giấu trong lùm cây cọ, nếu chẳng nhờ lần thăm dò thứ hai có mang chó cảnh sát theo thì bọn họ cũng không thể phát hiện.

Về cơ bản thì căn biệt đã được xây xong, có cửa lớn cửa sổ đầy đủ, trong phòng vệ sinh lầu hai có bồn tắm lớn, nạn nhân thứ hai đã chết trong bồn tắm này.

Bồn tắm là một bể axit clohydric, phía trên đặt tấm ván gỗ, che nửa bồn tắm. Hai tay người chết bị trói sau lưng, nằm trên ván gỗ, cơ thể bị trói chặt vào ván gỗ, vì che một nửa nên chỉ đỡ được phần bụng và chân, còn từ bụng trở lên thì chẳng có gì. Lúc phát hiện thì đầu của người chết đã chìm vào trong làn nước.

Lúc Phương Kiều kiểm tra thì khuôn mặt của người chết đã bị axit ăn mòn, không rõ máu thịt, ngũ quan hoàn toàn biến mất, như một người không mặt.

Theo phán đoán sơ bộ của y, người chết đã bị trói thế này. Từ đầu, hắn dựa vào sức mạnh cơ thể của phần bụng mà duy trì, giữ cho cả người được

song song, không rơi đầu xuống nước. Nhưng đến khi mệt mỏi kiệt sức rồi, sức ở phần bụng không chịu được nữa thì sẽ rơi xuống bồn axit clohydric trước mặt, không chết ngay, bởi đau đớn khi bị axit ăn mòn nên hẳn sẽ vùng vẫy, sau đó lại cố gắng chống đỡ rồi lại chìm xuống bể axit, mãi đến khi không thể gượng nổi.

Cảnh Táp nghe xong, tưởng tượng sơ qua, cả người ngửa ran.

Sau khi đầu gục xuống, chìm vào trong bồn axit, axit sẽ xộc vào mũi, tràn vào tai, lúc há miệng giấy dựa thì còn phải uống một ngụm. Cảm giác đó thế nào?

Đây là sự hành hạ cả về sinh lý lẫn tâm lý con người, chết kiểu này quá tàn nhẫn.

Sau đó, thân phận người chết đã được xác nhận. Vì không tìm được manh mối ở hiện trường, cảnh sát bắt tay vào quan hệ giao tiếp của nạn nhân, thế nhưng đã hai ngày trôi qua mà chẳng hề có bất kỳ kẻ tình nghi nào. Trong nháy mắt, vụ án trở nên phức tạp không đầu mối.

Bọn họ tìm kiếm sự giúp đỡ từ bên ngoài, hiển nhiên Hiểu Hiểu là thí sinh thích hợp nhất.

Cảnh Táp trầm thờ dài một hơi, khuôn mặt đã nguội lạnh, bất đắc dĩ nói: “Em chỉ hi vọng Đặng cục không bị vỡ mạch máu.”

“Vỡ mạch máu thì chưa đâu, nhưng chắc chắn sẽ mắng em một trận.”

“Em phải giữ lời chứ!” Hiểu Hiểu giúp cô một lần đã là nể mặt rồi.

Tào Chấn nói: “Con bé như em, lúc nào cũng làm theo cảm tính.”

Cảnh Táp không phản bác, đúng là nhiều khi cô làm việc theo cảm tính thật đấy, nhưng đó cũng là ưu điểm. Làm cảnh sát lâu thì sẽ trở nên lạnh lùng, có tấm lòng son thì không phải chuyện xấu.

Hai người ăn xong, trên đường về cục công an, Cảnh Táp không nhận được mà nói: “Anh à, em biết trong lòng anh nghĩ gì, thế nhưng em thật sự hi vọng anh sẽ không ép Hiểu Hiểu.”

“Chẳng lẽ em không muốn cô ấy có thể đứng dậy lần nữa sao.”

Điều mà vết thương tâm lý sợ nhất chính là sự tiêu cực, nó như thuốc độc, càng ngày càng ăn mòn.

“Muốn chứ, thế nhưng em cũng không muốn cậu ấy phải chịu kích thích.”

Tào Chấn ngược nhìn bầu trời đêm, ánh trăng mờ mờ, như cách một tầng sương. Ánh trăng trắng xanh khiến anh cảm thấy lạnh lạnh, nhưng suy nghĩ miên man tràn ra khỏi đầu như làn sương. Lướt lự hồi lâu, cuối cùng anh thở dài một tiếng bất đắc dĩ.

“Anh có thể hiểu cô ấy đau đớn thế nào. Nỗi đau này còn khó chịu hơn khi chúng ta nâng một người già bị ngã đứng dậy, ấy mà lại bị vu cáo thành kẻ gây họa gấp trăm lần. Nhưng nếu vì vậy mà không làm việc tốt thì những người cần giúp đỡ thật sự sẽ rất thất vọng.”

“Anh, em biết anh rất vĩ đại...”

Tào Chấn cười khô, “Anh không hề vĩ đại chút nào cả, thật sự...” Anh nhìn Cảnh Táp, trong mắt mang theo sự xao động mà cô chưa từng thấy bao giờ, “Gần đây anh cứ hay nghĩ rằng, nếu như có cô ấy, biết đâu lại có thể tìm được tung tích của Xảo Xảo và Nám Nám.”

Xảo Xảo và Nám Nám là vợ con của Tào Chấn.

“Cô ấy là chuyên gia về tâm lý tội phạm, có lẽ sẽ có cách biết tung tích của họ chẳng?”

Bị rơi xuống đập trứ nước, Tào Chấn biết họ không thể nào còn sống được nữa, nhưng thậm chí cũng không tìm được thi thể, điều này khiến anh chẳng cách nào chịu được. Tên hung thủ trả thù anh đã tự sát từ lâu, cho dù muốn hỏi cũng không thể, chưa từng dừng việc lục soát, thế nhưng chỉ như mò kim đáy bể. Anh cần một phạm vi chính xác hơn.

Tào Chấn lại cười bảo: “Thôi quên đi, tùy duyên vậy.”

Trong mắt Cảnh Táp, sự hồ hững đạm nhạt của Tào Chấn càng khiến cô thêm đau lòng, cứ như sợ anh sẽ đột ngột biến mất. Cô đi tới siết chặt cánh tay anh.

“Cô bé ngốc này, làm gì vậy? Chẳng biết xấu hổ!”

“Gi mà chẳng biết xấu hổ. Anh là đàn anh của em, là anh trai của em cơ mà.” Với tình cảm mười mấy năm, bọn họ còn thân thiết hơn anh em ruột thịt.

Tào Chấn dịu dàng xoa đầu cô: “Anh muốn biết sau này ai sẽ dám lấy em đây.”

“Haha, anh yên tâm, nhất định em sẽ tương lai của anh là rồng là phượng trong loài người.”

“Thôi đi! Là đàn ông, là người thật đã mừng rồi.” Anh cười nhạo.

Đôi khi, khi những người đang thật sự đau khổ mà nở nụ cười, ta chẳng thể biết được họ đã phải chảy bao nhiêu nước mắt sau lưng. Không phải giả vờ kiên cường, mà sợ rằng sau khi rơi vào biển người, sẽ cảm thấy quạnh quẽ cô đơn hơn bất kì ai trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Âm Tử Sa Mập Mờ

Tuy bây giờ chỉ mới cuối tháng năm nhưng Bắc Kinh đã bước vào giữa hè, cái nóng gay gắt đến khó chịu.

Sáng sớm thì không sao, mặt trời tỏa tia nắng dịu dàng, vừa mờ ảo lại trong veo, khiến tất cả đều trong lành tựa sương sớm. Nhưng sau khi vầng thái dương lộ dạng khỏi tầng mây, nắng mặt trời chói chang như muốn thiêu đốt cả mặt đất. Đến giữa trưa, toàn bộ thành điện ảnh như một lò quay khổng lồ, nước có thể làm phỏng tay, đất có thể bốc khói.

Vì Khang Hi đã trở về nên nhịp độ làm việc của đoàn làm phim [Thủy liễu thanh tiêu cảm y nhiệm] lại bắt đầu tiến vào trạng thái liệu mạng, bất kể đêm ngày, quay suốt hơn nửa tháng rông, cuối cùng không những chẳng bị trễ kế hoạch mà còn vượt tiến độ.

Anh đã quay xong những cảnh độc diễn từ lâu, có tổng cộng 800 cảnh, hoàn thành hết một phần ba, cứ theo tốc độ này, chẳng mấy chốc là có thể đóng máy rồi.

Vương lão bị Khang Hi làm cảm động đến mức rửa nước mắt, mỗi đêm đều kéo Cảnh Bất Mị ra tâm sự, không chỉ ân cần hỏi han, mà còn thăm vấn cảm tưởng của cậu về bộ phim kỷ niệm Khang Hi trong lễ truy điệu, Cảnh đại thái giám khổ đến mức nóng trong người, miệng mọc một cái nhọt thật bự.

Tiểu Trần giúp cậu rang cây liên kiều, cây kim ngân và đại thanh diệp thành một bát trà lạnh lớn, uống liên tục mỗi ngày mà vẫn không thấy nhỏ lại, khổ chết được.

Cảnh Bất Mị đứng dưới ô che nắng, bưng miệng, thậm chí rửa Khang Hi vô số lần, thiếu điều muốn rút da lột gân.

Bây giờ đang giữa trưa, đoàn làm phim quay cảnh chiến tranh, quay từ sáu giờ sáng tới tận lúc này.

Trong đoàn quân cưỡi ngựa hào hùng, Khang Hi đội kim quan ngọc tím, khăn đeo trên trán vừa chớm mây có hoa văn hình rồng, trên người mặc hữu nhũ nối liền tay áo dài, hông đeo thắt lưng, vạt áo ở giữa kéo xuống gối, lại còn mang đai được tết từ dây tơ, giày chiến đấu bằng gấm xanh, ngồi trên lưng ngựa ô, bộ dáng này trông quá là mỹ lệ. Đôi mắt như hồ nước thu, hươu bảo kiếm vàng rực trong tay, vừa có vẻ cao ngạo lạnh lùng, vừa thịnh khí bức người, diễn sự hùng mạnh của một vị Hoàng đế coi thường đất trời một cách rất tinh tế.

Cảnh Bất Mị rất tận tâm với nghề, lấy di động chụp một tấm hình, kèm theo vài chữ rồi post lên weibo của văn phòng đại diện Khang Hi, đây là cách tuyên truyền thường thấy nhất trong giới giải trí, người hâm mộ cũng thích, chẳng lâu sau, lượng bình luận và chia sẻ đã vượt quá một vạn.

Đây là sự hấp dẫn của dân gạo cội.

Hai vị đạo diễn chính và phó gào kết thúc sườn sẽ thật to, sau khi giải phóng dàn diễn viên quần chúng thì đã đến giờ ăn trưa.

Trong đoàn làm phim, dù là đạo diễn, diễn viên hay nhân viên hậu cần thì cũng chỉ ăn cơm hộp mà thôi, vì như thế có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, tiện hơn đến nhà hàng, quán xá nhiều. Thời gian dùng bữa khoảng hai mươi phút, ăn xong thì tiếp tục làm việc, hầu như không có nghỉ trưa.

Ngày nào cũng nóng, vừa hoàn thành xong một phân đoạn, Vương lão sợ ai đó không cầm cự nổi nên cho nghỉ trưa một tiếng đồng hồ. Mọi người trong đoàn vui vẻ, vội vàng ăn cơm cho xong rồi đánh một giấc.

Nhân viên hậu cần mang mấy thùng giữ nhiệt tới, một thùng đựng đồ chay, thùng đựng đồ mặn, một thùng cơm, còn có một thùng canh. Vì không có bàn ghế nên mọi người đều ngồi xổm để ăn như công nhân, cơm nước chả ngon lành gì, nhưng vì đói bụng nên cái gì cũng vừa miệng.

Trước đây Khang Hi cũng vậy, nhưng không cần ngồi xổm, anh có ghế nghỉ ngơi chuyên dụng của mình, nay cộng thêm là người mang ‘bệnh nặng’, Vương lão có sắp xếp đặc biệt gọi phân ăn dinh dưỡng cho anh, có canh cá, ngoài ra cũng thêm hai món mặn khác, Cảnh Bất Mị được hưởng kế.

Dưới tán ô che nắng, Tiểu Trần hỏi mượn một cái bàn tròn nho nhỏ của bộ phận quản lý trong thành điện ảnh, bày cơm ra, chờ Khang Hi tới ăn, cậu đã ăn xong trước. Ngoại trừ chăm sóc cuộc sống sinh hoạt của nghệ sĩ trong đoàn làm phim, công việc của trợ lý phải luôn bảo đảm không để nghệ sĩ bị phân tâm, hoàn thành từng việc trong hàng loạt các thông báo một cách suôn sẻ. Vì thế đầu óc nhất định phải tỉnh táo, làm việc cẩn thận, đồng thời không thể thiếu sự nhiệt tình và năng nổ. Những lúc bận rộn thì phải kiêm bao nhiêu việc một mình, nói thẳng ra, chẳng khác gì vú em.

Có điều, Tiểu Trần cũng được coi là trợ lý cao cấp, trong nhiều hoạt động, phải nể mặt cậu ba phần. Tiểu Trần đang cố gắng phấn đấu trở thành người quản lý, cậu cũng như vú Trần, rất quý Khang Hi, chuyện này cũng nhờ sức hấp dẫn trong nhân cách của anh mà ra.

Chờ Cảnh Bất Mị và Khang Hi tới rồi, cậu ngồi qua một bên, bắt đầu xem kịch bản về những cảnh kế tiếp của Khang Hi, ghi lại những lời kịch quan trọng, vì trước khi quay phim, Khang Hi sẽ đọc thoại với cậu một lần.

Cảnh Bất Mị vừa ngồi xuống, không ăn vội mà uống một hớp trà lạnh trước. Trà này được nấu theo bài thuốc gia truyền của vú Trần, sau khi Tiểu Trần học được, những khi quay phim trong hè, cậu đều mượn bếp của nhà hàng để nấu một ấm lớn, đủ cho ba người uống, là một bài thuốc dùng để hạ nhiệt, phòng trúng nắng rất tốt.

Sau khi Vệ Bảo uống xong còn nghiêm túc nói, nếu vú Trần bằng lòng giao bài thuốc này ra, anh cam đoan rằng nó sẽ bán chạy hơn cả Vương lão cát (*). Tiếc là vú Trần không có dã tâm ấy.

(*) Vương lão cát – trà giải nhiệt đóng lon, giống Dr. Thanh của Việt Nam mình.

Khang Hi ngồi im không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Cảnh Bất Mị đặt đĩa trước mặt anh một tiếng ‘cạch’, “Ăn đi, nhìn cái gì, chẳng phải đã ba ngày không liên lạc rồi sao, có cần thù hận khổ sở vậy không?”

Ba ngày nay, mặt Khang Hi thối hoắc, cứ như có người mượn tiền anh mà lại trả bằng đồ la âm phủ.

Khang Hi ngẩng đầu, lo lắng hỏi: “Có khi nào cô ấy bệnh rồi không?”

“Bệnh hoạn gì? Không thấy status của Lão Ké à?” Cậu nhét miếng thịt kho tàu vào mồm, nước thịt dính vào cái nhọt ở khóe miệng, đau đến mức rít lên.

Ăn bữa cơm mà như đòi mạng, cậu chẳng còn cách nào khác, đành tiếp tục uống trà lạnh.

Cảnh Bất Mị mở chương trình weChat trên di động lên, trong new feeds chỉ toàn status của Ké Hiếu Nam.

[Hôm nay trời trong nắng chan hòa, lúc mang cơm cho Hoàng Hậu nướng nướng, Hoàng Hậu nướng nướng thấy trời nóng nên thưởng cho tôi một cây kem muối á nha.]

[Hôm nay thời tiết sáng sủa, vừa mang cơm cho Hoàng Hậu nướng nướng xong, phần thưởng hôm nay của Hoàng Hậu nướng nướng là nước có ga vị muối.]

[Hôm nay trời âm u, có mưa, tôi tiếp tục mang cơm cho Hoàng Hậu nướng nướng, rốt cuộc ướt mem, may mà hộp cơm không bị dính nước.]

[Hôm nay vẫn mang cơm cho Hoàng Hậu nướng nướng nè, trên đường bị xe máy điện tông trúng, tôi té, may mà hộp cơm không bị té theo.]

[Ngày hôm nay... Ngày hôm nay tôi khổ cmn lắm đó, bị cảm mà còn phải đi giao cơm... Vạn Tuế, có tiền thưởng không vậy?]

Vệ Bảo cũng viết status, nhưng khá ngắn gọn.

[Tôi đang gọi món!]

[Bây giờ đang gọi món!]

[Tôi vẫn đang gọi món]

[Đm, tôi và ‘Gọi món’ là anh em sinh đôi!]

Cảnh Bất Mị không nhịn được mà nhếch miệng cười, ngay lập tức, cái nhọt bị kéo theo, đau đến mức phải rít thêm một hơi.

Cuộc đời này thật khó sống!

Đương nhiên Khang Hi cũng đọc được những status này, còn nhấn like một cách vô si. Anh biết Hiếu Hiếu không bệnh cũng không đau, ăn rất ngon miệng, vậy sao đã ba ngày rồi mà vẫn không liên hệ gì cả? Anh đang khó chịu cực kỳ.

Khang Hi lấy đĩa đâm vào miếng thịt kho tàu, “Người phụ nữ không có lương tâm!”

Cảnh Bất Mị nói: “Người ta không để ý mà cậu cũng chẳng thêm chủ động liên hệ, còn trách ai được?”

Cái này gọi là tự tạo nghiệp thì khó sống.

“Cậu cứ cứng đầu đi nhé, đến khi trở về thì coi chừng cô ấy cũng chả nhận ra nữa đâu.” Cảnh Bất Mị nói móc, cuối cùng cũng báo thù rửa hận cho cái nhọt trong miệng mình.

Ngay lập tức, mặt mày Khang Hi đen thui như đất nồi. Theo những ghi chép về Hiếu Hiếu, dám lảm

Lúc này, một cơn gió mát thổi tới khiến cành liễu bên hồ nhẹ nhàng lướt qua mặt nước, mặt hồ trong như gương gợn mấy đợt sóng lăn tăn, khiến tim anh cũng rung lên từng đợt.

Anh không thể bỏ tay chờ chết.

Đang lúc đau khổ không biết phải nói gì thì trong khung chat xuất hiện tin nhắn Hiểu Hiểu gửi tới, ảnh chụp của Nếp.

Khang Hi mừng như điên, nhưng lại ngồi ngơ ngác chẳng biết trả lời thế nào.

[Có ở đó không?] Hiểu Hiểu hỏi, [Nếp gầy đi một chút, anh không trách tôi chứ.]

Anh nhanh chóng nhắn lại một câu: [Gầy một chút là tốt, nó mập quá rồi.]

[Anh ở đó à!]

[Ừ!] Khang Hi chỉ gửi trả lời bằng một chữ, nhưng trong lòng thì có hàng vạn con ngựa chạy rần rần.

Anh sức nhớ hôm nay là thứ sáu, chắc bây giờ cô đang ở đội cảnh sát, hỏi: [Ăn cơm chưa?]

Hiểu Hiểu lại gửi một emo che miệng cười trộm: [Sao anh cứ hỏi tôi ăn cơm chưa hoài thế?]

‘Vi quan tâm em, đồ ngốc!’ Vừa đánh mấy chữ này trong khung chat xong thì lại bị Khang Hi xóa mất.

Anh đổi thành: [Sợ em bị đói, Nếp sẽ chịu khổ.]

Hiểu Hiểu cười bảo: [Ăn rồi! Không dám bạc đãi cục cưng của lòng anh đâu! Anh ăn chưa?]

Khang Hi trừng mắt nhìn màn hình, lẩm bẩm: ‘Em mới là cục cưng của lòng tôi! Đồ ngốc.’

[Đang ăn!] Thật ra đồ ăn trên bàn, anh chả động đũa một cái.

[À, vậy anh cứ từ từ ăn đi, tôi không làm phiền nữa.]

Khang Hi chỉ thấy ức chế trong lòng, vội vàng trả lời: [Cũng ăn sắp xong rồi!]

Nhưng Hiểu Hiểu chẳng đáp lại nữa, anh chỉ muốn lộn cái bàn.

Năm phút sau, Hiểu Hiểu lại login: [Đúng rồi, tôi có chuyện muốn nói với anh.]

[Nói đi!]

[Bao giờ anh về vậy?]

Hàng chữ này khiến Khang Hi không thể kiềm được mà toét miệng cười đến tận mang tai.

Đây là... nhớ anh sao?

Cảnh Bất Mị thấy anh cười như bệnh down, liền muốn ghé qua nhìn xem đang nói chuyện gì.

Khang Hi lập tức né qua một bên, nhưng chệch cậu vướng nên trốn vào cạnh lùm cây, cầm điện thoại, ngồi xổm, cúi gằm đầu cười khúc khích.

Anh vẫn đang mặc trang phục diễn trên người, cũng chưa bỏ lớp hóa trang, trông y chang hôn quân cổ đại đang trốn vào lùm cây coi đá đẽ.

[Phải hai tuần nữa, sao vậy?]

Hiểu Hiểu nói: [Tôi muốn mời anh ăn cơm.]

Ngón tay Khang Hi run lên, muốn hẹn hò sao?

[Anh mời tôi ăn nhiều bữa như vậy, cũng phải để tôi mời lại một lần chứ, có qua có lại mới toại lòng nhau, anh đừng từ chối.]

Từ với chả chối, anh vui đến mức muốn bay lên trời rồi này: [Được, không thành vấn đề!]

Hiểu Hiểu lập tức gửi lại một emo cười tươi

Anh còn thấy chưa đủ, bồi thêm một câu: [Ăn cơm xong thì làm gì?]

[Hả?]

Mặt Khang Hi lại thối hoắc, ăn bữa cơm thì có bao nhiêu thời gian chứ, chẳng thể để Hiểu Hiểu được hỏi vậy được.

[Không có vận động... hỗ trợ tiêu hóa sau bữa ăn à?] Gửi xong, anh cười cực kỳ đen tối, sóng nước trong mắt long lanh, trông hết hình tượng của một hôn quân háo sắc.

Anh chat một cách rất tập trung, không phát hiện Cảnh Bất Mị đang đứng đằng sau, lén đọc hết đoạn hội thoại này. Cậu ta cười toáng lên, ngay lập tức, cục nhọt ở khóe miệng bị bực, chảy máu.

“Oái oái!” Cảnh Bất Mị đau đến mức gào toáng.

Khang Hi hung dữ liếc mắt: “Đáng đời!”

Cảnh Bất Mị dùng khăn giấy để dè miệng vết thương, cười không dứt, hận không thể lăn lộn trên mặt đất cho thỏa.

“Rõ ràng... cậu... cậu... muốn tìm bất mãn đây mà!”

Mặt Khang Hi đỏ như trái hồng chín già, nghiêng đầu qua chỗ khác, không thém đề ý đến cậu ta.

Trong khung chat, Hiểu Hiểu trả lời: [Tôi không hay ra ngoài, anh cứ xem thử rồi quyết đi.] Coi như giao quyền chủ động cho anh.

Khang Hi ngửa đầu nhìn trời, chậm hiểu như vậy, rốt cuộc lúc nào mới thấu lòng anh đây.

Thôi kệ đi, dù sao cũng không thể gấp gáp với cô, cứ từ từ là được.

Anh lại nhớ tới thân phận của mình, có thể tìm nơi bí mật để ăn, nhưng việc làm gì đó bên ngoài mà phải né tránh tai mắt thiên hạ thì không dễ dàng.

[Không cần, ăn xong rồi về nhà đi, tôi pha trà cho em uống.] Đã lâu không pha trà cho Hiểu Hiểu rồi, không biết cô ấy có nhớ không.

[Gần đây tôi vừa mua trà Đại hồng bào, đang tự pha, nhưng lại chả thấy ngon chút nào.]

Anh cười: [Đại hồng bào cần ấm Tử sa!]

[Thế à?] Hiểu biết của Hiểu Hiểu pha trà chỉ dừng lại ở giai đoạn đun nước sôi.

[Tôi tặng em một ấm tử sa, em cứ chơi thử trước đi, chờ tôi về sẽ pha một ấm ngon hơn cho em uống.]

[Không cần, tôi tự mua là được.]

[Đừng khách khí, vì Nếp, cần mà.]

Hiểu Hiểu không nói gì, gửi một emo chày mò hôi.

Lại là lý do này!

Mấy ngày sau, Hiểu Hiểu nhận được một ấm tử sa do Kế Hiểu Nam đưa tới. Cô không biết gì nhiều về ấm tử sa, chỉ cảm thấy tạo hình của nó rất dễ thương, tròn ồm, vừa một bàn tay, màu đỏ tía không chói, nhẵn nhụi ôn nhuận, nhìn rất đơn giản nhưng thành ấm có vẽ một cây trúc xanh, trông lại có phần đặc biệt.

Cô nhớ tới một bài thơ liên quan tới ấm tử sa:

Ngày ngày ngắm ấm đủ thỏa thuê

Trà xanh sen ngát bụng đã đầy

Ba nghìn gáo nước ta không uống

Quần tử điếm nhiên thường gầu sưng.

Đúng là tao nhả!

Cô xoay ấm, đổi sang mặt bên kia để ngắm nghía.

Trên thành ấm nhắn mịn, được khắc hai chữ với thể bút rất khỏe – Khang Hi.

Đây là kiểu chữ ‘Rồng tung lượn vui đùa’, khiến Hiểu Hiểu khá sùng sốt. Ấm tử sa là một tác phẩm nghệ thuật đặc trưng của Trung Quốc, hàng mỹ nghệ

bằng đất sét, có đủ thơ phú, điều khắc, hội họa, hoàn toàn bằng thủ công. Khang Hi này là chỉ Khang Hi đại đế của triều nhà Thanh chẳng

Cô phì cười, ngắm nghía một lúc nữa thì định dùng thử xem thế nào.

Ấm từ sa mới, bên ngoài không sáng, cần phải dùng nước sôi để súc rửa thì màu mới trở nên tươi đẹp hơn. Cô đập nắp bồn, đổ nước nóng vào rồi xoay lại nhìn đáy ấm.

Dưới đáy ấm của một bức tranh chân dung, theo phong cách manga.

Tranh vẽ một chàng trai, nét vẽ tỉ mỉ, tuy rằng hình vẽ đơn giản nhưng lại rất có tâm, đường nét khuôn mặt được đẽo gọt tinh tế, đôi mắt đầy mê hoặc khiến người khác khó lòng chống cự, cái mũi anh tuấn, bờ môi cong cong kêu gọi, cùng nụ cười rực rỡ như mặt trời ló mình ra khỏi tầng mây âm u, đến là hồn xiêu phách lạc, đáng vẽ đưa tay ra trước mời gọi.

Ánh mắt dụ dỗ kia sẽ khiến cho người khác có ảo giác được mời gọi, giống như đang nói: ‘Đến đây, cùng lăn ra giường nào!’

Quá quyến rũ, khiến cổ họng Hiểu Hiểu căng lên, nuốt nước bọt.

Bên cạnh còn vẽ mấy đốm nho nhỏ chớp lóe lên, là phong thường dùng cho nam chính trong manga.

Cô vừa xem xong, gáy đầy vạch đen.

Đúng là hình vẽ vừa tự kỷ vừa ngông cuồng...

Cô liếc mắt là đã nhận ra tranh này vẽ ai.

Khang Hi.

Đây là sản phẩm lưu niệm về anh còn gì, đúng là có tâm ghê chứ.

Bỗng cảm thấy, anh quả là người không có tí khí tiết liêm sỉ, lại mà không có một cách vô hạn chứ chẳng đùa.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Tình Địch Đáng Ngờ

Khi mặt trời mất đi sự uy phong ban trưa, dần dần giấu mình vào chân trời phía đằng tây, màn đêm buông xuống, gió đêm mang theo sự mát mẻ dễ chịu, thành điện ảnh vẫn lấp lóa dưới hàng vạn ngọn đèn dầu, trông như hội đèn lồng ở cổ đô Trường An.

Vì nhiệt độ ban ngày cao quá nên cây cối hai bên đường đều rũ xuống, không có tinh thần, cành lười biếng buông lơi, lá cây khô quắp quăn quanh, thi thoảng còn nghe thấy tiếng ve sầu ra rả.

Đã nửa đêm, đoàn làm phim đang quay cảnh buổi tối. Sau ánh đèn pha, con đường mòn trải sỏi trông như một dải lụa rực rỡ đủ màu không điểm nút, rực rỡ, lộng lẫy cực kỳ.

Các phim cổ trang đều cần khoản đầu tư rất lớn, vì trang phục đạo cụ phải thật tráng lệ, cảnh quay phải đẹp, lại đa phần thuộc thể loại chính kịch nên không thể không có diễn viên nổi tiếng và giá trị nhan sắc cao, hồng hấp dẫn con mắt người xem, thế nên càng phải vun tiền.

Có nguồn tài chính dồi dào, phim mới có thể đẹp, ánh sáng mới rực rỡ, dù ai ở trong góc cũng mang tới hiệu quả thị giác rất tốt.

Nhất là lúc Khang Hi xuất hiện, mặc bộ đồ cổ trang trông lộng lẫy cực kì.

Anh nổi tiếng biết chọn kịch bản, không phải nhà sản xuất nói hay, đạo diễn khen thì anh nhận. Lúc vừa ra mắt, Khang Hi đóng chủ yếu phim thần tượng, mấy phim ngớ ngẩn kiểu tông tài bá đạo thích em gái nào đó. Sau khi có tiếng rồi, lời mời đóng những phim chính kịch về lịch sử, cổ đại nhiều lên. Nhưng, có rất nhiều phim cổ trang hoặc cung đình không coi trọng lịch sử, e rằng ai sáng mắt sẽ chẳng tốn thời gian coi đâu, thế nên anh chọn kịch bản rất cẩn thận.

Hiện tại, anh lại khá thích những bộ phim trong thời đại không thực được chuyển thể từ tiểu thuyết mạng, vì chúng không dựa vào lịch sử, nhưng cũng chẳng hề vô lý, nhiều tác giả viết rất hay. Trước khi diễn anh sẽ đọc qua quyển tiểu thuyết ấy một lần, còn chủ động thêm weChat của tác giả để thảo luận nghiên cứu chung với nhau.

Điều này dẫn đến, rất nhiều tác giả viết tiểu thuyết mạng, mỗi khi có cơ hội được chuyển thể thành phim truyền hình, dù là hiện đại hay cổ trang đều chỉ định muốn để Khang Hi diễn. Thậm chí có vài tác giả ôm ý định viết vì muốn anh đóng vai nam chính từ ban đầu, những tác giả nổi tiếng có tác phẩm mà

anh từng đóng nam chính thì càng hùng hực ý chí quyết tâm, hòng viết một tác phẩm mới, để được anh diễn thêm lần nữa.

Mỗi khi có tiểu thuyết nào được chuyển thể thành phim truyền hình, lúc bình chọn vai nam chính, số phiếu của Khang Hi luôn cao nhất, bỏ xa người ở vị trí thứ hai. Vì đa số cư dân mạng đều cho rằng, nếu nam chính không phải Khang Hi thì chi bằng khỏi quay, có người lại bảo, dù anh già rồi thì vẫn không ngại để anh được tiếp tục đóng vai chính.

Bởi vì nam chính có thể là mẫu người như Phí Vân Phàm (*) đó...

(*) Nhân vật trong phim/ tiểu thuyết Một thoáng mộng mơ của Quỳnh Dao, ra đời năm 1995. Hình tượng của biệt bao cô gái thời bấy giờ.

Đã vậy, nhưng vai anh từng diễn đều được tôn làm kinh điển, không ai có thể vượt qua. Địa vị của vị đại thần này, muôn đời không thể dao động.

Sau khi Vương lão hô ‘Cut!’, tuyên bố đã kết thúc cảnh ban đêm, Tiểu Trần chạy tới, mang theo một ấm trà lạnh, mở nắp, kéo ống hút để Khang Hi uống, thợ trang điểm tranh thủ từng giây phút để dặm lại lớp trang điểm cho anh.

Vì đồ cổ trang nặng, khó mặc khó cởi nên dù là đàn ông thì đi toilet cũng sẽ tốn thời gian, thành ra Khang Hi chỉ uống một ngụm nhỏ để nhuận giọng, anh còn một cảnh phải quay, uống nhiều để đi toilet.

Chờ anh uống nước xong, Tiểu Trần lại mang một cây xúc xích tới. Cảnh phim hôm nay quay hơi lâu, anh vẫn chưa ăn tối, xúc xích là món lót dạ tiện lợi nhất, nhưng lúc ăn không được để ai thấy, nếu không mọi người sẽ nhìn chằm chằm cho xem – vì tất cả mọi người đều đang rất đói.

Chuyện cả đoàn làm phim phải thức trắng đêm để quay là bình thường, nếu kết thúc sớm, các diễn viên sẽ tụ lại rủ nhau ra ngoài ăn khuya, nhưng nếu phải đuổi kịp tiến độ thì đừng nói gì tới bữa khuya, cơm tối còn chả có nữa là. Hôm nay là một ngày như thế.

Khang Hi rất có kinh nghiệm, ăn rất nhanh, chuẩn, chỉ ba miếng là giải quyết xong một cây xúc xích, uống thêm một ngụm nước, phòng bị ghen.

Sau khi thợ trang điểm dặm lại môi cho, Khang Hi không ăn uống gì nữa, ngồi trên ghế nghỉ ngơi chờ quay tiếp, nếu cảnh người khác chưa quay xong thì anh có thể tranh thủ đánh một giấc.

Cảnh Bất Mị xoay cây quạt nhỏ chạy điện về phía anh, nhiệt độ buổi tối vẫn nóng bức như cũ, anh vừa trang điểm lại, để đồ mồ hôi nên phải giữ để mặt được khô thoáng.

“Lão Kế vừa gọi điện thoại tới, Hoàng Hậu nương nương đã nhận được âm từ sa rồi.”

Mặt anh có vẻ đắc ý, mở di động, muốn xem Hiểu Hiểu có nhắn lời nào không. Việc này đã trở thành thói quen, mỗi khi quay xong một cảnh nào là lập tức kiểm tra.

Khung chat trống trơn, vẻ đắc ý bị dập tắt hoàn toàn.

Cảnh Bất Mị nói: “Cậu nói xem, ... có khi nào Hoàng Hậu nương nương đã đập bể cái ấm rồi không?”

Khang Hi ngẩng đầu lên, mắt lóe ra tia sáng màu đỏ không tên.

Cảnh Bất Mị bị sát khí của anh dọa, suýt nữa quăng luôn cây quạt điện cầm trong tay, “Đùa chút thôi mà!”

“Đừng có làm tôi cầu thêm!” Anh cầm thù khả năng này đến tận xương tủy.

Cảnh Bất Mị chân chó chạy ra sau đâm lưng cho Khang Hi, lực vừa phải, tiết tấu chuyên nghiệp, xem ra đã làm rất nhiều lần, nịnh nọt nói: “Chắc chắn Hoàng Hậu nương nương sẽ sủng sớt vì khả năng vẽ tranh của cậu, được chưa!”

“Thế còn được!” Khang Hi hài lòng.

Tranh đầy anh tốn hai đêm thức trắng mới vẽ được, mỗi một nét bút là bao tâm huyết.

“Có điều, cậu chắc Hoàng Hậu nương nương sẽ dùng nó không?”

Rất nhiều người không biết Khang Hi có tài vẽ tranh chi tiết rất khéo, nhờ được học từ bé. Không chỉ vẽ tranh chi tiết mà anh còn học cả piano, violon, một cậu bé đáng yêu rất có tình cảm với nghệ thuật.

Nhưng thật ra Khang Hi học không phải vì thích mà hòng muốn có địa vị ngang với ba mình. Nhiều lớp ngoại khóa như vậy, thế thì mẹ sẽ phải chờ Khang Hi đi học, thứ bảy chủ nhật cũng phải ra ngoài, mục đích nhằm chia cắt thời gian mẹ và ba ở bên nhau.

Vì chuyện này, Khang Hi đã thành công trong việc chọc giận ba mình, bị đưa vào trường nội trú toàn thời gian.

Ý của ba anh rằng: Không phải con thích học lắm sao, cho con học thỏa thuê, không cần về nhà đâu.

Nghe đâu ba Khang Hi còn đăng ký Olympic toán và tính nhẩm cho, giam chặt trong trường.

Có điều học để âm vào thân, đầu óc thông minh, Khang Hi học rất giỏi, vì học giỏi nên hay tranh công với mẹ, chẳng hạn như đi du lịch không mang ba theo, chẳng hạn như đi khu giải trí không mang ba theo, chẳng hạn như đi tham gia thi đấu không mang ba theo.

Cuối cùng cũng có chút thành tựu, trở thành một ‘ông cụ non’ nồng đậm về nghệ thuật, tuy ước nguyện ban đầu không phải thế.

Anh học vẽ tranh chi tiết giỏi nhất, khéo léo mà tinh tế, bút pháp trau chuốt cẩn thận, mỗi đường nét màu sắc đều có cảm giác bề mặt và tính trang trí rất tốt, nếu ngày đó không lẫn lộn với nghề diễn mà đi vào giới hội họa, muốn trở thành một nghệ sĩ lớn cũng chả có gì khó khăn.

Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều đạo diễn rất thích Khang Hi. Lúc quay phim, đạo diễn muốn xếp cảnh dựa theo kịch bản, nhưng cảnh rộng thì khó dùng lời để biểu đạt những tình túy bên trong, dùng tranh vẽ dễ dàng hơn, người chịu trách nhiệm bố trí hậu trường có thể xem là hiểu ngay, không phí thời gian.

Đạo diễn nổi tiếng Phùng Tiểu Cương (*) cũng xuất thân từ một nhân viên thiết kế mỹ thuật như thế, thi thoảng, chính ông là người vẽ sơ đồ bố cục khi quay phim, nhân viên bố trí cảnh quay chỉ cần có thể nhìn sơ đồ rồi làm theo từ chi tiết, màu sắc, đạo cụ là được, vừa nhanh vừa đẹp.

(*) Một đạo diễn nổi tiếng làm phim điện ảnh của Trung Quốc.

Lúc tâm trạng tốt, Khang Hi sẽ giúp đạo diễn vẽ sơ đồ bố cục, có một bức vẽ cảnh quân đội cổ đại được một vị đạo diễn coi là quốc họa, đóng khung treo trong thư phòng.

Tài lẻ này, ít người biết, trừ khi anh thấy thuận mắt, còn không là giấu tiệt, huych toẹt ra, cũng vì sợ người ta làm phiền.

Người vẽ tranh chi tiết giỏi thì vẽ tranh gì cũng xuất sắc, cũng như vẽ manga. Anh đã vẽ bức hình trên ấm tử sa rất là lâu, tốn không ít giấy, sau khi vẽ xong là lập tức bảo Cảnh Bất Mị gửi cho Vệ Bảo ngay trong ngày, để anh ta tìm một người thợ khắc lên cái ấm tử sa có một hai đó.

Khang Hi chống cằm hí hóp: “Không dùng cũng không sao, nhìn là được.”

Trên ấm có hai chữ Khang Hi cũng do anh tự viết, khá lớn, đủ nổi bật, nhất định sẽ khắc sâu trong ký ức, khiến cả đời Hiểu Hiểu cũng không quên được anh.

“Vậy cậu còn vẽ tranh vào ấm làm gì...” Nếu đã muốn xem thì mở ảnh cũng có thể gọi nhớ được mà.

“Tuy tôi đẹp trai nhưng nhìn nhiều cũng sẽ thấy chán, vẽ dưới đáy ấm, bình thường không hay thấy, lúc muốn nhìn sẽ càng nhớ tới tôi nhiều hơn.”

Muốn có cảm giác tồn tại cũng phải có cách, nghĩ đi, nếu trong Ipod chỉ có một bài hát, phát đi phát lại, cho dù có hay mấy cũng sẽ chán ngán tận óc mất thôi.

Từ trước tới nay, Cảnh Bất Mị chưa bao giờ theo kịp suy nghĩ của anh, nhưng dù sao cũng đã hiểu một điều rằng, nếu con người này muốn theo đuổi vợ, sẽ dùng mọi thủ đoạn.

“Nếu Hoàng Hậu nương nương hoàn toàn không muốn nhìn thì sao?”

Khang Hi cười nói, “Có biết cái nút trên tường không?”

Đương nhiên Cảnh Bất Mị biết, đây là một câu hỏi trắc nghiệm tâm lý rất có ý nghĩa. Trên bức tường trống hoác có một cái nút màu đỏ, bên cạnh nút đó có một tấm bảng rất bắt mắt ghi – ‘Xin đừng nhấn nút này’, sau đó để người ta đi vào tham quan.

Trong mười người thì có đến chín không nhận được mà đưa tay nhấn nút.

Đây là ‘chứng ám ảnh cưỡng chế’, càng không cho thì người ta càng muốn nhấn nút.

“Cậu hay đấy, còn chơi trò tâm lý với Hoàng Hậu nương nương.”

Đen tối quá!

Tranh dưới đáy bình, lại rõ ràng như vậy, hình thành trong tâm lý con người như đạo lý nút bấm, càng không thấy thì càng muốn nhìn.

Khang Hi hừ một tiếng, mặt mày khó chịu, “Gi mà trò tâm lý, cô ấy chậm hiểu, không kích thích một chút thì chả nhớ nổi tôi là ai, phải làm vậy thì cô ấy mới thường xuyên nghĩ tới tôi.”

Vết lờ trên khóe miệng Cảnh Bất Mị vừa lành, không thể cười to, cố gắng mím môi: “Dù gì người ta cũng là chuyên gia Tâm lý học tội phạm.”

Tay Khang Hi đang chống má lập tức đập bàn, cá giận: “Gi mà chuyên gia Tâm lý học tội phạm, cậu xem cô ấy đi, phân tích nhiều tội phạm như vậy, một phát là bắt được, sao lại không phân tích tôi chứ hả!”

“Ờ?”

Lòng căm phẫn dâng trào, tiếp: “Tôi là một tội phạm rành rành như vậy mà cô ấy không nhìn ra.”

Đúng là tội phạm, tội ác tày trời. Tội phạm người ta phóng hỏa giết người, anh thì chỉ muốn ngủ với cô.

Tính sát thương khác nhau, bản chất y chang.

Nếu không phải biết cô chậm tiêu, anh sẽ cho rằng cô cố ý.

Cảnh Bất Mị ngồi bên cạnh thở dài, có câu ngoài cuộc tình tảo, trong cuộc u mê, trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã tường.

Đương nhiên có thể thấy, rõ ràng chuyện Hoàng Hậu nương nương đúng là trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã tường.

Hai tuần sau, Khang Hi đã quay xong hai phần ba bộ phim một cách suôn sẻ, trang điểm tái nhợt, nói đau đầu, trong ánh mắt đầy thương xót cảm động của Vương Lão, chạy về Thượng Hải. Sau khi xuống máy bay, để tránh truyền thông, Kế Hiếu Nam lái xe tải nhỏ dùng giao hàng online tới đón.

Bây giờ hẳn là nhân viên hậu cần trong văn phòng đại diện của Khang Hi, phải standby (*) mọi thời điểm

(*) Từ gốc tác giả dùng, có nghĩa là sẵn sàng mọi lúc, túc trực mọi thời điểm

Lên xe, Tiểu Trần về Đan Cung trước để báo cho vú Trần, Cảnh Bất Mị phải đến văn phòng, xử lý thông báo, mọi người chia nhau ra làm. Lăn lộn trong giới giải trí lâu như vậy, tác phong làm việc cũng giống như đặc công.

Chiếc xe tải nhỏ dán kính chống trộm hai bên, nhưng Khang Hi ngồi ở vị trí ghế phụ, vì an toàn nên vẫn mang kính râm và khẩu trang. Anh ngoẹo đầu ngủ gật, Kế Hiếu Nam lái xe rất vững, băng băng một đường, nhanh chóng chạy tới Phúc Đề.

Chiều thứ bảy, trong tiểu khu toàn người là người, xe tải không thể đậu trong hầm gửi xe dưới nhà, chỉ có thể dừng lại ở chỗ đậu xe ven đường, Khang Hi lại đổi sang đồng phục giao hàng, đội mũ, phải đi bộ một đoạn đến thang máy VIP, anh không muốn bị chen ngang.

Vào trong sảnh, với vẻ ngoài của anh, người ra vào không chú ý nhiều. Khang Hi lặng lẽ vào thang máy VIP, soi gương để chỉnh trang. Trong một tháng vừa rồi, hai người có trò chuyện qua weChat, thế nhưng Hiếu Hiếu không thích tự chụp ảnh, cũng chẳng đăng status gì, anh chả được thấy mặt rồi, cô còn không gửi tin nhắn thoại nên cũng chẳng nghe giọng. Cách biệt một tháng rỗng, nay sắp được nhìn thấy cô, trong lòng thấp thỏm mong đợi ngóng trông, trông anh có vẻ vừa hồi hộp vừa phấn khích.

Đến tầng 12, một tiếng ding vang lên, cửa thang máy mở rộng, Khang Hi bước ra, lại quay đầu nhìn mình trong gương lần nữa.

Được lắm, rất đẹp trai!

Bước chân nhẹ nhàng, đến trước cửa nhà Hiếu Hiếu.

Vừa nhấn chuông thì cửa liền được mở ra.

Bất chợt, khuôn mặt tươi cười vui vẻ của Tào Chấn xuất hiện ngay trước mắt Khang Hi, cực kỳ sáng sủa, và cũng rất ngứa mắt.

Nụ cười ở khóe miệng Khang Hi đông lại ngay lập tức, lạnh đến mức không khí xung quanh đều ngưng tụ.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Thà Giết Nhầm Còn Hơn Bỏ Sốt

Màn đêm như một tấm lưới lớn, từ từ giăng kín bầu trời đêm, đến khi xóa sạch chút nắng chiều còn sót lại, đúng là như vậy mực lên trời.

Tào Chấn thấy Khang Hi mặc đồ như vậy, tưởng là người giao hàng nhưng lại chẳng thấy hàng hóa trên tay, đang muốn hỏi thì thấy sát khí đập thẳng vào mặt. Anh đưa tay sờ lên hồng minh theo bản năng. Đây là thói quen của cảnh sát, lúc cảm thấy nguy hiểm sẽ lần mò tìm súng, nhưng bây giờ anh không đi làm nhiệm vụ, chẳng lấy được cái gì.

Nhất thời, hai bên đều nhìn nhau một cách đề phòng.

Đột nhiên Tào Chấn cảm thấy Khang Hi quen quen, thế nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai.

Dù có giận đến mức nào, Khang Hi cũng không trút ra ngoài, nội tâm như con mèo thanh nhả đang giương vuốt, nhóm không khí quanh thân bùng cháy.

Anh từng diễn quá nhiều vai Hoàng đế, giận mà không lộ đã thành bản năng, rất bình tĩnh, dựa vào khí thế để lấn xé đối phương.

Thế này là cmm thế nào!?

Hiếu Hiếu đi tới cửa, vì Tào Chấn che mắt, chiều cao có hạn nên cô phải nhón chân mới có thể nhìn ra ngoài cửa.

“Sao anh về rồi?” Cô có vẻ rất kinh ngạc, không phải nói ngày mai mới về sao?

“Kết thúc sớm” Khang Hi thờ phì phò đáp.

Vốn muốn làm cho Hiếu Hiếu ngạc nhiên mừng rỡ, bây giờ thì ngược lại hoàn toàn, anh vừa ngạc nhiên, vừa... chưa. Mới có vài ngày mà cô đã để người đàn ông khác tiếp cận rồi sao.

“Hai người quen nhau?” Tào Chấn thấy hai người có biết nhau, liền buông bỏ sự đề phòng.

Hiếu Hiếu gật đầu, “Anh ấy là...” Cô hơi khựng lại. Anh là ngôi sao lớn, không biết có nên tiết lộ thân phận hay không.

Khang Hi lịch sự đưa tay, “Khang Hi!”

Đương nhiên anh chả ngại bị lộ thân phận gì sất, thậm chí còn cố tình dựa vào đó để đánh phủ đầu đối phương. Với sự nổi tiếng hiện nay của anh, không thể nào có người không biết.

Tào Chấn nghe thấy tên này, đầu tiên sững sốt trong nửa giây, sau đó giật mình tỉnh ngộ, thảo nào anh lại thấy quen như vậy.

Đây chẳng phải là thân tượng của Cảnh Táp, nhân vật gạo cội cấp nam thần trong giới giải trí đó sao?

Tào Chấn lập tức đưa tay bắt, nụ cười sáng sủa lại xuất hiện trên mặt, “Chào cậu! Tôi là Tào Chấn, hân hạnh, hân hạnh!”

“Tôi cũng vậy!” Khang Hi khách sáo, rút tay về một cách không dấu vết, lại hỏi, “Không biết anh Tào đang công tác ở đâu?”

“Đội trưởng đội cảnh sát hình sự.”

Cảnh sát!

Khang Hi mím môi, bắt đầu ước lượng sự chênh lệch thực lực của địch ta, nhân tiện lảng lảng bước ngang qua anh, đi thẳng vào nhà.

“Hiếu Hiếu, dép tôi đâu rồi?” Vào những lúc thế này, không thể nhượng bộ.

Hiếu Hiếu ngẩn người, làm gì có dép nào của anh, mỗi lần Khang Hi tới đều mang dép cho khách mà.

Khang Hi tự mở tủ giày, lấy một đôi dép mà cô chưa thấy bao giờ, “A! Đây rồi!”

Hiếu Hiếu không hiểu, dép này ở đâu ra thế?

Khang Hi không nói cho cô đâu, do tự anh giấu đấy, lại càng không nói cho cô hay rằng, anh còn giấu bàn chải, quần áo qua đêm trong phòng Hiếu Hiếu, ngay trong cái rương dưới gầm giường mà cô không thường dùng.

Cái này gọi là phòng ngừa chu đáo, lo trước khỏi họa. Bây giờ là lúc mang ra giáng đòn phủ đầu cho đối phương.

Hiếu Hiếu hoàn toàn không hiểu nổi, cứ thấy thắc mắc vì chẳng biết đôi dép trên chân Khang Hi mọc ra từ chốn nào.

Sau khi Khang Hi thay dép, thẳng thớm lịch sự đứng bên cạnh Hiếu Hiếu, mỉm cười nói: “Anh Tào, mời ngồi, đừng khách sáo!”

Khi đối phó với những người đàn ông xuất hiện bên cạnh Hiếu Hiếu, thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Khang Hi còn sợ chưa đủ, hỏi tiếp: “Nếp đâu rồi?”

“Ngoài ban công!”

Tào Chấn là người lạ, tuy Nếp và Vòng không cần người nhưng hai con chó to đừng cứ chạy vòng vòng trong phòng, ít nhiều cũng không phải chuyện an toàn.

Khang Hi gọi một tiếng, Nếp ngoài ban công kích động sủa lớn.

Hiếu Hiếu mở cửa ban công, Nếp nhào tới, lại còn vẫy đuôi thật mạnh với chủ.

Vòng đã quen với Khang Hi, cũng đang đưa đuôi. Anh vỗ đầu Vòng, lại còn hôn Nếp, dốc sức bày tỏ rằng anh và Hiếu Hiếu thân thuộc với nhau đến chừng nào.

Cứ như muốn nói: Thấy chưa, tụi này còn cùng nuôi hai con chó đó, rất là thấm thiết!

Trên mặt Tào Chấn lộ ra vẻ ‘Thì ra quan hệ hai người là thế!’, ánh mắt nhìn Hiểu Hiểu cũng không giống trước.

Khang Hi thấy hết, trong lòng rất thoải mái, chơi với Vòng và Nếp một hồi, anh lại cúi đầu hỏi Hiểu Hiểu: “Có pha trà cho khách chưa?” Bộ dạng y hết như chủ nhà, không hề có gì lạ lẫm.

Không biết có phải giọng nói Khang Hi quá êm tai hay vì quá nhớ trà anh pha mà Hiểu Hiểu hoàn toàn không để ý tới cách dùng từ của anh tí nào.

Khách? Chẳng phải anh cũng là khách đó sao?

Cô lắc đầu, Tào Chấn đến đây để nghiên cứu tình tiết vụ án với cô, không có ý định để anh ngồi lâu, vì lát nữa hai người còn định tới bệnh viện thăm Cảnh Táp.

Ba ngày trước, Cảnh Táp sơ ý ngã xuống từ trên tòa nhà cũ nát kia, gãy chân, cũng vì điều tra vụ án mà mất ăn mất ngủ, sức khỏe không chống đỡ nổi. Lại thêm việc xuất hiện nạn nhân thứ ba, kiểu chết quỷ dị ấy khiến cô cảm nhận một cách sâu sắc rằng vụ án này không hề đơn giản. Nếu Cảnh Táp cứ phải chau mày nhăn trán, vắt óc suy nghĩ thì không khéo sẽ mất cả mạng.

Đây là uy hiếp Hiểu Hiểu, cũng chẳng còn cách nào khác, hai mươi vạn là tối thiểu. Cô quyết định, Tào Chấn tới đây, mang theo giấy cam đoan mà trường cục công an đã ký.

Khang Hi cười cười, đưa Vòng và Nếp ra sân thượng, sau khi đóng cửa thì nói chuyện một cách vừa lịch sự vừa khiêm tốn: “Anh Tào cứ ngồi đi, tôi đi pha trà đã.”

Anh lại kéo Hiểu Hiểu vào bếp, hình bóng ấy trông như một cặp vợ chồng hiếu khách.

Vào bếp, Khang Hi kéo cửa, lúc đưa tay lấy cốc trà, vô tình hữu ý hỏi gần xa: “Người của đội cảnh sát hình sự tới đây làm gì, không phải em là huấn luyện viên đặc công sao?”

Anh phải có chút thương thức ấy chứ, hình cảnh và đặc công là hai đơn vị khác nhau mà.

Hiểu Hiểu đưa lon trà cho anh, “Anh ta là đàn anh của Cảnh Táp, có chuyện nên tới tìm tôi để giúp một tay.”

Khang Hi không phải cảnh sát, cô không định tiết lộ quá nhiều, đây là đạo đức nghề nghiệp.

Anh cau mày, thân phận đàn anh của Cảnh Táp là một sự uy hiếp. Đổ nước vào ấm, nhìn Hiểu Hiểu, “Chuyện gì mà cần em giúp?”

Khang Hi lại nghĩ đây chỉ là cái cớ, có rất nhiều cặp đôi bắt đầu từ bạn bè.

“Chẳng liên quan gì tới anh!” Hiểu Hiểu hờ hững đáp.

Khang Hi nghe xong, trong bụng bốc chua, nếu không phải biết tự kiềm chế thì có khi đã bóp chết cô rồi.

Anh đổi cách khác: “Cảnh Táp đâu rồi?”

Cảnh sát hình sự cần sự hỗ trợ của cô thì Cảnh Táp thích hợp tới đây hơn chứ. Cô nàng này đã chạy đi đâu mất rồi, biết rõ tình cảm của anh dành cho Hiểu Hiểu mà còn giúp người khác tiếp cận cô ấy à?

Hiểu Hiểu bật bếp ga, nói một cách không vui: “Vào viện rồi!”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Một lời khó nói hết! Anh đừng hỏi nữa, mau pha trà đi. Uống xong, tôi và Tào Chấn phải vào viện thăm cậu ấy nữa.”

Sao anh có thể cho phép cô ở riêng với một người đàn ông khác chứ, cho dù đến bệnh viện để thăm bạn cũng không.

“Tôi cũng muốn đi!”

“Anh đi làm gì?” Anh và Cảnh Táp có quen biết nhau đâu.

“Hiểu Hiểu, cổ vũ fan hâm mộ cũng là việc mà một thần tượng như tôi nên làm.” Anh nói một cách rất khí khái.

Cô thì chỉ nghĩ đơn giản rằng, ấy là do bản chất thanh niên nghiêm túc của xã hội trong anh lại xuất hiện. Có điều Cảnh Táp hâm mộ Khang Hi như vậy, để anh đi cũng chẳng sao, cô gật đầu, cuối cùng cũng đồng ý.

Vị dấm chua trong lòng Khang Hi đã vơi bớt, nhanh tay lẹ chân pha trà.

Hiếu Hiếu lại hỏi, “Đúng rồi, dép của anh là thế nào vậy?” Cô vẫn không quên tra hỏi chuyện này.

Khang Hi khẽ ho khan, tỏ ra rất bình tĩnh, đáp: “Chân tôi lớn, mang đôi này cho thoải mái.”

Dép dành cho khách trong nhà Hiếu Hiếu đều chung một size, Cảnh Táp và An Hủy là nữ, hơi lớn một chút cũng mang được, còn Khang Hi cao lớn thế này, đúng là hơi chật.

Coi như lý do này cũng hợp lý, cô không hỏi tới nữa.

Khang Hi nhớ ra hôm nay không bảo Kế Hiếu Nam mang com đến, định nấu cho Hiếu Hiếu ăn, thế nhưng bây giờ đang có Tào Chấn, anh lại chẳng có ý định nấu com cho một gã đàn ông khác.

“Chúng ta ăn com trước rồi đến bệnh viện sau.”

Cô không có ý kiến khác, thật ra vẫn luôn nhớ tới việc muốn mời anh ăn com, “Vậy cũng được, để tôi mời bữa này nhé.”

“Bữa này thì không!” Đây là chuyện giữa cô và anh thôi, liên quan gì đến gã đàn ông khác chứ!

“Vì sao?” Không phải cũng là ăn thôi à?

“Bữa này không đáng, chỉ hòng ăn cho nhanh chẳng quan tâm mùi vị, ăn xong còn phải đi thăm Cảnh Táp, nếu em mời thì thế nào tôi cũng phải chọn chỗ đắt tiền một chút chứ.”

Hiếu Hiếu thấy cũng đúng, dù sao cũng đang nợ anh, cứ tùy ý Khang Hi vậy.

Khang Hi pha trà xong, lại tỏ ra một bộ chủ nhà hiếu khách, đưa trà cho Tào Chấn.

Tào Chấn nhận lấy, nói cảm ơn luôn miệng, hai người đàn ông ngồi hàn huyên trên ghế salon.

Hiếu Hiếu ngồi bên cạnh, mỗi khi Tào Chấn muốn nói chuyện với cô đều bị Khang Hi đẩy sang đề tài khác. Cô cũng không để ý lắm, vốn chẳng giỏi xã giao, ngược lại Khang Hi làm thế lại là giúp cô ấy chứ.

Chỗ ba người ăn tối là nơi Khang Hi chọn, một tiệm trong dãy bán đồ ăn đêm, tên của quán cũng rất dễ thương, là ‘Vợ tôi thích ăn mặn’, chủ yếu bán các món hải sản chiên nướng và thức ăn Đông Nam Á. Phong cách trang trí cũng rất riêng, quán ăn trông như một con thuyền, có cửa sổ ở thành tàu, phao cứu sinh, boong tàu, y như thật, lại còn đỉnh không ít sao biển, vỏ sò, nên mỗi khi có gió thổi, tựa như ngửi thấy mùi của biển.

Tiệm không lớn lắm nhưng trong ngoài đầy những người là người, nhìn qua có thể thấy buôn bán rất tốt. Khách trong và ngoài nước nườm nượp ra vào, tiếng cười nói ồn ào, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi hải sản thơm phức, khiến nước dãi chảy dài ba thước.

Nhiều người thế này, sợ là không có bàn trống.

Hiếu Hiếu đang muốn bảo Khang Hi đổi chỗ khác thì một anh chàng béo mập, trọc đầu vội vàng chạy ra, từ trên xuống dưới tròn nung núc, mặc bộ đồ đầu bếp, trông cứ như Baymax của phim hoạt hình Big Hero 6. Nhìn thấy Khang Hi như thể gặp được anh cả, cực tôn kính, chẳng biết Khang Hi nói gì mà cậu ta lo đầu nhìn Hiếu Hiếu cười một cái, cười đến mức chả thấy mặt trời đâu, lại còn cúi chào cô nữa.

Cô đang thấy khó hiểu thì Tào Chấn nói: “Tiệm này từng được giới thiệu trên kênh Channel Young của Thượng Hải, rất nổi tiếng, bình thường khó đặt chỗ lắm. Hình như cậu béo tròn kia ông chủ.”

Hiếu Hiếu hiếm khi quan tâm đến những chuyện này, nay xem ra đã được dựa hơi Khang Hi rồi.

Một lát sau, Khang Hi ngoác tay với cô, đương nhiên anh có cách, không cần chờ.

Cô và Khang Hi bước vào cửa tiệm, Tào Chấn theo sau nhưng lại bị cậu béo ngăn cản.

“Tôi và họ đi chung!” Tào Chấn giải thích.

“Biết là chung nhưng bên trong chỉ có chỗ cho hai người, phiền anh ngồi bên ngoài, tôi sẽ dọn cho anh băng ghế.”

“Hả?”

Không lâu sau, cậu ta lấy một cái băng ghế nhỏ đi ra, đặt gần thùng rác cạnh quán, băng ghế trông như ghế trẻ em.

Tào Chấn ngẩn ngơ, “Vậy mà cũng được à?”

“Sao lại không? Dầu gì cũng là một chỗ ngồi mà, anh xem cái hàng dài thật dài đằng sau kia, thậm chí còn chả thấy đuôi. Anh chấp nhận rồi ngồi đi, tôi lập tức mang thức ăn lên ngay.”

Tào Chấn liếc mắt nhìn một hàng đang đứng chờ, lượn tám chín vòng, đứng đợi một hai tiếng đồng hồ là ít, không còn cách nào khác là hậm hực ngồi xuống.

Trên lầu hai của tiệm, Hiểu Hiểu và Khang Hi ngồi trong phòng riêng, rèm được kéo lại, cực kỳ tĩnh mịch, mà cũng rất rộng rãi.

Sau khi anh chàng béo mập kia bước vào, quay qua Hiểu Hiểu nói: “Chị dâu, lần đầu tiên chị tới đây mà không chăm sóc chu đáo, không chăm sóc chu đáo rồi.”

Khang Hi xé lớp bọc nhựa của đĩa muối, nói: “Đừng lăm nhăm nữa, mau mang thức ăn lên đi.”

“Dạ vâng! Em lập tức bảo nhà bếp mang lên ngay!” Cậu ta cười hi hi, lại nhìn Hiểu Hiểu cái nữa, “Chị dâu, chị ngồi đi, nhất định đừng khách sáo nhé!”

Từ chị dâu này, cô càng nghe càng thấy không được tự nhiên, “Tôi không phải...”

Khang Hi đặt đĩa muối đã được tháo bao nhựa ngay ngắn trước mặt cô, ngắt lời, “Đừng để ý đến cậu ta, cậu ta là thế đó!” Sau đó quay sang cậu béo mập, “Cô ấy không ăn cay được, bảo bọn họ cho ít thôi.”

“Dạ vâng! Em hiểu rồi!” Cậu ta đáp, cười híp mắt rồi lui ra ngoài.

“Cậu ta gọi tôi là chị dâu, sao anh không giải thích? Không sợ hiểu lầm à?” Không phải người trong giới giải trí sợ scandal nhất đó sao?

Khang Hi cười bảo: “Em có thấy Tào Chấn vào đây không?”

Câu nói không đầu không đuôi của anh nhắc cô sức nhớ ra, “Anh ta đâu rồi?”

“Ồ bên ngoài!” Anh lấy vài hộp đậu phộng để sẵn trên bàn, thông thả lột vỏ, đặt vào chén của Hiểu Hiểu, “Phòng này chỉ cho người quen vào, người bình thường chẳng được đãi ngộ này đâu.”

“Còn có quy củ này cơ à?” Hiểu Hiểu ngạc nhiên khi nhận ra thời buổi này muốn ăn bữa cơm cũng không dễ dàng, phải cần quan hệ nữa cơ đấy.

Anh đưa tay đặt ra sau lưng ghế cô, ghé tới gần, nháy mắt, “Thế nên, một tiếng chị dâu này không thiệt thòi chứ?”

Thì ra là vậy.

Hiểu Hiểu không đáp, nhưng ngẫm nghĩ thì vẫn thấy hình như không ổn cho lắm, “Nhưng thế cũng đâu nên để anh ta ngồi một mình bên ngoài vậy được.”

Khang Hi trơ mặt đáp: “Sao mà không thể, chẳng phải em không thích ở gần người không quen à?”

Giọng điệu như thể đang nghĩ cho cô, lại chẳng phản bác được lời nào.

“Không phải bảo ăn gì đó tùy tiện là được rồi à?” Chính miệng anh vừa nói, không cần ngon, chỉ cần nhanh còn gì.

Khang Hi lại bóc vỏ mấy viên hạt dẻ cười cho cô, “Tôi là loại người tùy tiện được à?” Dù tùy tiện thế nào đi chăng nữa, anh cũng không nỡ để cô ăn uống tùy tiện được.

Phải để vợ mình thành người sành ăn, nuôi thế mới không tốn công, béo lên một chút thì tốt. Còn người ngồi ở ngoài kia... Đó mới thật sự là tùy tiện.

“Không tốn thời gian đâu, ăn xong chúng ta đi ngay thì kịp thôi.”

Hiểu Hiểu không nói lại anh, chẳng còn cách nào khác là đổi đề tài: “Anh và chủ tiệm rất thân?”

“Cậu ta là bạn trung học với tôi, tên là Hải Lăng, có điều tụi tôi toàn gọi cậu ta là Tôm Nhép. Đừng thấy bây giờ cậu ta mập mạp thế thôi, chứ hồi trung học, gầy như da bọc xương.”

“Hải Lăng (*)?” Cô cười nói: “Thảo nào tiệm này lại có cảm giác của biển như thế, tên tiệm cũng rất thú vị.”

(*) Hải Lăng – nghĩa là sóng biển.

“Vợ cậu ta đặt đấy, cả hai đều thích ăn uống!” Trên mặt anh có một tia hâm mộ nhàn nhạt, nhìn Hiểu Hiểu, càng cảm thấy hâm mộ đến phiên lòng.

Đúng là so với người, tức chết mình!

“Ăn xong, tôi qua bên cạnh mua cho em chén chè. Có thể nói chè trân châu bột lọc(9) vợ cậu ta làm là số một!”

“Bên cạnh? Không phải chung một tiệm à?”

Khang Hi chỉ vào một tấm biển ở ngoài cửa sổ, dòng chữ được uốn bằng đèn neon viết rằng: ‘Ăn mặn xong, qua đây ăn ngọt.’

“Đúng là thú vị, thảo nào lại ăn nên làm ra tới thế, tên của tiệm rất sáng tạo.”

Nhận ra anh rất quen thuộc với chốn này, cô hỏi tiếp: “Anh thường tới đây à?”

Khang Hi chẳng hề có ý định giấu diếm: “Tôi có một nửa cổ phần!”

Hay nói chính xác, vốn của tiệm này là tiền của anh.

Hiếu Hiếu đùa, nói: “Thì ra anh còn có nghề tay trái!”

“Nuôi vợ cần tiền lắm, kiếm nhiều một chút vẫn hơn!” Trong giới giải trí, chuyện các ngôi sao kinh doanh chứng khoán, buôn bán bất động sản, mở quán ăn, tiệm cà phê chả có gì mới lạ, vì chẳng ai dám đảm bảo rằng mình có thể nổi tiếng cả đời.

Cô đánh nhẹ vào anh, “Lại không đứng đắn rồi!”

Cái gì mà không đứng đắn, anh rất nghiêm túc là khác, thế nên mới rơi vào tình trạng như ngày hôm nay, đi ăn thôi mà phải giấu giấu điểm điểm, cứ nghĩ là thấy nẫu hết cả lòng mề.

Có điều, Khang Hi cam tâm tình nguyện yêu thương, chiều chuộng, dỗ dành, và cả chờ đợi cô.

Cùng với những vị khách đang hưởng thụ món ngon thì vị đầu bếp đang nấu ăn dưới bếp phải ‘sống mái’ với nhiệt độ.

Trong bếp, đến không khí cũng nóng hôi hổi, ai đeo kính mà vào đây thì sẽ thấy ngay một màn sương. Tiếng của chảo, xèng sắt, máy hút khói khiến nhà bếp vang âm âm, hơi nóng, khói dầu bao phủ, ngoại trừ mùi thơm của thức ăn thì còn có hơi lửa phả vào mặt liên tục.

Trong không gian nhỏ ấy, tám đầu bếp đang chia việc cho nhau, nấu ăn, trang trí, hạ nồi, chiên rán, nêm nếm, hành động lưu loát, chẳng mấy chốc là một đĩa thức ăn nóng hôi đã ra lò. Tuổi tác của những đầu bếp ở đây còn rất trẻ, mặt bị lửa trong lò hắt hơi mà nóng bừng, lưng ướt nhẹp, mồ hôi chảy từ trán xuống má. Bao nhiêu tiếng hét gào nổi tiếp, tiếng chuông ‘leng keng’ ở cửa sổ mỗi khi mang đồ ăn ra vang lên hoài không dứt.

Hải Lăng đi vào, gào toáng lên: “Đồ ăn của Vạn Tuế Gia ít cay thôi, còn người cao to ngồi ngoài kia thì bỏ nhiều ớt vào cho anh.”

“Dạ vâng!” Một cậu trẻ tuổi đáp, lửa trong lò trước mặt phụt lên cao hơn cả người, vậy mà vẫn xóc chảo như điên, lửa có phụt cỡ nào cũng chả sợ. Nồi cari gà hầm khoai lang được nấu thơm lừng, mùi hương ngào ngạt khắp nơi, người là muốn ứa nước miếng.

“Anh Hải, Hoàng Hậu có đẹp không?”

Nghe hỏi vậy, đám đầu bếp đều dừng tai nghe ngóng.

Hải Lăng toét miệng cười, “Đẹp hơn vợ anh!”

Ngay lập tức, cả đám người cười âm lên.

“Có điều hơi nhỏ một chút!” Người mang đồ ăn quay lại, bình luận.

Hải Lăng liếc mắt, “Chú thì biết cái gì? Cái đó gọi là tinh tế!”

“Còn người ngoài cửa là ai vậy anh?” Người vừa hỏi chính là cậu đầu bếp đang nấu cari gà.

Trong mắt Hải Lăng toé ra tia hung dữ: “Gian phu!”

Người kia lập tức vốc một nắm ớt bột, bỏ vào chảo com chiên hải sản, “Gian phu không chết từ té đâu!”

Tào Chấn đang ngồi chồm hồm cạnh thùng rác đột nhiên thấy lạnh cả người, không nhịn được mà rung mình.

Mãi lâu sau, Hải Lăng mới cho người mang đồ ăn lên, một đĩa com chiên hải sản kèm tương XO (*), màu sắc đẹp đẽ, nguyên liệu phong phú, vừa ăn một muỗng. Tào Chấn cảm thấy cay đến mức phải nhảy dựng.

(*) Tương XO, tên một loại gia vị.

“Ông chủ, đây là món gì thế này!”

Hải Lăng đứng chình ình ngay trước mặt anh, hai tay chống ngang hông, “Com chiên!”

“Sao cay vậy!” Tào Chấn quạt tay lấy gió.

“Đây là món độc của cửa tiệm! Là vị thế đó! Không thích à, không thích thì đừng ăn, anh cũng không cần trả tiền.”

“Thái độ phục vụ của cậu là sao thế?”

“Là cái thái độ này đây!”

Cuối cùng Tào Chấn cũng lĩnh hội được cái gì gọi là tiệm lớn không cần khách. Bộ dạng anh không được người ta thích hay không thì không biết, nhưng sao cứ cảm thấy mặt mũi người trong tiệm này cứ hầm hầm, ngồi lâu như vậy mà chả được một cốc trà.

Đang muốn lý luận phải trái một phen thì Hiểu Hiểu và Khang Hi đã ăn no uống đủ bước xuống lầu, nhìn về mặt hai người thì biết được ăn uống thỏa mãn đến mức nào.

Hải Lăng vẫn hí hóp mắt cười đơn đả như trước, móc danh thiếp đưa cho Hiểu Hiểu: “Chị dâu, sau này giao hàng cứ gọi theo số này, miễn phí giao hàng, miễn phí hộp com!”

“Không cần, nhà của tôi khá xa” Thường thì không giao hàng quá 3km,

“Không sao ạ, 10km tụi em cũng giao.”

Hiểu Hiểu cười gượng, thấy cậu ta có lòng như vậy thì không tiện từ chối, đành nhận lấy.

Khang Hi mang kính râm to sụ, che hết nửa khuôn mặt, chân dài bước nhanh, mang một chén chè trân châu bột lọc trở về, toàn là bánh bột lọc.

“Mua cho Cảnh Táp một phần với, gần đây cậu ấy hay than nhạt miệng.”

Khang Hi lập tức đi mua thay cô, chạy nhanh hơn thỏ.

Mua xong, hai người lên xe trước, Khang Hi ngồi ở vị trí ghế phụ, vẫy tay với Tào Chấn, “Lên xe đi.”

Tào Chấn cảm thấy bữa com hôm nay vừa ăn vừa nén giận, thế nhưng không tiện phát tác trước mặt Khang Hi, người đã mời khách vậy rồi, không ăn được cũng phải cảm ơn.

Tiệm này ấy hả, đừng hòng anh quay lại.

Sau khi Tào Chấn lên xe rồi, Hiểu Hiểu thuận thực xoay vô lăng, nhấn ga, xe lao vút ra ngoài.

Khang Hi vươn tay ra cửa sổ, ra dấu khen ngợi, trong kính chiếu hậu, Hải Lăng đứng trước tiệm, cũng ra dấu OK cho anh.

Ấm hiệu được đưa rất chuyên nghiệp, Hiểu Hiểu và Tào Chấn không hề phát hiện.

Trên đường đến bệnh viện, mặt mày Khang Hi tươi roi rói, mắt đầy ý cười.

Còn miệng Tào Chấn cay xè, lòng đắng ngắt, bực tức trong lòng, lại còn rất đói.

(9): Chè trân châu bột lọc – thật ra Nguyên không biết tên chính xác của món này là gì đâu, nhìn theo gọi thế cho quen thuộc thôi

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Vạn Tuế Gia Nổi Giận

Lúc đến bệnh viện thì trời đã tối thui, khu nội trú chỉ có hộ sĩ trực ban ngồi trước quầy, không nhiều khách lắm. Khang Hi mang kính râm, thuận lợi vào được phòng bệnh.

Cảnh Táp là cảnh sát có công, bị thương trong lúc điều tra nên được đãi ngộ đặc biệt, ở phòng bệnh một người. Cô đang nằm trên giường, chân bó thạch cao bị treo lên trên, đang găm tảo, nhìn qua trông rất thanh thoi, vừa nhìn thấy Khang Hi thì cứ như lên cơn, thả tảo rơi xuống.

Sao nam thần lại tới đây?

Hiểu Hiểu đặt bịch chè trân châu bột báng ở trên tủ đầu giường, “Này, mang chè đến cho cậu đây, Khang Hi mua đây.”

Cảnh Táp cực kì hạnh phúc, “Người đến là mừng rồi, còn mua chè làm gì.” Muốn ngọt chết cô luôn à?

Cô lại nhìn qua Khang Hi, anh đi cùng Hiểu Hiểu như thế, chẳng lẽ hai người đã thành đôi? Tầm mắt cứ quanh quẩn trên hai người, sau đó bất ngờ nhìn thấy Tào Chấn, mặt mày buồn bực đứng đằng sau.

“Đàn anh, sao miệng anh đỏ quá vậy?” Đầu chỉ đỏ, mà còn sưng phù, cứ như hai miếng xúc xích mập ghép lại.

Tào Chấn ăn cay đến mức lưỡi vẫn còn tê rần, “Có nước không?”

Cảnh Táp đưa cho anh một chai nước khoáng, “Sao thế ạ?”

Anh vận nắp chai, uống ừng ực, khoát tay với Cảnh Táp ý bảo đừng hỏi, dù sao cũng đã tức đẩy bụng rồi. Tào Chấn uống mấy ngụm nước thì dễ chịu hơn một chút, đã trề mà vẫn chưa ăn cơm, đói đến hoảng.

“A Cảnh, anh ra ngoài mua chút đồ ăn khuya, em muốn ăn gì không?”

“Muốn! Em muốn ăn phở xào với hai viên cá viên!” Cảnh Táp biết gần bệnh viện có một tiệm bán đồ ăn đêm rất ngon, vẽ bản đồ cho anh, “Bảo bà chủ cho em nhiều ớt một chút nha.”

Mới nghe chữ ớt thôi thì Tào Chấn đã cảm thấy đầu lưỡi ngứa ran, nuốt nước bọt, cầm bản đồ được vẽ cho rồi bước ra ngoài.

Hiểu Hiểu không hiểu gì cả, vì sao ban nãy vừa mới ăn cơm xong mà giờ lại đói rồi? Cô nghi ngờ đưa mắt nhìn Khang Hi, lúc trên xe cô thấy Tào Chấn có vẻ khó chịu, nhưng vì không quen thân gì nên cô cũng không hỏi.

Khang Hi đáp một cách rất tự nhiên: “Người ta là cảnh sát, nổi tiếng có dạ dày sắt, sức ăn rất lớn, anh ta khỏe mạnh như vậy thì chắc chắn tiêu hóa rất nhanh lắm đây.”

Anh nói một cách rất nghiêm túc, làm như mình là con giun trong bụng người khác.

Cảnh Táp không rõ đã xảy ra chuyện gì, bị khuôn mặt tuần tú của Khang Hi mê hoặc đến choáng váng đầu óc rồi, hùa theo: “Đúng đó, sức ăn của đàn anh lớn lắm, một ngày ăn bốn bữa lận.”

Cảnh sát hình sự rất bận, nhiều khi không để ý ăn uống, có thời gian ăn thì đương nhiên sẽ ăn nhiều hơn bình thường.

Hiểu Hiểu không nói gì nữa, so với Tào Chấn, cô quan tâm Cảnh Táp hơn.

“Cậu không ăn cơm tối à?” Tối rồi mà còn muốn ăn đêm.

“Thôi đừng nói nữa, đồ ăn bệnh viện chán lắm” Đồ ăn bệnh viện là một niềm đau trong lòng Cảnh Táp, cực kì ít món mặn, trong khi cô bị gãy xương đùi chứ có phải dạ dày gặp vấn đề đâu, ăn nhạt mấy ngày liền, miệng nhạt thêch.

“Không phải có mang chè cho cậu đây sao?” Bên trong toàn bánh bột lọc, ăn một chén là đủ no căng.

“Không giống!” Cảnh Táp hoảng hốt giật lấy, ôm bọc chè trên tủ đầu giường vào lòng.

Nam thần mua cho, đương nhiên phải từ từ mà ăn, sao có thể ăn hết ngay được.

Thấy Khang Hi vẫn còn đang đứng, cô vội vàng nói: “Đừng đứng, anh ngồi đi ạ.”

Vì bị thương ở chân đến cô không thể nào xoay người, chẳng còn cách nào khác là vuron tay, cố vói để kéo ghế về bên mép giường, lại còn lấy tay áo chùi sơ.

Khang Hi ngồi xuống thoải mái.

Cảnh Táp lại dịch người, chừa lại một phần giường trống cho Hiểu Hiểu, “Cậu cũng ngồi đi!”

Hiểu Hiểu đưa mắt nhìn chân Cảnh Táp, bọc thạch cao từ mắt cá chân đến đầu gối, trông giống một khúc cây to bự, “Còn đau không?”

“Không đau!” Thật ra cô không bị ngã nặng lắm, chỉ một tuần là có thể được xuất viện rồi.

Khang Hi đang suy nghĩ phải nói chuyện với Cảnh Táp thế nào, anh đâu định tới thăm cô, rõ ràng là đến tận cửa để hạch tội, thế nhưng vì có Hiểu Hiểu nên anh không thể hỏi thẳng. Nay thấy trên đây có quả táo, ngay lập tức nảy ra cách, nhặt nó lên rồi ném vào thùng rác.

“Hiểu Hiểu, hôm nay đi gấp nên không chuẩn bị gì, tôi thấy ngoài cửa có một quầy bán hoa quả, em mua giúp tôi một giỏ trái cây đi!”

Anh bày ra khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc, bảo Hiểu Hiểu đi mua một cách hợp tình hợp lý.

Cảnh Táp vội vàng nói: “Không cần, khách sáo vậy đâu ạ, không phải đã mua chè rồi à?”

“Đó là Hiểu Hiểu bảo mua chứ không phải chủ ý của tôi, đến thăm bệnh sao lại đi tay không cho được?”

Cảnh Táp chỉ tưởng là anh đang khách sáo, “Thật sự không cần đâu mà.”

Khang Hi tới thăm là cô đã cảm động đến mức muốn khóc lắm rồi.

“Không được, đây là nguyên tắc làm người.” Anh bày ra một vẻ cực kỳ chính nghĩa, lăm liết biết là bao.

Hiểu Hiểu nghĩ rằng trái cây sẽ tốt hơn đồ ăn khuya, cũng đồng ý: “Được rồi, để tôi mua.”

Chờ cô đi khuất thì khuôn mặt của Khang Hi lập tức thay đổi, y như xã hội đen tới nhà đòi nợ, con ngươi đen láy lóe tia sáng lạnh băng, “Đàn anh của cô là sao đây?”

Cảnh Táp sững sốt, anh thay đổi sắc mặt quá nhanh khiến cô hơi không kịp phản ứng.

“Cô biết rõ tôi thích Hiểu Hiểu mà còn để đàn anh mình tiếp cận cô ấy, muốn làm tôi tức điên phải không?”

Cảnh Táp lấy lại tinh thần, “Anh nói Tào Chấn và... Hiểu Hiểu đây à?”

Mặt Khang Hi chưa nùng, nói: “Chẳng lẽ còn ai khác?”

Bỗng nhiên Cảnh Táp hiểu ra, thảo nào anh lại đi cùng Hiểu Hiểu, xem Tào Chấn là tình địch? Cô đập giường phá ra cười, hay nghe người ta nói phụ nữ khi yêu rất ngốc, không ngờ đàn ông cũng vậy, mà nam thần cũng chẳng phải ngoại lệ.

“Không thể nào, chắc chắn không thể nào đâu!”

“Sao lại không thể nào!?” Chỉ là đàn ông thì có thể rồi.

Cô dừng cười, “Đàn anh của em đã kết hôn rồi.”

Cô không nói dối, Tào Chấn đã có gia đình, chẳng qua đang góa vợ mà thôi. Thế nhưng cô không định nói rõ, chuyện mới thế thôi mà Khang Hi đã giường cung bật kiếm thế này, nếu biết sự thật thì chẳng phải sẽ xem Tào Chấn là kẻ thù thật sao.

“Kết hôn rồi?” Khang Hi lăm bằm, ngay lập tức thấy trong người sáng khoái hẳn, sắc mặt cũng dễ coi hơn mấy phần.

Anh vui vẻ lắm, chẳng có chút áy náy nào khi đã bắt nạt Tào Chấn, cảm thấy lồng ngực bốc dấm chua này giờ nay thật khoan khoái, dễ chịu.

Một lát sau, anh lại hỏi, “Anh ta tìm Hiểu Hiểu để giúp việc gì?”

Cho dù đã loại được khả năng làm tình địch thì anh cũng không cho phép người đàn ông khác tiếp cận Hiểu Hiểu một cách vô duyên vô cớ thế được, nhờ đâu mưa dầm thấm đất, nhìn vừa mắt nhau thì biết làm sao? Phải phòng!

“À, gần đây tụi em có gặp phải một vụ chưa giải quyết được, không tìm ra manh mối nên muốn nhờ Hiểu Hiểu giúp đỡ.”

Mặt Khang Hi lại đen thui, anh biết rõ quá khứ của Hiểu Hiểu, chắc chắn cô rất bài xích năng lực của mình, nếu không thì cũng chẳng đi làm sĩ quan huấn luyện võ thuật. Giúp cảnh sát điều tra chẳng khác nào lộ trần vết sẹo trong lòng cô.

“Cảnh sát các cô không có người à?” Anh lạnh lùng đâm chọc.

Rõ ràng câu nói này mang ý khinh thường cảnh sát.

“Thì cũng chẳng còn cách nào khác. Máy năm nay, tội phạm càng lúc càng giáo hoạt, càng lúc càng biến thái.”

Đúng là không có không biến thái, chỉ có biến thái hơn.

“Hiểu Hiểu tự nguyện, em không có ép.”

Khang Hi hừ lạnh, “Cô té gãy chân như thế, rõ ràng là đang ép cô ấy.”

Anh chắc chắn Hiểu Hiểu không nỡ thấy Cảnh Táp bị thương, mềm lòng.

Anh nói trúng tim đen, Cảnh Táp không còn đường nào chối cãi, “Em không cố ý mà.”

Cảnh Táp thật sự không định nhờ Hiểu Hiểu giúp đỡ, cô đã liều mạng điều tra để Tào Chấn và Đặng cực bỏ ý định này, nào ngờ lại mệt mỏi kiệt sức như vậy, té gãy chân.

Thật ra, cô cũng đoán được, Hiểu Hiểu sẽ đồng ý vì mình.

“Anh yên tâm, em nhất định sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, không để cô ấy xảy ra chuyện gì đâu.” Cảnh Táp thề thốt bảo đảm.

“Chân cũng gãy rồi, chăm sóc kiểu gì!”

Khang Hi chỉ hận mình đã chui vào giới giải trí, sớm biết thế thì nên thi vào trường cảnh sát. Từ sau khi gặp Hiểu Hiểu, những chuyện anh phải hối hận càng lúc càng nhiều.

Lúc Tào Chấn trở lại thì cũng mua cho Hiểu Hiểu và Khang Hi một phần ăn khuya. Sau tám giờ tối, Hiểu Hiểu không ăn gì nữa, còn Khang Hi thì ngửa mặt, cuối cùng đều vào bụng của Tào Chấn và Cảnh Táp hết.

Khi ấy thì Hiểu Hiểu mới thật sự tin tưởng lời Khang Hi, đúng là bao tử cảnh sát không bình thường.

Ba người nói chuyện với Cảnh Táp một lúc, sau đó Tào Chấn nhận điện thoại, bảo rằng trong cục có việc, thế là đi trước.

Chờ Cảnh Táp ngủ rồi thì Hiểu Hiểu và Khang Hi mới lên đường về ‘dinh’.

Trên hành lang, chân cô không dài như anh, một bước của Khang Hi bằng hai bước của Hiểu Hiểu. Cô theo không kịp, nhíu mày kéo tay áo anh lại, “Dừng lại!”

Khang Hi cau mày, lúc quay lại nhìn cô thì sắc mặt vẫn khó coi như trước.

“Anh sao vậy?” Ban nãy khi ở phòng bệnh, bộ dạng anh cũng u ám thế này, đột nhiên nghĩ, Khang Hi có vẻ rất để ý tới Cảnh Táp, lẽ nào...

Vừa nghĩ tới thì cô đã bật ra khỏi miệng, “Không phải anh thích Cảnh Táp nên đang đau lòng đấy chứ?”

Vốn tâm trạng Khang Hi đang rất kém, nay bị lời này đâm vào người, cơn giận lập tức bùng lên, tay phải bắt ngực đưa ra gáy cô, tay trái ôm ngang eo, thuận thế đè lên vách tường. Lửa giận trong lồng ngực sôi trào, áp lực đến mức muốn nổ tung tới nơi. Trong mắt lập lòe những đốm lửa, hơi thở dồn dập phả vào gáy Hiểu Hiểu.

Hiểu Hiểu giật mình, đến khi lấy lại tinh thần, muốn đẩy anh ra thì mới biết lực tay anh rất đáng sợ, nhất thời không thoát được. Tưởng anh giận thật nên vội vàng giải thích: “Tôi đùa thôi.”

“Không được đùa kiểu này!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Cô có thể ngốc nghếch, chậm hiểu, đến bây giờ vẫn chưa từng nhận ra anh thích cô, thậm chí có thể coi thường tình cảm này, nhưng anh nhất định không cho phép cô nghĩ rằng mình thích một người con gái khác.

Cả người Hiểu Hiểu bị vây chặt trong lồng ngực mạnh mẽ của anh, có hơi thở nóng hổi truyền từ người Khang Hi tới. Dường như không khí quanh Hiểu Hiểu cũng nóng theo, nháy mắt, cô cảm thấy hơi thở nóng dần, mà chẳng hiểu sao mặt cũng nóng nữa.

Cô ngẩng đầu, nhìn bờ môi rất hoàn mỹ của anh, một màu rất ấm, còn đẹp hơn cả phụ nữ, bỗng lại nhớ tới cảnh hôn của anh trong bộ phim được coi sau bữa cơm chiều hôm ấy.

“Anh... anh bỏ ra trước...” Cô đang hồi hộp, không nói lưu loát được một câu.

Hai cánh môi đỏ hồng của Hiểu Hiểu đang gài trong gang tấc, như cánh hoa hé mở. Khang Hi rất muốn vùi đầu xuống, hưng hăng hôn lên bờ môi căng mọng kia, phải giằng vò nó thật nhiều. Thế nhưng lý trí nói cho anh rằng, nếu thật sự làm vậy thì bao nhiêu cố gắng trước đây đều đổ sông đổ biển mất.

Anh không ngại trường kỳ kháng chiến. Đã đợi hai mươi hai năm, có đợi thêm hai mươi hai năm nữa cũng chẳng sao, chỉ xin cô, đừng đùa giỡn, đừng làm anh giận thế này.

Cô thấy Khang Hi mím chặt môi, tựa như đang giữ kín một bí mật nào đó rất quan trọng, nửa buổi trời vẫn không nói tiếng nào, đầu mũi chỉ ngửi thấy mùi hương đầy nam tính trên người anh.

Cứ như anh cố ý, lại nhích sát thêm mấy phân, môi càng lúc càng tiến gần. Phản ứng đầu tiên của cô là nhắm chặt hai mắt, hoàn toàn không nghĩ rằng, với trình độ võ thuật của mình có thể vật anh chết ngất trong nháy mắt ấy chứ. Bị một người thế này khống chế, đứng là đầu óc có vấn đề.

Anh vốn có ý trêu cô một chút, chỉ một chút là ngừng, không muốn dán môi lên thật. Nhưng sau đó nhận ra cô không phản kháng, đã thế còn nhắm mắt.

Khang Hi thật sự không tin nổi vào hai mắt mình, nhất thời, bao nhiêu tức giận hóa thành bong bóng nước, sau đó một loạt pháo hoa rực rỡ trong đầu.

Nhìn làn môi đỏ mọng gài trong gang tấc kia đang run run, như quả anh đào chín mọng, anh thật sự không thể nào kiềm lòng được nữa. Thế nhưng, dục tốc bất đạt, lúc này, anh nhất định phải dừng lại. Khang Hi hắng giọng, trấn định tâm tình đang hưng phấn của mình, thế nhưng khóe miệng không kiềm được mà cứ toe toét cả ra.

Lúc này, Hiểu Hiểu bị đánh thức bởi tiếng ho khan, bắt ngờ mở to mắt, đập vào mắt là nụ cười tươi tắn của anh.

Mặt cô nóng bừng, muốn đẩy Khang Hi ra thì anh càng sát tới, ghé vào tai cô nói: “Đừng nhúc nhích, có người tới, mau che cho tôi, tôi không mang mắt kính.”

Có một y tá trẻ đang bước về phía bọn họ, chắc là vừa đi thăm các phòng xong. Nhớ tới hành động ban nãy của anh, cô giật mình nghĩ, thì ra vì điều này.

Làm mình tinh thật phiền phức.

Cô giờ tay đè lên cổ Khang Hi để mặt anh dụi vào vai mình, không để anh bị nhìn thấy.

Chờ khi y tá rời đi rồi, Khang Hi vội vàng đeo mắt kính vào.

Hiểu Hiểu thở phào nhẹ nhõm, ban nãy cứ sợ cô y tá kia sẽ nhận ra anh, lúc đó sẽ ầm ĩ lắm.

Tranh thủ hành lang không có ai, hai người vội vàng vàng chạy ra khỏi bệnh viện.

Trên đường đi, thi thoảng Khang Hi nhìn lên sang cô, con ngươi đen như hồ nước thu, gọn sóng lẫn tẩn, thấp thoáng nụ cười âm áp.

Anh đoán sai rồi, thật ra cô không hề chậm hiểu như anh tưởng tượng đâu.

Thế nên, có thể nghĩ tới chuyện thu lưới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ở Nhà

Lúc hai người trở về Phúc Đề thì cũng đã khuya, sau khi Hiểu Hiểu lái xe vào và đậu dưới hầm xong xuôi, vào thang máy VIP, cô quẹt thẻ, cửa thang máy đóng lại, chậm chậm đi lên.

Trong thang máy, Hiểu Hiểu hỏi: “Nếp vẫn còn ở nhà tôi, anh có muốn đón về không?”

Ánh sáng lấp lánh trong đáy mắt Khang Hi vẫn chưa phai, đôi mắt nhìn cô vẫn âm áp như ngày xuân.

“Không cần, để nó ở chỗ em đi, bầu bạn với Vòng.”

Về chuyện này thì cô tỏ ra rất đồng ý. Sau một tháng chung sống, tình cảm giữa Nếp và Vòng bật ngờ tăng hẳn, ngày nào cũng quấn nhau, Vòng đi đâu, Nếp sẽ theo đó.

Đương nhiên, chuyện này không phải không có nguyên nhân.

Đề Nếp được vận động nhiều hơn, lúc đến đội đặc cảnh cô cũng mang nó theo, khi huấn luyện đám người mới sẽ giao Nếp cho đội huấn luyện chó cảnh sát.

Nếp sống an nhàn sung sướng thành quen, không chịu nổi gian khổ, nằm rạp trên đất không chịu động đậy, có làm gì nó cũng không chịu luyện tập. Thấy tính nó bướng, cô bỏ đói mấy bữa, ngoại trừ gặm xương để vệ sinh răng thì không cho ăn gì. Nếp đói đến mức nghĩ mọi cách để giành đồ ăn của Vòng, thừa dịp cô không chú ý, đẩy ngã cái máy trút thức ăn.

Cái tính ngang bướng của con chó này, chỉ muốn tìm chỗ lông gà quất một trận cho chừa mà thôi, thế nhưng cô yêu chó, không ra tay được.

Có điều, cho dù có ngang bướng thế nào thì cũng không thể coi thường sức khỏe, cô rất dứt khoát, làm đến cùng, giấu máy trút đồ ăn đi, khi Vòng ăn cơm thì Nếp bị nhốt ngoài ban công. Chưa tới hai ngày sau, nó chịu thua, ngoan ngoãn đi đến lớp huấn luyện.

Có lẽ vì tính cách bẩm sinh của loài chó mà sau khi chơi với đội cảnh khuyến, Nếp lạnh lẽo hẳn lên. Trên đuôi dưới nhảy, chẳng biết giống tính của ai, nó lại đi bắt nạt những con cảnh khuyến khác. Chó nghiệp vụ được huấn luyện rất nghiêm, không có tính đùa giỡn lung tung, thế nên nó càng nghịch ngợm càng rờn. Ngang ngược đến nỗi cuối cùng lại chọc giận một chú chó cảnh sát mới tới khác.

Ban đầu nó cũng gầm gừ nhe răng hung dữ lắm, thế nhưng con người ta được học tấn công từ hồi còn non, trình độ đánh tay không thuộc hàng cao thủ, sao Nếp thắng nổi? Con chó cảnh sát kia tên là Hắc Hồ, được luyện cắn yết hầu nhiều nhất, thế nên nhào tới ngay cổ họng Nếp. Nếp sợ đến mức cong đuôi, kêu rú hoảng sợ liên tục, đến khi người huấn luyện chó phát hiện ra thì đã không kịp.

Khi mạng sống như chỉ mảnh treo chuông thì Vòng xông tới, cắn xé Hắc Hồ tui bụi. Nó cũng xuất thân từ chó cảnh sát, tuy đã giải ngũ nhưng Hiểu Hiểu

chưa bao giờ xao nhãng việc huấn luyện thể năng cho, cộng thêm kinh nghiệm ra trận giết địch phong phú hơn con chó kia. Như đã được nâng cấp, trong nháy mắt, Vòng đã đề được Hắc Hồ dưới vuốt, thoải thóp gác ngoài.

Màn anh hùng cứu mỹ nhân này đã khiến Nếp hoàn toàn thần phục, thành tùy tùng của Vòng, ăn cơm không dám cướp, ổ của Vòng cũng không giành, suốt ngày lơ đãng đi theo.

Nghĩ đến đó, Hiểu Hiểu che miệng cười trộm mấy tiếng, cô thấy Nếp có nhiều điểm rất giống Khang Hi.

“Em cười trộm chuyện gì? Đừng cười một mình, kể tôi nghe xem nào.”

Anh nhìn nụ cười tím tím của cô, độ cong khóe miệng hoàn hảo như mảnh trăng non, mắt trong veo tựa hồ nước sâu, sáng ngời, sóng mắt dịu dàng. Hai má lúm đồng tiền sâu hoắm cũng như biết cười, khiến khuôn mặt ai kia ửng hồng. Một cười thành quách ngã nghiêng, cười thêm lần nữa nước liền lung lay (*), hẳn đó là câu thơ nói về người như cô.

(*) Lấy ý từ hai câu thơ Giai nhân ca của Lý Hiên Niên, không rõ tên người dịch. Trong đoạn truyện này, tác giả cố tình đổi chữ ‘ngoái nhìn’ thành chữ ‘cười’ để miêu tả nụ cười xinh đẹp của Hiểu Hiểu.

Cô ngưng cười, kể ngắn gọn câu chuyện của Nếp và Vòng cho anh nghe một lần.

Nghe xong, anh khẽ nhủ mày, không đồng ý lắm “Em thấy Nếp giống tôi?”

“Không giống à?” Khóe miệng của cô lại kéo thành một độ cong rất xinh, “Chiếm chỗ người khác, ngang ngược, thích đùa giỡn, lại còn nhạy cảm với ăn uống nữa.”

Anh biết nấu cơm như vậy thì chắc chắn sẽ rất coi trọng, rất nhạy cảm trong chuyện ăn uống rồi.

Cô nói như vậy, anh không thừa nhận cũng không được.

Có điều, Khang Hi cương quyết thể hiện rằng mình không phải người dễ bắt nạt.

Hai người cười cười nói nói, thang máy lên đến tầng 12, chúc nhau ngủ ngon xong mỗi người tự về nhà mình.

Hiểu Hiểu vừa về nhà không lâu thì bỗng nhiên chuông cửa bỗng vang lên.

Khang Hi đứng trước cửa, mặt mày lo lắng, cô ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

“Không mang thẻ từ theo.”

“Hà?”

Anh nói tiếp: “Chắc là lúc thay đồ khi xuống máy bay, đã bỏ quên thẻ từ trong túi.”

“Vậy anh gọi cho bạn mình mau đi, bảo bọn họ đưa tới.”

“Vô ích thôi!” Anh ôm trán, nhìn qua có vẻ rất chán nản, “Một tháng vừa rồi tôi đi quay phim, bọn họ cũng phải tất bật cùng, , thế nên tôi đã cho bọn họ nghỉ luôn một tuần. Ban nãy vừa nhận điện thoại báo rằng rủ nhau đi Boracay (*) chơi rồi.”

(*) Một đảo ở Malaysia.

Nếu là một tiểu khu bình thường thì khi không mang chìa khóa, chỉ cần tìm một thợ sửa khóa để mở cửa, muốn đổi khóa cũng dễ dàng. Phúc Đề dùng cửa từ, không có ổ khóa, mở cửa nhờ bộ phận cảm ứng trên cửa và thẻ từ, như thẻ mở cửa phòng dùng trong khách sạn, có điều tinh vi hơn. Trong thẻ có lưu thông tin của chủ hộ, mất rồi có thể làm lại, nhưng cần có thời gian. Sau khi báo mất với phòng quản lý chung cư thì cũng phải hai ba ngày tới mới có thể nhận được thẻ.

Thế nên, trên thẻ từ có dòng ghi chú để cảnh báo: Xin đừng quên theo hoặc đánh rơi.

Tuy nhiên, thi thoảng vẫn sẽ có những người vô tâm sơ ý, phòng quản lý luôn chuẩn bị thẻ đa năng. Chỉ là giờ này thì đã tan làm từ lâu, nhanh nhất cũng phải đợi tới 9 giờ sáng mai mới có.

“Ban đầu tôi định tới khách sạn...”

Với khuôn mặt này của anh, nếu như đến khách sạn thì chắc chắn ngày hôm sẽ có scandal ngay.

Hiểu Hiểu thở dài, lách người qua một bên để nhường đường cho anh, “Vào đi!”

Khang Hi không hề khách khí, sải chân bước thẳng vào, gờ tay chữ V ngay sau lưng cô.

Ba cặp mắt ở sau nhìn thấy rất rõ, theo thứ tự lần lượt gồm có Kế Hiếu Nam, Cảnh Bất Mị, Vệ Bảo.

Sau khi đóng cửa, ba người vội vàng chạy ra, như lời Vạn Tuế Gia nói ban nãy thì trong vòng một tuần này, bọn họ không được xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Lúc chạy đi, nghe Cảnh Bất Mị hỏi, “Cách làm của cậu có tin được không vậy?”

“Chắc mà, tôi đảm bảo trong vòng một tuần, đừng hòng mở được cái cửa kia ra.” Người trả lời là Kế Hiếu Nam.

Mấy chuyện này chỉ là trò vật với hắn thôi.

Đến cửa thang máy, đột nhiên Kế Hiếu Nam lại nói: “Mấy nói xem, tôi có nên giảm cân một chút không?”

Vệ Bảo: “Để làm gì?”

“Làm phù rể!”

“...”

Thôi kệ, không phải không có khả năng.

Ba người lại đưa mắt liếc về nhà Hiếu Hiếu, chúc Vạn Tuế Gia có một tuần vui vẻ chứ sao.

Hiếu Hiếu lấy chăn mền cho phòng ngủ phụ từ tủ quần áo ra, giao cho Khang Hi, “Tôi nay anh ngủ trong phòng ngủ phụ, chăn gối đều là mới cả.”

Vì An Hủy và Cảnh Táp thường xuyên qua đây ngủ nên cô mua rất nhiều chăn đơn và vỏ gối để chuẩn bị sẵn.

“Không cần đâu, tôi ngủ ở salon là được rồi.” Anh nhận chăn, độ cong ở khoe miệng suýt nữa đã phá được kỷ lục Guinness.

Tiếc thay, Hiếu Hiếu đang bận rộn giúp anh dọn giường, hoàn toàn không nhận ra.

“Anh muốn cong mình ngủ như tôm thì tôi cũng không ngại, chỉ sợ sáng ngày mai anh không ngồi thẳng thắt lưng được thôi.”

Ghế salon không dài bằng người anh, nhất định không thể ngủ ngon.

“Được rồi, vậy tôi ngủ trong phòng cho khách.” Khang Hi đặt chăn xuống giường.

“Có bàn chải đánh răng mới, còn ly súc miệng thì anh vào bếp tìm một chén trà để thay vậy.”

“Được!” Bây giờ cô nói cái gì cũng ‘được’ hết.

Cô liếc mắt nhìn đôi dép trên chân anh, xem ra dép thì không cần quan tâm.

Một lát sau, Hiếu Hiếu lại nghĩ đến chuyện tắm rửa thế nào? Cô không có quần áo sạch cho đàn ông.

Thôi kệ, giúp người giúp cho trót, tiền phạt tội trời tây.

“Ngoài cửa có siêu thị 24h, anh có muốn tôi mua giúp...” Cô xấu hổ không mở miệng nói được từ ‘quần lót’ này.

“Quần lót à!” Còn Khang Hi thì tỉnh bơ, mặt không đỏ, tim đập không nhanh.

Thật ra anh đã chuẩn bị mấy món này xong xuôi cả, vật dùng qua đêm đều có đủ, chỉ là bây giờ không phải lúc.

Cô gật đầu, đột nhiên cảm thấy tim đập hơi nhanh, mặt cũng đỏ ửng.

“Vậy nhờ em!” Anh nhanh nhẹn đáp lời.

“Kích thích?”

“XL!”

Cô ghi nhớ, lại hỏi tiếp: “Kiểu dáng?”

Anh đưa mắt nhìn cô, cười khà khà rồi nói: “Em thấy được là đủ rồi!”

Sớm muộn gì cũng là việc của cô, bây giờ luyện tập trước một chút, cảm giác này sướng tê người ấy chứ.

Còn Hiểu Hiểu thì lại thâm gào thét trong lòng: Cái gì mà Em thấy được là đủ rồi? Sao cô lại biết anh thích kiểu gì cho được?

Không còn cách nào khác, phải hỏi kỹ hơn: “Quần bốn góc, hay là... tam giác?”

“Tôi thích tam giác, nhưng nếu em thấy quần bốn góc...”

Cô chụp lấy gối rồi quăng thẳng vào mặt Khang Hi, tại sao lúc nào cũng không biết xấu hổ, không biết ngượng gì thế này, “Thôi đi, đừng nói nhảm nữa!”

Khang Hi chụp lấy gối, nụ cười trên mặt vẫn không phai, như mèo vừa cắn được cá, “Tam giác, tốt nhất là loại có bọc đầu.”

Loại bọc đầu có thể thể hiện ‘đường cong’ hoàn mỹ của anh trước mặt cô. Lộ ‘hàng đẹp’ mà, anh không ngại.

Khoe mẽ!

Đây là đánh giá của Hiểu Hiểu sau khi tổng kết!

Ba giờ sáng, mọi vật đều chìm trong im lặng, ánh trăng mờ nhạt, tất cả đang say giấc nhưng Khang Hi lại chẳng buồn ngủ chút nào, đối với một con chuột vừa rơi vào lu gạo, ngủ là một chuyện cực kì xa xỉ.

Anh là con chuột, còn nhà Hiểu Hiểu là lu gạo.

Tiếc thay, tạm thời không thể ‘ăn’ được gạo trong hang, nhiều nhất chỉ ngửi mùi chút thôi.

Khang Hi nhắm chặt mắt, ép mình đi ngủ, thế nhưng cái giường dưới thân như mọc đinh, khiến anh cứ trằn trọc lăn qua lộn lại, cuối cùng đành ngồi dậy.

Bây giờ mà nghĩ ngợi lung tung là hỏng nhất, vì dễ sinh ra những kích động không cần thiết. Nhưng càng vậy thì trong đầu lại tràn ngập những cảnh lung tung, suy nghĩ viển vông không thể khống chế... Khi ngủ, Hiểu Hiểu trông thế nào?

Bất chợt, nhớ tới vùng eo mềm mại trắng nõn và cơ bụng thẳng băng không có chút mỡ thừa của cô, ngay lập tức có một dòng nước lan khắp người, chạy thẳng tới ót khiến Khang Hi giật mình tỉnh lại, sau đó bò xuống bằng cả hai tay hai chân.

Khang Hi tự nhủ với mình, dù bây giờ thời tiết ẩm áp nhưng tối lạnh lắm, để cảm ơn khi được cho ngủ nhờ, anh phải đi xác nhận xem cô có đắp kín chắn không. Phụ nữ dễ bị cảm lạnh mà.

Lý do đường đường chính chính và ảo tưởng ngày càng rõ nét trong đầu đã trở thành động lực thúc đẩy hữu hiệu nhất, đẩy anh ra khỏi phòng.

Phòng khách hơi tối, nhất thời Khang Hi không tìm được phương hướng, nhưng bất ngờ thấy một khe sáng, lặng lẽ lọt ra từ khe hở dưới cửa thư phòng.

Anh nhú mào, sinh nghi, đưa mắt nhìn lên vào phòng ngủ chính, cửa phòng mở toang không chút phòng bị, đây không phải phong cách của Hiểu Hiểu.

Đã trễ thế này rồi, cô còn ở thư phòng làm gì?

Khang Hi đi tới trước cửa thư phòng, nghiêng tai lắng nghe. Bên trong rất yên tĩnh, thi thoảng lại nghe thấy tiếng Hiểu Hiểu lẩm bầm

“Nạn nhân đầu tiên 50 tuổi, đàn ông, phó hiệu trưởng trường đại học Khôn Hoa, nguyên nhân tử vong: Bị cắt bộ phận sinh dục, mất máu quá nhiều mà chết. Người chết thứ hai 48 tuổi, đàn ông, giáo sư khoa hóa của đại học Thần Quang, nguyên nhân tử vong: Bị axit clohydric ăn mòn dẫn đến mất mạng. Người thứ ba 48 tuổi, giáo sư khoa nhiếp ảnh trường đại học truyền thống Dục Anh, nguyên nhân tử vong...”

Dù giọng nói cô nhỏ nhẹ êm tai dễ nghe là vậy, thế nhưng Khang Hi vừa nghe nguyên nhân cái chết của người thứ nhất mà thấy da đầu tê rần. Chết kiểu này, người đàn ông nào nghe cũng thấy không dễ chịu nổi.

Đột nhiên anh cảm thấy rất cảm kích câu nói của Cảnh Táp ‘Không có không biến thái, chỉ có biến thái hơn’.

Thế nhưng cho dù biến thái thì không thể không ngủ, vậy mà hơn nửa đêm rồi cô vẫn còn làm việc?

Anh nên khen cô một câu chuyên nghiệp quá? Hay đá văng cửa rồi lý luận với cô về tầm quan trọng của giấc ngủ? Anh quả quyết chọn cách thứ hai, thế nhưng đá văng cửa là một hành động thô lỗ, không phù hợp với quy tắc cử xử của anh.

Khang Hi cong ngón tay, khẽ gõ cửa.

Màn đêm yên tĩnh, tiếng vang ‘cộp cộp!’ trở nên nổi bật cực kỳ, Nếp và Vùng đang ngủ say trong góc bị đánh thức. Trong bóng tối, bốn con mắt lóe ánh sáng xanh lục đưa mắt nhìn anh, làm như thể muốn đi tới đây.

Khang Hi thờ dài một hơi, hai con chó trở về ổ, thè cái lưỡi to, không làm ầm lên, tiếp tục ngoan ngoãn vùi mình trên đệm.

Mãi lúc lâu sau mới có tiếng đáp của Hiểu Hiểu truyền ra từ bên trong: “Come in!”

Anh nhủ mày, sao lại nói tiếng Anh? Thế nhưng cũng không nghĩ nhiều, thuận thế mở cửa phòng.

Trong thư phòng, ánh đèn vừa sáng rõ vừa nhu hòa, Hiểu Hiểu ngồi xếp bằng trên đất, mặc một chiếc áo thun quá khổ, cổ áo hơi rộng, lệch qua một bên lộ vai phải trắng nõn. Cô có mặc một chiếc quần thể thao ngắn dưới áo thun, có điều vì đang ngồi xếp bằng nên chỉ thấy đôi chân thon dài xinh đẹp. Dù mặc áo rộng, nhưng đường cong trên cơ thể cô vẫn có thể khiến đàn ông hưng phấn như thường.

Dưới ánh đèn, nhìn qua, trông gò má Hiểu Hiểu rất mềm mại trơn bóng, khiến Khang Hi có một kích thích muốn được chạm vào. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ chừng một bàn tay lại đeo một gọng kính đen màu to thật to, cùng mái tóc được cột đuôi ngựa sau gáy, trông cô như một nữ sinh viên trong sáng.

Trước mặt Hiểu Hiểu là một tấm bảng lớn màu trắng, trên bảng dán đầy các loại tài liệu và ảnh chụp. Vì góc nhìn nên Khang Hi không thấy rõ ảnh chụp lắm, nhưng căn cứ vào những lời cô nói về nguyên nhân cái chết, anh chắc chắn những hình này không đẹp để gì.

Trên mặt đất cũng bày đủ tranh ảnh và tin tức được tin ra giấy A4, Hiểu Hiểu đang cầm bút suy nghĩ, hoàn toàn không để ý tới người tiến vào mà lại đưa cho anh một cái ly.

“Bob, a cuppa joe!” Bob, cho tôi một ly cà phê!

Khuôn mặt của Khang Hi thay đổi hoàn toàn, lập tức bị kéo dài, trông như một con vật có đủ bốn chân nào đó – ngựa.

Tuy rằng tiếng Anh của cô mang đậm khẩu ngữ, là cách nói của người Mỹ bản địa, thế nhưng anh nghe vẫn hiểu. Ba Khang Hi là cơ trưởng, chị gái lại là người làm trong ngành hàng không, tiếng Anh là ngôn ngữ quen thuộc thứ hai trong nhà.

Cô đang tập trung suy nghĩ, hoàn toàn quên mất rằng mình đã không còn ở FBI từ lâu, lời nói việc làm đều từ thói quen lâu năm mà ra.

Như bình thường, Bob sẽ hỏi cô một cách rất chuyên nghiệp rằng? “Americano? Flat white? Con Panna?” (* Tên những loại cà phê của Mỹ.)

Đây là ba loại cà phê cô thường uống nhất, vì đang lúc phá án nên toàn là loại cà phê không đường.

Câu trả lời cô chờ đợi không quen thuộc như bình thường mà lại một câu hỏi lạnh buốt: “Who is Bob?”

Cô ngoảnh đầu lại theo bản năng, Khang Hi đang đứng thẳng người ngay trước cửa, mặt mày vừa chua vừa thối như một đũa bé không được kẹo. Vì hàng hóa trong siêu thị khá hạn chế nên cô không mua được một bộ đồ ngủ vừa với anh, chọn loại bằng vải cotton bình thường, màu sắc và mẫu áo đều hơi quê mùa, thế ấy Khang Hi mặc vào lại đây về bá đạo và độc tài. Chẳng qua vì quần ngắn quá, anh cứ thế mà mặc vào nên trông như quần lửng, nhìn thấy, không khỏi hơi buồn cười.

Khóe miệng Hiểu Hiểu cong lên: “Sao anh lại dậy rồi?”

Còn anh vẫn xoắn xuýt vì câu hỏi ban nãy: “Who is Bob?” Phát âm rất chuẩn, hoàn toàn không nhận ra giọng địa phương ban đầu.

Bob là một cái tên rất bình thường ở Mỹ, phần lớn dùng cho đàn ông. Nửa đêm không ngủ mà phá án thì cũng thôi, vậy mà còn nhớ tới người đàn ông khác, không phải muốn anh thêm ám ức sao?

Nháy mắt, niềm vui khi được té vào lu gạo nay đã bị át đi hoàn toàn vị chua vừa bốc lên.

Hiểu Hiểu đặt ly xuống đất, nghi ngờ không biết, hình như giọng nói kia hơi chua?

“Cậu ta là đồng nghiệp trước đây của tôi.” Cô không giấu giếm, vì đây là sự thật.

Bob là thành viên trong tổ phân tích tội phạm, từng là cấp dưới của cô. Cha mẹ cậu ta mở một tiệm cà phê rất nổi tiếng, bản thân cậu ta cũng biết pha cà phê, thế nên mỗi khi cô suy nghĩ về vụ án thì cà phê của cậu ta là một thứ rất cần thiết.

“Chỉ là đồng nghiệp?” Anh đang rất nghi ngờ rằng Bob là người chồng chưa cưới đáng ghét của cô.

“Đúng vậy, có gì không?”

Không có bi thương, không có hoài niệm, chỉ là một câu trần thuật rất bình tĩnh, khiến lồng ngực đang bốc men chua của Khang Hi dần trở nên bình tĩnh. Đột nhiên lại cảm thấy gợn bản thân, biểu hiện vừa rồi quá không thích hợp, mấy chuyện nổi máu ghen thế này, để trong lòng thôi mới tốt, không nên để Hiểu Hiểu biết.

Khang Hi hắng giọng, điều chỉnh tâm tình, “Đã khuya thế này rồi, sao em không ngủ?”

Hiểu Hiểu chỉ vào tấm bảng trắng, “Tôi đang làm việc.”

“Đã ba giờ sáng rồi, em có cần phải liều mạng vậy không?” Anh đi tới, định đưa cô về phòng ngủ.

Đột nhiên cô đưa tay, hướng lòng bàn tay về phía anh, “Dừng! Không được bước tới nữa!”

Bước chân vừa định đi tới của anh dừng lại giữa không trung. “Sao vậy?”

Cô đứng dậy, che phía trước anh, “Cảnh sát phá án, người không phận sự miễn xen vào!”

Người không phận sự?

Anh mà là người không phận sự à, có chết anh cũng không chịu nhận, “Em cũng không phải cảnh sát, em là huấn luyện viên võ thuật.”

Hiệu Hiểu lườm lý luận với Khang Hi, đẩy thẳng anh ra ngoài, “Anh đi ngủ đi, đừng quên mình là đại minh tinh, không được có quãng thâm”

Khang Hi bị cô đẩy thẳng ra sau, bất ngờ nhìn thấy một lọ thuốc an thần bỏ vào – chuyên trị mất ngủ, được giấu rất kỹ, nhưng ở góc của anh thì vừa ngay đúng tầm mắt.

Sau khi biết quá khứ của cô, Khang Hi đã nghiên cứu về các triệu chứng của bệnh PTSD rất cẩn thận. Một, tránh làm những chuyện kích thích cô, khiến tình trạng bệnh chuyển biến xấu. Hai là vì anh muốn tìm một phương pháp chữa trị cho Hiệu Hiểu. Mất ngủ là một trong những triệu chứng của PTSD, thế nhưng Hiệu Hiểu tỏ ra rất có tinh thần, hoàn toàn không có biểu hiện mà một người bị mất ngủ thời gian dài phải có.

Lẽ nào anh đã sai?

Anh giữ chặt vai cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt kia, hỏi: “Hiệu Hiểu, có phải em bị mất ngủ hay không?”

Quả nhiên, tầm mắt Hiệu Hiểu có phần do dự, không nhìn thẳng vào mắt anh, “Không có!”

Lời nói thì chắc như đinh đóng cột, thế nhưng tầm mắt kia đã hoàn toàn bán đứng chủ nhân.

Ngay lập tức, anh giận đến mức phun lửa, người phụ nữ này hoàn toàn không biết tự chăm sóc cho mình. Khang Hi quyết định không nói những lời thừa thãi với cô nữa, trực tiếp động tay động chân.

“Á!” Sau khi Hiệu Hiểu bật một tiếng hoảng sợ thì đã bị anh bế ngang người, động tác vừa nhanh vừa chuẩn.

“Anh làm gì vậy? Thả tôi xuống!”

Cô dùng hết sức để đẩy anh, đuôi tóc phát qua mặt Khang Hi, mái tóc đen nhánh bóng mượt. Khẽ hít vào một hơi, một mùi hương thoang thoảng xộc thẳng vào mũi, khiến tay anh hơi run lên.

“Ngoan nào!” Anh trừng cô, thế nhưng giọng nói lại dịu dàng như một cơn gió thoảng.

“Anh đang làm phiền công việc của tôi!” Hiệu Hiểu đánh anh, sau khi đánh mấy cái mới giật mình nhận ra rằng mình chưa bao giờ có ý định động võ với Khang Hi. Điều này khiến cô hơi sững sờ.

“Công việc thì làm ban ngày, buổi tối dùng để ngủ.”

Cô không thích có người xen vào cuộc sống của mình, lập tức nổi giận, quăng ngay nguyên nhân vì sao mình lại không động võ với Khang Hi ra sau đầu.

“Tôi chưa muốn ngủ.” Cô tròn mắt nhìn.

“Hiệu Hiểu, mất ngủ là một loại bệnh!” Anh muốn cô hiểu một điều, sức khỏe không phải chuyện đùa.

“Tôi không bị mất ngủ!” Hiệu Hiểu khẳng khái không chịu thừa nhận.

Khang Hi không đối cứng với cô, đổi sang một lý do thoái thác khác, bảo: “Được rồi, em không mất ngủ, tôi mới bị mất ngủ, chúng ta chỉ tham khảo tầm quan trọng của làm việc và nghỉ ngơi đối với sức khỏe thôi.”

Cô không phản bác được, chẳng còn cách nào khác hơn là dùng sức đẩy anh mấy cái nữa.

Khang Hi ôm cô bước ra thư phòng, bế Hiệu Hiểu đến phòng ngủ của cô. Vốn định ném thẳng cô lên giường, thế nhưng cúi đầu nhìn lại thì anh không còn bình tĩnh được nữa. Vì đang tức giận nên bờ môi đỏ mọng của Hiệu Hiểu run run, như trái anh đào chín mọng chỉ chờ người đưa tay hái. Con người đen láy tõe lửa vì tức giận, mang tới vẻ quyến rũ đến nhộn nhạo mà anh chưa bao giờ được nhìn thấy, cứ như mình châu tủa sáng, hào quang của mỹ ngọc. Chiếc giường vừa mềm mại vừa ấm áp kia chỉ gần trong gang tấc, lúc này có một sức dụ dỗ cực kỳ dữ dội.

Anh cảm thấy ý chí của mình sắp vỡ vụn rồi, vội vàng lùi ra khỏi phòng!

“Anh đang làm gì vậy?” Ôm tới ôm lui thế này vui lắm chắc?

Cuối cùng, Khang Hi chọn ghế sofa trong phòng khách, sau khi ngồi xuống, vẫn ôm cô như cũ, để cô không thể không ngồi trên đùi của anh.

Lần đổi tư thế này khiến cô không được bình tĩnh, tư thế này quá mờ ám, tay cô dán lên ngực Khang Hi, nhiệt độ cơ thể của anh từ từ truyền vào lòng

bàn tay.

Anh dịu dàng xoa đầu cô, khẽ khàng đè xuống lồng ngực của mình, “Trước đây tôi cũng thường mất ngủ...”

Cô ngẩng đầu dậy, rõ ràng không tin lời anh, “Nói bậy!”

“Hiểu Hiểu, không phải vừa nói rồi à, là tôi bị mất ngủ...” Khang Hi cười khi nhìn cô.

Hiểu Hiểu bị chặn lại, không phản đối được lời nào.

“Chúng ta thử một cách chữa chứng mất ngủ xem sao.”

“Đếm cừ à?” Có thể thấy cô đã từng làm vậy.

“Lúc em bị mất ngủ, đếm cừ bằng tiếng Anh hay tiếng Trung?”

“Tiếng Trung, có gì không đúng à?”

Sau khi về nước cô mới bắt đầu bị mất ngủ, khi ấy Hiểu Hiểu đang ép mình dùng tiếng Trung, đương nhiên sẽ dùng chữ ‘cừ’!

“Đây là cách người phương Tây nghĩ ra, chỉ là người phương Tây dùng cách đếm cừ để thôi miên, lợi dụng tiềm thức mà thôi!”

Cô không hiểu rốt cuộc anh muốn nói gì, thì ra Khang Hi đã nghiên cứu kỹ rồi.

“Em xem, ‘cừ’ trong tiếng Anh là sheep, gần âm với sleep, thế nên đếm cừ thật ra là đang tự nói với mình: Ngủ đi! Ngủ đi! Còn cừ trong tiếng Trung và ngủ không hề đồng âm với nhau, thế nên dù em có đếm thế nào cũng vô dụng.”

Cô khẽ run lên, nghe anh nói như vậy, bỗng thấy rất có lý.

“Vậy phải đếm cái gì?”

“Từ đồng âm nhất của ‘giấc ngủ’ trong tiếng Trung là ‘sùi cảo’, thế nên theo đó mà làm, chúng ta nên đếm một bánh sùi cảo, hai bánh sùi cảo, ba bánh sùi cảo...” (*)

(*) Trong tiếng Trung, phiên âm của ‘giấc ngủ’ là /shuìjiào/, còn ‘sùi cảo’ là /shuǐjiǎo/

Ngay lập tức, đầu Hiểu Hiểu toàn vạch đen, đập vào người anh một cái, “Toàn khua môi múa mép, chọc tôi!”

Đếm sùi cảo để ngủ gì chứ, rõ ràng càng đếm càng... đói thì có!

Nghĩ lại, cô bỗng cảm thấy tức cười, khoe miệng không tự chủ mà cong lên, nhất thời, bao nhiêu tức giận đều bay biến.

Cô nhìn anh cười, phải thừa nhận rằng, trong cuộc đời hai mươi sáu năm qua của cô, chưa từng gặp một đàn ông nào giống anh cả, đặc biệt đến thế. Sợi dây đàn căng lên trong lòng bất ngờ bị kích thích, gây lên một tiếng ‘thịch’, khiến cô bất ngờ giật nảy.

“Nếu sùi cảo vô dụng thì tôi còn một phương pháp riêng.”

Cô đang ngẩn ra không biết đáp lại thế nào, dây đàn trong lòng càng rung động mãnh liệt hơn.

Đến khi Hiểu Hiểu kịp nhận ra thì mặt cô đã dán chặt lên lồng ngực của Khang Hi mất rồi. Nghe thấy tiếng tim đập âm vang, có lực của anh rất rõ.

Bình bịch... bình bịch... bình bịch... bình bịch...

Cứ mỗi lần nghe tim đập, thì trong lòng cô lại như có gì đó muốn tràn ra ngoài, rất ảm áp, lại có cảm giác rất an toàn.

Bình bịch... bình bịch... bình bịch... bình bịch...

Hiểu Hiểu nhắm mắt, thầm đếm theo tiết tấu kia.

Bình bịch... bình bịch... bình bịch... bình bịch...

Tiếng tim đập mạnh mẽ có lực khiến cô càng lúc càng yên tâm, yên tâm như thể đang được nằm trong nôi.

Khang Hi ngược đầu, vẻ mặt bình tĩnh mà yên lặng, khoe miệng kéo lên, nở nụ cười, – cô đang ngủ!

“Hiểu Hiểu, bây giờ tôi rất chắc chắn rằng, em thích tôi!”

Anh cúi đầu xuống, khuôn mặt tuấn tú từ từ tiến đến gần, hôn lên bờ môi đang không hề phòng bị của cô một cách dịu dàng đến vô tận, dịu dàng găm

cẩn, khẽ khàng mút vào, tựa như cô là một món bảo vật mà anh yêu quý, trân trọng nhất trên đời.

“Dù chỉ một chút thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hiếu Hiếu Tra Án

Tháng sáu Thượng Hải nổi tiếng với nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, khoảng thời gian hai giờ chiều là lúc khó chịu nhất trong ngày. Không khí vừa nóng vừa bức bối, mặt trời chiếu vào người như đồ lửa, nhựa đường khô giòn, nóng hổi, thậm chí còn bốc cả hơi nóng. Cứ như chỉ cần một que diêm thôi là có thể châm lửa được ngay, cứ một bước chân là thấy luồng khói trắng.

Hiếu Hiếu ngủ rất sâu, nhưng cả người rịn đầy mồ hôi, lúc mở mắt thì thấy cửa sổ chỉ được phủ bởi tấm rèm mỏng, mặt trời chiếu xuyên qua, chói lóa trong mắt.

Mấy giờ rồi?

Đến khi tỉnh táo lại thì mới phát hiện lúc này là chiều, cô lại ngủ thiếp đi. Ngủ một lúc mười tiếng đồng hồ, đã lâu rồi chưa có cảm giác tỉnh táo sáng khoái thế này, cô không nhận được, duỗi người, cảm thấy hơi xốc xếch, tóc tai rối bù, đưa tay sờ ra sau gáy mới biết cột tóc đã được tháo xuống, đặt ngay trên tủ ở đầu giường. Hiếu Hiếu sực nhớ tới hình ảnh trước khi ngủ, người căng cứng, hô hấp dồn dập, ngay lập tức, hai gò má mọc hai bông hoa đỏ lựng.

Hiếu Hiếu tóm lấy chăn kéo lên che mặt, cô vừa ngủ dậy, nghĩ đến cảnh được Khang Hi ôm lên giường, thế là nhìn xuống quần áo trên người theo bản năng.

Ừ, vẫn còn nguyên xi, coi như anh cũng biết điều đấy!

Cô trèo xuống giường, rời khỏi phòng ngủ. Vừa vừa thấy lập tức chạy tới, dụi dụi vào bắp chân chủ. Hiếu Hiếu nhìn một vòng xung quanh, nhưng chẳng thấy bóng dáng Khang Hi đâu cả.

Anh ấy đâu rồi?

Hiếu Hiếu vỗ lên trán Vừa, thông thả bước đến phòng khác, cửa phòng chỉ mở một khe hở nhỏ, cô cất giọng gọi thử: “Khang Hi?”

Bên trong không có động tĩnh gì.

Chẳng lẽ đã ra ngoài rồi?

Cô lặng lẽ đẩy cửa, sau khi nhìn thấy bóng người nằm trên giường, liền ngậm ngẩn.

Trên giường, Khang Hi đang say giấc, vì tư thế ngủ nên mái tóc đen nhánh lẳng lẳng tăn trên giường, chỉ lộ gò má bao quanh sống mũi rất đẹp, trên da thịt như có ánh sáng đang di động, lộ ra một vẻ hững hờ, tùy ý. Đôi môi khẽ hé mở khiến tất cả những điều này như biến mất, mang tới cảm giác trẻ con, có phần đáng yêu.

Anh ngủ rất say, trong không gian lặng thinh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều và sâu mà thôi.

Nửa thân trước lộ ra ngoài tấm chăn, cao lớn nổi trội, những đường nét hoàn mỹ như được khắc từ đá cẩm thạch cùng những đường vân cơ bắp đến là tinh tế.

Người đàn ông này, tại sao đến lúc ngủ cũng có thể đẹp như vậy chứ?

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên anh khẽ động, phần chân dưới eo trượt ra, lộ cặp quần màu xanh ngọc, dừng lại hững hờ trên phần mông rắn chắc thon gọn.

Màu kia cô thấy rất quen mắt, đúng là chiếc quần lót mà cô đã mua!

Hiếu Hiếu vội đi tới, kéo cái chăn lên, tránh phải nhìn thấy cảnh không nên thấy.

Nào nhờ chẳng biết có phải động tĩnh lớn quá hay không mà lại đánh thức anh, chỉ thấy lông mi Khang Hi run run, đôi mắt mơ màng từ từ mở ra, quay qua cô mỉm cười.

Nụ cười nào mị hoặc cực kỳ, chấn động lòng người hơn bao giờ hết, bỗng nhiên cô có cảm giác như bị thôi miên (*).

(*) Nguyên gốc: Hạ cổ (cổ: sâu độc)

“Hiếu Hiếu?”

Anh mơ màng gọi, duỗi tay ôm chặt cô vào lòng.

Hiếu Hiếu hơi giật mình, không dám động đậy. Tiếp theo anh cuộn mình, đặt cô dưới người. Hình như Khang Hi vẫn còn trong cõi mộng, nhãn thần vẫn còn mơ màng.

Tư thế kiểu này đúng là mờ ám, đã thế anh còn ăn mặc mát mẻ, trên người chỉ độc chiếc quần con. Trong khoảnh khắc khuôn mặt cô đỏ lựng, đầu cứ vù vù, trống rỗng. Vì đã tập võ nhiều năm nên thần kinh phản xạ nhạy cảm đã không chế tất cả, đưa tay chặn cổ anh lại, sau đó hất lên, đè Khang Hi qua một bên. Đầu gối thúc tới giáng một đòn thật mạnh vào bụng dưới của anh. Tất cả đều là bản năng, đến khi cô bình tĩnh trở lại thì trời đất đã đảo lộn, đè anh cứng ngắt xuống giường.

Lúc này thì Khang Hi đã hoàn toàn tỉnh táo, không còn chút mơ màng gì cả, gào lên đau đớn, “Hiếu Hiếu, em muốn giết tôi à!”

Cô giật mình, vội vàng bỏ tay ra, mặt đỏ đến tận mang tai, cãi lại: “Ai bảo anh mơ ngủ!”

Đúng là anh mơ ngủ thật, cứ tưởng đang mơ, trong đầu vẫn còn lưu lại hình ảnh khuôn mặt cô say ngủ rất dịu dàng. Nhưng lại ra tay quá độc ác, muốn nôn cả dịch mật ấy chứ.

Hiếu Hiếu cũng tự biết vừa rồi mình ra tay hơi nặng, lo lắng hỏi han: “Anh không sao chứ!”

Khang Hi không đáp, nhưng trong ánh mắt tràn ngập sự lên án với Hiếu Hiếu.

Bạo hành gia đình!

“Ai bảo anh... ban nãy...” Bốn chữ ý đồ bất chính cứ nghẹn trong cổ họng, cô đỏ mặt lúng túng, “Dù sao thì... dù sao thì cũng là do anh không tốt.”

Đây là lần đầu tiên thấy bộ dạng xấu hổ này của cô, Khang Hi không nhịn được mà trêu, “Oái oái, đau bụng quá, em qua đây xoa giúp tôi đi!”

Tuy cô ra tay hơi ác thật nhưng cũng chẳng nghiêm trọng tới vậy. Nếu mà nghiêm trọng thì anh đã hôn mê từ lâu. Nhưng cô ngại không định nói vậy, bảo xoa cho anh thì thôi cũng được, nhưng vì thấy anh chỉ mặc mỗi cái quần con, để tay ở đâu cũng kỳ cục, thế là chộp lấy cái gối, quăng thẳng vào mặt Khang Hi.

Khang Hi bị đập mà không hiểu vì sao, thế này là thế nào? Đã bạo hành gia đình rồi, an ủi cũng không có, còn cho ăn đòn đợt hai?

Quyền hành của người chồng đâu rồi!

“Hiếu Hiếu...”

Mới nói được mấy chữ thì cô đã cuốn chăn quăng lên người anh, quát lên: “Mặc quần vào!”

Lúc này Khang Hi mới cúi đầu nhìn xuống, đúng là ăn mặc hơi mát mẻ, những đường cong chỉ của riêng đàn ông đang lồ lộ ra thế kia...

Hiếu Hiếu không dám ở lâu thêm nữa, vội vàng chạy ra ngoài.

Anh nhoen môi, cười sáng rỡ.

Xấu hổ à?

Khang Hi mặc quần, chẳng có cảm giác thẹn thùng gì sất, ngược lại, còn có phần hí hửng.

Có điều, mấy chuyện này cũng một vừa hai phải thôi, tránh bị cô coi là biến thái.

Hiếu Hiếu chải răng, rửa mặt xong, lúc bước ra khỏi phòng vệ sinh thì đụng phải anh, ngay lập tức, khuôn mặt trắng bệch lại đỏ ửng, trông như con thỏ đang hoảng sợ, vội vàng tách ra, đi đường vòng.

Anh cũng không chọc ghẹo gì cô thêm, tự vào toilet, sau khi súc miệng rửa mặt xong thì tiến ra bếp.

Cả hai người đều ngủ hơn nửa ngày, chẳng có giọt nước nào vào bụng. Khang Hi thì chẳng ngại, lúc quay phim toàn thể thành quen, nhưng không nỡ để Hiếu Hiếu đói, thế là mở tủ lạnh, bên trong đầy nhóc nguyên liệu nấu ăn. Sau khi cô ngủ, anh đã lặng lẽ đặt cho người mang tới để chuẩn bị sẵn.

“Hiếu Hiếu, em ăn mì xào không!” Làm mì xào khá nhanh, cũng dễ tiêu hóa.

Lúc này, Hiếu Hiếu đã ăn mặc chỉnh tề, xuất hiện ở cửa, “Không cần, anh tự ăn đi, tôi có việc, phải ra ngoài một lúc.”

“Đi đâu vậy?” Khang Hi không ngờ cô lại ra ngoài. Hôm nay là thứ bảy cơ mà?

Hiếu Hiếu lấy đôi giày thể thao từ trong tủ, “Hiện trường xảy ra án mạng.”

Anh ngăn người, cô coi mình là cảnh sát thật rồi.

“Ăn rồi đi!” Không ăn sáng không ăn trưa mà đã vội vàng đi làm, thái độ chuyên nghiệp thế này khiến anh chỉ muốn đắm đuối.

“Không cần, tôi có mang bánh quy và nước khoáng trong balo.” Cô mang giày vào, đeo balo lên lưng, còn nói: “Khuya tôi mới về, anh không cần chờ tôi cùng ăn đâu, đúng rồi, nhớ gọi điện để mở cửa ra.”

Để anh ở lại nữa thì không chừng cô sẽ đích thân xử đẹp anh luôn.

Nói xong, rầm một tiếng, cửa đã bị đóng sập.

Chỉ để mặt khuôn mặt hung dữ của Khang Hi, đứng trân trân tại chỗ.

Chuột trong lu gạo, nhưng phải có gạo thì mới vui được chứ? Bây giờ không thấy gạo, anh còn tâm tình đâu mà nấu cơm.

Hiện trường xảy ra án mạng?

Khang Hi nhíu mày, chân dài sải bước vào thư phòng, đưa mắt tìm kiếm trên tấm bảng trắng một chút, tự động lơ đi những hình ảnh tàn nhẫn máu me kia. Khang Hi lăn lộn trong giới giải trí, năm ngoái vừa diễn xong một vai sát thủ biến thái, chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy, không có gì phải sợ lắm, sau khi xác định được địa điểm rồi, anh thay đồ, mở cửa đuổi theo.

Lúc này, bên ngoài như cái nồi đun, giam giữ, bao phủ tất cả có thể. Cái nóng oi bức khiến con người ta thật khó chịu, mỗi lần hít thở như cắn một miếng bánh bao nóng hổi, đến mức cổ họng cũng phả ra khói.

Hiếu Hiếu đi tới hiện trường vụ án, vừa bước xuống xe vẫn chưa thấy nóng, thế nhưng chỉ hai phút sau là đã thấy khó chịu. Có điều khi còn ở FBI, cô cũng từng phải chạy khắp nơi như thế này, thế nên cũng chẳng có gì đáng ngại lắm.

Chỉ là ánh mặt trời này hơi gay gắt, ngoài dự đoán của cô, chói chang đến mức khó mở mắt.

Đột nhiên, có một tán dù che nắng vẽ nên một đường vòng cung ngay trên đầu cô.

Hiếu Hiếu quay đầu lại, càng bất ngờ hơn: “Sao anh lại tới đây?”

Mặt Khang Hi thối hoắc, đương nhiên tâm tình vẫn chưa trở về như cũ, “Sợ em bị cảm nắng!”

Trời nắng như vậy mà cũng không biết mà mang thêm cái dù, đúng là chẳng biết tự chăm sóc mình chút nào.

“Trước nay sức khỏe tôi vốn rất tốt, sao bị cảm nắng cho được. Còn anh chạy lung tung ra đây làm gì?” Tuy rằng anh có mang một cặp kính râm to bản, thế nhưng giữa ban ngày ban mặt, nhờ đâu có ai nhận ra thì sao?

“Em yên tâm, ở đây không có ai nhận ra tôi đây.”

Đây là hiện trường xảy ra vụ án thứ nhất và thứ hai, tòa nhà đã bị bỏ hoang suốt bảy năm trời, cho dù ở dưới nắng mặt trời chói chang là thế, vậy mà cứ như một tòa thành cho người chết, ngoại trừ sự hoang tàn thì chẳng nhìn thấy bất kỳ màu sắc gì khác, dẫu không có gió vẫn có thể mang tới một trận bụi mịn mù.

Đừng nói chỉ tới fan hâm mộ, ngay cả bóng ma gì cũng chả thấy.

Vì đây là hiện trường án mạng nên đã bị cảnh sát phong tỏa từ lâu, cả những người vô gia cư cũng bị đuổi ra ngoài.

“Anh vào đây bằng cách nào?” Rõ ràng ngoài cửa có cảnh sát trông coi, không thể nào để anh vào đây tự do như thế được.

Mặt Khang Hi lạnh tanh đi tới bên cạnh cô, dùng bóng mình để che bớt nắng cho Hiếu Hiếu, thong thả nói: “Tôi bảo, tôi là chồng em, lúc đi em quên mang theo cơm hộp nên tôi mang tới cho.”

Đây là nói thật, thế nhưng các đồng chí cảnh sát nào thoải mái để anh vào khơi khơi như vậy. Hồng chứng minh mình không nói dối, anh còn để người ta nhìn chứng minh thư của mình, với cái tên Khang Hi, tỉ lệ xuất hiện trên truyền hình quá cao, ngay cái biển quảng cáo trên cái cổng đối diện kia cũng có mặt của anh, hoàn toàn không thể nào là giả được.

Các đồng chí cảnh sát rất hưng phấn, không ngờ có thể được biết một tin tức lớn thế này. Khang Hi còn đặt biệt nhắc nhở họ, nếu không tin thì có thể gọi điện thoại cho Tào Chấn để xác nhận.

E là bây giờ, cả cục công an đều biết họ là vợ chồng.

Ừ thì vợ chồng mới cưới, thăm thiết như keo sơn, hễ xa nhau một chút cũng không chịu được.

Hiếu Hiếu tròn tròn hai mắt, muốn rớt cằm xuống đất.

Anh khề nhún vai, “Cây ngay không sợ chết đứng, em sợ gì chứ?”

Hiếu Hiếu: “...”

Có đôi khi, cô chỉ hận không thể bóp anh chết quách cho xong.

Rốt cuộc không có cách nào đuổi Khang Hi đi, chỉ đành để anh theo, nhưng phải quy ước trước ba điều: không quấy rầy công việc của cô, không cho phép tùy tiện mở miệng, không cho phép động vào bất cứ vật gì ở hiện trường. Khang Hi lập tức đồng ý, cứ như chỉ cần không bị đuổi đi, anh làm ngựa cho cô cưỡi cũng được.

Hiếu Hiếu đi tới hiện trường vụ án thứ nhất, vì mặt trời quá chói chang nên bên trong cũng sáng rõ, băng cảnh giới màu vàng bị gió thổi rơi xuống đất. Vết máu vẫn còn lưu lại trên sàn nhà màu gạch, vì đã qua một thời gian lâu nên nay đã biến thành màu đen, thành những vết tròn. Tường chỉ có ba mặt, lộ ra cốt thép đã gỉ sét thành màu nâu bên trong. Trên tường vẫn còn giữ cái móc dùng để treo người.

Hiện trường thế này thì không có máu me bết bết gì, cả mùi tanh hôi của máu cũng chẳng còn, thế nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy sồn gai ốc như trước.

Hiếu Hiếu nhíu mày nhìn khắp nơi, trong đầu bắt đầu hình thành hiện trường gây án ban đầu, có người chết, cũng có hung thủ. Điều thú vị và kỳ diệu nhất trong Tâm lý học tội phạm là lợi dụng những chi tiết, tìm ra điểm mấu chốt chứ không phải tưởng tượng vô căn cứ, phải tìm được lý do tại sao hung thủ lại làm như vậy.

Căn cứ vào tình trạng tử vong của nạn nhân, cô quy về một khả năng.

Hung thủ là phụ nữ.

Có điều Hiếu Hiếu không biết tại sao hung thủ lại muốn chọn chỗ này? Và làm thế nào để lừa người chết vào đây?

Đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cô hoàn toàn không để ý tới ánh mắt Khang Hi nhìn mình đang sáng rõ.

Trong mắt anh, Hiếu Hiếu luôn là người tỏa sáng bất cứ lúc nào, mỗi một nụ cười mỉm cũng khiến anh say đắm. Thế nhưng cô bây giờ, con người trong suốt sáng ngời, tựa như ngọn đèn thủy tinh tinh xảo, lộ ra một vẻ anh khí, càng chiếu rọi xung quanh nhiều hơn.

Quả thật, phụ nữ đang làm việc là xinh đẹp nhất, có một cảm giác rất lay động lòng người.

Có thể thấy cô rất thích công việc này, cũng không cảm thấy đau khổ vì bóng ma quá khứ. Chỉ là anh không chắc có thật vậy hay không, nhưng chí ít, bây giờ cô có vẻ rất hăng hái.

Khang Hi quyết định khi trở về phải nghiêm túc nghiên cứu Tâm lý học tội phạm thế nào, vợ thích thì mình cũng phải thích.

Thấy cô trầm tư không nói, trán đỏ mồ hôi hột, Khang Hi lặng lẽ đi tới, lau mồ hôi thay.

Hiếu Hiếu đã quen với kiểu tự tung tự tác này của anh, không tránh, còn đưa tay về phía Khang Hi.

Khang Hi hơi sùng sốt một chút, nhớ tới qua cô cũng đưa tay như thế, chắc là muốn uống gì đó. Thế là lôi một chai trà xanh từ trong balo ra. Trong balo chứa không ít đồ: Quạt, khăn tay, khăn giấy ướt, còn có hai lát sandwich, mấy chai nước. Đều được mua lúc đuổi theo cô, sau khi liên hệ với Kế Hiếu Nam đã chọn mà mang theo.

Hiếu Hiếu cau mày hỏi: “Sao lại không phải là cà phê?”

“Bụng rỗng mà uống cà phê gì?” Không biết cà phê sẽ làm đau dạ dày sao.

“Nhưng lúc suy nghĩ tôi thích uống cà phê cơ.” Để tinh thần tỉnh táo.

Cô chỉ kể lại một sự thật vậy thôi, thế mà vào tai Khang Hi lại như đang làm nũng.

Anh lại lau mồ hôi trán thay cô, dỗ dành: “Vậy em ăn sandwich đi, để tôi mua chạy đi mua cà phê cho em.”

Ăn no rồi thì cô muốn làm gì cũng được, trời nóng thế này, anh chỉ sợ cô ăn không tiêu thôi.

Hiếu Hiếu lắc đầu: “Lúc suy nghĩ tôi không thích ăn gì cả.” Có vài người càng đói thì đầu óc càng tỉnh táo.

“Lý thuyết quỷ quái gì vậy, có được khoa học chứng minh không?”

Để anh khỏi thao thao bất tuyệt như lúc nói về chuyện mất ngủ tối qua, cô liếc mắt trừng Khang Hi, đưa tay lên miệng làm động tác kéo phéc-mơ-tuya.

Ý rằng đang muốn nhắc nhở anh, không cho phép nói.

Khang Hi lập tức ngậm miệng, làm một mỹ nam tử yên lặng ở bên cạnh Hiểu Hiểu.

Lúc Hiểu Hiểu lại tiếp tục tìm đầu mối, anh chẳng ngồi không, cầm quạt phe phẩy sau lưng cô. Nếu để Cảnh Bất Mị thấy cảnh này thì sẽ sợ đến mức rớt răng cửa mất, đây là việc mà Cảnh đại thái giám bình thường hay làm cơ mà.

Khang Hi cũng chẳng biết tình tiết về điều tra vụ án, thấy Hiểu Hiểu ngồi chồm hổm dưới đất, sờ đông một cái, tây một cái, thế là bắt đầu lục tìm khăn giấy trong bao, chờ cô đứng dậy thì lập tức đưa tới, động tác liên tục vừa hoa lệ vừa chính xác, lưu loát như y tá đưa dao trong lúc phẫu thuật.

Lúc kiểm tra xong hiện trường vụ án đầu tiên, Hiểu Hiểu lập tức đi tới hiện trường phát hiện vụ thứ hai ngay. Khang Hi ở đằng sau, cun cút đi theo như cái đuôi nhỏ.

Hai người tới phòng tắm lâu hai, lướt qua băng cảnh giới, đi tới cạnh bồn tắm, tấm gỗ vẫn còn đặt trên bồn, nhưng dung dịch axit clohydric bên trong đã được bên giám định rút hết. Tỉ lệ axit trong dung dịch không nhiều lắm, thế nhưng cũng đủ khiến người ta chết trong đau đớn.

Vì đã qua nhiều năm nên nay đã không còn có thể nhìn được màu sắc vốn dĩ của cái bồn tắm trắng men, những chỗ bong ra lộ lớp gỉ sét rất dày.

Đa số các sát thủ biến thái sẽ có phương pháp giết người thống nhất nhau, vì quen tay hay việc, có thể không ngừng tiến hóa, giết càng nhiều người thì thủ pháp càng gọn gàng, lại có thể rút ngắn thời gian. Thế nhưng tên hung thủ này, hoàn toàn không như bình thường.

Ngay từ đầu cảnh sát cũng nghi ngờ có lẽ hung thủ không phải một người, vì kiểu chết của người thứ ba cũng hoàn toàn khác biệt. Chỉ vì ba người đều làm trong ngành giáo dục, rõ ràng có điểm trùng hợp, nếu nói không phải là một tên hung thủ gây ra thì quá là trùng hợp rồi.

Đây là nghi vấn thứ ba mà cô đã liệt kê – hung thủ dùng những thủ đoạn giết người khác biệt như thế, nhất định vì có lý do gì đó.

“Khang Hi, anh giúp tôi một việc được không?”

Trong mắt anh có vẻ ngạc nhiên, không hỏi lại, chờ cô sai bảo.

“Nằm lên đó đi!” Cô chỉ lên tấm che trên bồn tắm.

Đây là miếng đệm mà người chết từng nằm qua, anh cũng không mê tín, chiều vợ là trách nhiệm thiêng liêng của đàn ông Khang gia, – đây là di truyền.

Khang Hi nghe lời bò lên, “Thế này à?”

Hiểu Hiểu chỉnh lại tư thế của anh, “Phải nằm sấp ấy.”

“Nằm sấp?” Nằm thế nào mới được đây? Phần bụng trên không được tấm che đỡ, chỉ có thể dựa vào cơ bụng để giữ cơ thể nằm ngang.

Dựa theo chỉ thị của cô, anh nằm sấp một cách rất hoàn hảo, nhờ rèn luyện thời gian dài nên có thể chống đỡ được lâu, không đâm đầu xuống bồn. Anh không mắc bệnh sạch sẽ thái quá, thế nhưng vốn thích sạch sẽ từ nhỏ, còn mùi trong bồn thì chẳng dễ ngửi tí nào. Nếu người khác bảo anh làm vậy thì Khang Hi đã dùng mất đâm chết đối phương từ đời nào rồi.

“Tưởng tượng thử xem, nếu trong bồn có axit clohydric, anh lại bị trói, điều đầu tiên anh nghĩ là gì? Nào, phát huy khả năng diễn xuất của anh đi.”

Khang Hi từ từ nhập vai, “Tôi có thể chửi tục được không?” Trừ việc này thì anh chẳng thể nghĩ ra gì khác.

Cô cười, “Anh muốn chửi gì cơ?”

“Địch mẹ mười tám đời tổ tông nhà hần!”

Giết người bằng cách đâm đầu người xuống đất thế này thì căn bản không phải giết mà là hành hạ, hành hạ đến chết mới thôi!

Hiểu Hiểu hỏi: “Anh không muốn cầu xin tha thứ sao?”

“Bị trói như thế thì chẳng thoát được, có chết cũng chỉ là vấn đề thời gian, xin tha gì nữa?”

“Bingo!”

Không sai, chuyện xin tha đã không còn nghĩa lý gì cả, chỉ là ngay từ đầu, lúc đầu chìm vào trong bể axit thì sự sụp đổ tâm lý rất nghiêm trọng, chẳng bao lâu sẽ từ trạng chửi chửi chuyển thành xin tha, cuối cùng chẳng còn sức mà cầu xin gì nữa.

Nhất định hung thủ sẽ cảm thấy rất hưng phấn! Là báo thù! Hung thủ cực kỳ căm hận nạn nhân, hận thù sâu đậm đến mức đủ để dù người chết chửi bậy hay xin tha thì cũng khiến hung thủ thành một ác quỷ đang cực kỳ hưng phấn.

“Được rồi, anh có thể đứng dậy rồi!” Cô nói.

“Vậy thôi à? Tôi nghĩ còn có thể giữ được một lúc nữa.”

Anh chơi chưa đã ghiền.

Hiều Hiểu chọc ghẹo nói: “Nếu anh giữ cơ thể song song thế này, không để đầu rớt xuống thì có thể giữ được mấy phút?”

Khang Hi nghiêng ngả đánh giá, “45 phút thì vô tư.” Cơ bụng của anh đầu phải luyện chơi.

“Thật à?”

“Kỷ lục chống đẩy cao nhất của tôi là ba tiếng đồng hồ.” Có mấy lần anh trải qua chương trình truyền hình thực tế mạo hiểm, có một tiết mục là chống đẩy, không phải nói khoác đâu, “Thế nào? Hải lòng chưa?”

Hiều Hiểu ngẩn người, “Gi cơ?”

Ánh sáng trong con ngươi Khang Hi lấp lánh, nháy mắt với cô, “Tôi có sức lắm! Cũng không tệ phải không! Có thể kéo dài!”

Anh còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘kéo dài’ khiến Hiểu Hiểu nghe thấy, nhất thời mặt mày đỏ ửng.

Người này lại chọc ghẹo cô rồi.

Hiều Hiểu đưa tay cốc đầu anh, “Ai bảo anh lại nói bậy này.”

Khang Hi không phòng bị, cô vừa nói xong thì đầu anh bị cốc một tiếng cốp.

“Hiều Hiểu, tôi nói thật mà!”

“Anh còn dám nói nữa!” Cô rút tấm gỗ để anh té xuống, mặc kệ Khang Hi sống chết thế nào, cứ thế mà bỏ đi.

Khang Hi bò ra khỏi bồn tắm, cả người lấm lem, cái áo trắng bị dính nước bẩn trong bồn, ngay lập tức thành cái giẻ lau. Anh cũng không chú ý, chỉ tùy tiện phủi đi, vội vàng chạy ra ngoài đuổi theo Hiểu Hiểu.

“Về chưa?” Anh đi theo sau cô, lấy khăn giấy ướt lau vết bẩn trên mặt.

Hiều Hiểu càng cố ý bước chân nhanh hơn, không quen tâm đến anh, cứ tiếp tục đi về phía trước, cũng chẳng biết mình muốn đi đâu.

Thấy cô không nói lời nào, Khang Hi biết điều không nói nữa, yên lặng làm đuôi của cô.

Dọc đường đi, Hiểu Hiểu vẫn luôn chú ý cảnh vật xung quanh, đôi lúc dừng lại suy nghĩ, khi thì lấy bút ra viết về gì đó.

Khang Hi nhìn sắc trời, lúc này nắng chiều từ từ rớt xuống, đằng mây ở chân trời được nhuộm thành ráng chiều, rực rỡ một màu đỏ thắm, cũng bắt đầu nổi gió. Chênh liệch nhiệt độ giữa ngày và đêm rất lớn, đi ra ngoài cảm thấy hơi se lạnh, anh lấy một cái áo khoác gió trong balo ra, phủ lên cho cô.

Hiều Hiểu lại lặng lẽ không nói, tiếp tục chìm vào suy nghĩ của mình.

Mãi lâu sau, cô đột nhiên quay đầu, nghiêm túc hỏi: “Khang Hi, đàn ông đều thích đánh dã chiến phải không?”

Câu hỏi không đầu không đuôi khiến Khang Hi giật nảy, mãi lâu sau cũng không nói nên lời. Có thể chắc chắn rằng điều cô muốn hỏi không phải trò bất chước như quân đội.

Anh nên trả lời là thích? Hay không thích đây?

Cô chờ đến sốt ruột, “Phải suy nghĩ lâu thế à?”

Khang Hi ho khan, lấm lét liếc trộm cô, đáp, “Tôi chưa thử thì làm sao biết có thích hay không?”

Hiều Hiểu lại hỏi tiếp: “Vậy rốt cuộc là thích hay không thích vậy?”

“Đừng hỏi nữa, mặt trời cũng xuống núi rồi, về nhà!” Anh sai bước, kéo cô về.

Đột nhiên cảm thấy hình như quang cảnh xung quanh rất thích hợp để đánh dã chiến, mặt Khang Hi nổi màu đỏ khả nghi.

“Khang Hi, anh vẫn chưa trả lời tôi?” Cô hỏi dồn.

“Im lặng!” Chỗ này khiến anh thấy nguy hiểm hơn ở nhà cô nữa.

Hiệu Hiểu: “...”

Kỳ lạ, sao tự nhiên anh lại thấy hưng phấn thế này.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Khu Trò Chơi Bỏ Hoang

Lúc hai người quay lại Phúc Đề thì nắng chiều chỉ còn chút hui hắt cuối cùng, như cá vẩy vùng trong biển lớn, thi thoảng tung mình khoe chiếc vảy màu quả quyết. Đã sẫm sẫm tối, dần không còn thấy được màu sắc gì, có vài ngôi sao nho nhỏ phát sáng yếu ớt, gió từ từ thổi tới từng trận mát rượi, mang hết bao nóng bức ban ngày, khiến người ta cảm thấy dễ chịu, thoải mái vô cùng.

Vì đuổi theo cô nên Khang Hi quên mất phải gọi điện thoại cho quản lý, lỡ mất thời gian, vẫn có nhà mà không thể về như trước. Hiểu Hiểu chẳng còn cách nào khác, đành phải để anh tiếp tục ngủ lại.

Ấy vậy mà Khang Hi đã hoàn toàn xem nhà cô như địa bàn của mình, không hề khách khí, vừa về nhà đã đổi dép, vào phòng tắm, la hét đòi tắm. Người anh dơ hây, trông như vừa làm việc ở công trường xây dựng nào đó về, lại còn phảng phất mùi kỳ lạ, đúng là tổn hại hình tượng.

Tắm rửa xong, anh thoải mái nhẹ nhàng bước ra, trên mặt vẫn còn hơi nóng sau khi tắm. Không hổ là người lăn lộn trong giới giải trí, dưỡng da có nghề, mặt căng mướt.

Hiệu Hiểu thay một bộ quần áo ở nhà, trốn trong thư phòng, dùng bút dầu vẽ những ký hiệu chỉ có mình cô mới đọc được.

Anh thò đầu vào dò xét, “Tối nay muốn ăn gì?”

Cô cắn nắp bút, đáp qua loa: “Gì cũng được!” Rõ ràng tâm trí đang không đặt trong chuyện ăn uống.

Khang Hi cũng không hỏi nữa, nhẹ nhàng đóng cửa thư phòng, chạy vào bếp nấu cơm tối.

Cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì, không nên làm món nhiều dầu mỡ, món gì dễ tiêu hóa thì tốt hơn. Quét các công thức nấu ăn trong đầu một lượt, kết hợp nguyên liệu có trong tủ lạnh, anh đã chọn được thực đơn. Đầu tiên làm một ly chocolate nóng mang tới thư phòng, sau đó là mấy cái bánh bao trứng muối trắng tinh, đặc biệt lại được làm nhỏ nhỏ, dễ dàng ăn nguyên một cái một lần. Đầu được làm toàn bộ bằng tay, bằng tất cả tấm lòng.

Hiệu Hiểu bận rộn suy nghĩ về vụ án, bắt được cái gì thì cho vào miệng, hoàn toàn chẳng để tâm mình đang ăn gì, nhưng vị giác rất thành thật, thi thoảng khiến cô phải lẩm bầm hai chữ ‘Ngon quá’.

Khang Hi lại tiếp tục bận rộn trong bếp, vẻ mặt rất sung sướng, còn ngậm nga, rõ ràng đang cực kì hưởng thụ thú vui khi đàn ông nội trợ. Vòng và Nếp ngồi chồm hổm đằng sau, phe phẩy đuôi to, mắt chăm chăm nhìn đồng hồ ăn ngon trên bàn bếp.

Xưa nay có câu Quân tử tránh xa nhà bếp, ý muốn nói: Việc nấu cơm là của đàn bà, không chỉ phải làm cho tốt mà còn phải bung bê bày biện, đàn ông chỉ cần ăn thôi là được.

Ấy nhưng anh lại nghĩ, đàn ông có mồm thì đàn bà cũng có miệng, đều cần phải ăn. Vậy thì tại sao chỉ có phụ nữ nấu cơm, tại sao đàn ông lại không thể xuống bếp? Phụ nữ của mình thì mình nuôi, chuyện này quá dĩ nhiên.

Anh cầm chén gia vị, nêm nếm mặn nhạt, hài lòng gật đầu, tắt bếp, một nồi canh gà hầm nấm hương và bào ngư đã xong.

Hiệu Hiểu ra khỏi thư phòng, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm, vừa ăn lót dạ rồi nên không đói lắm, thế nhưng lại bị mùi thơm này quyến rũ không kiềm được, đưa mắt nhìn Khang Hi trong bếp. Hình ảnh ấy đẹp như quảng cáo trong TV, những thiết bị vốn tầm thường tạp nham trong bếp nhảy mắt như được biến thành hàng cao cấp.

Nói chung cũng vì hiệu ứng của ngôi sao đấy. Tin chắc rằng dù anh có quảng cáo sản phẩm nào thì nhất định cũng bán đắt cả thôi.

Khang Hi bung canh gà tới bàn, bốn mặn một canh, có chay có mặn, màu sắc lại bắt mắt, “Đi rửa tay rồi ra ăn cơm.”

Hiệu Hiểu đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, vừa qua tám giờ. Theo quy luật sinh hoạt của cô, sau tám giờ thì hiếm khi ăn cái gì, thế nhưng chân chừ một lúc vẫn đi rửa tay.

“Uống canh trước đã.”

Vị canh thơm nồng, mùi thịt gà và bào ngư ngào ngạt. Từ tận đáy lòng, cô thầm tán thưởng tài nấu nướng của anh, để anh ngủ lại cũng không phải toàn chuyện xấu.

“Nguyên liệu này ở đâu vậy?” Cô không nhớ rằng tối qua mình có mua những thứ này.

“Tôi bảo Hải Lăng mang tới, cậu ấy rất biết cách chọn nguyên liệu.” Chỉ cần anh dặn dò thì dù ngàn dặm xa xôi, Hải Lăng cũng mang tới thôi.

Anh đã ngâm bào ngư từ sáng sớm, thế nên cũng tiết kiệm được nhiều công sức.

Hiểu Hiểu nhớ Hải Lăng, đó là người bạn cùng trung học với anh, chủ cửa hàng ‘Vợ tôi thích ăn mặn’.

“Vậy anh còn xuống bếp à, để cậu ta nấu rồi giao luôn không được sao?” Không chỉ nhớ người mà cô còn nhớ tiệm cậu ta có dịch vụ giao hàng tận nơi.

Anh gấp một đĩa bách hợp xào cần tây vào chén cô, ảm ức nói: “Em chê tôi nấu không ngon bằng cậu ta?”

Hiểu Hiểu vội vàng lắc đầu, “Tôi chỉ nghĩ không cần phiền phức vậy thôi.”

“Tôi không thấy phiền thì em phiền chỗ gì? Sao em lại cứ nhớ người khác vậy.” Bữa cơm mà người phụ nữ này ăn là bao tâm huyết của anh đấy.

Lần này thì đến phiên cô tròn tròn mắt, thi thoảng chẳng hiểu nổi suy nghĩ của anh, nghe thế nào lại cứ như đang ghen.

“Được rồi, anh không thấy phiền thì được.”

Quen với nhau lâu, cô đã học được một điều. Ấy chính là cứ xuôi theo ý anh, anh sẽ ngoan ngoãn như một chú cún thôi.

Phụt!

Y chang Nếp.

Khang Hi thấy cô bật cười, chẳng biết đang cười gì, chỉ thấy bên khoe môi lộ hai cái má lúm trông như hoa nở, cũng không kiềm được mà cười theo.

Anh cười trông rất trong sáng, thân nhiên, hai mắt cong cong như trăng lưỡi liềm, cười đến xán lạn, rực rỡ, chiếu lấp lánh, như có một sức quyến rũ đặc biệt khiến người ta không thể dời mắt, cứ nhìn anh thật lâu.

Mắt cô nhìn lâu không chớp, như thể đã quên hết trời trăng mà không hề hay biết.

Trong lòng Khang Hi thầm đắc ý. Cả người của anh đều là của em cơ mà, còn nhìn chăm chăm như thế làm gì? Muốn cúi đầu hôn một cái thật mạnh lên môi quá đi thôi. Tiếc là với sự chậm tiêu của Hiểu Hiểu, nếu không phải chính cô tự nhận ra mình đã thích anh thì tất cả đều vô dụng thôi.

Anh nở nụ cười mờ ám, định bụng chờ cô ngủ say rồi sẽ hôn cho thật đã.

Hai người ăn cơm xong, Hiểu Hiểu chủ động đòi rửa chén thì bị anh đẩy khỏi bếp, rảnh rồi không còn việc gì khác đành vào thư phòng, sắp xếp các tài liệu lại một lượt, cảm thấy đã tiêu hóa xong thì mang quần áo sạch vào phòng tắm.

Lúc đi ra thì thấy Khang Hi đang ngồi trên salon xem tivi, kênh tài liệu, trên khay có một ấm trà và hai cái ly.

Cảm giác này cứ như một đôi vợ chồng. Cô ngẩn người. Tại sao lại có thể có cảm giác này chứ?

“Sao không sấy tóc cho khô đi?”

“Sấy rồi!” Cô có sấy rồi, chỉ là không thích sấy khô quá thôi.

Anh vỗ vào vị trí bên cạnh, “Qua đây, không sấy khô tóc dễ bị nám lắm.”

Hiểu Hiểu lớn lên ở Mỹ, cảm thấy chả sao hết. Thế nhưng kỳ lạ là cô lại ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống bên cạnh anh, để mặc Khang Hi tùy ý sấy khô tóc mình, còn chải cho thật suôn mượt.

Anh đưa một ly trà cho cô, “Đại hồng bào!” (*Tên một loại trà cao cấp)

Bình trà trên bàn chính là ấm tử sa có bức tự họa của anh, vừa nghĩ tới bức vẽ đó, Hiểu Hiểu liền cảm thấy như đang ngồi trên chông.

“Tôi... tôi mệt rồi, về phòng trước đây.”

“Ừ! Em ngủ ngon!” Anh vẫn đang chăm chú xem tivi, như thể tiết mục ấy rất hay.

Hiểu Hiểu nằm trên giường, lẩn qua lộn lại mãi mà không ngủ được. Hồi lâu sau, cô đứng dậy, ngồi tựa vào đầu giường, nghiêm túc nhớ lại tiếng tim đập của anh, thứ âm thanh khiến cô vừa cảm thấy ấm áp và an toàn. Ấy nhưng lại chẳng có hiệu quả gì.

Đồng hồ đã vượt qua mười một giờ. Cô xuống giường, quyết định tới thư phòng để tiếp tục công việc, thế nhưng tới phòng khách thì phát hiện Khang Hi vẫn còn đang ngồi trên salon.

“Sao anh vẫn chưa ngủ?”

“Chờ em!”

Hiếu Hiếu khẽ run, “Sao cơ?”

Khang Hi giang hai cánh tay về phía cô, thoạt trông thật rộng lớn, tưởng như có thể chống đỡ mọi biến thù.

“Đến đây! Máy việc như mắt ngủ, tốt nhất phải có kiên trì.”

Hiếu Hiếu không thể không thừa nhận, những lúc thế này mà có anh thì cảm thấy tốt biết bao. Nhưng cô cũng có yêu cầu của mình.

“Tôi không muốn ngồi lên đùi anh!” Cứ nghĩ là cô cảm thấy rất xấu hổ.

“Không ngồi lên đùi cũng không sao, tôi cho em chọn chỗ miễn phí!”

Hiếu Hiếu: “...”

Nếu anh không nói những câu đùa giỡn như vậy thì tin chắc sẽ tốt hơn nhiều.

Đến tận trưa ngày hôm sau, Hiếu Hiếu vẫn rời khỏi nhà ngay lúc mặt trời chói chang như thế, chuẩn bị đi tới hiện trường phát hiện nạn nhân thứ ba. Vốn cô muốn lên rồi đi, thế nhưng như thể Khang Hi đã đoán trước. Lúc cô vừa rời khỏi giường thì anh đã áo quần mũ nón chỉnh tề, còn làm cả com hộp, kèm một bình nước ô mai ướp lạnh ngon lành.

Hai ngày qua cô đã ngủ rất ngon, lúc tỉnh giấc thì mặt trời đã lên cao, đến chạy bộ buổi sáng cũng lười.

“Anh rảnh lắm à?”

Khang Hi nhắm mắt nhắm mũi đi theo Hiếu Hiếu, “Nghệ thuật bắt nguồn thì cuộc sống, cao hơn cả là sinh hoạt đời thường. Tôi chỉ tự trải nghiệm mà thôi.”

Được nửa đường, cô lại hỏi: “Anh đã gọi cho bên quản lý chưa?”

“Gọi rồi, đã hẹn bọn họ tới nay tới, tôi có thể trả tiền làm thêm giờ.”

Quyết tâm muốn thành cái đuôi của Hiếu Hiếu đây mà.

Cô không nói lại anh, cũng chẳng đuổi được, đành để anh đi theo. Hai người lên xe, xuất phát từ garage, lái về phía ngoại ô thành phố Thượng Hải.

Hiện trường vụ án thứ ba là một khu trò chơi đã bị bỏ hoang mười mấy năm nay.

Nghe báo chủ đề của khu trò chơi này là ‘Wonderland’. Nhà thầu từng nói rằng, sau khi được xây xong sẽ thành ‘khu trò chơi lớn nhất Châu Á’. Thế nhưng vì chính quyền địa phương và thôn dân không thể thỏa thuận giá đất nên phải dừng việc xây dựng. Mãi đến sáu năm trước, nhà thầu cố gắng khởi động công trình này lần nữa, thế nhưng vì không theo kịp các hạng mục, chỉ toàn tham khảo những thiết bị của khu trò chơi nước ngoài, khiến nhà đầu tư thấy không có tương lai, vội vàng rút vốn nên dòng tiền bị đứt, không còn cách nào khác là bỏ hoang.

Vì chủ đề vòng quanh trái đất nên nơi này đã mô phỏng không ít những kiến trúc nổi tiếng như: Tháp Eiffel, Khải Hoàn Môn Paris, Kim tự tháp Ai Cập, Đấu trường La Mã, Tháp nghiêng Pisa, thậm chí cả Vạn Lý Trường Thành. Đứng nhìn từ trên cao, cứ như một trái đất còn lại sau khi nhân loại đã bị tiêu diệt, cảm giác hơi rợn người.

Đi qua cổng khu trò chơi trên con đường lát đá trắng đã rạn nứt từ lâu, thậm chí có vài phiến đá còn bị người ta lấy mất. Có vài cái hồ trống, khi mưa xuống sẽ thành vũng nước đọng, từ lúc sẫm uất đến tiêu điều thế này, vẫn đứng lẻ loi hoài nơi ấy. Cổng của quảng trường, bê tông cốt thép và mấy tòa tháp cho thấy một đoạn lịch sử suy bại và thê lương ngày xưa.

Thật ra, trên thế giới có không ít những khu trò chơi bị bỏ hoang giống thế này, đó là nơi yêu thích nhất của các nhiếp ảnh gia chụp cảnh đồ nát. Vì diện tích khổng lồ nên nhà thầu phải giăng lưới sắt xung quanh, tránh người ngoài ra vào. Ấy nhưng thật ra cũng vô dụng thôi, hoàn toàn không thể ngăn được những người thích cảnh hoang phế. Bọn họ thích cái cảm giác đồ nát thế này.

Vì đã bỏ hoang lâu nên lưới sắt cũng đã sụp, sương mù dày đặc bủa vây xung quanh, cứ lượn lờ quanh những cây mọc hoang. Mọi thiết bị đều gỉ sét, vừa vào như thể đặt chân tới một vùng đất quỷ mị lạ kì, mỗi bước đi đều cảm thấy sẽ có một con quái vật nào đó chạy đến. Dù là một người đàn ông trưởng thành như Khang Hi cũng cảm thấy ngán ngấm, sờ sờ.

Chốn bỏ hoang là những nơi thích hợp để nói chuyện ma quỷ nhất. Có mấy người rì tai nhau, khi thấy bức tượng trong đó, lúc trở ra tinh thần thất thường. Kề lại bảo chụp được linh hồn của một bé gái, thậm chí còn nói bên trong có cửa địa ngục. Lời đồn càng lúc càng nhiều hơn, lâu dần không ai dám tới gần nữa, khiến khu trò chơi càng tàn mất một cảm giác quý dị, người sống chờ đến gần.

Hiểu Hiểu như thể chẳng cảm thấy gì, cầm bản đồ đi xăm xăm vào trong. Cô đi ngang qua Tàu lượn siêu tốc với còi đại mọc cao, xe tham quan nay chỉ còn lại một chiếc khung sắt trơ trọi, nhà ma rách nát, trên con thuyền hải tặc, mặt trên phủ đầy rêu xanh, bây giờ nhìn những bộ xương không lồ kia, hoàn toàn có thể khiến người ta sợ đến mức sinh bệnh tim.

Nếu bộ phim Công viên kỷ Jura muốn quay lại thì hoàn toàn có thể nghĩ tới nơi này, chẳng cần dùng bất kỳ hiệu ứng đặc biệt nào làm chi.

Đột nhiên bụi cỏ cách đó không xa bỗng rung lên, cô còn chưa kịp phản ứng thì Khang Hi đã chắn ngay trước mặt, một bộ che chở bảo vệ.

“Không sao đâu! Chắc là mấy con thú nhỏ ra ngoài kiếm ăn thôi.” Thật ra cô không hề sợ chút nào.

Lại một tiếng soạt vang lên, có bóng đen nho nhỏ nhảy ra ngoài, là một con thỏ rừng. Hai con mắt tròn của nó dè dặt nhìn hai người, sau đó vội vàng nhảy vào bụi cỏ trốn mất.

“Nhìn kia, đã bảo là thú nhỏ thôi.” Cô vỗ vỗ vào lưng anh, “Đi nào!”

Khang Hi lại đứng yên không nhúc nhích, lúc Hiểu Hiểu ló đầu ra nhìn thì phát hiện mặt anh trắng bệch.

Thì ra gan anh nhỏ xíu!

Hiểu Hiểu muốn cười, thế nhưng nghĩ tới việc anh sợ chết đến mức mà vẫn đứng ra bảo vệ mình, làm thế nào cũng không cười được, ngược lại, cảm thấy xúc động, ảm áp quá.

Thấy Khang Hi vẫn còn đứng ngây ở đó, bàn tay nhỏ nhắn ảm áp của cô đưa tới cạnh tay anh, nắm chặt lấy.

“Đã không muốn cho anh đi rồi, đáng ra anh không nên tới đây, giờ đã biết sợ chưa hả!” Hiểu Hiểu như cô nuôi dạy trẻ, nắm tay anh đi về phía trước, “Anh đừng có khóc nhè đấy.”

Khóc gì chứ? Lúc cô chủ động nắm tay anh dắt đi, Khang Hi khoái chí đến mức không biết trời trăng, nom ngoan ngoãn như chú cừu non.

Khi đàn ông tỏ ra yếu đuối trước mặt người con gái mình thích thì không gọi là nhu nhược hèn yếu mà là tình thú đó.

Đi khoảng được mười lăm phút mới nhìn thấy khu vực được giăng bằng cánh giới màu vàng, là một khu rừng. Không biết để làm gì mà thấy ở đây có vài căn nhà gỗ nhỏ, có một núi rác ở cách đó không xa, thu hút không ít lũ quạ.

Hiểu Hiểu đi tới trước một cây nọ, trên cây toàn những vết màu nâu thâm đen, chẳng cần nói gì hơn, đây chắc chắn là máu. Là những vết máu li ti, đông một chút, tây một chút, ngổn ngang, không có quy luật gì.

Cô nhú mày nhìn ngó, rồi ngoác tay về phía anh.

“Bây giờ cần phải làm gì?”

“Anh dựa vào thân cây rồi ngồi xuống đi!”

Khang Hi là một cộng sự hợp tác nhất, cô nói gì nghe đấy.

Cô lẩm bẩm: “Nạn nhân thứ ba bị hung thủ dùng lưỡi câu cá bằng sắt móc mí lên, không thể chớp mắt, lại dùng dây câu trói nạn nhân đang lơ lửng ở nơi quạ tụ tập, dây câu vừa mỏng vừa chắc, dễ cứa vào da thịt khiến người rì máu. Lại không thể chớp mắt nên mấy ngày sau khi hết đồ ăn thức uống, cả người toàn máu, yếu ớt nên bị quạ mổ mất mất ngay khi còn sống, mực rữa rồi bị rả thịt mà chết.”

Khang Hi nghe mà thấy rùng mình, người chết này cũng như nạn nhân thứ hai, đều bị hành hạ đến chết.

“Nếu em muốn hỏi cảm tưởng của tôi thì chỉ có câu đó thôi – muốn chửi tục!”

Bị trói ở đây đã đủ thảm rồi, ấy còn bị lột trần, trói bằng dây câu, chớp mắt cũng không được, chẳng thể gọi ai cầu cứu. Có thể thấy trước khi chết đã đau đớn nhường nào.

“Tại sao lại dùng cách phức tạp như vậy, tại sao không chọn tòa nhà bỏ hoang mà lại đến đây?”

Khang Hi đáp: “Còn có thể vì cái gì nữa? Hung thủ đúng là một tên biến thái!”

Cô lại im lặng, thật lâu sau vẫn không lên tiếng.

Mất một lúc lâu, Hiểu Hiểu mới chậm chậm bảo: “Không, cô ta không biến thái, có thể chỉ là ăn miếng trả miếng!”

Chương 35: Bạn Thân

Gió nhẹ thổi qua, đùa giỡn với lá khô trên đường. Những phiến lá tung mình xoay tròn trên không trung, cành khô gãy rơi xuống rặng rắc, cây cối hai bên đường đông đưa, lại từng hồi vì vu vì vu. Sương mù dày đặc khắp bốn phía, bỗng cảm thấy thật lạnh lẽo.

Ánh dương đang chân trời có màu đỏ như máu, xuyên qua tầng cây, loang lổ trên mặt đất khiến khu trò chơi bỏ hoang này như được phủ một lớp màu máu, càng lộ ra vẻ quỷ dị khó tả.

Hiếu Hiếu trầm mặc không nói, Khang Hi cũng yên lặng đi sau, cũng như lúc đi vào, dọc đường đều là cảnh tan hoang, nếu không có bản đồ thì chắc chắn sẽ lạc đường mất.

Thấy cô không để ý tới mình, lòng anh cảm thấy hơi chua xót, ban nãy còn nắm tay thế mà bây giờ lại chẳng nói tiếng nào. Ánh mắt không kiềm được cứ chăm chăm vào bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo kia. Tranh thủ lúc cô ngủ say, anh có nghiên cứu kỹ rồi, nhỏ hơn tay anh hai vòng, cứ như được chạm ngọc mà ra. Móng tay hồng nhạt vừa mỏng vừa nhỏ như cánh hoa, trong suốt sáng bóng, nằm trong tay, vừa mềm vừa ấm.

Đột nhiên anh thấy mình không được bình tĩnh.

Hiếu Hiếu đi đằng trước, bỗng cảm thấy vạt áo mình bị kéo lại, cứ tưởng mắc vào cành cây, nhìn lại, thì ra là tay Khang Hi.

“Sao vậy?”

Khang Hi níu chặt vạt áo cô, tỏ ra vừa sợ vừa lo, “Em đi chậm một chút.”

Cô bật cười khúc khích, mãi nghĩ tới vụ án nên quên mất chuyện anh nhát gan, không nhận được lại đùa một câu: “Uổng cho đàn ông đàn ang như anh, có xấu hổ không vậy?”

“Tôi sống thành thật!” Rõ ràng lúng túng đến mức mặt đỏ ửng, nhưng anh vẫn mạnh miệng chống chế.

“Sợ anh luôn đấy, đưa tay cho tôi.”

Khang Hi vội vàng thả tay đang kéo vạt áo của cô ra, đưa cho Hiếu Hiếu nắm, sau khi được như ý, cặp mắt sáng trưng.

Cô thì hoàn toàn chẳng nhận ra, càng không phát hiện ai đó đang nắm chặt tay mình, cười như vừa trộm được mật.

Lúc hai người rời khỏi khu trò chơi thì trời đã tối hẳn. Không như trong nội thành, ở đây không có đèn đường sắc sỡ, cũng chẳng đèn xe chói mắt, cực kỳ yên tĩnh, tối mịt. Ngoại trừ có mấy ngôi sao đang lấp lánh trên trời cao thì cảnh vật xung quanh tối đen như mực. Nếu không nhờ cảm nhận phương hướng của Hiếu Hiếu khá tốt thì bọn họ cũng chẳng biết xe đậu ở chốn nào.

Khi về nhà thì đổi sang Khang Hi lái xe, cô ngồi ở vị trí phụ lái, hạ cửa kính, gác khuỷu tay ở cửa xe, chống má nhìn ra ngoài. Gió mùa hạ không nhanh không chậm, lúc bay cao, khi hạ thấp, mái tóc dài đen nhánh của cô tung bay theo gió, trông như dải lụa đang nhảy múa.

Trên đường đi, Khang Hi sợ Hiếu Hiếu không có tâm trí ăn uống nên đỡ dành cô lấy cơm hộp ăn lót dạ.

Khi trở về Phúc Đề thì đã quá bảy giờ, Hiếu Hiếu chẳng hề quên cái hẹn với phía quản lý để mở cửa, Khang Hi không tiện ra mặt. Nhân viên quản lý không phải cảnh sát, không có nghĩa vụ bảo đảm bí mật. Nếu để bọn họ biết chỗ ở của Khang Hi, không cần phải chờ tới bình minh ngày mai, tòa nhà sẽ bị san bằng mất thôi.

Lúc thợ sửa khóa cửa tới, chà thè vụn nắng cả nửa ngày mà cánh cửa của nhà 1202 vẫn không chịu mở, cậu ta cũng chán nản: “Chị ơi, có thể bộ phận cảm ứng của cửa này bị hư rồi.”

Cô không phản ứng gì nhiều, cùng lắm thì để Khang Hi ở lại thêm một đêm nữa thôi.

“Mất bao lâu mới sửa được?”

“Bây giờ không sửa được đâu, cửa này được đúc riêng, phải nhờ bên xưởng tới sửa.”

“Vậy giờ cậu sắp xếp giúp cho.” Không biết vì sao trong lòng cô lại thờ phào nhẹ nhõm.

“Được! Ngày mai tôi báo sửa giúp chị.”

Cửa không mở được, anh thợ kia cũng thấy ngại, không hỏi cô tiền làm thêm giờ.

Về đến nhà, Khang Hi ló đầu từ trong bếp ra hỏi, “Được chưa?”

“Vẫn không được, bảo là bộ phận cảm ứng bị hư rồi, ngày mai sẽ cho người tới sửa.”

Cô thay dép rồi đi vào bếp. Thấy anh đang làm spaghetti, lại còn mà món spaghetti gồm thịt viên và tương cà nổi tiếng, trong nồi đang nấu canh bắp, mùi thơm lừng, màu sắc hấp dẫn, có thể tranh ba sao Michelin (*) rồi.

(*) Hệ thống sao Michelin là một trong những hệ thống đánh giá ẩm thực uy tín nhất thế giới.

Một lần nữa, Hiểu Hiểu lại phá vỡ quy tắc không ăn gì sau tám giờ tối của mình, ăn sạch sành sanh. Khi tắm, cô lạng lẽ đứng lên cân sức khỏe.

Quả nhiên, đã mập lên một ký rưỡi.

Hiểu Hiểu không phải tuýp phụ nữ mắc chứng ám ảnh về cân nặng, chỉ nhún vai, nếu ăn lắm thì vận động nhiều một chút là ổn thôi.

Chẳng hạn như, lúc huấn luyện người mới, có thể tăng thêm một... hai hiệp, thế là được rồi.

Ngày mai là thứ hai, Hiểu Hiểu phải đến Đội đặc cảnh làm việc.

Sáng sớm, dưới sự phục vụ bữa sáng dinh dưỡng của Khang Hi, cô sáng khoái lên đường. Vì sự tùy hứng của Nếp nên Hiểu Hiểu không thể mang nó vào Đội đặc cảnh theo, đương nhiên sẽ để Vòng ở nhà với nó.

Có Khang Hi ở nhà, cô chẳng có gì không yên tâm.

Lúc ở cửa mang giày xong xuôi, cô nhận lấy balo Khang Hi đưa cho.

“Mang cái này theo đi.” Trong tay anh là một hộp bánh ngọt đã được gói kỹ.

“Đội đặc cảnh có canteen mà.” Hơn nữa, lúc làm việc cô cũng chẳng có thời gian đâu mà ăn vặt.

Vừa dứt lời thì mặt Khang Hi càng thối. Hiểu Hiểu phát hiện ra, từ sáng sớm ngày hôm nay, sắc mặt anh trông rất khó coi, cứ như việc cô đi làm là một chuyện không thể tha thứ.

Đương nhiên là không thể tha thứ rồi. Lúc đến hiện trường án mạng, anh có thể đi theo, thế nhưng không thể tới Đội đặc cảnh được. Cả ngày hôm nay cô không có nhà, một mình anh lẻ loi đối mặt với gian nhà trống hoác, mặt mày sao vui cho cho nổi.

Hộp bánh ngọt kia vẫn để ngay trước mặt, cô không còn cách nào khác, đành mang nó theo.

Vừa ra cửa thì lại nghe thấy tiếng anh ai oán đằng sau: “Em nhớ về sớm một chút nha.”

Cô quay đầu lại, nhìn thấy một người hai chó đang đứng ở cửa, ánh mắt nom giống nhau, vừa đáng thương vừa tỏ ra lưu luyến bịn rịn, bỗng có cảm giác như mình có nuôi ba con cún trong nhà.

Trên đường lái xe tới Đội đặc cảnh, cô nghiêm túc nghĩ về một vấn đề.

Rốt cuộc, quan hệ hiện tại của cô và Khang Hi là gì đây?

Vất trán suy nghĩ một lúc sau, cuối cùng Hiểu Hiểu cũng tìm được kết luận: À, bạn thân.

Trong võ quán, vẫn hai tiếng đồng hồ huấn luyện võ thuật một ngày như trước.

Năm người mới sâu sắc nghĩ, chắc chắn tổ tiên đời trước của mình đã tạo quá nhiều nghiệt mệnh rồi. Rơi vào tay những huấn luyện khác thì ít nhiều còn có cơ hội hân diện, chứ ở võ quán này, ngoại trừ chịu đòn thì chỉ có ăn đòn mà thôi, không hề có dấu hiệu dừng lại.

Trên chiếu cói sạch sẽ gọn gàng, Lâm Tuấn và Hiểu Hiểu đang chém giết nhau.

Hiểu Hiểu vừa lật cổ tay thì một thanh dao ngắn bắn ra, sáng lóa mắt, cô lập tức chém ngang tạo thành một đường sáng chói, cứ như một con rồng bạc. Sau khi vẽ một đường ưu nhã đó, không khí bị thể đao bức bách, xé gió thổi về phía Lâm Tuấn. Trong nháy mắt, mũi dao đã đặt ngay cổ họng cậu ta.

Lâm Tuấn vội vàng giơ tay chịu thua, đây là lần đầu hàng thứ ba trong ngày hôm nay.

Hiểu Hiểu thu dao về, mặt không đỏ, hơi thở không nhanh, chỉ khẽ thở hắt như đang điều chỉnh hô hấp, lạnh lùng nhìn cậu ta: “Không phục?”

Cậu ta lắc đầu, “Chỉ là cảm thấy mắt mặt thôi ạ.”

Cô lại hỏi: “Vì tôi là phụ nữ?”

Cậu ngồi xếp chân dưới đất, nhất định có chán nản, thế nhưng nhờ trẻ tuổi, không tự chui vào ngõ cụt, càng chẳng có suy nghĩ khinh thường phụ nữ, thành thật đáp: “Thưa phụ nữ cũng chẳng sao, thế nhưng nghĩ tới việc chẳng thắng được một lần thì cứ thấy khó chịu trong lòng!”

Cứ ăn đòn thế này thì ai mà chịu nổi, cậu ta cũng có lòng tự trọng mà.

“Không thắng được tôi vì tốc độ của cậu không đủ nhanh.”

Cậu ta ngẩng đầu, mắt đầy vẻ nghi ngờ, một tiếng ‘bốp’ vang lên, không kịp đề phòng, bị Hiểu Hiểu bắt ngờ vỗ mạnh lên trán một cái.

“Huấn luyện viên, sao chị đánh em?” Cậu ta ôm trán kêu lớn.

“Khi nào cậu có thể tránh được chiêu này thì lúc đó cậu sẽ thắng.”

Trông cậu ta rõ ràng vẫn chưa hiểu gì.

Hiểu Hiểu giờ tay lên, lại đánh một cái lên trán cậu ta, lực mạnh hơn cả ban nãy.

Lâm Tuấn vẫn không thể tránh như trước, gào thảm, ngã vật người xuống, “Huấn luyện viên, sao chị lại đánh em!”

Cô cười không nói, nhìn về bốn người mới đang ngồi bên quan sát, “Tiếp theo là ai?”

Nhà hả!?

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, sao hôm nay lại hăng hái quá vậy? Bình thường Hiểu Hiểu toàn thả người trước thời hạn cơ mà.

Mã Kiến Minh nghiêng người, thì thầm vào tai Thẩm Triều: “Hình như tâm trạng hôm nay của huấn luyện viên có vẻ rất tốt?”

Tai của Trương Chí Dũng bên cạnh rất thính, lật tức sấp tới, “Cậu cũng nhận thấy vậy à?”

Trần Bái Phong nói: “Đâu chỉ tâm trạng tốt thôi đâu, hôm nay còn cười với chúng ta nữa kìa. Bình thường, đừng nói là đùa giỡn, chỉ nói nhiều hơn mấy câu đã không chịu được.”

Thẩm Triều nhỏ giọng hỏi: “Các cậu nói thử xem, có phải đang yêu rồi không?”

Hai người hứng chí tùm lại, Trương Chí Dũng đưa mắt liếc nhìn Hiểu Hiểu đang cách đó không xa, “Dám lắm!”

Mã Kiến Minh hăng hái, khuôn mặt hưng phấn đỏ rần: “Ồi cha, chắc là đang yêu rồi, đối tượng là ai vậy nhỉ?” Đây mới là trọng điểm

Trần Bái Phong nghiêng đầu suy nghĩ, phân tích: “Huấn luyện viên giỏi như vậy, chắc chắn đối phương cũng biết võ, nếu không thì sao có tiếng nói chung.”

Trong đầu bốn người lập tức hiện ra một người.

“Chẳng lẽ là Đại Pháo!”

Đại Pháo, biệt danh của chủ công đánh tập kích của Đội đặc cảnh – Vệ Hiểu (anh ruột Vệ Bảo), anh là người mạnh nhất trong nhóm đội viên chủ lực.

Bốn người chìm đắm trong việc tám nhảm như các bà thím, không để ý đến cả ánh mắt ra hiệu của Lâm Tuấn, đến khi nhận ra thì Hiểu Hiểu đã đứng sừng sừng trước mặt, câu nói lạnh lẽo bay tới từ đỉnh đầu: “Các cậu rảnh rồi quá nhỉ?”

Bốn người ngậm thinh, run cầm cập ngẩng đầu lên.

“Huấn luyện viên, tui em... Á!” Trương Chí Dũng vừa ngẩng đầu lên thì đã bị Hiểu Hiểu cú đau điếng.

“Ái ui!”

“Đau!”

“Úi!”

Tay cô nhanh như ruồi, mỗi người một cú, vừa nhanh vừa chuẩn, hay lập tức, trên trán bốn người xuất hiện vết đỏ hồng.

“Trưa nay không được ăn cơm, mỗi người ra nhảy cóc... ba vòng quanh sân!” Cô ra lệnh.

Trần Bái Phong kêu gào: “Không phải chứ?”

Cậu ta là người ăn khỏe nhất trong số đám người mới, một bữa ăn tới bốn chén cơm, không cho ăn khác nào lấy mạng cậu ta.

“Huấn luyện viên, có thể thương lượng lại được không ạ?” Mã Kiến Ninh bày ra vẻ xin xỏ, nhảy cóc ba vòng sân thì chẳng đứng thẳng nổi nữa.

“Không phục? Vậy thì thêm...”

Thẩm Triều vội vàng đứng dậy xông ra ngoài, “Em đi ngay!”

Ba người còn lại cũng vội vàng bỏ chạy ra ngoài. Nói đùa một câu thế thôi, nếu bị tăng thêm, đừng nói bữa trưa, không chừng còn chẳng được ăn tối mất.

Lâm Tuấn ngồi ở sau, thầm cảm thấy may mắn vì mình đã không tham gia.

Hiệu Hiểu quay đầu, hất cằm về phía cửa, “Sao cậu vẫn chưa đi?”

Cậu ta ngăn người, đưa tay chỉ vào mình, muốn xác định có phải cô nói chuyện với mình không.

Hiệu Hiểu nhìn chằm chằm vào cậu ta, ý muốn nói rằng – Ở đây trừ cậu thì còn ai khác à?

Cậu ta không nói được lời nào, ừ ừ bỏ chạy, người ỉu xiu.

Ngoài võ quán, Vệ Hiểu và Ngụy Quân đang chuẩn bị tới canteen ăn cơm, thấy đám người mới khổ sở nhảy cóc quanh bãi tập, mồ hôi chảy ròng ròng, cảm thấy rất ngạc nhiên.

“Sao vậy? Cả đám này chăm nhí.” Ngụy Quân thuộc đội tập kích, bình thường cũng hay huấn luyện đám người mới nhưng chưa bao giờ phạt ai.

Vệ Hiểu cười nói: “Xem ra là muốn dồn sức để cướp chén cơm của chúng ta đấy.”

Không sống mong chết là tôn chỉ của Đội đặc cảnh, chỉ những người giỏi nhất mới có thể ra chiến trường.

“Tụi nó à? Chẳng hai năm nữa cũng chưa chắc được đâu!” Anh ta là tay súng bắn tỉa hàng đầu của đội, vị trí này không thể bị tùy tiện cướp mất được.

“Chăm chỉ là chuyện tốt, năm đó chúng ta cũng phải như thế cả thôi.”

Ngụy Quân liếc mắt vào trong võ quán, “Năm đó anh và chú không gặp huấn luyện viên lợi hại như vậy.” Chẳng sợ gì, chỉ sợ danh sự xuất cao đồ.

“Anh cẩn thận kẻo cũng bị cô sĩ quan này phạt nhảy cóc đấy!”

Trong đội, Ngụy Quân nổi tiếng lười lười, một ngày không nói thì nổi ngứa toàn thân.

“Haha, anh đang chờ đây, thế nhưng chú coi đi, người ta chịu để ý anh à?”

“Chờ khi cô ấy để ý anh thì em đoán, anh không chết cũng tàn tật.”

Hai năm trước, khi Hiệu Hiểu vừa tới Đội đặc cảnh, Ngụy Quân không phục, đòi phải đánh tay đôi công khai. Sau đó bị Hiệu Hiểu knock out ba lần, thậm chí còn chưa sờ được tay áo của cô.

“Đừng có chọc anh, đã nói là không nhắc chuyện này nữa mà.” Đó là việc mất mặt nhất cuộc đời anh ta.

Cứ tưởng người ta là kẻ ngốc, kết quả mình mới chính là người ngu dốt nhất.

Hai người càng đi càng xa, mãi đến khi không còn nghe thấy tiếng nói nào nữa, Hiệu Hiểu mới bước ra từ võ quán. Mỗi ngày đi làm, giao tiếp với đám người mới là một việc phải làm, quen rồi sẽ không khiến cô cảm thấy bực bội, thế nhưn Hiệu Hiểu không tiếp xúc với nhóm đội viên chủ lực của Đội đặc cảnh nhiều. Qua hai năm ròng, chỉ khá hơn những người xa lạ một chút thôi.

Cô vào phòng thay đồ để tắm, thay một bộ quần áo sạch khác, lúc tới phòng ăn thì đã qua giờ cơm nên chẳng còn mấy ai. Cô gọi một phần cơm, vì nhớ tới hộp bánh ngọt của Khang Hi nên dặn ít hơn bình thường một chút, chưa bụng.

Ăn cơm xong, cô mang hộp bánh đi tới chòi nghỉ hiếm người ghé qua, sau khi ngồi xuống, việc đầu tiên lại là thưởng thức hương thơm.

Có mùi dừa khô, cô cực thích món này.

Hiệu Hiểu vui vẻ mở nắp ra, không khỏi sùng sốt, sau đó, đầu đầy vạch đen.

Trong hộp là sáu loại bánh mochi trắng nõn, bên trên có rắc dừa khô trắng trông đáng yêu, ngon lành. Vỏ bánh trong trong, thế nhưng trên mỗi cái bánh

lại dùng vẽ chocolate để vẽ khuôn mặt theo kiểu truyện tranh.

Cô biết gương mặt này, cũng như chiếc áo từ sa kia, đều là mặt của Khang Hi.

Có mặt cười, mặt cau giận, mặt làm nũng, ai oán, có mặt khóc nhè, còn có mặt... hôn gió.

Con người này, rốt cuộc tự kỷ đến mức nào đây?

Cô không kiềm được, nhếch môi, cầm cái bánh mochi có khuôn mặt cau giận, cắn một miếng nhỏ.

Vừa mềm lại mát lạnh, cảm giác như ăn trái cây ướp lạnh, hương thơm ngát cùng vị ngọt của dừa sợi từ từ tan ra trong miệng. Vị ngọt rất vừa, nhân bên trong là dây tây, hơi chua chua.

Ngon quá!

Cô chọn bánh mặt khóc, cắn một cái, lại cảm thấy thú vị, bánh này là nhân xoài.

Đang ăn rất vui thì Tào Chấn thông thả bước tới từ xa.

“Đoan Mộc!”

Hiếu Hiếu nuốt miếng bánh vào miệng, quay qua phía người đang đi tới, trên mặt mang vẻ hờn giận vì bị quấy rầy. Cô đẩy nắp hộp bánh, để qua một bên, “Tôi đã nói rồi, chờ tôi phân tích xong sẽ báo cáo cho Cảnh Táp.”

Đây là một trong những điều kiện khi giải quyết vụ án. Ngoại trừ 20 vạn tiền thù lao, cô yêu cầu không phải đến cục công an, không gặp những cảnh sát nào trừ Cảnh Táp, bọn họ càng không được tiết lộ thân phận từng là tổ trưởng tổ phân tích tội phạm FBI trước đây của cô. Vì lúc trước, Cảnh Táp bị thương nên Hiếu Hiếu phải tiếp xúc với Tào Chấn, nay không ngờ anh lại tìm đến cửa.

Tào Chấn dừng lại vị trí cách cô khoảng hai thước, giữ khoảng cách. Anh tới đây không phải vì kết quả phân tích vụ án hành hạ đến chết kia.

“Tôi nghe nói, vào hai ngày nghỉ vừa qua, cô đã tới hiện trường vụ án.”

Cũng không phải nghe nói gì, toàn là ‘scandal’ một tay Khang Hi gây ra.

Nhìn qua có thể thấy, Hiếu Hiếu cũng không thể lạnh lùng trước khuôn mặt tươi cười của Tào Chấn, nể tình Cảnh Táp, cô không tính toán với anh ta.

“Ừ, tôi xem hiện trường một chút.”

“Có phát hiện gì không?” Anh hỏi, có vẻ hơi sốt ruột, trong mắt cũng tràn ngập sự khẩn thiết.

“Trước khi xác định tất cả mọi nghi vấn, tôi sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của anh.” Cô đã khất họa sơ bộ, khái quát về hung thủ xong rồi, thế nhưng vẫn còn hai nghi vấn chưa trả lời được. Chỉ cần còn nghi vấn thì cô không thể khẳng định phân tích của mình chính xác một trăm phần trăm, bất kỳ đáp án nào của nghi vấn ấy cũng có thể ảnh hưởng đến hướng phân tích.

“Hung thủ đã giết ba người, có lẽ sẽ có nạn nhân thứ tư...” Đa số những sát thủ liên hoàn không hề biết dừng dục vọng giết chóc của mình, miễn là không bị bắt thì bọn chúng sẽ tiếp tục xuống tay.

Hiếu Hiếu cắt lời anh, “Sẽ không có nạn nhân thứ tư, cô ta đã giết hết những người muốn giết rồi.”

Đây là báo thù, mục tiêu đã được xác định.

Giọng điệu của cô rất chắc chắn, rõ ràng đã có manh mối rồi. Tào Chấn thông thả đi tới một bước, vẫn ở trong khoảng cách an toàn để không khiến cô cảm thấy phản cảm.

“Vậy ít nhất cô hãy nói cho tôi biết sơ lược về hung thủ, để cảnh sát có thể bắt đầu điều tra.” Vì không có bất kì manh mối có ích nào, trong khoảng ba tuần vừa qua, đội hình cảnh rối tung, bay loạn như ruồi không đầu, lãng phí sức lực và thời gian một cách vô ích.

Về tính cách của Tào Chấn, Hiếu Hiếu đã từng nghe nói từ sớm. Lần đứng ở cửa nhà cô mãi không chịu đi hôm trước đã đủ để chứng minh nếu hôm nay cô không tiết lộ chút gì đó cho anh, chắc chắn Tào Chấn sẽ không thỏa hiệp.

“Hung thủ là phụ nữ.” Đây là điều mà cô đã xác định chắc chắn một trăm phần trăm.

“Phụ nữ?”

Tào Chấn ngẩn người, trên mặt đầy vẻ khó tin. Trong vụ án này, nạn nhân bị hành hạ một cách cực kỳ tàn nhẫn đến chết, ba nạn nhân đều là đàn ông, nói hung thủ là phụ nữ, điều này có vẻ không hợp logic.

Hiếu Hiểu không đếm xỉa về ngăn ngại của Tào Chấn, nói: “Tới bây giờ, lạnh lùng ác nghiệt tàn nhẫn, không chỉ là độc quyền của đàn ông.”

Phụ nữ thường được coi là phái yếu, yếu đuối, dịu dàng dễ bị tổn thương, cần được bảo vệ. Nhìn ti lệ tội phạm giữa nam và nữ, đúng là ít tội phạm nữ hơn nam, nhất là những tội như bạo lực hình sự, thường được cho là thế giới của đàn ông. Thế nhưng sự thật cũng rất tàn khốc.

Số tội phạm nữ đang tăng lên theo từng năm, trong những hành vi phạm tội, mưu kế và sự can đảm của các ả còn vượt qua cánh đàn ông. Vô tình, tàn nhẫn, ác độc đến mức có thể khiến những tội phạm nam khác thấy run sợ.

Có người từng nói: Thuở sơ khai, sinh mạng của loài người phụ thuộc vào phụ nữ, thế nhưng một khi phụ nữ trở thành kẻ thù thì họ sẽ là những sát thủ máu lạnh nhất, đồ tể tàn nhẫn nhất, loài ma quỷ độc ác nhất.

Có thể nói, khi phụ nữ đã nhân tâm, thì hoàn toàn có thể hủy trời diệt đất.

Đương nhiên Tào Chấn hiểu những đạo lý này, phạm tội là phạm tội, không cần biết giới tính. Thế nhưng anh không thể nào hiểu nổi, tại sao hung thủ vụ án này lại là nữ. Thời gian tử vong của nạn nhân đầu tiên và thứ hai rất gần nhau, nói rõ ra, tức là, hung thủ đã ra tay trong cùng một khoảng thời gian.

Đó là hai người đàn ông đấy, sao cô ta có thể làm được?

“Vì sao cô lại nhận định như vậy?”

“Đương vật.” Hiếu Hiểu đáp rất thân nhiên, thậm chí mí mắt còn chớp chớp lấy một cái.

Tào Chấn là cảnh sát, nhưng nghe hai chữ ấy từ miệng một cô gái trẻ tuổi thế này, vẫn cảm thấy hơi xấu hổ.

Hiếu Hiểu giải thích: “Chuyện nhét dương vật vào miệng người chết, không phải là điều mà đàn ông có thể làm.”

“Có phần vơ đũa cả nắm quá, chẳng lẽ tất cả đàn ông đều không làm chuyện này?” Anh không tin.

“Nếu chỉ đơn thuần chỉ hành động cắt của quý, tôi đồng ý với quan điểm của anh, đàn ông cũng làm được. Nhưng chỉ cắt thôi, vì xuất phát từ lòng đố kỵ, do bản thân không trọn vẹn, dẫn đến tâm lý vặn vẹo, cắt dương vật của người đàn ông khác, thế nhưng sẽ không nhét vào miệng người chết. Bọn họ sẽ chọn cách ngâm vào formalin để ngấm nghĩa thường thức, coi nó như một chiến lợi phẩm, hoặc...” Hiếu Hiểu nhướn mắt, khuôn mặt trầm tĩnh, chuyên nghiệp: “Thay thế cho phần dương vật không trọn vẹn của mình.”

Cô đã từng bắt một gã biến thái bị trở thành ‘thái giám’ ngoài ý muốn. Sự chế giễu và gièm pha xung quanh khiến tâm lý của gã rất méo mó, ảo tưởng rằng lấy dương vật của người khác về thì cái của mình có thể mọc mới. Gã đã giết một người đàn ông cường tráng, hấp dẫn trong mắt phụ nữ, lấy dương vật của anh ta rồi khâu vào người mình.

Đừng bảo là mọc lại, gã không bị viêm nhiễm đã là may mắn lắm rồi. Sau khi khâu dương vật vào, chẳng được mấy ngày thì nó bị thối rữa, thế là gã bắt đầu giết người điên cuồng, mong có được nhiều sản phẩm thay thế bất kỳ lúc nào.

Tào Chấn nghe mà thấy da đầu ngứa ran, vô thức kẹp chặt chân theo bản năng.

Sau khi nhìn thấy hành động của anh, cô búng ngón tay, “Động tác khép chặt chân của anh đủ để chứng minh đàn ông coi trọng dương vật của mình đến mức nào. Có thể mất mạng, nhưng không thể mất cái của quý ấy. Nếu không có lý do đặc biệt, một gã hung thủ cũng không đụng vào nó. Như khi đàn ông đánh nhau vậy, dù đánh ác thế nào, cũng không tấn công vào của quý đối phương.” Cô ngẩng đầu, suy nghĩ một lúc, lại bổ sung: “Trừ việc tra tấn nghiêm hình, với mục đích hành hạ là chính, làm suy yếu tinh thần của đối phương. Chẳng hạn như trước tiên, cắt một bên tinh hoàn...”

Mất một tinh hoàn, thì còn cái khác, không chết được, nhưng cực kỳ có sức uy hiếp. Nghe đâu có không ít đàn ông chỉ có một tinh hoàn. Ở Mỹ, những người đàn ông như vậy có thể đặt hẹn để phẫu thuật gắn thêm một tinh hoàn giả vào, như tay chân giả bình thường thôi.

Nói cho cùng, đàn ông có sự chấp nhất điên cuồng trong chuyện này, không chỉ muốn đầy đủ linh kiện mà còn phải có thể sử dụng.

Tào Chấn không nghe nổi nữa, lập tức vờn tay, “Dừng!”

Anh cực kỳ hối hận vì đã đi tìm cô, người phụ nữ kể những chuyện này như nói về thời tiết.

Hiếu Hiểu nhún vai, không nói tiếp nữa.

“VẬY NHƯ LỜI CÔ NÓI, HUNG THỦ LÀ PHỤ NỮ, THẾ TUỔI TÁC? NGHỀ NGHIỆP THÌ SAO? CÔ CÓ THỂ NÓI CHO TÔI BIẾT!” Hối hận cũng chẳng được tích sự gì, phải tìm hiểu từng chút một.

“Không thể trả lời.” Hiếu Hiểu kiên trì với quy tắc làm việc của mình, trước khi xác định một trăm phần trăm, cô sẽ không nói.

Tào Chấn chán nản siết tay, nhưng không tiện phát tác. Hiếu Hiểu là nhân vật nhận lương cao được mời tới, không thể đắc tội, nhờ đâu bị chọc giận, cô buông tay bỏ mặc thì phiền phức to.

“VẬY ÍT NHẤT CÔ HÃY CHO TÔI BIẾT, TIẾP THEO PHẢI LÀM GÌ?” Người chết làm trong ngành giáo dục, tiếp xúc mấy trăm học sinh, có biết giới tính cũng chẳng ích

gi.

“Tra xem 15-20 năm trước, cả ba người chết có quen biết nhau hay không? Ở đâu? Từng làm gì? Càng chi tiết càng tốt!”

“15-20 năm trước?” Thời điểm này đã quá lâu rồi, Tào Chấn rất nghi ngờ.

“Còn nữa, tôi muốn nhìn qua phòng làm việc của người chết.” Cô là sĩ quan huấn luyện, không được phép lục soát, chỉ có thể nhờ cảnh sát giao quyền cho.

“Phòng làm việc của hiệu trưởng?” Người chết đầu tiên là Hiệu trưởng đại học Khôn Hoa. Mắt Tào Chấn sáng lên, “Chuyện này hoàn toàn không vấn đề, tôi có thể sắp xếp ngay lập tức, chỉ bằng thể này...” Anh chuẩn bị đi cùng cô, muốn nhận tiện kiểm thêm đầu mối.

Hiệu Hiểu nhìn thấu suy nghĩ của anh, từ chối trực tiếp: “Tôi thích tự tìm hiểu một mình.”

Cô từng nói câu này với Cảnh Táp, bạn thân còn không được, huống chi là anh.

Tào Chấn không hề tức giận, còn trêu: “Phòng làm việc của hiệu trưởng, trước nay tôi vẫn chưa được bước vào bao giờ, hiện đặc biệt muốn được mở rộng tầm mắt.”

Ám chỉ như thế thì cô cũng nên hiểu rồi chứ nhỉ.

Nhưng Hiệu Hiểu hoàn toàn không thuận theo lối suy nghĩ của anh, “Tôi đã trải qua mười một lần, khi còn ở trung học, chẳng có gì hay ho cả.”

Anh cười bảo, “Được tuyên dương à?”

Cảnh Táp có từng kể rằng, khi còn học ở Mỹ, cô luôn là học sinh xuất sắc trong số những học sinh giỏi nhất, tất cả các môn đều đạt A+.

Cô lạnh nhạt đáp: “Không, vì đánh nhau!”

Tào Chấn hoảng hồn, nào phải học sinh xuất sắc gì, rõ ràng là một thiếu nữ bất lương.

“Ở Mỹ, tụi con đồ trong trường rất thích bắt nạt những học sinh giỏi, đặc biệt là những người không cùng màu da thì càng là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Tôi nhỏ hơn tụi nó ba tuổi, nhưng chương trình học lại giống nhau, thế nên... tôi muốn phản kháng. Không được à?”

Khi đó, Cảnh Táp và An Hủy đều đã về nước, chỉ số thông minh của cô được xác nhận cao hơn người thường, nhảy thẳng ba lớp. Cô mười bốn tuổi, chen lẫn trong đám học sinh mười bảy, mười tám. Thậm chí vóc người khi ấy còn nhỏ bé hơn bây giờ, không ngực không mông, không phù hợp với tiêu chuẩn cái đẹp của người phương Tây. Trong mắt bọn họ, cứ như một cương thi không đủ dinh dưỡng.

Người bắt nạt cô, có rất nhiều.

Vì thế, sức mạnh vũ lực có thể mang tới một khoảng thời gian khá dễ chịu khi còn cấp sách tới trường, và cũng khiến mọi sự trở nên yên tĩnh hơn.

Hiệu Hiểu nhếch miệng, trên mặt không có vẻ chán nản chút nào, ngược lại, còn tỏ rất hoài niệm, “Ở Mỹ, chỉ có cấp cứu là không cần hẹn trước.”

Nằm trên cang chở thẳng tới bệnh viện là được gặp bác sĩ ngay, không cần xếp hàng chờ đợi khổ sở, cô đã giúp đỡ rất tận tình.

Đó là những năm tháng rất ngông cuồng... Tào Chấn nghe mà đỏ mặt khắp người, dè quách ý đồ muốn đến Khôn Hoa cùng cô. Anh cảm nhận một cách sâu sắc rằng, hung thủ là nữ thì có gì vô lý đâu. Như Hiệu Hiểu kia, đừng nói chỉ có hai, bốn, năm mạng cũng xong thôi.

Đột nhiên anh cảm thấy rất hiếu kỳ, tại sao một ngôi sao gạo cội trong giới giải trí như Khang Hi lại quen cô?

Lớn gan đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tình Thú Ở Đâu

Chờ Tào Chấn đi rồi, Hiệu Hiểu tiếp tục ăn bánh của mình. Một trận gió nổi lên, cô về phòng làm việc, đến khi tan làm thì Đội trưởng đội đặc cảnh Trương Vũ tới tìm.

Hiệu Hiểu quen thuộc với Trương Vũ hơn là với Ngụy Quân và Vệ Hiểu, đây là một đàn ông võ biền thuần túy, cô có ấn tượng rất tốt.

Hiếu Hiếu đóng laptop, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh tìm tôi có việc gì?”

Trương Vũ không giống đàn ông Châu Á, người cao đến một mét chín, như xây từ đá, màu da ngăm đen, mặt chữ quốc (国), ngũ quan đoan chính, hai hàng lông mày dày rậm nên nhìn qua trông anh có vẻ rất hung dữ, chỉ vậy thôi mà đã dọa người ta đến sợ run, không kiềm được phải lùi về sau mấy bước.

“Có việc cần em giúp một tay đây?”

Anh đứng trước bàn làm việc, gãi mái tóc ngắn gùn, tướng mạo ấy chẳng hợp với thái độ thật như đêm thể này, với vóc dáng cường tráng như núi, thoát nhìn, trông Trương Vũ như một con gấu lớn.

“Đám người mới nhờ anh xin xỏ cho?” Hình phạt nhảy cóc ba vòng còn nặng hơn chạy bộ mang hành lý, có lẽ là vẫn chưa hoàn thành.

Anh cười ngây ngô: “Sao anh lại đến tìm em xin tha mấy cậu ấy chứ? Em là huấn luyện viên, đương nhiên phải nghe lời em rồi.”

Đội đặc cảnh phải sống như thế, lời của huấn luyện viên là thánh chỉ.

Không phải thì tốt!

Tuy phạt hơi nặng, nhưng với đặc công mà nói, thể lực rất quan trọng, càng phải duy trì sức khỏe và sự linh hoạt bất kể mọi lúc. Dạy hơn hai tháng, sự trưởng thành của năm người mới nay đã rõ như ban ngày. Hai tuần nữa là lần kiểm tra đầu tiên, cần phải ‘thu’ khớp gối, nếu không thì sẽ như khi, chẳng biết nặng nhẹ mắt.

Không phải chuyện của đám người mới, vậy anh tới làm gì?

Người Trương Vũ thẳng như ruột ngựa, không nói vòng vo: “Cấp trên có một nhiệm vụ, anh muốn giao cho em làm.”

Hiếu Hiếu không đáp, chờ anh nói tiếp.

“Ở các tỉnh gần đây liên tục xảy ra tình trạng nữ sinh đại học bị tài xế taxi bắt cóc, giam lỏng, xâm phạm tình dục. Dư luận đang quan tâm, bộ giáo dục càng coi trọng việc này hơn tất thảy, yêu cầu các trường đại học mở một lớp dạy tự vệ mình cho các em nữ. Phòng tránh vẫn hơn, anh nghĩ biện pháp này rất tốt.”

Cách này tốt thì có liên quan gì tới cô?

“Bộ giáo dục yêu cầu nên việc chọn giáo viên lại trở thành vấn đề. Taekwondo, Karate đều mang tính biểu diễn, không thực dụng.”

Hiếu Hiếu hiểu ngay, nhưng cô không nào tốt tính như vậy.

Đồng hồ chỉ đúng sáu giờ – giờ tan làm.

Cô đeo balo, mặc áo gió, bước đi xăm xăm không quay đầu, thể hiện rõ ràng hai chữ ‘từ chối’.

“Đoan Mộc, em chờ một chút.” Trương Vũ đuổi theo, giang rộng hai tay như gấu vồ.

“Vốn không định để em đi đâu, là Vệ Hiếu cơ. Thế nhưng em nghĩ đi, các nữ sinh là con gái chân yếu tay mềm, để đàn ông tới thì đã không phù hợp rồi. Nhờ đâu không chuẩn bị tốt, đụng tới chỗ không nên đụng thì dễ xảy ra hiểu lầm mất.”

“Không đụng tay chạm chân thì sao mà học võ? Tôi là huấn luyện viên đội đặc cảnh, không phải giáo viên thể dục, càng không mở lớp dạy Taekwondo.”

Trương Vũ vọt tới trước mặt cô, thể hình gấu ngựa này không phải để đùa, chặn hết cả cái hành lang.

“Tôi biết em vốn lạnh lùng, không thích xen vào việc của người khác, nhưng đây không phải chuyện vớ vẩn đâu, vì dân phục vụ đi mà.”

‘Vì dân phục vụ’ là câu cửa miệng của Trương Vũ, cũng là mục tiêu của cuộc đời anh.

Hiếu Hiếu dừng bước, cau mày. Bị anh ta chặn đường, cô hoàn toàn không thể bước qua. “Tránh ra!”

“Đoan Mộc, cấm đánh nhau trong đội cảnh sát!” Anh nhắc, sợ cô sẽ động thủ.

Hiếu Hiếu lườm đánh nhau với con gấu này, chiều cao quá chênh lệch. Chẳng còn cách nào khác, cô ngẩng đầu nói, “Vậy thì để Vệ Hiếu đi ấy.”

Vốn đã chọn anh ta thì sao lại để cô phải ôm chuyện xui xẻo này chứ?

“Anh cũng muốn vậy, nhưng bọn họ toàn là đàn ông con trai, thô lỗ cục mịch, nhờ đâu khiến con gái người ta bị thương thì biết làm sao? Hơn nữa, dạy bọn họ đánh đàn ông thì không nên để đàn ông đi dạy, phụ nữ hợp hơn mới phải.”

Hiếu Hiếu ồ lên một tiếng đầy hàm ý, đưa mắt liếc qua đồng hồ của anh.

Quả nhiên, đàn ông chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới mà thôi.

Cô nhìn trắng trợn như vậy, không hề có vẻ ngượng ngùng nào, mặt Trương Vũ tức thì đỏ ửng, lắp bắp, “Em xem... em... thì... hiểu... hiểu rõ hơn còn gì...”

Đây là điểm mấu chốt, để đàn ông dạy phụ nữ đá vào chỗ hiểm của đàn ông thì tàn nhẫn quá.

“Chọt vào mắt? Vặn tay thì sao?” Tại sao hề nghĩ tới để phụ nữ đối phó với đàn ông thì bọn họ chỉ nghĩ tới chỗ hiểm là thế nào?

Đương nhiên Trương Vũ biết rõ. Là đặc công, đừng nói chỉ tới ‘Một chiêu chế địch’, họ rành ‘Một chiêu giết địch’ hơn nhiều. Có điều nữ sinh đều là những cô gái mềm mại yếu ớt, không học võ, một số chiêu không được phù hợp, học cũng khó nữa. Phương pháp nhanh và hữu hiệu nhất là đánh vào chỗ hiểm. Có điều nghĩ thôi mà cũng thấy đau trướng rồi.

“Khì khì! Với mấy chiêu này, nếu gặp ai tàn nhẫn thì chắc chắn tiêu đời!” Anh nói có tình có lý, cuối cùng còn dùng chiêu hối lộ, “Đại học Khôn Hoa nổi tiếng là nơi đất thiêng có người tài, canteen trường lại rất ngon, em cứ coi như đi nghỉ cũng được mà.”

Con người của Hiểu Hiểu lập tức lóe lên, “Khôn Hoa?”

“Đúng vậy, đại học Khôn Hoa, có thể em mới từ Mỹ về nên không biết, trường đại học này...”

“Tôi nhận!” Hiểu Hiểu bất ngờ nói.

“Hả?” Trương Vũ không ngờ cô lại đồng ý nhanh như thế.

“Bao giờ?” Hiểu Hiểu hỏi ngay.

“Một giờ chiều mai.”

“OK! Tôi biết rồi, ngày mai sẽ tới đúng giờ.” Hiểu Hiểu đẩy anh ra, “Giờ thì tránh ra!”

Trương Vũ vội vàng nghiêng người qua một bên, đến khi cô đi khuất rồi, anh vẫn ngây ngốc đứng tại chỗ.

Thật lạ kỳ, thế mà cô lại đồng ý rồi.

Hiểu Hiểu vừa về đến nhà, chưa lấy card điện tử ra thì cửa bất ngờ rộng mở, ba con chó đang vẫy đuôi... À, là Khang Hi và hai con chó đang đứng trước cửa, nhiệt tình chào đón cô về.

Một tay Khang Hi nhận balo trong tay Hiểu Hiểu, một tay lấy dép lê đặt xuống chân cô. Hiểu Hiểu thay dép, Vừng và Nếp vẫy đuôi chạy quanh, còn anh lại sáp vào người cô hỏi han mãi, cứ như ba trăm năm chưa gặp.

Cô ngồi xuống salon, Khang Hi cũng đi theo chen lấn, giọng nói ấm áp hỏi: “Em mệt không?”

Vừa nói, hai tay anh cũng không chịu yên, xoa bóp ấn vai cho cô bằng một lực rất vừa phải.

Hiểu Hiểu đã quen với công việc trong đội đặc cảnh từ lâu, lại thêm hai ngày nay đã được ngủ đủ, không cảm thấy mệt tí nào. Ấy nhưng, nhìn bộ dạng ân cần phục vụ như cô vợ nhỏ của anh, cô không khỏi bật cười, “Được rồi, đừng bóp nữa, tôi không phải người già, không thích thế.”

Khang Hi chẳng dừng lại, động tác rất chuyên nghiệp, lực rất đều: “Để tôi giúp em thư giãn gân cốt, như thế mới tốt cho cơ thể.” Cô là sĩ quan huấn luyện võ thuật, thư giãn cơ bắp là chuyện rất quan trọng.

Hiểu Hiểu chỉ cảm thấy ngứa ran khắp người, cười nói: “Biết anh vụng năng rồi, nhưng tôi thật sự không thích thế.”

Cô tập võ từ nhỏ, rất hiểu cách làm thế nào để thả lỏng cơ thể, bảo đảm cơ bắp vừa mềm mại vừa dẻo dai.

Anh ngừng tay, “Vậy em đi tắm trước đi, canh nấu xong là có thể ăn cơm ngay.” Canh này được tính toán thời gian rất kỹ, nấu từ chiều. Canh cá chép nấu với đậu trắng và vỏ quýt, tốt cho dạ dày, ti phổi, lợi nước tiểu sung.

Cô nghĩ, có người bạn thân thế này, thích thật! Nghe lời về phòng lấy quần áo mặc nhà, sau đó vào toilet tắm rửa. Vừa bỏ quần áo xuống thì nhận ra không thấy đồ dơ trong sọt đâu cả. Cô nhớ rõ rằng đã ném đồ thay hôm qua vào rồi mà, mở nắp máy giặt cũng chẳng có gì bên trong.

Cô ngẩn người, trừ quần áo thì trong đó còn có đồ lót nữa....

“Á!”

Tiếng thét chói tai truyền tới khiến Khang Hi đang dùng đĩa gia vị để nêm nếm trong bếp bị giật mình, anh nghiêng người dò xét, “Hiểu Hiểu, em sao

vậy?”

Cô đỏ ửng mặt, lao từ trong ra, “Anh... anh đã làm gì vậy?”

“Sao nào?”

“Quần... quần áo của tôi đâu?” Trong nhà chỉ có một mình Khang Hi thôi, lại là một tay nội trợ toàn năng, trừ anh ra thì còn ai vào đây. Chẳng lẽ Nếp và Vừng tha đi chắc?

Khang Hi cong mắt cười, thì ra là chuyện này.

“Giặt rồi!”

Cô đi làm từ hồi tám giờ sáng, bảy giờ tối mới về tới nhà, tròn mười một tiếng đồng hồ. Anh đã tìm không ít chuyện để làm, mà sao lại không làm chứ? Không chỉ giặt quần áo mà còn trả cho một sàn nhà sạch bong, còn lau cửa sổ. Nếu chẳng phải vội đi nấu cơm thì anh đã giặt cả khăn trải giường rồi.

Cũng chả phải anh là cuồng sạch sẽ gì, chỉ là rảnh rồi đến hoảng, một giờ dài như cả năm.

Hiểu Hiểu vừa giận vừa thẹn, “Sao anh lại tùy tiện giặt đồ của tôi vậy chứ.”

Chuyện quần áo chỉ là thứ yếu, quan trọng là đồ lót kia! Anh giặt đồ lót cho cô, mắc cỡ chết được.

Thật ra chuyện bạn bè thân thiết giặt đồ lót giúp nhau thì cũng không phải chuyện kì quái gì lắm, nhưng anh là đàn ông cơ mà!

Khang Hi tắt bếp, dùng muôi khuấy nôi, lơ đãng nói, “Em yên tâm, từ bé tôi đã sống ở ký túc của trường, giặt quần áo là kỹ năng cần thiết. Tôi chấp hành quy tắc giặt đồ lót nghiêm ngặt lắm.”

Chắc chắn Khang Hi sẽ không nói cho cô rằng lúc giặt đồ lót, anh đã nhìn no mắt rồi, cực kỳ thỏa mãn.

Hiểu Hiểu ném gối tựa trên ghế vào anh, Khang Hi bắt được, chẳng hề có tí hối lỗi, ánh mắt như đang cân nhắc điều gì, “Em xấu hổ à? Vậy lần sau em giặt giúp tôi là được rồi.”

Lại một cái gối khác bay tới, Khang Hi ôm hai gối, mặt mày rạng rỡ, “Có qua có lại mà.”

“Anh còn dám nói à!” Mặt Hiểu Hiểu đỏ rực.

“Em giận gì chứ, giặt cũng đã giặt rồi!” Khang Hi đẩy cô vào phòng tắm, “Mau đi tắm đi, tắm xong rồi ăn.”

Đỉnh đầu Hiểu Hiểu sắp bốc khói tới nơi, vậy mà anh còn lải nhải bên tai: “Nhưng tôi cũng phải nói em, rõ ràng là con gái, sao lại mặc đồ lót thể thao cả ngày như vậy!”

Đây là cảm tưởng trong ngày hôm nay khi giặt đồ lót cho cô. Chả có bộ đồ lót kêu gọi nào, toàn đồ lót thể thao với một màu xanh duy nhất. Khang Hi nghĩ cần phải thảo luận lại với Hiểu Hiểu một chút, mặc đồ lót thể thao, chưa nói chi tới kiểu dáng, mặc hoài sẽ khiến ngực bị xệ đó.

“KHANG HI!” Hiểu Hiểu vừa giận vừa thẹn, quát lớn.

Thế nhưng anh vẫn một bộ chẳng biết sợ là gì, nói đi nói lại, “Thật mà, đồ lót phải gọi cảm một chút mới đẹp.”

Cả đời này anh chỉ có một người phụ nữ là cô thôi, nhìn đồ lót thể thao cả ngày thì còn gì là tình thú? Kiểu dáng, màu sắc khác nhau mỗi ngày mới phải.

“Có cần tôi chọn vài cái cho em không? Bảo đảm gọi cảm mà không kém phần thoải mái!” Anh cũng phải rèn luyện thêm khả năng trong chuyện này.

Hiểu Hiểu nổi giận, cả người run bần bật, quát: “VỪNG!”

Vừng vội vàng chạy tới, ngẩng đầu nhìn nữ chủ nhân yêu quý.

Cô hung dữ chỉ vào Khang Hi: “Cán đi!”

Vừng: “...”

Vừng ngơ ngác nhìn hai người, kêu ư ừ, ý muốn nói mệnh lệnh này hơi khó làm.

Hiểu Hiểu không có ở nhà, Khang Hi đã cho nó ăn ngon, chơi rất vui, hồi chiều còn tắm cho nó nữa, vừa chuyên nghiệp vừa thoải mái. Càng ngày, tình cảm của Vừng giành cho Khang Hi càng mãnh liệt, sao không thân cho được.

Khang Hi ra lệnh: “Ngồi xuống!”

Nó đã bị thuần hóa rồi, ngoan ngoãn ngồi chồm hồm xuống đất, phe phẩy cái đuôi to.

Hiệu Hiểu thấy con chó mình nuôi nay cũng đã phản bội, giận đến nghiêng răng, giận dỗi đẩy một người một chó rồi đi thẳng.

Khang Hi giờ ngón cái về phía Vũng, “Good boy!”

Được khen, Vũng dụi vào chân anh làm nũng, cuối cùng thì bao đạo đức của con chó này cũng đã đi tong, một người một chó đùa giỡn, chơi bắt tay nhau trong phòng khách.

Hiệu Hiểu giận dỗi tắm rửa xong, vội vàng giặt sạch hết mớ đồ của mình, mấy chuyện xấu hổ như vậy xảy ra một lần là quá đủ, nếu còn có lần nữa thì cô không còn mặt mũi đâu mà nhìn người ta đâu. Đang giặt được một nửa, bỗng sực nhớ tới lời Khang Hi nói, cô nhìn cái áo lót trong tay.

Vì liên quan đến công việc nên cô luôn chọn đồ lót thể thao loại 100% cotton, co giãn tốt, hoạt động thoải mái, chưa từng nghĩ có gì không ổn, không kiểm được mà buột miệng cần nhắc: “Đồ lót thể thao thì có gì không tốt, thấm mồ hôi, thoáng khí, không ứ nước, gọi với chả cảm gì? Cũng có phải mặc cho anh xem đâu, toàn xen vào việc của người khác.”

Giặt đồ xong, Hiệu Hiểu cau có bước ra, treo quần áo ở ngoài ban công xong, khi ăn cơm cũng chẳng ngó ngang tới Khang Hi một lần. Suốt bữa cơm không nói tiếng nào, ăn xong thì trốn vào thư phòng.

Khang Hi thấy Hiệu Hiểu vẫn còn giận, không chọc cô nữa, rửa bát xong thì ngồi salon xem tivi, chờ khi nào cô muốn ngủ thì thể nào cũng đi tìm anh thôi. Thế nhưng chờ hoài chờ mãi, không thấy Hiệu Hiểu đi ra, cuối cùng anh không chịu nổi, thông thả tới trước cửa thư phòng. Thử gõ cửa một cái, cô vẫn không có phản ứng gì như trước.

Khang Hi xoay người, lôi một hộp chocolate ra. Hồi chiều anh có bảo Vệ Bảo mang vài thứ tới, trong đó có hộp chocolate này.

Hiệu Hiểu đang bận làm PowerPoint về thuật phòng thân cho nữ giới, chả hơi đâu mà để ý tới anh. Một lát sau, cửa mở ra, không thấy người, chỉ thấy một cánh tay duỗi vào qua khe cửa, trong tay có một hộp chocolate.

“Hiệu Hiểu, tôi sai rồi mà!”

Hai quy tắc cơ bản nhất của đàn ông: Một, vợ luôn đúng. Hai, nếu vợ sai, hãy coi lại điều một.

Chiếc hộp với hai màu vàng đỏ kết hợp nhau rất chói mắt, bên trên là dòng chữ Godiva hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của Hiệu Hiểu. Cô chạy tới cửa nhìn chiếc hộp thật kỹ.

Là Godiva thật đấy!

Cô mở rộng cửa, nghi ngờ nhìn Khang Hi, “Sao anh biết tôi thích ăn chocolate hiệu này?”

Cô không thích ăn đồ ngọt, thế nhưng lại đặc biệt thích chocolate của Bỉ, mà trong số những nhãn hiệu chocolate Bỉ thì chocolate Godiva là hiệu mà Hiệu Hiểu thích nhất.

Nội tâm Khang Hi lập tức trở nên thiên biến vạn chuyển, nhất thời có hơi kích động.

Godiva là loại chocolate mà chị anh thích nhất. Lúc nhỏ, mỗi lần ba bay từ Châu Âu về, đều mua vài hộp. Khang Hi đã thuận tay bóc trộm mấy viên, giở ngủ trưa ở nhà trẻ, đặt cạnh bên gối của Hiệu Hiểu. Vốn muốn mượn cơ hội này để đánh thức ký ức thời thơ ấu của cô, không ngờ đây lại là món mà Hiệu Hiểu thích nhất.

Trong lòng mừng thầm mãi thôi, thế nhưng mặt lại tỏ ra rất bình thản, bản lĩnh tròn mắt nói xạo đã đạt tới đỉnh cao.

“Đúng là trùng hợp, đây là chocolate mà chị tôi thích nhất. Gần đây chị ấy muốn giảm cân, không dám nhìn nó nên cho tôi hết.”

“Chị anh à?” Cô không tin lại có chuyện trùng hợp đến vậy.

“Đúng vậy, từ nhỏ đã thích rồi!” Anh tỏ ra bình tĩnh, nói: “Em không thích à, vậy thì để tôi mang đi!” Làm bộ muốn lấy về.

Hiệu Hiểu lập tức nhay dựng lên giằng lại, “Không được! Trong nước khó mua chocolate hiệu này lắm.”

Khang Hi cười bảo: “Vậy em không giận nữa chứ?”

Hiệu Hiểu cười tùm tùm ôm hộp chocolate vào người, nói: “Nề mặt hộp chocolate, tha cho anh.”

Thật ra cô cũng không giận anh gì cả, chẳng qua da mặt mỏng, cứ cảm thấy khó xử, buồn bực vậy thôi.

Hiệu Hiểu nhẹ nhàng mở giấy bọc hoa mỹ, không nhìn được mà bóc một viên chocolate hình vỏ sò, khẽ cắn một cái, là vị raspberry truffles, xen kẽ vị ngọt là cảm giác đắng đắng, sau khi cắn vỡ, vị chua chua ngọt ngọt của việt quất cứ quanh quẩn ở đầu lưỡi, rồi lại tan đi rất nhanh, mang tới một cảm giác thật thỏa mãn.

Nhiều người thích ăn chocolate, ấy vì thích vị đắng đắng ban đầu, sau đó vị ngọt bắt đầu xuất hiện trên đầu lưỡi. Cái vị ngọt ngào ấy cứ từ từ, từ từ lan

dần, thấm sâu đến tận đáy lòng.

Thấy cô ăn thích thú như vậy, anh cũng thử xem, vừa duỗi tay tới thì đã bị cô ngăn lại.

“Viên này là vị cherry liqueur, không cho lấy.”

“Vậy tôi lấy viên này.” Anh dúi tay đến một viên khác.

Cuối cùng, cô ôm cả hộp vào lòng, trốn sang một bên, “Honey almond, nhân caramel, mousse bơ sữa, champagne truffles, đều là những vị tôi thích cả.”

Đúng là cô thật sự rất thích, tên vị thế nào cũng nhớ kĩ đến vậy.

Hiểu Hiểu chọn lấy hai viên, sau đó đẩy nắp, cứ như sợ anh lấy mất, còn cho vào ngăn tủ khóa lại.

Anh chỉ nghĩ, thế là có thêm một món bùa phép để dễ dành cô rồi, vui còn không hết, sao lại tranh với cô làm gì.

Khang Hi hỏi bóng gió: “Sao em lại thích chocolate của nhãn hiệu này?”

Hiểu Hiểu liếm ngón tay có dính chocolate, đáp: “Lúc bốn tuổi, lúc ngủ trưa ở nhà trẻ, tỉnh dậy thì thấy bên gối tôi hay có mấy viên chocolate, rất ngon. Khi đó tôi không biết là Godiva, đến Mỹ với cha mẹ rồi mới biết.”

Dù Godiva là chocolate Bỉ nhưng lại sản xuất ở Mỹ, có cửa hàng phân phối ở Mỹ, Bỉ, Pháp và một số thành phố ở Châu Âu.

Đúng là lúc đó thật rồi.

Anh tỏ ra rất vui, hỏi tiếp: “Ai cho em à?” Anh muốn biết cô còn nhớ mình hay không.

Hiểu Hiểu chớp chớp mắt, không nghĩ ngợi gì mà đáp ngay: “Bảo mẫu nhà trẻ, nhất định vì thấy tôi ngủ rất ngoan nên thưởng cho.”

Vì thế, cô lấy Godiva làm phần thưởng trong cuộc sống, kiểm tra được A+, lúc nhận học bổng, khi tốt nghiệp, lần đầu tiên nhậm chức ở FBI, lần đầu phá án thành công, khi đảm nhiệm chức tổ trưởng tổ phân tích tội phạm của FBI, cô đều mua về để tự thưởng cho mình.

Bảo mẫu nhà trẻ... Khang Hi đau khổ nghiêng đầu qua chỗ khác. Một hộp chocolate hết 120\$, thế mà cô lại cho rằng được bảo mẫu nhà trẻ thưởng cho, có bảo mẫu nào lại vùng tiền kiểu đó?

“Ngoài bảo mẫu ra, em còn nhớ ai không?”

Cô suy nghĩ một chút, đột nhiên trong đầu xuất hiện hình ảnh của một bé trai nọ, nhưng lại mơ hồ, không tài nào nhớ nổi.

“Không nhớ!” Lúc đó cô chỉ mới bốn tuổi, lại còn đã trôi qua rất lâu rồi, không nhớ rõ cũng bình thường thôi.

Khang Hi cảm thấy lồng ngực khó chịu, bị kích động đến mức chỉ muốn thổ huyết.

Nhanh chóng ăn xong hai viên chocolate, cô liếm khóe môi, ghé người tới gần Khang Hi, “Anh còn nữa không?”

Gần đây cô không thích không muốn cái gì, hiếm khi thấy dạn dạn như vậy.

Đương nhiên sẽ có chocolate thôi, muốn cả đời cũng không thiếu, ngày mai phải dặn Vệ Bảo mua một rương lớn tới đây mới được.

Nhưng mà, bây giờ... anh cảm thấy rất khó chịu.

“Không có!”

Hiểu Hiểu không hề nhận ra sự buồn bực trong lòng anh chút nào, đầu chỉ toàn nghĩ tới chocolate, quyết định phải ăn tiết kiệm một chút, mỗi ngày chỉ ăn một viên, chỉ một mà thôi.

Về chuyện đến đại học Khôn Hoa, Hiểu Hiểu không nói cho Khang Hi, sợ anh lại đi cùng. Trường đại học không như hiện trường vụ án, là chốn tụ tập của fan nữ, cô không muốn sân trường náo loạn tí nào đâu.

Đại học Khôn Hoa là một trường nổi tiếng, nằm ở phía bắc thành phố Thượng Hải, là căn cứ địa quan trọng trong việc bồi dưỡng nhân tài cao cấp và nghiên cứu khoa học kỹ thuật cho cả nước. Tính đến nay thì vừa tròn 100 năm lịch sử, chia thành hai khu bắc nam, ở giữa là đường quốc lộ, thiết bị giáo dục rất đầy đủ, điều kiện sinh hoạt thuận lợi. Nghe đâu hai năm trước vừa xây một khu ký túc xá cho sinh viên với diện tích 30 ha, như thế cũng hiểu khu dạy học này rộng biết bao.

Đi thẳng vào trong, sân trường rợp bóng cây xanh, những tòa nhà được xây trong những giai đoạn khác nhau dần tới tạo thành một quần thể kiến trúc đủ phong cách, cũng có rất nhiều tòa nhà lớn hiện đại. Ở đây trồng nhiều cây quý nhất, mỗi khi đến tháng tám thì trở thành thánh địa ngắm hoa, có thể thấy

sân trường đã được thiết kế với ý tưởng khá thú vị.

Hiệu Hiểu nhìn lướt qua bản đồ, giảng đường nằm ở lầu Thánh Quang, còn cách xa lắm. May là cô đã đi sớm hơn một tiếng, dư dả thời gian. Có điều vì vẻ ngoài loli của mình mà trên đường hay có mấy cậu nam sinh đại học cứ tới bắt chuyện, thế nên Hiệu Hiểu quyết định tìm đường nhỏ mà đi, né những cậu nhóc đang thời kì thêm khát yêu đương.

Cô đi trên con đường rải đá về phía đông, tới một khu vườn nhỏ rất yên tĩnh, hoa cỏ tán cây đong đưa theo gió, gửi hương đến đây. Hiệu Hiểu nhắm mắt, hít thật sâu mùi cỏ mới, lắng nghe tiếng đọc sách vang vang thi thoảng truyền tới. Đến một trường đại học thế này, ít nhiều cũng nhớ lại vài kỉ niệm thời học trò, cảm giác thật khó tả.

Đột nhiên, bỗng có một tiếng thét chói tai vang lên, phá vỡ sự yên tĩnh trong tâm hồn Hiệu Hiểu.

“Buông Tiểu Mẫn ra, có nghe không hả?”

“Già vờ trong sạch gì, ai mà không biết nó được bao nuôi bên ngoài chứ.”

“Cút đi, mù mắt chó à, bản thân bị ối dơ bẩn mà còn vu cáo người khác.”

“Được anh đây vừa mất là may mắn của nó, làm cao cái gì, bao nhiêu tiền, ra giá đi.”

“Anh Thụ, hai con bé này đều ngon mắt hết, chi bằng đưa hết cả hai tụi nó đi luôn nhé.”

Hiệu Hiểu bước nhanh tới, có bốn nam hai nữ đang giằng co trong góc vườn, cuộc đối thoại nghe hơi máu chó, thế nhưng hiện thực thì y như vậy.

Tề Cách Cách liêu mạng che chở cho bạn thân, khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn tỏ ra cực kì giận dữ.

Cô gái ở sau cũng tầm tuổi cô bé, khoảng chừng mười tám, mười chín tuổi, mặt trái xoan, nước da trắng nõn, cùng với mái tóc xoắn nhẹ là khuôn mặt đầy vẻ quyến rũ, xinh đẹp khó tả, trông như nụ hoa mẫu đơn e ấp, rất cuốn hút, nhưng đôi mắt lại rất trong sáng.

Những cô gái xinh đẹp thường được nhiều người thích, nhưng có yêu thích thì cũng có tràn đầy ác ý.

“Tề Cách Cách, mày là cái thá gì? Không ai khiến mày lo chuyện bao đồng, anh đây thấy mày cũng chả phải thứ gì tốt đẹp.” Tên cầm đầu trẻ măng, người toàn hàng hiệu, tướng mạo cũng đoan chính nhưng tác phong bộ dáng lại như phường ăn chơi trác táng.

Ba gã trai đằng sau ăn mặc bình thường, cử chỉ lỗ mãng, như côn đồ lưu manh.

Tề Cách Cách gườm chân đá, “Đừng tưởng với mấy đồng bần thiêu của các người là có thể làm tàng.”

“Con nhóc thối, không cho biết tay thì chẳng biết điều.” Hắn ta vung tay, kéo tóc cô bé.

“Thả Cách Cách ra! Á!” Cô gái được che chở liền xông ra, muốn giằng tay hắn ta nhưng lại bị chụp lại.

“Thứ là loi, cái bộ này mà không phải để người ta chơi cho sướng sao? Anh đây không tin không ngủ với mày được!” Hắn vung tay muốn tát cô bé.

Mẫn Lệ Ánh hoảng sợ nhắm chặt mắt, hứng chịu sự nhục nhã, cơ thể run rẩy như hoa trong gió.

“Oái!” Tiếng kêu thảm thiết đến chói tai như heo bị cắt tiết vang lên.

Lúc cô bé mở mắt ra thì bốn gã trai đã nằm rạp trên cỏ, chồng người lên nhau, kêu cha gọi mẹ.

Đôi mắt Hiệu Hiểu lạnh lẽo liếc đám bại hoại kia, “Phụ nữ có thể là loi nhưng đàn ông không được quấy nhiễu, tụi mày nhớ kỹ đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đá ‘Trúng’ Một Cách Khoa Học

Ba tên côn đồ bị đánh bất ngờ vội vàng lấy lại tinh thần, “Anh Thụ!”

Gã trai được gọi là anh Thụ là tên công tử nhà giàu cầm đầu, tên đầy đủ là Trần Bách Thụ. Thấy Hiệu Hiểu là con gái, đôi mắt lóe tia hung ác, quát: “Còn đứng ngu ra đó làm gì, lên hết cho tao!”

Hiệu Hiểu đứng đó, không hề sợ hãi, đẩy hai cô bé ra sau, tỏa ra một vẻ bức người.

“Con đi thôi...” Trần Bách Thụ vung nắm đấm đầu tiên, còn chưa nói hết câu thì Hiểu Hiểu thuận theo quả đấm đang đi tới, chặn cánh tay, nhanh chóng tìm tới chỗ khớp xương, một tiếng rắc, tháo khớp tay hẳn một cách gọn gàng.

Tiếng heo cát tiết lại một lần nữa vang lên thảm thiết, gã ngã lên cỏ, như cá mắc cạn trên bờ, vẫn còn sức đập nước.

Cô lạnh lùng đứng yên một chỗ, mặc áo trắng quần jeans, khuôn mặt ung dung chẳng chút phần son nhưng rất có phong thái, đôi mắt như hồ sâu thăm thẳm, lạnh lùng rét giá như băng tuyết, lạnh thấu xương.

Ba người còn lại thấy cảnh vậy, sợ đến mức không dám động đậy.

“Tay tao... tay tao gãy rồi... Á... Tay tao...” Trần Bách Thụ lăn lộn trên cỏ, gào khóc thảm thiết, nước mắt nước mũi chảy ròng.

Hiểu Hiểu đá vào bụng hắn, “Chỉ trật khớp thôi, gào khóc gì? Gào thêm một câu nữa đi, có tin tao tháo khớp cánh tay còn lại của mày hay không?”

Thật ra trật khớp không tạo thương tổn gì ghê gớm cả, đến bệnh viện để chỉnh lại kịp thời là được. Cô là huấn luyện viên đặc công, đương nhiên sẽ không hề gãy xương của người ta, chỉ là cảnh cáo vậy thôi.

Gã lập tức nín thinh, thậm chí còn không dám xin tha.

Hiểu Hiểu nhìn từ trên cao xuống, dùng đầu ngón chân đá đá, “Mày tự cú, hay tao tiễn cho một đoạn?”

Còn phải hỏi à? Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, người phụ nữ này không dễ động vào đâu.

Hắn vội vàng bò dậy, ba tên còn đồ đồ lấy, nhanh chóng thoát khỏi Hiểu Hiểu, cuống cuồng bỏ chạy.

Chờ bọn chúng đã chạy xa, Hiểu Hiểu quay đầu nhìn hai cô bé.

Hai đôi mắt hạnh tròn tròn, trong con ngươi vẫn phản chiếu sự sùng sốt, ngây ngốc nhìn cô.

Thấy hai cô gái không bị thương gì, chỉ hơi sợ hãi mà thôi, chẳng đáng ngại, Hiểu Hiểu liền quay về đường cũ, đi về phía lầu Thánh Quang.

Tề Cách Cách lấy lại tinh thần, thấy cô muốn đi, vội vàng gọi: “Đàn chị, cầu phía trước vẫn chưa sửa xong, không đi được đâu ạ.”

“Đàn chị?”

Hiểu Hiểu hơi ngạc nhiên, quay đầu lại thì Tề Cách Cách cười hi hi đi tới, “Chị ơi... về chuyện ban nãy, em cảm ơn chị ạ. Không biết chị thuộc khoa nào? Sao em chưa gặp chị bao giờ nhỉ?”

Chả trách vì sao cô bé lại nhận sai, khuôn mặt Hiểu Hiểu trẻ măng, lại thêm áo sơ mi trắng quần jeans, cột tóc đuôi ngựa, nhìn thế nào trông cũng giống một nữ sinh hai mươi tuổi.

Hiểu Hiểu quay lại. Cô bé này có đôi mắt rất sáng, trong veo, không biết đang nghĩ gì mà lại phần khích cười với mình, mắt cười cong cong như trăng khuyết, trông sáng sủa thông minh, khuôn miệng nhỏ nhắn cười rất duyên, bất ngờ thân thiết kéo tay cô.

“Ban nãy chị lợi hại quá, có thể đánh đến vậy. Có phải học võ từ nhỏ không ạ? Có điều cũng đáng đánh lắm, phải đánh vào chỗ hiểm của tên hèn hạ Trần Bách Thụ mới đáng! Đúng rồi, em tên là Tề Cách Cách, học khoa kiến trúc ạ.” Cô bé lại chỉ vào cô bạn đứng đằng sau, “Cậu ấy tên là Mẫn Lệ Anh, khoa âm nhạc, chúng em đều là năm nhất, chị thì sao ạ? Khoa gì? Vừa rồi chị đã cứu chúng em, em mời chị ăn cơm nhé? Chị thích ăn gì, cứ nói đi, đừng khách sáo! À đúng rồi thế chị có nhận đồ đệ không?”

Cô bé bắn pháo một tràng, không dừng một giây, Hiểu Hiểu cũng không biết nên trả lời câu nào.

Không hiểu sao tính cách mới gặp đã làm thân này khiến Hiểu Hiểu cảm thấy rất quen, thế nhưng lại không thích bị người lạ tới quá gần. Coi cô bé như con nít, Hiểu Hiểu lạnh lùng rút tay khỏi Tề Cách Cách đang níu lấy mình, sờ tìm bản đồ trong túi, con đường phía trước không đi được, cô đành nhìn bản đồ để tìm đường mới đi tới đó.

Sờ một hồi mới phát hiện ra bản đồ đã mất đâu, tám phần là bị rút mất trên đường rồi.

Đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay, đã lỡ mất không ít thời gian, cô phải đi nhanh mới được, “Cho hỏi, muốn đến lầu Thánh Quang thì đi đường nào?”

Mất Tề Cách Cách đảo nhanh, lại kéo tay cô, “Có phải chị cũng muốn đến lớp học thuật phòng thân cho nữ không, khéo quá, chúng em cũng thế, để em dẫn chị tới.”

Không đợi Hiểu Hiểu đáp lại, Tề Cách Cách kéo cô đi vào một con đường mòn, “Chỗ không tốt của trường mình là đây này, rộng quá chừng, có phải chị học bên khu Nam không?”

Khôn Hoa chia làm hai khu Bắc Nam, ở giữa là một con đường cái, dù có những tòa dùng chung nhưng lầu Thánh Quang lại nằm ở khu phía Bắc, vì học sinh ở khu Nam ít khi nào tới khu Bắc nên cũng thường không tìm được đường.

Hiếu Hiếu chỉ cảm thấy cô bé nói quá nhiều.

“Chị, chị còn chưa nói tui em biết tên của chị là gì đó?”

“Đoan Mộc Hiếu Hiếu.” Không phải giấu, tới lầu Thánh Quang thì thể nào cô cũng biết thôi.

“Hiếu trong ‘Phá hiếu (晓)’ à?” (* Phá hiếu: Tàng sáng, sớm tỉnh mo)

“Hiếu trong ‘Thiên hiếu (晶)’ vô vân’, gồm ba chữ bạch (白).” (* Thiên hiếu vô vân: trời trong không bóng mây)

“Tên này thật đặc biệt.” Cô bé không giấu sự trầm trồ.

“Cảm ơn!”

“Vây... chị có nhận đồ đệ không ạ?”

Hiếu Hiếu: “...”

Sao lại quay về chủ đề này rồi.

Lầu Thánh Quang của đại học Khôn Hoa là một công trình kiến trúc dành để nghiên cứu khoa học được xây từ quỹ quyền góp của trường, công chính nằm ở hướng chính nam, có bốn tầng. Nhìn từ xa, trông giản dị chỉnh tề, trang nhã đẹp mắt. Giảng đường dạy học nằm ngay tầng một, là giảng đường bậc thang lớn nhất trường, có hơn năm trăm chỗ ngồi, thường dùng để lên lớp, đầu phải chứa mười mấy lớp một lúc cũng không xảy ra cục diện khó xử như không đủ chỗ ngồi.

Vừa vào cửa thì Hiếu Hiếu đã rất ngạc nhiên khi thấy Cảnh Táp cũng có mặt, đang chống nạng vẫy tay với cô.

“Sao cậu lại tới đây? Không phải tuần sau mới xuất viện à?”

Cảnh Táp cười nói, “Vốn là đàn anh tới đây, nhưng có điều anh sợ cậu chết được, thế là không dám tới, tớ đành phải ra tay.” Ở bệnh viện rảnh rỗi đến phát hoảng, có cơ hội thì đương nhiên phải có mặt ngay.

“Đã làm xong giấy tờ rồi chứ?” Ý cô muốn hỏi tới giấy tờ khám xét phòng làm việc của hiệu trưởng.

Cảnh Táp gật đầu, “Chờ cậu dạy xong thì tớ đi với cậu qua đó.”

Tề Cách Cách ở sau gọi, “Đàn chị, bạn em giành được chỗ ở hàng đầu rồi, chúng ta mau đến đó đi!”

“Đàn chị?” Cảnh Táp đưa mắt nhìn Hiếu Hiếu, cười nói, “Sao người ta lại gọi cậu là đàn chị vậy kìa?”

Cô bé tới đây để học, thể nào cũng phải gọi là cô giáo mới phải chứ.

Hiếu Hiếu đang nói chuyện với Cảnh Táp, quên mất cái đuôi này, “Em vào trước đi, tui còn có việc.”

“Đừng mà, vẫn chưa bàn xong chuyện nhận em làm đồ đệ của chị mà?”

Hiếu Hiếu ôm trán, sao cô bé này vẫn còn nhớ mãi vậy?

Mẫn Lệ Ảnh lặng lẽ kéo vạt áo Cách Cách, “Chúng ta vào trước đi, đừng làm chị ấy khó xử.”

“Không được, vất vả lắm tớ mới gặp một người võ nghệ cao cường thế này, sao để mất được chứ? Nhớ Trần Bách Thụ lại quấy rối cậu thì biết làm sao đây?”

Nghe cái tên Trần Bách Thụ thì Mẫn Lệ Ảnh liền phát run, ngón tay nín áo Cách Cách cũng run rẩy theo.

“Tiểu Mẫn, cậu đừng sợ! Chờ tớ học xong rồi, thấy hấn một lần thì đánh một lần.”

Có thể thấy tình cảm giữa hai cô bé rất tốt, Tề Cách Cách vỗ nhẹ lên mu bàn tay bạn, như một người chị đầy yêu thương.

Có vài nữ sinh từ trong chạy ra, gọi Tề Cách Cách: “Cách Cách, mau vào đi, sắp bị người ta giành mất chỗ rồi này.”

“Được, tớ và Tiểu Mẫn vào ngay đây.”

Bọn họ nhìn Mẫn Lệ Ảnh, ánh mắt đều lộ vẻ chán ghét, thế nhưng lại rất vui vẻ với Tề Cách Cách. Một cô gái trong số đó đi tới, kéo Tề Cách Cách qua một bên, “Sao cậu lại ở chung với nó, không sợ bị lây bẩn à.”

“Văn Kỳ, cậu nói lung tung gì vậy?”

“Còn không phải à, chẳng phải nó đoạt mất cơ hội đi Vienna huấn luyện hè này của Linh Mai là vì thầy Lục thích nó đó sao?”

Thầy giáo thích học sinh, nếu chỉ là tình thầy trò bình thường thì không nói, nhưng trong lời nói ẩn ý này lại có mang theo điều gì mờ ám.

Mẫn Lệ Ảnh cúi thấp đầu, không phản bác một câu.

Hiệu Hiệu đứng một bên, nhìn về phía mấy cô bé đang đứng ngoài cửa, rõ ràng trong mắt đầy vẻ khinh thường.

Trên đường tới, cô có thể nhận ra, quả thật, khuôn mặt của Mẫn Lệ Ảnh rất dễ gây chuyện, đôi mắt to mọng vừa xinh đẹp vừa quyến rũ, lấp lánh ánh nước, có một tia quyến rũ mơ hồ, thậm chí hấp dẫn lộ ra dưới lớp váy cũng rất đẹp, chỉ cần đứng yên thì cô bé cũng có thể khiến đồng nữ sinh khác lộ sự thua kém của mình.

Không thể không nói, vẻ ngoài của Mẫn Lệ Ảnh quá dễ tác động tới thần kinh của đàn ông, cảm dỗ họ không ngừng.

Nhưng, đây là trời sinh, cô bé không hề cố tình ra vẻ làm dáng gì cả.

Cảnh Táp nhìn một lúc, ghé vào tai Hiệu Hiệu nói, “Cô bé này đẹp quá, chẳng trách những nữ sinh khác đều không thích, có điều cô bé Cách Cách kia trông cũng rất xinh xắn.”

Hiệu Hiệu đồng tình. Tề Cách Cách đẹp, thế nhưng vẻ đẹp ấy rất chính khí, đẹp mà không yêu mị, vóc người cao gầy, khuôn mặt thanh tú, đường nét thần sắc tinh nghịch, bướng bỉnh, đặc biệt đôi mắt rất sáng. Khi không cười thì giống bây giờ, khuôn mặt cứng nhắc mang ý châm biếm khi không vừa lòng với lời nói của chúng bạn, một vẻ nữ vương như muốn nói ‘Các cậu cảm miệng hết cho tớ’.

Cô bé và Mẫn Lệ Ảnh đứng chung với nhau, có cảm giác như thấy nữ vương và yêu phi vậy.

Thật là kỳ lạ, sao hai cô bé này lại thành bạn thân được nhỉ?

Đột nhiên Cảnh Táp ồ lên một tiếng, lâm bẫm “Sao tớ cứ thấy cô bé tên Cách Cách này giống ai đó thì phải?”

Hiệu Hiệu vừa định hỏi giống ai thì giáo viên phụ trách đón khách đã đi tới, là một cô giáo chừng bốn mươi tuổi, đeo kính gọng vàng, mặt tròn, nhìn qua thấy rất dễ gần, “Huấn luyện viên Đoan Mộc, ngại quá, bên trong hơi loạn nên quên chào hỏi cô, tài liệu cô gửi sáng sớm nay, tôi đã chép lại vào máy tính của giảng đường rồi.”

“Huấn luyện viên!” Tề Cách Cách đứng bên cạnh rất ngạc nhiên, kinh ngạc đến mức há hốc miệng.

Hiệu Hiệu mỉm cười, cô bé này có vẻ nữ vương thật, thế nhưng gặp chuyện thì chẳng bình tĩnh chút nào.

Tức thì như gấu con, Cách Cách nhào tới cạnh Hiệu Hiệu, ôm chặt không buông, “Em cứ thất mắc mải, sao một sinh viên nữ lại có thể lợi hại như vậy, thì ra cô giáo là sĩ quan đặc công huấn luyện viên võ thuật phụ trách giảng dạy. Trời ạ, quá dữ dội luôn, cô nhất định phải nhận em làm đồ đệ.” Cách Cách vừa lải nhải, tròn mắt vừa đảo quanh, trông như một con cáo nhỏ giả hoạt, “Mà cô ơi, làm sao có thể giữ gìn nét thanh xuân vậy ạ?”

Hiệu Hiệu: “...” Đột nhiên cô có cảm giác bị yêu nghiệt bám người.

Giảng đường bậc thang, tên như nghĩa, chỉ hàng sau cao hơn hàng trước một bậc, học sinh ngồi sau không bị những người ở trước chắn tầm mắt. Vì kiến trúc thiết kế và tính đặc thù khi chọn tài liệu nên lúc đứng trên bậc giảng, giọng nói truyền đi khắp giảng đường, như một sân khấu kịch vậy.

Lúc Hiệu Hiệu đi vào thì bên trong đã có đầy người ngồi, tiếng nói chuyện ồn ào, còn ẩm ỉ hơn cả chợ đồ ăn, có cả nam lẫn nữ, phân nửa là nữ sinh. Cô lặng lẽ bước lên bục giảng, vì vẻ ngoài quá trẻ quá xinh đẹp, không những chẳng khiến đám đông trật tự mà ngược lại, tụi nam sinh như bị kích thích, hăng tiết lên.

Về những sinh vật như nam sinh đại học, hoặc bọn họ rớt môn, giấy dựa vật vã trong kì thi, hoặc đánh Dota, hoặc... theo đuổi mấy em khóa dưới, theo đuổi hoa khôi, theo đuổi tất cả những sinh vật mang giới tính nữ.

Thoáng chốc, tiếng cười giòn, huyết sáo vang lên, trên ghẹo cũng có nốt.

“Đàn chị xinh đẹp ơi, chị đi nhầm chỗ rồi.”

“Em gái, tụi anh còn chỗ ngồi đây này.”

“Em gái khoa nào đó ơi, đến chỗ đàn anh này, để anh bảo vệ em.”

Cảnh Táp nghe thế, không nhịn được cười. Hiệu Hiệu lạnh lùng, không nói chuyện, viết thẳng tên của mình lên bảng đen ở ngay giữa.

Dưới dòng tiêu đề ‘Thuật phòng thân cho nữ’ ở trên bảng là tên của giáo viên đứng lớp, khi cô viết xong, tiếng ầm ĩ cười đùa trong giảng đường lập tức im bặt.

Lũ nam sinh trơ mắt ếch, cả đám bọn họ đều tới góp vui, muốn xem nữ đặc công sĩ quan huấn luyện trông thế nào, còn đùa rằng giống một nữ Lý Quỳ (*) là cái chắc. Chẳng ngờ đâu nữ sĩ quan này là xinh đẹp nhường này, là nữ thần đẹp hơn hoa.

(*) Lý Quỳ: Một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc trong tác phẩm Thủy Hử, người nông dân, tính tình bộc trực, chất phác, nóng vội lỗ mãng. Còn có biệt danh là Hắc Toàn Phong.

Tụi con gái thì càng ngỡ ngàng hơn. Tại trông cô còn mảnh mai yếu điệu hơn cả bọn họ? Có thật là sĩ quan huấn luyện không? Chắc chắn không phải nhà trường chọn sai người chứ hả?

Trong tiếng nghi ngờ lao xao, Hiểu Hiểu vẫn rất bình tĩnh, bảo Cảnh Táp tắt đèn, sau đó nhấn nút remote trong tay, màn hình trắng thật lớn từ từ được hạ xuống, màn hình sáng lên, chiếu bài Powerpoint cô đã làm. Giảng bài chẳng có gì khó với cô cả, lúc học đại học, Hiểu Hiểu thường giúp giáo viên soạn giáo án, cũng từng có kinh nghiệm dạy học cho sinh viên mới.

Powerpoint ngắn gọn, hình nhiều chữ ít, chủ đề rõ ràng, thú vị sinh động, giọng nói của cô lạnh lạnh nhưng rõ ràng, êm ả như nước suối trong, thấm vào lòng người.

Bắt đầu nói về phải cảnh giác với những người nào nhất, nói rất chi tiết, kỹ càng, những nữ sinh ngồi dưới gật đầu răm rắp.

“Phải cẩn thận với kẻ bám đuôi, người uống say, kẻ bất ngờ xuất hiện ở góc cua. Vì theo điều tra những biểu hiện của tính tội phạm, ít nhất có 60% kẻ gây án là người quen. Tốt nhất không ngồi trong những xe màu đen, nếu phải ngồi thì nhất định phải giữ liên lạc với bạn bè bất kể mọi lúc. Trong túi xách luôn có sẵn bình xịt hơi cay, lúc dùng phải nhanh phải chuẩn, vì nếu bị kẻ bắt cóc cướp mất, thì tình thế đảo ngược, kẻ chịu thảm sẽ là mình.”

Rất nhanh sau đó, những tiếng nghi ngờ lao xao đều biến mất, chỉ có giọng nói của cô mà thôi, chẳng còn bất cứ động tĩnh nào khác.

Đến khi nói làm thế nào để tránh gặp tình cảnh nguy hiểm, các nữ sinh càng lắng nghe nghiêm túc hơn.

Cô lớn lên ở Mỹ, lúc giảng bài rất biết cách nói đùa, thêm chút tiếng cười trong giờ học nghiêm túc, có thể giảm sự buồn tẻ, nhằm chán được phân nửa.

“Cố gắng đừng không ở một mình, những lúc làm thêm giờ quá muộn thì phải nhờ đồng nghiệp đưa về một chút, tiễn xong rồi thì thành bạn trai, lúc đó coi như các em buôn bán có lời rồi!”

Nghe nửa câu sau xong, tất cả nữ sinh đều che miệng cười khúc khích.

Tề Cách Cách ngồi ở hàng đầu đưa tay lên hỏi: “Vậy, thưa huấn luyện viên, nếu chẳng may rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm thì biết làm thế nào ạ? Gặp kẻ bắt cóc thì phải đánh trả thế nào?”

Cô bé đang quan tâm làm thế nào để đánh địch nhất.

Hiểu Hiểu mở đèn, ánh sáng từ màn hình chiếu bài Powerpoint biến mất, “Đầu tiên, em phải nghĩ cách để khiến kẻ xấu mất cảnh giác, sau đó phải ra tay thật mạnh. Tiếp theo, phải hành động thật nhanh, thừa dịp gã chưa chuẩn bị thì chọt vào mắt, khóa cổ, các động tác phải liên mạch. Cuối cùng là mau bỏ trốn. Nhất định phải chạy vào đám đông, vừa chạy vừa gọi điện thoại. À, phải, nhất định đừng vì thấy kẻ xấu đẹp trai mà thương tiếc hần nhè.”

“Ha ha ha ha...” Các nữ sinh lại phá lên cười.

“Nhất định phải chạy trốn ă?” Có cô bé cậ mạnh, cảm thấy chạy trốn như vậy là để gã bắt cóc được lợi.

Hiểu Hiểu hướng dẫn từng bước: “Một cô gái không học võ, sức khỏe bình thường, nếu đánh nhau trực tiếp với kẻ bắt cóc thì tỷ lệ thắng quá nhỏ.”

Có người chép miệng: “Vậy Thuật phòng thân cho nữ là vô dụng rồi?”

“Không, Thuật phòng thân cho nữ nhấn mạnh vào tính ‘ác’, ‘độc’, đề cao ‘Khống chế địch trong vòng một chiêu’, lợi dụng khi kẻ bắt cóc không có tâm lý đề phòng thì bất ngờ tấn công, khiến gã tạm thời mất khả năng hành động, sau đó chạy trốn. Chạy trốn để tránh thương tổn mới là điều quan trọng hơn hết.”

Có nam sinh lao nhao nói đùa: “Huấn luyện viên, sao cô không tự làm mẫu một chút đi.”

“Có thể, nhưng tôi cần đối thủ!”

Một loạt nam sinh ở dưới vội vàng giơ tay, “Em, em được nè!”

Có cậu học sinh tích cực, tự động chạy lên, “Huấn luyện viên, tụi em khoa thể dục.”

Khoa thể dục có lắm các bạn trẻ khỏe mạnh đẹp trai, là một khoa khiến nam sinh khoa khác ôm đầy cảm xúc phức tạp. Sự trọng nghĩa tạo nên hình ảnh thiên thần của các nam sinh khoa thể dục, nhưng bá đạo, đánh nhau, ý mạnh cướp bỏ người khác là bộ mặt ác quỷ của bọn họ.

Thế nhưng, dù là thiên thần hay ác quỷ, cứ nhắc tới khoa thể dục thì nữ sinh trong trường sẽ nghĩ ngay tới nam sinh khoa thể dục, nhắc tới nam sinh khoa thể dục thì chỉ nghĩ tới những anh chàng đẹp trai mà thôi. Vì cứ nhìn tầm vóc thể trạng kia thì liền có cảm giác an toàn mà.

Không hổ là thuộc khoa thể dục, bốn nam sinh đi lên cao to khỏe mạnh, trông rất võ biền, so với bọn họ, Hiểu Hiểu trông như con chim sẻ.

Các nữ sinh thầm lau mồ hôi giúp Hiểu Hiểu, chênh lệch thể trạng lớn quá, không sao chứ?

Cô giáo ngồi ở góc cũng thấy hoảng. Chương trình học lần này chỉ để đối phó với bộ giáo dục, tăng ý thức tự bảo vệ của các sinh viên nữ mà thôi, không cần phải học thật, vừa định lên ngăn cản thì Cảnh Táp cười nói: “Yên tâm, trước mặt cậu ấy thì họ chỉ là bốn con gà nhép mà thôi.”

Dùng từ ‘gà nhép’ là nói quá rồi đấy, cùng lắm chỉ là bốn miếng đậu hũ non thôi.

Hiểu Hiểu có vẻ hồ hững lại bình tĩnh, chọn một người cường tráng nhất, để hắn tùy ý tấn công, cậu nam sinh được gọi xoa xoa tay, khuôn mặt hưng phấn đỏ rần.

Hai chân cô một trước một sau, khuỷu đầu gối nghiêng người đứng thẳng, hai tay nắm thành nắm đấm thủ thế về phía người trước mặt. Nắm đấm là vũ khí cơ bản nhất của loài người, cũng là thứ linh hoạt nhất. Và trong lúc đánh nhau quyết liệt thì nó cũng có uy lực lớn hơn cả. Khi cậu ta nhào tới, cô tung nắm đấm thẳng, gió tạt vào mặt, nắm đấm trắng nõn dừng lại trước mũi cậu ta chỉ trong nháy mắt, đến đó thì dừng.

Cậu ta hoảng sợ la lên một tiếng, lùi về sau một bước, ngay tức thì, lại một quả đấm khác từ cô đi từ dưới lên, đánh vào bụng và phần cằm của cậu ta.

Kết cục của cậu trai trẻ là đã bị giết trong nháy mắt, thậm chí còn chả kịp thủ. Hiểu Hiểu thu quyền, rất bình tĩnh, thản nhiên.

Các nữ sinh đều ngây người, Tề Cách Cách kích động nhất, ngồi ở hàng đầu tiên vỗ tay thật mạnh hô hay quá.

Nhưng cậu nam sinh năm nhất không phục, nhào tới tấn công. Hiểu Hiểu trở tay nắm đấm thẳng vào mặt cậu ta, đau đến mức phải ứa nước mắt, mặt xám xịt đi xuống.

Hiểu Hiểu lại chọn một cậu nam sinh khác, đối phương rút kinh nghiệm từ người trước, tỏ ra rất muốn được thử sức.

“Từng tập Taekwondo sao?”

“Con mắt của sĩ quan tốt thật, em tập nhiều năm rồi.”

Hiểu Hiểu ‘ò’ một tiếng qua loa, sau đó xuất kích trong chớp mắt. Nắm đấm nhắm từ trên xuống, dùng xương trên mu bàn tay để tấn công, và một cú móc, tức là sử dụng năm tay, tấn công từ hai bên trái phải vào đầu đối thủ, trực tiếp khiến cậu nam sinh đã nói nói luyện Taekwondo nhiều năm gục thẳng ngay lập tức.

Lần này, con mắt của các nữ sinh đều tròn lên, không kiềm được mà đứng dậy.

Sau đó, Hiểu Hiểu biến hóa bàn tay thành cái kéo, chụm bốn ngón chặt xuống, móc câu, chỉ một ngón, hai ngón, hình khẩu súng, đâm(10) vào những vị trí nguy hiểm như mắt, cổ họng, dưới nách, khiến cậu nam sinh thứ ba phải chạy chóai chết. Hiểu Hiểu đã dùng tay mà cậu ta còn chạy tới chạy lui trước bụng khiến đám con gái bên dưới đều phá ra cười, tụi nam sinh thì tức giận đến mức nắm đấm giậm chân.

Đến cậu nam sinh cuối cùng, Hiểu Hiểu biểu diễn kỹ năng dùng chưởng và công kích bằng móng.

“Đây là kỹ năng phản kích khi bị kẻ xấu áp chế, dùng các đầu ngón tay thật mạnh vào mũi, nhẹ sẽ khiến chảy máu mũi, nặng thì bất tỉnh. Trong võ thuật, chiêu này được gọi là ‘Nghech diện chưởng’! Sau khi dùng ‘nghech diện chưởng’ đứng chỗ, duỗi năm ngón tay, dùng móng cào thật mạnh, cái này gọi là ‘nghech diện thiếp kim’, hay còn là ‘tẩy kiếm pháo’. Nhẹ thì cào rách mí, chảy nước không ngừng, không thể mở mắt được. Nặng thì tổn thương nhãn cầu, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng rất tiện, có thể tạm thời khiến kẻ xấu mất khả năng sử dụng bạo lực, kịp thời chạy trốn.”

Những cậu nam sinh bị cô công kích phải lùi về sau liên tục, đến khi không còn đường lui nữa thì đành dấn sát người vào tường che mặt, kêu gào hoảng loạn: “Huấn luyện viên, tụi em thua, đừng đánh nữa!”

Hiểu Hiểu dừng lại, hơi thở vẫn nhẹ nhàng.

“Tôi nhấn mạnh lại lần nữa, phòng thân tự vệ không phải là một môn thể thao thi đấu, mục đích không phải đánh bại đối thủ một cách triệt để mà khiến kẻ xấu tạm thời mất đi năng lực hoạt động mới là điều quan trọng nhất, sau đó nhanh chóng rời khỏi hiện trường, đi báo cảnh sát hoặc kêu cứu!”

Dứt lời, cả giảng đường lặng ngắt, mãi lúc sau là một tràng pháo tay giòn giã.

“Thật là lợi hại, đúng là nữ võ thần!”

“Huấn luyện viên, chị là niềm kiêu ngạo của nữ giới!”

Chẳng ai còn bất cứ nghi ngờ gì nữa, từng người một đứng dậy đặt câu hỏi cho Hiểu Hiểu.

Một cô bé đeo kính sợ hãi hỏi: “Huấn luyện viên, em rất dỏm thể dục, thể lực cũng không tốt, em có thể làm được như những điều chị nói không?”

“Tuy nói về tự vệ phòng thân thì dễ, nhưng muốn làm được rất khó, vì cần phải tổn thương đối thủ, nhất định phải có một lực tấn công mạnh. Nếu sức em trôi gà không chặt, cho dù có nhiều chiêu thức lợi hại hơn cũng chẳng có ích gì. Nhưng cho dù có sức, khi gặp nguy hiểm cũng chưa chắc có gan dùng. Thế nên, khi có cơ hội thì hãy tham gia vài lớp huấn luyện võ thuật, chẳng hạn như boxing, taekwondo, những môn này đều thích hợp cho người trẻ tuổi, đặc biệt là boxing. Rất thích hợp để tự vệ, đồng thời rèn luyện được tâm sinh lý, giúp bản thân bình tĩnh, gặp nguy không loạn.”

Trả lời có phần hơi lạnh lùng, những chiêu thức cô biểu diễn đều dùng để khống chế địch, dùng khi chiến đấu cần kết thúc ngay trong một chiêu, vì thế rất nhấn mạnh về thời cơ, bí mật và tốc độ tấn công, không trải qua rèn luyện thì rất khó có được thành quả.

“Thế phải làm sao ạ?”

Hiểu Hiểu kiên nhẫn trả lời: “Thuật phòng thân cũng có nhiều loại, nếu những loại kể trên khiến các em cảm thấy khó khăn, vậy thì tôi sẽ dạy cách mọi người làm sao để đá vào búi dái một cách khoa học...”

“Hà?” Rất nhiều nữ sinh không kịp phản ứng.

Toàn bộ lũ con trai mặt xanh mét.

“Đá... búi...” Có một cô bé mặt tròn trong góc đồ ỉm cả mặt, mắc cỡ đến mức không dám nói hết câu.

Có cô bé ở sau tò mò hỏi: “Lần đầu tiên em nghe nói đá vào trứng mà cũng cần khoa học nữa đấy.”

“Đương nhiên phải cần khoa học, nếu cứ tấn công mù quáng chỉ khiến kẻ xấu có phòng bị, bản thân càng gặp nguy hiểm hơn!”

“Huấn luyện viên, vậy chị mau nói đi ạ, phải đá vào búi dái thế nào mới đúng khoa học?” Hỏi một cách không chút e dè như thế, trừ Tề Cách Cách thì còn có thể là ai được nữa? Khuôn mặt cô bé tò ra rất hưng phấn, nhìn Hiểu Hiểu, trong mắt là sự tin phục và sùng bái hoàn toàn.

“Đầu tiên nhất định phải đá vào búi...” Vừa mới nói từ đầu tiên mà rất nhiều nữ sinh xấu hổ đỏ mặt rồi.

“Huấn luyện viên, chị dùng từ ‘trứng’ đi ạ.”

Hiểu Hiểu mỉm cười, sửa lại, “Đầu tiên nhất định phải đá vào trứng mà không phải là dương vật, vì trên trứng tập trung rất nhiều đầu dây thần kinh, hơn nữa, bao tinh hoàn được coi là một cơ quan ‘nội tạng’ phát triển ở ngoài, sẽ có cảm giác đau hơn dương vật gấp trăm lần. Thứ hai, khi tấn công vào ‘trứng’ thì phải đá từ dưới lên, tốt nhất là dùng đầu gối mà thúc. Lý do thứ nhất, vì như thế sẽ nhanh hơn dùng bàn chân, hai là độ mạnh yếu, dùng đầu gối...” Cô cười lạnh, bộ dạng mà nữ bắt đầu lộ ra, nhìn lướt qua tội nam sinh, “Các em vĩnh viễn không thể hiểu nỗi đau khi đàn ông bị vỗ trứng đâu.”

Tội nam sinh đều cùng kẹp chặt hai chân, mồ hôi túa ra như mưa mùa hạ.

“Không biết có ai muốn lên...”

Các cậu bé vội vàng lắc đầu, ai dám lên chứ, không phải tự tìm đòn sao?

Giờ học hai tiếng đồng hồ nhanh chóng kết thúc, lúc các nữ sinh ra khỏi phòng đều khoa tay múa chân biểu diễn theo những chiêu mà Hiểu Hiểu dạy, tội nam sinh thì hồi hận cực kỳ, mặt trắng bệch có, xanh mét cũng có, lúc bước ra đều không dám nhìn sang Hiểu Hiểu.

Ra ngoài rồi thì đám con trai mới đỡ tường, lau mồ hôi trên trán, điều họ cảm giác sâu sắc nhất về buổi ngoại khóa ngày hôm nay chính là – Trân trọng sinh mạng, tránh xa phụ nữ.

Đội học sinh giải tán hết, Cảnh Táp mới chống nạng đi tới bục giảng, nhìn Hiểu Hiểu như đang nghĩ điều gì.

Hiểu Hiểu bị cô nhìn đến mức lúng túng, “Có chuyện gì à?”

“Hiểu Hiểu, cậu thay đổi rồi?”

Cô cười: “Nói vớ vẩn, cậu té bị thương ở chân, không phải ở đầu.”

“Thật đó, đã dễ gần hơn!”

“Có à?” Vậy mà cô hoàn toàn không cảm thấy gì cả.

Cảnh Táp gật đầu chắc nịch, “Có, nếu là mấy tháng trước thì chắc chắn cậu sẽ không bày ra vẻ mặt dịu dàng giảng bài cho sinh viên như vậy đâu.”

Ban đầu Cảnh Táp còn lo lắng Hiểu Hiểu sẽ quá lạnh lùng, sợ cô nổi giận vì tội học sinh.

“Có lẽ vì gần đây đã được ngủ khá nhiều.”

Ngủ đủ giấc, tâm tình cũng tốt hơn hẳn, đương nhiên sẽ dễ gần rồi.

Ngay lập tức, Cảnh Táp nghĩ tới Khang Hi, trong cục có không ít tin đồn về Hiểu Hiểu và Khang Hi, thế nhưng cô không tin, bây giờ... nam thần đúng là lợi hại, chỉ mới mấy ngày đã thay đổi được tính tình Hiểu Hiểu rồi.

Cô nháy mắt một cách đầy mờ ám với Hiểu Hiểu, “Ngủ ngon à? Cách gì mà tốt thế? Kể tớ nghe xem nào.” Nằm viện mấy ngày, tin tức không nhảy, cô cực kì nghi ngờ không biết mình có bỏ lỡ tin tức quan trọng gì không.

Hiểu Hiểu cảm thấy chắc chắn Cảnh Táp bị té hư não mất rồi, cô chẳng nghe hiểu được câu nào cả.

“Đi thôi!” Cô lười tán gẫu cùng Cảnh Táp, “Mau tới phòng hiệu trưởng nào.”

Vừa định rời đi thì có một bóng đen bất ngờ nhào tới, dọa cả hai giật nảy.

Tập trung nhìn lại, Tề Cách Cách vọt tới trong chớp mắt, quỳ một chân trên đất, ôm quyền, khuôn mặt tỏ ra cực kì nghiêm túc, “Cô giáo, xin nhận của đồ đệ một lạy!”

Hiểu Hiểu: “...”

Sao cô lại có thể quên yêu nghiệt này vẫn còn ở đây chứ.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Dâm Đãng Dĩ Thỏ

Hiểu Hiểu cùng Cảnh Táp đi tới lầu Thánh Quang, đến trước phòng làm việc của hiệu trưởng, Tề Cách Cách vẫn tò tò theo đuôi, phía sau là Mẫn Lệ Ảnh.

Vì Cảnh Táp phải chống nạng nên đi rất chậm, thi thoảng quay đầu nhìn lại hai cô bé, cười bảo: “Tớ thấy cô bé này đã quyết định theo cậu rồi đấy, chẳng bằng cứ nhận đi.”

Hiểu Hiểu trừng bạn: “Cậu đừng có vớ vẩn, đây không phải tiểu thuyết võ hiệp.”

Cô đau đầu xoa huyết Thái dương, đụng phải kiểu người vừa mới gặp đã tỏ ra chí thân thế này, thật sự không biết đối phó thế nào cả. Hiểu Hiểu dùng chân, quay đầu hỏi: “Em muốn đi theo tới bao giờ nữa?”

“Đương nhiên học trò phải đi theo cô giáo rồi, còn nữa, cô ơi, cô còn chưa đồng ý tới nay sẽ đi ăn với em đó.” Cô bé cứ mở miệng là cô ơi cô ạ, nghe ngọt xớt.

“Tôi không nhận học trò.”

“Sao vậy ạ, em có chỗ nào không tốt? Cô xem tay chân em dài chưa này, là nhân tài học võ đó, vừa trẻ trung vừa xinh xắn, IQ lại cao, còn học kiến trúc. Khi nào em thành kiến trúc sư rồi sẽ bắt chước theo tòa nhà Taipei 101, xây một cái theo tên cô giáo nha.”

“Hả?”

Tề Cách Cách nháy mắt nghịch ngợm, “Cô giáo, cô ngốc thật, tòa nhà người ta 101 tầng, em xây một cái 600 tầng! Không phải 600 là tên cô à, để em hiểu kính cô đó.”

Hiểu Hiểu (晶晶) có sáu chữ bạch (白), là 600. (*Chữ bạch – màu trắng và bách – một trăm hơn kém nhau một nét.)

Cô nhóc nói như thật, giờ trò vô lại mà da mặt lại dày, chưa thấy ai tự khen bản thân như thế bao giờ.

Cảnh Táp cười nghiêng ngả, “Hiểu Hiểu, cô bé này thú vị quá, cậu mau nhận nó đi.”

“Chị này chỉ được cái nói đúng thôi. Cô giáo, cô mau nhận em đi, nhờ đâu em bị người khác cướp mất thì cô sẽ khóc hết nước mắt đó! Tệ thế cô nhận luôn Tiểu Mẫn đi ạ, dù cậu ấy không thông minh bằng em nhưng đàn piano giỏi lắm, sau này cô có con thì khỏi tốn tiền thuê giáo viên piano rồi.”

Mẫn Lệ Ảnh cũng phụ họa theo: “Dạ, dạy miễn phí.”

Cô bé nhớ lời Cách Cách đã nói khi vào lớp – Đi theo cô giáo, tội lưu manh sẽ chết hết.

Thấy Hiểu Hiểu vẫn không đồng ý, Tề Cách Cách nhíu mày hỏi: “Thế mà cũng không được ạ?”

“Không được!”

Cô bé nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, lại nói: “Thế cô giáo có bạn trai không? Nếu không có thì có muốn tìm ai đó không? Nếu có rồi thì gần đây có định đổi không? Nếu không muốn đổi thì lấy làm dự bị cũng được đó?”

“Em lại muốn làm gì?” Hiểu Hiểu dờ khóc dờ cười.

Cô bé cười hi hi nói: “Em có một cậu ruột, có cả một cậu họ, đẹp trai cực kì, nếu cô đồng ý thì ngày mai em mang ảnh chụp của họ cho cô xem, cô chọn một đi. Em đảm bảo cậu em rất khỏe mạnh, giống tốt, đẻ một được hai, nếu như cô thích cả hai cũng không sao, em sẽ đích thân mang tới tận nhà cho cô, cô thấy có được không ạ?”

Cảnh Táp cười đến không đứng vững, ngồi bệt xuống sân cỏ, trán Hiểu Hiểu toàn vạch đen.

Quá là thủ đoạn rồi, có nghĩ tới cảm nhận của hai người cậu mình không vậy?

Tề Cách Cách lại bổ sung: “Cô có thể dùng thử, bao đổi trả, không tốn phí.”

Hiểu Hiểu chỉ cảm thấy chắc chắn cô bé này là người vũ trụ, bao đổi trả, bộ tướng đang mua hàng trên taobao à?

“Tôi không cần bạn trai!”

Tề Cách Cách chạy lên nắm tay Hiểu Hiểu mà lắc, “Cô giáo, nếu không thì cô nói cho em biết mình thiếu gì đi? Em bổ sung cho cô!” Cô bé quyết tâm muốn báỉ sư học nghệ.

Đúng là giờ trò vô lại, thế nhưng Hiểu Hiểu lại không thấy đáng ghét.

Lúc này, có một đám người từ xa đi tới, vì xa nên không rõ là ai, nhưng kẻ đi đầu lại đang chỉ tay vào cô.

Thị lực của Hiểu Hiểu rất tốt, neho mắt nhìn, là Trần Bách Thụ đang vênh váo dắt theo vài người tới, xem bộ là muốn đang mang binh hoi tội đây.

“Là cô ta! Chính cô ta đã khiến cánh tay em bị trật khớp.” Cánh tay trật khớp của gã được trả về rồi, dấu hiệu tiêu biểu là đã quên hết đau đớn sau khi lành vết thương.

Mẫn Lệ Ánh sợ như thỏ bị dọa, trốn sau lưng Tề Cách Cách, run lấy bầy.

Tề Cách Cách chẳng hề sợ hãi, tiến lên một bước, chống nạnh to miệng nằng: “Trần Bách Thụ, tên khôn như mày muốn làm gì nữa hả?”

“Hiệu trưởng Lục, thầy nghe chưa, em không có nói láo đâu.”

Đi bên cạnh gã là một người đàn ông chừng năm mươi tuổi, khuôn mặt nghiêm túc, trên đỉnh đầu nhẵn thín có đội một chiếc mũ dạ, chắp tay sau lưng, trông rất giống một tên quan lớn.

“Hiệu trưởng?”

Thấy Hiểu Hiểu thắc mắc, Cảnh Táp ghé vào lỗ tai cô nói: “Tên ông ta là Lục Nguyên, sau khi Trương Chí Dao chết, ông ta là hiệu trưởng mới.”

Trương Chí Dao chính là nạn nhân bị hành hạ đến chết trong vụ án đầu tiên, cảnh sát đã điều tra qua hết những người có liên quan với hắn ta, Lục Nguyên cũng chẳng hề ngoại lệ.

Lục Nguyên nói: “Cảnh sát Cảnh, học sinh trường tôi bị sĩ quan huấn luyện đặc công đá thương, các cô có quản lý chuyện này hay không?”

Cảnh Táp giật mình, chuyện gì cơ?

Tề Cách Cách tức lên, cả giận nói: “Rõ ràng cậu ta bắt nạt Tiểu Mẫn trước, nói chuyện không đứng đắn còn cho đánh tụi em, tụi em chỉ phòng vệ chính đáng.”

Trần Bách Thụ ôm cánh tay bị trật khớp, mặt tỏ ra đau đớn, “Hiệu trưởng Lục, thầy cũng biết gia giáo nhà em rồi, sao em có thể bắt nạt con gái được!”

Màn diễn này khó phân biệt thật giả.

Hiểu Hiểu không nói lời nào, cũng chẳng cãi lại, một bộ như đang xem kịch.

“Cảnh sát Cảnh, người này các cô điều tới, lại là sĩ quan huấn luyện đặc công, ra tay làm học sinh của tôi bị thương, phải có biện pháp giải quyết chứ.”

Rõ ràng Lục Nguyên đang thiên vị Trần Bách Thụ, Cách Cách tức giận đến mức giậm chân: “Hiệu trưởng, thầy không phân biệt phải trái à! Sao lại chỉ tin vào lời nói của một bên như thế!”

“Trò Tề, chú ý thái độ của trò.” Thầy tổng phụ trách tác phong và kỷ luật đứng sau Lục Nguyên quát mắng.

Cảnh Táp kéo áo Hiểu Hiểu, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu đừng nhìn mà không nói tiếng nào chứ.”

“Tớ có thể nói gì được? Nói thì vị hiệu trưởng này có nghe không?”

“Cậu đánh người thật à?”

“Có đánh!” Còn đánh một trận thật đau.

“Hiểu Hiểu, cậu còn nói mình không thay đổi nữa đi, bây giờ cũng bắt đầu xen vào việc người khác kia!” Nếu là trước đây thì tránh được bao nhiêu là cô chạy xa bấy nhiêu.

Hiểu Hiểu cười lạnh: “Chẳng lẽ không được đánh lưu manh à?”

“Ai nói tôi là lưu manh, cô đang sỉ nhục tôi!”

Quả thật bản lĩnh cái lão của Trần Bách Thụ rất ngoạn mục, không biết đã nói với Lục Nguyên điều gì mà bây giờ cả hai đều cùng chung một kẻ thù.

Lục Nguyên giờ giọng hách dịch: “Đặc công là đơn vị phục vụ cho nhân dân, làm đặc công thì sao lại tùy tiện đánh người như vậy, có tính tổ chức kỉ luật không?!”

Hiểu Hiểu nói: “Lúc này tôi đánh người, có phần đã tránh nặng tìm nhẹ, tôi thừa nhận mình có đánh, chuyện này tôi không chối cãi. Nhưng cậu học trò Trần Bách Thụ của quý nhà trường đã bắt ép hai học sinh nữ này đi KTV với mình, sau khi bị từ chối thì không ngừng mắng nhiếc sỉ nhục, ra tay đánh người, còn muốn uy hiếp. Xem ra nghiêm trọng hơn trường hợp của tôi nhiều.”

Trần Bách Thụ la toáng lên: “Cô đừng nói bậy.”

“Có nói bậy hay không thì tôi có nhân chứng, còn nhân chứng của cậu đâu?” Tề Cách Cách là nhân chứng của cô, còn nhân chứng của gã lại là ba tên côn đồ kia, trong trường hợp này mà lấy côn đồ ra làm nhân chứng thì chả khác nào lạy ông tôi ở bụi này.

Hiểu Hiểu không để ý tới gã, nhìn qua Lục Nguyên: “Hiệu trưởng Lục, vừa lên chức nên vất vả quá nhỉ.”

Lục Nguyên sừng sốt, chẳng hiểu ngô khoai gì.

“Là hiệu trưởng, chẳng quan tâm đến hai nữ sinh bị hại, vậy mà lại buông thả Trần Bách Thụ, bộ dạng nhún nhường, giọng nói của ông mang đầy ý nhỉnh nọt, tôi đoán chắc hẳn nhà họ Trần đã quỵn không ít tiền cho quý nhà trường.”

Nhìn cách ăn mặc của Trần Bách Thụ có thể biết xuất thân của gã không giàu cũng sang. Mặc Lê Ảnh thấy gã như chuột gặp mèo, như thế có thể thấy bình thường đã làm không ít chuyện thiếu đạo đức. Một gã hư hỏng ăn chơi như vậy mà vẫn không bị đuổi học, sau khi làm chuyện xấu mà có thể đi xin thầy hiệu trưởng đích thân giải quyết cho thì trừ việc có qua lại tiền bạc với nhà trường, cô hoàn toàn chẳng nghĩ ra lý do nào để một người có địa vị cao như hiệu trưởng lại làm một việc tự hạ thấp mình như thế.

“Cô... cô nói bậy gì đó?” Lục Nguyên quỳnh quáng, mắt lóe lên.

“Được rồi, đây chỉ nhận xét sơ bộ của tôi mà thôi, qua ba phút tiếp theo, tôi cũng có thể nhìn ra cậu ta đã đút cho ông bao nhiêu tiền, ông tin hay không?”

Các thầy cô tổng quản đằng sau nghe thấy, đưa mắt nhìn nhau.

Lục Nguyên cau có, quát: “Ở đây không có chuyện của các cô cậu, đi tuần tra xung quanh trường đi.”

Các thầy cô tổng quản không dám ở lại nữa, tự biết có những chuyện mình không nên nghe.

“100 vạn?” Hiểu Hiểu giơ một ngón tay.

Sắc mặt Lục Nguyên tái xanh, lắp ba lắp bắp: “Cô nói gì vậy? Tôi là cây ngay không sợ chết đứng.”

“200 vạn?”

Ông ta hoảng loạn quát lên, “Cô không được vu khống!”

“300 vạn?”

“Đút lót gì, tôi luôn làm theo chức trách!” Ông ta móc khăn giấy thấm mồ hôi.

“400 vạn?”

Lục Nguyên quay qua nhìn cảnh sát: “Cảnh sát Cảnh, đây là... đây là tác phong làm việc của cảnh sát sao?”

Hiếu Hiếu cười nói: “300 vạn! Lòng tham của hiệu trưởng lớn thật.”

Trong nháy mắt, cả người Lục Nguyên cứng đờ, mồ hôi túa đầy trên trán.

Cảnh Táp đi tới ghé vào tai cô hỏi, “Sao cậu biết?”

“Lúc tớ nói 300 vạn, lỗ mũi ông ta nở to, nhịp đập trên cổ như sinh vật lạ dưới đáy biển. Nếu không bị nói trúng tim đen thì chắc chắn tim có vấn đề, cần phải đi gặp bác sĩ.”

Cảnh Táp quay đầu nhìn sang, quả như Hiếu Hiếu nói, lỗ mũi ông ta đang không ngừng nở to.

“A Cảnh, nghĩ cách đến phòng làm việc của hiệu trưởng đi, tớ không có thời gian nói nhảm với loại người này.”

Cảnh Táp cũng tự hiểu, nói với Lục Nguyên: “Hiệu trưởng Lục, ông xem ở đây có lắm người qua lại thế này, chỉ bằng có gì hãy tới phòng hiệu trưởng rồi nói tiếp.”

Lục Nguyên lập tức đồng ý, càng nhiều người biết thì càng khó giữ bí mật, quả thật đây không phải là nơi để nói chuyện phiếm.

Đoàn người đi chuyển tới phòng hiệu trưởng. Vì chưa phá vụ án hành hạ đến chết kia nên thi thể của Trương Chí Dao vẫn trong phòng chứa xác, chưa cử hành tang lễ. Vẫn còn một số vật dụng chưa được thu dọn nên Lục Nguyên không được dùng căn phòng này để làm việc.

Trần Bách Thụ gào lên: “Cô... cô có chứng cứ gì nói tôi hối lộ hiệu trưởng hả!”

“Không có chứng cứ!”

Mặt gã tỏ ra nhẹ nhõm, sau đó lập tức tỏ ra hung hãn, “Vậy cô đang vu khống!”

“Tôi không có chứng cứ về việc hối lộ nhưng chứng cứ về việc cậu quấy rối, đánh các bạn gái này thì tôi có!” Hiếu Hiếu đi động ra, mở một đoạn video, hướng màn hình về phía hai người, “Thế nào? Có phải đây chứng cứ hữu hiệu nhất không?”

Video quay cảnh Trần Bách Thụ và tụi côn đồ đang nhục mạ, đánh người.

Tề Cách Cách liên chạy tới, “Cô giáo, cô quay video từ lúc nào vậy?”

“Khi vừa gặp các em”

Bây giờ là thời đại giúp cụ già té ngã sẽ bị vu cáo thành người gây họa. Muốn làm người tốt việc tốt chứ không muốn tự rước họa. Lúc lái xe có camera ghi lại, còn khi không lái xe, di động trở thành công cụ bảo vệ quyền lợi tốt nhất.

Lúc cô nghe thấy tiếng cãi nhau đã lập tức lấy di động ra, hình ảnh một đám đàn ông bắt nạt hai cô sinh viên nữ đã được cô quay lại một cách rất xuất sắc. Khi Hiếu Hiếu ra tay thì đặt di động trong túi ở trước ngực, lộ camera ra để quay tiếp. Vì thế chân tướng sự việc đã được ghi lại một cách rất rõ ràng. Có lẽ bản đồ bị mất lúc đang cầm di động, kết quả lại bị một nhóc yêu nghiệt quán chặt.

Nhóc yêu nghiệt – Tề Cách Cách, bật ngón tay cái, khen lớn: “Cô giáo thật nhanh trí!”

Cảnh Táp xem video xong, thắc mắc: “Sao ban nãy cậu không lấy ra?”

“Đứng dưới nắng, màn hình di động bị phản chiếu ánh sáng, sao nhìn rõ được?”

Dưới nắng mặt trời gay gắt, màn hình di động sẽ bị tối, trừ khi phải nhìn thật gần. Thế nhưng như vậy dễ bị người khác cướp mất, lợi bất cập hại. Nếu bị xóa, cô lại không có bản lưu khác, có lý cũng bị biến thành vô lý. Tuy có thể khôi phục dữ liệu đã bị xóa nhờ vào kỹ thuật trình sát, thế nhưng rất tốn thời gian, cô không rảnh, nên tốt nhất là cứ phòng ngừa cẩn thận.

Trong phòng thì không như thế, hình ảnh rõ nét, âm thanh cũng rõ ràng, là một bằng chứng vô cùng xác thực!

Dù Trần Bách Thụ có lớn gan hơn, nhưng có cảnh sát đang làm nhiệm vụ như Cảnh Táp ở đây, gã cũng chẳng dám liều, ngụy biện: “Tại nó... nó... dụ dỗ tao!”

“Tôi... tôi... tôi không có!” Mẫn Lệ Ảnh tui thân, mặt đỏ ửng. Thậm chí cô bé còn chưa cười với gã bao giờ.

“Nữ sinh trong khoa âm nhạc đều nói... đều nói mày có cha nuôi, còn nói... từng phá thai nữa.”

“Câm miệng thôi của mày lại!” Tề Cách Cách muốn tát cho hắn một cái lắm rồi.

“Tao không nói bậy, Văn Kỳ ngủ chung phòng của mày còn nói nó có niềm yết giá, một đêm bốn trăm đồng. Đâu phải tao không có tiền, mày nhìn bộ

dạng nó kia, nhìn đã thấy không đáng hoàng...”

Nháy mắt Mẫn Lệ Ảnh òa khóc nức nở. Từ đầu đến cuối cô bé vẫn không thể hiểu nổi tại sao luôn có người bêu xấu mình.

Cảnh Táp không thể nghe nổi nữa, “Cậu có phải đàn ông không vậy, lý do như thế cũng nói ra được hả. Nếu không bắt về thì tôi phải tự viết ngược chữ Cảnh của mình.”

Trần Bách Thụ vội vàng cầu cứu Lục Nguyên, “Thầy còn đứng đó làm gì, mau đuổi người đi đi!”

Lục Nguyên lau mồ hôi, xoa tay khuyên nhủ: “Mọi người đều là bạn học với nhau, tuổi trẻ nóng nảy, cần gì phải làm căng đến vậy, tôi thấy cứ cho qua chuyện này đi thôi. Đề truyền ra ngoài cũng không tốt cho thanh danh của em nữ này.”

Đang có ý định dàn xếp cho yên thân, buồn cười là chẳng hề có một câu xin lỗi.

Tề Cách Cách nắm chặt tay, khuôn mặt tức giận đến mức đỏ ửng, lại muốn mở miệng mắng lớn.

Hiếu Hiếu kéo cô bé ra sau lưng, “Im lặng!”

“Cô giáo, bọn họ thật sự rất khôn nạn!” Hai ngọn lửa trong mắt đã hoàn toàn miêu tả được sự phẫn nộ của cô bé.

“Tức giận không phải là biện pháp để giải quyết vấn đề. Gặp chuyện này mà không bình tĩnh thì sau này em xây tòa tháp nào cũng đừng đặt theo tên của tôi, sợ rằng cũng chỉ là công trình bã đậu thôi.”

“Hả!?” Cô bé sững sốt, đảo tròn mắt một vòng mới phục hồi tinh thần, hớn hờ nhảy cẫng, “Cô giáo, cô đồng ý nhận em rồi!”

Hiếu Hiếu cười, đẩy cô bé cho Cảnh Táp, tiến một bước, giọng nói bình tĩnh đáp lời Lục Nguyên.

“Một cô bé bị bắt chuyện, không muốn thì bị đánh, chẳng ai quan tâm đến cảm nhận cô bé. Bị người khác tùy tiện sỉ nhục như vậy, nhà trường không ra mặt an ủi, bị người khác nói xấu sau lưng, bạn học thù ghét mà cũng chẳng thấy nhà trường có bất kì hành động nào. Cái thứ thanh danh như vậy, các người không bảo vệ cho thì cô bé cần gì phải quan tâm tới nữa?”

Cảnh ngộ của Mẫn Lệ Ảnh thế này, tin rằng không chỉ chịu nhiều áp bức và sỉ nhục này thôi đâu. Chỉ mới đến Khôn Hoa mấy giờ đồng hồ mà Hiếu Hiếu đã nhìn thấy quá nhiều ác ý đối với cô bé. Thật không thể tin rằng cái danh ‘đĩ thỏa dâm đảng’ lại xuất hiện ở trong một trường đại học thế này.

‘Đĩ thỏa dâm đảng’ là một hiện tượng xã hội đáng buồn khi người ta dùng từ này để chế giễu hay châm biếm hạ nhục một số cô gái. Nguyên nhân có thể vì cô ấy ăn mặc lộ liễu, hoặc chỉ vì cô tin đồn cô gái đó phóng đảng, và còn một nguyên nhân nực cười nhất là – cô gái ấy quá xinh đẹp.

Hiện tượng này trở thành một cái cớ tuyệt vời cho những kẻ bạo lực, và trở thành môi trường cổ vũ tính bạo lực tốt nhất. Cách để thoát tội là hất nước bẩn vào người bị hại, dư luận thấy vậy sẽ nghiêng về một bên, đổi thành thái độ ‘Thảo nào’, ‘Đáng đời’.

Cô chưa bao giờ tin những ngạn ngữ như ‘Đắc Kỷ vong Thương’, ‘Tây Thi diệt Ngô’, ‘Đương Quý phi loạn Đường’. Một số kẻ không luận tội kẻ gây họa, ấy mà lại mưu toan tìm cách đổ vấy vết nhơ ‘Không tự trọng’ vào người bị hại. Thị phi đảo lộn, không rõ trắng đen.

Đáng sợ nhất là trong số này, phụ nữ chiếm đa số, thậm chí còn đánh trống phát cờ hùa theo.

Lục Nguyên không thể chịu nổi nữa, phất tay nói: “Cô đừng nói thế, sao mà biết được?” Ông ta nhìn về phía Mẫn Lệ Ảnh, cười cầu hòa, “Trò Mẫn, trò sắp đi Vienna, trong chuyện này, quả thật là lỗi ở trò Trần, thầy đảm bảo nó sẽ không tái phạm nữa. Các trò còn trẻ, đừng vì một chút chuyện nhỏ này mà ảnh hưởng đến tương lai. Lùi một bước, không phải phía trước là biển rộng trời cao sao?”

Cả người Mẫn Lệ Ảnh run rẩy, khuôn mặt tươi cười của Lục Nguyên khiến cô bé cảm thấy buồn nôn. Đâu phải lỗi của cô, tại sao phải dàn xếp ỏn thỏa? Lời của Hiếu Hiếu nói đã khiến Mẫn Lệ Ảnh bị kích động sâu sắc. Trừ Cách Cách, chưa từng ai có ai ra mặt cho cô bé như vậy. Vì sao phải lùi một bước, Mẫn Lệ Ảnh không muốn cứ nín nhịn hèn nhát như vậy nữa. Thế nhưng bản tính vốn yếu đuối nhất gan, những lời trên cứ nghẹn trong cổ họng, không thốt nên lời.

Tề Cách Cách khích lệ: “Đừng sợ, có cô giáo mà!”

Mẫn Lệ Ảnh hít một hơi thật sâu, lớn gan, lấy hết sức lực, khuôn mặt đỏ bừng, “Em không sai, em không muốn phải lùi bước.”

“Hiệu trưởng, thầy nghe không, Tiểu Mẫn quyết định truy cứu tới cùng!”

Lục Nguyên cũng tức tối đến đỏ mặt: “Các trò muốn làm lớn chuyện ra phải không!”

Tề Cách Cách cũng bất cần, thờ ơ đáp: “Làm lớn thì làm lớn, thà rằng tự bảo vệ mình, ‘kỹ nữ’ cũng muốn đòi hỏi công bằng, chứ không muốn nén giận bầm bụng làm thình, trói buộc mình làm thánh mẫu Bạch liên hoa!”

Ông ta bị chỉ trích không nói được lời nào, lau mồ hôi, “Làm lớn chuyện này thì chả có lợi gì cho các trò. Không bằng thế này, mọi người về trước, bình tĩnh rồi chúng ta lại nói chuyện.”

Rõ ràng xem một cảnh sát như Cảnh Táp không tồn tại.

Cảnh Táp nén giận, “Hiệu trưởng Lục, chứng cứ đã rất xác thực, không được phép ngụy biện. Hoặc tự thú hoặc bây giờ tôi sẽ bắt cậu ta ngay lập tức, chọn một trong hai đi.” Mắt cô không mù, đã nhìn thấy rất rõ, nên mau chóng bắt loại người này lại.

Lục Nguyên đỏ mặt hời hợt, “Cảnh sát Cảnh, luật pháp cũng phải nghĩ tới cái tình. Tội nó còn là học sinh, khó tránh khỏi phạm chút sai lầm. Trò Mẫn và trò Tề đều là con gái, làm lớn chuyện cũng khó coi, không bằng để phụ huynh tới đây một chuyến, mọi người có chuyện gì cũng dễ bàn hơn!”

Ông ta muốn dùng quan điểm của cha mẹ để trấn áp con trẻ, đây là thủ đoạn rất bình thường. Với phái nữ mà nói, dù xã hội đề xướng nữ quyền, thế nhưng động tới thanh danh con gái thì có vài vị phụ huynh vẫn mang tư tưởng phong kiến như thời bó chân gót sen.

Nghe thấy đề phụ huynh ra mặt, sổng lưng Trần Bách Thụ thẳng lên hân, “Chờ ba tôi tới thì xem các người giải quyết thế nào.”

Lục Nguyên vội vàng gọi vài giáo viên đi tới, chia ra gọi điện cho phụ huynh của Tề Cách Cách, Mẫn Lệ Ảnh, Trần Bách Thụ.

Hiệu Hiểu cũng không quan tâm sẽ có ai tới, tranh thủ đảo mắt nhìn quanh căn phòng, nhìn thấy bức thư pháp viết chữ ‘Thượng thiện như thủy’, không khỏi cười lạnh, treo nó ở đây thì đúng là thứ châm biếm đến cực điểm.

(*)Thượng thiện nhược thủy, thủy thiện lợi vạn vật hạ bất tranh, nghĩa là: nước là tốt nhất, nước lợi cho muôn vật lại không hay tranh giành

Cảnh Táp đi tới bên cạnh cô, “Tớ thấy cậu cứ quan sát phòng làm việc này, rốt cuộc cậu đang nhìn gì vậy?”

Bãi trí trong căn phòng này khá bình thường, cũng gồm một bàn làm việc lớn, trên bàn có cắm cờ các nước và cờ của trường, giấy tờ dụng cụ để được sắp xếp rất ngăn nắp. Trên kệ thủy tinh, trên tường đầy những cúp và giấy khen mà Trương Chí Dao đã đạt được lúc còn sống, học trò khắp nơi. Trên những giá sách kê sát tường cũng chất đầy sách vở, hầu như không có chỗ nào còn trống. Tựa sách cũng liên quan với giáo dục, có vài quyển là ông ta tự viết.

Cảnh Táp thật sự không thấy có gì bất ổn.

Hiệu Hiểu nói: “Tớ đang phân tích người chết.”

“Cậu phân tích người chết làm gì, phải phân tích tội phạm chứ.” Người chết rồi thì có gì hay mà phân tích.

“A Cảnh, đôi khi người bị hại chưa hẳn là người bị hại.”

Cảnh Táp khoát tay nói: “Thôi được, tớ không hiểu nổi cậu. Cậu cứ nhìn đi, nhưng mà đã giao hẹn rồi đấy, nhìn thấy gì cậu phải nói cho tớ biết.” Cảnh Táp chưa hề quên lời dặn dò của đàn anh.

Từng giờ từng phút trôi qua, Hiệu Hiểu đi tới đi lui trong phòng, chẳng hề đứng lại một phút giây nào. Trong lúc đó, có một thầy giáo đi tới rì tai vào Lục Nguyên mấy câu, ngay lập tức khuôn mặt ông ta trở nên rất bối rối, lúc quay đầu nói chuyện với Trần Bách Thụ, mặt gã cũng càng trở nên khó coi hơn.

Đột nhiên, có một bóng người cao lớn đi tới, khí thế mạnh mẽ khiến người khác khó mà bỏ qua được, trừ Hiệu Hiểu đang chìm trong suy nghĩ, tất cả mọi người đều bị anh hấp dẫn.

Tề Cách Cách nhìn thấy người vừa đi tới, bất ngờ nhào tới, quần chặt như bạch tuột không buông, “Tiểu Hi, sao cậu tới đây, không phải cậu đang quay phim à?” Sau đó, cô bé lại tức giận, hung dữ chỉ vào Trần Bách Thụ, “Tên khốn khiến này bắt nạt cục cưng mà cậu thương yêu nhất, cậu phải mau dạy dỗ gã cho Cách Cách!”

Cảnh Táp tròn tròn mắt, người vừa tới không phải ai khác, chính là Khang Hi.

Cục cưng là sao cơ?

Hiệu Hiểu trở về bình thường, cô cực kì tò mò muốn xem phụ huynh của nhóc yêu nghiệt kia trông thế nào. Lúc nhìn thấy Khang Hi, cô ngây ngẩn cả người.

Hai người ôm chặt vào nhau như một cặp sinh đôi dính liền, thân thiết như một đôi tình nhân.

Nháy mắt, đột nhiên Hiệu Hiểu cảm thấy lồng ngực khó chịu, đau nhói. . .

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Quan Hệ Cậu Cháu

Lúc nhận được điện thoại từ Khôn Hoa là khi Khang Hi đang đếm kim giây trên đồng hồ treo tường để chờ Hiểu Hiểu, khuôn mặt đầy vẻ ai oán tịch mịch như chó chờ chủ về. Mà anh cũng đang rất hạnh phúc trên con đường ‘Người đàn ông của gia đình’, ngày nào cũng quét nhà sạch sẽ không tí bụi, lại còn sửa cả những góc ghế salon đã bị Nếp cắn hư.

Vùng và Nếp đang ngâm đồ chơi Khang Hi quăng cho, gác chân trước lên đùi anh, rên ư ừ, ý rằng không phải muốn chơi mà đang an ủi. Đến chó cũng biết an ủi Khang Hi, biết anh đang ôm một nỗi hận trong lòng.

“Alo?” Khang Hi vừa xoa trán Nếp và Vùng vừa nhận điện thoại.

Đôi phương chỉ nói chưa đến ba câu mà sắc mặt anh đen thui đến dọa người, lập tức cầm chìa khóa xe xông ra khỏi nhà.

Lúc hoàng hôn, trời tối mù mù, Khang Hi đeo một cái khẩu trang lớn, trên đường không gặp phải ai, vào phòng hiệu trưởng một cách thuận lợi. Lúc nhìn thấy Tề Cách Cách vẫn bình an, anh thở phào nhẹ nhõm. Điện thoại chỉ nói cô bé gặp chuyện nhưng cụ thể chuyện gì thì đôi phương cứ ấp úng không nói rõ. Thấy Cách Cách có thể chạy có thể nhảy, trái tim đang đập mạnh cuối cùng cũng có thể bình tĩnh trở lại, nhìn cô bé một lượt từ đầu tới chân, xác định không bị thương tích gì, ôm vào lòng một lúc lâu, Khang Hi mới thật sự cảm thấy an tâm.

Cô cháu gái này là cục cưng của anh, vì chỉ hơn kém nhau tám tuổi nên hai người lại giống anh em. Do tính chất công việc của Khang Tử Ngôn và Tề Dự khá đặc thù, thế nên hơn nửa thời gian, chính anh là người đã chăm sóc cô bé.

Nghe thấy Cách Cách mách Trần Bách Thụ bắt nạt mình, Khang Hi cũng hiểu hết sự tình, gỡ khẩu trang xuống, lộ ra đôi mắt sắc lẹm. Bầu không khí ngột ngạt như bị đông cứng, Trần Bách Thụ chẳng dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Cách Cách tiếp tục châm dầu vào lửa, nói liên tù tì những chuyện xấu gã đã làm. Khang Hi ôm cháu gái vào lòng, đến cả một cảnh sát thường xuyên gặp du côn hung ác như Cảnh Táp cũng giật mình vì sự dữ tợn trong đôi mắt kia.

Ngay lập tức Lục Nguyên bị anh dọa đến đổ mồ hôi lạnh, “Anh Khang, có gì... có gì từ từ nói!”

Ban này, giáo viên phụ trách liên lạc có báo với ông ta rằng không liên lạc với cha mẹ Tề Cách Cách được, nhưng trong danh sách những người liên lạc khẩn cấp của tên của Khang Hi. Lúc đầu cũng chẳng nghĩ tới là ngôi sao nổi tiếng Khang Hi trong giới giải trí đâu, ấy nhưng chẳng ngờ lại cùng một người. Cái mà một ngôi sao không thiếu nhất chính là khả năng kêu gọi. Nếu như anh không vui, lộ chuyện này cho giới truyền thông thì bản thân một hiệu trưởng như ông ta cũng phải làm đến cùng.

Khang Hi đang tức giận, nào có thể nghe những lời vớ vẩn từ ai khác. Thế nhưng anh cũng biết kiềm chế tâm trạng lắm, chứ không thì chắc chắn sống mũi của Trần Bách Thụ đã gãy rồi ấy chứ.

Cảnh Táp nhìn anh và Tề Cách Cách thân thiết như vậy, trong lòng rất thắc mắc. Hai người này có quan hệ thế nào? Không phải anh thích Hiểu Hiểu à? Cục cưng là sao? Bất ngờ lại nghĩ tới chuyện Tề Cách Cách muốn nhận Hiểu Hiểu làm cô giáo, tức thì tình tiết mấu chốt cô trở cùng tranh bạn trai nổ tung trong đầu.

Không đến mức vậy chứ?

Hiểu Hiểu nhủ mảy đặt tay trên ngực, cứ cảm thấy khó chịu, như đang bị kim châm từng chút từng chút một. Cảnh Táp đứng phía trước che mắt nên Khang Hi không phát hiện ra, cô cũng lùi vào trong góc không lên tiếng.

Trần Bách Thụ bị Khang Hi trừng mắt, run rẩy sợ hãi dịch qua chỗ khác, ấy nhưng tầm mắt của Khang Hi vẫn không hề buông tha, nhìn gã chăm chú, và bất ngờ lại dời sang Hiểu Hiểu, người đang đứng trong góc.

Thoáng chốc, sự lạnh lùng băng giá trong mắt lập tức bể thành mảnh vụn, sự ám áp bấy giờ có thể làm tan chảy tất cả mọi thứ. Ban này là băng tuyết ngập trời, chớp mắt lại thành sa mạc nóng bức.

“Hiểu Hiểu, sao em lại ở đây?”

Nghe thấy Khang Hi gọi tên mình, có một cảm giác kì quái khiến cô không muốn để tâm tới anh, quay đầu sang chỗ khác, làm như không nghe thấy.

Khang Hi ngăn ra, cô không để ý, trái tim đang vui vẻ mừng rỡ là thế bỗng thấy đau nhói.

Tề Cách Cách ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Hi, cậu biết cô giáo à?”

Anh nhủ mảy: “Cô giáo?”

Ai cơ?

Tề Cách Cách hươu nắm tay nhỏ, nói một cách cực kì cao hứng: “Dạ, nếu không phải cô giáo đã đánh tên khốn Trần Bách Thụ phải bỏ chạy thì chắc là cậu phải vào viện thăm Cách Cách rồi. Cô giáo ghê gớm lắm, một chơi bốn đến mức tụi nó phải kêu cha gọi mẹ. Lúc giảng bài còn ngẫu hơn nữa kìa, khiến tụi nam sinh khoa thể dục xanh mặt cả đám.” Cô nhóc bụm miệng cười, lại tiếp: “Hôm nay Cách Cách đã học được cách đá bùi dái cách đúng khoa học nữa đó, đúng là một kiến thức hay.”

Cầm Khang Hi khẽ giật, lượng tin tức khá nhiều, anh cần thời gian tiêu hóa.

Thắc mắc trong bụng Cảnh Táp đang dần phình to như bong bóng, lớn đến mức sắp nổ tung rồi đây. Cô là fan cuồng của Khang Hi, biết anh chỉ có một chị gái chứ chưa từng nghe kể còn một cô em gái này. Vậy rốt cuộc là thế nào? Có ai nói cho cô được không!

Hiếu Hiếu đứng yên, trông như bức tượng vừa được mang ra từ trong đầm nước lạnh, tiếp tục bỏ lơ Khang Hi.

Ngay lập tức, bầu không khí có phần quỷ dị.

Lục Nguyên đang nghĩ làm thế nào để chặn miệng Khang Hi: “Anh Khang, quả thật là do trò Trần đã không đứng trước, nhưng em Tề cũng chẳng bị thương tích gì...”

Vì bị Hiếu Hiếu bỏ lơ nên Khang Hi đã khó chịu lắm rồi, chẳng hơi đâu nói nhảm với ông ta. Cách Cách là cục cưng của nhà họ Khang. Từ nhỏ, đừng nói là đánh, thậm chí còn chả bị nói nặng bao giờ. Vậy mà bây giờ lại bị người ngoài bắt nạt, không thể bỏ qua được.

“Cảnh Táp, em vô dụng thế phải không, sao còn chưa bắt người!”

Bị điểm danh bất ngờ, Cảnh Táp lấy lại tinh thần. Đương nhiên phải bắt người rồi đây, nhưng cô quan tâm đến quan hệ giữa anh và Cách Cách hơn.

Lục Nguyên càng chảy mồ hôi toát, hoảng quá nói bừa: “Không phải cha mẹ, không chấp nhận.”

“Ai nói không chấp nhận. Lời Tiểu Hi cũng tức là lời của ba mẹ em, thầy đừng kiếm cớ để thiên vị nữa!”

Lúc này đã hoàn toàn vượt qua mức độ thiên vị, rõ ràng đang tìm cách thoát tội.

Khang Hi cười lạnh: “Quấy rối phụ nữ, nếu như sử dụng hành vi bạo lực hoặc đe dọa sẽ chuyển thành dâm loạn, tội làm nhục phụ nữ, bình thường phán tù có kỉ hạn từ năm năm trở xuống hoặc tạm giam. Nếu ở nơi đông người hoặc chốn công cộng sẽ bị phạt năm năm tù trở lên.”

Trần Bách Thụ đã hoàn toàn đáp ứng đủ ‘yêu cầu’.

“Các người đừng tưởng nhiều người đến là dọa được tôi.” Trần Bách Thụ trốn sau lưng Lục Nguyên, không ngừng đưa mắt nhìn xung quanh, “Ba em đâu?”

Lục Nguyên còn hoảng hơn gã ta: “Thư kí Lâm nói chủ tịch Trần đã đi Anh, tạm thời không liên lạc được.”

“Luật sư đâu, nhà em có luật sư.” Gã thở hổn hển la lớn.

Đang nói, lại có một người khác đi tới, là một người đàn ông bị què, gầy gò ốm yếu, ăn mặc giản dị, khuôn mặt nho nhã. Tóc ông lấm tấm bạc, nhìn qua trông giống một phần tử tri thức của những năm bảy mươi, tám mươi.

“A Anh?”

Mẫn Lệ Ảnh vừa nhìn thấy ông, lập tức òa ra khóc rồi nhào tới, “Ba ơi!”

“Con có sao không? Ban nãy thầy giáo gọi tới bảo con xảy ra chuyện nhưng không nói rõ đã cúp máy, ba sốt ruột đến mức phải chạy tới ngay. Con có bị thương ở đâu không, để ba nhìn xem.”

Mẫn Lệ Ảnh một mực lắc đầu, nước mắt òa ra không dứt.

“Chú Mẫn!” Tề Cách Cách thừa, “Tiểu Mẫn bị bắt nạt nhưng không bị thương đâu cả, chú yên tâm đi ạ.”

Lúc này Mẫn Thanh Hà đã bình tĩnh hơn, cảm ơn cô bé, “Cách Cách, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tề Cách Cách chẳng hề sợ hãi, kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Mẫn Thanh Hà nghe mà mặt mày trắng bệch, ôm chặt con gái trong lòng. Ông chỉ có một đứa con gái này thôi, đương nhiên phải yêu thương, bảo vệ cô bé. Vừa thương vừa tức giận, trong nháy mắt, sự phẫn nộ này khiến khuôn mặt nho nhã của ông trở nên thật hung dữ. Nếu có dao trong tay thì chắc hẳn đã dùng để chém người.

“A Ảnh, đừng sợ! Có ba đây, cho dù có phải ăn xin ba cũng phải tìm được luật sư để tố cáo nó.”

Nhà họ Mẫn không hề giàu có, có thể nói là nghèo rớt mồng tơi nữa kia. Thời cách mạng văn hóa, cha mẹ của Mẫn Thanh Hà tham gia một đội sản xuất ở một thị trấn tại Giang Tây, đó cũng là nơi ông ra đời. Do không đạt đủ chỉ tiêu về thành phố nên an cư lạc nghiệp ngay tại thị trấn ấy. Lúc bốn, năm tuổi, do sốt bại liệt nên ông bị khuyết tật, may là học hành không tệ nên trở thành thầy giáo của một trường tiểu học trong thị trấn. Thế nhưng vì tàn tật nên mãi mà không thể kết hôn. Ba mươi ba tuổi đến dạy tại một trường ở miền núi, sau khi được giới thiệu mới cưới một cô gái nông thôn, qua năm sau sinh một cô con gái, là Mẫn Lệ Ảnh. Gia đình ba người tuy nghèo nhưng cuộc sống vẫn đầy niềm vui. Lúc con gái hai tuổi, vợ ông về quê thăm nhà lại gặp hỏa hoạn, chết trong biển lửa cùng với cha mẹ vợ, để lại một mình ông và con gái sống nương tựa vào nhau. Sau này, vì có công dạy học, chính phủ cấp giấy phép đặc biệt để ông được quay lại Thượng Hải, nhờ người giới thiệu làm thầy giáo cho một trường dạy con em công nhân.

Nghĩ tới người vợ đã mất sớm, trong lòng ông cảm thấy rất áy náy. Cuộc sống trong thành phố không thể như miền núi, lúc nào cũng cần có tiền. Vật giá đắt đỏ, ông không thể không dạy thêm đề phụ cấp chi tiêu trong nhà, lơ là con gái, chưa từng nghĩ rằng trong trường đại học lại xảy ra một chuyện như vậy.

“Thầy nghe chưa, chú Mẫn cũng nói muốn truy cứu tới cùng!”

“Ông Mẫn, ông phải nghĩ cho kĩ, chuyện này quan hệ đến tương lai của con gái ông!”

“Thầy không cần nói chuyện tương lai với tôi, là do các người khinh người quá đáng!” Cho dù bọn họ có nghèo nhưng cũng không thể để người ta bắt nạt vậy được!

Xem ra hai cô gái đã nhất trí với nhau, Lục Nguyên và Trần Bách Thụ bị bao vây, rúc vào góc tường.

Khang Hi vừa gọi điện thoại xong, nói mấy câu đã cúp, lạnh lùng nhìn Trần Bách Thụ, “Tôi đã gọi luật sư tới, có gì cậu nói với luật sư.”

Sau đó anh quay đầu nhìn Hiểu Hiểu, ánh mắt lại ảm áp như mùa xuân, biến đổi nhanh như vậy mà không sợ chột mắt.

Hiểu Hiểu lãnh đạm nhìn anh. Hai người đưa mắt nhìn nhau mấy lần, một trốn một đuổi, Cảnh Táp đứng ở giữa, cảm thấy hơi lúng túng. Có gì thì dùng miệng mà nói ấy, không thấy một mắt hay sao?

Được khoảng hai mươi phút, một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, mặc vest, mang giày da, tóc tai chải chuốt cẩn thận mang cặp táp bước vào. Anh ta đeo kính gọng vàng nhưng cũng không che được ánh mắt sắc bén, sau khi thì thầm với Khang Hi mấy câu, lập tức quay sang Lục Nguyên trình danh thiếp.

“Tôi là luật sư đại diện của công ty Vệ thị, cũng là luật sư đại diện của anh Khang đây. Về việc khởi kiện vụ án quấy rối phụ nữ, đương sự bên tôi quyết định truy cứu tới cùng, không chịu hòa giải bên ngoài. Nếu không có vấn đề gì thì chúng tôi sẽ lập tức gửi công văn khởi kiện.”

Tuy những hình phạt theo tội mà Khang Hi vừa nói có thật, nhưng trên thực tế thì Trần Bách Thụ không gây ra thương tổn nào, có thể sẽ không cấu thành tội hình sự, thế nên anh ta phải chuẩn bị thật cẩn thận.

Lục Nguyên run rẩy nhận danh thiếp. Dòng chữ mạ vàng trên tấm danh thiếp ghi tên văn phòng luật sư, khiến con mắt ông ta lộn tròn, suýt nữa đã lăn ra bất tỉnh.

Đây là văn phòng luật sư nổi tiếng nhất Thượng Hải, thành lập mười năm nay, chưa từng chịu thua bất kì vụ kiện nào. Vị luật sư vừa trình danh thiếp này lại là luật sư nổi tiếng hàng đầu, được giới tư pháp gọi là Rồng bá vương.

“Tôi sẽ đích thân xử lý vụ này, nay hai cô bé đây là đương sự của tôi, xin nhờ hai em kể lại tỉ mỉ câu chuyện, nếu có chứng cứ...”

“Chứng cứ đây!” Hiểu Hiểu đưa di động sang.

“Tôi sẽ sao ra ngay!” Đúng là luật sư hàng đầu, làm việc rất nhanh nhẹn.

Sau khi sao chép xong, anh ta lại thì thầm với Khang Hi vài câu, trông hai người có vẻ rất thân quen.

Trần Bách Thụ sợ đến mức xón tiều, trốn trong góc, chảy nước mắt nước mũi đầy đất.

Khang Hi chán ghét nhìn gã, loại bại hoại này thì cũng chỉ như thế thôi.

“Đi nào, về thôi!” Anh đi về phía Hiểu Hiểu, muốn kéo tay cô.

Hiểu Hiểu phớt lờ, nháy mắt, trái tim thủy tinh của Khang Hi tan vỡ.

Thế là thế nào? Sáng nay vẫn còn rất tốt đẹp cơ mà? Khang Hi chẳng thể nào hiểu nổi. Càng nghĩ, đột nhiên nhớ tới cảnh thân thiết ban nãy của mình và Cách Cách, khoe miệng lập tức nhếch cao.

Là... ghen chăng?

Hiểu Hiểu quay đầu nói nhỏ vào tai Cảnh Táp, “Kệ sách này có vấn đề, ngày mai cậu cho người tới kiểm tra một chút.”

Cảnh Táp ngờ ra: “Vấn đề gì cơ?”

“Cứ kiểm tra thì biết.” Tâm trạng của cô đang rất tệ, không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Hiểu Hiểu vừa rời khỏi phòng làm việc thì Khang Hi liền đuổi theo ngay, sau khi xác nhận cô đang ghen, anh mừng đến mức muốn múa may quay cuồng.

Tề Cách Cách ngẩn ngơ bất ngờ nhìn từng lời nói hành động của Khang Hi, lần đầu tiên cô bé nhìn thấy anh bám người như vậy, trông như một con chó

Pug

Cảnh Táp cảm thấy cảnh sát như mình giống một vật trang trí, chẳng có tí đất dụng võ nào, cuối cùng lại bị người ta bỏ mặt ở đây. Quay đầu nhìn Trần Bách Thụ: “Đến đây, cậu tự giác đi, đeo còng vào!”

Trần Bách Thụ nhất quyết không chịu rời khỏi sau lưng Lục Nguyên, nay Lục Nguyên đã đứng đờ trên đất, chẳng còn sức đâu mà bênh vực gã ta. Thấy Cảnh Táp chống nạng, mắt gã lóe tia hung tàn.

“Làm luật sư, tôi có lòng tốt nhắc nhở cậu, tội đánh lén cảnh sát rất lớn đấy!” Giọng nói này truyền vào tai khiến tim lạnh buốt, Trần Bách Thụ không dám làm gì nữa.

Chân Cảnh Táp không dùng lực được, đành phải gọi điện thoại tới cục công an, để bọn Tiểu Lý tới bắt người.

“Cách Cách, tiền luật sư...” Mẫn Thanh Hà quyết định đập nôi bán sắt, góp được chút nào hay chút nấy, không thể nỡ ân tình của người khác.

“Tiền ạ?” Cách Cách khoát tay nói, “Không cần đâu ạ, chút tiền ấy chẳng đáng gì với Tiểu Hi đâu.” Anh đóng một tập phim truyền hình thôi là kiếm đủ rồi.

“Không được, piano của A Ảnh lần trước là nhờ con góp tiền mới mua được.” Dù chỉ là đồ cũ nhưng ông vẫn không thể lo nôi.

“Chú Mẫn à, không cần thật đâu ạ. Cháu cũng đã kiếm lại tiền cây piano đó rồi mà!” Nhờ Khang Hi kí tên lên mấy trăm tờ poster, cô bé mang bán vào trường bán, một tờ 100 đồng, thậm chí còn cung không đủ cầu.

Thấy Mẫn Thanh Hà vẫn còn lo lắng chuyện tiền nong, Cách Cách kéo Mẫn Lệ Ảnh chạy ra ngoài, “Chú Mẫn, không nói với chú nữa, tội cháu phải đi tìm cô giáo đã.”

Như rơi vào trong sương mù, Mẫn Thanh Hà chẳng hiểu chuyện gì cả.

“Ba, ba về trước đi, con sẽ tự chăm sóc bản thân.” Cô bé không muốn ba lo lắng cho mình quá nhiều.

Mẫn Thanh Hà gật đầu, có Cách Cách bên cạnh, ông cũng yên tâm về con gái hơn.

“Gần đây con có đủ tiền dùng không?” Con gái hiểu chuyện, từ nhỏ đã luôn là học sinh xuất sắc. Tuy lên đại học có thể lấy học bổng nhưng phần lớn dùng để trả nợ, trong khi con gái đã lớn, lúc nào cũng cần dùng tiền.

“Con có ạ!” Gần đây Mẫn Lệ Ảnh có đi dạy kèm piano, coi như thu nhập cũng không tệ.

“Tiểu Mẫn, nhanh nào, cô giáo sắp đi rồi!” Cách Cách giục.

“Ba, khi nào rảnh con lại gọi điện cho ba nha.”

Nói xong, hai người cùng chạy ra ngoài.

“Cách Cách, cậu chạy chậm lại, coi chừng té!” Mẫn Lệ Ảnh ở sau nhắc nhở.

Còn trên hành lang, Khang Hi dán sát người vào Hiểu Hiểu: “Có gì thì nói đi, không được im lặng.”

“Tôi không có gì để nói.” Tâm trạng Hiểu Hiểu đang không vui, không có gì muốn nói với anh cả.

“Vậy tôi nói, sao em tới Khôn Hoa mà không báo cho tôi?” Anh không thể tới đội đặc công, đành chấp nhận, nhưng tại sao ra ngoài dạy mà không nói cho anh. Khôn Hoa nổi danh là thánh địa yêu đương, anh có thể chuẩn bị com trưa, có thể vui vẻ ở chung với nhau cả buổi chiều cơ mà.

“Tại sao phải nói cho anh?” Hiểu Hiểu bực mình, bước càng nhanh.

Khang Hi cười híp mắt, vẫn còn ghen dữ lắm đây. Anh lắc đầu buồn cười, bản thân phải ức chế vô số lần rồi, nay đã đến lượt cô. Có điều trong lòng vẫn cảm thấy không ổn, đang định nói với Hiểu Hiểu rằng mình là cậu của Cách Cách thì cô bé đã đuổi kịp, níu lấy anh, đưa mắt ra hiệu để Mẫn Lệ Ảnh đi theo Hiểu Hiểu.

Mẫn Lệ Ảnh gật đầu, lập tức đuổi theo Hiểu Hiểu, “Cô... cô giáo...”

Giọng nói cô bé mềm mại, nghe như mèo con đang kêu khiến Hiểu Hiểu không thể thốt nổi một câu hung dữ nào.

Tè Cách Cách bám vào Khang Hi không buông, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ ra đã hiểu hết mọi chuyện, “Tiểu Hi, có chuyện gì gạt Cách Cách phải không? Cậu không nói là cháu kể với mẹ đó.”

Có câu, em gái có thể biến anh trai lưu manh thành sinh vật giống đực dịu dàng trong vòng một giây, mà em trai lại có thể thay đổi một người chị thủy mì thành một mụ đàn bà chanh chua.

Khang Tử Ngôn đã rơi vào trường hợp của nửa câu sau, đối với Khang Hi, chị là người đàn bà đánh đá trong số những người đánh đá. Để chị biết thì coi như mọi người thiên hạ sẽ biết suốt.

Anh cong ngón trỏ, gõ lên trán Cách Cách, “Không phải đoán được rồi à? Còn hỏi nữa?”

Đúng là đoán được, nhưng cô nhóc vẫn còn rất nhọc nhằn, thì ra thế giới này nhỏ đến thế. Chưa kêu được mấy tiếng cô giáo mà sắp đổi thành mỵ ời rồi.

Ừ thì ‘mỵ’ nghe chắc ăn ‘cô giáo’ nhiều.

“Vậy cậu ra tay chưa?” Quan hệ gì thì cô nhóc sẽ dùng xưng hô đó.

Nghe cách Cách hỏi thế, Khang Hi cảm thấy khó thở.

Tề Cách Cách hiểu ngay, gào toáng: “Tiểu Hi, cậu vô dụng hết sức, sao vẫn chưa ra tay đi. Có cần cháu giúp hay không? Lần trước cháu tham gia thi hùng biện, có quen với một đàn chị học y khoa, cậu có cần chút thuốc không vậy?”

Thuốc thang gì, gan của cô nhóc này ngày càng lớn.

“Cháu đừng quản chuyện này!”

“Nhưng cháu sốt ruột mà, cậu mau làm thật đi, mang mỵ về nhà, đừng để người khác cướp mất! Còn nữa, cậu nhất định phải cố gắng một chút, phải làm mỵ sinh đôi đó nha.”

Khang Hi hoàn toàn không hiểu: “Sinh đôi gì cơ?”

“Cháu vừa nhận cô giáo, bảo rằng muốn đẻ cậu và cậu họ làm bạn trai của cô giáo, nói hai người có gien tốt, thai một lần sinh được hai. Nếu cậu không làm được thì chẳng phải đã đập báng hiệu của cháu rồi sao, nếu cô giáo trả hàng thì phải làm thế nào? Thôi không được, cậu cứ uống thêm thuốc tráng dương đi.”

Nhóc con này dám bán cả cậu ruột, giờ nói hùng hồn vậy đấy.

“Cháu lấy đâu ra cái tự tin bảo rằng cậu sẽ khiến thai một lần sinh được hai?”

“Bà ngoại và bà dì là sinh đôi đó thôi!” Có căn cứ di truyền cách đời mà.

Khang Hi lại cốc trán cô bé, “Lại tạo áp lực cho cậu!”

Tề Cách Cách ôm trán la oai oái, “Có áp lực mới có động lực, cậu mau rửa sạch rồi mang tới cửa đi.”

“Đừng nói nhảm nữa, mau gọi ‘cậu’ lớn lên đi!” Anh mà đưa được tới cửa rồi thì còn cần cô nhóc nói à?

“Chi vậy ạ?”

Khang Hi lườm cô nhóc, “Mỵ cháu đang ghen, hiểu lắm quan hệ chúng ta.”

“À!” Cô bé rất thông minh, vội vàng gọi âm lên, “Cậu à, cháu hết tiền tiêu vặt rồi, cho cháu thêm một chút đi!”

Một tiếng cậu này thật là vang, cả người điếc cũng có thể nghe thấy.

Bước chân Hiểu Hiểu khựng lại.

Cậu!?

Tề Cách Cách hớn hờ kéo Khang Hi đi tới, “Cô giáo, đây là cậu em, ban nãy em vừa nhắc tới rồi đó. Gien tốt, thai một lần sinh được hai, cô có thích không ạ, thích thì đóng gói mang về luôn đi.”

Hiểu Hiểu nhìn Cách Cách và Khang Hi, tuy khác giới tính nhưng sau khi nhìn kĩ thì khuôn mặt có sáu phần tương tự nhau, thế mà cô lại không nhìn ra.

Thoáng chốc, cảm giác khó chịu trong lòng bỗng bay biến, khiến cô có phần không biết phải cư xử thế nào.

“Này, hỏi em đó, có thích hay không?” Khang Hi quờ quạng, giữ chặt tay cô.

Hiểu Hiểu đỏ mặt, “Nói gì vậy?”

Anh cười nói: “Cuối cùng cũng chịu để ý tôi rồi à?”

“Ai nói... ai nói tôi không để ý anh chứ!” Hiểu Hiểu quay đầu sang chỗ khác, cảm thấy rất xấu hổ.

Trong lòng Tề Cách Cách vui như nở hoa, “Cô giáo, chúng ta đi ăn cơm với nhau được không, gần trường có một nhà hàng nhỏ khá được, em nợ cô một bữa cơm mà.”

Khang Hi nghĩ giờ này chưa nấu cơm thì về nhà nấu hơi muộn, đồng ý nói: “Được! Nhưng cô giáo cháu không ăn cay.”

“Dạ!” Cô nhóc tỏ ra thân thiết, vội vàng chạy tới khoát tay Hiểu Hiểu, “Cô ơi, em nói với cô nhé, cậu em có nhiều ưu điểm lắm.”

Khang Hi đi theo sau, hài lòng gật đầu.

Cách Cách dốc sức kể hết mọi ưu điểm của anh, “Kiếm được nhiều tiền, người lại đẹp trai, chiều cao cũng đạt tiêu chuẩn, mà quan trọng nhất,... cậu còn là trai tân nữa đó.”

Khang Hi lão đảo, suýt nữa ngã sấp xuống mặt cỏ, mặt đen thui, hung dữ cộc đầu Cách Cách, “Câm miệng!”

Hiểu Hiểu nghiêng đầu quay chỗ khác, không nhìn được mà phá ra cười.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Một Động Tiên Khác

Với sinh viên mà nói, đi ăn không phải để nói chuyện tình cảm mà tiếp nhận tinh khí đất trời mới quan trọng, và cần chú ý nhất là lợi ích thiết thực. Không chỉ thu nạp văn hóa ẩm thực của mọi nơi trên thế giới mà phải nhiều thật nhiều mới tốt.

Thế nên, những quầy thức ăn vỉa hè quanh trường đại học là nơi thích hợp để chi tiền ăn uống nhất.

Rời khỏi đại học Khôn Hoa bằng cửa sau, rẽ vào một con đường hơi hẹp là tới ngay khu phố nhỏ rất nhộn nhịp. Bên trái là những quầy nhỏ nhỏ rất dễ thương, bán quần áo, trang sức, mấy thứ đồ lặt vặt, còn có cả đồ công nghệ, trước quầy bày đủ thứ hàng hóa la liệt, trông như chợ bán sỉ. Bên phải lại là dãy bán đồ ăn, trà sữa, hàu chiên, trứng biển đông lạnh, gà chiên xù, chả ngũ vị, đậu hũ thối, cái gì cũng có. Mùi thơm bay tới khiến người ta phải nhều nước miếng.

Tề Cách Cách đi trước, giới thiệu những tinh túy của con đường này với bộ dạng cực kì kiêu ngạo, tay nắm chặt ví tiền của Khang Hi, khí phách chi tiền, chỉ Mẫn Lệ Ảnh mua món này đến món khác.

Hiểu Hiểu cầm xôi cá viên chiên cà-ri mà Cách Cách đã nhiệt liệt đề cử rằng đó là một trong những tinh hoa ở đây. Quả thật rất ngon, cô ăn uống vui vẻ. Còn Khang Hi phải mang khẩu trang để tránh tai mắt người khác nên chẳng hưởng thụ được gì, thế nhưng vẫn đang sướng âm ỉ như trước, nắm bàn tay nhỏ kia mới nguồn vui của anh.

Đi bộ chừng hai mươi phút, Hiểu Hiểu không hát tay ra lần nào, thế nên Khang Hi không cần ăn cũng thấy no. Ăn uống gì chứ, bảo nhịn đói ba ngày anh cũng chịu.

Trong miệng Tề Cách Cách toàn đồ ăn, phòng má hỏi: “Cô ơi, trà sữa của tiệm này ngon lắm, cô có muốn uống một ly hay không?”

Hiểu Hiểu lắc đầu, “Không, cô no rồi.” Cùng đi tới đây, cô đã ăn không ít.

“Không sao ạ, mua về được mà.” Có ví tiền của Khang Hi trong tay, cô nhóc xài chẳng tiếc, vội vàng lấy tiền để Mẫn Lệ Ảnh mua một li mang về.

Hiểu Hiểu đang cầm xôi cá viên, không thể nhận thêm trà sữa. Vừa định bỏ tay Khang Hi để cầm thì anh đã duỗi tay đón lấy, tay còn lại càng nắm chặt hơn. Cách Cách mua thêm vài xôi ăn vặt, anh cũng cầm gọn. Hiểu Hiểu ăn hết xôi này thì anh lại đưa cho xôi khác, luơt tự nhiên, hoàn toàn không hề có cảm giác chật vật.

Bốn người tiếp tục đi về trước, càng đi thì người càng thưa thớt dần, không lâu sau, một ngôi nhà hai tầng xuất hiện trong tầm mắt. Trang trí ngoài cổng rất coi trọng chi tiết, đường rải đá cuội, hai bên cửa đặt hai bồn cây phú quý, đỏ xanh xen vào nhau trông rất bắt mắt. Bảng hiệu được treo trên cổng sơn đỏ, chỉ viết một chữ duy nhất – Trúc, màu xanh, theo lối viết thảo trên nền gỗ tự nhiên nên trông càng tao nhã.

Đây chẳng giống tiệm cơm, trái lại cứ như một bảo tàng.

Cách Cách đẩy cửa đi vào, Hiểu Hiểu và Khang Hi một ôm bụng nghi ngờ bước theo.

Trong nhà có ghế ăn thật, thế nhưng chỉ chừng mười cái, lại không lớn, đều là bàn cho một hoặc hai người ngồi. Ấy mà lại có nhiều tủ kiếng hơn cả, có lớn có nhỏ, đựng đầy những mô hình kiến trúc, trông như một phòng trưng bày.

Cách Cách quen cửa quen nẻo lách cái chuông nhỏ trên quầy, tiếng lanh lảnh vui tai, tựa tiếng chuông gió.

Cô bé gọi: “Di Tàn! Di Tàn! Bón heo con tới rồi! Xin com! Muốn được ăn no!”

Cùng theo đó, có tiếng động từ cầu thang truyền tới. Một người phụ nữ đi xuống, vì cúi đầu nên không nhìn rõ mặt mũi, vóc người nhỏ nhắn xinh xẻo, mặc đồ theo kiểu thời Đường bằng lụa màu tím than, thêu đầy hoa văn màu xanh. Màu sắc phối trang nhã theo phong cách xưa, nhưng lại không khiến người khác cảm thấy quê mùa cổ lỗ. Di bụi tóc, cầm một cây trâm bạc đã cũ, bước đi chậm chậm khiến tua rua lay lay, cực kì thanh nhã, xinh đẹp.

Di xuống lầu, ngẩng đầu lên, khuôn mặt ấy khiến người khác cảm thấy thật đáng tiếc.

Di ấy có khuôn mặt trái xoan rất đẹp, vì cũng có tuổi nên dù khóe mắt có vết chân chim, thế nhưng đôi con ngươi ấy vẫn rất có thần. Mặt trắng môi đỏ, một nửa khuôn mặt láng mịn xinh đẹp, thế nhưng nửa phần kia lại bị một vết sẹo che mất. Nếu không có vết sẹo ấy, tin rằng chỉ cần ngoái đầu nhìn lại bằng đôi mắt trong veo một lần thì muốn nghìn đóa hồng nở rộ cũng không thể che lấp được sự xinh đẹp kia. Di đứng đó, như có một làn hương thoang thoảng tỏa ra khắp căn phòng, chậm chậm lan vào lòng mỗi người.

Di đi tới, eo thon chập chòn, thướt tha như cành liễu xanh, đầy quyến rũ.

Cách Cách tỏ ra rất thân thiết, chạy tới khoác tay, “Di Tàn, phòng nhỏ ở lầu trên có ai không, con dẫn cô giáo tới đây, chuyện này liên quan đến đại nghiệp nhà cô trò của con, thế nên di nhất định phải giúp đây!”

“Nhận cô trò?” Người phụ nữ được gọi là Di Tàn kia, ngoài phong thái quyến rũ bên ngoài, ngay cả giọng nói cũng mềm mại du dương như hoàng oanh.

Cô nhóc chỉ vào Hiểu Hiểu, “Đây là cô giáo của con, nữ võ thần, đánh nhau giỏi đến mức trên đời không tìm được địch thủ luôn đấy!” Nói xong, lại giới thiệu, “Cô ơi, đây là Di Tàn, chủ tiệm ăn này, tên một chữ Viện, viện có nghĩa xinh đẹp đấy ạ.”

Tàn Viện gật đầu mỉm cười với Hiểu Hiểu, lại đẩy mũi Cách Cách, “Con bé nghịch ngợm này, không sợ người khác chê cười à.”

“Chê cười gì chứ ạ, không phải Di Tàn từng nói con gái phải mạnh mẽ sao?”

Di lại đẩy trán Cách Cách, nụ cười trên mặt đầy vẻ yêu chiều, “Di sợ Tiểu Mẫn bị con làm hư mất thôi.”

“Không đâu ạ, gan Tiểu Mẫn nhỏ, phải theo con để luyện cho lớn thêm.”

“Không nói lại con!” Di cười bảo, “Phòng nhỏ trên lầu vừa có người rời đi, di đang dọn dẹp, mọi người chờ dưới đây một chút.”

“Hay quá!” Cách Cách vỗ tay nói, “Lần này tới đúng dịp rồi.”

Tàn Viện lại lên lầu, Cách Cách kéo Hiểu Hiểu qua một bên, đưa thực đơn cho cô, “Cô giáo, cô gọi món đi, đừng khách sáo, em có tiền mà.”

Khang Hi ở sau, đưa một quả hạt dẻ cho cô, “Là tiền của cậu.”

“Vâng, của cậu, không phải cháu.” Cô nhóc dẩu môi, bồi thêm, “Sau này cũng không phải của cháu nên bây giờ có cơ hội thì cháu phải xài nhiều một chút.”

Hiểu Hiểu đã quen với cách đối đáp ở chung của hai cậu cháu, một cặp yêu nghiệt. Cô nhìn xung quanh, rất tò mò không biết tại sao đây lại là một tiệm cơm, đưa mắt nhìn thực đơn.

Cô ngạc nhiên: “Đây là quán lẩu?”

Cách Cách gật đầu, “Dạ phải, trông không giống phải không ạ.”

Nào chỉ không giống thôi, có quán lẩu nào lại trưng bày nhiều mô hình kiến trúc đầu chứ.

“Đây là thánh địa của ngành kiến trúc tại em đó. Có lịch sử lâu đời lắm rồi, chủ cũ ở đây vốn là một kiến trúc sư cực kì nổi tiếng, sau khi về hưu bác mở tiệm này. Vì ngành nổi tiếng nhất ở Khôn Hoa là kiến trúc, bác ấy cũng tốt nghiệp từ đây ra, thế nên nếu sinh viên kiến trúc tới đây ăn sẽ được giảm giá tám phần trăm, còn được nhìn thấy những tác phẩm của bác ấy lúc còn sống. Khu vực dưới lầu này không để ăn cơm, là góc học tập đấy ạ. Trừ được tham quan những tác phẩm kia thì còn có thể đọc miễn phí những ghi chép được lưu lại của bác ấy, cả sách báo nữa.”

Hiểu Hiểu biết, vài người có tin ngưỡng một cách bẩm sinh, dù mình có nhiều tiền hay tài năng gì thì cũng không quên bồi dưỡng cho đời sau. Đây là tuyền nhân cách rộng lượng, như Thiệu Dật Phu (*) vậy, rất nhiệt tình với sự nghiệp giáo dục. Ông cho rằng nếu dân tộc Trung Hoa muốn phát triển hưng thịnh thì việc hỗ trợ giáo dục, dẫn dắt những thanh niên tài giỏi, những nhân tài trẻ của Trung Hoa mới là điều quan trọng nhất. Đại học Dật Phu chính là phương thức hỗ trợ giúp đỡ cho ngành giáo dục một cách mạnh mẽ nhất của ông. Xem ra, chủ tiệm này cũng là một người như vậy.

(*) Thiệu Dật Phu là một doanh nhân hàng đầu trong lĩnh vực giải trí tại Hồng Kông (còn gọi là cha đẻ TVB), đồng thời là một nhà từ thiện. Ông là một trong những nhân vật có ảnh hưởng nhất trong ngành công nghiệp giải trí châu Á.

Nghe tới Lục Nguyên của trường Khôn Hoa, đúng là khác nhau một trời một vực.

Bốn người ngồi được một chốc, sau khi nghe thấy tiếng gọi vang của Tàn Viện thì cùng nhau lên lầu hai. Trên đường lên lầu hai, khi đi qua khung cửa nhỏ đóng bằng trúc biếc mới hay vẫn còn một động tiên.

Phòng ăn trên lầu hai lớn hơn tầng dưới nhiều, trần đã được xử lý trông cao hơn, kết cấu nhà lệch tầng, ý tưởng rất độc đáo. Trần nhà được vẽ một bức tranh sơn dầu màu sắc về cảnh bầu trời, tường mô phỏng bức tranh lập thể về cách non xanh nước biếc, những chỗ lệch tầng với cảnh trời trong vắt, trên tường là cảnh núi non trùng điệp. Khắp nơi có đủ loại kỳ hoa dị thảo được làm bằng lụa, khó phân biệt thật giả. Trong những góc trống là những bụi trúc được đốt sáng, có nơi lại cảnh đào nở rộ tỏa hương, thi thoảng những thùng loa âm tường truyền tiếng nước chảy róc rách, tiếng côn trùng gáy giòn dã, khiến người ta có cảm giác như được đi vào chốn đào nguyên trong truyền thuyết.

Tàn Viện dẫn đường đi trước, cười nói luôn. Bốn người đi theo vào căn đình nhỏ lát ngói xanh, khiến những ‘phong cảnh’ bên ngoài đập vào mắt như ẩn như hiện. Không khí trong tiệm không ẩm ướt dơ dáy giống một quán lẩu bình thường mà lại mang tới một cảm giác về bầu không khí tươi mát sau cơn mưa.

Một nơi đầy tâm sức chinh chu thế này, cho dù chỉ đi một vòng thôi cũng cảm thấy đáng giá.

Cách Cách thấy Hiểu Hiểu và Khang Hi nhìn chăm chú, nói rất tự hào: “Sao ạ, một nơi tốt phải đúng không?”

Khang Hi không tiếc lời khen: “Không tệ, rất đặc sắc.”

Sau khi Hiểu Hiểu ngồi xuống, nhìn xung quanh, vẫn không thể tin được đây là một quán lẩu gia đình. Nơi này không giống tiệm cơm, giống chỗ để thưởng thức phong cảnh thì đúng hơn.

Cô thầm thở dài trong bụng, đúng là cậu cháu, đến ăn uống cũng có sở thích độc đáo như nhau.

Cách Cách tự đánh trống tự thổi kèn, “Tề Cách Cách đã đề cử thì đương nhiên đều là hàng cao cấp rồi. Di Tàn phải đón một 100 khách một ngày, nếu không phải nhờ đi theo cháu thì mọi người không vào được đâu.”

Khang Hi ngồi xuống cạnh Hiểu Hiểu, giúp cô xé giấy bọc chén đĩa, “Được rồi, theo cháu có thịt ăn.”

“Chuyện đó là đương nhiên rồi, có điều hôm nay không chỉ có thịt ăn đâu ạ.” Cô nhóc quay đầu nói với Tàn Viện: “Di Tàn, cháu muốn gọi một phần lẩu uyên ương (*), một bên là nước súp nấm tự nhiên, một bên là nước leo cay. Mỗi loại một phần, há cảo cầu gai, nhân trứng cá, bánh bạch tuộc nướng sốt ngũ vị, há cảo nhân trứng tôm, nhân thịt hải sâm, nhân cá tuyết trộn phô mai; thịt bò viên chiên giòn thì hai phần, một con cá đa bảo (**), chia nửa cay nửa không, mười tôm biển, một phần kem đậu hũ. Ngó sen tươi, tần ô, cải thảo, mỗi loại một phần.”

(*) Lẩu uyên ương: loại lẩu hai ngăn, như nồi nước leo của bên mình.

(**) Cá này có nguồn gốc thì Địa Trung Hải, hình như Việt Nam mình không có.

Nghe gọi đồ ăn trôi chảy thế kia, có thể thấy cô nhóc này đã tới đây ăn không ít.

“Cô ơi, cô còn muốn ăn gì nữa không?” Tề Cách Cách niềm nở rót trà cho Hiểu Hiểu.

Trên đường đi, Hiểu Hiểu đã ăn không ít rồi, nào dám gọi thêm, cười lắc đầu.

Cách Cách đảo tròn mắt, lại nói: “Quên mất không gọi ốc vòi voi (*), ngon lắm đấy ạ.” Cô nhóc lăm lăm liếc Khang Hi, “Ăn gì bỏ đấy đó cậu!”

(*) Ốc vòi voi, hay còn gọi là tu hải hay con thụt thò, có giá trị kinh tế. Nhìn nó trông giống của quý, lại các hương vị đặc biệt, tốt cho nam giới nên Cách Cách mới đùa như vậy.

Khang Hi hung dữ trừng cô nhóc. Anh mà cần bỏ gì nữa, đã chuẩn bị súng ống ra trận xong xuôi cả rồi.

Hai cậu cháu đưa mắt ra hiệu khiến Hiểu Hiểu ngồi ở giữa chả hiểu đầu tai của nheo gì.

“Tiểu Mẫn, cậu có muốn gọi thêm món gì không?”

Mẫn Lệ Ánh thấy Cách Cách hươu hươu bóp tiền, đã bày tỏ quá rõ, lí nhí gọi thêm: “Bí đao!”

Từ nhỏ cô bé đã thích ăn bí đao, có bí đao thì đủ thỏa mãn.

Cách Cách tỏ ra tiếc rên sất không thành thép, “Vậy cho cháu thêm một phần bí đao!”

Cô nhóc hài lòng rút tay về, làm nũng với Tàn Viện: “Di Tàn nói người ta mau mang thức ăn lên đi, cháu đói sắp xỉu rồi.”

Hiểu Hiểu suýt nữa đã phun hết trà trong miệng. Trên đường đến đây, cô nhóc này đã ăn không ít thế mà vẫn còn đói sao!? Dạ dày cấu tạo kiểu gì thế?

Khang Hi ngồi bên cạnh cứ tùm tùm cười, với anh mà nói, ăn cái gì không quan trọng, chủ là ăn với ai.

Tần Viện ghi thực đơn, một cầm trong tay, tờ được in thì đặt trên bàn trà ở cách đó không xa, “Lên ngay thôi!”

Mẫn Lệ Ảnh lại lí nhí nói: “Dì Tần, nước ô mai nữa ạ.”

Cách Cách vỗ trán, “Đúng đúng! Xem trí nhớ của con này, không thể thiếu món nước ô mai của dì Tần được.”

“Vậy để dì mang nước ô mai lên trước!” Tần Viện cười rồi đi ra.

Một lát sau, dì mang hai bình nước ô mai tới, một lớn một nhỏ, qua thành bình thủy tinh có thể nhìn thấy màu nước ô mai đỏ hồng rất đúng chuẩn, lại còn ngửi thấy hương hoa quế nồng ngọt.

Khang Hi cầm bình nhỏ, nhanh chóng rót cho Hiểu Hiểu một ly.

Hiểu Hiểu ăn hơi no, vừa hay có nước ô mai cho dễ tiêu, liền cầm li uống một ngụm.

Đột nhiên Cách Cách kêu lên: “Cô giáo, đừng uống!”

Đã trễ mắt rồi. Nước ô mai chảy vào cổ họng, chua đến nỗi miệng Hiểu Hiểu túa đầy nước dãi, mắt híp chặt.

“Chua quá!” Chua đến mức muốn rụng cả răng.

Cách Cách bưng bình ô mai nhỏ về phía mình, “Đây là cho Tiểu Mẫn đây ạ. Cậu ấy thích chua, phải càng chua càng tốt, loại bình thường thì cậu ấy lại thấy ngọt quá. Dì Tần tốt bụng, lần nào Tiểu Mẫn đến, dì cũng cố tình pha một bình rất chua cho. Tiếc là dì Tần không ham, chứ với thái độ phục vụ thế này, muốn mở mưới chi nhánh cũng được tốt!”

Chua quá nên mặt Hiểu Hiểu nhăn nhúm, vội vàng uống trà cho trôi bớt. Khi vị chua qua rồi, cô nhìn Mẫn Lệ Ảnh đang uống một cách thích thú, chẳng có vẻ gì là chua, còn tỏ ra rất hưởng thụ.

Hiểu Hiểu không nhịn được mà hỏi: “Sao em uống được thế?”

Mẫn Lệ Ảnh cười ngượng ngùng, “Từ nhỏ em đã thích uống gì đó chua chua. Lúc học bài mệt quá, trong nhà nghèo, không mua nổi những thức uống để tập trung tinh thần, cà phê lại càng là thứ xa xỉ, thế nên sau đó em phát hiện vị chua có thể giúp tinh thần được tỉnh táo, rồi cũng thành thói quen.”

“Không chỉ thế đâu ạ, mỗi lần ăn bánh bao hấp, nếu trong đĩa có giấm thì cậu ấy còn bưng lên để húp nữa đấy.”

Mẫn Lệ Ảnh đỏ mặt giải thích, “Trong giấm có nước hấp bánh bao, rất... rất ngon.”

Cách Cách lập tức tỏ ra nhăn nhó, “Cậu đừng nói nữa, chỉ nghe thôi mà tớ thấy miệng ứa nước bọt rồi này.”

Thật ra cũng chẳng có gì kì lạ, có người không thấy cay thì ăn không ngon, người lại thích đồ ngọt. Mỗi người một sở thích thôi mà.

Nói chuyện được một lúc thì Tần Viện lại nhanh nhẹn bưng đồ ăn lên, trong nồi đồng, một bên là nước lèo màu đỏ rực, khói bốc mùi mật, một bên nước lèo lại trong veo, mùi hương thanh nhạt.

Cách Cách cầm đũa, liên tục cho đồ ăn vào nồi lẩu, hai mắt sáng trưng như đèn pha, lại còn tranh thủ pha cho Hiểu Hiểu một chén nước chấm đặc biệt.

Bữa ăn rất vui, Cách Cách còn kể không ít những chuyện thú vị về Khang Hi, cái miệng nhỏ nhắn nói hoài không dứt.

“Có lần Tiểu Hi đóng một phim hợp tác với người Ấn. Ông ta lại rất kiêu ngạo, cứ nói trong bốn quốc gia có nền văn minh lớn thì Ấn Độ mới là nước có nền văn hóa lớn nhất. Tiểu Hi cực kì không phục, liền hỏi ông ta có biết dùng đũa Trung Quốc không? Ông ta bảo dùng tay mới là cách ăn cao nhã nhất, không chỉ thức ăn mà cái gì cũng dùng tay bốc được. Sau khi quay xong...” Cô nhóc đập bàn phá ra cười bảo, “Tiểu Hi liền mời ông ta đi ăn lẩu!”

Hiểu Hiểu cười đến mức quên ăn, có phần không tin. Không phải anh là thanh niên tốt của xã hội à, sao lại gài bẫy người ta như vậy.

Điều này khác với Khang Hi mà cô luôn biết.

Hiểu Hiểu quay qua Khang Hi, “Anh đưa ông ta đi ăn lẩu thật à?”

Khang Hi hừ, bảo: “Tôi chỉ dạy ông ta cách ăn cơm chính xác nhất, không lái nhai nữa.”

Cô mím môi cười, “Chơi xấu thật!” Có thể tưởng tượng khuôn mặt của người anh em Ấn Độ kia thối hoặc đến mức nào.

“Có à?” Vậy mà Khang Hi chẳng có tí tự giác, lột vỏ tôm cho vào chén cô.

Lại cái bộ không chịu thừa nhận như thế nữa rồi, Hiểu Hiểu cười, lại nhớ về từng chuyện, từng chuyện giữa mình và Khang Hi. Có nên thấy may mắn hay không, ít nhất anh chưa bao giờ gài bẫy hay làm gì cô cả.

Mãi nghĩ, đột nhiên nhận ra, không chỉ chưa từng cài bẫy, anh còn đối xử với cô rất tốt, như bây giờ vậy, sẽ bóc vỏ, đặt thịt tôm vào bát cô, đồ ăn anh

gắp cho, luôn là món Hiểu Hiểu thích ăn.

Vậy mà so với Khang Hi, cô hoàn toàn không hiểu gì về anh cả. Anh thích ăn gì, cô không biết; muốn thứ gì, cô cũng chẳng hay.

Trừ nghề nghiệp tên họ, cô gần như chẳng biết gì.

Đây không phải là cách cư xử giữa bạn bè thân thiết với nhau...

Khang Hi thấy cô bỗng trở nên yên lặng, không chỉ không nói tiếng nào, còn chẳng ăn gì cả, cảm thấy kì lạ, “sao vậy?”

Cô lắc đầu, thấy tôm chắt đầy trong bát, lấy đũa gắp phân nửa ra cho anh, “Tôi không ăn hết nhiều vậy đâu!”

Anh chẳng từ chối, lại gắp một đũa tằm ô nóng hổi từ trong nồi, “Vậy ăn nhiều rau một chút.”

Khang Hi nắm rõ thói quen ăn uống của Hiểu Hiểu như lòng bàn tay, trừ rau cầu, ai đưa rau gì cô cũng không từ chối.

Hiểu Hiểu nhìn bát mình, từ đầu đến giờ chưa có lúc nào để trống, đưa mắt nhìn bát anh, thế mà lại chẳng có gì. Cô cố gắng nhớ lại ban nãy anh ăn món gì, có gắp không ít bánh bạch tuộc nướng (*), chắc là anh thích ăn món này rồi.

(*) Món ăn của Nhật Bản, hay còn gọi là Takoyaki.

Cô lấy muối đực lỗ đặt bên cạnh nồi, vớt bánh bạch tuộc ra.

“Hiểu Hiểu, đây không phải mực.” Cô thích ăn mực nhưng lại chưa bao giờ đụng vào bạch tuộc. Hai thứ này hao hao nhau nên anh cứ tưởng là cô nhầm.

Sao cô lại không phân biệt được mực và bạch tuộc cơ chứ? Hiểu Hiểu vớt bạch tuộc cho vào bát Khang Hi, “Anh thích ăn mà.”

Khang Hi ngẩn ra, đây là lần đầu tiên cô gắp đồ ăn cho mình.

Sự thay đổi bất ngờ này khiến Khang Hi cảm thấy sững sốt, cũng chẳng quan tâm bánh bạch tuộc chìm dưới đáy nồi lâu, đã chín đến nhũn ra, cắn không được nhưng vẫn nuốt hết vào bụng.

“Anh thích ăn gì nữa không? Để tôi gắp giúp cho!”

Hiểu Hiểu tự kiểm điểm, không thể cứ để anh cho đi mãi, cô cũng muốn đối tốt với anh một chút.

Đây mới là cách cư xử đúng đắn nhất, từ bây giờ sẽ làm thế.

Hạnh phúc tới quá nhanh, quá bất ngờ. Trong lòng Khang Hi cảm thấy rất kích động, vừa định nói chuyện thì Cách Cách đưa mắt nhìn sang, trong đôi ngươi kia lóe tia giảo hoạt.

“Cái này em biết rõ nhất đấy. Tiểu Hi thích ăn cá tuyết phô mai vo viên.” Nói xong, cô bé liền quay đầu ra ngoài cửa hô: “Di Tàn ơi, cho cháu một phần cá tuyết phô mai nha, à không, hai phần ạ!”

Gọi xong, Cách Cách cười hi hi bỏ sung, “Em cũng thích!”

Trông cách gọi món như thế, ngược lại, Hiểu Hiểu không biết rốt cuộc là Cách Cách thích hay Khang Hi thích.

Cô quay qua hỏi Khang Hi, “Anh thích thật không?”

Anh gật đầu, “Thích!”

Chỉ là không thích đến mức như Cách Cách thôi.

Tàn Viện ở ngoài đáp, nhanh chóng bung hai phần chả cá tuyết nhân pho mát lên.

Hiểu Hiểu nhanh nhẹn cầm muối bỏ vào để trần cho anh hai viên, bộ dạng tỏ ra rất chăm chú, như thể đang làm chuyện gì cực kì quan trọng.

Hơi nóng bốc lên, hàng lông mày lá liễu, môi anh đào hé nở, đôi ngươi như mặt biển gợn sóng trong đêm, hấp háy đầy linh khí, cứ như cô yêu nữ được vẽ trong tranh. Chờ chả cá chín rồi, khều mắt cong cong, lộ ra hai cái má lúm đáng yêu, càng hấp dẫn hơn bao giờ hết.

Cô vớt ra, đặt vào chén anh, “Được rồi, coi chừng nóng!”

Ấy vậy mà Khang Hi lại quay qua chỗ khác, che mắt lại.

Thế là có ý gì? Chẳng lẽ chê cô trần không tốt?

Hiều Hiều ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

“Cảnh này đẹp quá, tôi không dám nhìn.”

Hiều Hiều: “...”

Trần viên chả cá thôi, lấy đầu ra cảnh với hình. Lúc người này đùa giỡn, khiến người ta cảm thấy thật đáng đánh đòn!

Ăn lẩu xong, bốn người rời khỏi tiệm lẩu. Cách Cách vỗ cái bụng tròn ừm, mặt mày thỏa mãn khoác tay Mẫn Lệ Ảnh. Dù đã qua chín giờ tối nhưng mấy ngọn đèn dầu của các quầy bán đồ ăn vặt bên đường vẫn sáng trưng, náo nhiệt lắm.

Khang Hi còn hạnh phúc hơn cô nhóc nhiều. Bước chân hơi loạng choạng như say rượu.

Tối trước cửa trường học, Cách Cách sực nhớ tới chuyện học võ, vội vàng hỏi: “Cô ơi, bao giờ chúng ta học võ được ạ?”

Hiều Hiều lại chưa nghĩ tới chuyện ấy. Thế nhưng nay không muốn cũng phải nhận cô học trò này, phải nghĩ thật kĩ xem nên học lúc nào.

Khang Hi đi tới, khề cốc đầu cô nhóc, “Học gì, để nghỉ hè rồi tính!”

Anh không phản đối việc học võ. Con gái học chút thuật phòng thân cũng tốt thôi, coi như đề tự vệ, nhưng không thể là lúc này. Còn chưa theo đuổi vợ thành công, sao có thể để cô nhóc này làm khổ được.

Cách Cách dẫu môi: “Từ đây đến nghỉ hè còn lâu lắm.”

“Lâu gì? Còn một tháng thôi, bây giờ cháu lo ôn bài để chuẩn bị thi cử cho tốt đi.” Kiến trúc không như những ngành khác, cuối tháng sáu mỗi năm là có một cuộc thi Cơ học đất.

Nghe thấy ba chữ Cơ học đất là Cách Cách thấy đau hết cả đầu. Gần đây cô nhóc lại tham gia những hoạt động xã hội nên cũng không ôn tập tốt.

“Dạ vâng!” Cách Cách rũ đầu, coi như đã đồng ý.

Tranh thủ Hiều Hiều không chú ý, Khang Hi lấy chìa khóa xe đưa cho Cách Cách, “Cậu đỗ xe ở bãi đậu xe trong trường, cuối tuần này cháu lái xe về giúp cậu.”

Cách Cách nhận lấy chìa khóa, ngăn người, “Vậy cậu về bằng cách nào?”

“Ngồi xe cô cháu về!”

Gần đây Cách Cách tham gia hoạt động trên trường, mấy tháng liền không về nhà, cô nhóc đã quen, nếu có thể không về thì cũng không về, vì thế không biết chuyện Khang Hi đã chuyển ra ngoài, đoán rằng vì anh muốn dành thời gian ở bên Hiều Hiều nhiều hơn.

“Tuân mệnh!” Cách Cách cúi chào dí dõm, tuân thủ nhiệm vụ của cháu gái một cách cực kì nghiêm túc, chuẩn bị kéo Mẫn Lệ Ảnh về phòng ký túc xá. Còn chưa dọm bước đi thì lại Khang Hi kéo cô áo lại.

“Sao thế ạ?”

Khang Hi đưa tay, lòng bàn tay hướng lên, “Tự giác đi, đưa đây!” Anh chưa hề quên ví tiền của mình vẫn còn trong tay cô nhóc này.

Cách Cách giậm chân, lầu bàu: “Keo kiệt!”

Đưa trả ví tiền một cách rất không tình nguyện, tranh thủ anh chưa kịp lấy thì giật lại rút vài tờ trăm tệ ra, nói như thật: “Đây là phí hỗ trợ!”

Hôm nay cháu đã nói tốt cho cậu biết là bao nhiêu, không thể thiếu chút tiền trà sữa được.

Anh nhéo mũi cô nhóc, “Nhóc tham tiền!”

Từ lúc Cách Cách vào đại học, anh đếm rất kĩ mình đã kí bao nhiêu tờ poster.

Cách Cách cười hi hi lấy tiền, đảo trông mắt rồi đi tới nói nhỏ vào tai anh: “Mau mau ôm mợ vào tay đi ạ, nhưng mà đừng làm mợ to bụng nhanh quá nha, hè này cháu muốn học võ cơ.”

Nói xong, vội vàng kéo Mẫn Lệ Ảnh chạy biến, để lại Khang Hi đứng dờ khóc dở cười,

Ngày hôm sau, Hiều Hiều vẫn đến đội đặc công làm việc như bình thường, và cũng mang hộp cơm tình yêu Khang Hi làm cho như thường lệ.

Bữa trưa, cô vừa định tìm một chỗ yên tĩnh nào đó để ăn cơm thì Cảnh Táp gọi điện tới, giọng nói cực kì kích động.

“Hiệu Hiểu, Trương Chí Dao thật sự là một tên biến thái!” Cô nói với, không nguyên nhân không kết quả mà chỉ mắng lớn như vậy.

Hiệu Hiểu ngắt lời, “Đã tra được gì?”

Cô không hề quên việc bảo Cảnh Táp điều tra giá sách.

Cảnh Táp nói như bắn súng liên thanh: “Sách đen, đĩa đen, lại còn đồ chơi tình dục, cả một rương đựng đồ ngược đãi, tất cả đều được giấu trong tường đằng sau giá sách.”

Giá sách chỉ là mặt tiền thôi, đằng sau còn ẩn chứa bí mật khác. Sau khi bọn họ đẩy giá sách ra mới phát hiện tường là giả, đẩy nhẹ sẽ xuất hiện một ngăn tủ nhỏ, chất đầy những thứ đầy sắc dục bên trong.

“Có khoảng mười con búp bê tình dục, lại còn bảy tám loại roi, sao người này lại có giấu vật như vậy trong tường được chứ!”

Hiệu Hiểu cười nói: “Trên đời này có sinh vật nào giỏi tìm đồ hơn các bà vợ đâu chứ?”

Tiền riêng mà cũng tìm được thì huống chi những thứ khác.

“Đúng rồi, sao cậu biết giá sách có vấn đề?” Câu hỏi này đã quanh quẩn trong đầu Cảnh Táp suốt cả sáng nay, rất tò mò không biết vì sao Hiệu Hiểu lại phát hiện ra được.

Hiệu Hiểu không đáp, hỏi tiếp: “Tớ đã bảo Tào Chấn điều tra về mối liên quan của ba người chết cách đây 15-20 năm trước, có tin tức gì không?”

Cảnh Táp nói: “Tiểu Lý đang điều tra, chắc chiều nay sẽ có kết quả thôi.”

“Được, vậy khi nào kết quả thì báo tớ biết ngay lập tức.” Nói xong, cô cúp điện thoại ngay.

Cảnh Táp trừng mắt nhìn điện thoại, lần nào cũng chẳng chịu nói thêm nửa câu, gì mà vợ vàng đến vậy?

“Cảnh đội, nên xử lý mấy thứ này thế nào?”

“Mang về hết! Niêm phong lại! Đây là vật chứng!”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ba Người Chết

Đã qua giữa trưa, thời điểm mặt trời chói chang gay gắt nhất, nay thành nắng ấm ban chiều, không bức bối như khi mặt trời mọc, cũng chẳng lạnh lẽo thê lương giống lúc mặt trời lặn. Có phần lãng đãng mộng mơ, độ ẩm rất thích hợp.

Hiệu Hiểu ngồi bên cạnh cửa sổ trong phòng làm việc, vừa nhấm nháp đồ ăn vặt mà Khang Hi làm cho, vừa lặng lẽ hưởng thụ nắng ấm, thoải mái dễ chịu hơn mặt trời ban trưa nhiều. Cô thích cái sự ấm áp của ráng chiều này hơn cả, có chút biếng nhác, khiến tinh thần và thể xác được thả lỏng. Hiệu Hiểu dựa người vào tường, chậm chậm nhắm mắt, tìm hương thơm như có như không xen lẫn trong nắng.

Hiếm khi nào cô lại ngủ gật như vậy, thể nhưng gần đây luôn ăn rất no, không kiểm được, chỉ muốn chợp mắt một lúc.

Thể nhưng đang định chìm vào mộng đẹp thì có tiếng gọi lớn, phá tan khoảng thời gian thư thái ban chiều này.

“Hiệu Hiểu!”

Cảnh Táp chống nạng, dù tập tễnh nhưng bước đi rất nhanh, lóc ca lóc cóc xông thẳng vào.

Hiệu Hiểu mở mắt, hồi phục tư duy nhạy bén mình mất của mình.

“Sao cậu không ngoan ngoãn ở trong bệnh viện đi? Ào ào như thế không sợ ngã chổng vó lên à?”

Cảnh Táp đặt nạng qua một bên, đặt mông ngồi xuống salon, lấy tay làm quạt. Có lẽ vì đi với, bên ngoài lại nóng bức nên mặt bị phơi nắng đến đỏ bừng.

“Không phải cậu bảo có tin gì thì đề tớ đến thông báo à?” Vừa nhận được tài liệu Tiểu Lý điều tra được là cô vợ vàng tới đây ngay.

Hiếu Hiếu cười bảo: “Nói qua điện thoại cũng được mà! Không phải vì muốn liên lạc cho nhanh cho tiện lợi nên mới phát minh điện thoại đó sao?”

Cảnh Táp khoát tay, “Đừng nói những thứ này với tớ, rót cho tớ miếng nước trước đã, sắp chết khát rồi này.” Cô chạy một mạch tới đây, đừng nói những lời thừa thãi vậy chứ.

Hiếu Hiếu nhớ tới nước lê táo chưng mà Khang Hi làm cho vẫn còn trong tủ lạnh, vừa hay lấy ra uống để chống nóng.

Cảnh Táp vội vàng uống một ngụm. Mát lạnh dễ chịu, vừa uống vào là thấy cả người thoải mái hẳn. Hai mắt sáng rỡ, liền hỏi: “Nước này ngon quá, mua ở đâu vậy?”

Không nhịn được, uống thêm một ngụm nữa, dốc cạn ly, sau đó chìa tay muốn xin thêm ly khác.

Hiếu Hiếu cũng cảm thấy rất ngon, rót cho Cảnh Táp thêm ly nữa. Cô vừa định nói là Khang Hi nấu, nhưng chợt cảm thấy không ổn. Cảnh Táp là fan cuồng của Khang Hi, nếu biết Khang Hi không chỉ ở chung nhà mà còn rửa tay nấu canh cho Hiếu Hiếu, chắc ngày nào cũng gào khóc mất thôi.

“Bạch Lộ tặng.” Cảnh Táp không quen với Bạch Lộ, không sợ lộ.

“Bạch Lộ của đội y tế à?”

Cô gật đầu, nói lảng sang chuyện khác: “Không phải cậu có chuyện gì muốn nói sao?”

Cảnh Táp tháo nút gài ở cổ áo cảnh phục ra, cảm thấy đã dễ chịu được một chút, lấy một xấp tài liệu trong cặp táp đưa cho cô, “Đây là tài liệu mà Tiểu Lý đã điều tra được!”

Nói xong, Cảnh Táp muốn uống thêm một ly nước chưng nữa, nhưng thấy bình giữ nhiệt trống trơn, đành nhờ Hiếu Hiếu rót cho ly nước lạnh khác.

“Cả ba người Trương Chí Dao, Lỗ Nhạc Vĩ, Nhâm Ngạn, trước đây đều từng dạy học ở một ngôi trường miền núi.”

Lỗ Nhạc Vĩ và Nhâm Ngạn là tên của người chết thứ hai và thứ ba.

Hiếu Hiếu nhíu mày hỏi: “Trường miền núi?”

Nói tới trường miền núi là liên tưởng tới những đứa trẻ ở vùng rẻo cao này, là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Con nít thành phố là cục cưng trong lòng bàn tay ba mẹ, thế nhưng những đứa trẻ ở miền núi xa xôi hẻo lánh đều phải lo kiếm sống. Vừa đến tuổi đi học đã phải lo giúp ba mẹ làm nông, làm bạn với bùn đất, hoa màu, ruộng đồng, núi non, cóc nhái.

Ngay cả như vậy, chúng vẫn thường không được ăn no, mặt không đủ ấm, học hành đọc sách càng là chuyện xa xỉ.

Trường miền núi là một biện pháp cải thiện giáo dục những vùng nghèo khó của Trung Quốc hiện nay. Cảnh Táp uống ngụm nước, nói giỡn: “Cậu cũng cảm thấy bất ngờ đúng không? Thế mà ba người này lại dạy ở trường miền núi tròn bốn năm lận đó.”

Trường miền núi là một trong những công tác giáo dục và quản lý dạy học, hỗ trợ trường trung học và tiểu học ở các khu vực lạc hậu, quê mùa, gồm những biện pháp như tuyên mộ công khai, tự nguyện đăng ký, tổ chức tuyển chọn, tập hợp điều động. Thường thì kéo dài từ sáu tháng đến hai năm, thế nhưng ba người này lại ở trường miền núi những bốn năm. Đó là nơi khi họ cò gầy, thậm chí còn không có đường bằng, chỉ có thể ở chốn ấy nhai trấu uống sương suốt bốn năm ròng.

Nếu như trước hôm qua, cô nhất định sẽ cho rằng Trương Chí Dao là người tốt. Thế nhưng sau khi lục soát được những thứ đồ chơi tình dục mà hắn có, nay rất nghi ngờ.

Đương nhiên, chỉ dâm dục thôi thì không đủ để đưa ra nhận xét như vậy, đàn ông nào mà chả háo sắc chứ. Trong xã hội bây giờ, xem phim người lớn, chơi búp bê tình dục có là gì đâu, nhưng vị hiệu trưởng trường Khôn Hoa này lại cất giấu không ít những tác phẩm tình dục vị thành niên, thế thì không chỉ đơn giản là háo sắc mà là không có đạo đức.

Hiếu Hiếu đưa mắt nhìn báo cáo tổng kết trong bốn năm ở trường miền núi của ba người này. Dày một quyển vở, tóm gọn bằng một câu: Mái đầu xưa bạc theo năm tháng, một tấm lòng son nhiệt huyết đây.

“Trước khi đến trường miền núi, cả ba người đều là giáo sư ở đại học Thanh Văn.” Cảnh Táp rút một phần hồ sơ trong tập tài liệu, lật đến trang có dán một bài báo cũ, “Bây giờ đại học Thanh Văn đã đóng cửa, trước đó cũng chỉ là một trường đại học hạng ba mà thôi. Hai mươi năm trước, từng xảy ra một vụ án hiếp dâm tập thể nữ sinh đại học, chuyện này đã gây rúng động rất dữ. Chỉ là gặp chuyện thế này, người bị hại không muốn ra làm chứng, cuối cùng không giải quyết được gì, sau đó ba người này đã chủ động xin chuyển tới trường miền núi.”

Hiếu Hiếu nhận lấy tập hồ sơ. Tin đầu tiên trên báo là về vụ án hiếp dâm, có cả thời gian và địa điểm, nhưng lại chẳng có thông tin gì về người bị hại, dùng tên giả, càng không nói ai là tội phạm, kết luận cuối cùng vẫn là vụ án còn trong quá trình điều tra.

“Có hồ sơ điều tra của vụ án này không?”

“Tớ bảo Tiểu Lý đi thăm dò rồi, vì vụ án xảy ra cách đây hai mươi năm, đã hơi lâu nên cần một khoảng thời gian.” Những vụ án hình sự đều được lưu hồ sơ đăng hoàng, muốn kiểm tra cũng không khó.

“Được, vậy có tin tức gì thì nói cho tớ biết ngay!”

Cảnh Táp la oai oái: “Lại nói thế nữa rồi, cậu không đổi câu nào khác được à?”

“Tớ không phải cảnh sát, không có quyền điều tra tài liệu hình sự. Không tìm cậu thì tớ biết tìm ai?” Cô là sĩ quan huấn luyện, dù được cục công an thuê nhưng cũng chỉ là cố vấn, quyền hạn hữu hạn.

“Vì cậu không muốn tới cục công an thôi. Nếu không thì đừng nói là điều tra hồ sơ, chỉ cần có thể phá án thì cậu muốn gì cũng được!”

“Không cần thiết!”

Cảnh Táp trợn mắt, biết cô sẽ nói vậy, đành tiếp tục làm ống loa.

“Đừng rồi, cậu chưa nói cho tớ biết, làm sao cậu lại phát hiện giá sách có vấn đề.” Thắc mắc này đã khiến Cảnh Táp suy nghĩ suốt ba ngày, rất muốn biết đáp án.

Hiếu Hiếu đặt hồ sơ lên bàn, cười nói: “Tớ phát hiện trong phòng làm việc có rất nhiều bằng khen và ảnh chụp hoạt động tập thể. Trong tấm ảnh, cảm nhận về sự tồn tại của Trương Chí Dao rất mạnh, có thể tầm mắt của những người bên cạnh không nhìn vào máy chụp, thế nhưng lúc nào hắn cũng ở vị trí chính diện trong từng tấm hình, lúc nào cũng nhìn thẳng vào ống kính. Điều này cho thấy hắn là người rất chú trọng hình tượng bản thân, không cho phép có người chụp lên mình. Về ăn mặc, hắn luôn mặc tây trang đậm màu, ấy mà caravat lại rất sắc sỡ. Tây trang màu tối rất hợp với nghề nghiệp và tuổi tác, thế nhưng màu của caravat lại chẳng ăn nhập gì. Có điều lại đẹp nên có thể khiến người ta vừa nhìn qua là đã nhận ra được hắn trong đám đông. Ngoài ra, trong phòng làm việc treo đầy giấy khen, cúp, được đặt ở những vị trí bắt mắt nhất, quá hào nhoáng. Thế nên tớ đảm bảo rằng hắn là một người cực kì hư vinh, rất coi trọng đánh giá của người khác dành cho mình, ham muốn thể hiện bản thân rất mạnh, luôn muốn trấn áp người khác.”

“Có lý!” Cảnh Táp nghe, gật đầu liên tục, “Nhưng chuyện này thì liên quan gì tới giá sách cơ?”

“Đối với một người có lòng hư vinh rất nặng mà nói, nhất định sẽ trưng bày sách mình viết trên giá, có thể đặt riêng một tầng, hoặc ở vị trí ngang tầm nhìn, vì thế khiến người ta chỉ cần liếc mắt một cái là thấy ngay; cũng như cách ăn mặc, giấy khen, giải thưởng của hắn vậy. Thế mà không, trái lại, hắn lại đặt chúng ở tầng dưới cùng, vị trí khó nhìn thấy nhất. Trên giá là những bộ sách khổ lớn dày nặng, sắp liên tiếp nhau, không có khe hở nào, nhìn qua trông như một bức tường, cách bố trí như vậy hoàn toàn không phù hợp với tính cách của hắn ta. Chẳng bằng lắp thêm một kệ sách, có thêm một mặt tường để bày giấy khen thì chả hay hơn à. Nhưng hắn ta lại bày biện một kệ sách như vậy, cậu không cảm thấy đáng ngờ?”

Cảnh Táp nghe xong chỉ nghĩ tới một điều: Gặp phải Hiếu Hiếu, Trương Chí Dao đúng là xúi quẩy!

Cô lại hỏi tiếp: “Vì sao cậu lại muốn tố điều tra chuyện mười mấy, hai mươi năm trước của ba người Trương Chí Dao, Lỗ Nhạc Vĩ, Nhâm Ngạn?”

Vừa mới bắt đầu thì cảnh sát đã đặt trọng điểm điều tra vào những mối quan hệ của ba người bọn họ. Ba người bị cùng một hung thủ giết chết, không ngoại trừ khả năng có quen biết hung thủ, hung thủ từng xuất hiện trong mối quan hệ xã giao nào đó của bọn họ. Thế nhưng sau khi điều tra thì chẳng thu được gì, phạm vi giao tiếp của ba người này hoàn toàn khác nhau, chẳng hề có tiếp xúc gì, dù là trong công việc hay sinh hoạt. Nếu không phải Hiếu Hiếu yêu cầu điều tra chuyện hơn mười mấy, hai mươi năm trước thì thật sự, chẳng ngờ bọn họ đã từng có qua lại với nhau.

Hiếu Hiếu không đáp, chỉ hỏi ngược: “Cậu cho rằng động cơ của hung thủ là gì?”

“Ba người đều bị hành hạ đến chết, có vẻ vì báo thù, nhưng cũng không loại trừ khả năng hung thủ là tên biến thái.”

Động cơ giết người cũng chỉ quanh quẩn Tình, Thù, Tiền mà thôi. Nói về tình, ba người đều đã kết hôn, không ngoại tình, vợ chồng hòa thuận, không phù hợp với điều kiện giết người vì tình. Về mặt tiền bạc cũng khá sạch sẽ, không mượn, cũng chẳng cho vay, càng không có tranh chấp kinh tế. Thế thì chỉ còn giết người vì thù thôi. Nếu là báo thù, chắc chắn hung thủ có biết bọn họ, nhưng sau khi điều tra các mối quan hệ xã hội thì lại chẳng tìm được kẻ tình nghi nào. Ngược lại, về nguyên nhân cái chết của cả ba, cho thấy nếu hung thủ là kẻ biến thái có vẻ phù hợp hơn cả.

Hiếu Hiếu cười nói: “Trên đời này lấy đâu ra nhiều kẻ giết người hàng loạt, biến thái như vậy chứ. Ngay từ lúc đầu, vụ này rõ ràng vì báo thù!”

“Vì sao cậu lại chắc chắn như vậy?” Đột nhiên Cảnh Táp vỗ vào chân không bị thương, “Lúc trước đàn anh có nói cho tớ biết, cậu bảo, hung thủ là phụ nữ!”

“Đúng vậy, là tớ nói.” Cô khẳng định hung thủ là phụ nữ.

Cảnh Táp lại không chịu tin, “Làm sao một người phụ nữ có thể giết cả ba người đàn ông như vậy chứ? Tàn nhẫn, lại gọn gàng sạch sẽ đến thế! Cứ cho là báo thù thì cũng không cần phải độc ác như vậy, rốt cuộc là có thù hận sâu sắc đến mức nào... Khoan đã!” Cô hạ tầm mắt, đưa mắt nhìn hồ sơ của đại học Thanh Văn, “Chẳng lẽ liên quan đến nữ sinh đã bị hiếp dâm sao?”

Bỗng nhiên Cảnh Táp kích động đứng bật dậy, quên mất chân còn đang bị thương, đau đến mức nhe răng trợn mắt.

Hiếu Hiếu vội vàng đi tới đỡ: “Cậu cẩn thận chút đi, chân chưa lành đâu!”

Bây giờ Cảnh Táp nào có công sức quan tâm đến cái chân của mình nữa, kéo tay áo Hiểu Hiểu, kích động nói: “Tớ nói đúng không? Có phải liên quan đến vụ án hiếp dâm nữ sinh đó không?”

Theo kết quả điều tra hiện nay, cô nữ sinh này là người duy nhất đã từng tiếp xúc với cả ba người chết.

Trương Chí Dao, Lỗ Nhạc Vĩ, Nhâm Ngạn đã chủ động đến trường miền núi sau khi xảy ra vụ án hiếp dâm, quá trùng hợp về thời gian. Nếu ba người thật sự là hung thủ của vụ án hiếp dâm, đến trường miền núi để tránh mình, nói thế cũng rất thuyết phục. Bốn năm ở trường miền núi, sau khi mọi việc đều lắng xuống, trở nên trời yên bể lặng, thậm chí ba người còn nhận không ít lời khen thì có ai nhớ tới trước đây bọn họ đã làm những gì chứ?

Dù chỉ là suy đoán, thế nhưng càng nghĩ càng thấy hợp lí. Cảnh Táp bám vào nạng, la oai oái: “Không được, tớ phải về đồn!”

“Cậu về gấp như vậy làm gì? Tớ sắp tan làm rồi, đợi thêm một chút rồi tớ chở cậu đi bệnh viện.”

“Đi bệnh viện làm gì? Tớ phải về giục Tiểu Lý mau điều tra về cô nữ sinh trong vụ án kia!”

Hiểu Hiểu đã quá quen với tính nôn nóng của Cảnh Táp, “Cậu ngồi xuống trước đã, nghe tớ nói cho hết này!”

“Tớ nghe cậu nói nhiều lắm rồi, tự nghĩ thông rồi!” Vì chân cô còn bó thạch cao, trọng tâm không được ổn định, bám vào vai Hiểu Hiểu, chống nạng tới vị trí chính xác rồi sau đó lập cập ra ngoài.

“A Cảnh! Cậu chạy chậm một chút!” Chưa thấy ai bị gãy chân mà vẫn có thể chạy nhanh như thỏ như thế.

Cảnh Táp khoát tay, vẫn đi rất nhanh, chỉ một lát là không thấy bóng dáng đâu.

Hiểu Hiểu đi tới bên cạnh bàn, cầm hồ sơ về đại học Thanh Văn lên. Về những điều mà Cảnh Táp vừa nói ban nãy, cô đã nghĩ tới từ lâu, thế nhưng vẫn để yên đó.

Đến khi gần tan làm, Cảnh Táp lại vọt vào lần nữa, trên mặt tỏ ra cực kì hưng phấn và mong chờ, giao hết toàn bộ tài liệu điều tra được cho cô.

Hiểu Hiểu thông thả mở hồ sơ, chỉ liếc mắt nhìn qua, nói luôn: “Cô ấy không phải hung thủ!”

“Hả!” Cảnh Táp thốt lên, “Vi sao?”

“Trong hồ sơ điều tra có báo cáo nghiệm thương và bản tự thuật của người bị hại. Xem những manh mối đó, chắc chắn không thể là hung thủ!” Hiểu Hiểu đóng hồ sơ lại, vút thẳng lên bàn.

Cảnh Táp lại sốt ruột hỏi: “Cậu có thể nói rõ ràng được không, IQ tớ không cao như cậu!”

“Trong hồ sơ viết rất rõ ràng, cô ấy bị đánh thuốc mê, sau khi tỉnh lại mới nhận ra mình đã bị cưỡng hiếp. Cô ấy hoàn toàn không bị đánh hoặc sử dụng bạo lực, thậm chí còn không có cả dấu vết kháng cự. Trong suốt quá trình bị cưỡng hiếp, cô ấy chẳng nhớ bất kì điều gì, điều duy nhất nhớ được là trước khi hôn mê, có mơ hồ nhìn thấy ba gã đàn ông. Thậm chí còn không biết ai là người hiếp dâm mình thì làm sao báo thù được đây!”

Cảnh Táp phản bác: “Không phải sau đó ba người này đã chủ động đến dạy ở trường miền núi đó sao. Biết đâu con gái người ta thông minh nên đoán được?”

“Cho dù có như cậu nói, cô ấy đoán được. Thế nhưng tâm lý bị cưỡng hiếp trong lúc mê man không nặng nề bằng đích thân trải qua quá trình ấy. Thù hận sinh ra không đủ để gây nên vụ hành hạ đến chết này.”

Trong điều trị tâm lý, trị liệu và trấn an cho những phụ nữ bị cưỡng hiếp lúc hôn mê dễ dàng hơn, tốc độ hồi phục cũng nhanh hơn hẳn.

Cảnh Táp cào tóc, cảm thấy đầu mình đã phình ra gấp đôi. Về hưng phấn và mong mỏi lúc nãy đã hoàn toàn biến mất, chán nản nói: “Thế này không đúng, thế kia cũng không đúng, phải phá án thế nào đây?”

“Tớ cũng không nói cậu sai!” Hiểu Hiểu uống một ngụm nước, mỉm cười, “Hướng đi không sai, động cơ của vụ án chắc chắn liên quan đến cưỡng bức.”

“Không phải cậu nói không có quan hệ gì tới cô bé nữ sinh đó rồi sao? Sao lại nói liên quan đến cưỡng bức? Tớ sắp hồ đồ vì cậu rồi.” Cảnh Táp cầm ly nước trên bàn, uống ừng ực. Nước lạnh có thể dịu bớt sự nôn nóng trong lòng. Đã làm cảnh sát nhiều năm như vậy, rõ ràng cũng biết khả năng bản thân mình đến đâu, nhưng xét cho cùng vẫn không tìm được điểm mấu chốt.

Nhắc tới điểm mấu chốt, trong số những đầu mối Hiểu Hiểu đưa ra, còn một vấn đề mà cô vẫn chưa hiểu.

“Bỏ chuyện cưỡng bức qua một bên. Tại sao cậu muốn điều tra rõ về Trương Chí Dao mà lại không kiểm tra hai người kia?” Hiểu Hiểu từng nói, ‘Người bị hại chưa chắc là nạn nhân thật sự’. Nạn nhân trong vụ án này không chỉ một người, nào có thể bên trọng bên khinh.

“Không cần!” Hiểu Hiểu lạnh nhạt đáp.

“Lý do?” Bây giờ cô thông minh hơn rồi, thay vì tự đi nhầm đường, chẳng bằng nghe Hiểu Hiểu giải thích luôn cho xong.

“Động cơ có liên quan đến việc cưỡng bức, điều này tớ xác nhận, chắc chắn không có gì đáng nghi ngờ. Trương Chí Dao là kẻ chủ mưu trong vụ cưỡng bức này, Lỗ Nhạc Vĩ và Nhâm Ngạn là tông phạm. Chỉ là từ đầu tớ chỉ phỏng đoán thôi, không thể khẳng định, thế nên mới yêu cầu kiểm tra làm phòng làm việc của hắn ta. Những thứ đồ cậu tìm được ở sau giá sách đã chứng minh suy đoán của tớ đã chính xác.”

Cảnh Táp càng nghĩ càng hồ đồ, “Vì sao lại nói Trương Chí Dao là kẻ chủ mưu?”

“Vì kiểu chết của ba người không giống nhau, nhưng cũng chỉ có mình hắn bị cắt mắt của quý, Lỗ Nhạc Vĩ và Nhâm Ngạn lại không. Điều này chứng tỏ hung thủ hận Trương Chí Dao nhiều hơn. Nói cách khác, nếu hung thủ từng bị ba gã này cưỡng hiếp, nhất định Trương Chí Dao là kẻ cưỡng hiếp đầu tiên. Trong một vụ cưỡng bức, người hiếp dâm đầu tiên thường là kẻ chủ mưu, trong tiềm thức của nạn nhân, sẽ hận thủ kẻ này hơn bất kỳ kẻ nào khác. Và nói về vị trí phụ thuộc, nhất định hắn chính là kẻ đứng đầu.”

Cảnh Táp hiểu, chỉ cần xác nhận kẻ chủ mưu có thể có tính bạo lực, chắc chắn tông phạm cũng thế. Bằng không, làm sao kêu gọi thành đồng bọn với nhau chứ.

Nói như vậy, rất có lý, nhưng lại quay về vấn đề cũ.

“Nhưng nếu cô nữ sinh đó không phải là hung thủ, chẳng phải còn một nạn nhân nào khác sao?”

“Đúng vậy, quá trình cưỡng hiếp kia không đủ khiến cô nữ sinh kia căm hận đến mức giết cả ba mạng người như vậy. Nhất định có người thứ hai từng bị ba gã này xâm phạm!”

“Rốt cuộc ba người này đã làm những gì?” Cảnh Táp cảm thấy Hiểu Hiểu cứ nhấn mạnh mức độ thù hận. Bị cưỡng hiếp lúc hôn mê thế kia mà không đủ mức căm hận thì thế nào mới tính đây?

Đôi người Hiểu Hiểu tối sầm, giọng nói bình tĩnh dần trở nên lạnh lẽo, lạnh lẽo đến cực độ.

“Đây chỉ là suy đoán của tớ, nhưng tám, chín phần, e rằng những gì ba gã nạn nhân kia đã làm với hung thủ đã vượt quá hai chữ căm thù.”

Cảnh Táp nhéo tay mình, không khỏi cảm thấy nặng nề đến không thở được, tiếp tục nghe cô nói.

“Kiểu chết của Trương Chí Dao cũng đã nói nên tất cả – Đánh đập, giam cầm, hành hạ. Trong lúc cưỡng hiếp, nhất định đã khiến hung thủ phải làm tình qua đường miệng với hắn.”

“Miệng...” Cảnh Táp ngẩn người, thẹn không nói trọn được câu, “Vì sao... vì sao lại nói như vậy?”

“Nếu chỉ là cưỡng hiếp đơn thuần, sau khi cắt dương vật rồi vứt đi là xong. Thế nhưng hung thủ lại cố hết sức để nhét vào miệng hắn ta. Tớ nghĩ, lúc làm chuyện này, chắc chắn hung thủ sẽ chỉ vào Trương Chí Dao rồi châm biếm, gào lên, chẳng hạn như: ‘Không phải mày thích làm bằng miệng lắm à, bây giờ tao để mày thử một lần!’. Dùng roi đánh cũng là một hành vi trả thù. Những gì hung thủ làm đều là những điều Trương Chí Dao đã đối xử với mình.”

Cảnh Táp không nhận được mà run lên. Hiểu Hiểu miêu tả một cách rất có hình tượng khiến cô cảm thấy bị dọa.

“Lỗ Nhạc Vĩ chết trong nước axit clohydric, trước khi chết còn giãy dụa liên tục, kiệt sức mà chết. Điều này cho thấy lúc Lỗ Nhạc Vĩ cưỡng hiếp, đã không ngừng nhấn đầu hung thủ vào nước. Biện pháp tốt nhất để khiến một người mất đi sức chống cự là trấn nước mà, một lần lại một lần, mãi đến khi hung thủ hoàn toàn mất ý chí và sức phản kháng. Thế nên tớ đoán, Lỗ Nhạc Vĩ là một gã thích cưỡng hiếp phụ nữ từ phía sau, không loại trừ có thói quen giao cấu qua hậu môn.”

Cảnh Táp nghe mà xanh mặt, muốn uống nước để áp xuống, nhưng nhận ra đã uống hết rồi, chân lại bị thương nên đành bỏ ly xuống, nuốt nước bọt liên tục.

“Bị trấn nước... không phải là axit clohydric đấy chứ?”

“Axit clohydric là cách hung thủ dùng để mô phỏng sự đau đớn đó. Đầu bị chìm trong nước, còn phải chịu nỗi đau đớn bị cưỡng hiếp. Với hung thủ mà nói, nỗi đau đớn này cũng như khi bị nhấn người vào trong axit clohydric, thế nên cũng muốn Lỗ Nhạc Vĩ phải nếm thử cảm giác này.”

“Còn Nhâm Ngạn thì sao? Hắn bị quạ mổ mắt, tức là gì?”

“Cho thấy thứ quan trọng của Nhâm Ngạn là đôi mắt của hắn!”

“Mắt thì hiếp gì được?”

“A Cảnh, sở trường của hắn là gì?”

Cảnh Táp suy nghĩ, “Nhâm Ngạn là giáo sư của khoa nhiếp ảnh, am hiểu về quay phim chụp ảnh nhất.”

“Như tớ phán đoán, Nhâm Ngạn là người cưỡng hiếp hung thủ ít nhất trong số ba người, thế nhưng không có nghĩa hắn ít gây tổn thương nhất. Vì thứ hắn hứng thú không phải cưỡng hiếp phụ nữ mà là quay lại quá trình cưỡng hiếp ấy, cũng có thể nói, hắn thích nhìn về mặt đau đớn của phụ nữ. Nhất

định trong thời gian Trương Chí Dao và Lỗ Nhạc Vĩ cưỡng hiếp, hắn đã cầm máy ảnh hoặc máy quay để quay phim chụp ảnh liên tục, thế nên mới dẫn đến kiểu chết này.”

Hung thủ dùng dây câu để hắn không thể nhắm, lúc bị mờ mắt, Nhân Ngạn vẫn còn sống. Loại sợ hãi chính là sự trả thù mà hung thủ dành cho.

Một cơn ớn lạnh ập tới xương sống Cảnh Táp, khiến cô không thể thốt nên bất kì câu nói nào. Một người phụ nữ bị hành hạ, làm nhục như vậy, làm cách nào để có thể tiếp tục sống chứ?

Hiệu Hiểu dựa người vào cạnh bàn, giọng điệu trở nên bình tĩnh: “Thế nên nhất định hung thủ không phải là người biến thái, chẳng qua chỉ là ăn miếng trả miếng mà thôi!”

Đây là kết luận cô đưa ra sau khi thăm dò hiện trường vụ án.

“Thế nhưng còn một thắc mắc mà đến bây giờ tớ vẫn không thể nghĩ ra.” Hiệu Hiểu có hai nghi vấn, một là xác định liệu Trương Chí Dao có khuynh hướng bạo lực hay không, nay đáp án đã rõ ràng. Nghi vấn thứ hai vẫn còn đang chờ giải đáp.

Khuôn mặt xanh mét Cảnh Táp dần được khôi phục, kinh ngạc hỏi: “Có gì mà cậu không biết à?”

Cô chỉ đi quan sát hiện trường xảy ra vụ án và kiểu chết mà đã đoán được một đồng manh mối như vậy, còn gì mà không nghĩ ra nữa chứ.

“Tớ muốn các cậu tìm hiểu những chuyện trước đây 15-20 của ba người, vì tớ xác định vụ án này không phải do kích thích, xúc động.”

“Nói thế là sao?”

“A Cảnh, lúc cậu bị cưỡng hiếp, đầu tiên, cậu sẽ trả thù đối phương thế nào?”

Phản ứng đầu tiên của cô là báo cảnh sát, thế nhưng Hiệu Hiểu không muốn nghĩ tới đáp án này, Cảnh Táp suy nghĩ một lát rồi trả lời bằng câu khác: “Đâm chết bọn chúng.”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Sát Ý Của Hung Thủ

Nói xong, Cảnh Táp lại cảm thấy như thế thì quá có lợi cho thứ súc sinh cưỡng hiếp phụ nữ rồi, nên róc thịt mới đúng.

Hiệu Hiểu hiểu được suy nghĩ của bạn, “Không cần phân vân đâu, suy nghĩ ấy ấy không sai, đó là cách trực tiếp, có thể bày tỏ sự căm hận của cậu. Thế nhưng có một điều kiện tiên quyết. Suy nghĩ này thường chỉ sinh ra sau khi đã bị cưỡng hiếp. Vừa bị tổn thương, sợ hãi lớn hơn cảm giác thù hận nhiều, sau khi hoảng sợ dần biến mất thì sự căm thù mới xuất hiện, sinh ra tâm lý xúc động, muốn trả thù. Dùng những cách dễ chọn, gọn gàng dứt khoát như chém, đâm hoặc tổng chết đối phương.”

Đây là do adrenalin giờ trôi. Lúc con người mất đi lý trí, suy nghĩ bốc đồng, dám có thể cầm dao xông ra đâm.

Cảnh Táp nghe hiểu, vỗ vỗ đầu, “Tớ hiểu rồi, hung thủ giết Trương Chí Dao, Lỗ Nhạc Vĩ, Nhân Ngạn thì lại không phải người như vậy. Nói cách khác, hung thủ không phải chỉ bị bọn chúng cưỡng hiếp gần đây, thế nên không phải thuộc loại sát nhân giết người trả thù do xúc động, mà đã có sát ý từ rất lâu. Nhưng hơn mười mấy, hai mươi năm như vậy... thì có xa quá không?”

Hiệu Hiểu lắc đầu, cô không cảm thấy xa, “Lúc phán đoán thời điểm này, một vì nghĩ tới tuổi của hung thủ. Có thể hung thủ không còn trẻ nữa, vì nếu trẻ quá thì đã không thể sắp xếp chặt chẽ, chu đáo được vậy. Không đơn giản phụ thuộc vào chỉ số thông minh mà việc này cần có đủ thời gian. Mặt khác, nếu quá trẻ thì cũng không thể bình tĩnh để tránh việc điều tra và vặn hỏi của cảnh sát. Ít nhất, không phải là một cô gái khoảng mười mấy hoặc hai mươi tuổi. Thế nhưng phụ nữ dễ bị cưỡng hiếp nhất lại nằm trong độ tuổi trên dưới 15-20. Vậy nên, nhất định cần một khoảng thời gian dài. Nhưng tớ đã điều tra những tin tức lần tin đồn từng đăng trên các báo cũ hoặc diễn đàn, chẳng có vụ án nào phù hợp với trường hợp của hung thủ. Có nghĩa rằng, thời gian mà hung thủ từng bị ba người cưỡng hiếp, ít nhất phải trên mười năm trở lên, nhưng chắc chắn không quá hai mươi năm. Vì nếu quá hai mươi năm, tuổi của hung thủ đã quá lớn, chưa chắc có đủ sức để giết người. Tổng hợp các đầu mối lại thì tuổi của hung thủ nằm trong khoảng từ 35-45 tuổi.”

Phụ nữ trong độ tuổi từ 35-45, không chỉ đủ từng trải mà còn có khả năng trấn tĩnh tương đối, sức khỏe cũng không quá tệ, đây là profile độ tuổi phù hợp nhất cho vụ án này.

Cô lại tiếp: “Tớ đoán, sau khi hung thủ bị ba gã cưỡng hiếp, vì có nguyên nhân gì đó mà không thể báo cảnh sát, chẳng loại trừ vì có nhược điểm nằm trong tay ba gã này, hoặc cũng như vụ án cô nữ sinh bị hiếp dâm kia, sợ bị kì thị, không dám ra làm chứng, để ba gã tiếp tục được ung dung ngoài vòng pháp luật. Thế nhưng lại ôm lòng căm thù, hung thủ luôn tưởng tượng phải giết ba gã đó thế nào trong đầu. Dựa vào sự tưởng tượng này mà dần được lòng hận thù, ngày qua ngày, một năm lại một năm, cho đến khi thủ đoạn giết người đã trở nên hoàn hảo không dấu vết.”

Đây là kiểu tâm lý phát tiết rất điển hình. Cho dù một người hận ai đó đến muốn giết chết, thế nhưng chưa chắc sẽ làm thật, ấy vì còn có thể khống chế cảm xúc, biết hậu quả của việc giết người, đành đem tất cả ác ý ấy biến thành việc giết chó trong tiềm thức mà thôi.

Cũng như cấp trên và ông chủ đấy, tin chắc có rất nhiều công nhân có thể nghĩ ra hàng nghìn cách giết bọn họ.

Cảnh Táp lại đưa ra câu hỏi mới: “Nếu hung thủ quả thật giống lời cậu nói, vậy thì tại sao từng biến việc giết người chỉ trong suy nghĩ để an ủi bản thân, đã yên ổn nhiều năm vậy, thế mà bây giờ lại làm thật?”

“Đây cũng là điều mà tớ vẫn chưa hiểu rõ.”

Hiếu Hiếu mở cửa sổ nhìn ra xa, hai hàng lông mày chau lại, đây là nghi vấn thứ hai mà cô vẫn chưa nghĩ ra.

Một cô gái bị tổn thương do cưỡng hiếp, sẽ chia làm bốn giai đoạn: Hoảng sợ, kích động, bình phục, và lãnh đạm.

Trong đó, giai đoạn kích động là lúc dễ nảy sinh hành vi trả thù nhất. Bình thường thì trong vòng ba năm sau khi bị tổn thương, ở giai đoạn này, nạn nhân thường cảm thấy nhục nhã, bị sự tự ti dày vò, cũng là thời kì có cảm giác không an toàn nhất. Đa số giới nữ sẽ trở nên nhát như thỏ, thậm chí còn bị tự kỉ. Đêm khuya yên tĩnh là lúc thích hợp nhất để sinh lòng thù hận. Những đêm mất ngủ, chỉ có thể dựa vào ảo tưởng, dựa vào việc giết người trong tiềm thức để trừng phạt những gã cầm thú làm mình tổn thương. Và nếu đã căm hận đến mức không thể đè nén thì cũng có thể sẽ bộc phát trong khoảng thời gian này. Thế nhưng, hung thủ lại không như vậy.

Mười mấy năm đã đủ để nạn nhân bước vào giai đoạn lãnh đạm, bắt đầu một cuộc sống mới. Thế nhưng hung thủ lại dùng cách tàn nhẫn nhất để nói lên sự căm hận của mình vào lúc này, quả rất khác với lẽ thường.

Sát ý bất ngờ ập tới thế này, bỗng cô có một linh cảm mơ hồ rằng, hung thủ không đơn thuần chỉ vì bản thân.

Vậy... vì cái gì?

Nếu không thể giải được câu đố này thì cũng chẳng cách nào tìm được hung thủ.

Hiếu Hiếu càng nghĩ, sắc mặt càng trở nên rất nghiêm trọng. Đôi mắt trông về phương xa, lộ ra nụ cười nhạt mang vẻ trào phúng và châm biếm.

Thật lòng mà nói, cô rất chán ghét vụ án này. Vì cô cũng là phụ nữ, đối với phụ nữ, sự tổn thương lớn nhất là bị cưỡng hiếp. Điều này có thể đánh nát tất cả mọi kiên cường của một người con gái. Những người từng bị trải qua chuyện này đều khóc lóc để trút hết sự đau đớn và khổ sở trong lòng. Nhưng cô không biết liệu hung thủ có khóc không, hay bà đã căm hận đến mức chẳng thể chảy được nước mắt rồi.

Hung thủ như đóa hoa lưỡng sinh (*), một gốc yếu đuối mỏng manh, một lại tàn nhẫn độc ác. Chúng quấn vào nhau, cuối cùng khiến bà trở thành một tội phạm giết người.

(*) Hoa lưỡng sinh: loài hoa có hai nụ, khi bung nở hai bông hoa luôn quay về hai hướng khác nhau, chỉ khi sắp tàn thì hai bông hoa này mới tiến sát lại gần nhau

Thế nhưng, giết người là giết người. Vĩnh viễn không thể nào đính đáng tới hai chữ chính nghĩa.

Thi thoảng Cảnh Táp có thấy cô lộ nụ cười mang vẻ trào phúng và châm biếm như vậy, lòng cũng thấm hiểu. Nếu đúng như cô nói, nạn nhân chưa chắc là người bị hại, thì đầu ba gã này chết đi cũng chẳng đến hết tội. Tuy nhiên, luật pháp sẽ không đánh giá như vậy.

Hai người đều trầm mặc, chờ khi đã gạt mình tĩnh ra thì hoàng hôn đã buông xuống. Ánh chiều tà có màu đỏ như máu, mặt trời màu vàng rực khảm lên bầu trời, tròn đến mức cảm thấy không thật. Chút nắng chiều cuối cùng rải trên đất, khiến cả một vùng đều chìm trong sắc đỏ hồng nhàn nhạt.

Nhìn mặt trời lặn như vậy, nỗi thâm lương chôn sâu tận đáy lòng càng trở nên nồng đậm.

Khuôn mặt Cảnh Táp tỏ ra đa cảm, yếu ớt nói: “Hiếu Hiếu, tớ đi trước nhé.”

“Về đồn à?”

“Về nhà!”

Tâm trạng thế này mà về đồn cảnh sát, nhất định sẽ bị Tào Chấn nhìn ra manh mối mất thôi, thế nào cũng bị dạy dỗ một trận.

“Tớ đưa cậu về!”

Hiếu Hiếu không yên tâm để cô về nhà một mình. Đã bị thương mà còn chạy qua chạy lại suốt cả ngày, bết đi lại thì hơn.

“Không cần đâu, lúc tới đây có Tiểu Lý chờ đến, tớ bảo cậu ta chờ ở ngoài, bây giờ tiện thể chờ tớ về luôn.” Cảnh Táp chống nạng, tập tễnh bước ra khỏi phòng làm việc của Hiếu Hiếu.

Hiếu Hiếu thấy cô đã lên xe rồi mới an tâm quay lại phòng, vừa định thu dọn đồ đạc để ra về thì đột nhiên Trương Vũ lại đến.

“Đoan Mộc, may quá, em chưa về! Có việc phải nói cho em đây!”

Vóc dáng của người này như gấu, ngay cả giọng nói cũng vang vọng như một con gấu lớn.

Lúc này, Hiếu Hiếu rất không muốn nhìn thấy đàn ông, ánh mắt sắc bén như đao.

Trương Vũ nhạy cảm nhận ra cô đang khó chịu, vội vàng hạ giọng, đứng ở cửa không dám bước vào, lòng mắng thầm, chả biết tên khốn nào đã trêu cô.

“Có gì thì nói nhanh đi!” Bây giờ đã tan làm, cô không hơi đâu mà tán dóc với anh ta làm gì.

Trương Vũ nuốt nước miếng. Không hổ là nhân vật có tiếng của đội đặc công, cảm giác rất áp lực, ngay cả anh ta cũng cảm thấy hơi e ngại.

“À... là thế này. Không phải hôm qua em có đến Khôn Hoa để dạy học đó sao, hiệu ứng rất tốt. Không chỉ nữ sinh trường Khôn Hoa mà những sinh viên nữ của các trường đại học khác cũng có tới nghe giảng, sau khi về đã đề nghị với nhà trường, hi vọng em có thể dạy thêm vài buổi nữa.”

Anh ta ăn ngay nói thật, không hề thêm bớt chút nào. Cũng không biết cô đã giảng nội dung gì mà điện thoại của đội đặc công cứ reo liên tục.

Trương Vũ gãi đầu. Đến đây làm thuyết khách, vậy mà tâm trạng Hiếu Hiếu có vẻ thế này, chắc là thua rồi.

“Tôi đồng ý!”

Trương Vũ tròn mắt, “Hả?”

“Còn gì nữa không? Không có gì nữa thì tôi tan việc đây.” Cô đi thẳng ra ngoài.

Quả là kì lạ. Thế mà Hiếu Hiếu lại đồng ý.

“Em đồng ý thật à!” Anh ta không thể không xác định lại lần nữa.

Hiếu Hiếu nhú mồm, dừng bước. Trông cô có vẻ không giữ chữ tín à? Sao anh ta lại hỏi lại? “Tôi không nói lần hai!”

Cô chưa bao giờ là thánh mẫu, chẳng qua bị ảnh hưởng bởi vụ án này. Chỉ khi học cách tự bảo vệ mình thì con gái mới có thể tránh được nguy hiểm, mong rằng những gã cầm thú có ý đồ cưỡng hiếp phụ nữ đều chịu cảnh thảm thê. Hơn nữa, đám người mới sắp thi sát hạch, kế hoạch huấn luyện có thể hoàn thành ngay trong tuần này, cô cũng đang rảnh.

“Đoan Mộc, em thay đổi rồi!”

Đây là người thứ hai nói cô đã thay đổi. Không quan tâm, Hiếu Hiếu bước nhanh tới bãi đỗ xe.

Vừa tới bãi đỗ xe thì Vệ Hiếu, lẳng lặng bước ra như mèo, trên mặt viết rõ có việc cần nhờ.

Những người mới gặp Vệ Hiếu sẽ có cảm giác anh giống những anh chàng đẹp trai trong phim Hàn. Ngũ quan thanh tú, tướng mạo khôi ngô, da trắng bóc, khí chất ưu nhã. Trang điểm lên thì có khi còn đẹp hơn cả con gái, không ai nghĩ rằng một anh chàng đẹp trai như vậy lại là đội viên chủ công của đội đặc công. Thân thủ mạnh mẽ, hiếm có ai đánh thắng được anh.

Chỉ là sau khi nhìn kĩ sẽ phát hiện ra, anh có đôi mắt rất đẹp, trông như một hồ nước đóng băng, sâu thẳm, đôi môi mang màu rất tươi luôn khẽ nhếch, như đang cười nhạo thế gian ngu xuẩn.

Vóc người anh cao, tỉ lệ giữa đầu và thân là 1:9, còn hoàn hảo hơn cả thân hình người mẫu, nhìn cô từ trên xuống như một vương gia.

“Có chuyện gì?” Vóc người Hiếu Hiếu nhỏ xíu, thế nhưng ghét phải ngẩng đầu nhìn ai, vì thế lùi lại mấy bước, đứng xa một chút là có thể nhìn thẳng vào anh.

Tuy về ngoài Vệ Hiếu trông hơi ảo là vậy thôi chứ bên trong chuẩn men trăm phần trăm, nói chuyện không dài dòng.

“Đoan Mộc, tôi muốn nhờ em giả làm bạn gái tôi!”

Cô sùng sốt, cực kì kinh ngạc vì hoàn toàn không ngờ anh lại yêu cầu như thế. Ấy nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh: “Lý do?”

So với đội trưởng đội đặc công Trương Vũ thì cô và Vệ Hiếu cũng chả thân thiết gì. Trong hai năm, số câu nói giữa hai người cũng chẳng quá 20 câu.

Anh lạnh lùng bảo: “Tôi muốn các cụ trong nhà đẹp bỏ hi vọng, không để ông ấy sắp xếp xem mắt nữa.”

Nhiều năm nay Vệ Hiếu không liên lạc với người nhà, thế nhưng chẳng hiểu sao gần đây, cứ hai ba ngày là ông cụ lại quấy anh một lần, có lẽ vì Vệ Bảo đã tiết lộ. Sớm biết vậy đã không liên lạc với thằng em trai này, khiến cho bây giờ anh cứ phải bứt rứt suốt. Một ngày mà có tới ba mươi mấy cuộc điện thoại xem mặt. Vì trái tim cụ nhà, anh ta cũng cố tham gia vài lần, thế nhưng đây không phải kế lâu dài. Xem mặt cũng chỉ là nguy trang thôi, anh biết ông

cụ muốn buộc mình trở về để kế thừa gia nghiệp.

Khuôn mặt Hiểu Hiểu vẫn không thay đổi, đi một mạch không quay đầu, hướng về chỗ đậu xe của mình.

Vệ Hiểu không nản chí, đi theo, “Chỉ một lần thôi, đi ăn bữa cơm với tôi, lướt qua mặt ông già là được. Sau khi xong rồi, em có thể yêu cầu gì tôi cũng được.”

Bằng bất cứ giá nào, anh muốn sớm chấm dứt chuyện này.

“Vì sao không tìm Bạch Lộ?” Trong đội đặc công, đâu phải chỉ mình cô là nữ.

Vệ Hiểu gạt phắt: “Cô ấy thì không được!”

“Không được?”

Thời gian Bạch Lộ làm việc trong đội đặc công lâu hơn, cũng nói chuyện với nhau nhiều. Chả phải những chuyện thế này nên tìm người nói chuyện được chứ, cô và anh ta chẳng có đề tài chung, không sợ lộ à?

Anh ta trả lời không chút do dự: “Ông già nhà tôi thích phụ nữ mạnh mẽ, chỉ có cái áp lực của em mới ép được ông ấy!”

Hiểu Hiểu: “...”

Đây đâu phải tìm vợ, rõ ràng là tìm kẻ thù.

“Nếu như em đồng ý, có thể yêu cầu tôi bất cứ điều gì!” Anh ta tuyên bố, khẳng định, “Bất kì yêu cầu gì!”

Hiểu Hiểu lên xe, đóng cửa, khởi động máy, động tác liền mạch, cuối cùng nhấn ga chạy thẳng.

Vệ Hiểu không ngờ cô lại chạy thẳng như thế, nhất thời không kịp phản ứng, đứng ngẩn ra nhìn xe cô phóng vun vút.

“Anh nói rồi, chuyện này mà tìm Đoàn Mộc thì đúng là tự làm mình mất mặt mà thôi, cô ấy đồng ý mới lạ!” Ngụy Quân dựa người vào mui xe, cười đến gập người.

Vệ Hiểu hung hăng liếc anh ta, “Còn cần anh nói nữa chắc!”

“Chú tìm Bạch Lộ đi, mặt mũi ngon lành, tính tình dễ chịu, không phải bình thường hai người cũng hay nói chuyện với nhau lắm sao?”

“Em hiểu ông già lắm, ông ấy muốn tìm một cô thật cứng về để quản được em, tốt nhất là lừa được em về! Bạch Lộ không có cái lực sát thương như thế, ông già có gặp cũng vậy. Còn Đoàn Mộc thì khác, nhất định gặp rồi ông già sẽ thích, sau này cũng không làm phiền em nữa.”

Anh ta muốn cắt hết mọi hậu hoạn, thế nên phải tìm cô gái hợp ý cụ nhà. Nếu không thì trong đội y tế đội đặc công có nhiều nữ như vậy, tìm đại là được rồi.

Ngụy Quân tưởng tượng một chút, rung mình, “Chú không sợ lỡ đâu ông cụ nhà chú nói câu gì khó nghe, chọc Đoàn Mộc không vui à? Trông vậy chứ cô ấy là một nữ ma đầu đấy, nếu giận lên thì dám cho ông cụ nhà chú một trận ra trò mất.”

“Không đâu! Anh đừng nhìn bình thường cô ấy chinh tui người mới đến mức kêu cha gọi mẹ vậy chứ em lại thấy cô ấy được dạy dỗ rất tốt, không làm những chuyện như đánh người lớn đâu, mẩy trờ như lật bàn cũng không có nữa là. Nhìn hành vi hằng ngày là có thể biết đạo đức của một cô gái thế nào mà. Có thể cô ấy giỏi võ, tính tình lạnh lùng, trông rất gây áp lực, thế nhưng mỗi lần đến canteen, dù gặp di mức cơm hay chú lao công, cô ấy đều rất lễ phép. Cảnh đội đều là nam, hay chửi tục đôi ba câu. Gân mực thì đen gần đèn thì rạng, thi thoảng Bạch Lộ cũng buột miệng chửi bậy, nhưng cô ấy thì không hề. Có thể thấy tu dưỡng tốt thế nào.”

Ngụy Quân trêu: “Chắc chắc, không nhìn ra, coi vậy mà chú để ý người ta quá nhỉ. Có thiện cảm đấy, thôi đừng giả vờ, theo đuổi người ta luôn đi cho xong. Anh cảm thấy hai đứa rất xứng đôi, đều giỏi võ như nhau, mặt mũi cũng ngon lành. Sau này sinh cháu, không chừng sẽ là ngôi sao tương lai của đội đặc công ấy chứ.”

Vệ Hiểu trừng mắt nhìn anh: “Đừng nói vớ vẩn! Em và cô ấy không hợp nhau!”

“Sao lại không hợp? Anh thấy vậy mà! Cô ấy lại không có bạn trai, chú cứ cố theo đuổi đi, không chừng sẽ thành công đấy. Một là không cần đóng giả nữa; hai, sẽ không sợ ông cụ nhà chú vạch trần. Sao lại không làm, một hòn đá ném hai con chim thế còn gì.”

“Em không định kết hôn!” Đặc công là một công việc mang tính nguy hiểm cao, anh lại là đội viên chủ công, có thể hi sinh vì nhiệm vụ bất cứ lúc nào, không thể hại con gái người ta lỡ dở cả đời được.

“Thôi được rồi, coi như anh nói lời thừa, chú cứ độc thân cả đời đi.” Ngụy Quân khoát tay, đi tới choàng vai Vệ Bảo, “Tiếp theo, chú định làm gì đây?”

Chắc chắn Vệ Hiểu sẽ không chịu thua. Tính tình con người này rất cố chấp, dẫu bị xe kéo cũng không chịu nhúc nhích.

Vệ Hiểu suy nghĩ một lát, đáp một cách rất đần ông: “Nhờ vả không được, chỉ có thể động võ.”

“Động võ? Thăng nhóc chú đừng làm liều!” Không giờ trò ‘Bá vương ngành thượng cung’ với người nhà được đâu.

“Em không định làm càn, em quyết định sẽ phá vỡ quán một cách quang minh chính đại!”

“Phá vỡ quán?”

“Phá vỡ quán của cảnh đội chúng ta!”

Ngụy Quân ngạc nhiên đến mức rớt cả tròng mắt, “Chú làm thật à?”

“Ai thắng thì nghe kẻ đó, ấy mới là công bằng!”

“Công bằng con khi mồm, đây là cách giải quyết vấn đề của đám người chúng ta, chú lại dùng để áp dụng với một con gái nhà người, coi được hả?” Đội đặc công vốn nhiều nam, nếu bất đồng ý kiến thì không cãi nhau ôm tòi như phụ nữ mà đánh nhau để quyết định. Nhưng chuyện này chẳng liên quan gì tới việc nhờ người ta giả làm bạn gái cả.

“Với cô ấy thì chỉ có cách đó thôi!”

Vệ Hiểu cũng tự biết không hợp, thế nhưng chẳng còn cách nào cả, cũng đâu thể quỳ xuống năn nỉ cô. Dưới gối đàn ông có bọc vàng, anh không thể làm chuyện như thế.

“Cậu có chắc thắng không?” Anh ta từng đích thân trải nghiệm rồi, biết rõ cô rất lợi hại.

Vệ Hiểu tự đánh giá khả năng của mình, “Thế lực của em tốt hơn cô ấy!”

Tính đánh lâu dài đây.

Ngụy Quân cảm thấy vẫn có phần thắng. Vệ Hiểu là chủ công của đội đặc công, từng trải qua nhiều trận chiến, kinh nghiệm phong phú.

“Anh cảm thấy em không thắng nổi à?”

Anh ta lắc đầu, “Năm mươi năm mươi, dù sao anh đây cũng không giúp chú được.” Ngụy Quân là bại tướng dưới tay, còn nói gì được nữa. Anh ta nhìn Vệ Hiểu có vẻ tự tin như thế, cũng không tiện tạt nước lạnh, nói sang chuyện khác: “Mà anh thấy cũng rất khó hiểu. Đầu phải ông cụ nhà chú chỉ có một thằng con trai, sao cứ muốn chú phải kế thừa gia nghiệp vậy, vì chú là con cả à?”

Nhắc tới chuyện này là Vệ Hiểu cáu tiết, mặt mày nhăn nhó đáp: “Nhà em không có quan niệm con cả cháu đích tôn gì cả, thật ra ông ấy thương Tiểu Bảo hơn. Còn em từ nhỏ không nghe lời, trong lòng ông ấy khó chịu nên không muốn tha cho em thôi!”

Nói về khả năng kinh doanh, Tiểu Bảo giỏi hơn anh gấp trăm lần, sớm muộn gì Vệ gia cũng sẽ được giao cho Vệ Bảo thôi. Thế nhưng ông cụ cảm thấy lòng tự trọng bị tổn thương, không thích có người cãi lời mình.

“Xem ra làm đại thiếu gia của tập đoàn tài chính Vệ thị cũng chả sung sướng gì! Ông cụ nhà chú đúng là minh họa của câu Có tiền là trái tính.”

Suy nghĩ của kẻ có tiền thật kì lạ.

Vệ Hiểu chỉ cảm thấy khó chịu, lần này, dù thế nào cũng phải giải quyết cho sạch sẽ, bằng không thì chẳng thể có ngày lành.

Ngụy Quân cười ha hả: “Anh đây cũng muốn giúp lắm nhưng thua rồi! Chú tự cầu phúc cho mình đi! Anh tin chú!”

Nói vậy thôi, nhưng trong lòng anh ta đang tính mở sòng bạc, một cuộc đánh võ mười năm khó gặp thế này, không thể để lãng phí.

Hiểu Hiểu vừa chạy xe về garage thì thấy mặt Khang Hi đen thui, như thần giữ cửa đứng ngay chỗ đậu xe của cô.

“Anh xuống đây làm gì? Không sợ người khác nhìn thấy à?” Anh chê cuộc sống quá an bình?

“Sao em không nhận điện thoại của tôi?” Anh đen mặt tránh đường, để cô đỗ xe ổn thỏa.

“Điện thoại?” Cả ngày hôm nay cô không hề kiểm tra di động lần nào. Trong lúc làm việc, cô để chế độ im lặng, cũng hiếm khi lướt Weibo, Wechat. Lấy điện thoại từ trong balo, mở màn hình di động, tức thì xuất hiện ba bốn cuộc gọi nhớ, đều của Khang Hi.

“Em có biết tôi lo lắng lắm không? Tôi cứ sợ em xảy ra chuyện gì?”

Hiếu Hiếu luôn ra về đúng giờ, thế nhưng hôm nay trễ một tiếng rồi mà vẫn chưa thấy đâu. Ban đầu cứ nghĩ cô tăng ca, không để ý, chỉ định gọi điện thoại để xác nhận thôi. Rốt cuộc Hiếu Hiếu lại không bắt máy, cũng không trả lời WeChat. Quan tâm nhiều ắt loạn, anh gọi thêm mấy cú nữa mà cô vẫn không bắt, trong lòng quỳnh lên, định ra ngoài tìm. Thế nhưng anh để xe mình cho Cách Cách lái về rồi, không có xe để dùng. Gần đây, Lão Cảnh thấy anh không gọi, thế nên đi chơi luôn, phải hai ngày nữa mới về. Anh sốt ruột không biết làm gì, sau khi bình tĩnh suy nghĩ lại, đành an ủi mình rằng cô là sĩ quan huấn luyện của đội đặc công, không cần làm nhiệm vụ, không thể gặp chuyện gì nguy hiểm cả. Gọi 114 tìm số điện thoại của đội đặc công, gọi rồi mới biết cô vừa lên xe. Mãi đến lúc này Khang Hi mới cảm thấy yên tâm.

Cho dù đã an tâm, thế nhưng con giận bốc lên. Khả năng khống chế thất tình lục dục đã bị virus yêu đương hủy hoại. Đầu nóng lên, anh giận lắm. Thế nhưng khi nhìn thấy cô nguyên vẹn trước mặt, có giận mấy cũng tiêu tan.

Con tức đầy mình, con giận đầy bụng, cuối cùng chỉ biến thành một câu: “Sau này về trễ thì nhớ gọi điện cho tôi chứ!”

Giọng nói đến là dịu dàng, thậm chí còn chả dám lớn tiếng.

Khang Hi thầm thở dài: Con đường thê nô không dễ đi.

Hiếu Hiếu một thân một mình đã quen, không hề cảm nhận mức độ nghiêm trọng của chuyện này. Nhưng vì bắt đầu từ hôm qua, cô đã quyết định sẽ đối xử tốt với Khang Hi, không khởi tự kiểm điểm. Thấy mặt Khang Hi vừa đen vừa thối, trán lấm tấm mồ hôi, quả thật anh rất lo lắng cho cô.

Cô đáp theo: “Ừ, sau này không thế nữa.”

Nói xong, cũng thầm cầu nhàu: Có bạn thân là nam cũng phiền phức quá.

Thấy Hiếu Hiếu nghe lời như vậy, Khang Hi lập tức vui vẻ hẳn, cầm giúp balo, nắm tay nhỏ đi vào thang máy VIP. Chờ lên lầu 12 rồi, Hiếu Hiếu đưa mắt liếc qua căn hộ bên cạnh, nghĩ đến chuyện hình như cửa nhà anh vẫn chưa được sửa.

“Thợ sửa cửa chưa tới à?” Máy ngày nay bận điều tra vụ án, cô quên bằng chuyện này.

Khang Hi thành thoi mở cửa, đặt dép lê của cô xuống trước mặt, “Tới rồi, bảo là thiếu một số món, tạm thời không sửa được, phải đến cuối tuần mới bổ sung đủ!”

Sự thật là chế độ hậu mãi của người ta rất tốt, nhân viên kỹ thuật đã lập tức tìm tới để sửa cho, thế nhưng vì kéo dài thời gian sửa, cũng như không muốn bại lộ thân phận, anh đưa một sấp tiền qua khe cửa, để tuần sau người ta hăng quay lại.

Đang ở nhà vợ ngon lành, anh không muốn dọn sớm như vậy.

Còn Hiếu Hiếu hoàn toàn không nghi ngờ, “Sao anh không bảo người ta đổi luôn cho cái mới.”

Khang Hi lại khó chịu, sao gặp những chuyện này thì IQ của cô tăng cao đặc biệt thế. Trong kế hoạch ban đầu, hoàn toàn không nghĩ tới chiêu đổi cửa này, đây là một thiếu sót rất lớn, nhờ đâu cô cho người qua đổi cửa thật thì biết làm thế nào?

Mất bò mới lo làm chuồng, tranh thủ vẫn chưa quá trễ, phải vội vàng cứu vớt để cô đẹp luôn suy nghĩ này đi.

“Em muốn đổi tôi à?” Anh bày ra vẻ rất đáng tội nghiệp, trông như cô vợ nhỏ đang chịu tổn thương. Nếu như quăng cho một cái khăn tay thì dám chùng anh có thể bỏ nhà xuống đất, ngồi khóc tại chỗ cho cô xem.

Cô như sương mây, cảm thấy càng nói càng sai.

Thôi, coi như cô chưa nói gì.

Hiếu Hiếu rửa tay xong, chuẩn bị ăn cơm thì Khang Hi vẫn mang một bộ thê lương ‘Em muốn đổi tôi chứ gì’, ngồi lăm nhăm với Nếp và Vừng: “Mỗi ngày tao nấu cơm dọn dẹp vệ sinh cho cô ấy, mời giúp việc còn phải tốn tiền, tao làm miễn phí cho mà cô còn ghét.”

Vừng và Nếp ngồi xồm, tỏ ra nghiêm túc nghe anh rên rỉ, thi thoảng còn ừ ừ mấy tiếng phụ họa, đặt hai chi trước lên đùi anh, như thể nghe hiểu những gì anh nói.

Cảnh này đúng là tức cười, nào có ai lại đi than vãn với chó bao giờ, thế nhưng cô không dám cười.

“Tụi mày thì sướng rồi, không cần làm việc, chỉ vầy đuôi thì cô coi tụi mày là cục cưng hết. Còn tao thì sao, vất vả tát nước, thậm chí còn chả vắng tí bọt, vậy mà mới ở có mấy ngày, cô đã chê phiền.” Anh kéo chân Vừng, quay sang cô vậy vậy, “Mày nói giúp tao hai câu đi, mày là cục cưng của cô mà.”

Và ngay sau đó, Vừng lại sửa với cô một tiếng, như thể cùng chung kẻ thù.

“Thôi được rồi, anh đừng than thở nữa, tôi đâu có đổi anh đi! Chỉ là đề nghị vậy thôi!” Không sửa được thì đổi cánh khác, có gì không đúng chứ, không phải hầu hết những sản phẩm điện tử đều thế sao.

Anh ai oán quay đầu, lầu bầu: “Em chả có chút thành ý gì!”

Sự bị thương trong đôi mắt kia như thể xem cô là mụ chủ keo kiệt trong xã hội cũ. Hiểu Hiểu ôm trán, anh đúng là giỏi thay đổi bản chất vấn đề.

“Thôi được rồi, vậy anh nói đi, thế nào mới gọi là có thành ý?”

Khang Hi đảo mắt, “Ví dụ như Anh thích ở bao lâu cũng được! Thế mới là có thành ý.”

Đây đâu phải là thành ý, rõ ràng là ăn vạ.

Thấy cô không đáp, anh càng ai oán, ngồi xôm trong góc chột kiến, ngay cả hai con chó cũng vui vào lòng anh, như thể vừa bị cô vứt bỏ.

Cơm canh chỗ Hiểu Hiểu thơm ngào ngạt, sáng sủa ấm áp, còn Khang Hi thì trông như kẻ sa cơ thất thế, có đám mây đen bao phủ. Hai cảnh tượng quá trái ngược, như thể cô là Hoàng Thế Nhân, còn anh là Dương Bạch Lão.

(*) Hoàng Thế Nhân và Dương Bạch Lão là nhân vật trong phim ‘Bạch Mao Nữ’; bạn nào quan tâm có thể tìm hiểu thêm. Trong phim, Hoàng Thế Nhân là địa chủ ác bá, ép Dương Bạch Lão gả con gái để gán nợ, dùng thủ đoạn, bắt con gái của ông dẫn đi khiến Dương Bạch Lão phẫn uất mà tự vẫn.

Hiểu Hiểu không còn cách nào khác, “Thôi được rồi, được rồi, anh muốn ở bao lâu cũng được!”

Anh xoay lưng về phía cô, nở nụ cười tươi rói, khoe miệng kéo tận mang tai. Thu nụ cười về, quay đầu lại, “Em nói rồi đấy!”

“Ừ, tôi nói!”

Khang Hi đứng dậy, tinh thần phấn chấn hẳn, chân dài sải bước, vui vẻ đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, “Đến đây, ăn đùi gà này!”

Nhìn anh cười như hoa nở thế kia, chẳng còn chút buồn bã ai oán nào, đột nhiên Hiểu Hiểu cảm giác như vừa bị lừa.

Bạn đang đọc truyện *Hiểu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bàn Luận Về Nữ Quỷ

Ăn cơm xong, Hiểu Hiểu đi tắm rồi vào thư phòng, tiếp tục sự nghiệp phá án của mình. Khang Hi rửa chén, lau dọn nhà bếp sạch sẽ, đi tắm, pha trà, sau đó lại ngồi cô đơn một mình trên salon xem tivi, thi thoảng liếc mắt nhìn cửa thư phòng, tiếp tục bày ra bộ dạng ‘oán phu’ của mình.

Có người nói, khi yêu đơn phương mà duy trì được khoảng cách an toàn, có lẽ ngọt bùi cay đắng chỉ xuất hiện trong một phạm vi cho phép. Vậy mà anh phải chịu đựng đến mức tim gan phèo phổi, chỗ nào cũng ê ẩm. Người ta hầu hạ lâu như vậy mà chẳng được xơi mui xịu nào, chỉ có mỗi hai con chó chơi chung.

Đôi mày kiếm trên khuôn mặt tuấn mỹ bày ra một vẻ rất phiền muộn. Anh hoàn toàn không phản đối phụ nữ một lòng vì sự nghiệp, thế nhưng cũng đâu thể không nhận ra sự tồn tại của anh chứ? Trông mắt đen thâm thể hiện sự bất mãn, hai con ngươi như hạt châu của bàn tính cứ đảo quanh không ngừng. Mấy ngày nữa anh phải về lại đoàn làm phim rồi, không có chút ngọt ngào bù đắp thì biết phải làm sao mới vượt qua đêm dài đằng đẵng đây?

Đôi môi với độ dày vừa phải nhếch nụ cười nhạt, đưa mắt nhìn về số DVD, CD trên bàn trà. Bàn tay ta làm nên tất cả, cơ hội là do bản thân tự tạo ra.

Anh đứng dậy, thông thả bước tới cửa thư phòng, khẽ gõ.

“Vào đi!”

Khang Hi mở cửa, nhưng chỉ ló đầu vào trong, “Đang bận à?”

Hiểu Hiểu đang xem bưu kiện Cảnh Táp gửi tới, biểu đồ về các mối quan hệ của ba người chết. Cô chọn lọc, nhưng vẫn không thấy là kẻ đáng ngờ. Hiểu Hiểu gỡ kính xuống rồi nhìn về phía Khang Hi. Hiếm khi anh làm phiền khi cô đang làm việc, ngược lại, sẽ thường xuyên bưng trà đưa nước.

Thấy anh chỉ ló đầu vào dò xét, không giống mang trà bánh tới, “Có chuyện gì à?”

Khang Hi gật đầu, “Có việc cần em giúp!”

Lạ thật! Sao hôm nay làm người nhờ vả cô thế.

“Nói đi!” Nếu giả vờ làm bạn gái thì cô không làm đâu.

“Có thể xem phim với tôi không?”

Yêu cầu này là sao?

“Ra ngoài xem à?” Cô hỏi lại, nếu xem qua đĩa thì trong nhà có đầu đọc mà, một mình anh xem cũng được, cần gì phải có người xem cùng?

“Xem đĩa!” Với cái mặt này của anh thì sao có thể ra ngoài coi phim. Trừ khi đây là phim điện ảnh mà anh đóng chính, chẳng hạn như tới lễ ra mắt thì thôi không nói.

Hoạt động giải trí của Hiểu Hiểu rất nghèo nàn, nói tóm lại thì đúng là ‘trạch’. Sở thích gồm đọc sách, xem phim, và thể loại cũng chỉ có một, đa số là những đề tài liên quan đến Tâm lý học tội phạm, cũng do bệnh nghề nghiệp thôi. Thế nên cô sưu tầm không ít sách và đĩa phim về thể loại này. Chỉ là từ sau khi rời khỏi FBI, Hiểu Hiểu rất hiếm đụng tới nữa.

Khi Khang Hi nhờ vả chuyện này, Hiểu Hiểu cũng rất tò mò. Nghĩ thấy vụ án cũng chưa có gì tiến triển, có ngồi thêm cũng phí thời gian, chỉ bằng xem phim để cân bằng một chút.

Cô thoải mái đồng ý, khép màn hình laptop rồi đi tới trước mặt anh, “Phim gì thế?”

Anh quay đầu về hướng khác, đáp quanh: “Em... em xem rồi biết.”

Hiểu Hiểu nhướn mày, làm gì mà bí mật thế? Vì thế càng tò mò hơn. Anh lấy hộp đĩa ra, tuy không thấy được tên nhưng đã nhìn poster trên hộp rất rõ. Đối lập với tông màu nóng lạnh quý dị là một xác chết được vùi dưới lớp lá cây khô héo, lộ ra khuôn mặt và tứ chi, chỉ may vết nứt trên thi thể bay bay trong gió, máu bắn ra đọng thành những vệt tròn trên cửa sổ thủy tinh.

Đây là một poster điển hình của phim kinh dị, có thể khiến người ta lập tức cảm thấy sợ hãi.

Tức, một tấm poster thôi cũng có thể hù chết người.

Cô hiểu ngay, không kiềm được che miệng cười trộm. Thảo nào muốn có người xem chung, thì ra anh sợ không dám coi một mình.

Sau khi Khang Hi cho đĩa vào đầu máy, chạy về salon rồi ngồi sát cạnh cô, ngay cả Vòng và Nếp cũng bị anh kéo tới.

Suýt nữa Hiểu Hiểu lại bật cười thành tiếng. Anh sợ thật à, có người xem chung vẫn chưa đủ, còn muốn kéo chó tới cho đủ số.

“Sợ vậy mà anh còn xem sao?”

Mặt Khang Hi nhăn nhó, như thể bị nói trúng tim đen, thế nhưng chết vẫn không nhận: “Ai nói tôi sợ, chỉ là thấy thể này mới ảm thôi!”

Trời tháng sáu, không đồ mồ hôi là may, ảm áp gì chả hiểu, không sợ nổi sẩy à.

“Sao bỗng nhiên muốn xem phim kinh dị vậy?” Sợ đến vậy mà vẫn xem, phải có lý do chứ.

Khang Hi nhún mày, tỏ ra không tình nguyện: “Gần đây tôi có nhận một hợp đồng phim, là thể loại kinh dị, cũng giống phim này. Thế nên muốn coi một chút, nhân tiện để tìm cảm giác!”

Có rất nhiều lời mời đóng phim gửi tới anh, sau khi xem qua kịch bản, thấy không tệ, Cảnh Bất Mị cũng thấy đạt tiêu chuẩn, thế là nhận. Tranh thủ những lúc rảnh rỗi, Khang Hi hay bảo Tiểu Trần tìm những phim có cùng thể loại này để xem qua, đây là thói quen của anh.

“Chuyên nghiệp là tốt, nhưng phải lượng sức chứ!” Nhìn bộ dạng anh căng thẳng như vậy, cô sắp không nhịn được cười, “Anh đóng phim thì không sợ nữa sao?”

“Đã bảo là tôi không sợ rồi mà!” Khang Hi trừng cô, “Là tham khảo kinh nghiệm thôi! Hơn nữa đóng phim thì có gì mà sợ.”

Hiểu Hiểu tròn tròn mắt. Ủ ha, lúc đóng phim có cả đồng nghiệp xung quanh, anh cần gì phải sợ, càng nhiều người thì càng ‘ảm áp’ mà!

Cô quyết định không bóc trần anh thêm nữa, tránh lại nổi giận. Hai người ngồi hơi sát nhau, không khỏi thấy hơi nóng, Hiểu Hiểu nhích qua, một cách xa anh một chút thì Khang Hi lại như cao dần chỏ, bám rất chặt. Như sợ cô chạy mất, anh kéo tay Hiểu Hiểu, “Em phải xem hết phim với tôi, không được chạy giữa đường!”

Hiểu Hiểu không đáp, với remote rồi nhấn nút play.

Phim bắt đầu được chiếu, đúng là hình ảnh chất lượng cao, ngoại trừ những kích thích thị giác và hiệu ứng âm nhạc đơn thuần, tình tiết phim được xây dựng rất khéo, có tất cả những chiêu trò như trong những phim kinh dị khác, ngoài ra màu sắc quý dị cũng được phát huy tối đa.

Nội dung về một cô gái xinh đẹp bị một đám đàn ông hãm hiếp, còn tên bạn trai nhu nhược nhất như cây, không dám phản kháng, trốn trong góc phòng trọ nhìn cô bị cưỡng hiếp tới chết, sau đó cũng chẳng dám báo cảnh sát, để lũ đàn ông kia nhón nhơ ngoài vòng pháp luật.

Vài năm sau, gã bạn trai gầy yếu kia trở thành một nhiếp ảnh gia, kết hôn, gia đình hạnh phúc. Lúc đi du lịch với vợ, chẳng hiểu sao trong những tấm ảnh gã chụp đều xuất hiện một vệt trắng giống bóng người, vai bắt đầu cảm thấy đau nhức không rõ lý do, đi bệnh viện kiểm tra thì thấy đều ổn cả. Có điều

trong một lần đi khám sức khỏe tổng quát bình thường, gã sợ hãi phát hiện ra vóc người tiêu chuẩn của mình nặng tới 150kg, không rõ nguyên nhân.

Sau đó, lũ người từng hăm hiếp cô gái kia đều có những cái chết rất khác thường, khi chết rất thảm, lại không tìm được hung thủ. Sau khi trải qua hàng loạt những sự kiện quỷ quái khó tin, gã gặp được một hòa thượng và được báo rằng do bị một hồn ma của một cô gái quấy phá.

Vì một loạt sự kiện lạ lùng này, quá khứ của gã bị lộ, sau khi biết được, người vợ đòi ly hôn. Không muốn mất vợ, gã tìm hòa thượng để dò hỏi biện pháp giải quyết. Hòa thượng nói cho gã hay, qua mấy ảnh, có thể tìm được nơi mà hồn ma cô gái kia trốn ở đâu. Gã tức giận bỏ về, cầm máy ảnh chụp tất cả các góc, muốn tìm cô gái kia để tranh luận, bảo cô đừng quấy rối gã nữa. Thế nhưng chụp hết mọi nơi rồi mà vẫn không tìm được, gã tức giận ném máy ảnh đi. Lúc máy ảnh rơi xuống, thì ống kính vừa hay nhắm vào gã, lúc rớt xuống đất thì đúng trúng vào nút chụp.

Tiếng cách vang lên, một tấm ảnh quý dị từ từ chạy ra, tối đen rồi sáng dần. Gã chăm chăm nháy tấm ảnh lên, cầm nó lên xem.

Trong ảnh chụp, có một nữ quỷ đang bám lấy cổ gã bất ngờ, cô ôm gã thật chặt, như khi hai người đang còn thuở mặn nồng, hứa hẹn rằng – Em sẽ quấn lấy anh cả cuộc đời này!

Màn hình bắt đầu chiếu những chi tiết trong nửa đầu bộ phim – trong những tấm ảnh gã chụp luôn có bóng người màu trắng, cổ bắt đầu bị đau nhức, trọng lượng bất ngờ tăng vọt, ánh mắt quý dị của hòa thượng khi nhìn thấy gã. Gã sợ đến mức chọn cách nhảy lầu tự sát, thế nhưng, tiếc là không chết được. Cô gái không nỡ để gã chết. Kết cục, gã tiếp tục sống ngơ ngác, si ngốc trong bệnh viện tâm thần. Và trên cổ, vẫn luôn có một cô gái mặc váy trắng bám chặt.

Khuôn mặt cô ta trắng bệch, thế nhưng đôi môi đỏ mọng lại cười rất điên cuồng.

Bộ phim kinh dị này lấy chủ đề là ‘Yêu’ – Tình yêu công cả một đời, chỉ là cái nợ nhất thời.

Cảnh phim được quay lăm máu me, cũng rất biến thái. Bầu không khí trong phim được bố trí đáng sợ, tràn đầy sát khí. Và điều ám ảnh nhất là những bức ảnh kia. Sau khi xem xong, dám chừng có nhiều người sẽ không dám lấy máy ảnh chụp những góc xó xỉnh trống hoắc nữa, chỉ sợ sẽ chụp ra những thứ không nên chụp.

Hiếu Hiếu thấy rất đã ghiền. Bộ phim này khiến cô nhớ tới vụ án hành hạ đến chết kia, rất công bằng. Kẻ đáng chết đều đã chết, không đáng chết cũng phải đeo gông xiềng nặng nề cả một đời. Đúng là hả dạ, làm tâm trạng của cô tốt hẳn lên.

Còn Khang Hi chỉ thấy hoảng, dán chặt vào người cô thì thôi đi, đến cả Vòng cũng bị anh ôm chặt lên đùi, dựng tai nó lên để che mắt, bày ra bộ vừa muốn xem lại không dám xem.

Lúc tấm ảnh kia chạy ra, anh sợ đến mức ôm chặt Hiếu Hiếu, như con gấu mất đuôi, chôn đầu vào hõm vai của cô, cứ hỏi liên tục: “Qua cảnh này chưa? Qua chưa?”

Rõ ràng là phim kinh dị, thế mà cô bị anh chọc cười mấy lần, “Đó là già thôi mà! Cũng có nhảy từ tivi ra đâu!”

Khang Hi bình luận: “Quay như thật vậy. Đạo diễn này đúng là biến thái!”

Không phải phim kinh dị rất đề cao tính chân thật à, anh nói thế thì sao đạo diễn người ta chịu nổi.

Anh lại nhào vào ngực Hiếu Hiếu, cọ tới cọ lui.

“Anh là chó đó à?” Vòng còn giữ bình tĩnh hơn anh nhiều.

Còn Vòng cứ tưởng anh đang đùa, nhào qua cắn một cái, Khang Hi sợ đến mức mặt trắng bệch, hét to.

Thiếu chút nữa là Hiếu Hiếu cười đến vỡ bụng. Lại nhớ tới lần anh đến khu trò chơi bỏ hoang. Cao to thì có ích gì, những lúc quan trọng, gan còn nhỏ hơn chuột. Bị con người to lớn thế này mà đè lên thì đúng là hơi nặng, cộng thêm Vòng và Nếp đang đùa giỡn, bám lên lưng anh, cô bị đè đến mức không thể nhúc nhích.

Thế nhưng, không hiểu sao cô lại cảm thấy Khang Hi như vậy rất đáng yêu, xoa đầu anh, dỗ dành an ủi, “Được rồi, hết phim rồi!”

Khang Hi ngẩng đầu lên, trong mắt có vẻ hoảng loạn, “Hết rồi?”

Cô cầm remote lên, tắt tivi, “Anh dậy đi, nặng chết được!”

Anh thở phào một hơi, mặt mày vẫn trắng bệch như cũ, tay ôm cô không buông.

“Dù ham kích thích là bản tính con người, nhưng cũng đừng miễn cưỡng. Anh có biết trên đời từng có những người bị dọa đến chết vì xem phim dị rồi không?”

Khang Hi đỏ mặt ngượng ngùng: “Tôi tham khảo kinh nghiệm mà!”

Lúc đi đến hiện trường vụ án, anh cũng nói như thế.

“Bây giờ đã tham khảo xong rồi nhé, ngủ đi!” Phim dài hai tiếng đồng hồ, bây giờ đã sắp sáng.

Cô đuổi người. Ngồi suốt hai tiếng, lại bị anh đè tới đè lui, quả thật cảm thấy hơi mệt mỏi.

Đột nhiên môi Khang Hi run run, “Đi... đi ngủ!”

“Chứ không ngủ thì anh còn muốn làm gì?” Thi thoảng người này có thể khiến kẻ khác hận đến mức ngứa răng.

“Tôi cảm thấy tâm hồn bị ôn thương nặng nề! Có thể đừng ngủ được không, chúng ta tâm sự với nhau.”

Hiểu Hiểu lườm anh. Xem phim kinh dị thôi mà cũng có thể khiến tâm hồn bị tổn thương nặng nề, người này đúng là điển hình của ở không đi sinh sự, rảnh rồi sinh nông nổi.

“Kệ anh!”

Cô đi thẳng về phòng để chuẩn bị ngủ, thế nhưng không có tiếng tim đập của Khang Hi, đúng là Hiểu Hiểu không thể ngủ được, cứ lẩn qua lẩn lại.

Bất ngờ cửa hé mở, một cái đầu ló vào, tỏ ra đáng thương nhìn cô, “Hiểu Hiểu, tôi sợ không ngủ được!”

Bây giờ thì anh đã thừa nhận là mình sợ cơ đấy.

Khang Hi chậm chậm bước vào, “Làm sao bây giờ?”

Sao cô biết phải làm sao?

Anh lại bắt đầu làm nhảm: “Bình thường tôi dễ em ngủ, bây giờ cũng nên đến lượt em dễ tôi đi chứ, thế mới công bằng. Không thể để tôi làm máy dễ ngủ không công vậy được!”

“Thế anh ngủ với Nếp ấy!”

“Nếp có Vòng rồi, em xem, đến cả chó cũng biết phải giúp đỡ lẫn nhau!”

Vốn từ cô ít, chẳng lần nào nói lại anh.

Đôi mắt anh như nai con Bambi, vừa tròn vừa đáng yêu, “Nếu tôi không ngủ ngon, sẽ chẳng có tâm tình đâu mà nấu cơm, nấu cơm không để tâm thì em sẽ ăn không ngon, em ăn không ngon...” Nói linh tinh lang tang một hồi, câu nào cũng không hề xa rời tư tưởng trung tâm – Anh mà không khỏe thì cô cũng không tốt lành đâu.

Nghe anh làm nhảm, da đầu Hiểu Hiểu ngứa ran, “Im lặng!”

Ngay lập tức, Khang Hi im bật, hai tròng mắt càng tỏ ra ‘đáng thương động lòng người’, như đang ằng ạng nước, thi thoảng lại đưa mắt nhìn trộm cô.

Hiểu Hiểu bị anh nhìn đến mức không tự nhiên. Trời ạ, tại sao cô lại bị tên yêu nghiệt này quẩn lầy chứ.

“Ngủ chung với nhau thì không than thở nữa chứ!” Thôi thì như anh nói, có qua có lại.

Khóe miệng anh kéo lên một đường cong như có như không, nhẹ đến mức không nhìn rõ, cặp mắt gian như cáo.

“Có thật không?”

“Còn dài dòng nữa thì anh đi mà ngủ ở chỗ ấy!”

Khang Hi tung ta tung tủy chạy tới, bò lên giường, ngoan ngoãn nằm xuống bên cạnh cô.

Hiểu Hiểu lén kiểm tra đồ ngủ của mình. Rất truyền thống, bảo thủ, tay áo, ống quần đều dài, bảo đảm có lẩn qua lẩn lại cũng không lộ miếng thịt nào.

Thấy cô vẫn chưa nằm xuống, Khang Hi lại lần bàu: “Sao em còn chưa ngủ đi?”

Bây giờ anh lại sốt ruột như thể rất muốn ngủ, đúng là lúc thế này lúc thế khác.

Cô lại cẩn thận nằm qua một bên, cách anh một khoảng.

“Xích qua đây một chút, nếu không thì sao nghe thấy tiếng tim tôi đập!”

Không hiểu sao hai má Hiểu Hiểu nóng bừng. Đã ngủ cùng mà còn dựa đầu vào, thân thể hơi cứng ngắc.

Anh lại tự động sắp tới, “Ngủ thôi mà, em xấu hổ gì chứ?”

“Không giống nhau!”

“Có gì không giống?” Anh vươn tay tới, kéo cô vào lòng.

Bị bắt ngờ, không kịp đề phòng, Hiểu Hiểu dán người lên lồng ngực anh. Hai má tức thì nóng như lửa đốt, muốn rời đi nhưng lại không dám cử động. Đột nhiên cảm thấy mau ngủ đi thì tốt hơn, ngủ rồi sẽ không cảm thấy có gì không thoải mái nữa.

Cô vội vàng nhắm chặt mắt. Có lẽ vì thật sự rất mệt nên chẳng bao lâu sau, đã thiếp đi.

Hiểu Hiểu đã ngủ rồi thì sẽ khó tỉnh. Lông mi như búp bê, vừa dài vừa dày, vừa xinh đẹp vừa quyến rũ. Bất ngờ anh duỗi tay, đặt tay lên mặt cô, cúi xuống hôn một cái thật đã.

Mỗi đêm hôn trộm một lần, tâm tình rất vui vẻ.

Đột nhiên cô xoay người, áo ngủ trượt lên, lộ ra má lúm sau lưng, vừa trắng nõn vừa mê người.

Khang Hi ngẩn ra, nhìn chằm chằm. Vốn biết Hiểu Hiểu có cơ bụng, thế nhưng chẳng ngờ còn có cả má lúm sau lưng thế này, đây thường được gọi là má lúm của Venus, được coi là điểm rất hấp dẫn trên cơ thể.

Anh đẩy nhẹ mũi cô, không kiềm được mà thàn thở than: “Tiểu yêu tinh của tôi!”

Sau đó ôm cô vào lòng một lúc, đắp chăn thay, tiện thể lấy di động ra chụp một tấm để giữ làm kỉ niệm.

Không được, phải chụp thêm mấy tấm, khi nào về lại đoàn làm phim thì lấy ra để vượt qua đêm dài đằng đẵng.

Cảm giác có người đẹp trong lòng thế này... rất thoải mái!

Mặt trời vừa nhô lên ở đằng đông, ánh sáng nhạt của buổi sớm tinh mơ rải đầy trong không khí, từng tia nắng long lanh từ từ chiếu tới, lông mi Hiểu Hiểu khẽ run run, chậm chậm tỉnh dậy từ giấc ngủ say. Suy nghĩ vẫn còn rất mơ màng, đưa tay sờ lên đồng hồ báo thức ở trên đầu giường thì lại bị cái âm ầm chặn lại. Xoa cặp mắt nhấp nhem vì buồn ngủ, cô từ từ mở mắt, khuôn mặt đàn ông xuất hiện một cách đột ngột không hề được dự báo ngay trước mặt, gần sát đầu mũi cô, chỉ khẽ động một tí là có thể đụng ngay vào.

Khang Hi ngủ rất say, hơi thở sâu dài và có lực, ngũ quan với góc cạnh hoàn hảo đến mức tưởng như không thật, làn da hồng hào khỏe mạnh, trông như ngọc Dương Chi. Tóc trên trán hơi rối, thế nhưng, chẳng những có cảm giác lôi thôi mà ngược lại, có mấy phần trẻ con.

Bỗng dưng cô đưa mắt nhìn xuống, thấy tay mình đang đặt trên lồng ngực của anh, cơ ngực rắn chắc đang phập phồng theo quy luật, như một cục sắt được bọc bằng vải nhung, truyền từng cơn ầm áp tới.

Máu cả người cô lập tức xông ngược, lên tận tới não, hai má đỏ hồng, luống ca luống cuống nhảy xuống giường.

Khang Hi bị đánh thức, hai lông mày cau lại, lông mi dày run run, đôi môi khẽ gọi khẽ chu lại, làm nhu hòa tất cả những đường nét mạnh mẽ trên khuôn mặt của anh. Đợi khi anh mở mắt, đôi con ngươi màu đen thẫm như mực, mang tới một sự quyến rũ đậm nồng, thậm chí còn không thể che giấu.

Ngủ thẳng một giấc thật đã, anh tiếc không muốn ngủ dậy, thông thả như một con báo lười biếng. Thấy cô đã tỉnh, bộ dạng như vừa gặp phải kẻ địch, ngay lập tức cảm thấy thất vọng vì mình đã ngủ sâu quá, mất đi cơ hội hôn chào buổi sáng.

Hiểu Hiểu che khuôn mặt nóng bừng, đối mặt với người đàn ông quần áo không chỉnh tề thế này, cô chẳng biết để mắt ở đâu cả.

“Sao anh lại cởi áo ra thế?” Rõ ràng trước khi ngủ có mặc mà.

Anh liếc mắt nhìn phần ngực trần của mình, chẳng hề có ý che giấu, đã thế còn nằm ườn trên giường.

“Tại nóng!”

“Mặc áo vào đi!” Cô không muốn mắt bị mọc lẹo đâu.

Thế nhưng anh chả thèm động đậy, trong giọng nói mang theo một sự đều giả rất rõ, “Trời nóng vậy còn mặc áo làm gì!”

Nói xong, còn quay về phía cô nở một nụ cười rất trên người.

Trái tim Hiểu Hiểu nhảy dựng, như thể vừa chạy một vòng marathon. Vì muốn che giấu sự xao động bất thường này, Hiểu Hiểu vớ lấy gối ném vào mặt anh.

Vừa hay bị anh chụp được, cười bảo: “Em để tôi nghỉ một chút đã!”

“Nghỉ gì cơ?”

Anh giờ cánh tay lên, “Haiz, em nằm lên nó cả một tối, bây giờ chẳng còn chút cảm giác nào.”

Cô nghe thế, máu trong người lại chạy ngược. Thảo nào ban nãy vừa dậy, thấy gối cao hơn bình thường.

“Còn nữa...” Anh lại liếc cô một cái như có như không, “Tôi là đàn ông!”

Ban đầu cô không hiểu, khi nhìn thấy anh kéo chăn che nửa người dưới thì cả người nóng bừng như lửa, lại quăng một cái gối khác tới.

“Không cần nói mấy chuyện này anh với tôi!”

Khang Hi chắc lưỡi, “Điều này cho thấy tôi rất khỏe mạnh còn gì...”

Đàn ông có một phản ứng sinh lý rất đặc trưng vào buổi sáng, tên khoa học gọi là ‘chào cờ’. Không thể khống chế, và chuyện này cho thấy mức độ khỏe mạnh của cơ thể.

Mặt Hiểu Hiểu đỏ đến mức ứa ra máu, mắng: “Miệng chó không phun được ngà voi!” Anh còn chưa chịu dậy à.

Khang Hi ngoan ngoãn ngồi dậy mặc áo vào. Sợ vợ hờn, anh rất cam tâm tình nguyện nữa là.

Hiểu Hiểu thờ phỉ phò vào phòng tắm riêng của phòng ngủ, hắt nước lạnh lên, hồng làm giảm cái nóng trên mặt.

Vì dậy sớm nên Hiểu Hiểu mang Vòng và Nếp đi bộ một vòng, coi như là chạy bộ buổi sáng. Lúc trở về thì thấy Khang Hi đã chuẩn bị bữa sáng sẵn sàng, còn đang nhón nhờ làm com hộp tình yêu.

Hai người ăn chung với nhau, cô còn giận nên ăn xong vẫn không nói tiếng nào.

Còn Khang Hi thì lại cứ lải nhải như gà mẹ, “Hôm nay tôi làm mì lạnh, em đừng dùng lò vi sóng, chan nước tương vào là được. Dự báo thời tiết nói hôm nay sẽ mưa, em nhớ mang dù theo. Trời mưa đường trơn lắm, em lái xe chậm một chút...”

Hiểu Hiểu nhận lấy hộp com, anh lại dặn: “Nếu về trễ thì nhất định phải gọi cho tôi!”

Sáng nào anh cũng nói nhiều như vậy, cô tập mãi thành quen, thế nhưng vì hôm nay bị anh chọc giận nên quay đầu lại, trừng mắt hung dữ.

Còn Khang Hi nhìn cô, đôi mắt trong suốt không hề có tia tạp niệm, dịu dàng như thể có thể bao dung tất cả, tựa hồ nước gọn sóng lăn tăn, khiến người ta không thể kiềm chế mà đắm chìm vào trong.

Và cô lại đỏ mặt.

Yêu nghiệt!

Tối đội đặc công, Hiểu Hiểu bỏ hộp com vào tủ lạnh, sao đó vào phòng thay đồ để đổi sang áo ba lỗ và quần thể dục. Vừa mới bước tới cửa võ quán thì thấy năm người mới xông tới, tùm lại thành một đám, tíu ta tíu tít như chim sẻ,

Thẩm Triều xông vào đầu tiên, gào to: “Huấn luyện viên, có chuyện lớn rồi!”

Hiểu Hiểu nhú mày, đội đặc công có thể xảy ra chuyện gì lớn chứ, cũng không để trong lòng. Sau khi bước vào võ quán thì mới nhận ra Vệ Hiểu đang đợi mình.

Anh ta đứng nghiêm, hai tay khoanh trước ngực, khuôn mặt rất nghiêm túc, tràn trề khí chất của mỹ nam, cử chỉ nhanh nhẹn, như một bạch mã hoàng tử.

“Chào!” Giọng nói anh lạnh lạnh, chào cô.

Hiểu Hiểu không ngờ anh lại kiên nhẫn đến vậy.

“Đoan Mộc, chuyện hôm qua...”

“Tôi từ chối!”

Vệ Hiểu chẳng giận, vẫn đứng nghiêm như trước, vì da trắng, ngũ quan sắc nét rõ ràng, nhất là đôi môi, như được thoa son đánh phấn.

“Vậy ta đấu võ để quyết định!”

Con giận ban sáng vẫn chưa tan, bị Vệ Hiểu châm vào thế này, càng giận hơn, ngay lập tức mặt sa sầm.

Đám người Lâm Tuấn không hiểu rõ chuyện của hai người, chỉ có thể đứng bên cạnh đoán mò.

Mã Kiến Minh che miệng, nhỏ giọng hỏi: “Chẳng lẽ là vợ chồng cãi nhau trong truyền thuyết?”

Lúc trước bọn họ còn đoán mò không biết hai người có phải một đôi, nhanh như vậy mà đã diễn một màn đấu võ thế này rồi.

Trương Chí Dũng phân tích: “Không giống, gọi Đoan Mộc như thế thì chỉ là quan hệ thân sơ thôi, không thể nào là người yêu được!”

Trần Bái Phong quan tâm ai sẽ thắng hơn, mở to mắt nhìn hai người, đây đúng là cơ hội ngàn năm có một.

Trương Vũ và Ngụy Quân cũng chạy tới, núp ở ngoài cửa, ló đầu nhìn quanh.

Trương Vũ thấy Vệ Hiểu ở trong thật, hoảng sợ một trận. Hôm qua nghe anh ta bảo sẽ đi phá võ quán, cứ tưởng là nói đùa.

Ngụy Quân không ngờ Vệ Hiểu lại qua đây từ sáng sớm để chặn người, vẫn còn chưa đặt cược cơ mà.

Trương Vũ nói: “Không được, tôi phải ngăn việc này lại!”

Đám người trẻ này rất có tinh thần, nói rằng không cho phép đánh nhau trong đội, vậy mà vẫn trắng trợn thế này. Nhờ người ta mà không dùng miệng được à, cứ phải đánh nhau là thế nào? Dù gì thì Đoan Mộc cũng là con gái cơ mà. Thế nhưng anh chưa kịp nhảy vào thì hai người đã xông vào đánh nhau rầm rầm.

“Cmn!” Thân hình lực lưỡng vạm vỡ của anh xông vào trong đám người mới, đôi mắt hồ như tóe lửa, “Coi tôi chết rồi à!”

Ngụy Quân che miệng anh lại, “Anh cả, anh đừng làm loạn hơn nữa!”

Hiểu Hiểu vốn không định ứng chiến, nhưng không ngờ Vệ Hiểu lại chủ động tấn công, hòng quyết tâm muốn cô bị chi phối. Nhảy mắt, tâm lý phản kháng của Hiểu Hiểu trỗi dậy.

Có một số việc, nói nhiều chỉ vô ích, thậm chí còn thừa thãi.

Hiểu Hiểu lạnh mặt, sát khí toát ra thật dọa người. Đám người Lâm Tuấn ngồi nhìn thôi mà cũng thấy sợ run. Thế mà bọn họ ngày nào cũng phải chịu đựng gương mặt này, lập tức cảm thấy cả người run lẩy bẩy.

Hai người đánh đến mức gió thổi mây bay, đám người bên cạnh lặng ngắt, tròn mắt di chuyển theo từng động tác của hai người. Đột nhiên cả hai tách nhau ra, đứng yên không động đậy, đối diện nhau, đánh giá tình thế.

Hiểu Hiểu đứng lặng, cau mày, xinh đẹp như một nữ thần sa thế. Tên gọi ‘bất động mỹ nhân’ là vì thế này đây, lúc đứng yên như đóa hoa sen trên con nước biếc.

Bất chợt, cô tung người nhảy lên như giao long, bay người đá tới.

Vệ Hiểu lập tức lùi lại để phòng ngự, thế nhưng vẫn bị chân của cô quét trúng.

“Giỏi quá!” Lâm Tuấn ở bên cạnh thốt lên.

Hiểu Hiểu liên tục di chuyển, như lướt gió, tấn công rất nhanh. Sự công kích liên tục này đã gây ra một đả kích không nhỏ, Vệ Hiểu bị ép phải lùi về sau mãi.

Thân pháp của cô quá nhanh, vậy mà động tác lại thông thả phiêu diêu như tiên mắc nợ, khóa anh cứng ngắt.

Vệ Hiểu tung người nhảy lên không, tránh được cú đấm của Hiểu Hiểu trong gang tấc, sau đó vung tay đấm tới. Thế nhưng cô lại nhảy lên đá chân, anh ta đành gập người để tránh. Và ngay lúc đó, phần sườn lộ sơ hở, bị trúng một quyền.

Ngụy Quân ở bên cạnh sốt ruột, không nhịn được mà hò hét cổ vũ, “Đại Pháo, cố lên!”

Vệ Hiểu chỉ cảm thấy sườn đau như bị búa đập, đến mức phải rít lên. Nghĩ tới lời Trương Vũ nói hôm qua, bảo đánh nhau tay đôi với Đoan Mộc là tự đâm đầu vào chỗ chết, bây giờ anh đã hiểu rõ vì sao.

Anh ta vội vàng lùi một về sau, thế nhưng chỉ chậm một bước thì Hiểu Hiểu lại tung cú đá nhanh như chớp, thân hình cao lớn của Vệ Hiểu bay thẳng ra ngoài. Anh bật người dậy, nhếch nhác bỏ lên, thế nhưng cô lại vội sai bước dài, hung hăng đánh một quyền, trúng vào bụng dưới của Vệ Hiểu. Dù sao cũng là đội viên chủ công, tham gia trăm trận, một chút đau đớn này chẳng đáng là bao, sau khi tìm được sơ hở, anh ta đánh trả, thế nhưng tốc độ của Hiểu Hiểu quá nhanh, anh vừa vung tay thì cô đã lách người, đứng ngay sau lưng.

Vệ Hiểu vừa xoay người thì bị vịn tay.

Hai người đánh nhau rất dữ, quần chúng vây xem ngày càng nhiều, cửa võ quán sắp bị phá hỏng tới nơi.

Những người ở ngoài không nhìn thấy được, chỉ có thể hỏi kẻ đằng trước.

“Đã 30 phút rồi, còn chưa phân thắng bại à?”

“Sao Đại Pháo dễ dàng chịu thua vậy được.”

“Ồ trước tránh qua chút đi, cho xin tí chỗ nào!”

“Đoan Mộc giỏi thật!”

Trong võ quán, mức độ bị thương của Hiểu Hiểu và Vệ Hiểu không như nhau, thể nhưng đều đỏ mồm hôi đầy đầu, hô hấp cũng gấp hơn. Đánh nhau vốn rất tốn sức, dựa vào thể cực bây giờ, Vệ Hiểu đã dần dần thích ứng với tốc độ của cô.

Đừng nhìn anh cao lớn như vậy thôi, thể nhưng lại cực kì linh hoạt, cơ bắp phát triển, lớp mỡ dưới da cũng phù hợp. Bắp chân nổi rõ, gân gót chân dài, cổ chân nhỏ, chân vung cao. Đúng là thể hình thích hợp để tập võ.

Và đôi mắt cũng vậy, vừa có vẻ nhạy bén vừa kiêu ngạo.

Ngạo mạn khó ưa!

Thể lực của người này quá tốt, khỏe như vâm, còn ra vẻ, hoặc đánh chết tôi chứ tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc. Hiểu Hiểu đánh đến chán chường, chờ anh xông lên tấn công lần nữa, cô linh hoạt tránh đi, xoay người vờn tay, ngăn động tác kế tiếp của anh.

“Dừng!”

Vệ Hiểu lập tức dừng lại, “Hả?”

Cô thu thế, khuôn mặt lạnh lẽ, “Tôi chịu thua!”

Vệ Hiểu nhú mày, Hiểu Hiểu vẫn đang chiếm thế thượng phong, sao lại chịu thua chứ.

“Huấn luyện viên, sao chị lại chịu thua, rõ ràng đã sắp thắng rồi mà!”

Dù mỗi ngày bị cô hành hạ đến mức da thịt đau đớn, thể nhưng bọn họ vẫn rất kính trọng cô, coi như một người thầy.

Hiểu Hiểu lấy khăn mặt để lau mồ hôi, sau đó lại uống ngụm nước, thở gấp nói: “30 phút đã cực hạn, nếu đánh tiếp thì người thua sẽ là tôi thôi!”

“Vi sao!” Lâm Tuấn không cam lòng.

“Vóc người tôi nhỏ bé, tay chân đều không dài bằng anh ta. Anh ta chỉ cần dùng một phần sức là đánh tới, còn tôi lại phải dùng tới hai, thậm chí là ba phần mới có thể với được!”

Khi đánh nhau, sức lực, tốc độ, kỹ xảo, thể năng, không thể thiếu bất kì cái gì.

Đúng là thể năng của cô không tệ, nhưng nó cũng đồng thời là một nhược điểm lớn. Vốn nhỏ người, muốn thắng thì chỉ có thể dựa vào tốc độ và kỹ xảo.

Võ công thiên hạ chẳng thoát khỏi đạo lý này, thể nhưng, điều kiện tiên quyết là thể năng. So với người có tay chân dài, tốc độ càng nhanh thì thể năng sẽ càng tiêu hao nhanh chóng. Một khi thể năng hạ thì nhược điểm của cô sẽ lộ rõ.

Vệ Hiểu thì khác, thể năng hơn hẳn cô, thời gian chịu đòn ban đầu đã khiến anh ta bắt đầu quen với tốc độ của Hiểu Hiểu. Sau khi thể lực của cô giảm xuống, dù có dùng kỹ xảo để bù đắp, nhưng cũng chỉ là kéo dài thời gian mà thôi.

Nhất định sẽ thua!

Vệ Hiểu không thể có niềm vui khi thắng trận, ánh mắt nhìn cô đã thay đổi.

“Vậy em đồng ý?”

Cô gật đầu, chấp nhận thua cuộc, “Bảo thời gian và địa điểm cho tôi, và đừng hi vọng tôi sẽ diễn kịch!”

“Không đâu, em chỉ cần đến thôi là được!”

“Tôi sẽ không mặc váy, cũng không mang giày cao gót!” Tủ quần áo và giày dép của cô vốn chẳng có những thứ này.

Anh gật đầu, “Không sao cả!”

“Tôi cũng không nói mấy lời nịnh hót bợ đỡ đâu.”

“Không sao hết!” Anh cũng chẳng nịnh nọt ai.

Hiếu Hiếu nhưong mày, nhún vai, “Ok!”

Nói xong, cô nhặt cái áo khoác trên đất lên, thông thả rời đi, như thể chưa hề xảy ra bất kì trận đấu nào.

Ngụy Quân hưng phấn xong tới ôm chầm lấy Vệ Hiếu, “Thằng em này, đã lấy mặt mũi cho tụi anh rồi!”

Vệ Hiếu nhìn Hiếu Hiếu đã đi xa. Đồi này, anh chưa từng gặp một cô gái nào phóng khoáng đến vậy!

P/S: Bộ phim kinh dị tác giả kê trên là Shutter, mọi người quan tâm có thể tìm xem. Phim Thái.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Phương Hướng Điều Tra

Hiếu Hiếu về lại phòng thay đồ, thông thả đi tắm rửa, thay quần áo. Đánh trận này xong, mồ hôi tủa ra như mưa nhưng lại rất sáng khoái, dễ chịu. Bây giờ mà ăn trưa thì rất ngon, nước sốt rưới đầy trên mì lạnh, có cà rốt, dưa leo xắt sợi cùng tôm chiên xù và thịt bò, rất kích thích vị giác, ăn rất là ngon.

Vào thời tiết này, ăn mì kiều mạch lạnh là hợp nhất. Sau khi ăn xong còn có một bát cao linh quy trái cây rưới mật ong làm điểm tâm, đúng là một kiểu hưởng thụ.

Nghĩ đến yêu nghiệt Khang Hi, trong lòng cô cảm thấy hơi mâu thuẫn. Mỗi ngày được anh hầu hạ như thế, có thật là không sao? Ngày ba bữa, có trà chiều, thi thoảng còn có bữa khuya. Càng cô ngày càng quen, càng lúc càng thân thiện.

Nếu một ngày nào đó người này không muốn làm nữa thì sao?

Nghĩ đến đó, lòng cô như bát linh cao trái cây rưới mật ong này, trong vị ngọt có cả tí đắng đắng nhân nhân. Có ngọt, cũng không ngăn được vị đắng, trộn lẫn trong lòng, không hiểu sao lại lên men chua chua.

Nhìn qua di động trên bàn, cô cầm lên trong vô thức, mở WeChat. Trong danh sách bạn chỉ có ba người – An Hủy, Cảnh Táp, Khang Hi.

An Hủy update WeChat hằng ngày, xưng danh là tay ăn hàng, post rất nhiều thức ăn, có ảnh tự sướng đáng yêu, hoặc đăng những video ngắn hay chủ đề để cùng bàn luận. Cảnh Táp thì chỉ đăng một thứ duy nhất, bản tin phát sóng về những vụ án hình sự trên cả nước, và những tin về Khang Hi trong giới giải trí.

Trước đây, cô chưa từng quan tâm, thế nhưng bây giờ thi thoảng nhìn qua, lần nào cũng có cảm giác không thể tưởng tượng nổi. Người đàn ông vừa lạnh lại vừa rất hấp dẫn này và người đàn ông đang ở nhà mình là một sao? Một chút cũng không giống. Dưới ống kính truyền thông, Khang Hi như một tòa núi băng mặt lạnh, muốn lấy được một nụ cười của anh cũng khó, muốn lạnh lùng cao giá bao nhiêu thì có bấy nhiêu, cho dầu sóng gió cũng không sợ hãi. Trong khi con người ở nhà lại như một chú Husky, vừa bám người lại hay làm nũng, nếu không phải cùng tên, thật nghi ngờ là hai con người khác biệt.

Cô không kiểm được mà nhếch môi, đột nhiên nhìn thấy một bức ảnh Khang Hi vừa post trên WeChat – ảnh tự sướng của anh cùng Nếp và Vừng, ba cái đầu ngang nhau, anh ở giữa.

Caption rằng: Chủ không có nhà...

Không nhận được mà phì cười, không nhận được mà nhấn nút like, tâm trạng cô vui vẻ hơn một chút, ăn hết cao linh quy, sau đó đi mang hộp com đi rửa.

Vốn chỉ định chop mắt một giấc thì Trương Vũ vội vàng chạy tới, “Đoan Mộc, thời gian biểu lên lớp ở mấy trường đại học vừa được gửi tới, em xem qua thử, nếu thời gian không phù hợp thì có thể chỉnh lại.”

Có bảy, tám trường yêu cầu mở chương trình dạy tự vệ, đều là những trường có tiếng tăm, xem qua có vẻ rất chú trọng chuyện này, giờ giấc đều được xếp vào buổi sáng, khi tinh thần còn tỉnh táo, hăng hái.

Cô so nó với thời gian làm việc của mình hiện nay, thấy không sai sót gì cả, đồng ý, “Cứ như vậy đi.”

“Vậy để anh trả lời giúp em!” Trương Vũ lấy danh sách lại, đưa mắt nhìn cô. Thấy Hiếu Hiếu rất ung dung, còn thấp thoáng vui vẻ, trong lòng hơi khó hiểu.

Người thua mà có tâm trạng tốt, kẻ thắng lại như mất đi ba phần hồn, vẫn cứ ngẩn người, ai gọi cũng không phản ứng. Lộn tung phèo hết cả lên thế này, khiến anh ta chẳng hiểu đầu ra đâu.

“Còn gì nữa không?” Thấy ánh mắt anh kì lạ, cô hỏi.

Trương Vũ lắc đầu, không dám ở lâu, một vì sợ nói sai, hai vì gần đây anh bận hơn bất kì kẻ nào, lại còn phải huấn luyện cho đám người mới. Đã sắp tới kì kiểm tra đánh giá, là việc quan trọng nhất của đội đặc công bây giờ, không được phép lơ là.

Chờ anh đi rồi, Hiểu Hiểu mới dành thời gian để hoàn thành đề thi sát hạch cho người mới, chỉnh sửa xong thì gửi tới hòm thư của Trương Vũ. Coi như giai đoạn làm huấn luyện ban đầu đã kết thúc. Hiểu Hiểu đuổi người, mở xem hồ sơ liên quan tới vụ án hành hạ đến chết có trong mấy vì tính.

Cô đọc và nghiền cứu từng ghi chép một cách cẩn thận, thế nhưng đầu mỗi như bị cắt ngang, không tìm được bất kì kẻ tình nghi nào. Cho dù Thượng Hải có lớn thì ba người này đều làm trong ngành giáo dục, không thể không hề qua lại tiếp xúc với nhau, hơn nữa, ba người còn từng làm việc ở một trường miền núi cơ mà...

Trường miền núi...?

Mắt cô sáng rỡ, lập tức lấy di động để gọi điện cho Cảnh Táp.

“Alo?”

“A Cảnh, phái người tới điều tra địa phương của ngôi trường mà ba gã đó từng đến dạy đi, có lẽ có manh mối.”

“Trường miền núi? Cậu chờ... chờ một chút!” Cảnh Táp đang ăn cơm, miệng đang có thức ăn nên nói không rõ, lập tức quay đầu hét lên: “Đàn anh, anh khoan đi đã, em có việc muốn nói... Hiểu Hiểu, tớ và đàn anh sẽ lập tức tìm Đặng cục để nói chuyện này, tớ về sẽ trả lời cho cậu.”

“Được!”

Tối giờ tan tầm thì trời bắt đầu có mưa, không lớn lắm, như hàng triệu sợi chỉ bạc đang rơi xuống từ trên trời, che phủ một mảng trời, tối mọi ngõ ngách. Một lát sau tiếng sấm vang rền, chỉ bạc biến thành những chuỗi ngọc trai đứt dây, rơi xuống liên tục, tí tách không ngừng, trên hoa lá có đọng những giọt nước trong suốt.

Hiểu Hiểu nghe lời Khang Hi, có bỏ ô vào túi xách, phòng làm việc không gần bãi đỗ xe, cô thông thả mở ô rồi đi dạo dưới mưa, vừa bước lên xe là cảm thấy yên tâm ngay lập tức. Dưới garage Phúc Đế có thang máy VIP lên thẳng, dầu mưa có to hơn cũng chẳng sao.

Vì trời mưa thì đi về hơi chậm một chút. Lúc dừng xe chờ, cô vô thức lấy điện thoại nhắn WeChat cho Khang Hi, báo rằng mình sẽ về trễ một chút.

Anh lập tức trả lời bằng một emo òa khóc, “Vây em đi cẩn thận, cứ từ từ thôi!”

Mưa càng lúc càng nặng hạt, tình trạng kẹt xe cũng càng nghiêm trọng hơn, đi một chút là dừng, chẳng đường nửa tiếng đồng hồ mà lại kéo thêm nửa giờ nữa, về nhà còn phải nghe Khang Hi la hét một trận. Tai cô đã mọc kén, mặc kệ để mình anh độc diễn. Nếu không nhịn nổi thì lúc ăn cơm gấp cho anh món gì đó, nhất định Khang Hi sẽ ngậm tăm, trăm trận trăm thắng.

Ăn xong bữa tối, cô lại vào thư phòng. Chưa giải quyết được vụ án, thật sự không có thời gian để ung dung.

Cảnh Táp nhanh chóng gọi điện tới: “Đàn anh quyết định đích thân tới trường miền núi mà ba người bọn họ từng dạy, sáng mai sẽ lên đường ngay.”

Có Tào Chấn làm việc, cô rất yên tâm.

Cảnh Táp lại hỏi: “Sao đột nhiên cậu nghĩ tới chuyện điều tra vùng núi kia?”

“Thời gian ba người làm việc ở trường miền núi đó cách đây 20 năm, phù hợp với thời điểm hung thủ bị hại.”

Ở Thượng Hải không có người tình nghi thì chưa chắc ở vùng núi mà ba người từng ở không có. Thù hận sẽ chẳng biến mất vì đường xa.

“À, lần trước cậu nói có khả năng Nhâm Ngan chụp và quay phim được cảnh hành hạ hung thủ, vì sao không đi theo hướng này? Nếu như có thể tìm thấy bất kì thứ gì hắt quay hay chụp được thì hung thủ sẽ không thể lẩn trốn được nữa.”

Đây quả là một manh mối lớn. Kệ sách của Trương Chí Dao là ví dụ tốt nhất, thế nhưng Hiểu Hiểu lại chẳng hề đề cập rằng muốn đến phòng làm việc tại nhà của Nhâm Ngan.

“Qua cách chết mà nói, khả năng hắt đã dùng camera để quay cảnh hành hạ hung thủ rất lớn, nhưng có thể những thứ này không còn nữa đâu!”

Cảnh Táp nghi ngờ hỏi, “Không phải cậu đã bảo hắt rất thích chụp cảnh phụ nữ bị hành hạ sao? Thế thì phải lưu giữ mới đúng, không chừng thi thoảng sẽ lấy ra thưởng thức. Mấy kiểu biến thái này là đáng lắm.”

“Tớ cũng đoán có khả năng này, thế nhưng ba người ở Thượng Hải không có bất kì tiếp xúc gì, hắt đã định cả đời không qua lại với nhau. Dưới tình

huống đó, có ai lại muốn nhược điểm của mình sẽ rơi vào tay người khác chứ? Phong thủy thay đổi, nếu ai muốn giờ trờ thì đây chính là một thứ dễ đe dọa rất tốt. Cho dù không phải dễ đe dọa, nhưng nhờ có người vô tình phát hiện ra thì sao? Đối với Trương Chí Dao và Lỗ Nhạc Vĩ mà nói, những thứ Nhâm Ngạn quay được là một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ nổ, quá nguy hiểm! Đã quyết định không gặp lại thì nhất định phải loại bỏ tai họa ngầm này đầu tiên!”

Nếu muốn đoạn tuyệt quan hệ thì phải làm cho triệt để, xóa hết những thứ có thể uy hiếp mình, cũng tránh sau này dây dưa không rõ.

“Tớ nghĩ nhất định cả ba sẽ tận mắt chứng kiến cảnh những thứ này bị phá hủy, thế nên không thể nào nó vẫn còn tồn tại!”

“Nhâm Ngạn không lén giữ lại bản chính à?”

“Trong mối quan hệ giữa ba người, hần yếu kém nhất, không có gan này đâu!”

Cảnh Táp không kiềm được mà thốt, “Lũ chó đẻ này thật giáo hoạt!”

“Có giáo hoạt thì cũng sẽ có sơ hở! Chẳng qua chúng ta chưa phát hiện ra mà thôi!”

“Tớ mong sao đàn anh có thể mang manh mối có ích trở về chứ không phải giỏ nước mức trúc, xe cát đã tràn!”

Vụ án này trở thành tâm bệnh của cô, một ngày chưa phá, trong lòng khó chịu kinh khủng.

Hiểu Hiểu rất có lòng tin, cô có linh cảm rằng nhất định Tào Chấn sẽ không phụ sự kì vọng, cho dù chỉ là một manh mối rất nhỏ cũng được.

Sau khi cúp điện thoại, cô ngồi trong thư phòng một lúc, chỉnh sửa Powerpoint dạy tự vệ cho nữ, tăng thêm số trang – làm thế nào để tự chế bình xịt hơi cay.

Những vật này rất dễ làm, lại tiết kiệm, phù hợp với nữ sinh viên đại học.

Làm xong, cô lại kiểm tra thật cẩn thận một lần nữa, cảm thấy không có vấn đề gì nữa thì tắt máy tính, chuẩn bị đi ngủ.

Rời khỏi thư phòng, cứ tưởng Khang Hi đang ở trong phòng chờ mình, thế nhưng chẳng thấy ai.

Ngủ rồi à?

Cô nghi ngờ đến trước cửa phòng ngủ phụ, “Khang Hi?”

Trong phòng yên ắng, chẳng có lời đáp.

Cô nhú mày, tới bây giờ, anh chưa từng ngủ sớm như vậy, lần nào cũng đợi đến khi cô xong việc mới thôi, thế này thì hơi kì lạ.

Chẳng lẽ bệnh rồi?

Cô hoảng sợ, vội vàng đưa tay mở cửa. Trong phòng tối đen chẳng thấy gì, cô đưa tay tìm công tắc ở cạnh cửa.

Sau khi đèn bật sáng, diện tích phòng ngủ phụ không lớn, chẳng nhìn sót góc nào. Vì cô luôn nghĩ mình ở một mình nên trong phòng có rất ít vật trang trí, cực kì đơn giản, không hề có bất cứ thứ lờ lợc nào cả.

Nhìn qua giường ngủ, gối được đặt ngay ngắn, cái mền trải bên trên không có một nếp nhăn. Đừng nói người, thậm chí còn chả có dấu tích rằng từng có người nằm.

Hiểu Hiểu khẽ run lên. Nửa đêm rồi mà người này không ngủ, đi đâu mất rồi?

Về lại phòng khách, cô không yên lòng đi vào bếp, ngó qua nhà vệ sinh, sau khi xác định không có người, có một cảm giác hoảng loạn khó tả truyền đến toàn thân. Không biết gì sao, trong lòng cô lại dâng một nỗi sợ hãi không lời.

Trong đời, luôn có người ra kẻ vào liên tục, cô cứ tưởng rằng mình có thể tiếp nhận chuyện này, chẳng có gì quan trọng. Vậy mà giờ phút này đây, lại cảm thấy bối rối.

Đột nhiên, cô nhận ra Nếp và Vùng cũng không có ở đây, chuyện này hoàn toàn không bình thường chút nào. Trước đây, vào giờ này, đáng ra chúng đã vào ổ ngủ rồi, nếu không có trong phòng khách thì chắc hẳn đang ở trong phòng ngủ của cô.

Hiểu Hiểu vội vàng chạy vào phòng ngủ, vừa mở cửa, cảnh trong phòng đã lấp đầy trái tim trống rỗng.

Khang Hi đang ngồi dựa vào đầu giường để đọc kịch bản, Nếp ngoan ngoãn đặt đầu lên bắp chân của anh, còn Vùng thì cuộn lại nằm bên cạnh. Hình ảnh ấy ấm áp như gió xuân, trong lúc vô tình đã mang lại sự an tâm cho Hiểu Hiểu, tâm trạng hoảng loạn từ từ biến mất hẳn.

Nháy mắt, cô cảm thấy, cho dù có bao nhiêu điều tốt lành sẽ tới đi chẳng nữa, cũng không bằng giây phút ấm áp này.

Cô đứng ngoài cửa ngáy ngốc nhìn họ, quên mất phải đi vào.

Vùng nhảy bén nhận ra sự tồn tại của Hiểu Hiểu, đang cuộn mình lập tức duỗi ra, nhảy xuống giường chạy tới đón chủ.

Đang đọc kịch bản, Khang Hi lấy lại tinh thần, có vẻ hơi ngạc nhiên. Anh đưa mắt nhìn đồng hồ trên đầu giường, chỉ vừa qua 9 giờ mà thôi. Bình thường chưa tới 11 giờ, cô nhất định không rời khỏi thư phòng.

“Xong việc rồi à?”

“Ừ!” Cô chơi với Vùng một lúc rồi bước hai bước vào phòng ngủ.

Trong mắt anh có vẻ rất vui, tuy nói ngủ sớm dậy sớm tốt cho sức khỏe, thể nhưng trước nay cô chưa bao giờ ngủ sớm cả, xem ra hôm nay có thể cùng đắp chăn trò chuyện với nhau được rồi. Khang Hi đặt kịch bản lên tủ đầu giường, đang nằm ngay chính giữa mà vội vàng dịch sang trái, tay vỗ vào bên phải, “Qua đây ngủ này!”

Cái gì mà qua đây ngủ này? Đây là phòng của cô cơ mà?

Sau khi đã yên tâm, tâm tính cô lại lại trở về như trước, “Sao anh lại ở đây?”

Khang Hi nói như chuyện đương nhiên, “Hôm qua tôi vừa xem phim kinh dị xong, sức chịu đựng của tâm lý có hạn, phải có thời gian giảm xóc, sao khỏe ngay được? Cũng như em bị mất ngủ vậy thôi, phải cần thời gian dài điều trị chứ!” Anh nói hùng hồn, như thể đó là một căn bệnh rất ghê gớm.

Bệnh sợ ma, chẳng biết lại kiểm ở đâu ra.

Hiểu Hiểu đứng bên cạnh giường, lườm mắt liếc anh, “Cái gọi là điều trị thời gian dài cần bao lâu?”

“Khó nói lắm, khi nào tôi không sợ nữa sẽ nói cho em biết.”

Nói xong, anh chui người vào chăn, thoải mái nằm xuống, chẳng hề có ý định bỏ đi. Vùng và Nếp nằm ườn trên người anh cũng không xuống, lại còn vẫy đuôi với cô, rõ là cùng một phe.

Cảm giác này cứ như hội nghị gia đình, bỏ phiếu biểu quyết. Kết quả ba chống một, cô là thiểu số, phải phục tùng đa số.

Cô lê người tới, chỉ muốn đập Khang Hi xuống giường, nhưng lại không làm được. Nhờ đâu người này nổi giận thì sao? Hình như cô rất không thích cảm giác không có anh.

“Anh phải bảo đảm sẽ không cời quần áo!” Đây là điều kiện tiên quyết.

“Được!” Khang Hi đồng ý cái rụp.

“Phải giữ khoảng cách!” Cô không muốn gặp cảnh sáng sớm vừa tỉnh dậy lại bị anh dọa, vừa mở mắt là nhìn thấy khuôn mặt của anh.

“Điều này tôi không đồng ý. Giường em chỉ có nhiều đây, sao giữ khoảng cách được? Còn nữa, cũng đâu phải tôi sắp tới vì muốn chọc ghẹo gì em!”

“Chẳng lẽ vì tôi muốn chọc ghẹo anh sao?” Tư thế ngủ của cô trước giờ vẫn rất tốt, lúc ngủ nằm thế nào thì khi thức dậy cũng là tư thế đó, thậm chí còn không xê dịch đi đâu.

“Trăm nghe không bằng một thấy! Em cứ thử thì biết!”

Hiểu Hiểu kiên quyết không tin, nghe theo rồi bò lên giường, giữ một khoảng cách nhất định với anh rồi nằm xuống.

Giường không lớn nhưng đủ cho hai người. Chờ cô nằm xuống rồi, Nếp và Vùng không chen lấn nữa, ngoan ngoãn đi xuống, ngủ dưới chân giường.

Lúc hai người nằm ngửa rất yên lặng, một lúc sau đổi sang nằm nghiêng. Vì thể trọng nên chỗ Khang Hi nằm lõm xuống, còn Hiểu Hiểu nhẹ hơn anh, nằm lên mà giường không trũng, nên hai người một cao một thấp, ở giữa xuất hiện độ dốc. Cô không nhúc nhích, chằm chằm trượt qua, lăn thẳng vào lồng ngực anh.

“Nhìn xem! Tôi nói gì há?” Khang Hi dùng tay chống đầu, nghiêng người nhìn cô, “Là tự em dán tới nhé!”

Hiểu Hiểu lúng túng đến mức mặt đỏ rần, lại quay về vị trí cũ, chẳng bao lâu lại lăn qua.

Anh cười nói: “Hiểu Hiểu, phải thuận theo ý trời đi, không chống được lực hút trái đất đâu.”

“Đây không phải lực hút trái đất, rõ ràng tại anh cao to thì có. Ai bảo anh cao to đến thế!”

“Em phải hỏi ba tôi ấy!” Di truyền là một môn khoa học rất sâu sắc, ba thế nào thì anh như thế, không lựa chọn được.

Hiếu Hiếu: “...”

Không nói được lời nào, đành phải quay lưng.

Anh lấy ngón tay chọc vào lưng cô, “Quay lưng lại thì sao em nghe tiếng tim đập!”

Cô nghiêng rặng, tại sao lúc nào mình cũng phải phụ thuộc vào anh thế này...

“Ồ, vậy tôi mở cúc áo nha...” Khang Hi vô si, bắt đầu mở cúc áo.

Mặt Hiếu Hiếu đỏ ửng nói: “Không được cởi đồ!”

“Mở cúc thôi mà, đâu phải cởi đồ!”

Cô không dám nhìn cơ ngực trắng trẻo kia, đành ngẩng đầu trừng anh, “Anh chơi xấu!”

“Đâu có chơi xấu, phục vụ chuyên nghiệp còn gì. Em xem, ngày nào tôi cũng...”

Lại sắp khiến tai người khác mọc kén rồi đấy. Cô không nói lời nào, vội vàng dán người vào lồng ngực anh, nghe tiếng tim anh đập rồi ngủ, ngủ rồi không thấy bằng nhằng nữa.

Trước khi chìm vào giấc mộng, đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện rất quan trọng... Hai người ngủ chung như vậy có thích hợp không?

Sau này anh có bạn gái thì phải làm sao? Biết giải thích quan hệ giữa cô và Khang Hi cho bạn gái của anh thế nào đây?

Bạn thân?

Máy ru ngủ?

Chó bảo mẫu?

Nhân viên phục vụ tại nhà?

Người giúp việc?

Oái... vì sao cô lại có linh cảm rằng chuyện này chắc chắn sẽ khiến hai người họ chia tay.

Thôi được rồi, nếu sau này vì cô mà anh không tìm được bạn gái, cô đền anh vậy.

Sáng hôm sau, Khang Hi dậy sớm hơn cả cô. Vừa mở mắt không nhìn thấy khuôn mặt của anh nên Hiếu Hiếu không bị hù dọa. Có điều chắc chắn rằng anh không nói cho cô biết, vì muốn lên hôn chào buổi sáng một cái, còn hôn những hai cái mà kết quả suýt nữa anh không kiềm được, phải vội vàng rời khỏi giường để làm bữa sáng, phân tán chú ý.

Hiếu Hiếu ngủ một đêm ngon giấc, tỉnh lại thấy anh đã rời giường, ngẩn ra. Từ lúc nào mà người này lại ngoan như vậy? Thế nhưng trong lòng lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó, tâm tình hơi phức tạp. Ày mà cô cũng không nghĩ nhiều, lấy quần áo rồi vào nhà vệ sinh để đánh răng rửa mặt.

Lúc súc miệng, cô phát hiện môi mình hơi sưng, sờ vào còn hơi đau đau nữa, hình như bị trầy da. Kì lạ quá, chẳng lẽ lúc ngủ đã tự cắn phải ư?

May mà không sưng dữ lắm, vốc nước lạnh qua là đã đỡ nhiều rồi.

Cô thay đồ xong, thấy Khang Hi đang trong bếp nghịch com trưa mãi, nghĩ đến chuyện hôm nay phải đến đại học, mang hộp com thì sẽ không tiện. Hiếu Hiếu định ăn ngay nói thật, thế nhưng con người này có tiền án tiền sự, nếu anh mà biết thì chắc chắn sẽ bám theo như cái đuôi, đến lúc đó, ‘thiên hạ đại loạn’! Là sĩ quan huấn luyện của đội đặc công, cô không thể mang thêm phiền phức tới cho cảnh sát. Lời vừa đến miệng lập tức rút về.

Lúc ăn sáng, Hiếu Hiếu phát hiện, bình thường Khang Hi hay nói liên tù tì, thế mà sáng nay lại im thin thít, cả buổi trời mà không nói tiếng nào. Sớm đã quen có anh lải nhải, nay thình lình im lặng như thế, ngược lại cảm thấy không được tự nhiên.

Hiếu Hiếu không kiềm được mà hỏi: “Sao không nói gì cả?”

Khang Hi nhìn trộm cô một cái, tầm mắt lượn lờ quanh đôi môi màu anh đào của Hiếu Hiếu. Sáng nay hôn hơi dữ, sau này nhất định phải chú ý mới được. Anh háng giọng, bảo: “Ngủ không nói, ăn không nói!”

Chẳng qua vì trong lòng chột dạ, đang tự kiểm điểm đó thôi.

Cô lờm anh, “Bớt đi!”

Cái gì mà ngủ không nói ăn không nói. Khang Hi nói câu này chẳng hợp tí nào, anh còn lảm nhảm nhiều hơn Đường Tăng đọc kinh ấy chứ.

“Hôm qua ngủ không ngon!” Anh tùy tiện tìm một lí do, giọng điệu có vẻ hơi khó chịu,

Đâu phải chỉ tối qua mới không ngủ ngon đâu, từ lúc ở nhà cô thì anh đã không được ngon giấc rồi. Vừa đến nửa đêm là muốn thành sói, thế nhưng cô bé quàng khăn đỏ này lại chẳng cho anh một cơ hội nào.

“Gặp ác mộng à?” Những người nhát gan xem phim kinh dị xong thường gặp ác mộng, cô cứ tưởng anh cũng vậy, “Để xem lần sau anh có dám xem phim kinh dị nữa không nhé. Tự làm khổ mình.”

Khang Hi uống ngụm sữa, thâm bất cười. Lớn thế này rồi nhưng anh thật sự chưa bao giờ gặp ác mộng cả, chỉ là gần đây cứ hay bị mộng xuân, tiếc là không có cơ hội thực hiện. Nay Hiểu Hiểu đã hỏi như vậy, anh cũng tiện thể lấy đó làm lí do.

“Ai ngờ bộ phim ấy lại ám ảnh đến vậy, rõ ràng đã phạm luật!”

“Phim mà thôi mà, già cả đấy, anh tự dọa mình thôi!” Rõ là nhát gan, thế mà còn cố gắng viện cớ.

“Em không thấy con ma nữ đó đáng sợ lắm à? Cứ nói tới hai chữ ma nữ là tay chân tôi liền run cầm cập!” Để chứng minh mình không nói dối, tay cầm đĩa của Khang Hi run lên thật, “Tôi cũng biết là giả, nhưng tục ngữ nói rất đúng, thà tin có còn hơn không!”

Hiểu Hiểu chỉ thấy nên khuyên anh một chút, không nên để anh tự dọa mình đến nỗi sinh bệnh.

“Thật ra các phim kinh dị đều giống nhau cả. Hầu hết phim kinh dị đều về ma nữ cả, bọn họ thích mặc váy trắng hoặc đỏ, trang bị tiêu chuẩn là tóc dài, sắc mặt trắng bệch, có thêm thì cũng chỉ là mắt ri máu, ngón tay khô quắc mà thôi. Nguyên nhân cái chết thì nghìn phim như một. Vì tình mà chết, còn không thì bị người cưỡng hiếp, bị nam chính phản bội, mục đích muốn báo thù cánh đàn ông. Các cách xuất hiện gồm nói nhại, hoặc đứng lộn đầu, hù cho anh giật mình, hoặc có thể sẽ cúi đầu giấu mặt khoe mái tóc dài đen nhánh, từ từ bò tới phía anh. Cứ theo khuôn thức cố định này thôi đã viết được ba, bốn kịch bản. Lại nói, cây ngay không sợ chết đứng. Nếu anh không bắt nạt phụ nữ, bọn họ chẳng tìm tới anh đâu!”

Ma nữ người ta cũng có đạo đức nghề nghiệp chứ, chỉ tìm người đã bắt nạt mình thôi.

Khang Hi nghe mà sùng sốt. Không hổ là chuyên gia Tâm lý học tội phạm, không chỉ người mà cô còn phân tích được cả tâm lý của quỷ nữa.

Hiểu Hiểu lại tiếp: “Bình thường ma nữ thích những nơi có bóng râm, chẳng hạn như trong tủ âm tường, trong chăn, hễ thấy ánh sáng là chết ngay. Bọn họ cũng có bệnh hay đi nhỏ nữa, mỗi lần đi toilet là sẽ thấy bọn họ, lại còn thích soi gương với người, anh thấy có ngốc không! Trung Quốc có câu châm ngôn, người gặp quỷ sợ ba phần, quỷ gặp người sợ bảy phần. Nói cho cùng, quỷ sợ người hơn ấy chứ! Một sinh vật ngu ngốc, đáng yêu như thế, anh hoàn toàn không có lý do gì để sợ bọn họ cả!”

Khang Hi ngửa đầu nhìn trời, dùng những miêu tả như ngu ngốc, đáng yêu, không biết nếu có ma nữ thật, mấy cổ nghe được có khóc không!

Rốt cuộc là an ủi hay cạnh khỏa anh vậy?

Nói cho cùng là cô đã xem bao nhiêu phim kinh dị mới tổng kết được thế này? Hiểu Hiểu chưa dứt lời mà Khang Hi đã nổi giận.

Hiểu Hiểu cũng để ý mọi thứ, chỉ không để ý mỗi mình anh!

“Anh có nghe tôi nói không vậy? Nhìn trần nhà làm gì?”

Khang Hi cau có lườm cô, “Tôi bị sái cổ!”

“Bị sái cổ? Đau lắm à? Tôi xoa bóp cho anh nhé?”

Thế nghe còn được, phải xoa bóp cho anh chứ. Hầu hạ Hiểu Hiểu lâu vậy rồi, cũng nên để cô chăm sóc anh một lần.

“Anh thả lỏng trước đã, tôi dùng lực là sẽ khỏe liền thôi!” Cô là một tay có nghề đối với mấy việc bị thương cơ khớp thể này đây.

Hiểu Hiểu dùng tay chà nóng, lấy ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út và ngón út của tay phải đặt lên huyệt Bối trắc, massage cho anh, thủ pháp dịu dàng. Khang Hi tỏ ra rất hưởng thụ, híp mắt lìm dim.

“Dễ chịu không?”

“Dễ chịu!” Rõ là thiên đường của nhân gian.

Cô lại dùng ngón cái bấm vào huyệt Nội quan, “Có thấy nhói không?”

Chả đâu đốn gì, trong lòng ngọt lịm.

Có điều cô hỏi như vậy, chắc vì những người bị sái cổ hay đau ở đây, “Có, đau lắm!”

Cơ hội hiếm có, phải để cô chăm sóc nhiều hơn một chút.

“À, vậy thì thật anh không tốt, có vẻ hơi yếu, phải bồi bổ!”

Nháy mắt, mặt Khang Hi đen thui, “Bị sái cổ thì liên quan gì đến thận?”

“Khí hư hàn lương mới dễ bị sái cổ, đương nhiên có liên quan tới thận rồi!” Trên lý thuyết Đông y có miêu tả rất kĩ rồi mà.

Rõ ràng đang nói anh... không được!

Khang Hi hừ lạnh: “Có thể không hư được à?”

“Hả?”

Anh quay đầu, mặt thối như cục đá hổ xí, “Ngày nào cũng nín như thế, không hư mới lạ! Nếu mà nhịn tiếp thì thể nào linh kiện cũng rỉ sắt hết!”

Cũng có lí do mới hư chứ bộ.

Nguyên nhân căn bản vì THIẾU – LUYỆN – TẬP!

Hiếu Hiếu: “...”

Có phải cô giẫm phải quả mìn nào rồi không?

Ăn cơm sáng xong, Hiếu Hiếu bung hộp com nặng trĩch, chuẩn bị rời khỏi nhà. Lúc Khang Hi ra tiễn, mặt vẫn còn quạu quọ.

“Tôi đi nhé!”

Anh hừ mũi, mặt vẫn cau có.

Hiếu Hiếu đỏ mồm hỏi, chỉ nói anh thận yếu thôi mà, có gì phải tức giận đến vậy. Đàn ông đúng là đàn ông, chỉ toàn so đo trong những chuyện này thôi. Biết tính anh mau giận mau nguôi, cô cũng không để ý, tránh anh lại càng quạu hơn.

Nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã trễ mười phút rồi, không thể dây dưa lâu hơn được nữa, vội vàng lên đường.

Trường đại học cô tới khá xa, đi xe hết ba mươi phút, cách khu Bắc đại học Khôn Hoa hai con đường, là một trường đại học nghệ thuật của nữ. May mà trên đường không bị kẹt xe, nên cuối cùng cô cũng đã đến đúng giờ.

Vì là trường đại học cho nữ, không có nam sinh, thế nên nhà trường đã phái vài thầy giáo thể dục đến giúp cô. Buổi học khá thuận lợi, còn tan sớm mười phút. Có lẽ vì làm mẫu với thầy giáo nên hơi tiêu hao thể lực, cảm thấy khá đói bụng. Hiếu Hiếu vừa định tìm một chỗ để ăn trưa thì mới sực nhớ mình để quên hộp com trên xe, thế là vội vàng chạy tới bãi đỗ.

Bãi đỗ xe lộ thiên, mặt trời tháng sáu lại rất độc. Xe cô phơi nắng suốt hai tiếng đồng hồ, nhiệt độ trong xe lên tới 60 độ là ít, như một cái lò nướng cỡ bự. Vừa mở hộp ra nhìn, món bánh sữa chiên Khang Hi chuẩn bị cho cô đã thành một thứ như bùn.

Bữa trưa của cô đã tiêu tùng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Vô Tình Gặp Tàn Viên

Hiếu Hiếu tìm một toilet gần nhất, rửa hộp com, sau đó lại mang về xe, suy nghĩ không biết nên giải quyết bữa trưa của mình thế nào?

Bây giờ mà quay lại đội đặc công thì canteen cũng đã đẹp, về cũng như không, tuy Khang Hi standby chờ sẵn ở nhà 24 tiếng đồng hồ một ngày, thế nhưng về như thế thì chắc chắn sẽ lộ chuyện cô đến trường đại học giảng dạy mất thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể dựa vào bản thân.

Canteen của đại học Nghệ thuật không xa bãi đỗ xe lắm, đi thẳng một đường là tới, có điều tiếc là cung không đủ cầu, khi cô tới nơi thì đã không còn món gì nữa. Nếu như trước đây thì chẳng ảnh hưởng gì cả, nhưng dạo này cô được Khang Hi nuôi tốt quá, không ăn một bữa thì liền đói phát hoảng.

Hiếu Hiếu nghĩ ở đây không xa đại học Khôn Hoa, lúc Tề Cách Cách có dẫn cô tới khu bán đồ ăn vặt gần đó, có món cá viên chiên mà cô nhớ mãi không quên, vừa vận hôm nay lại có cơ hội này.

Ra khỏi cổng trường, dựa vào khả năng cảm nhận phương hướng rất tốt của mình, đi tới con đường bán đồ ăn vặt, nhanh chóng tới nơi. Con phố bán đồ ăn vặt buổi trưa có vẻ quanh quẽ hơn nhiều so với sự náo nhiệt buổi tối, có điều mấy anh chàng giao hàng trông khá bận rộn, xe máy điện đi đi về về trong con hẻm nhỏ như thôi đưa.

Hiếu Hiếu tìm lại được quầy bán cá viên chiên, mua hai xâu, một phần bánh kẹp, mới làm nên hơi nóng không thể ăn được ngay, thế nên cô xách túi đồ ăn để tìm một nơi vắng vẻ nào đó để giết thời gian. Vừa đi được mấy bước thì trước mặt lại xuất hiện mấy quả táo xanh, lần thẳng tới đầu ngón chân cô.

“Thật ngại quá, xin lỗi cô!” Giọng nói dịu dàng áy náy vang lên, đi từ xa tới.

Hiếu Hiếu nghe thấy giọng nói, đưa mắt nhìn lên, một người phụ nữ trung niên đang đi về phía này, túi nylon trong tay bị rách, từng trái táo rơi ra, lần đầu về trước.

Cô biết người phụ nữ này, chính là bà chủ của quán lẩu nọ – Tần Viện.

Di ấy vẫn như lần gặp gỡ đầu tiên, ăn mặc rất hợp người, búi tóc qua một bên, trông rất tao nhã duyên dáng, thế nhưng lại bị vết sẹo trên mặt phá hủy mất một nửa phong thái. Vết sẹo ấy không hề dữ tợn tí nào, thế nhưng dưới ánh mặt trời trông càng rõ rệt hơn bao giờ hết, thì thoảng người qua đường cứ liếc đi một cái, có kẻ lại xì xào bàn tán. Ấy nhưng đi lại hoàn toàn không màng tới, coi như trên mặt mình chẳng hề có vết sẹo nào, vừa ngồi xỏm để nhặt táo, vừa dịu dàng nói xin lỗi với những người qua đường khác.

Hiếu Hiếu thấy tiệm bán tạp hóa không xa có bán túi vải bảo vệ môi trường, đi tới mua một cái, nhặt những quả táo rơi trên đường bỏ vào, nhặt xong thì đưa túi cho Tần Viện.

Tần Viện chậm chậm ngẩng đầu lên, hình như mắt hơi hoe hoe đỏ, cũng nhận ra Hiếu Hiếu nhưng không dám chắc chắn, “Cô giáo Đoan Mộc?”

“Gọi tôi Đoan Mộc là được rồi.”

Di nhận túi vải, chậm khước mắt, nở nụ cười rất đẹp, “Cảm ơn cô giáo!”

“Đừng khách sáo!” Hiếu Hiếu thấy di cứ dụi mắt, lại nói: “Di cần khăn giấy không?”

“Không sao đâu, có bụi rơi vào mắt thôi, chờ chút nữa là ổn rồi!” Tần Viện vội vàng bỏ hết những quả táo đã nhặt vào trong túi, túi nhanh chóng phồng to, Hiếu Hiếu lại nhặt giúp hai quả khác.

Di vừa cảm ơn vừa tiếp: “Chỉ trách tôi tham quá, mua hơi nhiều, bà chủ tiệm lại vừa dùng hết túi nylon, chỉ còn mỗi cái này. Cứ tưởng là gần, ráng một thì không sao, không dè chưa được nửa đường thì túi rách mất, may mà gặp được cô giáo. Túi này bao nhiêu vậy, tôi trả tiền lại cho cô!”

“Không cần đâu! Túi này chẳng đáng bao nhiêu cả, đi cứ lấy mà dùng.”

Di vội vàng lắc đầu, “Thế sao được, không bằng cô giáo và tôi cùng về quán, tôi mời cô giáo một ly cà phê. Tôi cắt táo xong thì sẽ trả lại túi cho cô giáo. Đúng rồi, cô đã ăn trưa chưa?”

Hiếu Hiếu định nói không cần thì di đã đưa mắt nhìn mớ đồ ăn vặt trong tay cô, mắt mày đầy vẻ thân thiện bảo: “Xem ra là chưa ăn, vậy không được đâu. Vừa đi vừa ăn hại dạ dày lắm, cứ tới tiệm của tôi ngồi một chút, ăn xong rồi hãy đi. Trời lại nóng như vậy, cẩn thận coi chừng bị trúng nắng.”

Tần Viện quả là một người phụ nữ rất dịu dàng, giọng nói mềm mại như rót mật vào tai, Hiếu Hiếu nghĩ mình cũng đang muốn tìm một chỗ nào đó để giết thời gian, tránh về sớm quá bị Khang Hi phát hiện ra manh mối, thế nên cũng đồng ý.

“Vậy xin phiền di.”

Di cười nói: “Không phiền, không phiền một chút nào!”

Về quán ăn, Tần Viện đặt túi táo lên quầy, “A Mỹ ơi, cắt táo vào tủ đi!”

Cô bé phục vụ khoảng chừng hai mươi tuổi tên gọi A Mỹ đang đứng trước quầy, nhìn thanh tú nhưng làn da hơi thô ráp, không trắng lắm, bện hai bím tóc, trông như từ quê lên. Cô bé nhìn thấy một túi đầy táo, chu miệng nói: “Di Tần, sao di mua nhiều táo xanh thế, ăn hết không ạ?”

“Rẻ mà!”

“Rẻ thì cũng không thể mua như vậy được, rõ ràng là di đang phí tiền thì có.” Cô bé ôm túi táo mà khuôn mặt tỏ ra rất đau lòng, như thể tổn tiền của mình.

“Em nói nhiều quá đấy, không thấy có khách tới à, mau mang thực đơn cho khách đi.” Có một nữ phục vụ khác từ trên xuống, cũng khoảng hai mươi tuổi, trông có vẻ dịu dàng hơn A Mỹ một chút, thắt tóc hai bên, nom rất thật thà chất phác, cười híp mắt gõ nhẹ vào đầu A Mỹ, “Đưa táo cho chị, trông em có nhiều đây sức, dọn một cục gạch thôi cũng có khi tự làm dập chân.”

A Mỹ sờ đầu, le lưỡi với chị, “Đó là vì chị ăn ngon miệng, một bữa ăn tối ba chén cơm đó chứ.”

“Em thèm đòn phải không!!”

Tần Viện đứng bên cạnh cười nói: “Hai con đừng đùa giỡn nữa, để người ta thấy thì còn ra gì, mau đi đón khách đi.”

“Dạ!” A Mỹ đáp, quay sang hỏi Hiểu Hiểu, “Chào chị, chị muốn uống cà phê gì?”

Tần Viện vội nói: “Đừng tính tiền cà phê cô ấy, dì mời khách thôi. Lúc về táo rót đầy trên đường, may mà có cô ấy giúp, để dì tới nói chuyện với cô ấy.”

Dì bảo Hiểu Hiểu ngồi xuống, lấy một thực đơn được thiết kế rất đẹp, “Cô giáo xem thử đi, thích uống gì?”

“Latte vậy.”

“Được!” Dì lấy thực đơn về, quay đầu ngọt ngào nói với cô bé phục vụ, “Tiểu Lệ, một li Latte, thêm một phần bánh Mont Blanc nhé!”

“Không cần đâu, tôi đã mua bữa trưa rồi!”

“Cô giáo đừng khách khí, một phần bánh thôi mà, có bao nhiêu tiền đâu!”

Tiểu Lệ dạ ran, nhanh nhẹn bắt tay vào làm cà phê sau quầy, động tác rất chuyên nghiệp.

Tần Viện lại nói, “Cô giáo ngồi tạm một chút, tôi đi rửa mặt đã.”

“Không sao, đừng lo cho tôi.” Hôm nay Hiểu Hiểu được ăn không uống không, đã thấy đủ lắm rồi.

Chờ Tần Viện đi rồi, Hiểu Hiểu nhìn một vòng xung quanh. Những mô hình kiến trúc được bày trong tủ khiến cô cảm thấy rất thích thú, lại nhớ Cách Cách có nói các mô hình này đều là tác phẩm của chủ tiệm trước đây, mở ra cho sinh viên kiến trúc trường đại học Khôn Hoa. Cứ tưởng chỉ là một góc đọc sách, không dè còn kinh doanh bán cà phê.

Lúc này, trong tiệm không có khách, dù mấy mô hình kiến trúc chiếm không ít chỗ, thế nhưng trông rất rộng rãi. Cô xem qua, phát hiện chúng đều là những kiến trúc nổi tiếng của thành phố Thượng Hải. Trong những bản thảo trên tường, còn có một công trình nổi tiếng nhất Thượng Hải – Tháp truyền hình Tam Hoàn, chữ kí dưới góc phải là Tần Dương.

“Thưa quý khách, Latte của chị đây!” Tiểu Lệ bung cà phê từ từ đi tới, thấy Hiểu Hiểu đang mê mẩn ngắm nghía bèn giới thiệu: “Đây đều là bản gốc những tác phẩm của thầy Tần đây, chỉ có chỗ em mới có.”

“Thầy Tần?”

“Dạ, thầy Tần là cha của dì Tần tụi em, chỉ là ba năm trước đây đã qua đời vì bệnh.”

“Thì ra là vậy, thảo nào những mô hình và bản thảo này được bảo quản tốt đến thế.”

“Chị cứ dùng từ từ, bánh Mont Blanc được mang tới ngay đây!”

“Cảm ơn em!”

Hiểu Hiểu nhấp một ngụm cà phê, mùi vị rất đặc trưng, chắc chắn đã pha với tỉ lệ 1 phần cà phê Espresso + 1,5 phần sữa nóng + 0,5 phần bột sữa. Cô liếc mắt nhìn cả viên chiên mình mua.

Cá viên cà ri ăn kèm cà phê, sự kết hợp này kì lạ quá, để mang về làm món phụ cho bữa tối vậy.

Bánh kẹp và sandwich thì may ra, có thể miễn cưỡng dùng chung với cà phê.

Một lát sau, Tiểu Lệ mang bánh Mont Blanc tới, tranh trí đơn giản, ném trong miệng thấy lạnh lạnh, vị hạt dẻ và vanilla thơm nồng trong miệng, thế nhưng lại không quá ngọt, là vị mà cô rất thích.

Reng reng...

Điện thoại trước quầy đột nhiên reo vang, A Mỹ bận làm cà phê không thể buông tay, Tiểu Lệ đang lau bàn phải vội vàng chạy tới.

“Xin chào, tiệm cà phê Trúc đây ạ...”

Giọng nói ngọt ngào chào hỏi vừa vang lên, không biết điện thoại nói gì mà sắc mặt Tiểu Lệ trắng nhợt, vành mắt đỏ ửng.

“Sao vậy?” A Mỹ quay đầu hỏi.

Tiểu Lệ lắc đầu, từng giọt nước mắt rơi xuống là chảy.

“Chị nói đi, đừng khóc mà!” A Mỹ đặt mọi thứ xuống, kéo chị vào trong một góc, “Có phải không tìm được hay không?”

“Ừ!” Tiểu Lệ gạt đầu, càng khóc dữ hơn, “Dù tên giống nhau, nhưng... nhưng mà không phải...”

A Mỹ nghe vậy, cũng tỏ ra rất khổ sở, an ủi: “Lần này không được thì còn lần sau, chắc chắn sẽ tìm được mà.”

“Đã hai năm rồi, cách gì cũng thử, khó khăn lắm mới có một tin tức...” Chị nức nở, “Em xem liệu có như người khác nói hay không, là do số chị không tốt.”

“Giờ mà mệnh không tốt, chị đừng nói vậy, mệnh không tốt cũng vì bị những kẻ đó hại thôi!” Nói xong, mắt A Mỹ cũng đỏ ửng, nước mắt rung rung trong hốc mắt, khuôn mặt đầy vẻ thù hận, “Nhiều nghề kiếm tiền vậy không làm... lại... lại...” Chưa nói hết, cô bé cũng òa khóc theo.

“Em xem em kìa, người ta khóc, em cũng khóc à!”

A Mỹ lau nước mắt, “Em khó chịu!”

“Khó chịu gì? Em còn có một anh bạn trai tốt, người ta đang chờ để cưới em cơ mà!”

“Bây giờ mà chị còn chọc em à! Không phải đã nói rồi sao, trước khi tìm ra thì em sẽ không kết hôn, thế nên chị có em, hai chúng ta cùng cố gắng thì nhất định sẽ tìm được, nếu không tìm được, chúng ta còn đi Tần! Vậy mà chị không để em khuyên đi Tần, chị xem lần nào đi ấy về cũng mua nhiều táo đến vậy, rõ ràng là bị mụ yêu bà kia lừa mà.”

Tiểu Lệ khóc òa: “Mụ yêu bà gì chứ, đi Tần thấy bà ấy đáng thương nên muốn giúp đỡ một chút thôi!”

“Bà ấy có tay chân, lại mở một quầy bán trái cây còn gì, không phải có thể kiếm tiền đó à, sao cứ muốn đi Tần trợ cấp suốt chứ. Em thấy bà ta đúng là một mụ dở người, một tiệm trái cây đang hoàng vậ mà chỉ bán táo.”

“Bà ấy cũng nhiều tuổi rồi, đầu óc không tốt, lại không có con gái, rất đáng thương. Em đừng tính toán quá.”

Mắt A Mỹ đỏ ửng, trừng chị, “Chị chỉ toàn nói giúp đi Tần thôi. Có biết lời thật mất lòng không?”

Tiểu Lệ vội vàng chấp tay: “Được rồi, lần sau chị nhất định sẽ giúp em khuyên đi ấy.”

“Chị nói đấy, đừng có mà mềm lòng!” A Mỹ thút thít, “Thôi, đừng khóc nữa, lát nữa đi Tần thấy thì lại càng lo cho chúng ta.”

Hai người thì nhau xóa vệt nước mắt trên mặt đối phương, lúc này mới có vẻ hoạt bát hơn, kéo nhau rời khỏi góc phòng.

Tần Viện xuống lầu thấy hai cô gái đang khóc đỏ mắt, cũng nhận ra gì đó, nhưng đi chẳng hỏi han gì, đi thẳng tới trước quầy, “Tiểu Lệ, hôm nay không có nhiều khách, con về trước đi.”

“Như thế sao được, hôm nay đến lượt con làm ca tối, nếu con đi rồi thì sao một mình A Mỹ làm xuê. Em nó vụng tay vụng chân, lần trước còn làm đổ thức ăn nữa kìa.”

Buổi tối trong tiệm khá đông, bây giờ đã về chiều, có muốn thay ca cũng không kịp nữa rồi.

“Con bé ngốc này, không phải còn đi hay sao?” Tần Viện mở thanh chắn trước quầy để đi vào, “Trong lòng không thoải mái cũng đừng kiềm nén, cứ về nhà cho thoải mái, đừng làm gì cả, ngủ một giấc là khỏe ngay thôi. Rồi chuyện gì cũng đâu vào đó, ngày mai trời lại sáng.”

Vành mắt Tiểu Lệ lại ửng đỏ, “Đi Tần... con...” Chị không nói tiếp, bối rối quay mặt đi, cố gắng kiềm nén nước mắt.

Tần Viện vén tóc mái chị, “Đừng nói gì hết, đi hiểu cả mà, mấy đứa sợ đi lo nên giấu đi. Cứ yên tâm đi, đi Tần đã bao nhiêu tuổi rồi, muối đi ăn còn nhiều hơn gạo mấy đứa con ăn nữa là. Chỉ thiếu một người thôi, đi lo được.”

A Mỹ ở bên cạnh khuyên: “Nghe đi Tần đi, em đảm bảo không làm đổ khay đâu, lần đó chỉ là ngoài ý muốn thôi mà. Còn nữa, lớp bỏ tức sắp thi rồi đó, không phải chị cứ lo mình không đậu nổi sao bây giờ đi Tần cho chị nghỉ, còn không mau về nhà lo ôn đi, đừng để đến lúc đó thì rớt rồi khóc nhè à nha.”

“A Mỹ nói đúng đấy, con về nhà ngủ một giấc, tỉnh dậy thì bật đèn học đi, thi được thành tích tốt thì chẳng còn gì bằng!” Tần Viện lau vệt nước mắt trên gò má chị, “Đừng khóc nữa, có gì mà khóc, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chỉ cần kiên trì thì nhất định sẽ tìm được thôi. Thôi được rồi, mau về đi, đừng ở đây nữa. Người gì mà to thế, chật quá đi mất.”

Tiểu Lệ bị đi đùa thế, giậm chân thật mạnh, “Đi Tần à, con không mập!”

“Ừ, không mập, tròn trĩnh! Hải lòng chưa! Trông con này, mau mau, nhanh đi rửa mặt đi, khóc như mặt mèo!” Di đeo tạp dề vào, đẩy Tiểu Lệ đi, sau đó liếc mắt nhìn danh sách các món mà khách gọi, đi tới trước máy pha cà phê, xay hạt rất thành thạo, “A Mỹ, đánh bọt sữa đi con.”

“Dạ làm liền!”

Tiểu Lệ chậm khước mắt, cảm kích nhìn Tần Viện, nhào tới ôm đi, “Dì Tần, dì là người tốt nhất trên đời.”

Tần Viện đang bận, cười bảo: “Đừng có nịnh bợ, dì không để con nghỉ không đâu, sẽ trừ ngày nghỉ vào lương cả đấy.”

Chị vẫn ôm đi thật chặt, “Dì nói gì thì là cái đó, con nghe theo dì tất.”

“Đã lớn rồi mà còn làm nũng nữa, mau về đi. Trên đường phải cẩn thận một chút, đừng ăn mì gói, không tốt cho sức khỏe, xuống bếp lấy mấy miếng điểm tâm đi, đói bụng thì hâm lại ăn.”

Tiểu Lệ nín khóc mỉm cười: “Ăn bánh kim ti được không dì?”

“Nói sẽ trừ tiền là con liền chọn món mắc nhất, không biết xấu hổ!”

Chị nhăn mũi, khuôn mặt tròn trĩnh trông càng đáng yêu hơn, “Con thích bánh kim ti mà thím ba làm nhất, vừa mềm vừa ngọt.”

Tần Viện lấy ngón tay chỉ vào trán chị, “Được rồi, sợ con thật, đi xin thím ba đi.”

Tiểu Lệ cứ dụi vào người dì như con heo nhỏ, “Cảm ơn dì Tần!”

A Mỹ nghe thấy có bánh kim ti, cũng thấy thèm theo, “Chị lấy cho em một cái nữa nha, em để tối ăn khuya.”

Trong sóng mắt Tần Viện đầy ấp yêu thương, hai cô bé này như con của dì vậy, “Được rồi, có cả! Nhìn hai đứa tham ăn tụi con, cứ ăn thế này thì chắc dì phải nói rộng cái quầy này thôi.”

Ba người lại cùng cười, Hiểu Hiểu ngồi gần nhất, không có việc gì làm, đều thấy hết mọi sự. Trong xã hội này, gặp một người chủ hiểu ý, lại quan tâm chăm sóc người khác thì rõ là quý hiếm, chỉ tấm lòng này thôi cũng quý lắm rồi.

Tình thần Tiểu Lệ phấn chấn hẳn, chạy lên lầu rồi nhanh chóng mang một hộp điểm tâm xuống, trong miệng vẫn còn ngậm một cái khác. A Mỹ vừa thấy liền muốn lấy đi, Tiểu Lệ nói gì cũng không cho, cười tít mắt ăn sạch, tranh thủ thấy cô bé tức tối, vội vàng chạy ra khỏi cửa, A Mỹ muốn đuổi theo cũng không được.

Chờ chị đi rồi, Tần Viện lại rót một li cà phê khác cho Hiểu Hiểu.

“Xem tôi này, nhiều chuyện quá, bỏ quên cô giáo.”

“Không sao đâu, tôi ngồi cũng lâu, sắp đi rồi!” Hiểu Hiểu nhìn li Macchiato hạt dẻ trên bàn, thấy mình đã uống không của người ta một li, sao lại không biết xấu hổ uống thêm li nữa, vội nói: “Ly này bao nhiêu, tôi gửi tiền cho đi!”

“Không cần, không cần đâu, cà phê chỗ tôi rẻ thôi, không ngon như bên ngoài, cô giáo thích là mừng rồi, không cần trả tiền đâu!” Dì để A Mỹ dọn li không đi, sau đó dịu dàng ngồi xuống đối diện Hiểu Hiểu, “Bánh ngọt có vừa miệng không.”

Hiểu Hiểu khen thật lòng: “Rất ngon, ngọt mà không ngấy, vị hạt dẻ cũng rất đậm đà.”

“Khách sáo quá, tôi cũng học theo người ta thôi!” Dì khiêm tốn bảo.

“Dì có lòng rồi.”

“Làm ăn phải thế mà. Đừng rồi, tôi có nghe Cách Cách nói, cô giáo là đặc công?”

Hiểu Hiểu sửa lại: “Không phải, là sĩ quan huấn luyện, huấn luyện cho đặc công!” Cô nằm trong nhóm giáo quan, không có cảnh hàm, thế nên rất dễ nhầm lẫn.

“Thật ra tôi cũng không hiểu lắm, chỉ thấy cô giáo thật là giỏi. Đầu phải ai cũng làm sĩ quan huấn luyện được.”

“Chỉ là một công việc mà thôi, không giỏi giang gì đâu.”

“Vậy cô giáo định dạy võ cho Cách Cách và Tiểu Mẫn thật sao?”

Chả cần hỏi cũng hiểu tại sao đi biết chuyện này, chắc chắn là từ cái miệng rộng của Cách Cách mà ra.

“Bảo hai cô bé học võ thì khó lắm, qua tuổi thích hợp rồi. Tôi chỉ dạy em nó thuật phòng thân thôi, cái này thực dụng hơn.”

“Thuật phòng thân, khó học không?”

“Sao vậy, dì cũng có hứng thú sao?”

Di vội vàng xua tay, “Tay chân tôi cũng già cả rồi, sao học được, eo cũng cứng đờ cả ra. Tôi chỉ muốn hỏi một chút, vì bên cạnh thấy ít cô gái nào lại học thứ này.”

Hiều Hiều nhún mày: “VẬY là di thấy học cái này không tốt?”

Tần Viện lắc đầu: “Nào có, tôi rất ủng hộ con gái học cái này, đây là chuyện tốt mà. Chỉ là...” Di dừng lại một chút, đôi mắt sắc sảo nhìn Hiều Hiều, “Không biết cô giáo định dạy ở đâu?”

Câu hỏi này hơi bất ngờ, di hỏi thế là có ý gì?

“Chuyện này vẫn chưa được quyết định, cũng không biết hai cô bé kia có kiên trì hay không! Luyện võ không đơn giản như nói miệng không chịu khổ thì chẳng học thành!”

Tần Viện nghe thế, hai mắt sáng ngời, trông có vẻ rất hưng phấn, “Cô giáo chưa nghĩ ra, vậy tôi có chuyện muốn thương lượng với cô giáo được không?”

“Di muốn nói gì?”

“Sau quán tôi có một cái sân, bình thường tôi cũng hay dọn dẹp, trồng cỏ. Tuy diện tích không lớn nhưng cũng rất thoải mái, hai ngày trước tôi còn tìm thợ để làm một bộ bàn ghế đá. Nếu cô giáo đồng ý, có thể dạy hai đứa nhỏ trong sân sau, vừa yên tĩnh lại có chỗ nghỉ ngơi, tập trên bãi cỏ cũng không sợ bị thương, cô giáo cứ suy nghĩ đi được không?”

Hiều Hiều sùng sốt, không ngờ di lại nói vậy, ngờ ngác như lọt vào màn sương.

“Cô giáo yên tâm, tôi không lấy tiền đâu!”

Hiều Hiều cũng cảm thấy di không làm vì tiền, chỉ là thấy đề nghị này quá bất ngờ.

Tần Viện lại nói: “Không giấu gì cô gái, người làm trong quán của tôi đều là nữ cả... mà cô cũng biết, phụ nữ dễ bị người ta bắt nạt...” Di vừa nói vừa nhìn nét mặt Hiều Hiều, “Bình thường tội nhỏ tan ca tối, đi đường ban đêm, tôi rất lo lắng...”

Cô hiểu rồi, đưa mắt nhìn li Macchiato hạt dẻ đã uống hơn nửa, thì ra cà phê này đâu có miễn phí, đã sớm có kế hoạch rồi. Nào là sân to, bãi cỏ, thì ra chỉ là mào đầu thôi.

“Ồ? Ý di là nếu tôi chỉ dạy hai cô nhóc kia thì hơi lãng phí?”

“Không, không, sao lại thế, dạy học rất vất vả, tôi chỉ muốn để mấy đứa nhỏ trong tiệm...” Di ho khan, “Được quan sát một tí!”

Hờ hờ, quan sát sao?

Quan sát thì học được gì chứ? Muốn dọa người cũng không được.

Di thấy Hiều Hiều không hề phản ứng, lại nói: “Cô giáo cứ dạy, không cần quan tâm đến chúng tôi. Cô giáo cũng có thể tự nhiên dùng cà phê, trái cây, bánh ngọt trong quán, đừng khách sáo!”

“Di Tần, di thật biết làm ăn!”

Cứ tưởng Tần Viện không quan tâm đến tiền, bây giờ nghĩ lại quả thật di rất khôn khéo, hai li cà phê, một cái bánh, lại có sau này cứ dùng thoải mái, tất cả đều nằm trong kế hoạch cả.

Tần Viện thấy đã bị vạch trần, cũng không xấu hổ, cười rất trong sáng, “Cũng cần phải xem đối phương là ai.”

Đúng là không thể đoán được lòng dạ con người mà!!

“Nếu có yêu cầu gì, chúng ta có thể bàn lại, tôi đảm bảo chỉ xem mà thôi! Nếu không, tôi lại làm cho cô giáo li cà phê nữa, đổi vị khác nhé, ở đây có Macchiato vị caramel, cà phê Blue mountaint, có cả Americano nữa...”

Định rót cà phê cho đến khi nào cô đồng ý mới thôi sao?

“Tôi đã uống miễn phí hai li cà phê rồi, nếu có li thứ ba thì chắc tối nay sẽ không ngủ được mất.”

“Cô giáo yên tâm, hàm lượng caffeine trong cà phê chỗ chúng tôi rất thấp.”

Hiều Hiều: “...”

Xem ra, nếu cô không đồng ý cũng phải đành chịu thôi.

Không gian không thành thương, nhất định tối nay về nhà, cô phải chép đi chép lại câu này 300 lần.

Chương 46: Thập Trẻ Con [1]

Hiếu Hiếu về nhà sớm hơn bình thường hai tiếng đồng hồ, mở cửa vào phòng, đổi dép xong, thế nhưng không thấy bóng dáng Khang Hi đâu, Nếp và Vòng cũng chả có. Căn nhà to như vậy mà lại yên tĩnh đến lạ thường.

Cô thấy khó hiểu, đáng ra giờ này anh phải bắt đầu làm cơm chiều rồi chứ?

Người đâu rồi?

“Khang Hi?”

Đáp lại lời cô là một hồi ‘lạch bạch’, Vòng chạy ra từ trong phòng ngủ Hiếu Hiếu, vẩy vẩy đuôi, cọ vào bắp chân lấy lòng. Sau khi Khang Hi qua ở nhờ, cô không thân thiết với Vòng như thế này nữa, hiếm khi có thời gian như hôm nay, vui vẻ ngồi xổm xuống, hôn lên trán nó, xoa xoa dịu dàng.

Ồ! Long mướt mà, lại còn thoang thoang mùi bạc hà, chắc hẳn là vừa tắm hôm nay.

Vòng hưng phấn liếm mặt chủ, vẩy đuôi mạnh đến mức có thể quạt ra một trận gió to.

Cô cười né tránh, nhéo nhẹ lỗ tai nó, “Thôi được rồi, được rồi, nhột quá!”

Vòng thè lưỡi hồng hồng, nghe lời không nghịch nữa, ngoan ngoãn ngồi xổm xuống đất, chờ Hiếu Hiếu đứng dậy, nó lại vẩy đuôi to, lại ‘lạch bà lạch bạch’ chạy về phòng ngủ cô.

Thấy nó không bám mình như bình thường mà chạy vào phòng ngủ, Hiếu Hiếu cũng tò mò đi theo. Bây giờ nó lại thân thiết với Khang Hi hơn, không thèm để ý cô nữa.

Vừa đi tới cửa, cô đã bị hình ảnh ‘hoạt sắc sinh hương’ (*) trên giường kích thích đến mức cứng đờ cả người.

(*) Quyến rũ, hấp dẫn.

Khang Hi nằm sấp trên giường, ngủ rất say, bình thân như một đứa trẻ, mà cũng thật giống trẻ con, cả người chỉ mặc độc mỗi cái quần lót, lại còn là hoa văn da báo, làn da màu lúa mạch như vừa được lau một lớp oliu, phát sáng bóng nhẵn, có cảm giác không chút khuyết điểm nào, rõ là khiến người ta phải nghi ngờ không biết đây có phải là cơ thể đàn ông hay không. Đường cong từ trên xuống dưới đều mang tới một cảm giác rất gợi cảm, nhưng lại hàm chứa một sức mạnh vững chãi mơ hồ.

Nếp đang cuộn tròn ngủ lim dim bên cạnh, dựa chặt vào người anh, Vòng cũng không tỏ ra thua kém, nhảy lên giường, nằm sục xuống, đặt đầu xuống ngay mõng anh, khuôn mõng đầy đặn và cũng rất đàn hồi này lên như một miếng thạch trái cây.

Thật là cute quá đi mất, mắt Hiếu Hiếu sắp mù mất rồi.

Người đàn ông này không ăn mặc đàng hoàng một chút rồi hãy đi ngủ được hay sao? Lại còn có dáng ngủ đẹp đến vậy nữa chứ, đúng là máy phun hormone, khiến người ta khó mà phòng bị.

Mặt cô ửng đỏ, khẽ gất: “Biết dáng người anh đẹp rồi, nhưng cũng không cần khoe ra như vậy chứ. Tôi cũng không có nhét tiền vào đáy quần anh, tích cực thế làm gì? Có giỏi thì đi làm trai bao ấy, đảm bảo ngày nào cũng có được cả một đống tiền, kiếm được đầy túi.”

Thấy anh ngủ rất say, cô lại giận, đôi mắt hạnh đào tròn, lòng bỗng có ý xấu, đi tới cạnh giường, bắt chước nữ quý, rên rỉ u ám: “Khang~ Hi~ tôi~ chết oan~ quá~”

Lần nào Khang Hi cũng làm cô giật mình, lần này phải để cô hù anh một chút.

Vòng và Nếp tròn ‘mắt chó’ nhìn cô, Hiếu Hiếu suy tị tị nó, không cho phép lên tiếng.

Cô tiếp tục nhe răng giương vuốt, giả vờ làm nữ quý: “Khang~ Hi~ tôi~ chết oan~ uổng~ quá~”

Thấy anh không có bất kì phản ứng gì, Hiếu Hiếu cúi xuống thò nhẹ lên mặt anh, không tin anh vẫn không tỉnh.

Bất chợt, trời đất đảo lộn, không kịp đề phòng, cô bị anh đè dưới người. Hai người mặt đối mặt. Đột nhiên thay đổi vị trí như thế khiến Hiếu Hiếu mặt đỏ tím đập một trận, quên mất phải giả quý.

Cô tròn tròn mắt, “Anh dậy lúc nào vậy?”

“Từ lúc em vừa vào!”

Gần đây Khang Hi hơi thiếu ngủ, tranh thủ Hiểu Hiểu không có ở nhà nên ngủ bù, thì tối mới có tinh thần để thưởng thức khuôn mặt đang ngủ của cô chứ. Vậy mà không ngờ, hôm nay Hiểu Hiểu lại về sớm như vậy, anh cũng đâu muốn dụ dỗ cô đâu. Dùng sắc quyến rũ thì con mắt cũng biết chán chứ, thì thoảng thôi là vừa đẹp. Có điều đã coi đồ rồi, mặc lại cũng phiền, chỉ bằng cứ thuận theo tự nhiên. Ai ngờ cô lại giả quý dọa anh đâu chứ.

“Anh gạt tôi!” Cái con người này dám giả vờ ngủ kia à.

Khang Hi lắc đầu, “Rõ ràng em muốn bắt nạt tôi trước.”

“Tôi đâu có!” Mặt Hiểu Hiểu đỏ ửng ngượng biện.

“Em giả làm ma dọa tôi!” Anh trần thuật sự thật.

“Tôi... tôi...” Không muốn bị người ta hù dọa hoài, thế mà cũng bị tóm được.

Anh hé môi cười, làm bộ suy nghĩ, “Hiểu Hiểu, em có nghĩ tới điều này không. Nếu dọa tôi sợ thật thì em phải nuôi tôi cả đời!”

“Ai thèm nuôi anh cả đời chứ!” Cô đỏ mặt phản bác, “Hơn nữa... lại... lại không dọa được anh! Anh... anh tự dậy trước rồi mà...”

Anh đề cả lên người Hiểu Hiểu, lại còn không nặc quần áo, dán sát như vậy nữa chứ. Cho dù cách một lớp quần áo nhưng cũng có thể cảm nhận được cái nóng hơi hổi trên làn da anh.

Khang Hi cũng không muốn ngồi dậy nhanh đến vậy, tư thế này khiến anh cảm thấy rất thoải mái, đang định tiếp tục bàn luận về vấn đề ‘nuôi cả đời’ với cô.

Thấy Khang Hi không động dậy, Hiểu Hiểu hơi sốt ruột, chỉ thấy nụ cười dịu dàng từ từ nở rộ trên khuôn mặt anh, dải ngân hà trong con ngươi lấp lánh, vừa đẹp rạng ngời lại vừa tràn ngập ánh sáng, chói lóa đến mức khiến cô không có dũng khí nhìn thẳng.

Nhận ra mình đang rơi vào trong cảnh túng quẫn, đầu óc Hiểu Hiểu rối loạn, bàn tay muốn đẩy anh ra cứ đặt ngay trên lồng ngực ấy. Nháy mắt, xúc cảm dưới lòng bàn tay khiến gò má cô đỏ bừng, lòng bàn tay cũng nóng đến mức đỏ mồn hời.

Khóe miệng anh cong cong nở nụ cười, tay phủ lên bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, khẽ nhẹ một cái, trêu: “Nếu nữ quý nào mà trông thế này thì tốt quá, tôi không cần phải sợ, bỏ vào chum, đi tới đâu là mang theo tới đó.”

“Không đứng đắn! Anh tưởng đang trong phim Thiên nữ u hồn à? Mau đứng dậy cho tôi ngay!” Đề nặng thế này, cô không động dậy gì được.

“Oh!” Dậy thì dậy, thế nhưng động tác lại có vẻ bằng mặt không bằng lòng, rõ ràng không muốn đi.

Hiểu Hiểu chịu không nổi nữa, muốn dùng lực đẩy thế nhưng chẳng có chút sức nào, tay bị anh nắm càng lúc càng mềm nhũn.

Khang Hi nhìn thấu hết mọi phản ứng của cô, vui đến không nhịn được, khẽ nhướn chân mày, vậy mà cũng không bị đòn.

Hiện tượng tốt! Kết quả trải nghiệm khá tốt, thậm chí còn trên cả mong đợi.

Xem ra, sau này có thể đẩy ngã cô thoải mái.

Hiểu Hiểu thấy anh cong mắt cười, trông rất sợ hãi, thế nên càng giận.

“Anh cười gì đó?”

Khang Hi lập tức thu nụ cười về, đổi sang bộ dạng hoàng nghiêm chỉnh như bình thường, “Có à?”

“Rõ ràng có!”

“Hiểu Hiểu, không thì chúng ta bàn lại về chuyện ‘nuôi cả đời’ nhé?”

“Ai quan tâm chứ!” Hiểu Hiểu cá giận, “Sao vẫn chưa dậy nấu cơm đi!” Cuối cùng cô cũng tìm một lý do thích hợp.

Nói như thế cũng để nhắc Khang Hi rằng việc dỗ vợ ăn no mới là chuyện quan trọng nhất. Dù không muốn lắm, thế nhưng anh vẫn từ từ rời khỏi người cô, thoáng thả mặc quần áo vào.

“Sao hôm nay về sớm vậy?”

Trọng lượng trên người nhẹ hẳn, Hiểu Hiểu có cảm giác như được sống lại, che gò má nóng bừng, đáp qua loa: “Trong đội cảnh sát không có chuyện gì nên tan làm sớm.”

Nhất định cô sẽ không nói lời nào về chuyện đến trường đại học dạy học cho anh biết.

Khang Hi cũng không hỏi nhiều, mặc quần áo rồi vào bếp nấu cơm, đúng là ‘Người đàn ông của gia đình’ tiêu chuẩn.

Hiểu Hiểu ngồi bên mép giường, hai tay còn bung nóng lên hai má, một lúc lâu mới thực sự tỉnh táo lại.

Trong bếp, Khang Hi bận rộn đến vui vẻ, cứ như chẳng cần suy nghĩ mà thực đơn đã tự nhảy ra, chay mặn kết hợp mang giá trị dinh dưỡng cao, ngay cả nấu cơm trắng cũng ngon hơn người khác.

Đến khi ăn xong, lại mang một mâm dưa bở, làm trái cây tráng miệng, vừa ngọt vừa mọng nước.

“Dưa ở đâu vậy?” Anh giống một cái hộp thần kì, ngày nào cũng có ngạc nhiên mới.

“Đặt trên mạng, vừa gửi tới thôi.” Trang web bán hàng online Vệ thị giải quyết đơn hàng thỏa đáng, hiệu suất rất nhanh. Trong chuyện này, chắc chắn không thể không có công lao của Vệ Bảo.

Ăn dưa ngọt xong, Hiểu Hiểu tỏ ra rất thỏa mãn. Điều này đã trở thành thói quen của cô, quen thuộc như hít thở, thi thoảng có nghĩ, nếu Khang Hi không có ở đây nữa thì phải làm sao? Mỗi lần nghĩ như vậy, không biết sao cô lại cảm thấy hoảng hốt, nhưng với tính cách trước nay thì lại nhanh chóng bình tĩnh, không nghĩ tới nhiều, chỉ biết đè nén tâm trạng này xuống tận đáy lòng.

Nếu như có một ngày như thế...

Cô nghĩ, có lẽ mình cũng sẽ trải qua được thôi, cùng lắm thì trở lại những ngày như trước.

Không có gì phải lo cả. Thế nhưng càng nghĩ vậy, càng thấy hoảng loạn, đến mức ngủ cũng không yên.

Đêm hôm đó, cô mơ thấy Khang Hi rời xa mình. Trong mơ, rõ ràng anh ở trước mắt, đưa tay là có đụng tới, thế nhưng Hiểu Hiểu cứ chụp vào hư không, dù gọi thế nào anh cũng không quay đầu lại, đi càng lúc càng xa.

Nỗi đau thấu tim lan rộng khắp cơ thể, vẫn chìm trong cơn mơ, cô run rẩy từng cơn.

“Khang Hi...” Hiểu Hiểu thút thít gọi.

Khang Hi vẫn còn thức, nghe thấy cô gọi mình, thế nhưng mắt vẫn nhắm nghiền không tỉnh. Biết cô gặp ác mộng, anh dang rộng vòng tay ôm chặt Hiểu Hiểu vào lòng, dịu dàng dỗ dành bên tai. Hình như những lời thì thầm có một ma lực kì lạ, xoa dịu trái tim hoảng loạn của Hiểu Hiểu, cứ hết lần này đến lần khác vang vang bên tai, mãi đến khi cô ở trong mộng đã nắm chặt được anh.

Sau đó...

Trong mộng, cô chụp cho anh một vòng cổ của chó, loại bền chắc nhất.

“Haha, như vậy... như vậy... anh sẽ không chạy được nữa...”

Sáng hôm sau, lúc thức dậy Hiểu Hiểu hơi ngơ ngẩn, Khang Hi phải gọi mấy tiếng cô mới phản ứng lại, lúc xuống giường, suýt nữa nữa đã vấp chân té lộn mề.

Lúc rửa mặt súc miệng, cô nhìn vào mình trong gương. Giấc mộng đêm qua cứ đứt quãng, cô không nhớ rõ nữa, chỉ cảm thấy mình đã quên mất một chuyện gì đó rất quan trọng.

Khi ăn sáng, đầu óc Hiểu Hiểu cũng đề đầu đầu, không chỉ cảm dao nĩa ngược, được Khang Hi sửa lại giúp, vậy mà suýt nữa cũng tự cắt tay mình.

Khang Hi thấy vậy thì hoảng hốt, vội vàng cắt đồ ăn giúp cô, chỉ cho dùng nĩa để ăn.

Hiểu Hiểu mơ màng đồng ý, đến khi ăn xong, Khang Hi sợ cứ như vậy mà để cô lái xe sẽ rất nguy hiểm, muốn đích thân đưa cô tới đội đặc công. Nhưng ngay lúc đó, cô lập tỉnh tỉnh táo trở lại, vội vàng gạt phát ý định của anh, liên tục cam đoan rằng mình rất khỏe, mang com hộp chạy vội ra ngoài.

Xuống garage, bước lên xe, cô tự vỗ vào hai má để tỉnh táo trở lại, chứ không lái xe thế này sẽ gặp nguy hiểm thật chứ không đùa. Kiểm tra chương trình giảng dạy, trường đại học hôm nay hơi xa, e là đã muộn. Cô không dám chần chừ hơn nữa, giẫm chân ga chạy như bay.

Phía bên đại học không để tâm việc cô tới trễ chút nào, chuẩn bị rất chu đáo, tranh thủ khi cô chưa tới, giới thiệu đại khái về thân phận Hiểu Hiểu, tiết kiệm được không ít thời gian, buổi dạy còn thuận lợi hơn cả bên trường đại học nghệ thuật.

Tối giờ trưa, cô tìm một bãi cỏ yên tĩnh, ngồi dưới bóng cây thưởng thức món ngon. Đi một đàng học một sàng khôn, lần này đã có kinh nghiệm rồi, đầu tiên nhờ giáo viên của trường đại học bỏ hộp cơm của cô vào tủ lạnh, tối qua cũng đã dặn Khang Hi làm món gì đó mà không cần phải đun bằng lò vi sóng rồi. Anh hưởng ứng rất tích cực, bữa trưa làm com nắm. Đùng thấy nắm com màu trắng trông chả có gì đặc sắc, ấy mà phần nhân lại rất đa dạng,

mỗi nắm cơm mỗi khác.

Đang ăn, chuông điện thoại cô vang lên, avatar của Cảnh Táp xuất hiện trên màn hình.

“Alo?”

“Hiểu Hiểu, cậu đang ở đâu vậy?”

“Đại học La Kinh.” Đây là tên trường đại học cô đến dạy hôm nay, cũng là một trường nổi tiếng như Khôn Hoa.

“Thảo nào tớ gọi điện đến văn phòng của cậu mà chẳng thấy ai bắt máy. Cậu đến trường đại học làm gì?”

Hiểu Hiểu nhét miếng cơm nắm cá ngừ vào miệng, “Dạo này tớ đến đại học giảng bài, như lần tới Khôn Hoa thôi. Tào Chấn có tin gì à?”

Ở đầu bên kia, giọng Cảnh Táp có vẻ rất kiêu ngạo: “Đàn anh của tớ ấy à, hoặc không làm, chứ đã làm thì chắc chắn sẽ cực kì hết lòng hết dạ.”

Cô không quan tâm chuyện hết lòng hết dạ thế nào, chỉ muốn biết manh mối vụ án.

Cảnh Táp lại cứ lải nhải chuyện râu ria, “Chỗ đó hẻo lánh kinh khủng, anh ấy xuống máy bay, lại phải đi ô-tô đường dài, sau đó đổi xe bò mới tới được chỗ kia. Lần này anh ấy chịu khổ ghê lắm, anh ghét phương tiện giao thông nhất, khi về, không biết có bị lột da không nữa.”

“Nói vào chuyện chính đi! Đừng vòng vo nữa, đã điều tra được chuyện gì?”

“Cậu đừng vội mà, tớ chỉ muốn tuyên truyền sự vất vả của đàn anh tí thôi, nếu không chẳng phải đã chịu nhận không tội này rồi sao.” Cảnh Táp háng giọng, tiếp, “Ban đầu anh ấy liên lạc với đồn công an ở địa phương, sau đó, thôn làng của trường miền núi mà trước đây bọn Trương Chí Dao công tác phải dân phòng tới. À, có lẽ cậu không biết dân phòng là gì nhỉ? Vì Thôn ấy quá hẻo lánh, cách đồn công an gần nhất trên dưới một trăm dặm, nhờ xảy ra chuyện gì thì đồn công an xuống không kịp, thế nên đã chọn ra vài thanh niên khỏe mạnh để bảo vệ trật tự trong thôn xóm, cũng để bắt giữ xử lí trộm cắp. Mỗi quý, đồn công an sẽ tổng kết công tác một lần. Có điều, những người có thể gia nhập lính dân phòng đều là con cháu nhà có tí địa vị trong thôn. Tuy tiền lương không nhiều nhưng ít ra cũng có mặt mũi.”

“Bọn họ biết Trương Chí Dao?”

Cảnh Táp gật đầu, “Biết, nghe người trong thôn nói, ba người Trương Chí Dao, Lỗ Nhạc Vĩ, Nhâm Ngạn rất có tiếng trong thôn, nghe đâu đội trưởng đội dân phòng cũng có biết bọn họ mà. Có điều gã ta không tới, bảo là bệnh, không gặp ai được.”

“Bệnh à? Thế người tới nói thế nào?” Cô không ở đó, chỉ có thể tìm hiểu qua Cảnh Táp, vậy nên phải hỏi cho kĩ càng.

“Còn nói gì được nữa, khen thôi. Tăng bốc Trương Chí Dao đến tận trời, bảo là cả đời này chưa từng gặp một người thầy giáo nào tốt hơn hẳn ta, bảo hẳn vừa là người soi đường trong cuộc đời vừa là người dạy đạo đức.”

“Tào Chấn có nói rõ ba người Trương Chí Dao đã chết, anh ta tới để điều tra không?”

“Đương nhiên rồi, phải nói rõ mọi chuyện thì đồn công an mới chịu ra mặt cho.”

“Gã đội trưởng đội dân phòng kia bao tuổi rồi?”

Cảnh Táp lật sỏ tay, Tào Chấn nói gì cô đều ghi xuống, “Khoảng 50 tuổi, làm đội trưởng dân phòng chừng 20 năm”

Hiểu Hiểu cười lạnh: “Thế à? Thế thì tốt, cậu bảo Tào Chấn nhất định phải đi gặp gã đội trưởng đội dân phòng này.”

“Sao cơ?”

“Người này rất khả nghi, bệnh cũng quá bất ngờ!” Đây không phải trực giác của cô, mà là phán đoán, “Tuy rằng cục công an Thượng Hải khác với khu trực thuộc phía kia, thế nhưng cũng coi là cấp trên, dù chỉ là một cảnh sát thì đối với những kẻ ở vùng hoang vu hẻo lánh, đây cũng một người tai to mặt lớn, huống chi còn đến điều tra vụ án giết người. Cho dù bệnh, không thể tới được thì cũng chẳng thể trốn tránh không gặp như vậy.”

“Ý cậu là gã có tật giết mình?”

“Có khả năng. Tuổi của gã cũng xấp xỉ đám Trương Chí Dao, lại còn là đội dân phòng, thế nào cũng có qua lại. Ba người đám Trương Chí Dao từng ở đó bốn năm, muốn sống yên lành thì phải có quan hệ tốt đẹp với dân phòng, không chừng còn gọi nhau là anh em ấy chứ.”

Trong xóm núi, tụi dân phòng như côn đồ làng, nhất định không được đắc tội với chúng. Nhờ khi đắc tội rồi, cứ gán đại một tội trời ơi đất hỡi nào đó là cũng khiến người ta phải mệt mỏi dài dài.

“Được, tớ sẽ báo anh ấy.” Cảnh Táp ghi vào sỏ tay, “À đúng rồi, đàn anh có bảo tớ hỏi cậu, anh ấy nên điều tra theo hướng nào?”

“Thôn này có bao nhiêu hộ gia đình?”

“Khoảng bốn mươi hộ đấy, đều là người già và trẻ nhỏ thôi, đa số thanh niên đều ra ngoài làm công cả rồi, thậm chí ở đó còn không có đường đi núi nào đáng hoàng nữa là.”

Đây là hiện tượng thường thấy ở rất nhiều miền núi, người già chỉ có thể ở nhà, sống ngày nào hay ngày đó, tụi con nít thì tập trung một chỗ được gọi là khu giữ trẻ, cả năm trời vẫn không được gặp cha mẹ, chỉ có thể bầu bạn với núi rừng.

“Thế thì bảo anh ta tới từng nhà hỏi, ba người Trương Chí Dao ở đó bốn năm, cho dù là chuyện lớn nhỏ gì cũng phải hỏi kỹ càng. Không chỉ là những chuyện liên quan đến ba người đó thôi, mà trong bốn năm đó, trong thôn từng xảy ra chuyện gì, cũng phải hỏi cho kỹ.”

“Nhưng dù sao cũng đã hai mươi năm rồi, cậu có chắc là hỏi được không?”

“Có một số việc, ai mà biết thì cả đời sẽ không quên, thậm chí còn nhớ rất rõ. Có lẽ họ đang chờ bọn cậu đi hỏi để được trả lời không chừng. Qua thời gian, có khả năng nỗi sợ đã lắng xuống, đổi thành áy náy và hổ thẹn. Đương nhiên cũng ngoại trừ nỗi sợ hãi, thế nhưng đều không quan trọng, dù là áy náy hay sợ hãi, tin rằng chắc chắn Tào Chấn có thể nhìn thấu.”

“Được rồi, tớ sẽ thuật lại không thiếu một chữ cho anh ấy!”

Hiếu Hiếu lại hỏi: “Thôn đó còn có gì đặc biệt nữa không?”

“Cậu hỏi tới chỗ quan trọng rồi đấy. Thôn này cực kì trọng nam khinh nữ, tỉ lệ nam nữ rất mất cân đối, không ít đàn ông trong thôn cưới vợ nước ngoài, chẳng hạn như Việt Nam, Campuchia, hình như dùng tiền cưới về, thủ tục hợp pháp. Nghe mấy người đời trước trong thôn kể, vì trọng nam khinh nữ mà hễ nhà ai sinh con gái, người ta sẽ ném đứa bé ra sau núi để mặc tự sinh tự diệt, có chỗ còn đem xuống sông cho chết đuối ngay tại chỗ. Thế nên trong thôn có xây một tòa tháp trẻ con, dùng để vứt bỏ các bé gái.”

Tháp trẻ con là một trong những kiến trúc tiêu biểu của hủ tục trọng nam khinh nữ ở Trung Quốc, xuất phát từ những nhà không nở nhìn thấy máu mũi ruột thịt của mình gãy dựa khóc lóc trong nước, hoặc sợ âm hồn trẻ sơ sinh chết yểu không tan, thế nên xây một tòa tháp nhỏ ở giữa đồng ruộng thôn quê, cho bé gái sơ sinh muốn đem chết vào trong, cứ mặc dầm mưa dãi nắng, kiến bâu trùng đậu, tự sinh tự diệt. Mà điều mỉa mai nhất là, đa số bọn họ lại cho rằng hành động ấy là một hình thức để an ủi tâm hồn, thế nên bắt chước nhau. Số lượng tháp trẻ con ngày càng tăng nhanh, trở thành một kì quan hoang dã.

Hiếu Hiếu nghe mà nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng là thứ ác tục táng tận luân lí!”

Cảnh Táp cũng rất đồng cảm, “Đúng là không bằng súc vật. Cũng vì thế mà khiến tỉ lệ nam nữ mất cân đối nghiêm trọng, sinh ra rất nhiều vấn nạn xã hội. Đám người đó cũng không nghĩ lại mà xem, ngày xưa giết bé gái như vậy, sau này con trai nhà mình cũng sẽ không thể lấy được vợ. Đúng là nhân quả, tự tạo ác nghiệp.”

Không chỉ vùng hẻo lánh mới có suy nghĩ này mà cả những người ở thành phố lớn cũng thế. Cứ nghĩ rằng chỉ sinh con trai thì mới nối dõi tông đường, con gái là hàng lỗ vốn. Đáng sợ nhất là, không chỉ đàn ông mà còn có vài phụ nữ cũng nghĩ như thế, thậm chí vì vậy mà không tiếc thứ gì.

“Hai mươi năm trước cũng vậy à, có vợ nước ngoài?”

“Hình như không. Theo tớ biết, vợ nước ngoài giống như một tài sản tư hữu kiểu mới, mấy năm gần đây mới có thôi. Muốn cưới hỏi một người hợp pháp thì tốn không ít tiền, thế nên có vài người trên ba mươi tuổi rồi mới cưới được vợ.”

Hiếu Hiếu cau mày, “Thế thì hai mươi năm trước đây, người trong thôn kết hôn sinh con như thế nào?”

“Sao cơ?”

“Đã mất cân bằng nam nữ như vậy, lại không có vợ nước ngoài, bọn họ tìm phụ nữ ở đâu để sinh con chứ?”

Cảnh Táp sững sốt, đúng là cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Đột nhiên Hiếu Hiếu trầm ngâm nói, “Bảo Tào Chấn điều tra chuyện này được không?”

“Chuyện gì cơ?”

“Điều tra xem trong thôn có kẻ nào chuyên bắt cóc bán trẻ em không, nhất là bé gái.”

Cảnh Táp hơi bất ngờ, “Ồ... có liên quan gì à?”

“Hiện tại thì chưa biết, thế nhưng tớ nghĩ có thể rất có ích trong việc phá án này.”

“Được, tớ nhất định sẽ bảo đàn anh điều tra ngay.”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 47: Tháp Trẻ Con [2]

Ăn trưa xong, Hiểu Hiểu vội vàng trở về đội đặc công, nắn ban trưa gay gắt, đám người mới đang chuẩn bị cho kì sát hạch trên bãi tập, mồ hôi nhễ nhại, vác bao tải 15kg trên lưng rồi chạy, ai cũng thở hồng hộc như bò.

“Ồ? Huấn luyện viên về rồi à?” Lâm Tuấn đang cầm bình nước lạnh đổ lên gáy mình.

Trương Vũ cũng cảm thấy kì lạ, anh đã phái cô đến các trường đại học hai ngày để lên lớp, không cần về báo cáo cơ mà. Anh tưởng đã xảy ra chuyện gì, sau khi phân phó để đám người mới tự luyện tập, bước tới.

“Đoan Mộc, có chuyện gì à?” Không biết lần lên lớp này đã gây ra mâu thuẫn gì với nhà trường nữa. Lần trước Hiểu Hiểu tới Khôn Hoa, đã đẩy hiệu trưởng trường người ta rớt chức còn gì.

Cô có thể gặp chuyện gì? Chẳng qua là muốn về phòng làm việc để dùng máy tính tra cứu thôi. Tra ở nhà cũng được, thế nhưng vì có Khang Hi, nếu về sớm như vậy thì cô không biết kiểm lí do nào cho phù hợp.

Hiểu Hiểu lắc đầu, “Có vài việc vẫn chưa xong, tôi quay lại để chỉnh sửa một chút.”

Trương Vũ yên bụng. Không có chuyện gì là tốt rồi. “Nếu em bận thì tôi đi trước.”

“Được!”

Hiểu Hiểu vào phòng làm việc của mình, mở laptop đang đặt trên bàn, bắt đầu tìm những đầu mối mình cần. Động tác của cô rất nhanh, từng số liệu một lướt qua trong con ngươi như cầm thạch đen.

Việc cô đề Tào Chấn thăm dò chuyện buôn bán trẻ em không phải là kết luận chủ quan, mà vì sao khi nghe Cảnh Táp kể lại, trong đầu nảy ra một ý tưởng. Tuy ban đầu cô nghi ngờ có lẽ hung thủ là người trong thôn, nhưng xem ra bây giờ chưa hẳn thế. Nếu hung thủ được sinh ra trong một thôn xóm trọng nam khinh nữ như vậy, thường thì chắc hẳn đã bị tẩy não, cho rằng mình chỉ là một món hàng lỗi, có cũng được không có cũng được, mặc người giẫm đạp, chứ không thể nào cuồng loạn đến mức gây ra vụ án giết người đến chết như vậy. Nếu thật thì hung thủ sẽ không có dũng khí, vì sau khi bị chèn ép một thời gian dài sẽ sinh ra tính cách coi bị ngược đãi là đương nhiên.

Còn nếu là trẻ con từ nơi khác bị bán tới, chẳng khác tình huống ở trên là bao, nhưng nếu đứa bé lớn tuổi hơn một chút, đủ lớn để có khả năng nhận thức đầy đủ, thì khác biệt sẽ rất nhiều.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là giả thiết của cô, không thể thành kết luận cuối cùng, nhưng vẫn có tính khả thi cao.

Cô cầm di động gọi Cảnh Táp: “A Cảnh, có thể điều tra ghi chép việc buôn bán trẻ con cách đây ba mươi năm trước không?”

“Cậu nói gió hay mưa vậy, có suy nghĩ tới cảm thụ của người bình thường như tụi tớ không hả?” Buổi trưa vừa báo đàn anh đi thăm dò người trong thôn có tiếp xúc với bọn buôn người thì mới đó mà đã đổi lại, tiết tấu nhanh quá rồi.

“Cậu chỉ cần nói có tra được hay không thôi?”

Cảnh Táp ngửa đầu nhìn trời, ba giây mặc niệm sự thật mình chỉ là người thường.

“Nếu là trẻ con bị bắt cóc trong vòng mười năm thì có thể tra trên web được, về cơ bản đều có đăng kí trong hồ sơ, những tin tức liên quan rất chi tiết, cục công an cũng có kho tin tức riêng về trẻ em mất tích, không chỉ thông tin về đứa trẻ mà có cả hồ sơ DNA của cha mẹ chúng. Thế nhưng phương pháp này chỉ mới phổ biến gần đây thôi, cách đây ba mươi năm thì e rằng hơi khó, có cần kiểm tra chi tiết không? Nếu có thì hơi khó đó.”

Dù bộ công an có xây dựng một hệ thống thông tin về số người mất tích trên cả nước, xử lý lũ buôn người một cách nghiêm khắc, thế nhưng hằng năm vẫn có ít nhất một vạn trẻ em bị bắt cóc, mà số lượng được giải cứu trở về bên cạnh cha mẹ ruột thì chưa tới một phần mười. Đừng nói là ba mươi năm, mười năm đã khó lắm rồi, thế nên có rất nhiều phụ huynh phải chìm trong tuyệt vọng.

Ba mươi năm đủ để một đứa bé trưởng thành, xây nhà lập nghiệp, nếu như vẫn không có chút tin tức nào thì đừng nói cảnh sát, e rằng chính cha mẹ ruột cũng đã bỏ cuộc từ lâu.

“Không, cậu đừng hiểu lầm, dù tớ muốn tìm một đứa trẻ bị bắt cóc, thế nhưng rất có khả năng đã trở về bên cạnh cha mẹ rồi!”

“Ồ?” Về rồi thì điều tra làm gì nữa?

“Lúc bị bắt cóc, đứa trẻ đó khoảng chừng 8-10 tuổi, là bé gái!”

“8-10 tuổi? Tuổi này không phải là mục tiêu mà lũ buôn người thích đâu!”

Phần lớn trẻ em mà bọn buôn người nhắm tới, hoặc là trẻ em 1-5 tuổi, vì ở tuổi này, kí ức của đứa trẻ dễ bị thay thế. Đương nhiên cũng có lớn hơn, bé gái 13-15 tuổi, đa số nhóm này sẽ bị đưa đi làm gái mại dâm. Chứ 8-10 tuổi thì giữa chừng, có thể trốn, có thể gây rối, đã biết nhận diện người, bắt cóc xong cũng không dễ che giấu. Nếu bán vào nhà chứa thì nhỏ, bán cho người ta làm con thì quá lớn, muốn nuôi cũng không được.

“Cho dù đó không phải mục tiêu mà lũ buôn người thích, thế nhưng ở vùng nông thôn thiếu phụ nữ thì sẽ rất được thích. Tuổi nhỏ nhưng vẫn có sức, cũng chẳng phải chỉ ăn uống ngồi không, có thể làm việc nhà nông, nuôi bảy tám năm là có thể sinh con rồi, không phải sao?”

“Ý cậu là đứa bé này bị bán để làm con dâu nuôi từ bé?”

“Ngoại trừ điều này ra, tớ thật sự không nghĩ đến khả năng nào khác.”

“Cậu chắc chứ?” Vụ án này, càng tra càng thấy sợ.

“Chỉ có thể nói là tính khả thi cao thôi!”

“Được, tớ sẽ nghĩ biện pháp để kiểm tra. Nhưng cậu vẫn chưa nói cho tớ biết, điều tra chuyện này để làm gì?”

“Có khả năng cao đây chính là hung thủ!”

Cảnh Táp nghe mà thấy kinh hãi, suýt nữa đã làm rớt di động xuống đất. “Hung thủ? Có rất nhiều trẻ em trên khắp cả nước bị bắt cóc, tại sao cậu có thể xác định nhất định là từng sống ở Thượng Hải?”

“Nếu cậu là đứa trẻ bị bắt cóc, nhớ mặt mũi cha mẹ, nhà mình ở chỗ nào, khi có cơ hội chạy thoát thì cậu sẽ về đâu?” Cô không đợi Cảnh Táp trả lời, nói luôn, “Đương nhiên sẽ về nhà. Ba già đã chết kia đều bị giết ở Thượng Hải, có khả năng rất cao là nhà của hung thủ cũng ở Thượng Hải.”

“Cũng có thể vì theo dõi bọn Trương Chí Dao mà tới đây chứ?”

“Khả năng này lại không cao. Hung thủ phải rất quen thuộc với Thượng Hải, biết những nơi thích hợp để giết người. Nếu là kẻ ngoại lai thì đã không thực hiện tinh vi đến vậy. Hung thủ có thể kiên nhẫn chờ suốt mười mấy năm, tớ nghĩ một phần nguyên do là vì cha mẹ của mình. Vì cha mẹ, hung thủ phải bắt đầu nhìn thẳng vào cuộc sống, chấp nhận cuộc sống mới. Thế nhưng vận mệnh lại tàn khốc, đám người Trương Chí Dao cũng về lại Thượng Hải, và chắc hẳn đã xảy ra một chuyện gì đó, khiến hung thủ nảy lên ý định muốn báo thù.”

“Chẳng hạn như, gặp lại kẻ thù nên nổi cơn ghen?”

Hiếu Hiếu lắc đầu, “Động cơ này quá gượng ép. Ba người Trương Chí Dao đã về lại Thượng Hải cách đây mười mấy năm rồi, muốn giết đã giết từ lâu, cần gì phải chờ tới bây giờ?”

“Có lẽ vì lúc đó chưa gặp, gần đây mới gặp lại chăng?” Cảnh Táp lại đưa ra một khả năng khác.

“Ừ, cũng có thể. Nhưng nếu như vậy, thật sự không phù hợp với sự bình tĩnh và tàn nhẫn mà hung thủ đã thể hiện lúc phạm án. Đáng ra phải giết người một cách kích động mới đúng. Tớ lại nghĩ tới một khả năng khác.” Lòng mày cô chau lại thành chữ xuyên (川), “Có thể cha mẹ hung thủ đã qua đời.”

Lúc còn cha mẹ, hung thủ không nghĩ tới trả thù, chỉ muốn để hai cụ được an hưởng tuổi già, đây là sự hiếu thảo của bậc làm con. Nhưng sau khi cha mẹ qua đời rồi, hung thủ chỉ còn lại một mình cô đơn, có khi nào sát ý lại tăng gấp bội không?

Hiếu Hiếu không chắc, thế nhưng so với khả năng trước, cái thứ hai vẫn phù hợp hơn một chút.

“Cha mẹ không còn... à?”

“Chưa đến cuối cùng thì tớ cũng không thể chắc chắn. Thế nhưng tớ nghĩ chúng ta không còn cách xa sự thật nữa đâu.”

“Tớ sẽ lập tức điều tra ngay xem cách đây ba mươi năm về trước có vụ án nào như vậy không. Nếu là trẻ em bị bắt cóc được trả về thì không quá khó tìm đâu.” Tỉ lệ trẻ em bị bắt cóc được trả về với cha mẹ quá nhỏ, coi như trong rui có may, có thể thu hẹp phạm vi tìm kiếm.

“Tớ chờ điện thoại của cậu. Nếu phía Tào Chấn có tin tức gì...”

“Cậu yên tâm, nếu có tin tức, dù có đang nửa đêm thì tớ cũng gọi cho cậu ngay mà.” Cô giống Hiếu Hiếu, sốt ruột muốn phá án, chỉ hận một ngày không có 72 tiếng đồng hồ.

Cúp điện thoại, Hiếu Hiếu nhìn đồng hồ, không khác giờ tan làm bình thường là bao, thu dọn một chút rồi chuẩn bị về nhà.

Sau khi ăn tối xong, cô vốn muốn chơi với Vừng một chút rồi đi ngủ vì ngày mai phải tới đại học ở ngoại thành, đường xa xa xoi nên ngủ sớm một chút, tránh tinh thần không tốt.

Không ngờ Cảnh Táp lại gọi điện thoại tới, giọng nói ỉu xìu.

“Không tra được gì à?” Trẻ như vậy mà còn gọi điện tới, giọng nói lại ỉu xìu như vậy thì chỉ có thể là chuyện vụ án mà thôi.

Cảnh Táp chán nản nói: “Để điều tra vụ này, tớ đã phải nhờ riêng cha Tiểu Lý, à, cha Tiểu Lý cũng là cảnh sát, ba mươi mấy năm trước, bác cũng là một thám tử nổi tiếng trong đội cảnh sát, sau khi về hưu, chẳng những không ở nhà mà còn gia nhập tổ chức tình nguyện tìm kiếm trẻ em mất tích. Bác ấy nhớ rất rõ mọi vụ án trẻ em mất tích mà mình từng xử lý, có 72 vụ phù hợp theo lời cậu nói, trong đó 55 vụ là bé nam, chỉ có ba vụ bé gái trong khoảng tuổi từ 8-10 tuổi. 2 vụ trong số đó là bắt cóc tổng tiền rồi mất tích, sau khi tìm được thi thể, đã xác nhận rằng bị bọn cướp bắt rồi giết con tin. Chỉ còn vụ cuối cùng là phù hợp như cậu nói, thế nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa tìm được đứa bé ấy.”

Hiều Hiểu nghe mà cũng cảm thấy thất vọng, xem ra đầu mối này lại rơi vào ngõ cụt.

Cảnh Táp thời dài nói: “Tới bây giờ bác Lý cũng vẫn rất quan tâm đến vụ án này, nghe bảo đứa bé này vừa thông minh lại xinh đẹp, giỏi piano, vì cha mất sớm nên hai mẹ con sống nương tựa vào nhau, dựa vào một sạp bán trái cây mà sống qua ngày. Thế mà lúc đến chợ đầu mối nhập hàng với mẹ lại bị bắt cóc. Đáng thương nhất là mẹ cô bé ấy, đã 70 tuổi rồi, nhưng đến giờ vẫn không bỏ cuộc, ngày ngày bày sạp hoa quả của mình, trông ngóng chờ con gái trở về.”

Cho dù không xử lý vụ án này, thì ai nấy cũng thấy khó chịu trong lòng. Với một cảnh sát mà nói, sau khi về hưu, điều tiếc nuối nhất là những vụ án lúc trước mình không phá được, dẫn đến chết vẫn còn canh cánh mãi thôi.

“Có điều không phải phải vụ án nào cũng khiến người ta cảm thấy khổ sở, ít nhất cũng có chút niềm vui chứ.”

Hiều Hiểu bật cười bảo: “Cậu khôi phục tinh thần nhanh quá đấy.”

“Con người bác Lý thích kể lại những vụ án mình từng xử lý nhất, vì điều tra nên tớ phải nghe bác ấy cảm râm nửa ngày trời, tai mọc kén tới nơi luôn. Có điều, trong những vụ án bác ấy từng gặp, có một vụ rất may mắn, cũng là bị lừa bán, có điều lại lừa bán con gái tuổi thành niên.”

“Buôn bán phụ nữ?”

“Ừ, thế nhưng người ta cũng không phải phụ nữ gì, chỉ là một cô gái vừa tròn 20 tuổi đầu thôi. Lúc đến nông thôn với bạn để sưu tầm dân ca thì bị bắt cóc, chuyện này báo chí cũng đưa tin. Cha cô gái ấy một người có tiếng ở Thượng Hải, là kiến trúc sư. Ông ấy là người thiết kế Tháp truyền hình tam hoàn của thành phố mình đấy, tên gì nhỉ... Tần gì đó...” Vì không điều tra được vụ án buôn bán bé gái 9 tuổi nên lúc đó, tâm trạng Cảnh Táp không tránh khỏi sa sút, lúc nghe không để tâm lắm, nhất thời không nhớ nổi tên người ta là gì.

Nhưng Hiểu Hiểu lại nhớ, “Tần Dương!”

“Đúng đúng, là Tần Dương. Sau đó mấy tháng, cô gái ấy đã tự trở về, tiếc là trên mặt có sẹo... Ồ kia? Sao cậu biết người ta tên là Tần Dương?” Đến tivi mà Hiểu Hiểu còn không xem, sao lại biết chuyện này chứ.

“Vi cô gái mà cậu nói tới, vừa hay tớ cũng có quen!”

Người đó là Tần Viện.

“Cô ấy mất tích lúc nào?”

Cảnh Táp đáp đại khái về năm, lại hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Không, chỉ hỏi một chút thôi.”

Lúc đi bị bắt cóc, đám người Trương Chí Dao vẫn đang dạy ở trường miền núi, mà cửa tiệm của di cũng trùng hợp nằm gần đại học Khôn Hoa, cha của di vừa qua đời cách đây ba năm.

Tất cả chỉ là trùng hợp thôi sao?

Vậy thì cũng quá trùng hợp rồi. Thế nhưng Hiểu Hiểu lại cứ mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Thôn xóm lừa một cô gái trưởng thành 20 tuổi như vậy, so với một đứa tám chín tuổi mà nói, hệ số nguy hiểm quá cao. Hơn nữa, tuổi thành niên không dễ giáo hóa, không dễ nghe lời sau một thời gian chèn ép, áp bức; như một đứa bé tám chín tuổi.

Vậy rốt cuộc cô đã nghĩ sai, hay sự thật lại trùng hợp đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Con Người Tần Viện

“Hiều Hiểu, cậu còn đó không? Sao im lặng cả buổi không nói tiếng nào vậy?” Cảnh Táp giục hỏi, “Cậu lại nghĩ tới chuyện gì nữa à?”

Hiệu Hiểu cười khỏ, nếu có thể nghĩ ra gì đó thì hay quá, chỉ cảm thấy vụ án này ngày càng không có manh mối, cứ như một quả len bị mèo nghịch rồi tung, muốn cuộn lại cũng khó.

“Tớ không nghĩ gì cả, nhưng có một người tớ rất muốn tới gặp.”

“Ai vậy?”

“Tần Viện, con gái Tần Dương.” Bất kể Tần Viện có liên quan tới vụ án này hay không, cô cũng phải tự xác nhận.

“Sao cậu lại nghi ngờ dì ta?”

“Mọi thứ đang nói bây giờ đều chỉ là giả thiết, chỉ bằng cậu hãy hỏi lại ba của Tiểu Lý những chi tiết liên quan tới vụ án này, chẳng hạn như dì ta bị bán tới đâu, có bắt được kẻ bắt cóc không?”

“Được, để tớ về xem lại hồ sơ.”

“Tớ cũng không thể xác định dì ta có liên quan tới vụ án hành hạ đến chết kia không, nhưng theo những gì tớ biết hiện nay, Tần Viện rất đáng nghi.”

Hồ hấp Cảnh Táp trở nên nặng nề, giọng reo lên trong điện thoại: “Vậy tớ sẽ đi gặp dì ta với cậu!”

“Cậu đi làm gì, chưa chắc dì ta đã là hung thủ mà! Cậu đi ngược lại sẽ hỏng việc. Nếu Tần Viện là hung thủ thật sự, biết cảnh sát bắt đầu nghi ngờ, chẳng phải sẽ đề phòng hay sao?”

“Cậu không nói thì làm sao dì ta biết tớ là cảnh sát!” Hơn nữa, cảnh sát đâu cần phải mặc đồng phục thường xuyên, mặc đồ bình thường vào thì ai biết cô là cảnh sát chứ, “Ngoài ra, bây giờ chân tớ chưa lành, phải chống nạng, thuộc nhóm tàn tật, dì ta không nghi ngờ đâu.”

“Thì ra cậu vẫn còn biết mình là người tàn tật nhỉ, tớ tưởng cậu quên mất từ lâu rồi kìa. Đã thế còn bôn ba, chạy nhảy lung tung, không sợ gãy chân lằn nữa à?”

“Đừng đụng chạm tới nỗi đau của tớ, đây là chuyên nghiệp!” Dù thế nào thì Cảnh Táp cũng là nữ cảnh sát có huân chương Lam thuần, cũng phải có khả năng chứ.

Hiệu Hiểu không lay chuyển được bạn, “Thôi được rồi, tùy cậu, hai giờ chiều mai tớ đến cục công an đón cậu nhé?”

“Không cần đâu, có Tiểu Lý rồi, bây giờ cậu ta là tài xế riêng của tớ, đưa đón tiện lắm. Cậu cứ nói tớ biết địa chỉ đi, tớ sẽ tự tới.”

Hiệu Hiểu đọc địa chỉ cho Cảnh Táp, “Nhớ chưa?”

“Ừh, nhớ rồi, hai giờ chiều mai gặp nhé.”

“Được, chúc ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Hiệu Hiểu cúp điện thoại, cau mày ngồi trong thư phòng. Cô rất có thiện cảm với Tần Viện, hào phóng thoải mái, cẩn thận dịu dàng, tuy có cái khôn khéo của người làm ăn, thế nhưng đó không phải bản chất con buôn mà là một người phụ nữ tinh tế thông minh.

Nếu một người phụ nữ như vậy là hung thủ thì thật rất đáng tiếc.

Khang Hi từ ngoài cửa bước vào, “Đại tiểu thư, nữ hoàng, Hoàng hậu nương nương, muốn ăn khuya không nào?”

Hôm nay, từ khi về nhà cô không buồn để ý đến anh một lần nào, Khang Hi đành phải chủ động lôi kéo sự chú ý.

Ngay lập tức, Hiệu Hiểu đang nhíu mày suy nghĩ thế mà cũng bị xưng hô của anh chọc cười, “Gì mà đại tiểu thư với chả nữ hoàng chứ, anh lại thêm đôn à?”

Khang Hi nhướn mày, “Toàn là tôn xưng cả mà, Hoàng hậu nương nương.” Gọi Hoàng hậu nương nương vẫn nghe hay nhất.

“Nhưng Hoàng hậu nương nương là phụ nữ có chồng, tôi còn độc thân mà.”

Anh cực kì tự tin đáp: “Yên tâm, em nhanh chóng sẽ không còn độc thân nữa đâu.” Chỉ cần cô chịu gả thì anh sẽ lập tức tới cục dân chính để đăng ký ngay.

Hiệu Hiểu dí dỏm nói: “Lại là một nghề tay trái khác nữa à? Đoán trước tương lai?”

“Nhiều nghề không sợ đói, Hoàng hậu nương nương, em tình mắt thật đấy, tôi tiên đoán rất chính xác!”

“Được, xin nhận lời chúc của anh, tôi chờ đấy!”

“Thưa vâng, thế Hoàng hậu nương nương có ăn khuya không?”

“Ăn!” Có thì tội gì không ăn chứ.

Từ sau khi anh đến ở đây, quy tắc không ăn gì sau tám giờ tối đã không còn tồn tại từ lâu rồi.

“Bánh bao kim sa? Xiu mại hấp? Vằn thắn nhân tôm?” Trong vấn đề ăn uống, anh luôn đưa ra rất nhiều sự lựa chọn.

Hiếu Hiếu chọn xiu mại hấp, dùng măng, thịt tươi và da heo đông lạnh làm nhân, không bỏ nếp, mềm mại ngon cực kì, nhưng cô chỉ cho phép mình ăn hai cái.

Khang Hi mang xiu mại đã chưng xong đặt lên bàn, hơi nóng trong lồng hấp lượn lờ, vừa mở nắp lên, mùi thơm ngào ngạt tràn ngập trong không khí, khiến cái miệng cô không chịu nổi, lấy đũa gấp miếng xiu mại chấm vào chén dấm, cắn một cái. Ngon đến mức tưởng chừng có thể nuốt luôn cả lưỡi. Cô không kiềm chế, ăn hết hai cái này đến hai cái khác, mãi khi dạ dày không thể chống đỡ được nữa thì mới hậm hực ngừng lại.

“Đến đây, uống chút trà cho tiêu này.” Khang Hi đưa ly trà cho cô, trà Ô Long trắng miệng bớt ngấy.

Hiếu Hiếu uống một ngụm, làm nhạt vị thức ăn trong miệng, sau đó đứng dậy đi lại, chờ không còn trướng bụng nữa thì vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, sau đó thỏa mãn nhắm mắt nằm xuống giường, chỉ một chốc sau, cơn buồn ngủ dần kéo tới.

Khang Hi dọn xong bồn rửa chén, lúc vào phòng ngủ thì cô đã thiêm thiếp rồi, như con mèo nhỏ cuộn mình nằm ngay giữa giường. Anh lặng lẽ đi tới, bế cô lên, thấy Hiếu Hiếu ngủ say, không kiềm được nhẹ nhàng hôn lên trán. Cô bất ngờ huơ tay phát qua trán, như thể không thích sự quấy rầy của anh tới giấc mộng mình.

Anh vừa buồn cười vừa giận, cố tình nghịch cô, dùng cằm cạ vào Hiếu Hiếu.

Cô khẽ mở mắt, chẳng biết sao không thấy rõ, chớp lại nhắm mắt, chẳng những không chống cự mà ngược lại, cọ cọ vào người anh như con mèo nhỏ, mơ màng thì thầm: “Khang Hi, hình như tôi... không cần... nghe tiếng tim anh đập, cũng có thể... ngủ được.”

Sự ấm áp ở sau lưng từ từ kéo tới vây chặt lấy cô, giọng nói quyen rũ của anh truyền đến bên tai, hơi khàn khàn, mang theo sự mệt mỏi hoặc khó tả, “Em đang nằm mơ, đang ở trong mộng nên mới không cần nghe thấy tiếng đập của tim tôi.”

“Thế à?”

Anh lại tiếp tục dụ dỗ, “Tất nhiên rồi.” Sao anh có thể để cô chặt đứt mất cái phúc lợi khó có được này chứ.

Cô đáp một tiếng, tự động nhích tới gần anh hơn, khuôn mặt mịn màng trắng hồng, như trái táo nhỏ. Khang Hi không kiềm được mà cắn nhẹ một cái, mấy giây sau, Hiếu Hiếu đưa tay gỡ gỡ chỗ anh hôn, vùi vào lồng ngực anh, không nói tiếng nào lại ngủ thiếp.

Khang Hi cong cong khóe miệng, ôm cô tỏ ra thỏa mãn. Tiếng hít thở như tiếng lá vi vu vây quanh Hiếu Hiếu, giữa lòng mây chỉ còn lại sự yêu chiều mê mẩn khó nói thành lời.

Buổi tối vắng vẻ, chỉ còn hô hấp của hai người, nhẹ nhàng, im ắng, nhịp thở gần tựa như nhau, rất hài hòa.

Anh than thở vắn vơ: “Hoàng hậu nương nương, bao giờ tôi mới được thị tẩm đây?”

Không ai trả lời anh cả, chỉ có sự chờ đợi vô tận trong đôi mắt mệt mỏi mà thôi...

Hiếu Hiếu kết thúc buổi dạy trong nhiệt huyết, chạy như bay tới phố ăn vặt, đứng chờ Cảnh Táp ở đầu phố.

“A Cảnh, ở đây này!” Cô vẫy vẫy tay.

Cảnh Táp cũng huơ tay với cô, đi vừa nhanh vừa ổn định, có thể thấy đã dùng nạng quen rồi.

“Cậu nói người ta ở đâu nh?” Cảnh Táp rất tò mò về Tần Viện, bỏ qua vấn đề hung thủ, hoàn toàn có thể xem người phụ nữ là con người của kỳ tích. “Hôm qua tớ thức trắng đêm để kiểm tra hồ sơ bắt cóc của di ấy. Sau khi xem xong, cực kì bội phục người phụ nữ này, di ấy rất can trường!”

“Nói như vậy nghĩa là sao?”

Khuôn mặt Cảnh Táp tỏ ra rất sùng bái, “Cậu có biết vì sao gương mặt đó bị hủy không?”

Cô lắc đầu, “Trông như bị phỏng.”

Cảnh Táp hưng phấn công bố đáp án: “Năm đó di ấy đến nông thôn để sưu tầm dân ca, lên nhầm xe giặt, bị một đội mại dâm bắt cóc. Bọn chúng thấy

đi ấy xinh đẹp, nghĩ đây là một món hàng ngon lành nên định bán. Sau khi đi biết, không nói một tiếng mà cầm ngay thanh củi đang cháy, dùng ngọt lửa hung tàn đốt mặt mình.”

Hiếu Hiếu run lên, không ngờ khuôn mặt của Tần Viện là bị phá hoại như vậy. Chẳng trách đi ấy không che dấu vết sẹo trên mặt kia, với Tần Viện mà nói, đó là tất cả dũng khí và kiêu ngạo của người phụ nữ ấy.

“Vi khuôn mặt bị phá hủy, giá bán không tốt nên bọn buôn người bán đi đến một nông thôn, làm công cụ sinh đẻ tiết kiệm. Sau khi bị cưỡng hiếp, di hoài thai, tranh thủ bọn chúng chưa kịp chuẩn bị, lén dùng dây thép để nạo thai...” Cảnh Táp dừng lại, mặt xanh mét, “Chắc... cậu cũng biết đấy. Sau khi đẻ non, cái nhà đã mua đi ấy đã đánh đi ấy một trận rất dữ đến mức thương tích khắc đầy trên người. Tần Viện vẫn không khuất phục, kiên cường chịu đựng, mãi đến khi tìm được cơ hội trốn thoát.”

Nghe đến khúc nạo thai, sắc mặt Hiếu Hiếu cũng trở nên rất khó coi. Chuyện này cần rất nhiều dũng khí, đừng nói tự động thủ, dù đến bệnh viện chính quy, để bác sĩ xử lý, nhiều cô gái đã run rẩy tay chân rồi.

“Có bắt được đám bắt cóc đó không?” Cô rất muốn biết kết cục của lũ bọn chúng.

“Bắt được hết, tóm cổ cả bọn. Gã cầm đầu bị xử bắn, lũ tòng phạm vẫn còn đang ngồi trong đại lao tới giờ.”

“Lúc đó đi ấy bị bán tới đâu?”

Cảnh Táp nhớ lại đáp: “Tây Bắc. Không nghèo lắm nhưng con người hung dữ, là một thôn nhỏ lạc hậu. May mà đi ấy gặp được một người có lòng tốt, nếu không thì đã chết trên đường rồi. Lúc trở về, mình mẩy đầy vết thương, các bộ phận cơ thể đều có dấu hiệu suy kiệt, may mà cứu kịp, không thì đã mất mạng. Có điều sau khi lưu sản đi không được chăm sóc tốt, lại còn tự dùng dây thép mọo kềm để làm nên bị nhiễm khuẩn, cắt toàn bộ tử cung.”

Một cô gái xinh đẹp giỏi giang, thế mà bị lũ buôn người phá hủy như thế, đúng là gây cảm phẫn.

“Thế người mua?” Một câu làm chẳng nên non, nếu nói lũ buôn người có tội thì kẻ mua cũng chẳng thoát.

“Chết rồi!” Lúc nói những lời này, khuôn mặt Cảnh Táp rõ ra rất căm phẫn, “Chết là may cho bọn chúng.”

“Chết? Sao mà chết?”

“Lúc được cứu về, đi ấy chỉ còn thoi thóp. Sau khi cảnh sát đến làng kia lập biên bản. Con người ở đó vốn cực kì hung dữ, đều là những kẻ thiếu kiến thức pháp luật. Đúng như câu ‘điều dân vùng khí ho cò gáy’, ngay cả cảnh sát cũng dám đánh, như lũ địa chủ, đến đó mấy lần mà bọn họ không chịu nói. Nghe kẻ có một ký giả cải trang đi vào, muốn lần theo dấu vết để viết tin, rốt cuộc bị người dân phát hiện, suýt nữa đã bị chôn sống. Cảnh sát đành phải chờ đi khỏe bệnh rồi tự đến xác nhận, không ngờ Tần Viện lại bệnh suốt nửa năm, đợi khi khỏe lại có thể đi xác nhận thì làng đó gặp ôn dịch, người chết gần hết, càng không hỏi được gì. Đúng là nhân quả, chịu báo ứng là đáng!”

Trong nước có rất nhiều thôn xóm như vậy, luôn có những kẻ thiếu kiến thức pháp luật, lại cổ hủ phong kiến, bao che lẫn nhau, đoàn kết để cùng bạo ngược.

Hiếu Hiếu trầm tư. Chẳng phải là chết không đối chứng rồi sao, cô có tới chỗ bắt cóc đó cũng chỉ thế thôi.

Cảnh Táp hỏi: “Sao vậy, cậu cảm thấy có gì không đúng à?”

“Ở đây không đủ chứng cứ, chỉ có đi ta nói ở đâu thì là ở đó thôi đúng không?”

“Cậu cảm thấy đi ta nói dối? Có cần thiết không?”

Hiếu Hiếu cau mày, đúng là không cần thiết. Dưới tình huống đó, nói dối là một hành vi không sáng suốt nhất. Cứu tử nhất sinh trở về, gặp lại cha mẹ, với tính tình cương liệt như Tần Viện, chuyện muốn làm nhất là khiến những kẻ hại mình phải chịu tội với pháp luật, cần gì giấu nơi mình bị bán tới chứ.

Cô lại nhớ tới cuộc đối thoại nghe được tiệm cà phê hôm trước, khi đó cô không vẫn không hiểu rõ A Mỹ và Tiểu Lệ đang nói về chuyện gì, nhưng bây giờ thì rõ ràng rồi. Chắc hẳn hai cô gái này cũng bị từng bị bán đi, sau khi lớn lên trở về Thượng Hải để tìm người thân. Vì đã mất tích quá lâu, hoặc bị bắt cóc khi còn quá nhỏ nên chỉ còn nhớ mang máng một ít thông tin về người nhà, lại thêm thông tin liên lạc thời đó không được phát triển như bây giờ, vậy nên con đường tìm kiếm người thân cứ va vấp trắc trở.

Không phải đứa bé nào bị bắt bán đi cũng thê thảm, có vài người mua vì bản thân không sinh nở được, mua con về để dưỡng già, rất yêu thương con nuôi của mình. Chắc hẳn A Mỹ và Tiểu Lệ thuộc vào nhóm này, nhưng dù yêu thương thế nào, cũng không thể cắt đứt máu mủ ruột thịt được.

Vì Tần Viện cũng từng bị bán như vậy, cảm động, thế nên thu nhận và giúp đỡ bọn họ, cho họ một công việc để không đến mức phải lưu lạc đầu đường. Sau đó lại lừa Hiếu Hiếu đến dạy thuật tự vệ trong quán cũng vì những cô gái này, sợ họ như mình còn trẻ, bị bọn buôn người theo dõi.

Một lần rần rần, mười năm sợ dây thừng, đúng là đã vất vả nghĩ suy rồi.

Đột nhiên, trong đầu cô lóe lên một mẫu đối thoại, ‘mụ yêu bà’ trong lời A Mỹ.

“A Cảnh, bây giờ mẹ của đứa bé 9 tuổi đang ở đâu?”

Cảnh Táp thấy cô lại đổi hướng, không nhìn được mà than thở: “Sao cái đầu cậu chẳng ngừng hoạt động lại một chút nào thế, lúc thế này lúc lại thế khác. Nếu không phải bạn thân thì tớ rất muốn đánh chết cậu rồi.” Cô lấy sổ ghi chép trong túi ra, lật tìm, “A? Vừa hay, quầy bán hoa quả, nhà đó ở gần đây đây.”

Quả nhiên!

Cô đưa mắt nhìn qua địa chỉ trên sổ ghi chép, nói: “Chúng ta đến đó!”

Cảnh Táp tất bật theo sau, “Cậu không đến quán của Tần Viện nữa à? Này, có nghe tớ nói gì không đó, đi chậm một chút đi, tớ đang phải chống nạng cơ mà!”

Vừa nói nổi gió mà đã đổ mưa rồi, sấm rền gió cuốn quá đi thôi. May mà Hiểu Hiểu không làm cảnh sát, nếu không thì người hợp tác với cô sẽ chết vì một mất.

Nguyên nhân chết: Bị suy kiệt tế bào não.

Hai người đi theo dọc trên đường tìm kiếm số nhà, qua hai con đường, tới một dãy phố ‘lầu cưỡi’(11).

Phố cổ là kiến trúc cũ của Thượng Hải, thiết kế kiểu Hoa Nam đậm chất Trung Quốc, dưới lầu một được xây thành hành lang cho người đi bộ, từ hành lang đó trở lên là hai tầng lầu, giống như lầu hai được ‘cưỡi’ trên lầu một, thế nên gọi là ‘lầu cưỡi’.

Bây giờ, dưới đất (tầng một) của ‘lầu cưỡi’ thường được dùng để buôn bán, từ tầng hai trở lên là có người ở, nhưng vì nắng mưa, lại để trưng bày quầy hàng thu hút khách mà đã không tu sửa nhiều năm nay, có nhiều lầu cưỡi trở nên rất nguy hiểm, sắp bị phá bỏ.

Lúc này, chỗ bọn họ tới chính là khu vực sắp dỡ bỏ, trên tượng đều vẽ toàn chữ bằng sơn đỏ, lầu trên lầu dưới không có ai, khắp nơi toàn là rác rưởi và giấy vụn, đồ nát hoang tàn.

Cảnh Táp so lại với địa chỉ trong sổ, “Không sai, đáng ra phải ở đây chứ? Chẳng lẽ đã dời đi rồi?”

Thế nhưng Hiểu Hiểu lại rất hiểu, quầy bán trái cây vẫn ở đây thôi, vì ngày hôm trước, Tần Viện còn mua một đồng táo còn gì.

Đang định đi tới để tìm kiếm thì một giọng nói gay gắt bất ngờ truyền tới, “Cậu đừng nói nữa, có chết tôi cũng không chuyển đi, con gái tôi chỉ biết chỗ này thôi, nếu chuyển đi rồi nó sẽ không tìm được tôi đâu.”

“Bà Trần, bà là hộ gia đình cuối cùng rồi, nếu không chuyển thì chúng cháu rất khó xử. Ngày kia sẽ tiến hành phá bỏ khu này, bà cứ làm vậy là gây cản trở công vụ.”

“Cút đi! Cậu mà không đi... tôi dùng nước hất!”

“Bà đừng không phân biệt tốt xấu, không nhận ra người có lòng vậy nữa... Ôi trời! Bà hất nước thật à!”

Có bóng người ở ngay góc khuất trước mặt, mặc tây trang mang giày da, là một người đàn ông trẻ tuổi, hình như người đang công tác tại đơn vị chính phủ.

Hiểu Hiểu đi tới, còn chưa đến nơi thì lại có một chậu nước khác hất tới, may mà cô phản ứng nhanh, tránh kịp.

Một bà già lao từ trong nhà ra, người nhỏ gầy, tóc bạc trắng. Mái tóc rối bù cùng với cái áo đã không còn nhìn ra được màu sắc ban đầu khiến bà trông như người ăn xin. Bà bung chậu nước đuổi theo anh chàng kia, “Cút, cậu cút ngay cho tôi, đừng để tôi nhìn thấy cái mặt cậu.”

“Bà đúng là ngang ngạnh không nói lý!”

Dù anh chàng kia trông rất giận dữ, nhưng cũng dằn lòng, không động tay động chân với người già, cũng không mắng chửi thô tục.

Bà lão cổ thủ trước quầy, dùng chậu nước làm vũ khí, che chở cho sạp hoa quả đằng sau, cứ như đó là tất cả sinh mệnh của bà. Trên sạp, trù táo xanh thì cũng chẳng có hoa quả gì khác.

Anh chàng kia lấy khăn tay ra lau những vệt nước trên tây trang của mình, lại nói: “Đầu phải phá bỏ và di dời không được tiền, đủ để bà dưỡng già cơ mà. Bà xem, sạp trái cây này chỉ bán táo xanh, có ai đến mua đâu chứ, bà muốn tự bỏ đời mình sao?”

“Con gái tôi thích ăn, nó thích táo xanh nhất, cậu thì biết cái gì? Tôi muốn giữ lại cho nó.”

Từng chữ trong câu nói đều tràn ngập tình thương của người mẹ dành cho con gái, không giữ lại cho mình chút nào.

“Con gái bà đã mất tích hơn ba mươi năm rồi, không thể...”

Hiểu Hiểu xông tới, ngăn cản cậu ta nói tiếp, lạnh giọng quát: “Câm miệng!”

Anh chàng kia hoảng sợ, “Cô là ai? Dựa vào gì mà bảo tôi câm!”

Cảnh Táp ở sau cũng quát, “Bảo cậu câm thì câm đi, nói nhiều làm gì? Có biết đạo lý đối nhân xử thế hay không? Tôi nói cậu biết, người đứng trước mặt cậu là đai đen Karate, cậu nói thêm câu nữa là đánh cậu ngất ngay đấy!”

“Cô đe dọa tôi!”

Lại một tiếng cách, anh chàng trẻ tuổi kia đỏ mồ hôi lạnh nhìn Hiểu Hiểu. Cô cầm một khối gạch vụn trong tay, dùng tay chém thẳng xuống thành.

Cậu ta hít một hơi, lắp bắp, “Các cô... các cô có gì từ từ... từ từ nói! Tôi ở... ở cục thị chính, bà... bà lão này...”

“Được rồi, được rồi, đừng nói nhảm nữa, đứng qua một bên đi!” Cảnh Táp dùng nạng để đẩy lùi cậu ta về sau.

“Tôi... tôi đang làm việc... không phải... không phải đòi nợ!” Cậu ta nói năng lộn xộn, cố gắng biện hộ cho mình.

Bà lão thấy Hiểu Hiểu đứng về phe mình, cười hóm hờ, cầm chậu nước đập vào góc sập vang lách cách, “Ai bảo các người bắt nạt tôi nhé! Ha ha ha!” Bà kéo tay Hiểu Hiểu, thân thiết nói, “Cô gái, có ăn táo không? Con gái tôi thích ăn nó nhất, bảo là táo chua kích thích ăn uống lại nâng cao tinh thần đó!”

Lúc này, Hiểu Hiểu mới nhìn rõ khuôn mặt của bà ta, xanh xao vàng vọt, khô ráp đầy vết nhăn, thế nhưng cặp mắt kia vẫn trong trẻo như xưa, áp ủ một niềm tin, cứ như đang hừng hực lửa cháy. Có điều tiêu cực trong đôi mắt ấy đã mờ hồ mù mịt, khiến bà ta trông hơi điên dại.

Đây là chấp niệm điên cuồng của một người u, dù đã bao nhiêu năm trôi qua, bà vẫn muốn điên cuồng chờ đợi, hay thật ra, bà cũng đã điên mất rồi?

“Cô không biết đâu, nó thích táo xanh nhất đó, chỉ vừa nhìn thấy táo xanh là nó vui vẻ hẳn lên. Mỗi lần tan học về, tôi ép cho nó ly nước táo, mùa hè thì cho vào máy cục đá từ mặt ông, nó thích cái vị chua chua ngọt ngọt đó lắm. Cô có thích không, tôi ép cho cô một ly nhé?”

“Dạ được!”

Bà ta vui vẻ vỗ tay, vươn tay áo, đột nhiên lại trở nên thần thờ lâm bảm, “Nhưng không thấy con gái tôi nữa rồi. Điều tại tôi cả, vì ba đồng bạc mà vứt bỏ con gái. Nếu tôi không mặc cả với người ta, chịu nhìn nó một chút thì nó cũng đã không bị bắt cóc! Vì ba đồng bạc! Vì ba đồng bạc mà tôi làm mất con gái rồi!” Bà ta lại gào khóc, tiếng khóc thảm thiết khiến người ta nghe thấy mà cực kì đau lòng.

Hiểu Hiểu không hiểu, nhưng Cảnh Táp lại rất thấu suốt.

“Trong hồ sơ có ghi, hôm con gái bà ấy mất tích là lúc bà mang con gái tới chợ đầu mối hoa quả để nhập hàng, vì muốn bớt giá trái cây, mua cho con gái một cái váy đồng phục mới nên cứ ép giá với ông chủ suốt, đến khi quay đầu thì chẳng còn nhìn thấy cô bé đâu nữa.”

Cũng không phải vì tiền, chỉ vì muốn cho con gái có cuộc sống tốt đẹp hơn nên bà mới phải tính toán chi li như vậy, thế nhưng cuối cùng lại thành nỗi đau cả đời.

Bà Trần lúc cười lúc khóc, hoàn toàn quên mất chuyện muốn ép nước táo, ngồi ngơ ngác trên cái ghế đầu nhỏ trước quầy, trong tay vẫn còn ôm một chiếc giày trẻ con cũ rách.

“Bà ơi, cháu muốn hỏi một chút, ngoại trừ táo xanh, con gái bà...”

Đột nhiên bà Trần nhìn về một hướng khác, con mắt sáng lên như thể đã tìm được thứ gì, “Viên Viên! Viên Viên!”

Hiểu Hiểu quay đầu nhìn lại, chẳng có ai cả.

Mất bà lại mờ đi, “Viên Viên lại đi rồi!”

Cảnh Táp khó hiểu hỏi, “Rốt cuộc bà ấy đang nói gì vậy, Viên Viên gì cơ?”

Anh chàng trẻ tuổi kia chen vào: “Cô không biết à, bà ấy điên rồi, Viên Viên là tên mẹ của con gái bà ấy, còn tên thật là Trần Di, mất tích lúc 9 tuổi, đến nay vẫn chưa tìm được về. Nhưng bà ấy điên cuồng, chết cũng không chịu chuyển đi, cứ nói rằng như thế con gái sẽ không tìm được mình. Đã hơn ba mươi năm rồi, nếu về được thì đã về từ lâu rồi. Khu nhà này đã có lịch sử suốt bảy mươi tám năm nay, sắt thép bên trong đều bị ăn mòn cả. Nếu bà ấy không chuyển đi, ngày nào đó nó sụp xuống thì lúc ấy mới thật là cô con gái sẽ không tìm được.”

“Các cậu định thu xếp cho bà ấy thế nào?” Cảnh Táp hỏi.

“Tuy sập của bà ấy nhỏ nhưng cũng là một chỗ buôn bán, trên lầu còn có tầng để ở, sau khi dỡ bỏ có thể được nhận được những 30 vạn. Theo ý của cục phúc lợi, cũng vì suy nghĩ bà ấy tuổi đã già lại cô đơn, có thể dùng 30 vạn này để vào viện dưỡng lão sống. Từ ba tháng trước, tôi bắt đầu nói chuyện này với bà ấy, thế nhưng bà ấy cứ nhất định không chịu, bao lời ngon ngọt dỗ dành tôi cũng đã dùng hết rồi.”

Cảnh Táp tức giận nói: “Bà ấy tưởng niệm như vậy thì có gì sai chứ, cậu không thể đặt mình vào hoàn cảnh người khác để suy nghĩ một chút à.”

“Tôi còn biết nghĩ thế nào nữa? Chẳng lẽ giúp bà ấy tìm lại con gái ư? Hừ, nếu tôi có bản lĩnh đó thì cũng đã làm từ đời nào rồi.” Đầu phải cậu ta vô tâm

vô tình, chỉ là lực bất tòng tâm mà thôi.

Hiều Hiểu thấy bà Trần vẫn ngồi ngơ ngác, hỏi cái gì cũng không nói, nếu tìm đầu mối từ bà ta thì e rằng rất khó, thế nhưng cô vẫn không muốn bỏ qua như vậy.

“Bà ơi, cho cháu một cân táo được không?”

Cuối cùng bà ấy cũng có phản ứng, vui vẻ hỏi: “Cô cũng thích ăn táo à?”

“Dạ, cháu thích ép nước, sau đó bỏ đá vào, bỏ đá làm từ mật ấy.”

Bà ta càng vui vẻ hơn, “Sao cô cứ y như con gái của tôi ấy nhỉ!”

Đương nhiên ‘y như’ rồi, vừa nghe bà nói mà.

Cánh Táp giờ ngón tay cái, bản lĩnh nói suông đúng là hạng nhất.

“Trừ cháu, bình thường còn ai đến chỗ bà mua táo nữa vậy?”

Mắt bà Trần sáng rực, cười nói: “Có chứ, Viên Viên đó!”

Hiều Hiểu sùng sốt, “Không phải Viên Viên là con gái của bà sao?”

“Đúng thế!” Bà ấy đặt mấy quả táo lên bàn cân, “Cô chờ, tôi chọn cho cô mấy trái lớn.”

“Cảm ơn à!” Hiều Hiểu đáp theo, “Nếu Viên Viên là con gái bà, sao bà còn bán táo cho cô?”

Bà Trần lại hoang mang nghiêng đầu, “Nó là Viên Viên, nhưng cũng không phải là Viên Viên.”

Những lời này thật mơ hồ, khiến Hiều Hiểu cảm thấy rất hoang mang.

“Táo của cô đây!” Bà bỏ táo vào trong túi rồi đưa cho cô,

“Cảm ơn ạ, bao nhiêu tiền?”

Bà giờ ba ngón tay gầy đét, “Ba đồng!”

Một túi táo lớn, ít nhất cũng hai mươi trái, vậy mà chỉ bán ba đồng.

Đúng là bà lão đã điên rồi, trừ con gái, bà chỉ nhớ chuyện ‘ba đồng’ mà thôi. Hai điều này đã thành tâm bệnh của ấy ấy.

Hiều Hiểu lại đưa cho bà tờ tiền 100 đồng, “Bà ơi, không cần thối đâu, lần sau cháu tới mua táo, bà cứ trừ dần là được.”

Bà lắc đầu, vẫn giờ ba ngón tay.

Hiều Hiểu lại muốn khuyên thì đột nhiên, hai mắt bà ấy sáng rực, bỗng nhiên gọi lớn, “Viên Viên!”

Cánh Táp và Hiều Hiểu cùng nhìn qua, vẫn là hướng ban nãy, thế nhưng khác biệt là có một bóng người rất ưu nhã đang từ từ đi tới, chờ người đến gần, bà Trần nhào ra, “Viên Viên, mau đến xem này, táo hôm nay ngon lắm.”

“Cháu biết rất ngon rồi!” Di mỉm cười, nhìn về phía Hiều Hiểu, “Cô Đoan Mộc, sao lại ở đây vậy?”

Chẳng phải ai khác, là Tần Viện,

“Di ấy biết cậu à?” Cánh Táp chưa gặp Tần Viện bao giờ, đương nhiên không biết di, thế nhưng khi nhìn thấy vết sẹo trên mặt kia liền nhận ra ngay, nhỏ giọng hỏi, “Di ấy là Tần Viện?”

“Ừ!” Hiều Hiểu gật đầu.

“Di Tần, tôi đang định tìm di đây!” Người vừa nói chính là anh chàng tới khuyên bà Trần chuyển vào viện dưỡng lão, “Di mau khuyên bà ấy giúp tôi đi, không thể kéo dài được nữa đâu, ngày kia sẽ phá bỏ tòa nhà này rồi.”

“Tôi biết, cậu đừng vội, không phải đã nói tôi đang nghĩ cách đó sao. Trông cậu một đầu mồ hôi này, mau lau đi.” Di dịu dàng lấy khăn giấy đưa cho cậu ta, “Cậu yên tâm, hôm nay tôi sẽ đưa bà Trần đi, không làm khó cậu đâu.”

Trên mặt cậu ta vui vẻ hẳn, “Thật à, vậy thì tốt quá.”

“Có điều, tôi phải nói cho rõ ràng. Đừng vì bà ấy chỉ là một bà lão mà cắt xén phí dỡ bỏ và đi dò, nên đưa bao nhiêu thì phải đền bù bắt nhiều, không được thiếu một cái.”

Hiếm khi thấy dì nghiêm mặt như lúc nói lời này, trông có vẻ ‘mẹ kế’ lắm.

“Chuyện này...” Cậu ta ngập ngừng, sau khi suy nghĩ một lúc liền giậm chân nói, “Được, chỉ cần đi giúp chuyển bà ấy đi là được, bây giờ tôi về tìm lãnh đạo để nói chuyện này.”

Cậu ta cũng rất sáng khoái, nói là làm ngay, gọi taxi rồi đi mất.

Bà Trần ôm lấy tay Tần Viện, cứ vuốt ve sợi dây bên trên cổ tay dì, mặt thấp thoáng nụ cười, mang đầy tình yêu thương.

Tần Viện cũng rất dịu dàng với bà, từ đầu đến cuối vẫn không hề tỏ ra ghét bỏ sự bản thủ kia, “Bà ơi, con có chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì?”

“Không phải trước đây con từng nói rồi đó sao. Bạn con có một vườn trái cây, trồng nhiều táo xanh lắm. Thế nhưng hần ta lại là người lỗ mẫn, nhiều cây bị câu ta làm chết hết tron. Con biết dì giỏi trồng táo lắm, có thể đi giúp hần ta một chút không?”

Bà Trần hơi do dự, “Nếu con gái về mà không tìm được bà thì sao?”

“Sao lại thế? Con treo cho bà tấm bảng ở đây, trên đó ghi tin tức của bà, khi nào cô ấy về, chẳng phải sẽ biết hay sao. Lại nói, cô ấy thích táo xanh như vậy, bà lại trồng giỏi vậy, không chừng người ta còn đồng ý giao cả vườn trái cây cho bà xử lý ấy chứ. Nếu thế, chẳng phải sẽ có nhiều táo cho con gái bà ăn hay sao?”

Bà Trần gật đầu lia lịa, “Đúng, con nói đúng, Viên Viên thích táo, cũng thích cây táo. Nó nói muốn làm xích đu dưới gốc cây táo.”

“Vậy là được rồi, dì đi thu dọn đi, thực hiện được nguyện vọng của con gái rồi thì cô ấy sẽ trở về thôi!”

Khuôn mặt của bà Trần rạng rỡ hẳn, vội nói: “Thế bao giờ bà đi được?”

“Bây giờ thì không được, bà đi tắm trước đi, thay đồ, ăn mặc sao cho có tinh thần một chút, như thế sẽ gây thiện cảm với người ta!”

“Được, bà nghe lời con.” Bà Trần đồng ý ngay, hạnh phúc dựa vào Tần Viện.

Tần Viện thở phào nhè nhỡ, vẫy tay với đằng sau, hai cô gái mất mảy thanh tú, mặc đồ bảo hộ lao động đi tới.

Đi dặn dò: “Giao cho các em, xin hãy chăm sóc bà ấy cho tốt.”

Một trong hai cô gái trả lời: “Yên tâm đi, dì Tần, tụi em đã sắp xếp ổn thỏa rồi, bà ấy không sao đâu.”

“Hôm trước tụi tụi có đóng gói hành lý cho bà ấy rồi, đặt ở trên lầu, túi caro màu xanh đỏ trắng, nhờ hai em mang giúp.”

“Em lên lấy ngay!”

Một lát sau, hai người đưa bà Trần lên một chiếc xe buýt mini, trên xe buýt có dòng chữ – Tôi yêu viện dưỡng lão của mình.

Chờ xe đi rồi, Tần Viện tỏ ra như thể vừa trút được gánh nặng.

Hiếu Hiếu đứng ở bên hời: “Viện dưỡng lão kia đáng tin chứ?” Có vài viện dưỡng lão treo đầu dê bán thịt chó, có tiếng mà không miếng; vì muốn kiếm tiền mà ngấm ngầm cắt xén khẩu phần ăn của người già.

“Được một người bạn làm tình nguyện của tôi giúp đỡ cho, tôi cũng tới mấy lần, nằm trong nông trại ở ngoại thành. Viện trưởng là một nhà từ thiện, của nải giàu có, thích làm việc thiện, là người hiền lành. Vừa hay gần đây có vị trí trống nên tôi đã nhờ bạn sắp xếp giúp.”

“Vì sao dì lại đối xử tốt với bà Trần như thế?”

Tần Viện cười nói: “Sao tôi cứ cảm thấy lời của cô giáo còn ý gì khác?”

Nói chuyện với người thông minh thật thích, không cần quanh co vòng vèo.

“Đúng là tôi có việc muốn hỏi dì.”

Thứ đẹp nhất trong con người Tần Viện chính là khí chất, như một tiểu thư khuê các, dịu dàng bình tĩnh duyên dáng, nhìn thấy dì như vậy, thật sự không thể tưởng tượng rằng từng bị bức hại như thế. Dì không hận đời, mắng trời chửi đất, cũng không suy sụp, trốn trong bóng tối như thây ma. Dì sống thoải mái không câu nệ dưới nắng mặt trời, lại còn nhiệt tình giúp đỡ người khác, thật là hiếm thấy.

“Ồ đây không tiện nói chuyện, trời cũng nóng, đến tiệm của tôi đi.”

Hiếu Hiếu gật đầu, lại chỉ vào Cảnh Táp, “Cô ấy là bạn của tôi, tên là Cảnh Táp.”

Tần Viện gật đầu, “Chào cô Cảnh.”

“Gọi A Cảnh là được rồi!” Cảnh Táp nhìn dì, mắt đầy vẻ tôn kính.

Tần Viện cầm chậu rửa mặt mà bà Trần đặt trên sạp, “Không biết hai vị có thể giúp tôi một chuyện được không?”

Hiếu Hiếu nhìn sạp táo là biết dì muốn làm gì.

“Dì muốn mang hết táo xanh về à?”

“Cô giáo Đoan Mộc thật thông minh.”

“Còn tôi lại nghĩ sự khôn khéo của thương nhân trong dì đang gây chuyện thì có.”

Dì lắc đầu, “Tiết kiệm là đức tính tốt, phô trương lãng phí là hành vi không bảo vệ môi trường nhất.” Dì nói thật chính nghĩa, trên mặt vẫn cười tủm tỉm.

Ba người mang hết số táo còn lại vào túi nylon, mỗi người hai túi, từ từ đi tới tiệm ăn của Tần Viện,

Vào trong tiệm, A Mỹ đang coi quầy nhìn thấy Hiếu Hiếu liền chạy vội tới, “Cô giáo Đoan Mộc, cô sẽ dạy chúng em thuật phòng thân thật à?”

Đầu Hiếu Hiếu đỏ đầy mồ hôi, không phải nói chỉ quan sát thôi à?

Cảnh Táp cười nói: “Từ bao giờ mà cậu đã nhập học trò đủ mọi nơi thế?”

Hiếu Hiếu giận dỗi nói, “Bị lừa đấy!”

Tần Viện giao táo cho A Mỹ, “Yên tâm đi, nhất định cô ấy sẽ dạy thôi. Nào, mang táo cho thím ba đi, để dì ấy làm chút mứt táo!”

“Dạ!” A Mỹ dạ ran, mang hai bị táo trước lên lầu trước.

“Cô Đoan Mộc, A Cảnh, đến đây ngồi này.” Tần Viện gọi, “Muốn uống café gì?”

Sau khi Hiếu Hiếu ngồi xuống, đầu tiên cứ phải nói, “Lần này dì nhất định không được miễn phí!”

Cảnh Táp không hiểu vì sao, tò mò hỏi: “Có café miễn phí mà tại sao không uống chứ?”

“Vì tớ uống hai tách café miễn phí mà bị lừa thành cô giáo dạy thuật phòng thân của tiệm này đấy. Nếu lại uống miễn phí, không chừng còn phải dạy cả khách.”

Tần Viện cong mắt cười, “Ý kiến này hay đấy, tôi thấy nếu làm thế này, dùng hết 888 đồng, được miễn phí một tiết học thuật phòng thân.”

Khóe mắt Hiếu Hiếu nhếch lên, “Dù đừng nói đùa như vậy, nếu thế thật, tôi sẽ không đến nữa.”

“Tôi thấy tốt lắm mà.”

Cảnh Táp che miệng cười nói, “Tớ cũng cảm thấy không tệ đâu, bảo đảm sẽ buôn bán đắt lắm đây.”

“Cậu bớt gây phiền đi!” Mặt Hiếu Hiếu đen thui.

Tần Viện ngừng cười, đưa thực đơn cho bọn họ, “Chúng ta cứ bàn về đề nghị này sau vậy, hay là gọi café trước đi!”

Cảnh Táp gọi một tách mocha, Hiếu Hiếu chọn latte.

Tần Viện đích thân làm cho cả hai, mang tới, sau đó duyên dáng ngồi xuống, “Nói đi, muốn nói chuyện với tôi vậy?”

Café bốc hơi nóng, qua làn sương trắng, mùi thơm ngào ngạt, Hiếu Hiếu nhấp một ngụm, sau đó lặp lại câu hỏi ở sạp trái cây ban nãy, “Vì sao dì lại đối xử tốt với bà Trần như vậy?”

“Chuyện này có liên quan đến kinh nghiệm của tôi!” Tần Viện đan hai tay đặt lên bàn, thần nhiên nói: “Tôi cũng từng bị bắt cóc, hiểu nỗi đau đó.”

Giọng nói bình tĩnh không dao động, hoàn toàn không hề nhớ một chút gì về đau thương và phần nội ngày xưa, càng không muốn để người khác biết.

Hiếu Hiếu đã biết điều này từ lâu, “Chỉ đơn giản vậy thôi sao?”

“Chẳng lẽ còn có lý do gì khác?”

“A Mỹ và Tiểu Lệ cũng thế?”

Tần Viện thoáng sững sốt, “Sao cô giáo lại biết?”

Hiệu Hiểu lại nhấp một ngụm cà phê, “Hôm trước khi tôi tới đây, đã nghe thấy đối thoại của di và bọn họ.”

“Thì ra là thế! Haha, không sai. Tôi gặp Tiểu Lệ cách đây hai năm trước ở trạm xe lửa, còn A Mỹ là ở trạm cứu tế. Bọn họ đều bị bọn buôn người bắt cóc từ bé, bán cho cặp vợ chồng muốn có con, chẳng chịu đau khổ gì, chỉ là khi trưởng thành, muốn tìm lại người thân.”

Cảnh Táp lại hỏi: “Không phải trong tiệm của di đều là nạn nhân bị bắt cóc và bán đi đấy chứ?”

Tần Viện gật đầu: “Thím ba trong bếp cũng vậy. Con gái bị mang đi, chồng muốn thím ấy bỏ qua, sinh lại đứa khác như thím ấy không chịu. Thế nên ông ta đã ly hôn với thím. Thím ấy chỉ muốn gom góp tiền để tiếp tục tìm lại con gái, sau đó đến chỗ này của tôi! Haha, tôi cũng chẳng có lý tưởng gì, chỉ muốn giúp được ai thì hay tới đó.”

Cảnh Táp nghe xong cũng thấy cảm động, thế nhưng vì uống hơi nhiều cà phê nên muốn đi toilet, nói xin lỗi rồi chống nạng đến nhà vệ sinh. Lúc đi ngang qua tủ trưng bày mô hình kiến trúc, cô chỉ tùy ý liếc mắt một cái, mặt liền biến sắc, gọi: “Hiệu Hiểu!”

Hiệu Hiểu đi tới, “Sao vậy? Đau chân à?”

“Không phải không phải, cậu nhìn này!” Cảnh Táp chỉ tay vào một mô hình trong quầy tủ trưng bày.

Đây đúng là mô hình của tòa nhà bỏ hoang nơi Trương Chí Dao và Lỗ Nhạc Vĩ bị giết, mô hình khu trò chơi chỗ Nhâm Ngạn bị giết cũng có nữa. Vì là mô hình thiết kế nên có không ít chi tiết được đánh dấu, con đường dẫn đến cửa ra vào, của an toàn các loại.

Hiệu Hiểu tới hai lần mà vẫn không hề phát hiện, chẳng ngờ Cảnh Táp lại đột nhiên nhận ra.

Là trùng hợp thật sao?

“Đây là thiết kế của cha tôi, các cô cũng thích sao?” Tần Viện thấy hai người bọn họ nhìn chăm chú, cũng đi tới, “Đây là một trong những tác phẩm mà cha tôi thích nhất, tiếc là chỉ có mô hình, hiện nay, hai nơi này đều bị bỏ hoang cả rồi.”

Đột nhiên Hiệu Hiểu ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén, bất ngờ hỏi thẳng: “Di có từng giết người chưa?”

Đừng nói Tần Viện bị dọa, đến cả Cảnh Táp cũng giật nảy mình, “Hiệu Hiểu, sao cậu lại hỏi như vậy?”

Hiệu Hiểu nhìn thẳng vào Tần Viện, chờ di trả lời.

Tần Viện không ngờ cô lại hỏi như vậy, sau khi sững sờ một lát, vẻ yên bình trên mặt từ từ bong ra, nói từng chữ: “Từng giết!”

Ngay lập tức, Cảnh Táp cũng bối rối theo, di thừa nhận thật sao.

“Giết một đứa bé...” Đó là việc mà cả đời này di chưa từng quên.

Hiệu Hiểu quét mắt nhìn Tần Viện, mãi một lúc sau, cô mới mở miệng nói: “Đó không phải là lỗi của di! Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy!”

Phái nữ, không phải lúc nào cũng là một người mẹ giàu tình thương. Trong tình huống đó, đứa nhỏ ấy không có cả tư cách chào đời.

Cảnh Táp đứng đờ ngay tại chỗ, quên mất phải vào nhà vệ sinh.

Bỗng nhiên, một âm thanh ‘bùm’ vang lên, hơi âm ỉ một chút khiến cả người đều giật thót.

Trước quầy, A Mỹ không cẩn thận làm bể một quả bong bóng trang trí, gãi đầu xin lỗi với bọn họ.

Tần Viện nhìn phản ứng của cảnh sát, liền sáng tỏ: “Nếu đoán không sai, A Cảnh là cảnh sát phải không!”

“Hả? Làm sao gì biết?” Hôm nay cô không mặc đồng phục, làm sao di ấy lại biết.

Hiệu Hiểu gõ nhẹ vào trán cô, “Vừa nghe thấy tiếng bùm là cậu đặt tay lên hông một cách vô thức, đây là tư thế chuẩn bị lấy súng. Cậu cảm thấy người thường sẽ đặt súng ở hông sao?”

Cô là cảnh sát, lúc làm nhiệm vụ luôn mang súng, vì thế vừa nghe tiếng động như tiếng súng vang lên, đầu tiên Cảnh Táp sẽ phải rút súng phản kích. Cho dù bây giờ không làm nhiệm vụ, cũng không mang súng, nhưng đây thói quen, hoàn toàn là hành vi bản năng, không phải phản xạ có điều kiện thông qua não.

Cảnh Táp nhìn tay của mình, đúng là tư thế chuẩn bị rút súng. Cũng vì thế mà cô còn vút luôn cả nạng xuống đất.

Tần Viện nhặt nó lên, “Chân cô không khỏe, mau ngồi xuống đi.”

“Không sao, không sao đâu!” Cảnh Táp nhận nạng đứng thẳng, kéo tay áo Hiểu Hiểu, nhỏ giọng hỏi: “Sao cậu lại hỏi người ta như vậy chứ!”

“Tớ chỉ muốn nhìn phản ứng của di ấy thôi!” Thay vì cứ rối tung rối mù, chi bằng cứ một đao chặt đứt.

“Vậy di ấy có phải không?”

“Gi cơ?”

“Hung thủ đó?” Rõ ràng là biết mà còn hỏi.

Hiểu Hiểu lắc đầu, “Di ấy không thể là hung thủ được!”

Tần Viện nhìn thấy hết những động tác của hai người, “Hung thủ gì cơ?”

“Tôi đang giúp cảnh sát điều tra một vụ hành hạ đến chết, cũng có chút quan hệ với việc bắt cóc!” Hiểu Hiểu cảm thấy không cần phải giấu diếm với di nữa, chi bằng cứ nói thật.

Tần Viện hơi sững sờ, nhớ tới những gì mình vừa nói ban nãy, “Không phải hai người đã cho rằng tôi là hung thủ đấy chứ?”

Hiểu Hiểu rất thành thật, “Ít nhất trước ngày hôm nay, di bị tình nghi rất lớn!”

Di hơi bất ngờ, tròn tròn mắt nhìn Hiểu Hiểu, “Trước ngày hôm nay là ý gì?”

Hiểu Hiểu lại trở về chỗ ngồi cũ của mình, “Nói ra rất dài dòng, chi bằng cứ ngồi xuống, nếu di đồng ý lắng nghe, tôi sẽ nói thẳng.”

Di đi tới, “Tốt nhất cô giáo hãy nói rõ cho tôi biết!”

Cảnh Táp như lọt vào sương mù, đến khi tỉnh lại thì vội vàng đi tới toilet. Lúc quay về, nhìn thấy Tần Viện đang cười đến mức chảy nước mắt, cầm khăn tay lau mắt.

“Vi tôi từng bị bắt cóc, cha qua đời, còn mở tiệm ở gần đại học Khôn Hoa, đối xử tốt với bà Trần... Hahaha, vì vậy mà tôi đã trở thành một nhân vật lớn sao.”

Cảnh Táp thấy, có vài người phụ nữ không thể dùng lễ thường để bàn tới, bị xem là hung thủ mà còn vui vẻ đến thế. Có điều cô vẫn chưa hiểu, tại sao Hiểu Hiểu lại nói di ấy không phải.

Cô vội vàng trở về ngồi xuống, chờ Hiểu Hiểu giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Hiểu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Đạo Đức Con Người

Tần Viện đã cười no, cũng tò mò không biết tại sao Hiểu Hiểu lại không nghĩ mình là hung thủ. Cô nói những lý do kia, đã khiến cảnh sát hồ đồ hết cả, đúng là có lý cũng không thể nói rõ.

“Vậy cô giáo nói đi, vì sao tôi có nhiều điểm đáng ngờ nhưng cô vẫn cảm thấy tôi không phải hung thủ?”

“Di không phiên chuyện chúng tôi đã tự tiện tra xét hồ sơ của di sao?” Hiểu Hiểu phải xin lỗi về chuyện này, dù đó chỉ đơn thuần là ngẫu nhiên.

Tần Viện rộng rãi đáp: “Đây chẳng phải chuyện mờ ám gì, để người khác biết cũng không sao. Các cô điều tra vụ án, muốn tìm được hung thủ thôi. Tôi có gì phải ngại chứ, chỉ là ngạc nhiên vì vẫn có người còn nhớ ấy mà.”

Mỗi năm, có vô số trẻ con, phụ nữ bị bắt cóc, lần nào cũng khơi dậy ngàn tầng sóng, thế rồi lại trở nên yên tĩnh, sau đó trôi về quên lãng.

Cảnh Táp nói: “Vi có chú cảnh sát thâm niên phụ trách vụ án năm đó nhắc tới nên chúng tôi mới biết.”

“Chú Lý?” Tần Viện không khỏi cảm thán, “Ông ấy là một cảnh sát tốt, thế mà vẫn nhớ kỹ như vậy, Lúc rảnh, nhờ cô hỏi thăm ông ấy giúp tôi.”

Cảnh Táp gật đầu

“Không nói chuyện này nữa, vẫn là phải hỏi vì sao cô giáo cảm thấy tôi không phải hung thủ?”

Hiểu Hiểu cũng chẳng định giấu, nói thẳng: “Có ba điểm Một, tôi vừa hỏi di có từng giết người hay không, di bảo từng giết. Lúc nói điều này, tôi không thấy sự phần nộ trong mắt di, cũng chẳng có đau thương, thậm chí cũng chẳng nhìn ra bất kì tia áy náy. Di chỉ tường thuật lại một chuyện mình từng làm, không mang chút tình cảm hay sắc thái nào. Điều này cho thấy trước giờ di chưa từng hối hận vì đã làm chuyện này. Sau đó di lại nói, đã giết một đứa bé. Biểu tình lúc ấy của di có hơi mất bình tĩnh, di không hối hận, tại sao lại mất bình tĩnh? Chỉ có một đáp án để giải thích mà thôi. Giới hạn đạo đức của di nói rằng, dù sao đó cũng là một con người, một con người giống như di. Bất kể có vô tội hay không, bất kể có căm ghét thế nào, chẳng qua di chỉ luôn canh cánh rằng mình đã giết mất một đồng loại! Chỉ thế mà thôi.”

Ánh mắt thần nhiên của Tần Viện bỗng có vẻ lẫn lẫn gọn sóng, đồng thời hơi bị kích động. Di vừa cầm tay Hiểu Hiểu, nói: “Cô giáo là người đầu tiên nói những lời như thế với tôi. Tôi cứ cho rằng chẳng ai hiểu được, mọi người chỉ nói rằng tôi đã làm đúng, không nên giữ lại đứa bé đó. Đương nhiên tôi biết không thể để lại đứa bé kia, nhưng chẳng phải tôi đã giết mất một mạng người rồi đó sao?”

“Di không cần phải coi nó là người, hãy xem nó là cái khóa giam hãm tự do của di. Nó là một đồ vật, di chỉ phá hủy ổ khóa đó mà thôi.”

Tần Viện cười khẽ, tỏ ra vui vẻ như tìm được một tri kỉ: “Như lời cô giáo nói, thật ra tôi cũng đã tự hiểu, chỉ là thi thoảng nhớ tới, cứ cảm thấy hoang mang, muộn phiền!”

“Cảm thấy niềm tin của mình có vết nho?”

Di gật đầu thật mạnh, “Đúng! Sao cô biết?”

“Di là tuýp tự ràng buộc bản thân điển hình!”

Ràng buộc đạo đức là chỉ tuýp người cực kì nghiêm khắc về mặt đạo đức với bản thân, không thừa nhận những sinh lý cơ bản của con người, những nhu cầu tâm lý, không cho phép có bất kì hành vi trái đạo đức nào.

Ấy nhưng, Tần Viện là tuýp người ràng buộc bản thân, chỉ có yêu cầu nghiêm khắc với hành vi của bản thân. Thế nên dù từng bị kẻ khác gây tổn thương di vẫn sẵn sàng mở lòng để giúp đỡ người khác. Ấy chẳng phải thánh nữ thánh mẫu gì, chỉ là phân rõ thiện ác một cách chân chính. Di căm ghét kinh tởm kẻ xấu, sẽ tham gia những phong trào để phản đối đến cùng. Thế nhưng nhất định sẽ tuân theo phán quyết của pháp luật, tuyệt đối không sử dụng cách trừng phạt riêng.

Nếu là tuýp hướng ngoại, sẽ sinh lại một lượng lớn số những kẻ đạo đức giả, hơi tí là muốn xin người khác để tự chứng tỏ sự thuần khiết của bản thân, muốn xin người khác phải hướng ra thế giới bên ngoài ấy, dùng một phương thức vận động xã hội để bức ép kẻ khác phải phù hợp yêu cầu đó. Còn bản thân thì – các người dám quản!

“Ô kia? Không phải cô giáo học võ đó sao, tại sao lại giỏi về tâm lý học thế?”

Cảnh Táp kiêu ngạo nói: “Giỏi đánh nhau chỉ là một kĩ năng bị động của cậu ấy thôi, Tâm lý học tội phạm mới là kỹ năng chủ động!”

Đến lúc này thì Tần Viện mới hiểu rõ: “Thế nên... cô giáo mới có thể giúp giúp cảnh sát phá án!”

“Chỉ thi thoảng giúp đỡ mà thôi!” Lần này lại còn thu tiền.

“Vậy thứ hai là gì?”

Hiểu Hiểu lại tiếp: “Hai, nếu di thật sự muốn giết ba người kia, tôi hỏi di có từng giết người không, di sẽ không thể bình tĩnh, cũng chẳng thể trả lời một câu ‘Từng giết một đứa bé’ nhanh đến vậy, chắc hẳn sẽ tìm cách để trốn tránh câu hỏi, chẳng hạn như đáp rằng, ‘Cô đang nói đùa đấy à?’. Đây không phải là một lời đối đáp đột ngột để lừa dối cho qua chuyện.”

Cảnh Táp cảm thấy lí do này hơi gượng ép, “Nhưng có thể giả vờ cơ mà!”

“Giả vờ?” Hiểu Hiểu lắc đầu, “Tớ hỏi câu đó, vốn là một cái bẫy. Nếu di ấy thật sự là hung thủ, dù là đứa bé kia hay ba người Trương Chí Dao thì di ấy cũng sẽ tìm cách trốn tránh, bởi vì di ấy không thể để cảnh sát phát hiện chuyện mình có dính dáng đến việc giết người. Đây là một loại tâm lý phòng vệ, và cách tốt nhất là tránh né nghi ngờ của cảnh sát, thế nên không thể để bọn họ cảm thấy hứng thú với quá khứ của mình, bằng không, rất có thể sẽ bị lộ hết mọi nguồn cơn sự tình ra mất.”

Cảnh Táp buồn bực lâu bầu, “Cậu muốn thăm dò thì không thể nói với tớ một tiếng à, làm tớ sợ quá, chỉ sợ di ấy...” Cô ấy náy nhìn Tần Viện, người đang sau mỉm cười ý bảo không sao, Cảnh Táp thay đổi cách dùng từ: “Cậu không sợ rút dây động rừng à!”

Rút dây động rừng là nhẹ, nhờ đầu người ta lấy dao ra đâm thẳng thì biết phải làm sao? Thỏ bị ép có thể cắn người đấy.

Tần Viện đùa: “Xem ra sau này nói chuyện với cô giáo Đoan Mộc phải để ý một chút.”

Cảnh Táp cực kì tán đồng ý kiến này, “Không sai, nói chuyện với Hiểu Hiểu phải cẩn thận. chúng ta không biết não của cậu ấy thế nào đâu.”

“Vậy điều thứ ba là gì?” Hiểu Hiểu bảo là có ba điều, mới chỉ nói hai.

“Điều thứ ba, cũng chính là điều mà tôi không hiểu nhất. Nếu đi là hung thủ, sao có thể mở tiệm ở chỗ gần Khôn Hoa đến vậy?”

“Thế là sao?” Tần Viện thấy khó hiểu, chuyện này có quan hệ gì đến việc đi mở tiệm ở chỗ nào đâu chứ? Tiệm này đã tồn tại từ khi cha đi còn sống cơ mà.

Cảnh Táp cũng cảm thấy hai chuyện này chẳng có quan hệ trực tiếp gì với nhau, “Chẳng lẽ mở tiệm gần nơi Trương Chí Dao nhận chức thì không thể giết người à?”

Hiệu Hiểu vung tay khê cú đầu Cảnh Táp, “Ngốc! Khôn Hoa chỉ cách chỗ này mấy bước chân, lại là phố ăn vặt, cậu chắc chắn là Trương Chí Dao không tới đây hay sao? Nếu hắn tới đây, chẳng lẽ lại không biết đi Tần?”

“Nói tới Hiệu trưởng Trương thì đúng là có mấy lần tới đây, đều mang theo người tới, là mấy giáo viên của trường đại học.”

Hiệu trưởng mời đồng nghiệp ăn cơm cũng chỉ là một chuyện rất đời bình thường. Chỉ là sau khi nghe tới vụ án hành hạ đến chết kia, trong lòng Tần Viện vừa giận vừa sợ, không ngờ Trương Chí Dao lại là một kẻ mặt người dạ thú như vậy.

“Nhìn đi!”

Cảnh Táp xoa xoa đầu, “Nói chừng là đã lâu lắm rồi, hắn không nhận ra thì sao?”

“Đi Tần luôn đích thân chào hỏi khách, tiếp xúc và đối thoại trong khoảng cách gần như vậy, cậu cảm thấy có bao nhiêu khả năng không nhận ra?”

“Biết đâu vì trên mặt tôi có sẹo nên hắn sẽ không nhận ra?” Tần Viện không hề để ý, tự lấy mình ra làm ví dụ.

“Nhưng nửa gương mặt còn lại của đi thì không, nếu ba người Trương Chí Dao đã cường bức hung thủ như vậy, sao có thể không nhớ mặt hung thủ được chứ? Nếu đi là hung thủ, e là lúc nhìn thấy hắn, hắn đã tự thể hiện trước rồi. Dựa vào địa vị của hắn hiện nay, sự tồn tại của đi là một cây kim, có thể sẽ hổi lộ cho đi. Nếu không hổi lộ được thì không chừng, không phải đi giết hắn mà là Trương Chí Dao tự tìm tới và giết gì thì có!”

Người chết vì tài, chìm chết vì mồi, đây là một ví dụ cho đạo lý này. Tài cũng không đơn giản chỉ là tiền mà còn bao gồm danh dự, vinh quang, quyền lợi!

Trương Chí Dao là một kẻ rất ham hư vinh, sao hắn có thể cho phép có một sự đe dọa ở ngay trước mắt mình.

“Thì ra bởi thế nên hôm qua cậu mới nói với tớ rằng khả năng đi Tần là hung thủ rất thấp!”

“Đó cũng vì khi cậu điều tra những chuyện sau khi đi Tần bị bắt cóc, có vài chỗ quá trùng hợp, đến tớ cũng hơi nghi ngờ.”

“Lúc còn chưa tới tiệm, cậu còn nói, có thể đi ấy nói dối về nơi mình bị bán tới!”

Tần Viện vội vàng thanh minh: “Nói dối? Lúc đó tôi còn hận không thể khiến cả đám người trong thôn đó ngồi tù! Sao có thể nói dối!”

Tần Viện không đó, dù là thân thể hay tâm hồn đều bị tổn thương rất nặng, cố gắng dùng ý chí chống đỡ để hoàn thành ghi chép của cảnh sát, chỉ mong bọn họ có thể nhanh chóng bắt người.

“Tớ chỉ đưa ra giả thiết mà thôi! Đây là quá trình bắt buộc trong phá án. Đầu tiên phải đưa ra những ý kiến khác nhau, sau đó chứng minh, cuối cùng mới có được đáp án chính xác.”

Cảnh Táp giờ hai tay, ý muốn đầu hàng: “Đúng, cậu thông minh nhất, tớ ngốc!”

“Cậu không có ngốc, nhưng chỉ thích để ý những chuyện vụn vặt!” Hay nói cách khác, thẳng như ruột ngựa, không queo lung tung

“Được rồi được rồi, chẳng bằng cậu nhận tớ làm học trò luôn đi. Cậu dạy võ cho người ta, lúc rảnh rang thì dạy tớ môn Tâm lý học, cậu thấy sao hả?”

“Xin từ chối, nếu muốn học thì tự học thành tài đi.”

Tần Viện hâm mộ nhìn hai người trêu chọc cợt nhả nhau, cảm thấy rất hâm mộ, nhưng khóe mắt lại lộ vẻ cô đơn.

Hiệu Hiểu nhận ra: “Sao vậy?”

Đi thờ dài một hơi, “Tôi cũng từng có một người bạn rất thân, tiếc là...”

“Tiếc là lúc đi bị bắt cóc, cô ta không cứu mà thậm chí còn ngược lại, đẩy đi vào chỗ chết!”

Tần Viện kinh hãi, “Sao cô giáo biết!” Tới bây giờ đi vẫn không nói chuyện này với bất kì ai, kể cả cảnh sát.

“Lúc xem hồ sơ là hiểu ngay. Hai nữ một nam đến nông thôn để sưu tầm dân ca nhưng chỉ có một người bị bắt cóc. Theo tính cách của đi, làm việc cẩn thận, cách giải thích lên nhằm xe bắt cóc đúng là nực cười. Tôi nghĩ nói lên nhằm xe bắt cóc không phải do đi mà là hai người bạn kia nói dối lúc báo án.”

Một lần nữa, di lại kích động nắm tay Hiểu Hiểu, môi hơi run run, “Đúng vậy, cô giáo nói không sai. Vốn có thể tránh được chuyện này, thế nhưng cô ta cứ nài nỉ đòi lên chiếc xe đáng ngờ kia. Tôi đã thầm thấy có gì không đúng, nhưng cô ta bảo mệt, cứ bắt kẻ mà lên xe ngồi. Thế là chuyện ấy xảy ra, rõ ràng có thể cùng nhau bỏ trốn, nhưng cô ta vì bản thân, đã đánh ngất tôi...” Nói đến đây, giọng nói của di đã không còn giữ được bình tĩnh nữa.

“Người nam còn lại là ai? Hấn không giúp di sao?”

Di lau nước mắt, không cho phép mình rơi nước mắt, “Bạn trai tôi!”

“Hấn nhìn thấy lũ buôn người bắt được chúng tôi, thấy đông nên không dám phản kháng. Sau khi đánh ngất tôi thì cô ta cùng hấn bỏ trốn.”

“Thật quá đáng!” Cảnh Táp tức giận quát lớn.

“Sau khi tôi trốn về được thì mới biết tuy bọn họ có báo án nhưng lại không nói thật, thậm chí cũng không thành thật khai báo vị trí cụ thể của tôi ở đâu.”

Cảnh Táp vỗ mạnh lên bàn, “Hai đứa cậu nam nữ này hiện đang ở đâu rồi?”

“Ồ Mỹ! Chẳng lâu sau khi tôi gặp chuyện không may, bọn họ lấy được tư cách đến Mỹ để tu nghiệp, cùng ra khỏi nước, nghe đâu còn kết hôn với nhau.”

“Thật quá đáng!” Cảnh Táp gõ nặng xuống sàn, “Cậu nam nữ. Đúng là chẳng bằng súc vật!”

“Có điều chẳng được hai năm thì lại li hôn rồi. Lúc cha tôi còn sống, hấn ta từng đến tìm, bảo là tới nói xin lỗi.”

“Tôi đón, lúc di nhìn thấy hấn, nhất định phải cho hấn ta một cái tát!:

“Không, hai cái! Là hai cái tát thật mạnh!:

“Đánh hay lắm!” Hiểu Hiểu bật ngón tay cái với Tần Viện, “Vậy tại sao khi di trở về mà vẫn không nói chuyện của hai người bọn họ?”

“Cha mẹ hấn ta đến xin tôi đừng nói ra ngoài, sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của hấn!”

Cảnh Táp nghe xong đứng phắt dậy, định mở miệng chửi ầm thì bị Hiểu Hiểu kéo xuống, lại ngồi xuống.

“Vội tính cách của di, sẽ không bỏ đi ý niệm trong đầu chỉ vì lời cầu xin đó...”

Trong mắt Tần Viện ngập tràn niềm kiêu hãnh, “Tôi không nói, bởi vì không muốn gặp lại gia đình ấy nữa, cũng không muốn bọn họ lại tới làm phiền mình! Dù cho bọn họ sống tốt bao nhiêu, được oai phong về vang thế nào, trong mắt tôi chỉ là thứ hèn hạ bản thủ mà thôi. Tôi không ước ao thêm muốn, cũng chẳng ghen tị. Nếu từ nay về sau bọn họ có thể biến mất khỏi mắt mình thì tôi không quan tâm đến chút tui thân ấy nữa.”

Cái này gọi là nhắm mắt làm ngơ.

Thế nhưng Cảnh Táp thì không thể bình tĩnh, “Di cứ thế mà quên, tốt bụng quá!”

Hiểu Hiểu và Tần Viện cùng đồng thanh: “Đấy không phải tốt bụng, là ranh giới làm người!”

Nói xong, hai người đưa mắt nhìn nhau, cùng cười ra tiếng.

Lúc này, A Mỹ vui vẻ mang mứt táo vừa làm xong tới, “Mứt táo mới ra lò đây, để khai vị thì ngon lắm!”

Tần Viện thấy, đập vào trán mình rồi nói, “Coi đầu óc tôi này, nói nhiều vậy mà không mời mọi người một tiếng. Tranh thủ còn nóng thì ăn đi, mứt táo của thím ba là ngon nhất đấy.”

Mứt táo trong mâm có màu vàng óng, thành từng miếng bóng loáng, vị chua ngọt, ngoài giòn trong mềm, vừa nhón một miếng là kéo thành tơ vàng, cứ như tằm nhả tơ.

Cảnh Táp ăn liền mấy miếng, tiếc rề dừng miệng.

Hiểu Hiểu cứ tưởng sẽ chua lắm, không ngờ lại chua ngọt vừa miệng thế này. Thế nhưng mứt táo Khang Hi làm vẫn ngon hơn.

Ăn được một lúc, Tần Viện lại nói, “Cũng đã trễ rồi, chẳng bằng ở lại cơm chiều!”

“Không cần đâu, vụ án này đang trong giai đoạn gấp rút, tôi phải về xem lại một lần nữa.”

“Cứ ăn cơm đã, trở về rồi xem. Cũng đang tầm giờ cơm mà, sao cứ lo phá án mà không ăn cơm được chứ!” Trong lời nói của Tần Viện tràn ngập sự lo lắng, trong lòng di thấy rất thích Hiểu Hiểu, “Không thì tôi gói cho cô giáo một phần để mang về nhé?”

“Không cần phải khách sáo đến vậy đâu, chờ Cách Cách và Tiểu Mẫn nghỉ hè, tôi sẽ dạy hai đứa thuật phòng thân, di còn sợ tôi không được ăn món ngon ở đây sao?”

Tần Viện có vẻ hơi thất vọng: “Được rồi, vậy lần sau tôi lại mời mọi người ăn cơm, coi như cảm ơn mọi người đã rửa sạch hiềm nghi của tôi.”

Hiếu Hiếu lại hất một chậu nước lạnh, “Tuy đi không bị hiềm nghi, nhưng không chừng cửa tiệm này của di sẽ có chút liên quan tới hung thủ.”

Trong miệng Cảnh Táp vẫn còn mứt táo, thậm chí còn nuốt được sợi tơ đường vào miệng. Cô chép miệng, nói: “Vi hai mô hình kia?”

Hiếu Hiếu gật đầu.

“Hai mô hình đó được cha tôi giữ lại từ hồi còn sống, ai đến tiệm cũng có thể nhìn thấy thôi!”

Nếu như lời di nói thì có nhiều người tình nghi hơn rồi.

Đây cũng là chỗ Hiếu Hiếu cảm thấy rất đau đầu. Có nhiều người tình nghi như vậy, phải làm sao để tập trung vào giới hạn đây?

Cô phải về nhà để suy nghĩ thật kĩ.

Tần Viện cũng không giữ lại, Hiếu Hiếu và Cảnh Táp tự trở về mình.

Hai ngày hôm sau, Tào Chấn gọi điện thoại về từ vùng núi hẻo lánh kia, không qua Cảnh Táp mà trực tiếp gọi thẳng cho Hiếu Hiếu.

Hôm nay vừa đúng là chủ nhật, cô ở nhà, nhưng Khang Hi lại chẳng vì thế mà vui, vì hôm nay cũng là ngày anh phải quay về đoàn làm phim. Vốn muốn nói chuyện với cô một chút, thế mà lại bị cú điện thoại này quấy rầy.

Lúc Hiếu Hiếu vừa bắt điện thoại thì cứ như coi anh không tồn tại nữa, trốn trong thư phòng không chui ra.

Mãi đến khi xuất hiện thì cô đã thay đồ khác, mang balo trên lưng chuẩn bị ra ngoài.

“Em đi đâu vậy?” Bình thường hai ngày cuối tuần cô sẽ không bao giờ ra khỏi cửa.

“Tăng ca!” Thật ra là đến cục công an. Tào Chấn đã điều tra không ít tin tức, thế nhưng cần phải cùng đám người Cảnh Táp mở video để họp.

“Đội đặc công mà cũng cần tăng ca sao?”

“Ừ, gần đây đám người mới sắp bắt đầu thi sát hạch nên có một số việc cần đến tôi.” Cô mang giày trước cửa.

“Hiếu Hiếu, tôi...” Anh muốn nói, tối nay anh phải trở về phòng làm việc, chuyến bay tám giờ tối.

Cô không nghe, đi thẳng ra cửa.

Một tiếng ‘rầm’ vang lên, người đã đi, trong nhà chỉ còn hai con chó ở lại với anh mà thôi, nháy mắt, Khang Hi liền sa sầm.

Một lát sau, chuông cửa vang lên. Hiếu Hiếu có chìa khóa, thế nên không phải cô quay về đâu.

Vừa mở cửa, Cảnh Bất Mị, Kế Hiếu Nam lâu ngày không gặp cười hi hi, xuất hiện trước cửa. Ban nãy bọn họ ở nhà bên cạnh, thấy Hiếu Hiếu đi ra khỏi cửa mới chạy sang.

“Vạn Tuế Gia, sung sướng chứ? Có gì tiến triển không?”

Kế Hiếu Nam giơ túi xoài sấy lên, “Đến đây, xoài sấy 7D nổi tiếng của Philippines đây, quà tụi này hiếu kính Hoàng Hậu nương nương đây.”

Mặt Khang Hi tối sầm, chẳng đưa tay nhận, nhìn chăm chăm vào hai người. “Đi chơi thật nhì, chớp mắt là đi Philippines cơ đấy, tôi còn tưởng các cậu sẽ không về nữa cơ?”

Câu này như thể nói bọn họ không làm việc đảng hoàng, rõ ràng anh đã cút đi cơ mà?

“Không phải cậu nói tụi này không xuất hiện ở đây còn gì?” Kế Hiếu Nam đặt xoài sấy lên bàn, “Tụi này chỉ làm theo những gì cậu nói thôi.”

Không chỉ không xuất hiện mà còn biến mất khỏi Trung Quốc luôn.

Nhớ lại, bãi biển ở Philippines đẹp thật!

“Cậu cầu mà không được hay mệt mỏi quá độ vậy?” Cảnh Bất Mị nhìn Khang Hi, cảm thấy cả hai điều này đều không đúng, “À, chính xác là không làm gì được!”

“Ai nói tôi không làm gì được?” Có chết anh cũng không thể thừa nhận điều này. Ít nhất cũng đã ngủ chung một giường còn gì. Có điều loại chuyện thuần

khíét như kiếu cùng đắp chăn nói chuyện phiếm như vậy, anh cũng chả muốn nói, quá tự ái.

“Vậy cậu bức bối chuyện gì?”

Anh chu miệng, không nói.

Sau khi được nghỉ ngơi thoải mái mấy ngày, Cảnh Bất Mị trở lại thành người quản lý của anh, “Sung sướng được bảy ngày rồi, cũng nên về lại đoàn làm phim thôi. Chẳng còn mấy cảnh chưa quay mà thôi, chờ cậu quay xong thì lại trở về cố gắng tiếp.”

Nói xong, cậu chỉ huy Kế Hiểu Nam để giúp Khang Hi sắp xếp hành lý.

“Mấy thứ này không cần mang đi đâu đâu, cứ để ở đây.”

“Cậu còn muốn ở đây này. Cớ cửa hư dùng một lần còn được, sang lần thứ hai là dễ bị lộ ngay.” Có nhà nào lại bị hư cửa mỗi ngày đâu chứ.

“Cậu biết cái gì? Đương nhiên tôi có cách của mình,”

Cảnh Bất Mị ngừng tay, lấy máy tính để xem lại lộ trình kế tiếp, một chuỗi dài dằng dặc, tất cả đều là những chuyện cần phải thông báo với anh.

Khang Hi vừa nghe vừa ngồi ở ban công chờ Hiểu Hiểu trở về.

Kết quả, Hiểu Hiểu không chỉ không về mà thậm chí còn chả gọi một cú điện thoại.

Anh tức giận đến mức đỉnh đầu bốc khói xanh, thở phì phò đi tới sân bay.

Cảnh Bất Mị hi: “Không chào Hoàng hậu nương nương một tiếng à?”

Anh đang bức bối, quay đầu hừ một tiếng: “Ai bảo cô ấy không để ý tôi!”

Cảnh Bất Mị cũng không dám hỏi thêm, lấy vé lên máy bay rồi đi qua hành lang dành cho VIP, đến phòng khách quý, anh vẫn còn bướng bỉnh cúi kính lăm.

Ái chà, định kiên quyết lạnh lùng một cú đây à?

Vừa lên khoang hạng nhất, máy bay còn chưa cất cánh thì Khang Hi liền lạng lẽ lấy di động ra, gửi tin WeChat cho Hiểu Hiểu.

[Tôi về đoàn làm phim, em hãy chăm sóc bản thân cho tốt. Nhớ ăn cơm, mấy ngày nay trời hay mưa, ra ngoài nhớ mang ô!]

Cảnh Bất Mị: “...”

Tồn nghiêm của đàn ông ở đâu rồi hả!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Ân Trọng Ân

Cục công an thành phố Thượng Hải—

Toàn bộ tổ chuyên án cho vụ hành hạ đến chết đã vào phòng họp, Hiểu Hiểu thông thả bước vào, lúc đến không thấy Cảnh Táp đâu, dựa theo bản hướng dẫn tìm thấy lầu chuyên dụng cho đội hình cảnh, gặp Trương Hựu Thành trên hành lang. Hắn là tay nghiện thuốc, thấy mọi người chưa tới hết nên tranh thủ ra ngoài hút một điếu.

Trong sương mù mờ mịt, nhìn thấy Hiểu Hiểu đang đi bộ trên hành lang, có lòng tốt nói: “Cô gái, tòa nhà làm hộ tịch là căn phía trước nữa.”

Gần đây đang phải điều tra nhân khẩu, có cực kì nhiều người tới cục công an để giải quyết chuyện hộ tịch, hắn gặp mấy người đi nhầm rồi, cứ tưởng cô cũng vậy.

“Xin hỏi phòng họp của đại đội hình cảnh nằm ở lầu mấy?”

Trương Hựu Thành ho ra khói, “Lầu ba? Sao cơ? Cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Cảm ơn!” Hiểu Hiểu không để ý hắn nữa, đi thẳng lên lầu.

Trong phòng họp, Cảnh Táp chờ nhấp nha nhấp nhồm, không thấy cô tới, định gọi điện thì khé mắt nhìn thấy Hiểu Hiểu đi tới, vội vàng chạy ra đón.

“Sao bây giờ cậu mới tới!”

“Kẹt xe giữ đường!”

Thượng Hải là một đô thị lớn, cho dù là ngày làm việc hay hai hôm cuối tuần, số lượng xe chạy vào nội thành lúc nào cũng dày đặc như kiến dọn tổ.

“Tớ cứ tưởng là cậu bị lạc đường, sao không gọi cho tớ một cú?”

“Nửa đường di động hết pin.” Bình thường cô không hay dùng di động để lên mạng hay chat chit, lướt weibo, vậy nên cách một ngày mới sạc pin một lần, tối qua không sạc. Sáng nay nói chuyện với Tào Chấn rất lâu, thế nên pin cạn sạch.

Cảnh Táp hiểu rõ kiểu sống của bạn, không có tính lệ thuộc vào điện thoại, có hay không cũng như nhau, thế nên sẽ chẳng đứng ngồi không yên chi vì không có điện thoại.

“Tối là tốt rồi, đến đây ngồi này.”

Vốn dĩ trong phòng họp rất ồn. Dù đa số cảnh sát là đàn ông, thế nhưng đựng tới tám chuyện thì chẳng thua cánh đàn bà, tranh thủ chưa bắt đầu họp thì ngồi đùa giỡn nói chuyện phiếm với nhau. Lúc Hiểu Hiểu đi vào chẳng ai chú ý, đến khi cô bước lên ngồi vào vị trí trung tâm bắt mắt nhất trên bàn họp thì cả phòng họp lặng yên như tờ, đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rót xuống mặt đất.

Cảnh Táp giới thiệu: “Các anh nghe cho kĩ nhé, đây là chuyên gia tâm lý tội phạm mà cục công an thành phố Thượng Hải đặc biệt mời về, Đoàn Mộc Hiểu Hiểu.”

Ngoại trừ Tiểu Lý, những người còn lại đều tỏ ra không thể tin nổi, Trương Hựu Thành hút thuốc xong rồi quay về càn bị hết hồn.

Trẻ đến vậy à!?

Lại còn là một cô gái nữa chứ!?

Chẳng phải đã nói đó là tổ trưởng của tổ phân tích tội phạm FBI hay sao?

Chẳng phải đã nói đó là thần thám phá vô số vụ án hay sao?

Chẳng phải đã nói FBI và CBI suýt nữa gây lộn với nhau vì cướp vị chuyên gia tâm lý tội phạm này đó sao?

Chẳng phải đã nói có thể đánh võ rất giỏi, có thể khiến tội người mới của đội đặc công phải kêu cha gọi mẹ cơ mà?

Sao chẳng giống như những gì đã nghe nói chút nào vậy!?

Chẳng phải chuyên gia tâm lý tội phạm được đặc biệt mời tới là một ông chú cỡ bốn mươi năm mươi tuổi, mặt theo, trông to lớn mạnh mẽ, cao 1m9 mới phải chứ? Sao lại là một cô gái trẻ tuổi thế này? Nhìn qua trông cứ như một sinh viên đại học, làm trợ lý chuyên gia còn có lý hơn.

Không thể trách bọn họ lại nghĩ như vậy, trừ Cảnh Táp và Tào Chấn đã từng tiếp xúc với Hiểu Hiểu, chỉ có Tiểu Lý gặp qua mặt cô sau mấy lần đưa đón Cảnh Táp, nhưng vẫn không biết rõ. Còn những người khác chưa bao giờ gặp cô cả, thậm chí cũng chỉ nghe tin tức từ người khác mà thôi.

Tuy có từng nhắc qua chuyện đặc biệt mời Hiểu Hiểu về, nhưng không nói cụ thể, cô lại yêu cầu giữ bí mật, chưa từng lộ mặt ở cục công an, trở thành một sự tồn tại rất thần bí.

Càng thần bí, người ta càng tưởng sẽ quái lạ lắm, đâu ai ngờ lại là một cô gái trẻ thế này.

Cảnh Táp hoàn toàn có thể đoán được sự bất ngờ của bọn họ, đưa mắt nhìn cách ăn mặc của Hiểu Hiểu, tóc suôn dài, vẫn mặc áo sơ mi trắng quần jeans ngàn năm như một, khuôn mặt xinh đẹp không chút phấn son thanh thuần như đoá diên vĩ vừa hé nở, lại yên lặng tĩnh mịch như tiên nữ không màng khói lửa dân gian, có tương mạo với đầy đủ tiêu chuẩn của một hoa khôi kiêm nữ thần trong trường đại học hiện nay.

“Không phải bảo cậu mặc đồ công sở tới à? Phải trông già dặn một chút chứ!” Thời này đang có câu ‘Miệng không râu, làm việc không đảm bảo’, nhìn người già dặn chính chắn một chút sẽ có cảm giác an toàn hơn.

“Cũng có phải cậu chưa nhìn thấy tớ mặc đồ công sở trông thế nào đâu.” Thật ra cô có một bộ đồ công sở, mua sau khi về nước để tìm việc làm, sau khi mặc một lần liền nhét dưới đáy tủ.

Cùng lắm thì chỉ từ một sinh viên đại học thành sinh viên đã tốt nghiệp khóa này thôi, hoàn toàn không che giấu được sự thật khuôn mặt như loli của Hiểu Hiểu.

“Nhưng ít nhất cũng lớn thêm được hai tuổi, không phải à?”

Hiếu Hiểu nhìn các vị cảnh sát đang ngồi bên dưới, trong mắt lóe tia nghi ngờ chất vấn.

“Đừng trông mặt mà bắt hình dong, không đong được có bao nhiêu nước biển, chẳng lẽ bọn họ chưa từng nghe những câu nói đó hay sao?”

Một câu hai nghĩa, vừa mỉa mai các cảnh sát không có mắt nhìn, vừa thể hiện năng lực của mình, đã thế còn khiến người ta không thể phản bác được.

Trừ Cảnh Táp và Tiểu Lý, đa phần những người còn lại đều giật tung.

Cô, gái, này, không, dễ, chọc!

Cảnh Táp cảm thấy bầu không khí hơi nặng nề, vội vàng vỗ tay hòa giải: “Các ông anh, đừng ngạc nhiên vậy chứ, chưa thấy gái đẹp bao giờ à?”

Đám cảnh sát ngẫm hiểu, cùng ríu rít tò thái độ hoan nghênh, thế nhưng Hiếu Hiểu vẫn có thể nhìn thấy vẻ hoài nghi trên khuôn mặt bọn họ. Cô cũng đã quen, vàng thật không sợ lửa. Cô chưa bao giờ phải lo lắng tới chuyện mất công bằng do ngoại hình.

Bởi vì, sự tồn tại của cô chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Dưới sự hoạt náo của Cảnh Táp, mọi người lần lượt tự giới thiệu đơn giản về mình, sau đó thì bắt đầu cuộc họp.

Cô gái của bộ hành chính ngồi trong góc mở video lên, có lẽ vì tín hiệu hơi kém mà khuôn mặt Tào Chấn trên màn ảnh hơi xiêu vẹo, một lát thì bị nhiễu, phải điều chỉnh mất mấy phút mới trở lại bình thường.

Khuôn mặt Tào Chấn vừa xuất hiện thì Trương Hựu Thành đã gào toáng: “Tào đội, sao nhìn cậu tiều tụy thế!”

Đầu chỉ tiều tụy thôi, khuôn mặt ngũ quan đoan chính, sáng sủa kiên cường nay lại như một người công dân đã phơi nắng phơi sương trong công trường kiến trúc suốt mấy năm trời, đã thế lại càng khô quắc khắc khổ, trông chẳng có chút tươi tắn nào.

“Nói thừa, anh thử tới đây đi. Vừa khô vừa hanh, cả người em bị nổi rôm sảy hết cả. Thậm chí ở đây còn không có điện, muốn uống nước phải nhờ hồ trữ nước ở trạm dừng. Em còn phải đi vào thành phố cách đây 200km mới mượn được máy quay và phát tín hiệu này đây!”

Ở những địa phương nghèo và khô nóng thế này, là nguyên nhân chủ yếu của việc thiếu nước, nếu không thì tại sao nhà nước lại tiến hành công trình điều nước từ sông Trường Giang về hướng Bắc cơ chứ, có nước uống là đỡ lắm rồi.

Hồ trữ nước ở trạm dừng (12) là chỉ chỗ bên cạnh ruộng cạn dưới chân núi, xây từ cát đá, xi măng để chứa từ mấy chục đến cả ngàn mét khối nước. Cái hồ trữ nước này là chứa nước mưa, cung cấp nước để cây ruộng, cho người và súc vật. Nếu có điều kiện tốt một chút thì trong hồ trữ này còn được dùng để nuôi cá.

“Anh nói gì nào, lúc đi đã bảo cậu mang thêm hai chai kem dưỡng da Đại Bảo còn gì! Thế mà chú không nghe!”

“Em có phải đàn bà con gái đâu, cần gì da dẻ trắng mềm. Thôi đừng nói những điều này với em nữa, em ăn dưa muối cà rốt khô, không có sức nói nhảm với anh đâu!”

Các cảnh sát nghe Tào Chấn nói xong, cười rần.

“Đoan Mộc!” Tào Chấn làm như thể không nghe thấy bọn họ cười đùa, nhìn thẳng về phía Hiếu Hiểu.

Khuôn mặt Hiếu Hiểu vẫn chẳng có tí cảm xúc, thấy Tào Chấn tìm mình, đáp: “Nói đi!”

Tào Chấn liếm môi, ngay lập tức, khuôn mặt nghiêm túc hẳn, “Như điều cô đã suy đoán, trong thôn này có tục mua bán trẻ em.”

“Bé gái? Hay là nữ vị thành niên?”

Hai người nói chuyện như cuộc nói chuyện riêng, không có người khác nào ngoài hai người cả, thế nhưng những người còn lại không ồn ào đùa giỡn nữa, rất nghiêm túc.

“Đều là các bé gái khoảng 8 đến 10 tuổi, sau khi bị bọn buôn người bắt cóc, đưa về đây, sau đó bán cho những người trong thôn, từ trước tới nay có khoảng mười mấy bé rồi.”

Cảnh Táp nhìn Hiếu Hiểu, “Cậu đoán trúng rồi kìa.”

Tào Chấn lại tiếp, “Thôn này có hơn trăm năm lịch sử, vì khu vực ở vị trí rất hẻo lánh, khá lạc hậu, thế nên thậm chí cô còn không nhìn thấy được đường lộ vào thôn núi!”

Đừng nghĩ đường lộ là đường nhựa thiệt nha, thật ra chỉ là con đường mòn mà thôi, đi một người còn chật.

Vì quá nhiều, dân phong chưa được khai hóa nên rất trọng nam khinh nữ. Trong thập trẻ em đã có bảy tám cái mộ rồi, bé gái ở đây còn không bằng chó lợn. Để con trai được sống mà các bé gái trở thành vật hi sinh, bị dìm chết, bóp chết, thậm chí đa số là quăng vào thập trẻ em để tự sống tự chết. Đã qua mấy chục năm trời, phụ nữ rất ít, để nối dõi tông đường nên phải hỏi mua các bé gái từ bọn buôn người. Thế nhưng không chọn đứa quá nhỏ, vì còn phải

nuôi, cũng không cần lớn quá, sợ sẽ chạy trốn, thế nên nhắm vào độ 8-10 tuổi. Có thể tự ăn cơm, ăn không nhiều mà còn làm được việc đồng áng, cũng không sợ sẽ chạy trốn.”

Đột nhiên Hiểu Hiểu lại hỏi: “Anh bảo từ trước tới nay chỉ có mười mấy bé, chuyện này xảy ra trong bao nhiêu năm?”

Tào Chấn lật sổ ghi chép của mình, “Trong ba, bốn chục năm.”

“Quá ít!”

Trương Hựu Thành đang ngậm điều thuốc trong miệng, không châm lửa vì trong phòng họp cấm khói, kẻ nghiện chỉ biết ngửi mùi thuốc là cho đỡ nghiện, “Cô nói ít là sao?”

Hiểu Hiểu không trả lời câu hỏi của hắn ta, hỏi tiếp: “Thôn này có tổng cộng bao nhiêu người?”

“Bốn mươi tám gia đình, cộng thêm số ra ngoài làm việc thì khoảng hơn một trăm hai mươi nhân khẩu thì phải. Ba bốn chục năm trước có nhiều người hơn, thế nhưng mười năm đổ lại đây ra ngoài làm công là chính, có vài người lẩn lộn bên ngoài sống tốt nên không trở lại nữa.”

“Trong vòng ba bốn chục năm mà chỉ có thể tra được mười mấy bé, tôi lấy chắc là 20. Tính trong vòng bốn mươi năm, mỗi năm chỉ mua hai đứa nhỏ, các anh không cảm thấy quá ít hay sao?”

Mọi người đều sùng sốt, không biết ý của cô là gì.

“Lấy con số một trăm hai mươi nhân khẩu để tính toán nhé. Bỏ người nhà và trẻ nhỏ, đàn ông chiếm đa số, trừ số thanh niên đã sinh con đẻ cái, ít nhất hằng năm có khoảng hai mươi người đang chờ được cưới vợ, đây là lúc nhân khẩu đã ít đi, nếu trước đây có nhiều người hơn, có nhiều đàn ông cần sinh con thì ra rằng con số ấy sẽ nhiều hơn nữa. Cứ tính đi, lúc nào cũng cần, tính ra cũng khoảng mười người, vậy mà chỉ có hai bé gái, phải làm sao để thực hiện nhiệm vụ nối dõi tông đường cho cả thôn đây?”

Cô vừa hỏi câu này đã khiến cả đám người trong phòng họp sùng sốt, không ai biết phải trả lời thế nào.

Đúng là ít quá.

“Đây có phải là báo cáo láo không?”

Hiểu Hiểu nói: “Đây là ghi chép trong buôn bán, vấn đề không nằm ở con số.”

Mãi lâu sau, Hiểu Hiểu mới rút một tờ qua kẻ rằng: “Dùng chung!”

Cả phòng ồ lên, đều hít một hơi lạnh.

Hiểu Hiểu cắn chặt răng, nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Như vậy sẽ rất phù hợp với hoàn cảnh kinh tế của toàn thôn. Vì nghèo đói mà phải giết cả máu mủ ruột thịt của mình thì có thể chất bóp được bao nhiêu tiền để mua bé gái về sinh con cơ chứ? Mỗi nhà một người? Không thể nào, quá mắc. Nếu đã không thể mua được thì chỉ còn một biện pháp. Đó là vài nhà góp tiền lại mua một bé, dùng thay phiên. Đứa bé sinh con cho nhà này xong thì qua nhà khác sinh tiếp, lúc ấy mới là ‘Lợi ích kinh tế!’”

Nghe xong, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

“Nói trắng ra, những đứa trẻ này bị thôn mua về, thành cái máy đẻ con, hoặc cũng có thể coi như một con búp bê sinh sản.”

Hình dung này thật tàn nhẫn, nhưng cũng là miêu tả chân thật nhất.

Tào Chấn trầm mặc không nói, cũng cho thấy phán đoán của Hiểu Hiểu là chính xác.

“Cmn, cảnh sát ở đó chết hết rồi sao?” Trương Hựu Thành đập bàn quát lớn.

Hiểu Hiểu liếc mắt nhìn hắn, “Cũng không thể đổ hết mọi chuyện lên cảnh sát được. Ở những nơi như vậy, cảnh sát cơ tầng phải làm rất nhiều việc, đãi ngộ cũng thấp, điều kiện có hạn. Nếu không có người gạt gẫm không báo thì sao bọn họ lại biết được.”

“Cô nói không sai, đồn công an cấp huyện quản lý thôn này hoàn toàn không biết chuyện xảy ra, đều bị tội dân phòng giấu diếm cả!”

Trưởng đội dân phòng Vương Đức Nghiệp là một gã bại hoại, nếu không phải anh dùng chút thủ đoạn thì đã không thể cạy nôi miệng của gã rồi.

Đương nhiên phải giấu diếm rồi, đây là chuyện cả một thôn, chuyện sinh con của nhà người ta. Chẳng lẽ dân phòng không cần sinh con sao, chẳng qua là châu chấu trên cùng một sợi dây. Cả thôn đều mua chung một cô dâu về, theo nguyên tắc ‘Mọi người vì mình, mình vì mọi người’, nhất định sẽ giúp đỡ trông coi, thay phiên nhau giám sát.

“Cmn đúng là lũ cầm thú!” Trương Hựu Thành đốt thuốc. Không quan tâm luật cấm khói là gì nữa, rút hai hơi.

Tiểu Lý hỏi: “Lúc nhỏ thì không trốn thoát được, nhưng lớn rồi có trốn được không?”

Dù sao một đứa trẻ 8-10 tuổi đã có khả năng ghi nhớ rồi mà.

Tào Chấn ở trong thôn mấy ngày, đã tìm hiểu mọi chuyện rất kỹ, “Câu tưởng là không ai bỏ trốn à? Chỉ cần dám trốn, cả đám người thôn sẽ cùng đi tìm, tìm về sẽ đánh một trận. Cho dù may mắn trốn thoát khỏi nanh vuốt đám thôn dân thì phải làm gì nữa? Thậm chí còn không có cả một con đường, núi non trùng điệp, nửa buổi trời không ra ngoài là sẽ bị lạc đường, còn nếu chạy vào rừng nguyên sinh thì có chết cũng không ai hay biết. Lạc vào đây rồi thì dù là kiện tướng chạy Marathon cự li dài cũng không có bản lĩnh và đủ thể lực để thoát ra ngoài đâu. Cái gì mà chín vòng mười tám nhánh, cái gì là đường núi hiểm nguy. Tất cả đều đã thể hiện ở đây, thậm chí còn nguy hiểm hơn đường đèo quanh núi(13)!”

Mười mấy cây số đường núi, độ dốc lại cao, nhất định khi người bị bắt cóc chạy trốn sẽ rất hoảng sợ và hoang mang, có tâm lí như vậy mà chạy được hai cây số đã là không tệ. Thế nhưng trong nhà thôn dân thường có chó săn, có thể người không đuổi tới được, nhưng chó thì có.

Ở một địa thế như thế này, một kẻ chân trâu còn chạy nhanh hơn cả quán quân điền kinh. Ấy là vì đã quen thuộc với địa hình nơi đây.

Mà đứa nhỏ bị bắt cóc, mất tự do, có thể có bao nhiêu cơ hội thăm dò đường xá để chạy trốn cơ chứ? Chỉ làm việc thôi đã mệt nhọc, trời vừa tối liền bị giam lại, nếu dám phản kháng thì sẽ lập tức chịu ngay một trận đòn.

Trốn, đúng là một suy nghĩ viễn công.

“Có điều gần mười năm nay, bọn họ không mua con nít nữa. Là vì có nhiều người ra ngoài làm công, có thể kiếm tiền mua vợ nước ngoài. Dù sao cũng là thời đại tiến bộ, đám thanh niên cũng đã biết chút ít về pháp luật, biết chuyện như thế là nhẫn tâm không có tính người!”

Từ Lương không nói. Cậu chỉ vừa làm cảnh sát không được bao lâu, chưa đủ kinh nghiệm, vài ý kiến của cậu hẵng còn ngây thơ lắm.

Đề tài này quá nặng nề, đây toàn là những người thành thị, người không trải qua thì chẳng cách nào tưởng tượng nổi.

Hiếu Hiếu cũng biết đại khái về chuyện mua bán bé gái, thế nhưng có gì khác biệt với chuyện tàn ác vô nhân đạo như ‘dùng chung’ này đâu chứ.

Trong giây phút những đứa trẻ đó bị bắt cóc, tất cả đã là quá thê thảm rồi.

“Anh còn điều tra được gì nữa?”

Tào Chấn bộp sộp mũi. Vì tra án mà gần đây anh không ngủ nhiều được, nhìn màn hình lâu thì mắt mỏi nhừ, cổ lên tinh thần, anh đáp: “Theo ý của cô, tôi đã hỏi từng nhà. Chuyện mua bán bé gái này do chính một cô bé bị bắt cóc tới đây nói ra. Cô bé đã ở đây hơn mười năm, chạy trốn mấy lần, thậm chí đã bị chặt chân, không còn có thể trốn được nữa, sinh bốn đứa con. Lúc tôi hỏi, cô bé sợ đến mức không dám nói, mãi đến khi tôi tới Vương Đức Nghiệp, cũng chính là gã đội trưởng dân phòng kia lại thì cô bé mới dám kể!”

Bởi thế mà lúc anh tra hỏi Vương Đức Nghiệp, gã mới chịu thành thật khai báo.

“Chừng hai mươi tuổi thì Vương Đức Nghiệp đã vào đội dân phòng, đội trưởng đội dân phòng tiền nhiệm đã nói cho gã không ít chuyện, một trong số những chuyện đó là, cách đây ba mươi năm trước, thôn này từng có một một bé gái, và bé gái này không bắt bị dùng chung, một gia đình trong thôn đã tự mua về để chuẩn bị cho thằng con trai bị bệnh down của mình. Thế nhưng sau khi lớn lên mà vẫn không sinh con được, người nhà kia cho rằng cô bé ấy vô dụng, bán cho Vương Đức Nghiệp. Sau đó, có một thầy giáo dạy trường miền núi tới, bằng lòng dạy cho con bọn họ đọc sách viết chữ, thế nên hai người đó mới nói cô bé này là con gái của mình, gả cho thầy giáo làng kia.”

Hiếu Hiếu hỏi: “Thầy giáo làng?”

“Không phải đám Trương Chí Dao đâu, bọn chúng tới sau, thầy giáo này tên là Mẫn Thanh Hà, quê một chân, đã ngoài ba mươi mà vẫn không cưới được vợ, sau cũng đồng ý nghe theo. Chẳng ngờ sau khi hai người kết hôn không lâu thì sinh được một bé gái. Nghe nói thầy giáo Mẫn này đối xử với bà ta rất tốt, một nhà ba người sống rất hạnh phúc.”

Cảnh Táp khinh bỉ nói: “Đúng là báo ứng. Không phải bà ấy không sinh nở được mà vấn đề ở là gã bệnh down kia.”

“Có điều, số phận bà ấy không tốt, lúc con gái hai tuổi thì cô về nhà mẹ đẻ, chẳng may trong nhà bốc lửa, cả nhà bốn người đều chết cháy.”

Mọi người ai cũng thốn thức, vất vả lắm mới gặp được người tốt, vậy mà cuối cùng lại bị chết cháy, số phận người phụ nữ này thật là khổ sở.

“Vậy chồng và con gái bà ấy đâu?” Cảnh Táp hỏi.

“Đã về lại thành phố rồi. Vì Đoàn Mộc báo phải điều tra bắt kẻ chuyện gì, anh đã đặc biệt chạy vào cục công an để tra xét, hiện nay, người cha và con gái đều đang sống tại Thượng Hải. Đúng rồi, cô con gái còn là sinh viên ưu tú của đại học Khôn Hoa, khoa âm nhạc, tên là Mẫn Lệ Ánh.”

Cảnh Táp và Hiếu Hiếu đều giật mình, sao lại có thể trùng hợp đến vậy!

“Hai người sao thế?”

Trông mặt Hiếu Hiếu hóa đen, hỏi: “Anh đã xác định người phụ nữ đó và tất cả người nhà đều chết cháy?”

“Vương Đức Nghiệp nói vậy.”

“Gã nói thế nào?”

Tào Chấn nhớ lại đáp: “Gã nói, nguyên nhân chết cháy là vì bà ấy đánh đá chua ngoa, đắc tội với một gia đình khác, coi như tranh chấp trong quê, nghe nói nhà của hai người kia là do tổ tiên người ta để lại, bị bọn họ xâm chiếm không trả, con trai nhà kia giận quá, phóng hỏa rồi gây nên họa lớn này.”

“Người phóng hỏa thì sao?”

“Chạy trốn, ba ngày sau phát hiện đã ngã xuống vách núi trong rừng mà chết.”

Nghe xong, Hiểu Hiểu cong ngón tay gõ gõ lên bàn hóp, mãi lâu sau mới lên tiếng. “Như thế không thích hợp chút nào, thật sự không cần dùng biện pháp như phóng hỏa mới đúng.”

Tào Chấn hỏi, “Không cần phóng hỏa? Thế phải làm gì?”

“Vì lợi ích nhà cửa nên có ý định giết người, đốt lửa thì sẽ hủy hoại tất cả chẳng còn gì, thế thì làm sao chiếm lợi được gì nữa chứ. Nếu cả nhà này chết hết, nhà để trống, không phải sẽ trở về tay hăn sao? Nếu bảo đảm chết người sẽ gây động tĩnh quá lớn sao, nếu sợ bị phát hiện thì chẳng lẽ phóng hỏa không gây động tĩnh à? Trong tình huống đó, độc chết mới là biện pháp tốt nhất!”

Nếu là tranh giành quyền lợi thì điều kiện tiên quyết của kẻ giết người là phải bảo vệ được lợi ích của hăn, nếu phóng hỏa thì cái cũng cháy sạch mất sạch, hoàn toàn không nằm trong phạm vi động cơ.

“Vương Đức Nghiệp nói dối!”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Trưởng Đội Dân Phòng

“Vương Đức Nghiệp nói dối!”

Sau khi Hiểu Hiểu nói ra điều này, Tào Chấn có cảm giác xúc động muốn chửi tục. Gã họ Vương khôn khiếp này dám lừa anh. Chút nữa anh sẽ cho gã biết chút kiến thức về cái gì gọi là thật thà sẽ được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị.

“Tạm thời để chuyện phóng hỏa qua một bên. Về ba gã Trương Chí Dao, Lỗ Nhạc Vĩ, Nhâm Ngạn thì sao, anh tra được chuyện gì rồi?”

Dù rất ngạc nhiên khi thấy cả nhà Mẫn Lệ Ảnh cũng có dính dáng tới đầu mối vụ án hành hạ đến chết này, Hiểu Hiểu vẫn không vội vàng tìm người. Chuyện gì cũng phải phân biệt rõ ràng. Trước mắt, thông tin về ba người này mới là quan trọng nhất.

Cảnh Táp nhảy bén phát hiện ánh mắt của những cảnh sát khác nhìn Hiểu Hiểu cũng đã bắt đầu thay đổi, từ ban đầu là nghi ngờ, cho đến ngạc nhiên trước khả năng phân tích nhanh và chính xác của cô, rồi thâm tán thưởng, trong mắt mọi người đã có sự thay đổi lần lượt như đèn kéo quân. Ban đầu cô còn lo Hiểu Hiểu không thể hòa hợp với đội cảnh sát, cũng chỉ bởi tính cô quá lạnh nhạt, lại không quen với những người này nên sợ sẽ có mâu thuẫn. Bây giờ nghĩ lại thì suy nghĩ ấy đúng là thừa thãi. Những người đã được nhìn thấy năng lực của cô thì chỉ quyết một lòng coi cô là thần tượng chỉ đầu đánh đó cho xem.

Tào Chấn cầm một cái ly mè lên uống một hóp nước, ngâm trong miệng một lúc mới nuốt xuống. Nơi này thiếu nước rất nghiêm trọng muốn tu nước ừng ực cho thoải mái cũng không được.

“Cuộc sống của ba ông thầy này khá thoải mái, dễ chịu, ăn uống đều ngon miệng. Chịu khó biểu xén cho đám dân phòng lắm, chưa đầy hai tháng đã xưng anh gọi em với gã đội trưởng đội dân phòng rồi. Có lẽ mọi người đều thắc mắc bọn chúng đều là thầy giáo nghèo, tiền lương mỗi tháng từ trường miền núi còn không đủ mua thịt heo, lấy đâu ra dư dả thế?” Vương Đức Nghiệp đáp, “Mỗi ba tháng ba người này lại thu về được một khoản tiền, hỏi bọn chúng không nói. Có lần say miệng buột mồm, nói là lấy tiền và người để xài.”

“Thế là sao?” Trương Hựu Thành nhả khói. Là một tay cảnh sát lão luyện, sao có thể già, sao có thể lép vế trước người trẻ, hăn nhìn lại những gì mình ghi chép được, muốn tìm ngõ ra nào đó.

Hiểu Hiểu lẩm bẩm lại câu ‘Lấy tiền và người để xài’, trong đầu bắt ngờ có tia sáng, cười nói với Cảnh Táp: “A Cảnh, xem ra không phải bọn chúng gây ra vụ hiếp dâm nữ sinh viên kia đâu.”

Cảnh Táp nhớ lại vụ án ở đại học Thanh Văn, lúc đó, cô và Hiểu Hiểu nghi ngờ ba gã này là tội phạm cường hiếp năm đó, vì muốn tránh tình hình lúc đó mà chủ động xin dời về trường miền núi.

“Ý cậu nói, bọn chúng chịu tội cho kẻ khác?”

“Không sai, dù chịu điều tiếng, nhưng người bị hại không chịu ra mặt, không bị chỉ trích mạnh mẽ thì cái oan này của bọn chúng cũng chẳng xá gì, còn gã tội phạm thật sự lại rất thoải mái an vui. Còn về chút oan ức này, đương nhiên có giao dịch đằng hoàng, phí ngầm miệng, đồng thời đảm bảo cho tương lai của chúng”

“Thế nhưng, cô bé kia nói, trước khi hôn mê có nhìn thấy ba bóng người!”

Hiếu Hiếu lắc đầu, “Cô ấy không nhìn rõ tướng mạo của người kia bao giờ, thế nên ‘ba’ chỉ là một con số, có thể là bất kì ai.”

Cảnh Táp ngạc nhiên hỏi: “Vậy đó là ai?”

“Chức vụ của gã tội phạm đó thật sự không thấp, nếu không thì đã chẳng phải dùng cách van nài đám người Trương Chí Dao xa quê để dời lực chú ý, chỉ cần nghĩ việc là được rồi. Tổ đoán gã tội phạm thật sự khi ấy cũng có thể đang được xem xét chức vụ gì, hoặc...”

Cảnh Táp thốt lên: “Lên chức!”

“Exactly! Và chức vụ bình bầu cũng như xem xét rất quan trọng, bằng không thì chả căng thẳng đến thế!” Đồng tử Hiếu Hiếu xoay tròn, đột nhiên nhìn Trương Hựu Thành, “Anh! Nhìn anh rất biết làm việc, anh thăm dò thử xem lúc xảy vụ án cường hiếp ở trường đại học Thanh Văn, xem ai là người được thăng tiến hoặc bình bầu chức vụ.”

Trương Hựu Thành nghe được câu khen ‘Rất biết làm việc’ mà trong lòng sướng rơn, “Được, tôi đi điều tra ngay!” Hắn lập tức đứng dậy, xông ra ngoài. Mãi khi ra khỏi phòng họp mới sực nhận ra, “Ừa, sao mình lại phải nghe lời cô ta!”

Đang định chạy về thì nghĩ lại, trong đó không được hút thuốc, chỉ bằng ra ngoài cho tự do. Thế là dẹp luôn ý định quay lại đó, ra ngoài điều tra manh mối.

Cảnh Táp ghé tới hỏi nhỏ: “Sao cậu lại gọi lão Trương?”

“Hắn ta đang hút thuốc lá!” Mà cô cực kì ghét phải hít mùi khói thuốc lá.

Cảnh Táp ho khan, không ngờ là lí do đó, “Nhờ đâu hắn không nghe lời cậu thì sao?”

Trương Hựu Thành là một cảnh sát lão luyện, trong nghề hai mươi mấy năm, dù chức vụ không cao nhưng với tư lịch đó, nhất định cũng có địa vị trong cục cảnh sát chứ chẳng đùa. Những cảnh sát trẻ muốn nhờ hắn làm việc gì đều phải dùng thêm một chữ ‘thỉnh’, còn ban nãy Hiếu Hiếu lại dùng câu câu khiến.

Người vừa mới tới như cô, chắc chắn phải tìm một người trẻ tuổi để chạy vặt chứ, chẳng hạn như Tiểu Lý mới phải.

“Hắn làm cảnh sát hai mươi năm, thế nhưng chức vụ lại không cao bằng cậu, cho thấy năng lực của hắn chưa đủ, dựa vào vất vả và tuổi nghề mới giữ được thể diện. Thế nên ban nãy tớ khen hắn trước, bảo hắn rất biết làm việc. Trong tình huống đó, chắc chắn hắn sẽ thấy rất vui, chỉ nghĩ tới chuyện thể hiện cho tốt mà không nghĩ tới việc mình bị coi thường! Cậu nhìn đám người trẻ này đi, nếu tớ gọi Trương Hựu Thành làm việc mà không gọi họ, nhất định họ sẽ cho rằng tớ đang coi thường họ, thế nên có lẽ trong lòng đang có ý định dốc sức để thể hiện đây.”

Cảnh Táp quay đầu nhìn đám cảnh sát trong phòng họp, đúng như Hiếu Hiếu nói, bọn họ đang ngồi ngay ngắn, trong mắt đều hừng hực một vẻ háo hăng.

“Hiếu Hiếu, cậu chắc chắn đây không phải là trả thù chứ?”

“Sao cơ?”

“Trả thù việc bọn họ nghi ngờ năng lực của cậu?” Vì trông cô quá trở mặt.

Hiếu Hiếu mỉm cười bảo, “Cậu nói thử xem!”

Cảnh Táp ôm trán, câu thành ngữ ‘có thù tất báo’ hoàn toàn phù hợp với Hiếu Hiếu, nhìn đám người sau khi bị cô dọa dẫm rồi nghe lời ghê chưa này, ngoan ngoãn đi theo tiết tấu của cô.

Qua màn ảnh, Tào Chấn cũng nhìn thấy tất cả. Anh không ngờ, Cảnh Táp cũng nghĩ ra thì sao anh không nghĩ tới được chứ. Bây giờ đã khoe mấy ngón nghề đầu mà mọi người đã bị thu phục cả rồi, nếu cứ thế này, khi anh quay lại, nhờ đâu mọi người chỉ nghe theo lời của Đoan Mộc Hiếu Hiếu thì không phải chức đội trưởng đội cảnh sát của anh sẽ thành vật trang trí sao?

Anh tăng hăng, vội vàng lôi kéo sự chú ý của mọi người quay trở lại.

“Vương Đức Nghiệp còn nói, đội trưởng dân phòng trước đây còn nhiều lần đưa ba người Trương Chí Dao vào huyện chơi gái mua dâm các kiểu. Lỗ Nhạc Vĩ, Ngâm Ngạn chơi rất hăng, còn Trương Chí Dao lại không sa đà như vậy, đôi khi còn quát hai người Lỗ, Nhâm dừng lại nữa.”

“Hắn ta không chơi gái à? Đùa không vậy, vậy đóng đồ sau tủ sách của hắn từ đâu ra?”

Hiếu Hiếu lại đưa ra một cách nhìn khác, “Dù hấn dâm dật, nhưng tớ nghĩ, trong chuyện này, hấn là một người có nguyên tắc.”

“Hấn có thể có yêu cầu gì? Chẳng phải chỉ cần là phụ nữ là được rồi hay sao?”

Hiếu Hiếu lắc đầu, “Tớ đã bảo lòng hư vinh trong hấn rất nặng, điều này thể hiện khát vọng quyền lực, cũng như trù tính kế hoạch cho tương lai của mình. Trong tình huống đó, hấn sẽ không làm càn, có chơi gái cũng không chơi loại bán dâm, ít nhất phải sạch sẽ. Nếu không cẩn thận lại mắc bệnh gì đó, đừng nói tới chuyện tương lai, muốn kết hôn với một người phụ nữ có địa vị cũng chả được.”

Cảnh Táp khinh bỉ: “Đúng là thứ mặt người dạ thú.”

“Chắc hấn hấn thích những cô gái nhỏ tuổi, vì tuổi còn nhỏ có thể cho thấy đó là xử nữ, nếu không thì nhất định phải rất đẹp, như thế mới làm hấn cảm thấy xứng đôi với mình.”

Cảnh Táp không nhịn được mà chửi tục: “Biến thái!”

Hiếu Hiếu tiếp tục phân tích: “Hai gã Lỗ, Nhâm ngồi cùng một con thuyền với hấn, thế nên chắc chắn hấn sẽ không tùy tiện để hai gã này đi sai bước, nói cách khác, hấn thật sự là leader trong ba người.”

Tào Chấn đồng ý với cách giải thích này, “Vương Đức Nghiệp cũng kể rằng, dù chuyện lớn việc nhỏ gì, Nhâm, Lỗ cũng đều nghe lời Trương Chí Dao. Hấn nói đi hướng đông, chắc chắn hai người kia sẽ không dám đi về phía tây. Thế nên sau đó ba người họ cũng không vào thị trấn chơi nữa, cùng lắm chỉ đi nhậu, ăn uống một chút, đội trưởng đội dân phòng lúc đó cũng được hưởng sái không ít.”

“Thân phận của gã đội trưởng đội dân phòng tiền nhiệm là gì vậy?”

“Con trai thôn trưởng! Ở cái địa phương đó, thôn trưởng là chúa đất, con trai là thái tử. Có điều gã này ham ăn biếng làm, mắc bệnh. Năm thứ hai của đám người Trương Chí Dao ở trường miền núi này thì hấn chết mất, sau đó Vương Đức Nghiệp lên làm đội trưởng mới.”

“Gã đội trưởng đội dân phòng tiền nhiệm có con trai không?”

“Có một người con trai, lúc đó khoảng hai mươi tuổi.” Anh cười nói, “Cũng là em thông minh, để em phát hiện ra mất rồi. Em đoán không sai, Vương Đức Nghiệp có thể lên làm đội trưởng, không thể không kể công của đám Trương Chí Dao.”

“Đó là một việc béo bở, không thể nào không để dành cho nhà thôn trưởng mà lại để kẻ khác được hời.”

Con trai chết thì thể nào cũng sẽ để cháu trai lên thay chứ, chẳng lẽ lại để kẻ khác cướp mất. Vậy nên chỉ có một khả năng, có người âm thầm giúp đỡ Vương Đức Nghiệp.

“Vi chuyện này mà Trương Chí Dao đã tốn không ít tiền, một trong số đó là mua một bé gái cho cháu trai thôn trưởng. Mua một mình, không dùng chung. Đó cũng chính là cô bé đã từng chạy trốn bốn lần, bị cắt chân.”

Hiếu Hiếu tiếp: “So với việc nói dối tông đường, một chức vụ tạm tạm có là gì. Dẫu là một việc béo bở, có tiền lương, nhưng cũng không đủ mua một bé gái về. Coi như vụ buôn bán này rất hời cho bọn chúng rồi.”

“Không sai, cũng chính vì chuyện này mà Vương Đức Nghiệp coi Trương Chí Dao như cha mẹ thứ hai của mình, hấn nói gì gã nghe nấy.”

Cảnh Táp tập trung vào vấn đề: “Nếu dùng chung cũng có thể sinh con thì cần gì phải tính toán dung chung hay riêng?”

Hiếu Hiếu đáp: “Phụ nữ mang thai mười tháng mới sinh, cậu có thể bảo đảm chắc chắn sẽ sinh ra một đứa con trai hay không? Lúc đó lại không có siêu âm, vừa mới mang thai không thể biết được. Nếu như sinh một bé gái thì chắc chắn sẽ không cần, vậy thì phải đợi thêm mười tháng nữa. Nếu sinh nở liên tục như vậy, điều kiện sống quá tồi tệ, e rằng chưa sinh được mấy lần thì cô gái đó đã kiệt sức. Mà chắc chắn cũng chẳng biết tới khi đến lượt mình chắc gì còn sinh được nữa.”

Đây là cách mà những đứa trẻ bị bắt cóc đối xử. Dù các em có nói gì đi nữa thì cũng không ai đáp, những gã đàn ông quan hệ tình dục với em càng không quan tâm đến sự vui buồn giận thương, càng không để ý các em có kêu rên thò nắn trên giường hay không. Bọn chúng chỉ quan tâm đến việc hoàn thành quá trình giao phối, sau đó chờ xem các em có sinh được con trai hay không, nếu không thì lại phải tiếp tục sinh nở, quá trình giao phối lại được lặp đi lại liên tục.

Nếu những đứa trẻ kia nghe lời, không ầm ĩ không gây chuyện, ngay năm đầu tiên lại sinh được con trai thì có lẽ cuộc sống sau này của các em sẽ dễ chịu hơn. Vì nếu thai đầu là nam, chẳng khác gì một sự bảo đảm với đám đàn ông rằng có thể sinh được con trai. Đừng hi vọng bọn chúng biết cái gì gọi là để con trai con gái hoàn toàn là do đàn ông quyết định. Có nói cho, bọn chúng cũng không tin.

Xui xẻo nhất là không sinh được con trai, sẽ bị đánh đập hằng ngày. Ở những địa phương thế này, không ai lại đi trao đổi những vấn đề triết học vô nghĩa về tình yêu hay hôn nhân cả, chỉ có một bản năng giao phối nguyên thủy của thú vật mà thôi.

Tào Chấn cũng bổ sung: “Là đạo lý này đấy, nếu dùng chung, thì nhà ai bỏ nhiều tiền hơn sẽ được dùng trước, bỏ ít tiền thì phải xếp hàng đợi sau, vì thế đương nhiên dùng riêng là tốt nhất.”

Chỉ cần sinh con cho nhà mình, không cần phải nghĩ tới người khác, cũng khỏi phải chờ đợi gì cả.

Cảnh Táp tức giận cắn răng: “Lũ người này có phải bị điên rồi không, vì sao sinh bé gái không giữ lại, lại còn muốn giết, cái thể loại tâm lý biến thái gì thế này.”

Tào Chấn đáp: “Vì phải nuôi, phải tốn sức, còn chưa biết có nuôi lớn nổi hay không, nếu như nuôi lớn rồi, thế nhưng lại không dùng được cho nhà mình, nếu không thì sẽ thành loạn luân à.”

“Còn con trai nhà người khác thì sao?”

Hiếu Hiếu cười lạnh, “Dùng tiền bạc sức lực của mình để nuôi vợ người khác, cậu cảm thấy bọn chúng có chấp nhận hay không?”

Đừng nói Cảnh Táp, những cảnh sát khác nghe thấy cũng ào ào chửi tục.

“Đm! Cái thể loại gì thế này!”

“Có còn là con người hay không, chẳng bằng súc vật!”

Tiểu Lý nghiêm túc ghi chép, nghe đến đây, giơ tay lên hỏi: “Thật ra ban nãy em đang định hỏi, ở đây khó trốn thoát như vậy, đừng nói là bé gái, ngay cả phụ nữ trưởng thành cũng chưa chắc chạy thoát, vậy thì tại sao còn phải tìm bé gái làm gì?”

Trừ nhân tố chạy trốn, phụ nữ trưởng thành vừa tới là có thể sinh con ngay, không phải nhanh hơn à?

Hiếu Hiếu đáp, “Trẻ em ở 8-10 tuổi sẽ không nghĩ tới con đường tự sát.”

Đáp án này quá nặng nề, khiến tất cả mọi người đều cảm thấy áp lực.

Chính xác, khả năng trẻ con tự sát thấp hơn người trưởng thành quá nhiều, nếu mua phụ nữ trưởng thành về, nhất thời nghĩ quần tự sát mất thì biết phải làm sao. Cũng không thể đề phòng mãi, nếu xảy ra chuyện thì chẳng khác nào quăng tiền qua cửa sổ sao. Trẻ con thì không, đánh mắng mấy lần là sẽ ngoan, chờ lớn rồi thì chắc chắn tính tình đã được uốn nắn. Đương nhiên cũng có những trường hợp không thể ‘dạy dỗ’ được, vậy thì kết cục cuối cùng chỉ có thể là trốn một lần đánh một lần thôi.

Trong cuộc đời con người có rất nhiều giai đoạn, nhưng chẳng có giai đoạn nào quý trọng sinh mệnh bằng thời thơ ấu cả.

Tiểu Lý lắng nghe, đột nhiên vành mắt đỏ ửng, đứng phắt dậy la lớn: “Tào đội, em muốn đến chỗ của anh, em muốn xem đám thôn dân này, không, em muốn xem rốt cuộc đám súc sinh này trông như thế nào!”

Một cảnh sát ngồi bên cạnh Tiểu Lý vỗ nhẹ vào đầu cậu, “Không hổ còn con trai của chú Lý, mạnh mẽ, có khí phách lắm!”

Tên đầy đủ của Tiểu Lý là Lý Bất Quái (*), cái tên này được người cha mệnh danh là thần thám phá những vụ bắt cóc đặt cho, ấy là vì hi vọng trên đời sẽ không còn xảy ra những chuyện như bắt cóc trẻ con và phụ nữ nữa.

(*) Bất quái là ‘không bắt cóc’.

Hiếu Hiếu nhìn cậu, nói những lời đầy ý nghĩa: “Cậu có tấm lòng này rất tốt, hi vọng hai ba chục năm sau, cậu vẫn có thể duy trì được tấm lòng này.”

Đa số các vị cảnh sát nhân dân đều rất hết lòng làm nhiệm vụ, thế nhưng vẫn luôn có những con sâu làm rầu nồi canh. Chuyện này thì ngành nào cũng có, đôi khi, chỉ vì số ít này mà có thể mang tới những ảnh hưởng rất tồi tệ.

Vì nhân phẩm của những kẻ này, mà có thể làm như không nhìn thấy tín hiệu cầu cứu vất vả và lắm mới gửi được của một cô gái đã bị bắt cóc nhiều năm. Nếu những kẻ này nhận việc, sẽ đưa mắt nhìn bản đồ, rồi lại nói, ‘Ồi cha, sao đường xá xa xôi thế kia’, hay ‘Ô kìa, mình thân cô thế cô vậy này sao có thể làm được!’ hoặc ‘Tôi còn những việc lớn hơn phải làm!’. Sau đó, cứ thế mà bỏ mặc. Thực tế, không phải không có những trường hợp như vậy. Dùng ngón chân nghĩ thôi cũng biết, nếu không có ô dù và lũ sâu mọt này, tại sao bọn buôn người lại có thể hung hăng ngang ngược đến vậy?

Những kẻ lười biếng, sợ phiền phức, sợ rắc rối, chần chừ có, và rồi chính những điều đó đã hủy mất cơ hội chạy trốn duy nhất của cả đời một người con gái.

Tiểu Lý nghiêm túc ghi nhớ những lời này. Cậu hiểu những điều Hiếu Hiếu nói, muốn làm một cảnh sát tốt, phải luôn cam tâm làm đầy tớ của nhân dân, mấy chục năm như một.

Cậu ngồi xuống, quệt nước mắt, nắm chặt tay, thề rằng sau này, nhất định có một ngày sẽ bắt hết bọn buôn người.

Sau đó, cậu quả thực đã thực hiện được lời thề của mình, trở thành một thần thám phá trong những vụ bắt cóc của thời đại mới, cứu được vô số phụ nữ và trẻ em bị bắt cóc.

Ba mươi năm sau, lúc truy bắt một đám buôn người, cậu đã dừng cảm hi sinh vì nhiệm vụ, hưởng thọ năm mươi bốn tuổi. Chính chiến cả đời, một đời không kết hôn. Dòng chữ khắc tên cậu được vô số những phụ nữ và trẻ em được cứu vượt ve, hằng năm đều sơn mới, chưa bao giờ trước mộ thiếu bóng những đóa hoa tươi, và những nhân tài sau này luôn xem cậu là tấm gương cũng lần lượt xuất hiện như nấm mọc sau mưa, cùng tham gia cuộc chiến

chống lại bọn buôn người.

Lý Bất Quái thật sự xứng danh anh hùng!

Đương nhiên, đây cũng là những chuyện sau này.

Hiệu Hiểu quay về nội dung chính: “Nếu Trương Chí Dao nói gì Vương Đức Nghiệp nghe nấy thì chắc chắn gã biết rất rõ những gì mà Trương Chí Dao đã làm.”

“Chắc chắn gã biết rõ, thế nhưng lại không chịu nói!” Đây là vấn đề khiến Tào Chấn đau đầu nhất hiện nay. Người này vẫn còn dám nói dối anh, cho thấy gã vẫn còn che giấu không ít những chuyện bẩn thỉu khác.

“Anh có kể với gã về kiểu chết của đám người Trương Chí Dao không?”

Ban đầu Tào Chấn hơi sững sốt, sau đó từ từ thẩm thấu câu nói của Hiệu Hiểu, vội đáp ngay lập tức: “Tôi hiểu rồi!”

“Đúng là phải ăn ngay nói thật, nhưng đương nhiên cũng có thể thêm mắm dặm muối một chút cũng chẳng sao cả.”

Gã không chịu nói, vậy thì cứ dọa đến khi chịu khai ra mới thôi.

“Tôi đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Cuộc họp đến đó là kết thúc, lúc nhìn đồng hồ thì đã là hai giờ sáng. Cảnh Táp đuổi eo, quay qua Hiệu Hiểu nói, “Cậu có muốn ăn khuya một chút không?”

Lúc này Hiệu Hiểu mới sực nhớ mình chưa ăn cơm tối, “Cảnh Táp, cho tớ mượn đi động đi!”

“Ài vậy? Cậu muốn gọi cho ai à?” Cô đưa đi động cho Hiệu Hiểu, “Vì họp nên tớ tắt máy rồi.”

Hiệu Hiểu nhận lấy, vội vàng khởi động máy.

Cảnh Táp nhìn bộ dạng vội vàng của cô, thắc mắc lắm, “Trông cậu sốt ruột chưa kìa, rốt cuộc muốn gọi cho ai?”

Trừ Khang Hi ra thì còn ai vào đây nữa. Đi động của cô hết pin, lại không mang đồ sạc, trễ như vậy mà vẫn chưa về nhà, chắc chắn anh sẽ làm to chuyện lên mất thôi. Cô biết Cảnh Táp có lưu số điện thoại của Khang Hi, nhanh chóng tìm được dãy số kia.

Điện thoại vừa phát tín hiệu thì lập tức nghe tiếng Khang Hi quát tướng, đỉnh tai nhức óc như sét đánh giữa trời.

“Cảnh Táp, Hiệu Hiểu đâu rồi hả!? Có phải ở chung với em không? Em làm gì mà tắt máy hả? Còn nữa...”

“Là tôi!” Hiệu Hiểu thông thả cắt ngang lời quát gào của anh.

Tiếng gào nhanh chóng bị cắt đứt, “Hiệu Hiểu?”

“Ừ!”

Sau khi xác định là Hiệu Hiểu, Khang Hi lại nổi nóng, có điều không dám lớn tiếng quá, sợ dọa cô: “Sao em lại tắt máy! Em có biết tôi tìm em cả đêm không?”

Anh đã tới Bắc Kinh, vừa xuống máy bay liền mở đi động lên WeChat, kết quả chẳng thấy cô reply, gọi điện thoại cũng tắt máy, phải bảo Kế Hiểu Nam tới đập cửa nhà, nhưng chỉ có tiếng sửa của Vòng và Nếp đáp lại, anh sốt ruột quá, lại gọi điện thoại tới đội đặc công...

Nói tới chuyện này thì anh không thể kiềm chế cơn giận được nữa, “Em dám gạt tôi!”

Cô đâu phải đến đội đặc công tăng ca. Còn chưa kết hôn mà cô đã nói dối anh rồi, sau này còn làm những gì nữa.

Hiệu Hiểu hoàn toàn không biết những suy nghĩ trong lòng anh, chỉ áy náy vì mình không báo trước với anh rằng mình sẽ về trễ, nay nghe anh nói vậy, càng cảm thấy day dứt hơn.

“Xin lỗi!” Cô thật lòng cúi đầu xin lỗi.

Nếu người khác xin lỗi như thế thì chắc chắn Khang Hi sẽ nói: “Xin lỗi thì được cái gì, xin lỗi mà có tác dụng thì cần gì đến cảnh sát nữa!?”

Đáng tiếc, người nói xin lỗi là Hiệu Hiểu, anh không dám ngang ngược như thế.

Nghẹn cả buổi trời, cuối cùng chỉ rặn được một câu: “Tôi muốn chia tay với em trong vòng năm phút...”

Hiệu Hiểu ngẩng ra, nói chia tay trong vòng năm phút là sao cơ?

Sau đó anh tự sửa lại, “Chia tay trong một phút thôi cũng được!”

Rốt cuộc anh đang định làm trò gì thế này?

“Khang...”

Anh cắt ngang, “Chia tay trong một phút. Trong vòng một phút này em không được phép nói chuyện với tôi.”

“Ừ, vậy tôi cúp máy nhé!”

Ở bên đầu điện thoại kia, Khang Hi nghe thấy câu này, tức giận đến mức đỉnh đầu bốc khói xanh. Cô không thể dễ dàng anh được một tí à?

“Thôi được rồi, hết một phút rồi, không được phép cúp điện thoại.”

Cảnh Bất Mị ở bên chi trả, cái gì mà một phút, chỉ mới mười giây thôi mà.

“Tôi và Cảnh Táp ra ngoài anh khuya, anh có muốn mua gì về không?”

Trong bụng Khang Hi vẫn còn nùng nịu, thế mà vẫn có tâm tình ăn khuya cơ đấy. Còn anh vì tìm cô mà thậm chí cơm tối còn không nuốt nổi.

“Vi sao em tắt di động?” Đến bây giờ cô vẫn không biết anh đã về đoàn làm phim, rõ ràng là chưa xem WeChat.

“À, hết pin!”

Anh có thể chấp nhận lí do này, “Tôi không có ở nhà!”

“Sao cơ?”

“Tôi về đoàn làm phim rồi, bay từ hồi tám giờ.”

Hiểu Hiểu sùng sốt, “Sao anh không nói sớm cho tôi biết!”

“Hừ, lúc em ra ngoài có nói với tôi tiếng nào không?” Bên tám lạng người nửa cân thôi.

“Vậy bao giờ anh về?”

“Có lẽ hai mươi ngày nữa là về được rồi!”

“À!”

Cái gì à, tưởng à một cái là xong à.

“Có nhớ tôi không?”

Hiểu Hiểu suy nghĩ một chút, “Ừ, có lẽ sẽ nhớ.”

Nhớ đồ ăn ngon, đồ uống, bánh ngọt anh làm.

Khang Hi cong mắt cười hài lòng, “Thế còn được.”

“Nhưng khoan đã!” Đột nhiên Hiểu Hiểu nghĩ tới một chuyện rất quan trọng, “Không có anh thì tôi đi ngủ thế nào đây!?”

“Tôi có để đồ cho em, em về rồi biết!”

Cảnh Táp muốn ghé tới nghe trộm điện thoại, bị Hiểu Hiểu đẩy tay ra, “Ừ, biết rồi.”

“Còn chuyện ăn uống, em không cần phải lo, Lão Kế sẽ phụ trách đưa cơm cho em.”

Lại đưa cơm nữa à!?

Thôi kệ, dù sao cô cũng quen rồi, có còn tốt hơn không. “Ừ!”

“Vậy em về sớm một chút rồi ngủ đi, nếu ăn khuya thì tới tiệm của Hải Lăng đấy, tôi đặt giúp em. Chỗ cậu ta sạch sẽ vệ sinh, chẳng phải em cũng thích đồ ăn nhà cậu ta à?”

Hiểu Hiểu vội vàng lắc đầu, “Không cần phải phiền phức vậy đâu!” Ăn khuya thôi à, gọi một tô mì hoành thánh là được rồi, đâu cần phải long trọng quá vậy.

“Phiền cái gì?” Trong lòng không nhịn được mà rủa thầm, sau này đều là tài sản của em cả đấy! Ngốc!

“Không cần thật mà, tôi định ăn tô mì hoành thánh ở gần đây với Cảnh Táp là được rồi, để lần sau đi.”

“Vây cũng được, ăn xong rồi thì về sớm, đi đường cẩn thận!”

Câu đi đường cẩn thận nói với người khác là quan tâm, còn đối với Hiểu Hiểu lại là sự sỉ nhục. Với bản lĩnh của cô mà còn phải dùng tới hai chữ cẩn thận sao? Chỉ sợ lưu manh mới là người cần cẩn thận ấy chứ. Thế nhưng cô lại không nghĩ như vậy.

“Biết rồi, anh cũng phải giữ sức khỏe!” Cô biết quay phim cũng rất mệt mỏi.

“Ừ, chúc em ngủ ngon!”

“Chúc ngủ ngon!”

Cô nhanh chóng cúp máy, còn ở đầu bên kia, Khang Hi trân trối nhìn điện thoại như thăng ngốc.

Cảnh Bất Mị vội vàng lấy máy tính bảng với đủ loại ảnh chụp từ trong vali ra. Đầu là ảnh của Hiểu Hiểu cả, thay anh đặt ở những chỗ dễ thấy nhất trong phòng.

“Được rồi, khỏi cần nhìn đi động nữa. Có nhiều ảnh thế này, cậu xem cả đêm là đủ rồi.”

“Ai nói, ảnh trong đi động mới đặc sắc!”

Trong đi động toàn ảnh của Hiểu Hiểu khi đang ngủ, đủ mọi góc độ, cực kì rõ nét, còn có cả ảnh chụp chung khuôn mặt hai người đang khề chạm vào nhau.

Cảnh Bất Mị: “...”

Đậu mè! Cái này có tính là ảnh khiêu dâm không? Có tính không?

Đồ biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bà Mẫn

Cúp điện thoại, Hiểu Hiểu trả lại đi động cho Cảnh Táp, “Đi đâu ăn khuya?”

Cảnh Táp nháy mắt nói: “Thành thật sẽ được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị. Nói mau, ban nãy cậu gọi điện thoại cho ai thế?”

Hiểu Hiểu thu dọn balo của mình, “Biết rõ còn hỏi!”

Trên điện thoại có danh sách cuộc gọi, không phải Cảnh Táp xem là biết sao.

“Là Khang Hi thật à?”

Dù không nghe Khang Hi nói gì cả, nhưng với những lời Hiểu Hiểu vừa nói, cô nghe không sót chữ nào, nhất là câu ‘Không có anh thì tôi biết ngủ thế nào’ khiến Cảnh Táp tò mò đến mức ngứa hết cả người.

Vốn Hiểu Hiểu còn định giấu, nhưng ban nãy sốt ruột quá mà gọi điện thoại, không nghĩ tới chuyện này, đã để Cảnh Táp nghe thấy cả rồi, muốn giấu cũng không giấu được, “Ừ!”

Cảnh Táp há hốc mồm kinh ngạc, “Đừng nói với tớ là cậu đã cùng anh ấy lên giường rồi nhé!”

Mị lực của nam thần thật ghê gớm, cô thật sự không thể tin nổi Hiểu Hiểu lại dễ dàng bị người ta ‘ăn sạch sành sanh’ như vậy.

“Nói vớ vẩn gì thế, tớ và anh ta chỉ có quan hệ bạn bè thôi, là bạn thân, giống như nam với nam ấy, cậu từng nghe bao giờ chưa?”

Cô và Khang Hi đúng là cùng ngủ trên một giường, thế nhưng bản chất hoàn toàn khác với việc cùng lên giường kia nhé. Thế nhưng cô không định kể chi tiết, tránh cho Cảnh Táp nghe xong lại bị kích thích, dây thần kinh căng quá mà.

“Bạn thân như nam và nam ư?” Cảnh Táp cười như điên, “Hahaha, bạn thân như nam với nam! Thế mà cậu cũng nói cho được à?”

Hiếu Hiếu nhú mồm, “Bạn thân thì có gì không đúng?”

Cảnh Táp ôm bụng cười đến mức run rẩy cả người, không thể ngừng được, “Hiếu Hiếu, nếu cậu cứ chậm hiểu thế này mãi thì một ngày nào đó Khang Hi sẽ kéo cậu chết chung cho xem!”

Nếu Khang Hi biết Hiếu Hiếu xem anh là bạn thân, không biết sẽ trả thù xã hội thế nào đây?

“Chẳng hiểu cậu đang nói gì cả?” Hiếu Hiếu khoác balo lên vai rồi đi ra ngoài, “Không ăn khuya nữa, tớ đi về.”

Cảnh Táp cười đến lạc giọng, thấy cô định bỏ đi, vội vàng đuổi theo, “Chờ đã, cậu còn chưa nói hết mà, bạn thân thì có quan hệ gì với chuyện hai người ngủ chung?”

Gặp phải sự truy hỏi của bạn, Hiếu Hiếu hơi khó mở lời, xoay người ki mạnh vào trán Cảnh Táp, “Lấy đâu ra nhiều câu hỏi vậy?”

“Là tại cậu đó chứ, đã bảo giữa bạn thân với nhau không có bí mật gì mà, cậu không thể vì có anh bạn thân kia mà xem nặng bên này xem nhẹ bên kia với cô bạn thân như tớ đâu.”

Nhìn thấy bộ dạng quyết tâm muốn hỏi cho ra nhẽ của Cảnh Táp, Hiếu Hiếu chọn cách không nhìn nữa, “Rốt cuộc cậu có ăn khuya không? Không ăn thì tớ về thật đấy!”

Cảnh Táp vội vàng kéo cô lại, “Ăn, đương nhiên phải ăn chứ, không ăn thì sức đâu mà tra án! Ăn đồ nướng được không!”

“Không được ăn đồ nướng! Nửa đêm rồi mà ăn đồ nhiều dầu mỡ như vậy khó tiêu lắm, không tốt cho bao tử!” Bản tính gà mẹ của Hiếu Hiếu lại nổi lên, “Ăn mì hoành thánh!”

“Hoành thánh thì có gì ngon đâu? Ăn khuya thì phải uống bia lạnh và đồ nướng chứ!”

“Vậy tớ đi về, cậu tự mà đi ăn đi!”

Ăn khuya mà ăn có một mình thì thật cô đơn, thiếu ý nghĩa!

Cảnh Táp đành đổi giọng, “Được rồi, nghe lời cậu, hoành thánh thì hoành thánh!” Cùng lắm thì cô gọi thêm một miếng sườn rán là được chứ gì.

Hiếu Hiếu không quen thuộc với khu vực xung quanh đồn cảnh sát lắm, chỉ đành đi theo Cảnh Táp. Tới tiệm bán hoành thánh cho thêm sườn rán thì đã là ba giờ sáng, không có bóng khách nào, gió thổi nhẹ, thì thoảng còn có một hai tiếng chó sủa. Con đường vắng tanh lạnh ngắt, ông chủ đang chuẩn bị dẹp tiệm.

Thấy có người tới, ông chủ nhiệt tình đến chào hỏi, hai người im lặng tìm một chỗ để ngồi, sau đó gọi hai tô mì hoành thánh, một phần sườn lợn.

Mì hoành thánh nóng hôi hổi vừa được đưa lên, Cảnh Táp ăn ào ào như thể đây là bữa ăn cuối cùng. Qua màn hơi bốc lên, cô hỏi: “Có phải cậu đã tìm được đáp án trong vụ án này rồi không?”

Hiếu Hiếu rắc một chút tiêu vào tô mì, “Sao cậu lại bắt ngờ hỏi như vậy?”

“Cảm giác!” Trực giác của cảnh sát thường chính xác lắm

Hiếu Hiếu không định giấu bạn, quả thật trong lòng cô đã tìm được đáp án, “Nếu tớ đoán không sai, rất có thể hung thủ chính là mẹ của Tiểu Mẫn.”

Cảnh Táp ngạc nhiên, mì nóng hổi tới môi, rít một tiếng, “Sao có thể thế được? Không phải bà ấy đã bị chết cháy rồi sao?”

Người chết rồi thì sao làm sát nhân được nữa?

Hiếu Hiếu dùng thìa để khuấy đều tiêu trong tô mì, “Nếu như bà ấy chưa chết thì sao?”

Đầu óc của Cảnh Táp như bị ai đó quét hồ dán, không thể hiểu nổi ý nghĩa của câu này, khuôn mặt vặn vẹo, cuối cùng đành bỏ cuộc mà rằng, “Không được, té bào não của tớ chẳng còn được bao nhiêu đâu. Cậu nói thẳng ra đi, đừng kiểm tra tớ nữa.”

Hiếu Hiếu uống một ngụm canh, cảm thấy vẫn chưa đủ tiêu lắm, lại rắc thêm một chút. Dù cô không ăn cay được nhưng lại rất thích vị của tiêu, “Tuy đây chỉ là suy đoán của tớ thôi, nhưng mà...”

Đột nhiên Cảnh Táp cắt ngang, bắt chước kiểu nói của cô, “Nhưng tớ cảm thấy đây tình huống phù hợp nhất trong vụ án này... Cậu có thể bỏ bớt khúc dạo đầu này được không? Vào thẳng chủ đề chính đi?”

Hiếu Hiếu bị chặn lời nên khựng lại một chút, yên lặng ăn mì hoành thánh, mở miệng đáp, “Tớ cứ thấy vụ cháy kia rất kì lạ. Phóng hỏa thì cái gì cháy được cũng mất hết, hoàn toàn trái với động cơ, à còn có một nguyên nhân nữa.”

“Cái gì?”

“Muốn giam giữ ai đó trong một thời gian dài mà không bị phát hiện, cậu thấy cách nào là tốt nhất?”

Cảnh Táp dùng đũa gấp một miếng sườn lợn chiên giòn, nhúng vào tương ớt, “Chỗ giam giữ nhất định là chỗ không thể trốn thoát được, cũng phải đủ an toàn, không để người nhà của nạn nhân có được manh mối mà tìm ra, và cũng phải thật kín đáo!”

Hiều Hiểu lắc đầu, “Là giam một người đã chết, một người được tất cả mọi người xác định là đã không còn sống trên đời.”

Bạch, miếng sườn lợn đã đến bên miệng Cảnh Táp rớt xuống, cô hít một hơi, “Ý cậu ... bọn Trương Chí Dao chính là kẻ phóng hỏa?”

“Chỉ có khả năng này thôi!”

Một người đã chết, mồ yên mà đẹp thì còn ai nghi ngờ người ấy đi đâu về đâu chứ, kể cả người thân của bà ấy cũng không nghi ngờ. Không ai nghi ngờ thì sẽ không sợ bị phát hiện.

Đó cũng là lí do ‘Không có thi thể, không có án mưu sát’.

“Thế nhưng, nạn nhân chết cháy còn có cả cặp vợ chồng già và đứa con bị bệnh down, vậy thì độc ác quá rồi.”

Hiều Hiểu thổi vắn thần trong muỗi, “Tớ không cảm thấy họ vô tội, thậm chí, họ có thể là một trong những kẻ tòng phạm.”

Cảnh Táp lại sùng sốt, “Tòng phạm? Có tòng phạm nào lại để mình chết cháy không.”

“Tào Chấn từng nói, lúc bà Mẫn về nhà mẹ đẻ thì bị chết cháy, cậu không cảm thấy buồn cười à? Bị người ta bán tới một hốc núi nghèo suốt mười mấy năm trời, ngày nào cũng có một đồng việc đồng áng phải làm không xuể, không phải chịu đòn thì sẽ chịu đói, ngày ngày còn phải chăm sóc cho một gã đàn ông. Khó khăn lắm mới được gả cho một người đàn ông khác, thoát khỏi căn nhà kia, sao bà ấy còn có thể trở lại chứ, căm thù cái nhà ấy còn không hết nữa mà...”

Một đứa bé bị bán tới đây, chuyện bình thường nhất là khốn khổ van xin: xin bọn họ thả mình, xin bọn họ liên lạc với cha mẹ, cầu xin mọi điều để có thể được trở về cuộc sống ban đầu. Nhưng có ích gì đâu, đáp lại chỉ là một trận đòn thật đau, là bắt nhốt, mãi đến khi tuyệt vọng. Với bà Mẫn mà nói, người nhà này cũng như lũ buôn người, đều là ác quỷ đã hủy hoại cả cuộc đời bà.

Không chỉ không trở lại, e rằng nếu có thể, đã trốn đi thật xa rồi.

“Có lẽ bà ấy đã trở nên nhu nhược yếu hèn vì cuộc sống đầy dọa thì sao, cũng không phải không có tình huống như vậy.”

“Không, nếu bà ấy là hung thủ, chắc chắn sẽ không có tình huống như vậy xảy ra. Bà ấy chỉ dẫn mọi nỗi căm hận vào tận dưới đáy lòng, hi vọng một ngày có thể lôi đám người này ra pháp luật. Vậy nên, không thể nào có chuyện bà ấy chủ động quay về, trừ khi bị uy hiếp.”

“Uy hiếp?”

“Tớ và cậu đều đã gặp Tiểu Mẫn và cha cô bé rồi. Đừng nói tới Tiểu Mẫn, cậu có cảm thấy Mẫn Thanh Hà biết chuyện buôn bán trẻ con trong suốt một thời gian dài như thế không?”

Cảnh Táp khẽ run, “Theo ý cậu là, ông ấy không biết?”

“Chắc chắn không biết. Mà nói cho đúng là, càng không biết, ông ấy lại càng được an toàn!”

Cảnh Táp vắt hết óc để suy nghĩ, thậm chí còn không để ý cả việc ăn thịt chiên.

Hiều Hiểu tiếp: “Tớ nghĩ bà Mẫn chưa bao giờ kể lại cho chồng mình nghe rằng mình là một đứa trẻ bị bắt cóc, cũng như chưa từng kể xấu trong thôn. Vì một khi nói ra, một nhà ba người này coi như xong.”

Cảnh Táp rung mình, “Diệt khẩu?”

Hiều Hiểu đưa mắt nhìn cô, “Chẳng lẽ không nên bị diệt khẩu à? Vì nói dối tông đường nên có cái nét mua trẻ em. Kể cả những người không tham dự trong thôn ai cũng tán thành cả. Vì thế, người trong thôn sẽ không nói chuyện này ra ngoài, còn Mẫn Thanh Hà là người ngoài, sau khi kết thúc hai năm dạy học sẽ rời đi. Nếu ông ấy biết, nói ra ngoài thì làm sao? Báo cảnh sát? Vì một chuyện quan trọng bậc nhất như nói dối tông đường, giết một mạng người thì có là gì, giết rồi chôn, còn đơn giản hơn giết một con kiến.”

Cảnh Táp càng nghĩ càng sợ, nhưng lại cứ cảm thấy không đúng, “Vậy sao nhà kia còn gả bà ấy cho Mẫn Thanh Hà cơ chứ, không phải ngu ngốc lắm hay sao?”

“Bà Mẫn từng bị hiểu lầm là không có khả năng sinh đẻ, đã không đẻ được thì bị coi là thứ phí phạm lương thực, là một gánh nặng. Tào Chấn nói nhà này vốn định bán bà ấy cho Vương Đức Nghiệp, nhưng vì Mẫn Thanh Hà có lòng tốt, bằng lòng dạy đứa con bị down của nhà ấy đọc sách viết chữ. Dù gì thì đứa trẻ bị down đó cũng là máu thịt trong lòng họ, đương nhiên họ sẽ tìm cách giữ Mẫn Thanh Hà ở lại, và cưới xin là cách tốt nhất.”

Cô từng gặp Mẫn Thanh Hà, dù không quen biết nhiều nhưng có thể nhận ra ông là một rất chính trực. Nhiệm vụ bình thường của một thầy giáo chuyên xuống trường miền núi chỉ là dạy học sinh tiểu học mà thôi, đứa con bị down của nhà này đã đến tuổi thành niên từ lâu, không thể đi học cùng những học sinh tiểu học khác. Chắc hẳn ông đã nổi lòng thương hại, ra tay giúp đỡ.

Đây là một việc rất vất vả và chẳng được trả công, không phải người thầy nào cũng sẵn sàng giúp đỡ.

“Và bà Mẫn đã đồng ý sao?”

“Trong tình huống đó, bà ấy không có quyền từ chối. Thậm chí dù muốn gả bà cho heo thì cũng phải gả thôi. Nhưng vì Mẫn Thanh Hà là một thầy giáo chuyên công tác, tớ nghĩ trong lòng bà ấy cũng thâm tình nguyện, vì đây là cơ hội duy nhất để bà rời khỏi cái làng này. Chờ khi Mẫn Thanh Hà hoàn thành công tác giảng dạy ở vùng núi này, bà có thể cùng họ rời khỏi đây. Tiếc là mơ ước thì quá tươi đẹp, còn thực tế thì lại tàn khốc! Trước khi lấy chồng, hẳn nhà đó đã nhắc nhở bà rằng, nếu dám tiết lộ lai lịch của mình, hoặc chuyện mua trẻ con của người trong thôn, Mẫn Thanh Hà sẽ chết! Và có lẽ bà đã nhận ra một sự thật – chắc chắn người trong thôn sẽ không để bà được rời khỏi đây. Sau khi bà hiểu rõ chuyện này, đã tiếp tục chuẩn bị để sau này ở lại đây một mình, cũng không nói cho Mẫn Thanh Hà biết bất kể chuyện gì về mình hay về làng, chỉ khi không biết gì cả, ông ấy mới có thể an toàn rời khỏi đây. Chỉ là đến khi sinh con rồi thì nguyện vọng này lại càng mãnh liệt. Vì bà có thể sinh đẻ, có thể tiếp tục ‘cống hiến sức lực’ cho đám đàn ông trong thôn, một ngày nào đó, nếu bọn họ muốn cướp lại bà vì nguyên nhân này thì biết phải làm sao? Chẳng phải Mẫn Thanh Hà sẽ thành một chương ngại đó sao? Với sự ích kỉ của những kẻ trong thôn, không gì là không làm được. Vậy nên bà nhất định phải để chồng mình và con gái được nhanh chóng rời đi!”

Ở trong cảnh đó, trước mắt bà chỉ có hai con đường, hoặc cả nhà cùng chết; hoặc bà ở lại, chồng và con gái cùng rời đi, chỉ có thể chọn một trong hai con đường này thôi. Là một người vợ, một người mẹ, bà chỉ còn cách chọn con đường thứ hai.

Cánh Táp chẳng còn lòng dạ nào mà ăn khuya được nữa, con tức nghẹn đắng trong lồng ngực, khiến cô không thể nào nuốt trôi.

“Khi đó, hai vợ chồng bà và Mẫn Thanh Hà rất yêu thương nhau, con gái cũng đã hai tuổi. Nói cách khác, đã ba năm trôi qua kể từ sau khi kết hôn đến khi sinh con, đã quá nhiệm kì công tác của Mẫn Thanh Hà. Có thể vì đứa bé còn quá nhỏ, không thích hợp để lên đường, hoặc vì có thể do nhà kia giữ lại. Nhưng thời gian càng dài, hai cha con sẽ càng không được an toàn, bà cũng không thể để con gái của mình trưởng thành trong một cái thôn thế này.”

“Vậy nên, hôm đó bà về nhà vì chuyện này?”

Hiều Hiểu gật đầu, “Tớ nghĩ, bà ấy từng đề cập với Vương Đức Nghiệp về chuyện này, muốn rời khỏi làng thì nhất định phải được dân phòng đồng ý, thế nhưng lại không được chấp nhận. Vì thế, nhất định Vương Đức Nghiệp và nhà kia đã dùng chuyện phóng hỏa hôm đó để lừa bà trở về. Bà mừng rỡ tưởng rằng có thể được rời khỏi nơi đây cùng chồng con, không ngờ là đưa dế vào miệng cọp.”

Cánh Táp tức giận đến mức tóc cũng dựng đứng, bám chặt hai tay vào mép bàn, “Đám người này đúng là thứ mất hết nhân tính!”

Hiều Hiểu thở dài, “Nhìn Tiểu Mẫn không giống cha, như vậy chắc hẳn vẻ đẹp đó được truyền từ mẹ mình. Ất hẳn bà Mẫn rất xinh đẹp.”

Phụ nữ xinh đẹp như con dao hai lưỡi, có thể tổn thương người khác, cũng có thể gây hại cho bản thân.

“Nhất định Trương Chí Dao đã tơ tưởng tới bà ấy từ lâu mà không thể tìm được cơ hội hạ thủ. Tớ nghĩ đây cũng là một trong những lí do hẳn giúp Vương Đức Nghiệp ngồi vào cái ghế đội trưởng đội dân phòng. Được gã giúp đỡ thì một số việc sẽ dễ làm hơn nhiều.”

“Nhưng cũng không thể vì thế mà giết cả nhà kia chứ?”

“Tớ nghĩ vì xuất hiện bất đồng trong việc chia chác quyền lợi?”

“Sao cơ?”

“Đừng quên, từ đầu, người nhà này tưởng bà Mẫn không thể sinh con được mới chấp nhận gả bà cho Mẫn Thanh Hà. Nhưng nếu thật sự bà có khả năng sinh nở bình thường, trong cảnh đó, khát vọng muốn có con cháu nối dõi tông đường của họ lại bùng cháy từ tro tàn.”

“Nhưng vấn đề là ở con của bọn họ mà.”

“Bọn họ không nghĩ vậy đâu, có chết cũng không thể chấp nhận con trai mình là một người không thể có con, chỉ nghĩ nhất định lúc con mình ‘dùng’ đã xảy ra chuyện gì đó. Thế nên trong đầu toàn bàn mưu tính kế để đưa bà Mẫn quay về, tiếp tục làm cái máy sinh nở cho nhà bọn họ. Tin rằng đây là nguyên nhân chính mà bọn họ lừa bà Mẫn trở về. Thế nhưng điều này lại trái ngược với dự tính ban đầu của đám người Trương Chí Dao.”

“Nên đã giết sạch?”

“Rất có thể. Nếu bọn họ kiên quyết không đồng ý, không chỉ kế hoạch sẽ thất bại mà có rất nhiều người không liên quan biết được chuyện này, nhờ nói ra ngoài thì sao? Chẳng bằng giết hết.”

Cánh Táp lại hỏi: “Nếu đúng thật vậy, sau đám cháy đó, nhất định bà ấy đã bị giam vào một chỗ trong thôn, nhưng chẳng lẽ không ai phát hiện ra sao?”

Dù ai cũng tưởng rằng bà đã chết, không ai biết bà vẫn còn sống, nhưng nếu giam giữ và hành hạ một người thì nhất định phải có động tĩnh chứ!

“Giám trong thôn? Không, chắc chắn không thể! Nếu bà ấy là hung thủ, điều này có thể cho thấy bà cuối cùng cũng đã trốn được ra ngoài. Nếu bị giam trong thôn, ở trong rừng núi và hoàn cảnh đó, sao có thể thoát được. Nếu có thể chạy trốn khỏi đó thì chẳng có nhiều trẻ em bị bắt cóc chết ở nơi đây rồi. Nhà ở trong thôn được xây dựng rất thô sơ, nhất định khả năng cách âm rất tệ, có động tĩnh gì, chắc chắn cả thôn sẽ hay biết, chuyện giam giữ có còn ý nghĩa gì nữa? Trương Chí Dao không thể làm chuyện bất lợi như thế. Tớ đoán, ngay trong đám cháy ngày hôm đó, bà đã bị người ta mang ra khỏi làng, giam ở một nơi khác, chẳng hạn như thị trấn mà đám người Trương Chí Dao thường lui tới.”

“Thị trấn?”

Hiểu Hiểu dờn cái tô đã ăn xong qua một bên, nhấp ngụm trà nói, “Đúng, với điều kiện kinh tế của đám Trương Chí Dao, thuê một cái nhà kho ở thị trấn thì có gì khó, chọn một hơi hẻo lánh một chút, xung quanh không có kho nào của người khác thì càng hay, chẳng ai phát hiện cả. Chắc bà ấy đã bị lừa không phải con người kia hành hạ và ngược đãi. Điều mỉa mai nhất đây lại là cơ hội tốt nhất để bà trốn thoát, mà không bị chết trong núi, hoặc bị lạc đường. Dù sao thì trong thị trấn luôn có phương tiện giao thông nào đó, chẳng hạn như xe chờ heo, xe hàng!”

“Nếu đã trốn được thì sao bà ấy không báo cảnh sát hoặc tìm Mẫn Thanh Hà?”

“Bà ấy không tìm cảnh sát bởi vì với một người phụ nữ mà cả tâm hồn và thân thể đã bị tổn thương như vậy, cảnh sát chính là những người vô dụng nhất trên thế giới này. Đã không thể cứu tuổi thơ, càng không thể cứu nỗi tương lai của bà. Chẳng phải đám dân phòng súc sinh kia là người được cảnh sát ủy nhiệm đó sao? Cậu nghĩ bà ấy sẽ tin tưởng bọn họ sao? Về phần Mẫn Thanh Hà...” Cô thờ dài bất đắc dĩ, “Tớ nghĩ nhất định bà ấy rất yêu thương người chồng này, vì yêu ông ấy nên càng không thể hại ông ấy được. Trong thôn không có điện thoại, bà làm thế nào liên lạc với ông ấy được? Chạy về à? E là giữa đường đã bị bọn Trương Chí Dao phát hiện. Thậm chí dù bà có chạy về được thì sao, điều tốt nhất bà ấy có thể làm chỉ là rời đi càng xa càng tốt...”

Đây hoàn toàn chỉ là suy đoán của Hiểu Hiểu, cuối cùng, phải chờ Tào Chấn lấy được tin tức từ miệng Vương Đức Nghiệp thì mới có thể xác nhận sự thật được.

Có điều... cô vẫn còn có một điểm không thể liên kết được.

“Vậy sau khi trở lại Thương Hải, vì sao bà ấy lại không tìm đến bọn họ?” Vật đổi sao dời, cũng nên sum vầy với người nhà chứ.

“Tớ nghĩ bà không biết Mẫn Thanh Hà và con gái ở Thương Hải, hẳn là trước khi giết người không lâu mới hay tin thôi. Tớ từng nói rồi đấy, bà ấy có thể chịu đựng nhiều năm như vậy mới giết người, chắc chắn không phải vì bản thân. Trước đây tớ không nghĩ ra, bây giờ ngẫm lại, chỉ có một khả năng mà thôi, đó chính là Tiểu Mẫn! Tình mẫu tử là thứ tình cảm vĩ đại nhất trên đời, không gì sánh bằng. Tớ nghĩ đây chắc hẳn là động cơ giết người của bà ấy. Nếu còn có điều gì khác nữa thì có lẽ phải chờ khi bắt được hung thủ rồi, chúng ta mới biết được.”

Cảnh Táp trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng, “Hiểu Hiểu, tớ không muốn bắt bà ấy!”

“Cậu phải bắt!”

“Vi sao! Bà ấy vốn dĩ bị kẻ khác ép nên mới thành ra như vậy!”

Người phụ nữ này đã chịu quá nhiều đau khổ, bà không hại người, chẳng qua chỉ giết một đám súc sinh mà thôi. Là một cảnh sát, đúng ra cô không nên nói những điều như vậy, nhưng thật sự là không đành lòng mà.

“Dù tớ không thể xác định được thân phận hiện tại của bà ấy là gì, nhưng tớ chắc chắn một điều, dù có thể đi lại giữa ban ngày ban mặt, nhưng linh hồn bà ấy vẫn bị nhốt dưới vực sâu thăm thẳm như trước, mỗi bước chân đều rất gian nan. Dù thế giới này có tươi sáng rực rỡ đến mức nào, trong mắt bà chỉ có hai màu đen trắng như trước. Có lẽ bên ngoài bà là một người đang sống, nhưng thật ra bên trong chỉ là một cái xác thối rữa không hồn. Chẳng lẽ cậu không muốn kéo bà ấy rời khỏi vực sâu kia, cho bà biết thế giới này vẫn còn có thể cứu được? Chẳng lẽ bà ấy không có tư cách sống dưới ánh mặt trời như bao kẻ khác hay sao? Vậy mà cậu còn muốn bà ấy trốn trong cái góc âm u kia, tiếp tục thối rữa sao?”

Cảnh Táp lập tức gục đầu xuống bàn khóc rống lên.

Hiểu Hiểu an ủi: “Dù không thể thoát khỏi tội từ hình, nhưng ít ra... hãy để trong những giây phút cuối đời, bà ấy có thể sống như một con người! A Cảnh, đây là trách nhiệm của một cảnh sát như cậu!”

Bắt bà ấy, không phải vì muốn bắt giữ bỏ tù, mà là để cứu rỗi.

Chỉ mong, bà còn có thể trở thành một con người thật sự...

Lúc trời sắp sáng thì Hiểu Hiểu mới về nhà. Vừa mở cửa, bỗng cảm thấy trong phòng sao lạnh lẽo quá, chỉ thiếu đi một người thôi mà, sao lại khác nhiều đến vậy. Lúc có Khang Hi, trong nhà lúc nào cũng luôn ấm áp, bây giờ lại quanh quẩn, buồn tênh đến mức khiến cô cảm thấy như đến một nơi hoàn toàn xa lạ.

Vùng và Nếp ngồi chồm hổm bên cạnh cô, thi thoảng ngược mắt nhìn ra ngoài cửa, trong mắt tràn ngập mong chờ.

Hiểu Hiểu lần lượt xoa đầu tội nó, “Anh ấy phải đi làm, sắp tới không về đâu.”

Như có thể hiểu được, Vòng và Nếp thất vọng rên ư ử.

Ngoài cửa sổ, có tiếng chim hót véo von, bình minh từ từ lộ dạng ở đằng chân trời xa xa, như tia sáng bạc trang điểm cho bầu trời xanh thăm thẳm, hương hoa của buổi sớm ban mai tràn ngập trong từng hơi thở.

Cô đuổi eo. Trời đã sáng, muốn ngủ cũng không được, hôm nay còn phải đến trường đại học giảng dạy, cô không thể thất tín với người ta, vội vàng vào phòng ngủ để lấy đồ sạch, chuẩn bị tắm rửa, để mình được tỉnh táo hơn.

Tới trước cửa phòng ngủ, đột nhiên thấy trên giường có một cái gối ôm to, đến khi nhìn rõ thì suýt nữa cô đã ngã rạp xuống đất.

Cái quý gì thế này?

Là một gối ôm hình chữ nhật, đủ với chiều cao của một người đàn ông, nằm từ đầu giường đến cuối giường, rộng chừng nửa thước. Nhưng đây không phải chuyện quan trọng, quan trọng là ở chỗ, có một bức ảnh được in ở trên, rõ ràng là ảnh của Khang Hi.

Lại còn là hình HD nữa cơ đấy.

Anh trong tranh, như một hình lập thể với khí thế bức người và ngũ quan rất rõ, trong mắt lóe tia sáng khó gọi tên, đôi môi mỏng khêu gợi mím chặt, một tay đặt lên trán, lòng bàn tay ngửa lên. Áo sơ mi xốc xếch, lộ lồng ngực, quần jeans trên đôi chân dài được kéo tùy tiện, bên hông lộ cạp quần lót, tay kia lại cào tóc, khiến người ta cảm thấy quẩn rũ kinh khủng. Màu nền là màu trắng, cũng giống tấm ra giường, vì thế làm người ta cảm giác như thể người thật cũng đang hiện diện ở nơi đây.

Cô ngồi sụp dưới đất thật lâu... đột nhiên nhớ tới Khang Hi bảo rằng có đồ để cho mình, chẳng lẽ là chỉ vật này.

Đồ thứ đồ chơi này bên cạnh, sao cô có thể ngủ được chứ. Cô muốn ngủ, chứ không phải muốn bị kích động!

Hiểu Hiểu tức giận quăng cái gối ôm xuống đất. Tên khốn này, sao lại có thể tự ki đến vậy chứ, đây chắc hẳn cũng là sản phẩm cho fan hâm mộ của anh chứ gì. Cô cực kì nghi ngờ quan hệ xã hội của anh như thế nào.

Bộ làm như vậy thì có thể gọi cảm giác tồn tại à?

Vòng và Nếp tò mò ngời đi ngời lại cái gối ôm trên đất, ngẩng đầu nhìn Hiểu Hiểu.

“Tụi mày thích thì cứ lấy đi!”

Thế là Vòng và Nếp nằm lên thật, cứ như nằm trên người Khang Hi như mọi ngày, bỗng từ trong gối ôm phát ra tiếng vang.

Là tiếng tim đập ‘bình bịch’.

Hiểu Hiểu sững sốt, nhòai người sắp tới gần để nghe, đúng là tiếng tim đập.

Vòng và Nếp cũng chạy tới nghe, sủa một tiếng đáp lại.

Cô cầm gối lên để kiểm tra, lúc này mới phát hiện ra trong gối có cái máy, mỗi khi khê dè xuống thì sẽ đụng vào cái nút bên trong, nguyên lí của nó cũng giống búp bê biết phát tiếng vậy.

Lại một lần nữa, Hiểu Hiểu rơi vào tình trạng không biết nói gì hơn. Nếu đưa thứ đồ chơi này cho Cảnh Táp thì không biết thế nào nhỉ? Chắc chắn Cảnh Táp sẽ phát điên, không chừng còn bị người ta tống vào bệnh viện tâm thần, chẳng qua cô chỉ không muốn hại người mà thôi.

Chất liệu của gối rất tốt, vừa mềm mại lại thoải mái, cô ôm được một lúc lại cảm thấy tiêng tiếc không nỡ buông.

Có một chuyên gia giấc ngủ từng nói, cách đi ngủ khỏe mạnh nhất là nằm nghiêng, nếu có gối dài thì ôm vào, kẹp gối giữa hai chân, tạo nên tư thế nằm nghiêng là tốt nhất cho cột sống.

Có cái này... dù sao cũng hơn là không có, ít nhất cô có thể ngủ ngon.

Ấy nhưng, lúc nhìn vào khuôn mặt của Khang Hi trên cái gối ôm kia...

Trông anh vênh vảo tự đắc như con mèo Ba Tư, lại có chút kiêu ngạo phách lối.

Cô quyết định quay mặt đằng sau ra dùng, như thế thì không cần phải nhìn thấy khuôn mặt ấy.

Đến khi cô lật ngược ra sau...

Nó, có, hai, mặt!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Mảnh Ghép Cuối Cùng

Lúc Hiểu Hiểu nhìn thấy ảnh ở mặt trái gối ôm thì cảm thấy cả người không ổn, nháy mắt, khuôn mặt nhỏ xú đỏ ửng, ném gối qua một bên, cứ như nó là củ khoai nóng bỏng tay, nhắm chặt mắt lại.

“Nhất định mình nhìn lầm, nhất định nhìn lầm rồi!” Cô lặp đi lặp lại những câu này.

Một lúc sau, Hiểu Hiểu khẽ mở một con mắt, nhìn trộm.

Bức hình kia lại lấp la lấp lánh như muốn đâm mù mắt cô.

Tên khốn khiếp này! Dù gì thì mặt trước cũng còn quần áo, thế mà mặt sau lại chẳng mặc gì ngoài cái quần con, lại còn tạo dáng như nhau, trên làn da màu lúa mạch tron loáng có lấm tấm mấy giọt nước, trông như vừa tắm xong. Người ta hay nói quần tử như ngọc, ngọc trong như nước; còn anh thì ngược lại, để cả người mình ươn ướt hấp dẫn.

Hiểu Hiểu hung hăng ném gối xuống đất, đang định giẫm hai chân lên cho hả giận thì thấy ‘Khang Hi’ trên mặt đất đang cười lười biếng. Đó là nụ cười hấp dẫn cuốn hút, khiến người khác say mê. Cứ như trong không gian rực rỡ ánh nắng, có một miếng nam châm đang hấp dẫn tầm mắt cô, bàn chân xinh đẹp cứ thế mà khựng lại trong không trung.

“Đồ khốn!” Cô nhỏ giọng mắng, lại thấy ‘ai đó’ nằm trên đất tội nghiệp, đỏ mặt nhật nó lên.

Không thể nhìn nổi mặt đằng sau chút nào, mặt trước thì còn có thể miễn cưỡng.

Đột nhiên cô nhận ra trên gối ôm, trừ hình của Khang Hi, ở góc trái còn có chữ.

Mặt trước có mặc quần áo viết – dùng ban ngày.

Cô hơi ngần ra, theo bản năng lật ra mặt sau không mặc quần áo, trên góc trái cũng có chữ – dùng buổi tối.

Oách... Cao cấp quá nhỉ!

Còn phân ra dùng ban ngày, dùng ban đêm nữa chứ. Coi cái này là gì, băng vệ sinh à?

Trên gối ôm, khuôn mặt quấy rối mê hoặc kia, rõ ràng là chói mắt, chân thật như vậy, nhưng cô không có cách nào bỏ nó vào góc xó được. Hình như ‘anh’ cũng có sinh mệnh, đến khi cô giật mình thì trời đã sáng trưng. Vội vàng bỏ gối ôm xuống, chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa thay quần áo.

Mãi lúc bước ra, cô liếc ‘ai đó’ một cái, nhét vào chăn, trùm thật kín.

Vùng và Nếp cùng chăm chú nhìn vật được che kín trên giường nhưng vẫn còn gò lên, định nhảy tới để gần gũi thân thiết.

Hiểu Hiểu thấp giọng nạt: “Không được kéo vào ổ chó!”

Hai lỗ tai của Vùng và Nếp dựng cao gục xuống, buồn bã ư ử hai tiếng.

Hiểu Hiểu đuổi tụi nó ra khỏi phòng ngủ, khóa kỹ còng, đảm bảo hai con chó không vào được mới vác balo ra ngoài.

Dù cả đêm không ngủ nhưng tinh thần của cô vẫn rất tốt, chẳng có dấu hiệu đã thức cả đêm cả, suôn sẻ hoàn thành tiết giảng dạy, sau đó cô lại đi thẳng tới tiệm Tàn Viện.

Trước khi chưa có tin gì từ Tào Chấn, có một số việc cô phải tìm hiểu rõ ràng.

Lúc Tàn Viện đang kiểm tra cà phê mới nhập trước sân, thấy Hiểu Hiểu tới tò ra rất mừng rỡ, “Sao cô giáo lại tới đây?”

“Có chút việc!” Trên đường cô có gọi điện gấp cho Cách Cách, bảo cô ấy đưa Mẫn Lê Ảnh qua cùng.

Nếu hung thủ thật sự là bà Mẫn, vậy thì Tiểu Mẫn chính là chìa khóa quan trọng để giải quyết vụ án giết người này.

Tàn Viện giao việc cho A Mỹ, gọi, “Mau vào đây ngồi đi, đến trường đại học giảng dạy à?”

Cô gật đầu, ngày hôm đó trò chuyện rất ăn ý với Tàn Viện, có thể xem hai người giờ đã thành bạn tâm giao, “Em có gọi Cách Cách và Tiểu Mẫn tới, có thể tìm một chỗ nào đó yên tĩnh một chút không?”

“Bây giờ không có nhiều khách lắm, em thấy chỗ nào yên tĩnh thì chọn chỗ đó đi. Muốn uống gì nào?”

“Mocha!”

Hiếu Hiếu tìm một góc khuất dựa vào tường, có thể ngồi được ba người.

Tần Viện nhanh chóng mang cà phê lên, còn kèm theo một đĩa hạt dẻ cười, “Đây là hạt dẻ mà người ta giới thiệu đây, ăn thơm lắm, em cứ thử đi!”

Trong đĩa hạt dẻ cười, nhìn màu là có thể thấy là vàng tự nhiên, không qua tẩy trắng, viên nào viên đó mập mập chắc nịch, bóc cái màng mỏng bên ngoài là có thể thấy phần hạt màu xanh nhạt bên trong lớp bọc màu tím sậm. Cô đưa tay bóc một viên rồi cho vào miệng, “Ồ, vừa giòn vừa thơm, ăn ngon lắm!”

Tần Viện thấy cô thích, cong mắt cười, “Nếu thích thì khi nào về em lấy một bọc nhé.”

Bây giờ đi coi Hiếu Hiếu như em gái ruột của mình, có đồ gì ngon là muốn đóng gói nhét cho cô.

“Không cần đâu, em ăn một mâm này là đủ rồi.”

“Đừng khách sáo với, chị còn nợ em một bữa cơm mà!”

Cái gọi là thoát khỏi nghi ngờ kia chỉ là một sự trùng hợp mà thôi, ấy vậy mà đi lại tưởng thật.

Hiếu Hiếu cười đáp: “Vây được, khi nào về em sẽ hỏi xin chị.”

“Không thành vấn đề!” Di hài lòng gật đầu, “Còn muốn ăn gì nữa không?”

“Em vừa ăn cơm trưa rồi, bây giờ ăn không nổi nữa đâu!” Lần này trường đại học có cấp bữa trưa, cô đã ăn rồi mới tới.

“Vây lần sau nếu trưa nào ghé qua đây thì em nhất định phải gọi trước đây, dù sao thì đồ chỗ chị cũng ngon hơn mấy món bên ngoài, nhất định sẽ cho em ăn no.” Một bà chủ như đi thì phải có tự tin với đồ ăn nhà mình chứ.

Từ sau khi quen biết Khang Hi, Hiếu Hiếu cảm thấy bên cạnh mình xuất hiện thêm những người nhiệt tình, thật lòng đối tốt với cô, khiến Hiếu Hiếu cảm thấy có phần ‘được sủng mà lo’.

“Cô giáo!” Có tiếng gọi lanh lảnh truyền tới từ ngoài cửa, vừa nghe tiếng đã thấy người, “Cô giáo, cuối cùng cô cũng tìm trò. Trò còn tưởng cô giáo đã quên mất đứa học sinh này rồi chứ!”

Tề Cách Cách tìm cách ỉ vào lòng ngực Hiếu Hiếu, hai tay vòng qua ôm chặt cô, cứ như sợ Hiếu Hiếu sẽ bay đi bất cứ lúc nào.

“Tôi không quên em, chỉ là gần đây bận quá...” Hiếu Hiếu đưa mắt nhìn Mẫn Lệ Ảnh đang đứng phía sau Cách Cách.

Cô bé mỉm cười đứng đó, thướt tha xinh đẹp, trên mái tóc dài ngang vai có đính hai chiếc kẹp màu xanh nhạt ở hai bên, giữ tóc ở sau tai, để lộ khuôn mặt tròn bóng trắng trẻo, làn da hồng hào răng trắng mắt sáng, đôi môi xinh đẹp màu hoa hồng cũng đang ở độ cong hoàn hảo nhất. Mẫn Lệ Ảnh mặc một chiếc váy xanh hoa trắng, váy xòe rộng, thắt lưng nhỏ. Mỗi khi có gió thổi qua, váy bay bay như một con bướm hoa vậy.

Nhìn cô bé, Hiếu Hiếu bỗng nghĩ tới bà Mẫn. Mười mấy năm trước, nhất định bà cũng xinh đẹp như vậy, vài thô chấp vớ cũng không thể che giấu nổi nét đẹp này, thế mà lại bị một đám súc sinh làm nhục.

Còn bà bây giờ, đã thế nào rồi? Mất mười mấy năm trời, liệu bà có còn xinh đẹp như ngày xưa, hay lại như đóa hoa tàn úa, khô héo tàn tạ?

“Cô giáo, cô cứ nhìn Tiểu Mẫn làm gì vậy à? Sao không nói chuyện?” Cách Cách làm nũng bám vào người cô, hươ tay trước mặt Hiếu Hiếu.

Hiếu Hiếu lấy lại tinh thần, đùa cô nhóc, “Tiểu Mẫn ngoan hơn em!”

Cách Cách không phục, “Cậu ấy không ngoan! Là ngốc!”

Mẫn Lệ Ảnh đỏ mặt nhìn Hiếu Hiếu nở nụ cười tươi, sau đó lại ngượng ngừng thu về, sợ hãi đứng sau Cách Cách, thậm chí còn không dám cử động.

Hiếu Hiếu nhún mày, có phần hơi lo lắng.

Nếu cô bé này biết mẹ ruột mình còn sống, lại còn sống dưới áp bức và lăng nhục như vậy, thậm chí còn giết người vì mình thì với tính tình nhu nhược và nhát gan thế này, liệu có thể chịu đựng được không? Có thể vì vậy mà không gượng nổi hay không?

Còn Cách Cách thì ngược lại, bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu cũng như một tiểu ma nữ, rất tinh quái, là một hợp thể hoàn chỉnh của kiên cường và bướng bỉnh. Nếu cô bé là con gái của bà Mẫn, chắc chắn cô bé sẽ không thế nào xảy ra chuyện mà hoảng sợ quá mức đến không thể gượng dậy. Có khi cô nhóc này sẽ vừa gào khóc chảy nước mắt, chỉ trời mà mắng, sau đó yêu cầu được quất thi thể của ba người Trương Chí Dao.

Xem ra, cô phải dùng từ cẩn thận, không thể để hai đứa nhỏ phát hiện manh mối, tránh gây tổn thương.

Cách Cách chu miệng nhỏ: “Cô giáo, nếu cô không để ý đến em như thế nữa thì em sẽ tức giận đó.”

“Em cứ như miếng cao dán chó trên người tôi, tôi chưa đẩy em ra, cũng chẳng đánh mắng, thế mà còn bảo là không để ý em sao?” Đúng là nhóc con được voi đòi Hai Bà Trưng.

“Khi khi, em biết cô giáo thương em mà!” Tròng mắt tròn xoe của cô bé đảo quanh, trông như một con cáo nhỏ vừa sống chuồng, “Cô giáo, cậu em... cô có dùng được không?”

Hiểu Hiểu vừa nhấp một ngụm cà phê, suýt chút nữa là phun hết ra ngoài, cái gì mà có dùng được không chứ?

Cách Cách thấy phản ứng này của cô, chặc một tiếng, mặt tỏ ra khinh bỉ, bụng nhủ thầm: Tiểu Hi, cậu vô dụng quá chừng, thế mà vẫn chưa giải quyết xong!

Nhưng Cách Cách nhất định phải gọi cô giáo là mẹ, nếu bị đàn ông nhà người khác lừa mất thì biết làm sao bây giờ?

“Nếu Tiểu Hi không được thì cứ nói với em, em còn có một cậu họ ở Đức, cô có muốn xem ảnh chụp của cậu ấy không?” Cô nhóc rất sợ Hiểu Hiểu bị người khác theo đuổi, đến lúc đó thì đúng là công dã tràng, chớp mắt đã bán phất Khang Hi.

Nếu không làm mẹ ruột được thì làm ‘mẹ họ’ cũng được vậy, dù sao cũng là mẹ, khác có chữ ‘họ’ mà thôi, cũng coi như không có gì khác biệt hết.

Lần này Hiểu Hiểu đành phải thôi lui. Chỉ một Khang Hi cô đã không chịu nổi, cô không muốn có thêm một ông cậu nào khác nữa đâu.

“Cách Cách, tạm thời tôi không có ý tìm bạn trai!” Vẫn nên nói rõ với cô nhóc này thì hơn, tránh để Cách Cách lại tiếp tục chào hàng.

“Sao vậy ạ? Có bạn trai thì có gì không tốt chứ?” Cách Cách giờ ngón tay ra đếm, “Cô giáo xem nè, nếu có bạn trai, mùa đông ngủ chung thì ấm, mùa hè lại quạt gió, đôi bụng sẽ đi nấu cơm, khát nước sẽ rót nước cho cô, đi dạo phố thì cà thẻ của anh ta, một môi thì bắt anh ta cồng, lúc nào đi làm cũng được đưa đón, mưa mang ô tới, hai ngày nghỉ sẽ dọn dẹp nhà cửa, lễ tết nhận quà, đến lễ tình nhân các kiểu thì còn có tiệc lớn mà ăn, đi cả tới còn có thể nấu canh đậu đỏ, sao lại không muốn chứ? Nếu không phải em bị ông ngoại và papa quản nghiêm quá thì đã nghĩ tới chuyện tìm một người rồi.”

“Em xác định bạn trai là thế à?” Sao càng nghe lại càng giống vủ em toàn năng vậy, trừ khoản cà thẻ thôi.

Cô nhóc gật đầu, “Ông ngoại em đối xử với bà ngoại em như thế, papa em cũng đối với mẹ em như thế, vậy nên không sai đâu. Bạn trai như thế thì bà ngoại và mẹ em mới có thể chính thức tuyển bọn họ làm chồng chứ!”

Cách Cách nói như thể đương nhiên, bày ra vẻ như thể mới được gọi là bạn trai, không đạt được những tiêu chuẩn đó thì chỉ là hàng loại hai thôi.

Trán Hiểu Hiểu toát mồ hôi, đó là bạn trai mà nhà em sản xuất, không phải nhà ai cũng có đâu.

Đột nhiên cô nhớ tới lời Khang Hi nói, đặc điểm lớn nhất của đàn ông nhà anh là biết thương vợ.

Đúng là thật rồi, anh không có nói xạo

Còn nói... đó là di truyền!

“Cô giáo, nếu cô sợ phiền không muốn đổi thì cứ như thế là được rồi.” Cách Cách lấy điện thoại ra, mở phần ghi chú lên, “Nếu như Tiểu Hi có chỗ nào không ổn thì cứ nói với em, em sẽ nhớ kỹ, về nhà em sẽ lập tức báo cậu ấy sửa.”

Hiểu Hiểu ôm trán. Đúng là dở khóc dở cười, nào có ai chào bán cậu mình như vậy. Cô cũng thấy rất khó hiểu, tại sao cô nhóc này cũng như Cảnh Táp, đều cho rằng cô và Khang Hi có quan hệ yếu đương, rõ ràng chỉ là bạn bè thôi mà.

Có phải cô đã làm gì đó khiến bọn họ đã hiểu lầm rồi không?

“Quan hệ của tôi và cậu em không phải như thế!”

Cô có cảm giác rằng mình cần phải xem xét bản thân lại. Cô có bị hiểu lầm thì cũng không có quan hệ hay ảnh hưởng gì cả. Nhưng Khang Hi là một nhân vật lớn trong giới giải trí, hề có tin đồn gì về anh đều khiến những tuần san tin lá cải chú ý hết, cô không muốn làm hại anh.

Đôi mắt xinh đẹp của Cách Cách liền có một tầng hơi nước, “Cô giáo, cô muốn trả lại hàng thật à? Đổi hàng khác được không ạ, em cho cô hàng nhập khẩu quốc nội mà cô còn không chịu?”

Cậu họ của cô nhóc là con lai Trung Đức, ở một ý nghĩa nào đó thì đúng là ‘nhập khẩu’, chẳng qua nhập khẩu linh kiện, lắp ráp trong nước mà thôi. (Mẹ là người Trung Quốc, mang thai trong bụng mẹ, thế không phải lắp ráp trong nước à?)

Hiểu Hiểu: “...” Sao lại thành ra không thể nói rõ ràng thế này.

Tần Viên ở bên cạnh nghe mà xuất thần, di có ấn tượng rất sâu đậm về Khang Hi. Dù đã sớm qua cái tuổi theo đuổi thần tượng nhưng cũng có xem tin tức giải trí. Di biết Cách Cách có người cậu thuộc hàng lão làng trong giới giải trí, thế nhưng vẫn chưa từng gặp mặt chính thức, mãi đến lần cùng Hiểu

Hiếu đến tiệm lẩu ăn buổi hôm đó, đi mới được gặp Khang Hi, quả thật xứng danh soái ca.

Dù hôm đó không tiếp xúc nhiều nhưng đi vẫn có thể nhìn ra, Khang Hi có một dự vọng chiếm hữu rất mạnh đối với Hiếu Hiếu, đây cũng không phải là loại tình cảm có thể thể hiện ra ngoài trong một mối quan hệ bình thường. Vốn tưởng hai người có quan hệ yêu đương, nhưng dựa vào phản ứng của Hiếu Hiếu ngày hôm nay thì rõ ràng là không phải thế.

Nói vậy thì... Khang Hi yêu thầm người ta? Còn nữ chính lại hoàn toàn không biết gì?

Di ngạc nhiên nhìn về phía Hiếu Hiếu, rõ ràng phá án như thần, nhưng tại sao lại không thể nhận ra người ta đang thích mình chứ? Sự thông minh đó đi đâu mất rồi?

Hiếu Hiếu bị Tần Viện nhìn đến bối rối, “Di Tần, sao vậy?”

Tần Viện vội vàng dời mắt đi nơi khác, cười bảo: “Không có gì, mọi người cứ tiếp tục trò chuyện đi.”

Không ngờ lại có người chậm chạp trong chuyện tình cảm đến thế, đúng là nghề cần chuyên môn, nghiệp cần sở trường. Thảo người ta hay nói, kẻ nào có IQ cao thì EQ sẽ thấp.

Thế nhưng, đi không thể nói. Tình cảm là chuyện cá nhân của riêng hai người, đôi bên phải tự nghĩ thông mới được, tốt nhất người ngoài đừng nên dính vào.

Tần Viện mím môi, đè nén tinh thần hưng hực của mình xuống dưới đáy lòng, cười với Cách Cách và Mẫn Lệ Ảnh, nói: “Cô giáo của hai đứa đã quyết định sẽ dạy thuật phòng thân ở chỗ của đi vào lúc nghỉ hè, là đi nhờ hơi của hai đứa đấy. Nói đi, muốn ăn gì nào, bữa nay đi mời.”

Hơi nước trong mắt Cách Cách lập tức mất hết, ngồi xuống vị trí quen thuộc để chọn thực đơn, “Trà sữa, hành tây chiên giòn, cho con nhiều sốt cà chua một chút, sandwich cá ngừ, cupcake hoa quả và chocolate, cheesecake việt quất, ngoài ra cho con thêm một phần kem tươi xoài nữa! Tiểu Mẫn, cậu muốn cái gì?”

Mẫn Lệ Ảnh ngồi bên cạnh Cách Cách, nhỏ nhẹ nói: “Cậu gọi cả rồi, nhiều đó là đủ rồi.”

Cách Cách lại không hề khách khí chút nào, lại tiếp: “Tiểu Mẫn thích ăn mực tảo, cho cậu ấy thêm một phần mực là được rồi ạ. Đúng rồi, còn nước ép tảo nữa, đi Tần, phải là tảo xanh đó nha.”

Cô bé còn chẳng thèm nhìn thực đơn, vậy mà nói rất có thứ tự, cứ như thể tiệm này là của nhà mình mở vậy.

Tần Viện không giận tẹo nào, ghi xuống cả, “Được! Để đi sắp xếp ngay.”

Cách Cách nhướn mày với Mẫn Lệ Ảnh, “Đồ ngọc, được ăn miễn phí mà cậu còn khách sáo vậy làm gì!”

“Đó là đi Tần khách sáo thôi.”

“Đúng vậy, thế nên chúng ta mới cần ăn nhiều một chút, ăn no rồi vào trường kêu gọi quảng cáo giúp cho đi Tần chứ.”

Rõ ràng Mẫn Lệ Ảnh không phải là đối thủ của cô bé, vừa mở lời đã bị chặn miệng, đành ngồi im lặng không nói.

Hình như Hiếu Hiếu lại vừa nghĩ ra điều gì, mãi lúc lâu, cô nhìn sang Mẫn Lệ Ảnh, “Em thích ăn tảo xanh sao?”

Cô chỉ nghe một tiếng ‘Dạ’ nhỏ xíu, sau đó không nghe thấy gì nữa.

Cách Cách lại láu táu đáp thay bạn như con chim sẻ, “Cô giáo, cô quên rồi ạ, Tiểu Mẫn thích ăn chua mà!”

Cô không quên, nhưng chỉ không ngờ lại có liên quan gì đến tảo xanh mà thôi.

Cách Cách lại tiếp: “Cậu ấy à, tranh thủ còn ở trong nước thì ăn nhiều tảo xanh một chút cho đỡ thèm, ai mà biết Vienna có món cậu thích hay không chứ.”

“Vienna?”

“Dạ phải, tháng 8 này Tiểu Mẫn phải đi Vienna để huấn luyện, đi hơn nửa năm lận!”

Hiếu Hiếu nhớ lại, lần đến Khôn Hoa hôm đó, có một cô nữ sinh đã chế giễu Mẫn Lệ Ảnh vì chuyện này.

“Chuẩn bị thế nào rồi?” Hiếu Hiếu quan tâm hỏi.

Cô bé ngược mặt lên, cười thẹn thùng, “Chờ Cách Cách thi xong, em định nhờ cậu ấy dẫn đi mua một cái vali lớn một chút. Những thứ còn lại em đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi.”

“Đã nói với cậu mấy lần rồi, nhà tớ còn một cái mới mà, sao cứ phải mua thêm cái mới nữa vậy. Dù được huấn luyện miễn phí, lại có học bổng, nhưng

nếu có thể tiết kiệm thì phải tiết kiệm chứ, cậu tới đó còn phải sinh hoạt nữa mà, chỗ nào cũng cần dùng tới tiền cả.”

“Không sao đâu, vali cũng không mắc lắm, dù sao cũng cần mà, cứ mua một cái thì hơn.”

Cách Cách lại dặn dò bạn như chị cả: “Cậu nhớ đấy, đến đó phải thường xuyên gọi điện cho tớ. Nếu có ai bắt nạt cậu thì phải nói cho tớ biết ngay, tớ sẽ lập tức bay đến để trút giận giúp cậu.”

Mẫn Lệ Ảnh gật đầu, nhìn Cách Cách bằng đôi mắt đầy ảm áp.

“Còn nữa, tụi con gái ngu ngốc trong trường nói cái gì cậu cũng đừng để trong lòng. Cậu được tham gia đợt huấn luyện này là nhờ chính thực lực của mình, cứ để mặc bọn nó nói lung tung đi, đừng tương thật. Nghe rồi quên thôi, tin vịt chỉ dừng lại ở kẻ muốn nghe mà thôi!”

“Có chuyện gì vậy?”

Nghe Hiểu Hiểu hỏi vậy, Mẫn Lệ Ảnh vội vàng cúi thấp đầu.

“Cũng có gì đâu ạ. Nói về diễn tấu piano thì chắc chắn Tiểu Mẫn giỏi nhất khoa âm nhạc. Đáng lẽ là cậu ấy được đi, nhưng chẳng biết vì sao lại đột nhiên bị mất tư cách. Nhờ có thầy Lưu giúp cậu ấy mới giành về được, nhưng rõ ràng bọn con gái kia ghen tị, tung tin đồn nhảm trong trường rằng cậu ấy có thể đi huấn luyện là vì quan hệ mờ ám với thầy Lưu!”

“Nguyên nhân bị hủy bỏ là gì?”

“Có ai biết đâu ạ! Tám phần là có đứa con gái ngu ngốc của nhà có tiền nào đấy muốn dùng tiền làm trò quý!”

Hiểu Hiểu lại hỏi: “Chuyện này xảy ra lúc nào?”

Cách Cách ngẫm nghĩ, “Khoảng hai tháng trước!”

Hai tháng trước...

Con người màu đen của Hiểu Hiểu khẽ híp, hơi trầm tư một chút, rồi cũng không nhắc lại chuyện này.

“Nếu đã giành được bằng chính thực lực của mình thì phải ưỡn ngực ngẩng cao đầu, bước đi trên con đường của mình, cứ để người khác nói gì thì nói.”

“Đúng là thế đó! Cậu nghe rõ chưa, cả cô giáo cũng nói vậy kia!”

“Dạ!”

Cách Cách thờ dài bảo, “Cậu đừng có vâng dạ suốt nữa, nói gì đi!”

“Tớ biết rồi!” Cô bé dịu dàng trả lời.

Cách Cách xoa đầu bạn, “Yên tâm đi, đến lễ tết, tớ mà rảnh là sẽ bay sang thăm cậu ngay. Sau khi cậu đến rồi, đi xem thử có chỗ nào vui để đến chơi không, chờ tới khi tớ sang sẽ không bị lung tung.”

“Biết rồi!”

Cách Cách lại nhắc: “Tháng tám cậu mới đi, tranh thủ tháng bảy rảnh thì học với cô giáo thêm vài chiều, tự bảo vệ mình cho tốt.”

Mẫn Lệ Ảnh gật gù, “Ừm!”

“Lại nói gì vậy, trò chuyện vui về thế?” Tần Viện đi tới, đặt hết những món mà Cách Cách đã gọi lên bàn. “Trà sữa của con, nước táo của Tiểu Mẫn, sandwich cá ngừ là của ai đây?”

Cách Cách kéo khay về phía mình, “Mấy món này là của con hết đó, dì mang mứt táo cho Tiểu Mẫn là được rồi ạ.”

“Con mèo tham ăn! May là con ăn mà không béo đấy!”

Cách Cách cười khi đáp: “Tại gene nhà con tốt đó!” Vừa nói, cô bé vừa liếc sang Hiểu Hiểu, “Cô giáo, gene nhà em tốt thật đó, sinh con gái ăn bao nhiêu cũng không béo!”

Hiểu Hiểu đến là hồ đồ vì cô nhóc này, nhà em sinh con gái có béo hay không thì có liên quan gì đến tôi?

“Nếu sinh con trai thì càng tốt, nhất định sẽ siêu đẹp trai luôn!”

Cô bé ăn mà vẫn không quên tận dụng mọi thứ để quảng cáo cho Khang gia nhà mình.

Hiểu Hiểu cầm một miếng sandwich rồi nhét vào miệng cô nhóc, “Ăn nhiều vào, bớt nói đi!”

Tần Viện nhìn mà bật cười, đặt đĩa mứt táo xuống trước mặt Mẫn Lệ Ảnh, “Nào, ăn mứt táo của con này, tranh thủ còn nóng mà ăn đi!”

“Con cảm ơn dì Tần!”

“Vậy mọi người cứ tiếp tục trò chuyện đi, tối nay có khách đặt trước, dì phải xuống bếp để trông chừng. Nếu mọi người ăn xong mà thấy chưa no thì cứ gọi đi!”

Nhiều đồ như thế mà sao không đủ cho được, chỉ nhìn thôi Hiểu Hiểu đã thấy no lắm rồi.

Cách Cách ăn đến là vui vẻ, lúc thì sandwich cá, lúc lại cupcake hoa quả, hoàn toàn không bị nhiều vị, cứ như đã nhin đói mấy ngày rồi.

Hiểu Hiểu không nhin được mà nhắc, “Em ăn từ từ thôi, kéo nhe’n.”

“Không sao đâu, em giống bà ngoại ở điểm này, ăn nhanh nói nhanh, đi nhà nhỏ cũng nhanh nữa!” Cô bé dừng lại một chút lại nói, “Cô giáo, cô yên tâm, bà ngoại đã đi truyền huyết điểm này cho em hết rồi, nếu có cháu trai cháu gái khác cũng không bị đi truyền nữa đâu.”

Cô tức giận trừng mắt, “Em không cần phải nói với tôi!”

“Khi khi, vì nhà em trước nay nổi tiếng thành thật, không dối trên lừa dưới, chắc chắn sẽ không lừa gạt chị em thiếu nữ!”

Ý là, cô giáo hãy yên tâm mà gả vào đi, nhà em toàn người tốt cả.

Hiểu Hiểu bị cô bé chọc cười, cũng thú vị đấy, sau đó thuận tay nhón một miếng mứt táo, vừa cho vào miệng đã lập tức phun ra.

Chua quá!

Cách Cách vội vàng đưa trà sữa cho cô, “Cô giáo, em nói rồi mà, Tiểu Mẫn thích ăn chua, sao cô lại còn ăn vậy, uống một ngụm này!”

Hiểu Hiểu uống một ngụm trà sữa, giảm bớt vị chua trong miệng.

Mẫn Lệ Ảnh ngăn ra nhìn cô, hình như cũng muốn tỏ ra quan tâm Hiểu Hiểu một chút, bắt chước Cách Cách, đưa nước táo cho cô, “Cô giáo, uống nước táo đi ạ!”

Trong ly cốc sứ rất đẹp, mùi táo thơm lừng, thế nhưng lại không có vị chua mà còn có hương mật ngọt ngào.

Mật?

Hiểu Hiểu nhíu mày nhìn li nước, trong li có cho rất nhiều đá, thoạt nhìn cứ tưởng không khác gì những viên đá bình thường, thế nhưng cô để ý thấy giữa viên đá có màu vàng, còn đá trong li trà sữa của Cách Cách lại không có.

Vì sao!?

Như thế trong đầu là một bức tranh xếp hình rất lớn mà cô vẫn chưa hoàn thành, có vô số mảnh ghép đang bay lung tung khắp nơi, từng miếng từng miếng một được xếp vào vị trí, sau đó là mảnh ghép cuối cùng. Lúc nó vào vị trí của mình, thì nay bức tranh xếp hình hoàn chỉnh đã hiện ra trước mắt cô.

Hiểu Hiểu đứng bật dậy, sắc mặt ngưng trọng.

Cách Cách hoảng sợ, “Cô giáo?”

“Tôi vừa nhớ ra còn một việc mình chưa làm, tôi đi trước một bước!”

“Ồ?” Còn chưa nói xong chuyện của cậu mình cơ mà, cô giáo đã muốn đi rồi?

Hiểu Hiểu cảm cấp sách lên, đi về hướng cửa. Ra tới cửa, cô dừng lại, nhìn Mẫn Lệ Ảnh, “Tiểu Mẫn, em qua đây!”

Mẫn Lệ Ảnh nhanh nhẹn đi tới.

Hiểu Hiểu nhìn khuôn mặt xinh đẹp hồn nhiên kia, dịu dàng vuốt mái tóc cô bé, “Nhớ kĩ này, trên đời này người yêu em nhất sẽ không bao giờ rời bỏ em vì không thể chịu nổi hay vì điều gì cả! Nếu có một ngày em phát hiện ra thế giới này rất tàn nhẫn, vậy đừng tự oán trách hay hối hận, phải học cách tôn trọng chính bản thân mình. Nếu như không thể tôn trọng bản thân thì làm sao có thể tôn trọng người khác. Vết thương nào cũng đau, nhưng cuối cùng chỉ để lại sẹo, nhưng cũng đừng vì muốn được người khác cảm thông mà cứ lỗi nó ra. Bởi như thế thì vết thương đó sẽ không bao giờ có ngày được chữa lành.”

Dù Mẫn Lệ Ảnh không hiểu vì sao Hiểu Hiểu lại muốn nói những điều này, nhưng cô bé biết, Hiểu Hiểu quan tâm mình.

“Dạ, cô giáo, cô yên tâm, em hiểu ạ.”

“Có thể hiểu thì tốt, chỉ mong...”

Cô cười, trên đời không có chuyện gì hoàn mỹ cả, mọi sự hoàn mỹ có được đều chỉ đến từ lòng người mà thôi.

Chỉ mong, đứa bé này có thể kiên cường hơn bất cứ ai.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Phá Án [1]

Ba ngày sau, Tào Chấn lại gửi tin về. Sau khi hết giờ dạy, Hiểu Hiểu vội chạy tới đại đội cảnh sát. Vẫn là phòng họp kia, vẫn là đám người đó, nhưng điều khác biệt nhất là mọi người đều ngồi thẳng lưng, yên lặng chờ cô tới, cứ như cả đám học sinh đang chờ giáo viên chủ nhiệm tới kiểm tra bài tập.

Cô vừa tới, mọi người sôi nổi hẳn, bưng trà đưa nước, cười híp mắt nói chuyện, đẩy cô đội phó Cảnh Táp qua một bên.

Gặp sự nhiệt tình bất ngờ thế này, Hiểu Hiểu có phần không thích ứng được, nhìn qua Cảnh Táp, đưa mắt ý hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Cảnh Táp chỉ ngón tay về phía cô, sau đó giơ ngón tay cái, lại chỉ đám người đang vây quanh Hiểu Hiểu, làm tư thế cúng bái, cuối cùng còn làm tư thế chói mắt.

Ý rất rõ ràng – bọn học coi cậu là thần luôn rồi.

Hiểu Hiểu hiểu, chỉ khẽ nhú mày, cũng không lên tiếng.

Trương Hựu Thành đi tới bên cạnh cô, nói: “Tôi đi thăm dò vụ ở Thanh Văn, lúc đó có ba người được đánh giá chức vụ, một thăng làm hiệu phó, tổng cộng có bốn người, một trong số những người được đánh giá là nữ.”

Khỏi phải hỏi, chắc chắn ba người đàn ông còn lại là kẻ tình nghi.

Hắn lại tiếp: “Dù đại học Thanh Văn đã đóng cửa nhưng cũng không khó gì để tìm hiểu về ba kẻ tình nghi này. Buồn cười nhất là có một vị đang giữ chức cục trưởng của cục giáo dục, phải nói là tiền đồ vô hạn. Vậy mà lúc tôi đi tới, mặt hắn trắng mét.”

Trung Quốc không giống một vài quốc gia khác, án hình sự có thời hạn. Một khi hết thời hạn thì vụ án sẽ tự động mất hiệu lực, dù kẻ tình nghi có chủ động nhận tội đi chăng nữa thì cũng không bị truy cứu trách nhiệm hình sự. Dù có là hung thủ giết người cũng thế, chỉ cần hết thời hạn hiệu lực thì sẽ vô tội.

Nhưng, luật hình sự Trung Quốc có quyết định, chỉ cần lập hồ sơ điều tra vụ án thì sẽ không mất hiệu lực, dù có truy cứu bao nhiêu năm chăng nữa, mãi đến khi bắt được hung thủ mới thôi.

Vụ án cưỡng hiếp nữ sinh đại học đã qua hai mươi năm, e rằng ba người này nằm mơ cũng không nghĩ tới, có ngày lại bị cảnh sát tìm đến cửa.

Đúng là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt.

Thật ra, Hiểu Hiểu từng nghe Cảnh Táp báo cáo về vụ án này rồi, không cần Trương Hựu Thành nói cũng đã biết, thế nhưng Cảnh Táp bảo hắn đã lớn tuổi, nhất định đừng chê hắn dông dài, có thể khen thì cứ khen đôi ba câu, để hắn vui vẻ một chút.

Cô không hiểu về đạo lý đối nhân xử thế lắm, nhưng Cảnh Táp đã nhắc nhở thì cô cứ nghe thôi.

“Ừ, anh làm rất tốt!”

Trương Hựu Thành nghe thế, đầu tiên sùng sốt, sau đó rất vui, cái mũi có cặp kính lão bên trên như cao thêm mấy tấc, “Đoan Mộc, cô nói lời này nghe được lắm, hahaha, cảnh sát mà, đương nhiên thôi, đương nhiên thôi.”

Ai cũng có thể thấy hắn đã vui vẻ biết chừng nào, không chừng bây giờ chạy tới hỏi vay tiền thì hắn chẳng cần người ta trả lại luôn ấy chứ.

Cảnh Táp hài lòng nhìn Hiểu Hiểu, ở bên cạnh lén bật ngón cái.

Hiểu Hiểu chỉ cảm thấy chuyện gặp gỡ đối xử giữa người với người đúng là một chuyện cực kì phiền phức.

Trương Hựu Thành vênh vao một lúc, lại tiếc nuối nói: “Đã tìm được kẻ tình nghi, nhưng lại không liên lạc với người bị hại được.”

“Nếu đã mất liên lạc thì cũng cho thấy cô ấy không muốn nhớ lại chuyện này. Tìm được thì tức là đã quấy rầy cuộc sống của cô ấy rồi!”

Đối với một người luôn muốn quên đi quá khứ mà nói, bắt được tội phạm không làm cho cô ấy cảm thấy vui mừng mà chỉ khiến cô ấy đau khổ hơn mà thôi. Cho tới bây giờ cô ấy vẫn là người không có dũng khí thì việc gì lại khiến người ta phải đổi mặt lại chuyện đó sau hơn hai mươi năm dài? Hẳn là cô gái ấy đã kết hôn sinh con, còn nhiều người nhiều việc cần phải lo hơn. Thế nên chắc chắn sẽ không hi vọng có ai đó làm phiền mình nữa.

Đây là một vấn đề mà rất nhiều cô gái chịu cường hiếp phải đổi mặt. Vì con cái, vì chồng, thậm chí là gia đình chồng, bọn họ không thể không tiếp tục hèn nhát.

Dù Trương Hựu Thành hơi tiếc nuối, nhưng phá được vụ án thì cũng coi như đã mang lại công lí cho người bị hại, cũng không làm mất mặt cảnh sát bọn họ. Là một lão cảnh sát già, hẳn thấy vậy là đủ rồi.

Cảnh Táp thấy sắp tới giờ, vỗ tay nhắc nhở mọi người vào vị trí của mình, những chuyện khác để bàn sau. Chuyện quan trọng nhất hiện giờ là tin tức từ Tào Chấn.

Chờ mọi người đã vào chỗ ngồi đằng hoàng, cuộc họp qua video bắt đầu. Thế nhưng, vì đường truyền ở vùng núi kém quá, phải điều chỉnh rất lâu mới có thể nhận được tín hiệu. Tranh thủ đang rảnh rỗi, Cảnh Táp đến bên Hiểu Hiểu hỏi thăm, “Mấy ngày vừa rồi cậu đi đâu vậy, gọi điện thoại cho cậu mấy lần mới tìm được đây.”

Sau cuộc họp video lần trước, cô không đến đồn cảnh sát nữa, có thể liên lạc qua điện thoại, thế nhưng nhiều khi lại không bắt máy, mãi lâu sau mới gọi lại được. Hỏi cô ở đâu cũng không nói, thần thần bí bí chẳng biết đang làm cái gì.

“Đến một chỗ, gặp hai người, viết bản thảo!”

“Gi cơ?” Cảnh Táp ngạc nhiên, cô có thể hiểu khoản ‘gặp người’, nhưng bản thảo là gì?

Đang muốn hỏi rõ thì đường dây video đã được kết nối, hoa tuyết trên màn hình (*) vừa biến mất thì khuôn mặt của Tào Chấn lại xuất hiện một cách đột ngột. So với lần trước thì lần này trông anh có vẻ tiêu tụy hơn, còn có thêm mấy vết cào ở khuôn mặt bên trái và trán, nhìn qua thì thấy vết thương không nhẹ, có mấy chỗ còn rỉ máu loãng.

(*) Ý bảo màn hình nghi.

Có người hỏi, “Tào đội, mặt anh bị sao vậy, đánh nhau với mèo hoang à?”

“Mèo hoang con khỉ, cậu có thấy con mèo nào có vuốt to thế này không? Toàn do Vương Đức Nghiệp cả. Tôi lấy nguyên nhân cái chết của ba người Trương Chí Dao để dụ gã, gã lại cho là ma quỷ làm ra, vừa nói vừa khóc, còn cào mặt tôi như đàn bà thế này!”

May mà lúc đó có mấy cảnh sát ở đồn, không thì suýt nữa anh đã bị móc mắt mất rồi.

Cũng không phải anh không đánh lại, chẳng qua vì Vương Đức Nghiệp đột ngột sợ hãi đến điên, anh bắt ngờ bị trúng chiêu.

Mọi người thấy anh có vẻ nổi nóng, không ai dám chọc nữa, chỉ coi là gần đây anh cực khổ quá nên tính tình không được tốt lắm.

Tào Chấn dùng băng gạc để thấm máu trên vết cào, đau đến mức nhe răng trợn mắt, đột nhiên nhìn thẳng về phía Hiểu Hiểu, có tán thưởng, bội phục, nhưng đa phần là kích động.

“Đoan Mộc, tôi phục cô thật đấy, sao cái gì cô cũng nói đúng hết vậy!”

Cảnh Táp nghe thế, thoạt trông còn kích động hơn cả anh, “Nói vậy thì, vụ hỏa hoạn kia là do đám người Trương Chí Dao gây ra?”

Tào Chấn gật đầu, “Không sai, đúng là do lũ thú vật này gây ra, Đoan Mộc cũng đã nói chính xác về động cơ, không sai chút nào!”

Sau bữa ăn khuya ngày hôm đó, Cảnh Táp liền gọi điện, kể lại toàn bộ suy luận của Hiểu Hiểu cho anh nghe. Ngoại trừ dùng nguyên nhân cái chết của ba người Trương Chí Dao để dụ Vương Đức Nghiệp thì suy luận mà cô đưa ra cũng có một tác dụng nhất định. Cứ nửa úp nửa mở, Vương Đức Nghiệp cứ cho là anh đã biết hết mọi chuyện, thế là thành thật khai báo tất cả.

“Trương Chí Dao vừa tới làng là đã nhìn trúng bà Mẫn, à, quên nói, bà Mẫn tên là Tam Nguyên, Tam Nguyên trong Đại Tam Nguyên (*). Người trong thôn không có văn hóa, đều chỉ đặt tên cầu may mẫn như vậy. Gia đình mua bà họ Vương, thế nên người ta gọi bà là Vương Tam Nguyên, 9 tuổi bị bắt đến đây, thành một dụng cụ sinh nở cho nhà họ Vương. Lúc mười bảy, mười tám tuổi, đã bị thằng con bị down của nhà Vương cưỡng hiếp trong chuồng lợn. Bà cũng là một người rất kiên cường, dùng răng cắn gã, suýt nữa đã cắn đứt lỗ tai của thằng chó họ Vương kia. Vì chuyện này mà bị cha mẹ gã đánh thiếu sống thừa chết, sau đó bị nhốt trong chuồng lợn, muốn chờ tới ngày thích hợp để sinh con trai. Vì mê tín, cũng chẳng biết bọn chúng nghe từ đâu mà bảo là có mấy ngày sẽ có ti lệ sinh con trai cao. Đến ngày đó, ba người cùng đến chuồng lợn, hai ông bà già đè xuống, còn thằng con trai...” Anh dùng lại một chút, khuôn mặt mang đầy vẻ căm giận, không nhìn được mà chửi tục.

(*) Đại Tam Nguyên là chỉ vị trí thứ nhất trong ba kì thi: thi Hương, thi Hội, thi Đình, tức giải nguyên, hội nguyên, trạng nguyên.

Các cảnh sát nghe thế, càng tức giận hơn. Nếu không phải có Hiểu Hiểu ở đây thì bọn họ đã chửi mìn tám đời tổ tông nhà họ Vương này.

Bữa ăn khuya hôm đó, những suy luận mà Hiểu Hiểu nói ra, không chỉ Tào Chấn mà tất cả mọi người trong tổ cũng đã được nghe Cảnh Táp kể lại, bây

giờ Tào Chấn bảo những lời cô nói đều chính xác, đương nhiên họ cũng sẽ cảm thấy rất kính nể cô. Hiểu Hiểu lại là một cô gái, mắng tục chửi bậy trước mặt cô là không thích hợp, thế nên tất cả đều tự giác kiềm chế.

Tào Chấn lại tiếp: “Cứ qua ba năm như thế, không thấy bà mang thai, ông bà già nhà họ Vương muốn bán bà cho Vương Đức Nghiệp, đổi lấy ít tiền rồi lại mua một người khác.”

Trương Hựu Thành cả giận, “Hai lão súc sinh, chỉ chết cháy thì đúng là tiện nghi cho chúng.”

“Thế nhưng Vương Đức Nghiệp không dám, gã biết Trương Chí Dao vừa ý người ta, vì muốn dựa vào hắn để được tiếp tục lên làm đội trưởng đội dân phòng, đầu dám đoạt thứ người ta cũng đã nhắm trúng, nên từ chối thẳng.”

Tiểu Lý hỏi: “Không phải nhà họ Trương có tiền lắm à, sao lại không mua? Cứ phải muốn bắt cóc bà ấy, rồi đốt chết ba người?”

Cảnh Táp cũng cực kì không hiểu nổi, “Hoặc Vương Đức Nghiệp mua, sau đó đưa cho Trương Chí Dao cũng được vậy, không phải đoạt thứ vừa ý của người ta, mà có thể xem là tặng quà bày tỏ, không phải vạ cả đời đường sao?”

Những cảnh sát khác cũng cảm thấy có lý, không hện mà cùng nhìn về phía Hiểu Hiểu, muốn nghe quan điểm của cô.

“Từ đầu đến cuối, rõ ràng Trương Chí Dao là một kẻ đạo đức giả, dù ở đâu, gã cũng luôn muốn xây dựng cho mình hình tượng đức cao vọng trọng. Tôi đã nói, hắn luôn có kế hoạch cho tương lai, những chuyện có thể ảnh hưởng đến tương lai, chắc chắn hắn sẽ không làm. Hễ làm sẽ thành một vết nhơ, dù tự mua hay người khác tặng cho, có nhiều người đang nhìn chằm chằm như vậy, hắn không phải đồ ngu. Gã sẽ kiên quyết không làm một chuyện trắng trợn trơ tráo như thế, có muốn cũng phải làm một cách thần không biết quỷ không hay kia, làm mà không cho ai tra được. Nếu không thì hắn cũng không phóng hỏa đốt cả nhà kia!” Cô lại nhìn Tào Chấn, ánh mắt cực kì sắc bén, “Có phải hắn đã có kế hoạch từ đầu, muốn bà Mẫn già chết đúng không?”

Tào Chấn gật đầu, “Không sai, lúc bà Mẫn vẫn còn chưa gả cho Mẫn Thanh Hà, hắn đã từng tính toán tìm cách để bà ‘chết’, sau đó sẽ yên lặng mang bà rời khỏi làng giấu đi. Tiếc thay, mãi vẫn không có cơ hội thích hợp!”

Chỉ khi bà chết rồi, hắn mới dám ra tay, vì như thế mới không để lại bất kì dấu vết nào khiến người khác có thể tìm ra.

“Thứ súc vật dã man!”

Tiểu Lý lại hỏi: “Vậy thì hắn cưới người ta không phải là được rồi sao? Giống như Mẫn Thanh Hà vậy, vừa có thể duy trì hình tượng vẻ vang của hắn, lại có thể đạt được mục đích đen tối của mình?”

Hiểu Hiểu rất có thiện cảm với Tiểu Lý, kiên nhẫn trả lời: “Người phụ nữ hắn lấy, phải là một người phụ nữ có thể giúp đỡ sự nghiệp của hắn. Còn như bà Mẫn, hắn hoàn toàn không cần. Một, không phải gái trinh; hai, không thể sinh nở; và ba, càng không giúp ích được gì cho sự nghiệp của hắn. Chờ còn được, cưới hỏi đằng hoàng ư? Hắn có ngọc mới làm vậy. Có lẽ mọi người sẽ bảo, không phải cưới rồi vẫn có thể li hôn? Đúng, đây cũng là một cách. Nhưng với một vài phụ nữ mà nói, chức vị ‘vợ cả’ rất quan trọng. Nhất là con gái nhà đảng hoàng thì càng coi trọng hơn. Cũng như nếu các vị có con gái, cũng sẽ không muốn con gái mình gả cho người đàn ông nào từng li hôn đúng không? Mọi người cũng có thể nói, vậy thì chỉ bày vài bàn rượu, làm tiệc cưới thôi, không đăng kí là được rồi? Đây cũng là một cách làm thông minh, thế nhưng đừng quên, vợ của Trương Chí Dao là con gái duy nhất của cựu thị ủy thư kí thành phố Thượng Hải, nghe nói là rất cưng chiều con. Một gia đình như thế, vì hạnh phúc của con gái, nhờ đâu phải người tới vùng núi để điều tra nghe ngóng thì biết phải làm sao? Đến lúc đó, người khác sẽ nói thế nào?”

Cảnh Táp nói: “Trần Thế Mỹ (*)!”

(*) Trần Thế Mỹ: Một nhân vật trong kịch dân gian Trung Quốc, vì vinh hoa phú quý mà phản bội vợ con quê nhà.

“Không sai! Chuyện này quan trọng hơn bất kì chuyện gì. Ai lại gả con gái mình cho loại người như thế chứ? Nếu vậy thì những hình tượng mà hắn xây dựng trước giờ sẽ bị phá hủy, còn tiền đồ tương lai gì nữa? Huống chi, bà Mẫn là một trẻ em bị bắt cóc, dù trong bất kì tình huống nào, người dân trong thôn cũng không cho phép bà rời khỏi làng. Có thể người khác không biết, nhưng nếu biết rồi thì thế nào đây? Vì tiền đồ mà bỏ mặc vợ mình ở vùng núi này, còn muốn lên trời cao. Thế không phải là Trần Thế Mỹ thời hiện đại đó sao?”

Không thể không nói, Trương Chí Dao là một kẻ rất nham hiểm, đến trường miền núi là để có thanh danh, một bàn đạp để sau này có thể bước lên mây xanh. Hắn nhất định không cho tảng đá lót chân kia trở thành đá đập vào chân mình. Cũng vì thế mà lúc ở trường miền núi, hắn mới có thể kiềm chế bản thân mình như vậy, không đánh bạc cũng không nghiện hút, mà có như vậy thì lớp trẻ trong thôn mới càng ca tụng hắn hơn bao giờ hết.

Hắn có cả mưu lược, gan dạ và sáng suốt, lại còn là cảm thú, quả thật đã khiến người ta phải thôn thức.

Mọi người nghe xong đều trầm mặc, quả thật không ngờ một vụ án mà ẩn giấu nhiều tâm cơ như vậy, gã Trương Chí Dao này khiến người ta phải hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hiểu Hiểu nhấp một ngụm trà, nhìn Tào Chấn, “Sau đám cháy, gã nói thế nào về người chết trong rừng?”

Tào Chấn cười khở bảo: “Cô đã hỏi thì rõ ràng đã tự có đáp án, còn hỏi làm gì nữa?”

Cảnh Táp vội vàng nhìn qua phía Hiểu Hiểu, “Ê này, sao lần trước cậu không nói với tớ chứ?”

“Chuyện này không có liên quan gì nhiều tới vụ án hành hạ đến chết kia cả!”

“Có người chết mà còn không lớn à!”

Hiếu Hiểu thở dài một hơi, giải thích: “Đây chỉ là suy đoán cá nhân của tớ thôi, tớ cũng không thể nào đảm bảo hoàn toàn chính xác.”

“Được rồi, cậu thì bao giờ chả vậy.” Cảnh Táp đứng dậy chống nạnh hỏi, “Anh mau nói đi, gọi điện qua video cũng tốn tiền đấy.”

Những thứ đang dùng là tiền của nhà nước, cũng tức là tiền của dân, tiền mồ hôi nước mắt đấy.

Đưa mắt nhìn những ánh mắt đang hướng về mình, Hiếu Hiểu nhấp thêm ngụm trà, chậm chậm nói: “Nếu vụ cháy cho bọn người Trương Chí Dao gây ra, sau đó là có kẻ chịu tội xuất hiện. Một chuyện trùng hợp như thế, các người tin thì tôi cũng không tin.”

Cứ có cảm giác những lời này hơi châm biếm, nhưng mà mọi người đều rất ăn ý với nhau, chọn cách không quan tâm.

“Chẳng lẽ... người này cũng bị bọn hán giết ư?”

“Chỉ có một kết luận vậy thôi, không phải sao?” Nhiều điều trùng hợp đều là manh mối của những vụ mưu sát, từ trước đến nay.

Lần này Trương Hựu Thành đã có kinh nghiệm rồi, không dám hút thuốc trước mặt Hiếu Hiểu nữa, ngồi nghịch bật lửa. Sau khi nghe thế, ném thẳng cái bật lửa vào bàn.

“Vi để vu oan hãm hại mà bọn chúng lại có thể giết chết một người, đúng là trong mắt không còn pháp luật nữa rồi!”

“Vu oan hãm hại là đúng, nhưng chuyện này còn có nguyên nhân riêng.” Hiếu Hiểu tiếp tục nói: “Dựa theo suy nghĩ của Trương Chí Dao, giết một người thì quá là nguy hiểm, không giống chuyện hán sẽ làm. Thế nên chỉ có một khả năng mà thôi, người này vô tình nhìn thấy hành vi phạm tội của bọn chúng!”

Trên màn hình, Tào Chấn bội phục chấp hai tay, không cần nói một câu đã cho thấy những điều Hiếu Hiểu suy đoán hoàn toàn chính xác.

“Người chết trong rừng tên là Vương Khang. Đêm đó hán sửa chuồng lợn nên không ngủ, vô tình nhìn thấy tất cả mọi chuyện. Coi như cũng là một người có lương tri, muốn gọi người đến dập lửa. Nhưng lương tri lúc này đã trở thành một con dao lưỡi ngược, thành kẻ phải chết thay.”

Cảnh Táp uể oải ngồi trên ghế, “Cứ tưởng vụ án này chỉ có ba người, nhưng bây giờ thì không, thêm ba người, lại một người nữa, có tổng cộng bảy người!”

“Đâu chỉ bảy người, trong cái thôn đó, có biết bao nhiêu trẻ con đã phải chết rồi?” Tiểu Lý cứ canh cánh về chuyện những đứa trẻ bị bắt cóc kia, mấy ngày rồi không ngủ, vừa nói mắt đã đỏ ửng.

Cảnh Táp an ủi vỗ về: “Dù chúng ta không cứu được những đứa trẻ trước đây, nhưng từ bây giờ trở đi, nhất định trong thôn đó sẽ không bao giờ còn xảy ra những chuyện tàn ác vô nhân đạo như thế nữa.”

Hiếu Hiểu lại hỏi tiếp: “Sau khi bà Mẫn bị bắt đi thì đã đến đâu?”

“Cũng như những gì cô đoán, trong tầng hầm của một nhà kho!”

“Nhốt bao lâu?”

“Một tháng.”

Hiếu Hiểu nhắm mắt lại, lồng ngực nhói đau. Đàng đẵng một tháng trời, ba mươi ngày, một người phụ nữ và bốn gã cầm thú như thế. Cô không thể nào tưởng tượng được người phụ nữ tên Tam Nguyên đó đã sống như thế nào.

Tào Chấn lại nói: “Vương Đức Nghiệp bảo, lúc đầu gã cũng không ngờ Trương Chí Dao lại độc ác như thế, gã cũng bị dọa, sau này không dám tham dự nữa!”

“Toàn nói để chối tội! Nếu thật sự có lương tri thì đáng ra gã nên báo cảnh sát!”

Bảo là ‘bị dọa’ thôi thì có thể xóa sạch bao đau khổ mà một người phụ nữ đã phải chịu hay sao? Loại người này cũng ghê tởm như Trương Chí Dao mà thôi!

“Có nói bà ấy đã trốn thoát như thế nào hay không?”

“Chuyện này gã cũng không biết, chỉ nói, ngày hôm đó Trương Chí Dao trở về, sắc mặt rất khó coi, cụ thể ra sao thì không rõ lắm.”

Điều này đủ để chứng minh, bà đã thật sự trốn thoát, còn trốn được thế nào thì căn bản đều không còn quan trọng.

“Đoan Mộc, A Cảnh từng nói với tôi là cô cho rằng hung thủ trong vụ án hành hạ đến chết này chính là bà Mẫn!”

“Đúng vậy!” Về điều này, từ ban đầu cô đã không đoán sai.

“Vậy bây giờ bà ấy đang ở đâu? Chúng tôi đã điều tra những người trong các mối quan hệ với Trương Chí Dao ở Thượng Hải, hoàn toàn không có người giống vậy.”

“Bà ấy không nằm trong những mối quan hệ của bọn chúng, đương nhiên anh sẽ tra được sao? Ẩn sâu trong Thượng Hải, bà ấy hoàn toàn chỉ là một người qua đường.”

Tào Chấn ngăn ra, nhìn thấy nỗi đau lòng và bất đắc dĩ trong mắt cô, anh đã hiểu rõ.

“Cô biết hung thủ là ai sao?” Anh hỏi về thân phận hiện tại của hung thủ.

“Đúng vậy!”

Mọi người ồ lên, Cảnh Táp kích động níu tay áo cô, “Cậu biết từ lúc nào?”

“Ba ngày trước!”

Hôm đó, trong tiệm ăn của Tần Viện, cô đã tìm được mảnh ghép cuối cùng, và đó cũng là đầu mối quan trọng nhất.

“Là ai vậy?” Cảnh Táp sốt ruột hỏi.

“Hung thủ là ai, tôi sẽ cho mọi người biết. Nhưng mọi người phải đồng ý với tôi một việc!”

“Hiểu Hiểu, bây giờ cậu còn cần điều kiện gì nữa, cậu nói gì bọn tớ cũng đều đồng ý hết mà!”

Nếu không có cô thì e rằng một trăm năm sau cũng chẳng có ai phá được vụ án này, còn ai quan tâm cô sẽ ra điều kiện gì chứ.

Suy nghĩ đầu tiên của Tào Chấn là cho rằng cô muốn đòi thêm tiền, anh cảm thấy như thế cũng là hợp lý thôi. Vốn chỉ có một vụ án, nhưng trong án lại có án, tổng cộng cô đã phá được bốn vụ, đòi tăng giá cũng dễ hiểu thôi.

“Nói đi, cô muốn thêm bao nhiêu tiền!”

Đầu Hiểu Hiểu đẩy vạt đen nhìn anh, “Không phải muốn thêm tiền!”

Thù lao hai mươi vạn kia, vốn là để bọn họ biết khó mà lui, ai mà ngờ bọn họ chẳng những không lui mà còn sáng khoái tình nguyện tăng giá, đúng là khiến cô không biết phải nói gì cho phải.

“Vậy cô muốn gì?”

“Yêu cầu là, mọi người phải bắt người theo kế hoạch của tôi, không được hỏi vì sao. Sau khi bắt được người rồi, đương nhiên tôi sẽ nói!”

“Vậy thôi sao!?” Tào Chấn cảm thấy đây vốn không thể được xem là một điều kiện.

Hiểu Hiểu gật đầu, cực kì chắc chắn điều kiện của mình hoàn toàn không có vấn đề.

“Được!” Anh là đội trưởng đội cảnh sát, có quyền quyết định. Anh nói được là được.

“Đàn anh đã đồng ý rồi đấy, sao cậu không mau nói đi!” Dù trong lòng Cảnh Táp không muốn bắt hung thủ, thế nhưng cô vẫn đồng ý với những gì mà Hiểu Hiểu đã nói.

Bắt, vì để cứu rồi bà.

Hiểu Hiểu lấy laptop từ trong balo, mở lên, “Đây là kế hoạch bắt hung thủ của tôi, mọi người có thể xem.”

Mọi người lập tức vây lại, chỉ có mỗi Tào Chấn ở bên kia màn hình sốt ruột, không ngờ Hiểu Hiểu lại có sao ra một bản, để Cảnh Táp gửi qua cho anh.

Đội khi xem xong rồi, tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Hiểu Hiểu.

Khuôn mặt Tào Chấn tỏ ra rất căng thẳng: “Cô muốn làm vậy thật sao?”

“Chuyện tôi đã công nhận, chưa bao giờ nói lại lần hai!”

“Hiểu Hiểu, vì sao?”

Hiểu Hiểu trầm mặc một lúc, khi ngẩng đầu lên thì trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ, “Tội bà ấy gây ra không thể tha thứ. Nhưng ngay cả như vậy, tôi cũng muốn bảo vệ sự tôn nghiêm và nguyện vọng cuối cùng của người phụ nữ ấy.”

Justice delayed is justice denied!

Dịch ra là: Công lý bị trì hoãn là công lý bị từ chối!

Về bà Mẫn, chưa có ai cho bà công lý, nhưng mãi lâu sau, cái gọi là công lý ấy lại muốn bắt bà. Thật mỉa mai và buồn cười biết bao. Vậy thì lúc thực thi công lý với bà, hãy để cho bà một chút tôn nghiêm, để tâm nguyện nhỏ bé kia không đến mức bị hủy hoại.

Bây giờ, đó là điều duy nhất mà cô có thể làm được cho bà ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Phá Án [2]

Đại học Khôn Hoa vào mùa hè mát rượi, sáng sủa, yên tĩnh, một vùng đất rời xa bao ồn ào và phù phiếm, ngay cả không khí cũng trong lành tươi mát, thì thoảng còn nghe tiếng hoàng oanh hót lanh lảnh, ngọc lan trắng và hoa hồng thơm lừng và rực rỡ, kèm tiếng đọc bài vang vang, khiến cho nơi đây trở thành một thánh địa và phong cảnh hiếm có ở Thượng Hải.

Các vị học giả đều bảo: Học tập gian khổ mới có thể đề cao ước vọng chân chính. Nhưng bây giờ, cảnh vật trong sân trường đã được thể hiện qua bầu không khí học tập, các cô cậu học sinh đều đồng đặc nói một câu: Không-có-điều-hòa-hồng-mát-bốn-năm.

Nhất là mùa hè, không có máy điều hòa thì thật sự không thể nào chịu nổi!

“Thượng đế ơi, bao giờ mới sửa xong máy điều hòa vậy?”

Tề Cách Cách nằm bò trên bàn học ở ký túc xá, đeo một băng vải ghi chữ ‘Cổ lên’ trên trán. Ngày kia thi môn Cơ học đất, cô bé đang tranh thủ từng chút thời gian để ôn chân phạt, thế mà điều hòa trung ương trong ký túc xá nữ lại bị hư mất, nóng đến mức cô bé chẳng muốn làm gì.

Văn Kỳ nghiêm mặt nhìn Cách Cách, “Cậu làm gì thế, ai cũng chịu nóng như nhau cả thôi, không thấy tớ đang học bài sao?”

Cách Cách châm biếm, “Không phải cậu là chó mẹ đó à, chỉ cần thè lưỡi ra là được rồi!”

“Cậu...” Văn Kỳ tức giận đến xanh mặt.

Vì chuyện của Mẫn Lệ Ảnh mà đôi bạn cùng phòng Cách Cách và Văn Kỳ đã hoàn toàn trở mặt, không có chuyện gì làm là sẽ cãi nhau một trận trong phòng.

Đại học Khôn Hoa không chỉ có sân trường đẹp mà phòng ở cũng rất xa xỉ. Trong mỗi phòng ngủ của sinh viên nữ có bốn người, không có giường dưới, chỉ có giường trên. Bên dưới mỗi giường là bàn học và giá sách, ở mặt sát tường khác là tủ quần áo cá nhân và một cái tủ lạnh lớn. Mỗi phòng ngủ đều được trang bị điều hòa trung ương và nhà vệ sinh, phòng tắm riêng có vòi sen và nước nóng được cung cấp 24h mỗi ngày.

Cách Cách và Văn Kỳ, Giang Nhiều, Chu Thần Di đều là học sinh năm nhất khoa kiến trúc.

“Nói cậu là chó mẹ một câu thì đã nổi giận, vậy sao cứ suốt ngày đuổi theo Tiểu Mẫn mà mắng vậy, còn nói xấu biết bao nhiêu điều bậy bạ sau lưng cậu ấy. Sao? Cảm giác không dễ chịu hả?”

Văn Kỳ tức giận đến mức muốn chửi ầm ền, thế nhưng Giang Nhiều bên cạnh đã lên tiếng ngăn cản, “Đủ rồi, Văn Kỳ. Cậu không đấu lại Cách Cách đâu. Đừng để mất mặt thêm nữa, dù sao chuyện này cũng do cậu không đứng trước.”

Chuyện của Mẫn Lệ Ảnh, tất cả nữ sinh trong trường đều biết, có cả ghen tị, lẫn ghen pha, nhưng rốt cuộc cô bé là loại người như thế nào thì thật ra rất nhiều người không hề biết, chỉ nghe người khác nói mà thôi.

Trong lúc tất cả mọi người đều đang nghĩ Mẫn Lệ Ảnh là một cô nàng dám đương thì Tề Cách Cách đã xuất thế giữa trời, che chở cho bạn như gà mẹ, gần như đã coi nữ sinh toàn trường là địch.

Nếu là những người khác thì e rằng sẽ trở thành đối tượng bị nữ sinh cả trường bắt nạt. Thế nhưng Tề Cách Cách rất có bản lĩnh xoay chuyển tình thế, tìm từng người để nói chuyện, cứ cun cút đi sau bọn họ, dùng lý giải thích, lấy tình lay động, nói đến mức rất nhiều nữ sinh chẳng còn mặt mũi mà nhìn người khác.

Giang Nhiều và Chu Thần Di cũng là một trong số đó, vốn dĩ hai đứa cũng như Văn Kỳ, thấy Mẫn Lệ Ảnh là muốn bắt nạt.

Cái cảm giác căm ghét này vốn không có lý do, chẳng qua là bầy đàn, thấy người khác làm vậy thì mình cũng làm theo, hoàn toàn không nghĩ tới cảm nhận của người bị bắt nạt. Vì người bắt nạt không phải mình, trái lại còn cảm thấy nếu làm như thế thì càng tỏ ra mình có tinh thần đồng đội.

Đây là một loại hiện tượng bình thường ở trường học, mọi người có một phạm vi riêng, đa số mọi người đều mong muốn dung nạp và không phải rời đi, thế nên không ai dám rời khỏi cái phạm vi đó. Dù biết việc đó là mất đạo đức, nhưng vì không bị xa lánh, cũng làm theo.

Xã hội là như thế, đại học càng là thế, đây gọi là nhân tính.

Thế nhưng, Tề Cách Cách lại là một trường hợp đặc biệt. Cho tới bây giờ, chưa ai dám loại trừ cô bé, chỉ có cô bé loại trừ người khác mà thôi.

Cô nhóc như một trái ớt nhỏ, dám treu vào, bất cứ lúc nào cũng có cách khiến bạn bị cay đến chết.

Thậm chí còn có người lên đặt biệt danh cho cô nhóc: Jalapeno (tên một loại ớt rất cay, là thực vật có khả năng tấn công mạnh trong trò Plants vs Zombie, có thể tiêu diệt được nguyên một con zombie.)

Biệt danh này thật là chính xác. Người cũng như tên, lực sát thương và sức phá hoại rất mạnh, có nhiều nữ sinh chỉ nghe thấy giọng của cô nhóc, chưa thấy bóng dáng đâu đã sợ đến mức đi đường vòng.

Văn Kỳ nhún nhường, “Tôi... tôi cũng chỉ nghe Linh Mai nói mà thôi, sao tôi biết cậu ta bịa đặt chứ!”

Nó nhắc tới Linh Mai, tên đầy đủ là Tôn Linh Mai, hoa khôi khoa âm nhạc, lại còn là con nhà giàu.

Cách Cách hừ lạnh, “Trong đầu cậu toàn phân cả à, dù là học hành không tốt thì vừa nghe thôi cũng đã có thể phân biệt thật giả. Đừng nghĩ là tôi không biết cậu nghĩ gì. Cậu làm như vậy rõ ràng vì cậu ta đã cho cậu lợi ích. Đừng hòng mà giấu diếm, tôi đã thấy từ lâu rồi. Không phải là một túi LV, gói đồi Đường đó à? Rõ ràng ăn của người ta rồi thì phải nhún nhường biết điều thôi ấy mà!”

“Ai nói là cậu ta tặng, tôi... tôi tự mua!” Rõ ràng trong giọng nói của nó không có sức mạnh nào cả.

“Tôi nói cho cậu biết, túi xách này là giả thôi, cùng lắm chỉ là hàng fake loại 1. Cậu đừng có tin, tôi hiểu về loại túi này hơn cậu nhiều.”

Trong nhà có một bà mẹ lấy ‘Giỏ xách trị bách bệnh’ làm câu cửa miệng, cùng một ông ba phần đầu suốt đời vì sự nghiệp ‘Mua giỏ xách cho vợ’ thì từ nhỏ, cô bé đã xem chán chê những mẫu túi sách trên thế giới này rồi, đã luyện thành một đôi mắt thần, không cần sờ, chỉ cần nhìn cũng biết.

Văn Kỳ ngẩn ra, nó hoàn toàn tin rằng Cách Cách không nói sai. Dù Cách Cách ăn mặc bình thường, không có siêu xe đưa đón thì bất kì ai cũng có thể nhận ra, chắc chắn gia cảnh nhà cô bé rất tốt. Qua khí chất và tác phong hằng ngày là thấy.

Nó khóc òa, trông rất tủi thân ảm ức.

Cách Cách nhủ mầy, “Khóc lóc gì, ném giỏ sách vào mặt cô ta đi. Không phải lúc bắt nạt Tiểu Mẫn cậu khí phách lắm mà, sao giờ lại như góa phụ đen thế.”

“Thôi được rồi, Cách Cách, thật ra cậu ấy cũng tự biết mình sai từ lâu rồi, sợ mất thể diện thôi.” Chu Thần Di đang nằm trên giường đọc sách nói.

“Hừ! Có tủi thân thì Tiểu Mẫn còn tủi thân ảm ức hơn cậu ta biết bao nhiêu. Thôi đi, chẳng thèm cãi nhau với cậu!”

Cách Cách lại dời sự chú ý của mình vào quyển sách giáo khoa về nguyên lý cơ học đất, đột nhiên nghĩ, trời nóng thế này, không biết Tiểu Mẫn có khỏe không, liền gọi điện thoại cho bạn.

“Alo?” Giọng nói dịu dàng nhỏ nhẹ vang lên.

“Tiểu Mẫn, cậu đang ở trong phòng à?”

“Không phải, trong phòng nóng quá, tớ ra ngoài, đang ở trong vườn hoa. Cậu ôn bài thế nào rồi?”

Cách Cách xụ mặt, “Tớ nóng tới chết rồi đây, còn lòng dạ nào mà ôn tập nữa.”

“Tĩnh tâm là tự nhiên mát thôi!”

“Cậu tĩnh tâm được, chứ tớ thì không!” Từ nhỏ cô bé cầm tinh con khỉ, vốn chẳng bao giờ tĩnh tâm được, “Cậu đang ở trong vườn hoa làm gì thế? Đám ngu dốt trong phòng lại bắt nạt cậu nữa à?”

Mẫn Lệ Ảnh vội vàng lắc đầu, “Không có, từ sau khi cậu mắng bọn họ xong, bọn họ không bắt nạt tớ nữa. Chỉ là tớ thấy trong phòng bức bối quá, thế nên ra vườn hoa ngồi thôi. Không phải tớ đã nói với cậu rồi sao, tớ đang thử sáng tác.”

“Không bắt nạt cậu thì tốt! Nhưng cậu đừng có mà gạt tớ đấy!”

Mẫn Lệ Ảnh cười đáp: “Không có thật mà, bọn họ còn không nói chuyện với tớ nữa chứ.”

“Ừ, thế thì được, vậy cậu về sớm đi, bên ngoài nhiều muỗi lắm!”

“Tớ biết rồi, à phải, chút nữa tớ có đi ngang qua canteen, có muốn tớ mua cho cậu que kem không?”

Cách Cách vội vàng gạt đầu, “Được đó, tớ muốn ăn hai cây!” Trời nóng thế này, lại không có điều hòa thì chỉ một cây thôi sao đủ.

“Ừ, một kem nước muối một kem đậu xanh đúng không?” Cô bé rất hiểu rõ về sở thích của Cách Cách.

“Đúng rồi, chỉ có cậu hiểu tớ!”

Cúp điện thoại, Văn Kỳ vẫn còn khóc huhu, Cách Cách không chịu nổi, đành cùng Chu Thần Di, Giang Nhiều an ủi nó.

Cũng chẳng còn cách nào khác, nói năng chua ngoa lòng mềm như đậu hũ là di truyền của nhà bọn họ.

Trong vườn hoa bên kia, Mẫn Lệ Ảnh im lặng ngồi trên bãi cỏ, vẽ từng kí tự. Mỗi kí tự âm nhạc đều là tâm huyết của cô bé. Học piano là sở thích, mơ ước của Mẫn Lệ Ảnh là trở thành một nhạc sĩ.

Đến khi phở xong một chuang, cô bé nhìn đồng hồ đeo tay, đã qua tám giờ. Vợ vàng đứng dậy rời khỏi bãi cỏ, cẩn thận cất quyển sổ ghi chép vào trong túi xách, tiện thể lấy ví tiền ra, chuẩn bị đến canteen mua kem que cho Cách Cách.

Vừa bước được vài bước thì phía trước có một bóng đen nhảy ra, dọa Mẫn Lệ Ảnh giật nảy.

“Mẫn Lệ Ảnh, anh đây tìm được cưng rồi nhé.”

Trần Bách Thụ bất ngờ xuất hiện khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô bé lập tức trắng bệch.

“Sao thế? Tường anh đây bị nhốt rồi à? Anh nói cho cưng biết, nhà anh có tiền, quen biết nhiều, có nhiều... Ê này, cưng chạy đi đâu thế? Anh đây còn chưa nói hết.”

Mẫn Lệ Ảnh như con thỏ bị hoảng sợ, thậm chí còn không dám gọi lớn, chỉ hốt hoảng chạy về hướng khác.

Trần Bách Thụ vội vàng đuổi theo, phía sau còn có thêm bốn đứa khác, là đám côn đồ đã cùng gã bắt nạt Cách Cách, Mẫn Lệ Ảnh.

Trong bốn người, thằng béo nhất cao nhất là Nguyễn Hiếu Thành nói: “Anh Thụ, anh nói nhiều vậy làm gì, cứ đi tới bắt thẳng nó thì không phải xong rồi à?”

Trần Bách Thụ quát, “Mày thì biết cái gì, ai bảo tụi mày bắt? Tao chỉ muốn dọa nó một chút thôi.”

“Anh Thụ, anh ngồi trong trại tạm giam đến ngu rồi không? Ngồi có năm ngày chứ mấy, sao thành gan thỏ rồi thế?” Người vừa nói là một tay nhỏ người đầu trọc, tên là Diêu Hồ, trong bốn người là đứa lớn tuổi nhất.

“Cút cmm đi, tình hình bây giờ không giống trước nữa! Tụi mày đừng làm xằng! Tất cả nghe tao!”

Diêu Hồ nói: “Được, nghe lời anh. Có lần nào tụi em không nghe lời anh đâu. Nhờ anh cho tiền mà em gái em mới có thể được mở, anh nói gì em cũng nghe hết. Anh là đại ca của em, đại ca ruột!”

“Đẹp đi, bỏ tiền cho tụi mày đi học ban đêm, tụi mày không chịu mà còn nói nghe tao!” Trần Bách Thụ đuổi theo Mẫn Lệ Ảnh một đoạn, dừng lại thở hên hên.

“Tụi em không biết đọc sách đâu anh, tìm người đánh nhau còn được!”

“Được cmm! Lần trước bị người ta đánh thành như vậy, tụi mày còn kêu thảm hơn tao!”

Diêu Hồ cười ha hả nói, “Tại lần đó gặp địch mạnh. Thật là, kiếp này em chưa bao giờ thấy con đàn bà nào có thể đánh nhau như vậy cả.”

Nghĩ tới là trong lòng gã còn thấy tôn.

“Sao dừng lại hết thế, có đuổi theo nữa không? Tao phải xin nghỉ mới tới được đây.” Trên tay Mã Tuấn toàn vết dầu nhót, đang cố gắng chà lên bộ quần áo lao động. Mỗi ngày hắn đều làm việc trong một xưởng sửa ô tô nhỏ gần đó, hôm nay không ai thay ca nên đành phải xin ông chủ cho nghỉ.

Trần Bách Thụ suy nghĩ một lúc : “Thôi được rồi, hôm nay tới đây thôi, ngày mai chúng ta lại đến!”

“Mai đến nữa hả?” Dương Dương là đứa nhỏ nhất trong bốn người, vừa qua hai mươi, không việc làm, chủ yếu trà trộn vào những tiệm net kiếm tiền qua game online, thi thoảng sẽ quản lý tiệm net.

Bốn thằng đều mồ côi cha hoặc mẹ hay gia đình li dị, không học hành đàng hoàng, nhưng biết chút kĩ năng, quen Trần Bách Thụ trong một sân nhảy.

“Anh Thụ, gần đây trông anh là lạ.” Diêu Hồ suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng quyết định nói ra.

Trần Bách Thụ gãi gãi đầu, ngồi xổm trên đất rít điếu thuốc, “Lạ ở chỗ nào?”

Dương Dương nói: “Em cũng thấy, cũng không phải có gì không thích hợp, chỉ là không giống trước đây. Trước đây trông anh cứ có vẻ khó chịu, cả cười cũng rất giả. Nhưng bây giờ nhìn qua thấy anh có vẻ rất tinh thần, như là...” Nó vắt hết óc để nghĩ ra ví dụ, “Như người hút ma túy vậy, tự nhiên có một ngày bỏ nghiện.”

“Đúng, giống vậy đó. Em cũng thấy thế, tinh thần cả người cứ phơi phới!” Mã Tuấn cũng châm thuốc nói.

Trần Bách Thụ sờ lên mặt mình, “Thật à?”

“Thật!” Bốn người cùng đồng thanh.

Gã cười ha ha, vô lý sờ lên sợi dây chuyền trên cổ. Dây chuyền bằng bạc nguyên chất, hơi cũ, đã hơi sạm đen.

“Vi tao đã suy nghĩ cẩn thận, thông suốt rồi.”

Bốn người nhìn gã không hiểu.

Trần Bách Thụ dập tắt đầu thuốc lá, đứng dậy duỗi eo, nói: “Có người nói với tao, cuộc đời mình, không cần thiết phải sống dưới cái bóng của người khác, mình muốn đi đường nào thì đi đường đó, không cần phải luôn mong muốn trở thành niềm kiêu hãnh của cha mẹ. Thế cũng vô dụng thôi, mỗi người là độc nhất vô nhị, không thể nào có bản sao y khuôn y dạng.”

Sau khi nói mặt gã cười tươi, nụ cười đó như thể được siêu thoát, tựa như gông xiềng quá nhiều nhiều năm đã biến mất, cực kì nhẹ nhõm.

“Ai nói với anh thế?”

“Mày không cần phải biết, nghe theo tao là được, ngày mai chúng ta lại quay lại. Nhớ kĩ, hù dọa nó thôi, đừng để nó bị thương thật!”

Bốn người ồ lên, không nói gì nữa.

Trần Bách Thụ lại nói, “Được rồi, về thôi. Tao mời tụi mày ăn khuya.”

“Được à nha, em đói bụng rồi. Ăn tôm hùm đi. Em biết gần đây có một tiệm tôm hùm rất ngon.” Mã Tuấn làm việc cả ngày trời, tối chưa ăn đã chạy tới, đang đói bụng đến choáng váng.

Trần Bách Thụ gật đầu, vừa quát bốn thằng liền bỏ đi.

Mẫn Lệ Ảnh tìm một hòn núi giả để núp vào, sợ đến mức ngồi xổm trên đất ôm đầu, thậm chí còn chả có dũng khí gọi điện cho Cách Cách. Chờ lâu, không thấy đám người Trần Bách Thụ đuổi tới nữa, cô bé lén ló đầu ra dò xét, thấy không có ai mới vội vàng chạy về phía ký túc xá nữ.

Lúc vào ký túc xá rồi, cô bé mới thật sự thở phào nhẹ nhõm, sau đó lên lầu tìm Cách Cách.

Cách Cách thấy bạn tới, liền chìa tay rồi, “Kem của tớ đâu?”

Lúc này Mẫn Lệ Ảnh mới sực nhớ mình không mua kem, “Tớ... tớ quên mất!”

Cách Cách vươn tay đâm vào trán bạn, “Xem trí nhớ của cậu này, tớ đang trông kem của cậu để chịu đựng mà học cả tối đấy!”

“Tớ xin lỗi!”

Cô bé định nói chuyện về Trần Bách Thụ, nhưng thấy vành mắt của Cách Cách thâm đen, nhất định đã học hành ôn thi rất vất vả. Cơ học đất là một môn rất quan trọng với các sinh viên khoa kiến trúc, hằng năm, có không ít học sinh đã hi sinh ở môn này.

Mẫn Lệ Ảnh không muốn để Cách Cách lo lắng, tránh ảnh hưởng thi cử của bạn.

“Thôi vậy, trong tủ lạnh còn Coca. Thôi không được rồi, tớ phải bỏ đầu vào tủ lạnh cho đông bớt mới được!” Không phải là ‘bỏ đầu vào’ mà là ‘đút vào’ mới đúng.

Mẫn Lệ Ảnh gượng cười cứng nhắc, “Ngày mai tớ nhất định sẽ mua cho cậu. Vậy cậu học trước đi, tớ về nhé.”

Cách Cách cứ cảm thấy cô bé có gì đó lạ, “Cậu không sao đấy chứ?”

Mẫn Lệ Ảnh lắc đầu, “Tớ vừa soạn nhạc trong vườn hoa, không ngờ soạn nhạc khó đến vậy, tớ đau đầu lắm ấy.”

“Cậu đàn piano giỏi vậy, đàn được bao nhiêu bài nổi tiếng như thế, cần gì phải tự soạn nữa? Mau về ngủ đi!”

Mẫn Lệ Ảnh gật đầu, hai người chào tạm biệt.

Ngày hôm sau, vì thi Cơ học đất, Cách Cách ôn bài đến trời đất quay cuồng, xem cái chết như không. Bình thường cô nhóc mê chơi là thế, đến đêm trước ngày thi thì té bả nào hoạt động như motor quay, một lòng một dạ tập trung hết vào việc học.

Mẫn Lệ Ảnh thấy bạn học hành nghiêm túc như vậy, không dám quấy rầy, vừa ra khỏi cửa lại bị đám Trần Bách Thụ bao vây. Cô bé trốn, gã đuổi theo, Mẫn Lệ Ảnh sợ đến mức chạy khắp vườn hoa, vừa trốn vừa khóc.

Cô bé cảm di động, muốn tìm người cầu cứu. Cách Cách là lựa chọn đầu tiên, nhưng lại không muốn vì chuyện của mình mà ảnh hưởng cô bạn thân. Trong danh bạ, ngoại trừ số của Cách Cách thì còn có điện thoại của ba, nhưng nước xa không cứu được lửa gần. Cô bé càng nghĩ càng sợ, số điện thoại trong danh bạ chưa tới mười số, một trong số đó chính là điện thoại của Hiểu Hiểu.

Như tìm thấy cứu tinh, cô bé gọi tới, thế nhưng không có ai nhận.

Trần Bách Thụ ở cách đó không xa quát, “Mẫn Lệ Ảnh, mày ra đây cho tao. Xem tao có đánh chết được mày không!”

Nghe thế, Mẫn Lệ Ảnh hoảng sợ, vội vàng chọn bừa một hướng mà chạy, chạy như bay, lao đảo vào tiệm ăn của Tàn Viện.

Tàn Viện thấy sắc mặt cô bé trắng bệch, tương sinh bệnh, “Sao vậy, Tiểu Mẫn, sao mặt con trắng bệch như vậy!”

“Di Tàn, có người đuổi theo con, di cho con trốn ở đây một chút!”

Tàn Viện sờ trán cô bé, thấy không sốt nên cũng an tâm, “Ai đuổi theo con? Dọa con đến mức này!”

“Có một nam sinh trong đại học, gã... gã...” Tinh thần cô bé chưa ổn định, thậm chí còn không nói rõ ràng.

“Con đừng gấp, để di xem, thằng khốn nạn nào dám bắt nạt con!”

Tàn Viện đưa mắt nhìn ra ngoài, lại không thấy ai, không khỏi thấy khó hiểu, “Không có ai cả?”

Mẫn Lệ Ảnh nghe thế, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn,

Tàn Viện quay vào bên cạnh cô bé, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia vẫn trắng bệch, cố gắng an ủi, “Đừng sợ, có di Tàn ở đây, con muốn ở đây bao lâu thì ở, nếu còn sợ nữa thì di quay về với con.”

Cô bé đáp dạ, cúi đầu vò váy của mình.

“Có muốn ăn gì đó không con? Nhìn tinh thần con tệ quá, có phải không được ngủ ngon không?”

Cô bé khẽ lắc đầu, “Không sao đâu ạ, con không đói!” Vào lúc này thì cô bé còn ăn gì nổi chứ.

Tàn Viện vẫn không yên tâm, nói: “Vậy con uống chút nước táo, nhé?”

Mẫn Lệ Ảnh không từ chối, khẽ gật đầu.

Nước táo chưa đi lên thì Trần Bách Thụ đã xông vào, vừa thấy cô bé, gã cáu kỉnh quát, “Con yêu tinh kia, tao xem mày trốn ở đâu!”

Đừng nói Mẫn Lệ Ảnh hoảng sợ, cả Tàn Viện trên lầu cũng bị dọa.

Di vội vàng xuống lầu, nhìn thấy Trần Bách Thụ đang túm Mẫn Lệ Ảnh, vội vàng đi tới can, “Cậu là ai? Ai cho cậu giờ trò ở đây hả, cút ra ngoài cho tôi!”

“Cút? Từ nhỏ ông đã không biết viết chữ này rồi! Bà già né qua một bên cho tôi, nếu không tôi đánh cả bà!” Mặt gã hung dữ, một bộ muốn đánh chết người, lời trong miệng nói ra cũng bản thủ, “Con yêu tinh này, lần trước để mày thoát, xem tao dạy dỗ mày ra sao! Tốt nhất là mày nghe lời tao, không thì xem tao có hành chết mày không!”

Tàn Viện tức giận, nắm tay đám lên người Trần Bách Thụ, quát: “A Mỹ, gọi cảnh sát cho di!”

A Mỹ vừa định bấm điện thoại thì Diêu Hồ ở bên cạnh đã túm lại tay cô, “Không phải chuyện của mày, cút qua một bên.”

Tàn Viện giang tay che chở cho Mẫn Lệ Ảnh, “Không cho cậu đụng vào Tiểu Mẫn!”

“Bà cút qua!” Trần Bách Thụ quát rung trời, cả trên dưới lầu đều nghe thấy. Nay trong tiệm không có mấy ai, chỉ vài người trông giống sinh viên đang ngồi học trên lầu một, tất cả đều trốn trong góc tường, thậm chí còn chẳng có ai dám lên lấy di động ra.

“Con yêu tinh, mày có bản lĩnh núp đằng sau người ta. Chẳng phải mày thích đàn ông lắm à, mày ghét tao hả? Tao có tiền, tao muốn chơi mày mà khó sao? Nếu còn dám già mồm, coi chừng tao chơi chết mày!”

Mẫn Lệ Ảnh sợ đến khóc thút thít, run rẩy trốn ở trong không dám ra.

Cô bé không rõ, vì sao em luôn gặp phải những người như vậy.

Đuôi mắt Mã Tuấn nhìn thấy có sinh viên báo cảnh sát, cảm thấy không hay, “Anh Thụ, không ổn rồi, có đưa báo cảnh sát, mau đi thôi! Nếu không lại

vào đồn cảnh sát ngồi chờ bây giờ!”

“Hà!?” Trần Bách Thụ nghe thế, khuôn mặt hung dữ có vẻ hoang mang, “Sao mày không nói sớm!”

“Em thấy anh chửi hăng quá!”

“Không phải mày làm thế là lỡ việc rồi sao? Chạy mau, bị bắt là thảm!”

Nói xong, nắm gãi hung dữ khí thế bùng bùng lập tức nhào nhào chạy ra ngoài.

Tần Viện thấy người đi rồi, xoay người ôm Mẫn Lệ Ánh, “Đừng sợ, đừng sợ, tội nó đi hết rồi, không sao đâu con!”

“Di Tần...” Cô bé dựa vào người Tần Viện khóc nói: “Vì sao tất cả mọi người đều muốn bắt nạt con. Con hoàn toàn chưa từng làm điều gì cả, vì sao bọn họ đều nói con là điếm, nói con được bao nuôi, nói con từng phá thai, quyến rũ thầy giáo. Còn gã Trần Bách Thụ kia, vì sao gã luôn quấy rối con, nói con quyến rũ gã. Từ đầu tới cuối con chưa từng cười với gã bao giờ, con thậm chí còn không biết gã ở khoa nào cơ mà.”

Mẫn Lệ Ánh khóc lóc kể những ám ức được chôn trong lòng, từng lời từng tiếng, kèm theo nước mắt, trút hết những đau khổ trong lòng ra ngoài.

“Lần thi đấu piano đó, rõ ràng con đã được giải nhất, tại sao không thể đến Vienna? Vì sao lại muốn hủy tư cách của con? Nếu không phải thầy Lư giúp con giành lấy thì con thậm chí còn không có được một phần thưởng an ủi. Thế nhưng bọn họ lại nói con thông đồng với thầy Lư, là nhân tình được thầy bao nuôi bên ngoài. Đôi khi con thật sự cảm thấy, chi bằng... chi bằng...” Đôi mắt của em bỗng trở nên kinh khủng, như thấy rõ màu máu.

Tần Viện quát, “Im ngay, con không được nói những lời như thế. Dừng bạo chế bạo là phạm pháp, sẽ tự hại chính con.”

Mẫn Lệ Ánh run rẩy, cúi đầu nhìn đi.

Lòng Tần Viện mềm nhũn, giọng nói dịu dàng, “Dù tui thân, ám ức thế nào, dù đau khổ bao nhiêu, nhưng con vẫn luôn phải bước tiếp. Chẳng lẽ vì nóng giận nhất thời mà con muốn phá hủy tương lai của mình sao? Cô giáo của con đã nói gì, con gái phải kiên cường, không được khóc hoài, cho dù khóc mù mắt cũng vô dụng thôi. Con sắp đi Vienna rồi, đây không phải nguyện vọng lớn nhất con sao? Không phải con muốn được trình diễn piano trên sân khấu ở Vienna sao? Không phải muốn ba con cảm thấy tự hào đó sao?”

Mắt Mẫn Lệ Ánh đỏ ửng, từng giọt nước mắt như trân châu rơi xuống, nức nở không ngừng.

“Nhớ kỹ, con chỉ cần nghĩ đến tương lai của mình là sẽ ổn thôi, mười mấy năm sau quay đầu nhìn lại, những thứ này chẳng qua chỉ là một câu chuyện cười mà thôi. Lúc đó, người nổi tiếng có địa vị là con, chắc chắn không phải bọn người kia!”

Nghe những lời ấy, Mẫn Lệ Ánh lau nước mắt, gật đầu liên tục.

Đôi khi, có một số việc, dù không bao giờ được như ý muốn, thế nhưng ít ra vẫn còn có rất nhiều người ám áp luôn ở bên cạnh, những lúc cô bé đau lòng mất phương hướng, oán trách thế giới thì sẽ có người vỗ về sự không cam lòng và phần nộ được giấu sâu trong lòng của em.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Phá Án [3]

Mùa hè ở thành phố lớn, có hôm bầu trời sẽ được ánh đèn nhuộm đủ màu sắc, không thấy sao, cũng chẳng thấy trăng. Đó cũng là lí do mà nhiều người thích bầu trời trông như một tấm vải bố mộc mạc ở nông thôn, ở đó có hàng vạn ánh sao đêm, trông như ngọn đèn xa, lẳng lặng nằm trên bầu trời màu xanh thẫm. Những lúc ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, rất dễ cảm thấy rung động, những ngôi sao lấp lánh đầy trời đêm, không rực rỡ như mặt trời, cũng chẳng trong suốt lấp động như vàng trắng, thế nhưng chỉ như thế thôi cũng đủ biến tất cả mọi thứ thành một thế giới diệu kì.

Vì vậy, trong thành phố đầy cốt sắt xi măng, cho dù màn trời có rực rỡ sắc màu, có long lanh tươi đẹp thế nào chẳng nữa, cũng thiếu một phần rung động. Những thứ nhân tạo luôn mang tới cảm giác kinh diễm ban đầu, sau đó từ từ trở nên nhạt nhẽo vô vị.

Không giống vậy – Mô hình vũ trụ các hệ hành tinh, một báu vật của cung thiên văn.

Trần nhà hình bán cầu với hình ảnh thiên văn được bố trí trong sảnh, với những lời thuyết minh thích hợp đã có thể biểu diễn tất cả các hiện tượng thiên văn trên bầu trời nhân tạo.

Dù đã xem bao nhiêu lần, vẫn có thể làm người khác rung động như trước.

Hiếu Hiếu ngồi trong cung thiên văn, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao nhân tạo kia, gần đến mức tưởng như có thể vươn tay ra nắm lấy, chuyển động của mặt trăng và mặt trời, các hành tinh đi xuyên qua những ngôi sao, sông ngân hà rực rỡ, tất cả như một bức tranh nên thơ, trực quan và chân thật.

Chính bầu trời ôm lấy vô số các vì sao, mới trở nên đẹp đến nao lòng, mới có thể chiếu sáng mặt đất tối tăm, mới có thể khiến cho màn đêm không còn đơn điệu nữa. Cũng như khi bao dung cho kẻ khác, thật ra lại là tô điểm cho chính nhân cách và tu dưỡng của bản thân chúng ta.

Vì đang là thời gian làm việc nên có rất ít người, cứ như chỉ có một mình cô trong không gian trống trải này. Trong lúc đang chìm đắm trong bầu trời sao thì có một người lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh cô.

Trong ánh sáng mờ ảo, không thấy rõ tướng mạo người vừa đến, cô cũng chẳng nhìn sang, như đã sớm biết người vừa đến là ai, “Đến rồi à? Vất vả quá.”

“Vất vả hay không gì, suýt nữa là bị cảnh sát bắt rồi đấy.”

“Yên tâm đi! Cảnh sát không bắt cậu đâu, tôi cũng đã thu xếp hết cả rồi, nhưng cũng đừng làm gì quá phận.”

“Tôi tự biết đúng mực mà. Nhưng...” Gã gật đầu, “Cứ cảm thấy có lỗi với cô ấy.”

Hiểu Hiểu cười nói: “Trẻ nhỏ dễ dạy thật, còn biết nhận lỗi cơ đấy.”

Gã cười hi hi đáp: “Thường nghe người ta nói, trong đời người luôn có một ngọn đèn soi sáng, ai cũng có. Chỉ khác là có vài người phát hiện ra, vài người lại lỡ mất.”

“Tôi không phải ngọn đèn soi đường cho cậu đâu. Tôi chỉ lợi dụng cậu mà thôi, đừng nghĩ tốt cho tôi quá.”

“Tôi không nghĩ chị tốt, tôi chỉ thấy chị quá thần thông, thật sự rất tài giỏi.” Gã quay đầu nhìn cô, “Bây giờ thì chị có thể nói được rồi chứ, tại sao chị biết tôi có một anh trai?”

Hiểu Hiểu thu tầm mắt đang ngắm trời sao của mình về, thân nhiên đáp: “Là đây chuyện trên cổ cậu.”

Gã ngạc nhiên, “Chỉ cần một sợi dây chuyền mà chị có thể biết rõ sao?”

Giọng nói của cô trầm tĩnh mà mềm mại: “Hôm đó, quần áo trên người cậu, từ đầu tới chân đều là hàng hiệu, mới cóng. Thế nhưng chỉ có sợi dây chuyền kia là cũ kĩ, không những chẳng đáng bao tiền mà lại còn không hợp với phong cách quần áo trên người cậu. Vậy mà cậu vẫn mang theo, cho thấy nó rất quan trọng với cậu, cậu cũng rất coi trọng nó. Mức độ một người coi trọng vật nào đó cho thấy món đồ ấy có ý nghĩa như thế nào. Chẳng hạn như đó là di vật mà người yêu hoặc cha mẹ để lại. Thế nhưng cha mẹ cậu còn sống, nên giả thiết này bị loại bỏ. Còn người yêu, nếu là đồ thù công thì còn có thể hiểu được, nhưng đây lại là hàng sản xuất. Cậu giàu có lại sang trọng, không thể nào lại gặp gỡ một cô gái tặng món quà chán ngắt thế này. Cộng thêm biểu hiện của cậu vào ngày hôm đó, lại cho thấy thêm cậu không tôn trọng phụ nữ, thì khó có thể tưởng tượng rằng cậu sẽ quý trọng một món đồ nào đó do bạn gái tặng được. Vậy thì, chắc chắn không phải là của bạn gái, đã thế cậu còn hành động kỳ quặc.”

“Kỳ quặc? Kỳ quặc chỗ nào?”

“Giữa ban ngày ban mặt mà dám ngang nhiên mang người tới trường bắt nạt nữ sinh, còn muốn cướp người, gây động tĩnh lớn như thế. Cho dù đó là nơi yên tĩnh, không ai phát hiện, nhưng muốn đem người ra ngoài thì sao có thể tránh được đám đông? Hơn nữa trong trường đại học chẳng phân biệt sớm muộn, lúc nào cũng có người, cậu có thể trốn thoát sao? Đương nhiên cậu có thể nói mình có xe, đến bãi đỗ xe, đưa người lên, lái ra ngoài là xong. Nhưng tôi đã từng đến đại học Khôn Hoa, bên cạnh bãi đỗ xe là sân bóng, hôm đó còn có một trận thi đấu trên sân, rất nhiều tới qua lại. Cậu đâu phải bắt một con cún con, đâu thể giấu trong hộp, lấy quần áo che lại là có thể bùng bít tất cả. Cô bé là một con người, sẽ già già la hét, cậu hoàn toàn không thể tránh được tầm mắt của mọi người. Rõ ràng cậu có thể chờ khi cô bé chỉ có một thân một mình, chẳng hạn như về nhà cuối tuần, hoặc lúc đi dạy thêm, tìm một chỗ vắng vẻ nào đó rồi ra tay. Thế nhưng cậu lại chọn chốn sân trường đông đúc, có nhiều người chứng kiến xung quanh, nếu xảy ra chuyện gì thì ai cũng biết do cậu gây ra.”

Gã sờ mũi, bày ra vẻ đã bị vạch trần.

Hiểu Hiểu lại tiếp: “Chẳng qua lúc đó tôi không nghĩ tới chuyện này, mãi đến khi cậu mang thầy hiệu trưởng kia tới, tôi mới thật sự chắc chắn. Vốn chẳng qua chỉ là một chuyện trộm gà trộm chó nhỏ nhặt, bị người phát hiện, dàn xếp ổn thỏa là xong, đáng lẽ phải nên nghĩ cách để giấu diếm. Cho dù là một gã công tử ngu dốt cỡ nào, cũng sẽ đặt danh dự lên hàng đầu, lén lút đưa chút tiền cho hiệu trưởng, nói ông ta xử lý hết những kẻ tố cáo, đề luôn chuyện này xuống. Cứ nhìn đức hạnh của vị hiệu trưởng tham ô ăn của đứt lốt kia, nhất định là vui vẻ nhận lấy. Từ lúc tố cáo đến khi điều tra, có thể chỉ trong thời gian ngắn hoặc kéo dài đến vô hạn. Cậu cũng không cần phải ra mặt nhưng vẫn có thể khiến mọi chuyện biến mất không còn dấu vết gì nữa. Vậy mà, cậu lại đưa hiệu trưởng tới, nghênh ngang xuất hiện cùng một bày giám thị, dù có thể giải thích rằng đây chẳng qua chỉ là hành động ‘vừa đánh trống vừa la làng’, nhưng tại sao lại giấu đầu lòi đuôi như thế? Quả thật khiến người ta cảm thấy rất khó hiểu. Tiếp đó cách thể hiện của cha mẹ cậu. Cảnh sát và mọi người khi ấy đều có mặt, thế nhưng từ đầu đến cuối họ lại không hề xuất hiện, thậm chí còn không hề thanh minh câu nào, cứ như cậu hoàn toàn chẳng có quan hệ gì với họ. Cậu là con của họ, cho dù không phải con ruột đi chăng nữa thì cũng được xem là thể diện của gia đình, ít nhất cũng phải gửi một luật sư tới chứ. Vậy mà bọn họ lại không làm gì cả. Điều này khiến tôi hiểu rằng, bọn họ không coi trọng cậu. Dưới tình huống như thế, đáng ra cậu phải biết sợ, thế nhưng vẫn kêu khóc la hét âm ỉ, thậm chí... còn muốn đánh lên cảnh sát.”

Gã ngồi bên cạnh, nuốt nước bọt, trong đầu bỗng có một suy nghĩ – có phải cô đã từng điều tra gã không?

Hiểu Hiểu liếc mắt là hiểu, “Tôi không cần phải điều tra cậu đâu, chỉ cần nhìn qua biểu hiện của cậu là đủ để tôi biết được rất nhiều việc rồi.”

“Tôi muốn đánh lên cảnh sát thì sao?”

Cô cười: “Cậu quấy rối phụ nữ thế nào đi chẳng nữa, nhưng dưới tình huống không gây ra bất kì tổn thương nào, cùng lắm là tổn thương dân sự mà thôi. Nhưng nếu đánh lên cảnh sát thì sẽ trở thành một vụ án hình sự. Không chỉ bồi thường mà còn phải bồi thường rất nhiều tiền; hoặc ngồi tù, có thể sẽ ngồi tù rất nhiều năm. Cái gì nặng nhẹ, dưới tình huống đó, hẳn cậu biết rõ. Thế nhưng cậu lại có ý đồ như vậy, có thể thấy rằng, cậu rất muốn nhận được sự chú ý của cha mẹ mình, cho dù gây chuyện đến mức ngồi tù, cậu cũng cam tâm chỉ cần họ có thể nhìn mình nhiều hơn một chút mà thôi.”

Gã im bật, lặng lẽ nhìn sao băng xẹt qua trên bầu trời.

“Nếu với ý đồ như thế thì có thể hiểu tại sao cậu lại làm một chuyện ngu xuẩn như ép buộc nữ sinh trước con mắt của bao nhiêu người, lại còn muốn gây chuyện thật lớn ra.”

“Dù chị có biết được những điều này thì cũng không thể chứng minh rằng tôi có anh trai?”

Cô lắc đầu, “Sợi dây chuyền kia là loại của nam, cậu luôn mang nó theo, thi thoảng còn vuốt ve. Không cần nói cũng biết chuyện này có ý nghĩa thế nào. Ngoại trừ không phải người yêu tặng, cũng không phải là di vật mà cha mẹ để lại thì chỉ còn một giả thiết, đó là của người thân. Dựa theo phong cách của sợi dây chuyền thì người này rất trẻ, không cách tuổi của cậu bao nhiêu, chỉ có thể chính là anh trai ruột. Không loại trừ là anh họ, nhưng nếu cậu là con một thì sao cha mẹ cậu lại có thể không quan tâm, khi cậu gây ra lỗi lầm như vậy cũng chẳng thêm cứu? Nếu bảo cha mẹ cậu dạy dỗ quá nghiêm khắc thì đã mưa dầm thấm lâu từ lúc nhỏ, sao lại cậu lại có thể lớn gan làm bậy như vậy được? Thế thì chỉ có một khả năng, cậu còn có một người anh trai rất xuất sắc, xuất sắc đến mức cho dù cậu ra đời, cũng không nhận được sự quan tâm của cha mẹ chút nào, nhưng anh ấy luôn đối xử tốt với cậu, cậu cũng rất ngưỡng mộ anh trai mình, luôn muốn trở thành một người như anh ấy. Thế nhưng dù cậu có cố gắng như thế nào đi nữa, cha mẹ cậu vẫn luôn cho rằng anh ấy mới là người con trai mang lại niềm kiêu hãnh nhất cho bọn họ. Cậu luôn đeo sợi dây chuyền này, vậy cũng có nghĩa anh ta đã chết, đây là di vật của anh ấy. Vì nếu anh ta còn sống, lại luôn đối xử rất tốt với cậu thì chắc chắn ngày hôm đó sẽ ra mặt để bảo vệ cậu. Thế nên cậu luôn xem nó như anh trai mình, luôn mang theo nó bên cạnh. Cậu cũng từng muốn được giống như anh trai, trở thành niềm kiêu hãnh của cha mẹ vô số lần. Nhưng rồi cậu phát hiện, dù đã cố gắng bao nhiêu chăng nữa thì cũng không đủ, kết quả vẫn như vậy, cậu vẫn không thể sánh bằng một người đã chết, cha mẹ cậu vẫn không thèm liếc mắt nhìn cậu lấy một lần. Vì thế, cậu đã chọn phương pháp tệt hại tiêu cực nhất, học cái xấu, phá được bao nhiêu thì phá bấy nhiêu, cố gắng để bọn họ dời sự chú ý lên mình.”

Nghe đến đó, gã sững sờ, kéo sợi dây đường từ trong cổ áo ra, cúi đầu nhìn nó một lúc, nhếch môi cười, “Không ngờ chỉ cần một sợi dây chuyền thôi mà chị lại có thể biết được nhiều chuyện đến vậy?”

“Sự tồn tại của bất kỳ chuyện gì cũng đều có tính tất yếu của nó.”

“Cô nói đúng, người anh trai vắng sổ của tôi rất xuất sắc. Xuất sắc đến mức tôi luôn cho rằng anh ấy là người hoàn mỹ nhất trên thế giới này.”

“Cho dù có xuất sắc đến mấy thì anh ấy cũng đã qua đời rồi. Có thể để người mất trong lòng, nhưng nhất định đừng để anh ta trở thành cái khóa trong trái tim cậu.”

Gã cẩn thận cất sợi dây chuyền vào trong, nhìn cô, ánh mắt trong sáng, “Mấy ngày gần đây tôi luôn suy nghĩ, có phải cô là người mà anh trai đang dưới âm phủ của tôi sắp xếp tới không?”

“Đừng ngu ngốc như vậy, tôi không có thời gian nghe những lời ma quỷ như thế.” Cô là người vô thần, không tin cả thần lẫn quỷ.

Gã cười nhạt, sóng mắt lẩn tránh lấp lánh, bỗng hai má lại ửng đỏ khó hiểu, “VẬY... sau khi chuyện này chấm dứt, tôi có thể theo đuổi chị không?”

“Tôi từ chối!”

Gã chán nản ngả người xuống ghế, buồn bã nói: “Tôi cũng biết...”

“Cậu đừng bỏ thời gian suy nghĩ vào những chuyện như quan hệ nam nữ này được không? Tôi nói rồi, tôi muốn cậu làm một việc, việc này có nguy hiểm nhất định.”

Gã khoát tay, “Lúc chị tới tìm tôi không phải đã nói rất rõ rồi sao. Chị còn nói vì muốn cho tôi một bài học nữa mà.”

Cô cười nói, “Đúng vậy. Nếu cậu cứ tiếp tục coi trời bằng vung thế này, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện thôi.”

Đi bên bờ sông, có thể không ướt giày, nhưng tổn thương người khác thì cuối cùng cũng sẽ tự làm bản thân mình bị tổn thương mà thôi.

Gã nhếch miệng, tỏ ra không hiểu, “Tại sao cô lại dùng trăm phương ngàn kế để dẫn dụ cô ấy ra ngoài như vậy?”

“Chuyện này cậu không cần biết, chỉ cần nhớ kĩ...”

Gã ngắt lời, “Biết rồi, chị đã nhắc nhở tôi nhiều lần lắm rồi, gần đây tôi luôn hành động một mình, cũng thường xuyên đến những chỗ mà chị đã sắp xếp.”

Hiếu Hiếu không nói thêm gì nữa, không chờ cung tiễn văn chiếu xong, hai người một trước một sau rời khỏi, như thể cuộc đối thoại kia chưa từng xảy ra.

Lúc ra ngoài thì mọi vật đã sẫm tối, bầu trời hoàn toàn không có một ánh sao, thậm chí cũng chẳng có trăng, tất cả đều lại mang tới một nỗi bi thương, cô tịch và lạnh lẽo.

Vài ngày sau, Thượng Hải trút một cơn mưa tầm tã. Mưa rất to, phút chốc đã biến cả đất trời thành một mảnh trắng xóa. Rất ít người đi đường, họ mặc áo mưa, mang dù, đi lại gấp gáp. Ấy nhưng dù có mang ô thì bọn họ vẫn như người say rượu, bị gió lớn quật ngã trái ngã phải, va đông đụng tây lung tung cả.

Trần Bách Thụ cởi áo che trên đầu, chạy như bay dưới mưa, những vũng nước dưới chân bị đạp bắn tung tóe, thoáng cái đã làm quần gã ướt nhẹp. Đột nhiên, gã rẽ qua một góc cua, trốn trong một căn hẻm nhỏ.

Cuối hẻm là một nhà kho, trông đã bỏ hoang từ lâu, bị nước mưa ản mòn, có thể mơ hồ ngửi thấy một mùi gì sắt tanh tươi, khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Gã vào nhà kho, chân tay run lẩy bẩy, phui những giọt nước trên người. Có một cơn gió thổi tới khiến nước mưa thấm vào người càng thêm lạnh lẽo. Gã không nhận được mà rung mình, vội vàng đóng cửa nhà kho lại.

Trong kho hàng, ánh sáng mờ mờ, xung quanh là những thùng hàng và rác rưởi. Vì trời mưa nên càng khiến mùi ảm mốc bên trong càng nồng hơn, gã lấy tay bịt mũi, “Thối chết đi được!”

Gã cầm ngọn đèn pin, để dưới đất, lững thững đi lung tung, vô tình đến góc nọ, chuyển cái rương lớn qua một bên, bất ngờ lộ ra một tấm bạt che tàng hầm bên dưới. Gã cười càn rỡ, như một con ác quỷ.

Bỗng nhiên chuông điện thoại reo lên, gã chặc lưỡi, lấy đi động từ trong túi ra ngoài.

“Chuyện gì, tao đang bận lắm, đừng có làm phiền.”

Chẳng biết đối phương nói gì mà gã lại bật cười.

“Coi chừng cho tao, đừng để cho con bé đó trốn mất. Đến khi đó thì tìm một chỗ mà ra tay. Sợ cái gì? Nhà tao có tiền, chuyện gì cũng giải quyết được hết, muốn chơi thế nào thì cứ chơi. Nó cứ tự cho mình là tiên nữ, để tao cho nó biết, nó chỉ là một thứ phế phẩm mà thôi. Yên tâm, tiền của tui mày tao không thiếu một xu, chờ khi nào tao chơi chán rồi...”

Gã cười khằng khặc, trông rất tự tin, bộ dạng coi trời bằng vung đó khiến người ta phải cảm hận.

“Chờ tao chơi chán rồi...”

Một tiếng rầm vang lên, đèn pin bị rơi xuống đất, bóng đèn bể nát trên sàn, khiến trong nhà kho tối om, đưa tay lên mà không nhìn thấy cả năm ngón.

“Chuyện gì vậy!?” Gã gọi lớn, di động rớt xuống đất. Nhờ màn hình điện thoại chiếu sáng bóng tối gần đó, gã có thể nhìn thấy rõ ràng một bàn chân mang đôi giày vải màu xám đen.

Gã cả kinh, muốn ngẩng đầu nhìn thì lại có một con dao đâm tới.

Gã hoảng sợ, vội vàng lùi về sau liên tục, “Ai? Ai ở đó?”

Lùi mấy bước đến khi thì đã cách xa màn hình di động rồi, chẳng còn có thể nhìn thấy gì nữa, gã vội vàng lấy bật lửa ra.

Lửa vừa bật lên thì đập vào mắt là lưỡi dao phản chiếu qua ánh lửa.

Gã vội vàng hoảng sợ di chuyển tránh đi, khiến ngọn lửa trên hột quẹt tắt mất, trước mắt lại trở nên tối sầm.

“Rốt cuộc là ai!?”

Không ai đáp, nhưng gã có thể nghe thấy tiếng thở hổn hển.

“Đừng giả thần giả quỷ nữa, ra đi!”

Mưa gió ngoài cửa sổ vẫn rền rĩ, át cả tiếng kêu gào của gã, nghe rất mơ hồ.

Gã cố gắng bật lửa, thì đột nhiên tay bị đâm trúng, một cơn đau kèm mùi máu tanh tràn ngập chóp mũi.

“Có gì từ từ nói.” Gã hoảng sợ kêu lên, lại tiếp tục lùi về sau.

Đối phương từ từ bước tới, không hề có ý định bỏ qua cho gã. Gã đụng người vào tường phía sau thì biết đã không còn đường lui nữa. Trên đỉnh đầu là một khung cửa sổ đồ nát, không có thủy tinh, mưa bụi theo gió rơi xuống người gã.

Trong bóng tối, chỉ có thể nghe thấy tiếng kim loại rít ‘soàn soạt’ trong không khí, lạnh lẽo đến quỷ dị. Gã chạy trốn khắp bốn phía, định tới gần chỗ di động. Thế nhưng lúc này ánh sáng trên màn hình đã biến mất, gã chỉ có thể luống cuống sờ soạng trên mặt đất, kết quả chẳng tìm thấy gì, lại sờ trúng một

đôi giày.

Gã sợ đến mức vội vàng rút tay về, đặt mông dưới đất, dùng sức lùi lung tung ra sau.

Người nọ lại đâm một dao tới, xé rách vạt áo của gã. Lại một tiếng rít vang lên, khiến người ta cảm thấy con ớn lạnh xông thẳng tới óc.

“Cứu với!” Gã kêu lớn.

Một tiếng kêu lên, như ám hiệu. Tức thì ngoài cửa truyền tới vô số tiếng bước chân, mười mấy chiếc đèn pin chiếu ra luồng sáng chói mắt, rọi vào hai người trong bóng tối, khiến bọn họ bị chói không thể mở mắt ra được.

“Mở đèn!” Cảnh Táp ra lệnh với đội viên ở sau.

Trong nháy mắt, đèn đuốc chói lọi, chiếu cả căn nhà kho sáng rực, vẫn bản thủ sập xệ như trước, có vài con chuột hoảng sợ chạy mất.

Mưa vẫn còn rơi, tiếng mưa lộp bộp không dứt, thế nhưng trong nhà kho lại im ắng vắng vẻ.

Trần Bách Thụ thấy có người tới, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn nhiều. Vừa nhìn thấy Hiểu Hiểu ở trước liền bò sang.

“Cái này nào giống như chị đã nói, đây rõ ràng muốn đặt tôi vào chỗ chết mà!”

Hiểu Hiểu hừ lạnh, “Bây giờ đã biết sợ rồi sao?”

Gã gật đầu thật mạnh, “Tôi biết sai rồi, không dám bắt nạt kẻ khác nữa đâu. Thật đó, tôi dùng tính mạng mà thề.”

“Đứng dậy đi, đàn ông con trai mà nằm bò trên mặt đất thế làm gì?”

“Vâng!” Gã run lập cập bò dậy, lập tức có cảnh sát đi tới, đắp một cái chăn lên người gã, đưa sang một bên.

Hiểu Hiểu từ từ bước tới người vẫn còn đưa lưng về phía mình. Hình như người kia vẫn cứng đờ như vậy, chưa hề động dậy.

Vì đang đưa lưng về phía này nên không nhìn rõ tướng mạo người kia lắm, chỉ có thể thấy đó là một dáng người nhỏ nhắn xinh xẻo, từ đầu tới chân đều là một màu đen, chiếc áo khoác vẫn còn rỉ nước, nhỏ từng giọt xuống đất.

“Ở đây không có truyền thông, cũng không có người đi đường, chỉ có cảnh sát, bốn phía quanh đây đều có người canh gác cả, bà không cần phải lo sẽ có người chụp được khuôn mặt, bóng lưng hoặc bất cứ thứ gì khiến người ta nhận ra thân phận của mình rồi tung lên mạng đâu!”

Trong thời đại internet phát triển, tiện tay chụp ảnh đã thành một thói quen bình thường, điều cô muốn tránh chính là việc này.

Cảnh Táp ở đằng sau lo lắng, “Hiểu Hiểu?” Trong tay người nọ vẫn còn cầm con dao, có thể ra tay bất cứ lúc nào.

“Không cần lo lắng, bà ấy không làm tổn bị thương đâu, vì bà ấy biết tổn là ai mà. Bà ấy chỉ đang cần thời gian để tiêu hóa những chuyện vừa xảy ra thôi.” Cô lại tiến gần thêm mấy bước, chẳng hề sợ hãi, “Đúng không? Thím ba, hay nên gọi đi là Trần Di!”

Người nọ run lên, dù không xoay người nhưng bàn tay cầm dao run lẩy bẩy đã tố cáo tất cả.

“Tôi biết bà không thích người ta gọi mình là Tam Nguyên, vì đó là thứ đại diện cho những năm tháng bà căm hận nhất. Dù tên này do bà tự chọn, không, nói chính xác là bà bị ép phải chọn lấy.”

Cuối cùng con dao trong tay của người nọ cũng buông xuống, một tiếng loảng xoảng vang lên, vọng khắp nhà kho.

“Là cô đã lên kế hoạch...”

Giọng nói như có đầy cát trong cổ họng lặng lẽ vang lên, hơi khàn, hơi nghèn nghẹn, tàn tạ khiến người ta không thể nghe ra được là giọng nam hay nữ, như đã dốc hết sức mới có thể bật ra khỏi cổ họng.

Hiểu Hiểu rất ngạc nhiên, “Giọng nói của bà...”

“Haha... giọng nói? Cô nghĩ nhốt một người trong căn phòng dưới đất, phải làm thế nào mới có thể không bị kẻ khác phát hiện?” Bà chậm chậm quay đầu, hướng khuôn mặt về phía mọi người.

Dưới ngọn đèn dầu, đó là một gương mặt đã bị năm tháng hành hạ, trải qua bao sương gió. Vừa héo rũ vừa thô ráp, gầy gò tiêu tụy, khắc đầy nếp nhăn mà bao tháng năm đã lưu dấu. Nhưng tóc được chải rất cẩn thận, không hề có một cọng rối, như có thể thấy từng sợi tóc bạc lẫn trong mái tóc đen. Trong hốc mắt hõm sâu là đôi con ngươi màu đen, lẳng lẳng kể về bao năm tháng tang thương.

Đã không còn xinh đẹp, không còn yêu kiều nữa rồi, như chỉ còn lưu lại một túi da đã tàn tạ mà thôi.

“Chỉ có phá hỏng cổ họng thì dù nói chuyện được cũng không thể kêu to, đó chẳng phải là biện pháp tốt nhất hay sao?”

Bà lặng lẽ nói một cách bình tĩnh đến dị thường, thế nhưng mọi người đều biết bà đang muốn nhắc đến chuyện gì.

“Muốn bắt tôi à?” Bà cười, “Đến đây.”

Bà vươn tay, ngón tay gầy guộc như càng cua, có mấy ngón như bị chặt đứt rồi nối lại với nhau, cong queo không thể duỗi thẳng. Mà khiến người ta không dám tin nhất là, chẳng ngón tay nào của bà còn nguyên cả, đầy sẹo và vết thương.

Hiếu Hiếu hít một ngụm, hai đầu lông mày nhú chặt.

Cảnh Táp đi tới, lấy còng tay lạnh như băng, “Trần Di, bà đã bị bắt...”

“Đề tở!” Hiếu Hiếu đưa tay qua, ngăn động tác của Cảnh Táp, “Bà ấy không muốn bị cảnh sát còng tay đâu. Tớ không phải cảnh sát, tớ là bạn của con gái bà ấy.”

Hiếu Hiếu nhận lấy còng tay, nhưng sau khi nhìn đôi bàn tay của bà, lại thoáng chần chừ.

Bà cười nói, “Cô cảm thấy ghê tởm à?”

Cô lắc đầu, “Sao vậy được, đây là... một đôi tay liều mạng để chạy trốn khỏi chốn địa ngục, cũng là đôi tay luôn muốn bảo vệ những người thân yêu đầu, và còn là một đôi tay có thể làm ra rất nhiều món ăn ngon.”

Bà lại run lên, “Cô rất thông minh, cái gì cũng biết. Haha, tôi từng dùng đôi tay này để liều mạng đào đất, dù có gãy xương, dù bị sứt móng vẫn liều mạng mà đào. Cho dù máu chảy đầm đìa, cho dù đau như kim châm muối sát, tôi vẫn không bỏ cuộc. Vì tôi biết, đó là cơ hội duy nhất, là lối ra duy nhất.”

“Bà cũng rất thông minh, ít nhất đã không để bọn chúng phát hiện ra được.”

“Giả ngây giả dại, cố gắng nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cho dù có bị bọn chúng có hành hạ như thế nào, bị làm gì đi chăng nữa, chỉ cần thuận theo ý chúng, bọn chúng sẽ không còn cảnh giác nữa.”

Giọng nói của bà bình tĩnh đến lạ, như thể đang kể về chuyện của người khác chứ không phải mình, nhưng tất cả mọi người đều biết, bà đang nói cuộc sống như súc vật của mình.

Đột nhiên bà nhìn Trần Bách Thụ, trong mắt chứa đầy sát khí và phẫn nộ.

Trần Bách Thụ bị bà trừng, vội vàng buông tầm mắt, không dám nói một câu nào.

“Thật ra gã cũng chẳng tốt lành gì, nhưng tội không đáng chết, chỉ đi lầm đường mà thôi. Có điều tôi đã cho gã một bài học, còn là một bài học nhớ đời nữa.”

Trần Bách Thụ vội vàng gật đầu, “Thật mà, tôi đã thật sự biết sai rồi!”

“Vì sao cô lại muốn dùng biện pháp này để bắt tôi?”

“Vì tôi biết, di không muốn Tần Viện biết, một người luôn trốn trong phòng bếp, lặng lẽ không nói gì lại có thể làm vậy, di Tần xem bà là người thân, là thím ba, và bà suýt nữa đã khiến di bị hiểu lầm thành hung thủ giết người. Bà cũng không muốn để chồng bà biết, người vợ xinh đẹp hiền lành ngày xưa từng bị người khác dìm vò không ngừng, cuối cùng đã trả thù hành hạ đến chết ba kẻ ác ma kia. Càng không muốn để con gái mình biết, vì cô bé mà hai tay bà dính đầy máu tươi, thậm chí còn không có tư cách để ôm cô bé nữa. Nhưng tôi cũng biết, bà giết ba gã kia, vì chúng đã dùng con gái để uy hiếp bà, đe dọa chuyển đi Vienna của con bé. Tôi còn biết bà giết ba gã kia, chính vì bọn chúng từng muốn giết bà trước.”

Cảnh Táp sững sốt, vội vàng kêu lên, “Hiếu Hiếu, có phải cậu đã quên gì không?”

Hiếu Hiếu nhú mày, đúng là quên thật rồi, cô khoát tay: “Tớ sẽ nói cho cậu sau, nhưng không phải bây giờ.”

Nước mắt lặng lẽ chảy xuống khuôn mặt già nua của Trần Di, bà lắc lắc đầu, đột nhiên nhiên lại gật gật, nắm tay Hiếu Hiếu cầu xin, “Đồng ý với tôi, vĩnh viễn đừng để bọn họ biết. Tôi chỉ có một yêu cầu này thôi. Các người muốn biết cái gì tôi cũng sẽ nói hết, người là do tôi giết. Tôi không hối hận, từ hình cũng được, bất kì hình phạt nào cũng không thành vấn đề, nhưng xin đừng để bọn họ biết, xin đừng... tôi không muốn...”

“Tôi đồng ý với bà, đây là lời hứa của tôi. Bọn họ sẽ vĩnh viễn không biết, chỉ biết rằng do thím ba có được tung tích của con gái nên thím đã đi tìm con gái.”

Bà nắm chặt tay Hiếu Hiếu, không chịu buông, nước mắt rơi là chảy, “Cảm ơn, tôi cảm ơn cô!”

Mắt của Cảnh Táp đỏ hoe, cuối cùng cô cũng hiểu rõ, tại sao Hiếu Hiếu lại vất vả tốn công như vậy để bắt người.

Cô muốn để Trần Di giữ được chút tôn nghiêm cuối cùng, bà hi vọng trong lòng những người bà yêu quý, bà vẫn là một con người bình thường. Đối với Tần Viện, bà là người bạn tốt nhất. Với người chồng ngày xưa, bà là người vợ vắn số, hiền lành xinh đẹp. Đối với con gái, bà vẫn là người mẹ dịu dàng nhất, có thể ôm em, luôn thương yêu em, và mãi mãi luôn sống trong trí nhớ thời thơ ấu của em.”

Trương Hựu Thành đi tới, thì thầm với Cảnh Táp: “Xe cảnh sát tới rồi!”

Hiếu Hiếu cũng nghe thấy khẽ gật đầu, “Chúng ta đi thôi!”

Trần Di không có bất kì phản kháng nào, sao khi tra tay vào còng, bà tập tễnh bước ra ngoài.

Lúc này, mưa đã tạnh, bầu trời đêm không một chút gợn mây, từng đốm sao lấp lánh, lướt qua mắt bà, trông như viên ngọc quý, lấp lánh, mang theo ánh sáng nhu hòa, từ từ núp sau vầng mây đen. Có một ngôi sao băng lướt qua trên bầu trời, mang theo ánh sáng khiến người ta phải chăm chú nhìn theo.

“Đẹp quá!”

Hiếu Hiếu đáp, “Vâng, đúng là rất đẹp.”

“Sau này tôi sẽ không còn được nhìn thấy nữa, đúng không?” Giết ba người, lại là cách thức tàn nhẫn như vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, sẽ bị tử hình.

Hiếu Hiếu lại nói: “Chờ khi bà chuộc tội xong, chắc chắn sẽ còn cơ hội mà.”

Bà hơi sững sốt, hơi không hiểu, nhưng cũng không hỏi gì thêm, theo Cảnh Táp bước lên xe cảnh sát.

Đêm hôm đó, Khang Hi ở Bắc Kinh nhận được một bưu kiện từ Hiếu Hiếu, thậm chí anh còn chưa nhìn đến nội dung, đã hưng phấn đến mức suýt nữa té từ trên ghế xuống.

Cảnh Bất Mị tức cười đỡ anh dậy, “Có cái bưu kiện thôi mà, cậu kích động làm gì chứ?”

“Cậu thì biết cái gì, từ trước tới nay cô ấy chưa bao giờ chủ động như vậy. Cậu xem nè, còn có cả thư kèm theo nữa đây này.”

“Hả? Chẳng lẽ lại là thư tình? Cuối cùng Hoàng Hậu nương nương cũng đã nghĩ thông rồi sao?”

“Cậu tránh ra cho tôi.” Khang Hi đẩy Cảnh Bất Mị qua một bên, đọc bức thư, chăm chú đến mức phải coi đi coi lại đến từng dấu chấm câu.

Đập vào mắt đầu tiên là hàng chữ:

Khang Hi, cho tôi mượn tài khoản weibo một chút, giúp tôi đăng bài văn trong thư đính kèm lên đó.

Cảnh Bất Mị ở sau nhìn lên, “Cần tài khoản của cậu làm gì?”

“Cậu đừng hỏi.” Khang Hi mở bức thư kèm theo.

Đó là một bài văn dài đến hai vạn chữ, kể về câu chuyện đáng thương xưa kia một cách có trình có tự, tuy dùng tên giả nhưng mỗi một chữ, một dấu chấm đều khiến người ta không nhịn được mà rơi lệ, lòng xót xa. Không biết người viết là ai, nhưng dù cho địa điểm hay nhân vật tất cả đều là sự thật hay hư cấu, thì câu chuyện kia vẫn tồn tại sống động như thật, khiến người ta tỉnh ngộ, làm người khác phải tiếc hận xót thương. Lũ cầm thú trong câu chuyện khiến người ta hận thù đến mức muốn lóc thịt uống máu.

Cảnh Bất Mị đọc xong, nước mắt lưng tròng, “Chuyện này.... Thảm quá, tại sao lại có chuyện như thế cơ chứ?”

Cảnh Bất Mị kêu lớn, “Cậu đăng thật à, cậu có biết là sẽ có biết bao nhiêu người đọc không?”

Tài khoản anh dùng là đại V, dù chỉ đăng một emo, không nói gì, chỉ thế thôi cũng đã có hơn trăm ngàn lượt chia sẻ.

Người nổi tiếng là vậy, rất nhiều fan hâm mộ, dù có đánh rắm cũng được chia sẻ.

Anh cười nói, tròng mắt lấp lánh, “Cậu không hiểu à, đây là điều Hiếu Hiếu muốn.”

Cảnh Bất Mị im bật, ừ thì nếu Hoàng Hậu nương nương muốn thì có là trăng trên trời anh cũng sẽ hái xuống.

Một khi đăng lên weibo, ngay lập tức thu hút mấy trăm nghìn lượt chia sẻ, hơn nữa còn ở ngay trang đầu của weibo. Cứ như quả cầu tuyết vậy, càng lăn càng lớn, tất cả mọi người đều tự hỏi, đây là thật, hay chỉ là hư cấu.

Nhưng dù là gì đi chăng nữa thì tất cả mọi người đều bảo rằng, nếu phán vụ án này tội tử hình thì đúng là không công bằng.

Anh hùng bàn phím, phe cộng sản, dù là phe phái nào đi chăng nữa cũng có mặt ở trang weibo này góp chung một phần công sức, kháng nghị có, muốn thịt người cũng có, có người còn muốn quyền tiền nữa. Tất cả đều chung một kẻ thù.

Trong cục công an Thượng Hải, Hiếu Hiếu nhìn màn hình thấy số bình luận tăng lên từng giây, khiến cô khẽ nhếch khóe miệng.

Thời đại internet phát triển mạnh, dư luận có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền.

Một lát sau, Cảnh Táp đứng ở cửa nói, “Đã lấy khẩu cung rồi, cậu nhanh qua đây, nói hết một mạch mọi chuyện cho bà đây nghe, không được giấu diếm nữa.”

“Được, tớ đến ngay!” Cô nói rồi đóng laptop.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Phá Án [Chương Kết]

Phòng thẩm vấn của cục công an không lớn, khoảng bảy tám mét vuông, trừ nghi phạm thì bình thường sẽ có hai cảnh sát ở đây lấy khẩu cung của phạm nhân. Trong phòng có camera, máy ghi âm, hoàn toàn cách âm, ba mặt đều là tường, không có cửa sổ, mặt còn lại là một tấm gương hai chiều, tác dụng của nó giúp người bên ngoài có thể nhìn thấy rõ tình hình trong phòng thẩm vấn, theo dõi tội phạm. Lúc tra hỏi có thể để nhân chứng đứng bên ngoài xác nhận, không sợ bị nghi phạm phát hiện, vì nghi phạm bên trong không nhìn thấy được tình huống bên ngoài.

Ghế thẩm vấn được chế tạo đặc biệt, bằng gỗ hoàn toàn, có trọng lượng nhất định, giữa hai tay vịn có một tấm che. Sau khi nghi phạm ngồi vào sẽ bắc tấm gỗ qua, còng tay được gắn trên đó, để hạn chế hành động của nghi phạm.

Trần Di cứ lặng lẽ ngồi như vậy, Trương Hựu Thành lấy khẩu cung thất bại, từ đầu đến cuối bà hoàn toàn không chịu mở miệng.

Chờ Hiếu Hiếu vào rồi, đầu bà đang rũ xuống ngẩng lên, trong mắt có vẻ tức giận.

“Uống nước táo đi.” Hiếu Hiếu đưa li nước sang, “Làm từ táo xanh đỏ.”

Trần Di ngửi thấy hương táo thoang thoang, vô thức nhìn li kia. Trong li có mấy viên đá đang nổi, trông vuông vuông, ở giữa là màu vàng. Bà ngẩng người, sau đó bật cười, “Tôi cứ tưởng sẽ không ai phát hiện ra được.”

Hiếu Hiếu ngồi xuống bên cạnh Trương Hựu Thành, đáp lời: “Tôi đã thử rất nhiều lần mới thành công, làm rất khó, nhưng ý nghĩa của nó lại rất hay.”

Đôi mắt của Trần Di ngời sáng, “Cô cũng biết sao?”

“Khổ tận cam lai, đúng không?”

Mắt bà mà uрон ướt, dùng tay nắm li thật chặt, khẽ thở dài: “Không sai, khổ tận cam lai...”

Lúc này, Cảnh Táp đi vào, thế chỗ để Trương Hựu Thành ra ngoài.

“Cái gì khổ tận cam lai?”

Hiếu Hiếu lấy một viên đá ra, đặt lên lòng bàn tay của mình, “Màu vàng trong viên đá là mật ong, nhưng không thể cho vào ngay từ đầu đầu. Vì nếu như thế, nước và mật ong sẽ tan vào nhau trước, cả viên đá sẽ ngọt đều. Nhưng viên đá này, sau khi đông lại, mới được đục một lỗ nhỏ phía trên, rồi cho mật ong vào, đắp vụn băng lên, chờ nó đông lại lần nữa, thì mật ong sẽ nằm bên trong viên đá.”

Cảnh Táp nhìn viên đá kia, mật ong mang màu hổ phách chính giữa, trông cứ như viên kẹo trái cây có nhân.

“Lúc bỏ vào đồ uống, viên đá sẽ từ từ tan, nhưng mật không tan ngay, chỉ khi đá tan ra càng lúc càng nhỏ thì vị ngọt của mật ong cũng tan đều.”

Cảnh Táp vẫn không hiểu, “Thế thì có quan hệ gì tới khổ tận cam lai?”

Hiếu Hiếu lại tiếp, “Vị chua của táo là đắng (khổ), mật ong trong viên đá là ngọt (cam), khi uống cậu sẽ không được thưởng thức vị ngọt thơm của mật ngay mà phải đợi từ từ khi đá tan ra thì mới có thể nếm được vị ngọt kia. Thời gian chờ đợi đến lúc nếm được vị ngọt ấy, chắc chắn không dễ dàng gì.”

Khổ tận cam lai, ý chỉ rằng những ngày tháng gian nan đã trôi qua, cuối cùng cuộc sống tốt đẹp cũng tới.

Sự chờ đợi và kiên trì đó, nhất định sẽ được báo đáp, chờ đợi càng lâu, lúc nếm được vị ngọt sẽ càng cảm thấy tốt đẹp.

Cảnh Táp không ngờ chỉ một viên đá nho nhỏ thôi mà lại ẩn chứa đạo lý lớn như vậy.

“Có phải cô đã từng gặp mẹ tôi rồi phải không?”

Hiếu Hiếu gật đầu, “Khi tôi biết thím ba của nhà bếp có thể là Trần Di, tôi đã nghĩ thông suốt mọi chuyện, tôi dựa theo viên đá đó, làm một phần, đến viện dưỡng lão.”

“Bà có khỏe không?”

“Tinh thần của bà ấy rất tốt. Khi nhìn thấy viên đá, bà đã vui mừng như một đứa trẻ, luôn miệng gọi tôi là Viên Viên. Sau đó bà kể tôi nghe về ý nghĩa khổ tận cam lai của nó.”

Đây là lời dạy và mong đợi của một người mẹ dành cho con của mình.

Trần Di nghe xong rất vui, trong mắt tràn ngập những hồi ức, “Lúc bé, trong nhà rất nghèo, cha lại mất sớm, không để lại chút tiền gì, hoàn toàn phải dựa vào một mình mẹ tôi để sống qua ngày. Kẹo sữa, kem tuyết, chocolate với tôi mà nói đều là những thứ xa xỉ, cùng lắm chỉ có thể nhìn qua tủ kính mà thôi. Mẹ ông trong nhà có được là do một lần mẹ xuống nông thôn, hỏi xin người nuôi ông mà có. Chỉ được một lọ rất nhỏ mà thôi, bà nghĩ ra cách này, làm đá viên như vậy, cho vào trong nước táo mà tôi thích uống. Bà nói rằng ăn ngọt nhiều sẽ ngán, chỉ bằng cứ thế, chua hết rồi mới nếm được ngọt thì vị ngọt sẽ càng nồng đậm hơn, khiến người khác quý trọng, cũng bảo rằng, dù cuộc sống này có bao nhiêu đắng cay, cuối cùng cũng sẽ trôi qua thôi.”

Bà luôn làm như vậy và tin tưởng rằng sẽ có một ngày khổ tận cam lai.

“Nhưng mà...” Bà nghẹn ngào, “Dù tôi có chờ thế nào, chịu dày vò thế nào, kiên trì đến đâu chẳng nữa, tôi vẫn không thể nếm được vị ngọt ấy.”

Bàn tay cầm bút của Cảnh Táp cứng đờ, trong lòng cảm thấy thật chua chát. Nhưng dù chua xót ra sao thì trách nhiệm của cảnh sát là thế, phải hoàn thành phần ghi chép này.

Cô cố xốc lại tinh thần, hỏi: “Bà về lại Thượng Hải, tại sao lại không đi gặp mẹ mình?”

Trần Di cười khổ: “Cô nghĩ rằng tôi đã không đi sao?”

Cảnh Táp giật mình, nếu có thì tại sao bà Trần lại còn chờ con gái đến khờ dại như vậy?

Như đã biết tất cả, Hiểu Hiểu trả lời thay bà: “Sau khi bà trốn khỏi thị trấn đó, hẳn đã tốn rất nhiều thời gian mới có thể trở lại Thượng Hải.”

Trần Di gật đầu, sau đó nhìn chăm chăm vào tay mình, “Tôi dùng tay để đào bới, nhà ở thị trấn không có móng, cho dù là phòng ở dưới đất nhưng vẫn có nhiều chỗ đất xốp, chỉ cần liên tục móc, liên tục đào thì sẽ làm được gì đó. Tôi chờ khi bọn chúng không có mặt ở đó sẽ liều mạng đào, đào như chó. Lúc tôi chạy đi, vừa hay có một chiếc xe chở heo. Tôi lên lên xe, cũng không biết xe đi đến đâu, chỉ muốn chạy thoát càng xa càng tốt mà thôi.”

Có lẽ bà đã hơi mệt nên ngửa người ra sau tựa lưng vào ghế, “Lúc chín tuổi tôi bị bắt cóc đến làng đó, lại chưa từng đi học, tôi không biết nhìn cột mốc đường, thậm chí có mấy chữ mà tôi đọc mãi cũng không xong. Trên người không có tiền, chứng minh thư cũng không, muốn tìm được việc làm đương nhiên rất khó khăn. Ăn xin là cách duy nhất, vừa ăn xin vừa hỏi đường, phải mất ba năm tôi mới có thể trở lại Thượng Hải. Thành phố đã thay đổi rất nhiều, tôi thậm chí còn không tìm được đường về nhà nữa.”

Một người phụ nữ trải qua sự hành hạ mất nhân tính như thế, trốn về đây đã không dễ dàng gì. Trên người đầy vết thương, trái tim đau đớn, đừng nói tới ăn no mặc ấm, còn sống đã là một kỳ tích rồi. Chắc từng có một thời gian rất dài, bà không dám tiếp xúc với bất kỳ ai. Vì với bà mà nói, con người còn hung ác hơn cả hổ dữ. Xe lửa, ô tô đường dài hay bất kỳ một phương tiện giao thông nào đều là những hi vọng rất xa vời với bà. Không tiền, không chứng minh thư đúng là một nguyên nhân, nhưng có lẽ phần lớn là vì bị nhốt trong thôn núi đó hơn mười năm ròng, có lẽ bà cũng không biết phải mua vé như thế nào.

Chỉ có thể... ăn xin qua ngày.

“Có điều, tôi vẫn nhớ nhà mình ở con phố nào. Sau khi bị bắt cóc, mỗi ngày mỗi đêm tôi đều luôn cố gắng nhớ lại tất cả những chuyện quá khứ, vì tôi sợ mình sẽ quên mất. Buổi tối khi đi ngủ, lúc ăn cơm, lúc làm việc, tôi đều không ngừng lặp đi lặp lại, mặc niệm trong đầu, trở thành một loại thói quen.”

“Cái tên Tam Nguyên cũng từ đó mà ra?”

Bà gật đầu, “Trẻ em bị bán sẽ được đặt tên lại, muốn khiến một người quên đi quá khứ, cách tốt nhất là xóa sạch tên gọi của nó. Nhưng tôi không muốn, tôi tên là Trần Di, tên là Viên Viên, tôi không muốn người khác đặt tên mới cho mình. Tôi rất sợ có ngày mình sẽ như những đứa trẻ bị bắt cóc khác, thậm chí đến tên thật còn không nhớ được thì làm sao trở về nhà? Thế nên cho dù bọn chúng có đặt tên gì đi nữa, tôi cũng đều không đáp, vậy là bị chúng đánh. Nào đấm, nào tát, rồi đá, đến khi tôi đau quá ngất đi, chúng mới thu tay. Bị đánh cho tới khi không thể chịu đựng nổi nữa nữa, tôi đành phải giả ngây giả dại, nói tôi muốn tên là Tam Nguyên, nói tên Tam Nguyên thật dễ nghe. Bọn chúng tưởng rằng Tam Nguyên trong đại tam nguyên, thế là đồng ý tên ấy vì muốn có may mắn. Tam nguyên, Tứ hi, Ngũ phúc (*) ... Ha ha, nực cười lắm đúng không, rõ ràng đã trở thành một con thú nuôi, vậy mà lại đặt một cái tên ăn mừng như thế. Thật ra, Tam Nguyên là ba đồng, vì trong đầu tôi vẫn còn nhớ tới khoảng khắc cuối cùng được ở cùng mẹ mình. Phát âm của Nguyên và Viên lại giống nhau, lúc đó tôi chỉ muốn được gọi bằng cái tên đó. Vậy thì phải tìm một cái tên khác có liên hệ với quá khứ, một cái tên để tôi không thể nào quên mất quá khứ của mình được.”

(*) Tam Nguyên là ba vị trí đứng đầu trong các kì thi Hương, thi Hội, thi Đình; Tứ hi chỉ Phúc lộc thọ hi. Ngũ phúc: Thọ, phú, Khang ninh, hảo đức, thiện chung.

(**) Nguyên với Viên đều là /yuán/, đọc như nhau.

Tam Nguyên là một kí hiệu của kí ức, dùng để nhắc nhở bản thân bà là ai, bà bị bắt thế nào, nhà của bà ở đâu?

Không thể không nói, bà rất thông minh. Một đứa bé 9 tuổi mà có thể nghĩ tới những chuyện này, quả thật không tầm thường.

“Thế nhưng lúc bà trở về được đến nhà, khi đứng trước mặt mẹ mình thì bà ấy đã không còn nhận ra bà nữa rồi.”

Cảnh Táp sững sốt nhìn Hiểu Hiểu,

“A Cảnh, một người phụ nữ mù chữ, một người phụ nữ mang trên mình đầy thương tích, dựa vào ăn xin mà trở về nhà, suốt con đường mang đầy tui nhục xót, xa và vất vả, như thế cũng đủ làm dung mạo của bà thay đổi rất nhiều. Huống chi bà từng ở vùng núi non hơn mười năm, khẩu âm đã biến đổi từ lâu, bà có nói thì mẹ bà ấy nghe cũng sẽ không hiểu.”

Khi bà bị bắt cóc đến thôn núi chỉ mới chín tuổi, cách thành phố nơi mình sinh sống cả trăm ngàn dặm, địa lý khác biệt, đương nhiên tiếng địa phương cũng khác. Bản thân giọng nói ban đầu thế nào không quan trọng, quan trọng là bà đã sống trong một hoàn cảnh sử dụng tiếng nói khác, nếu như không nghe hiểu lời bọn chúng nói, cuộc sống sẽ không dễ chịu gì, thế nên bà muốn hiểu thì trước tiên phải học cách nói như thế nào. Dưới điều kiện tiền quyết như thế, trải qua hơn mười năm, giọng nói của bà đã sớm bị bọn chúng đồng hóa.”

Cũng như việc đưa một đứa bé chín tuổi tới Mỹ, khi mà ở đó không có ai nói tiếng Trung Quốc với nó, sau mười năm, đứa bé đó sẽ nói tiếng Mỹ như người bản địa, cũng đừng hi vọng nó còn có thể nhớ chút gì của tiếng Trung Quốc.

Đây là do môi trường, nó có thể thay đổi hoàn toàn ngôn ngữ giọng nói của một con người, vì vậy nên đừng hi vọng người vùng núi có thể nói tiếng phổ thông, chuyện này tuyệt đối không thể nào xảy ra được.

Cô và Cảnh Táp có thể nói chuyện với bà bình thường được là vì lúc bà về lại Thượng Hải, hoàn cảnh đã thay đổi, khẩu âm cũng thay đổi theo.

“Đúng vậy, bà hoàn toàn nghe không hiểu tôi đang nói những gì, bà cũng không còn nhận ra tôi nữa. Nhưng dù vậy, tôi vẫn rất vui mừng, vì bà vẫn đang chờ tôi, vẫn giữ chôn nho nhỏ đó để đợi tôi trở về.”

“Nhưng bên cạnh đó, bà cũng phát hiện mẹ mình vì chờ con gái mà đã phát điên. Chờ đợi trong đau khổ, phải chịu đựng những áp lực tinh thần mà người bình thường khó có thể chịu được thì mấy ai giữ được mình tỉnh táo. Nhưng nếu có ngày bà ấy nhận ra bà, bà ấy nhất định sẽ hỏi bà có khỏe hay không, nhiều năm qua sống như thế nào. Sợ rằng bà sẽ không có cách nào trả lời được.”

Bà lại gật đầu một lần nữa, từng giọt nước mắt rơi tí tách.

Con gái bị bắt cóc đã khiến bà lão ấy đau lòng day dứt, nếu như để bà ấy biết tất cả những gì mà con gái đã gặp, thì đúng là họa vô đơn chí. Là người con, sao có thể để mẹ mình phải tiếp nhận những chuyện này. Nhất định bà sẽ luôn tự trách mình, con gái thành ra như vậy có quan hệ rất lớn với bà ấy, vì bà ấy đã không cẩn thận để lạc mất con.

Vết thương, tâm hồn đau đớn trên người Trần Di không phải giả, đối với một người mẹ già mà nói, chuyện như thế là đã kích nạng nê nhất. Sợ rằng khi biết được thì bà sẽ sụp đổ ngay tức khắc.

“Thế nên, tôi thà để bà không biết mình, thà để mà ngây ngốc giữ ngôi nhà của chúng tôi, ít nhất cũng để bà được sống trong thế giới tự tạo của mình, vẫn tin rằng dù con gái đã bị bắt cóc nhưng gặp được người trong sạch, sống rất hạnh phúc như trước. Một ngày nào đó sẽ trở về, bình bình an an mà về.”

Bây giờ nghe bốn chữ bình bình an an, tựa như một lời bài hát bi thương.

“Tôi ăn xin ở một chỗ cách bà không xa, chỉ cần nhìn bà từ xa là tốt rồi. Tôi biết làm như thế rất nhu nhược, nhưng tôi thật sự không có dũng khí để đối mặt, thời gian càng dài, tôi càng không có dũng khí nữa!” Bà lau nước mắt, “Sau đó may mắn duyên phận đưa đây, tôi đến tiệm của A Viên. Khi đó chú Tần vẫn còn sống, vì cảnh ngộ của A Viên, thường xuyên thu nhận và giúp đỡ những đứa trẻ trưởng thành sau khi bị bắt cóc đến tìm người thân. Tôi nói dối mình đi tìm con gái bị bắt cóc, muốn tìm một công việc để sống qua ngày. Chú ấy liền giữ tôi lại, nhưng vì không thể chứng minh thân phận, cũng không nói gì được, cũng chỉ biết vài con chữ. Ông lợi dụng quan hệ của mình, để tôi có thể có một thân phận ở Thượng Hải, còn kiên nhẫn dạy chữ cho tôi.”

Những chuyện nhỏ nhặt ngoài rìa kia không cần phải nói tỉ mỉ, có thể nhìn mục đích mở tiệm của ông là có thể biết được tính tình Tần Dương thế nào, là một người rất tốt bụng.

“Tôi vừa chăm chỉ làm việc, vừa học chữ, tranh thủ thời gian để đi thăm bà, sau đó A Viên cũng phát hiện ra bà ấy, thấy bà ấy tội nghiệp nên cũng thường tới thăm.”

“Bà nhất định đã nói cho Tần Viên biết nhiều cách để dỗ bà ấy!”

“Tôi biết bà ấy thích gì. Tôi vẫn còn nhớ...”

“Cũng bởi vì vậy mà bà ấy đã nhìn thấy được bóng dáng của bà trên người Tần Viên, thi thoảng sẽ xem đi ấy là Viên Viên!”

Viên Viên trong lời nói của bà Trần, cũng không phải Viên Viên ở đây.

“Sau đó bà gặp được Tiểu Mẫn trong tiệm này...”

Nghe thấy hai tiếng Tiểu Mẫn, khuôn mặt tiêu tụy của bà có vẻ kích động, cũng mừng rỡ, “Tôi chỉ cần liếc mắt là đã nhận ra con bé. Nó y như lúc nhỏ,

hoàn toàn không hề thay đổi!”

“Vậy vì sao mà không nhận cô bé?”

Đầu tiên bà ngần ra, sau đó yếu ớt rũ đầu xuống.

Hiểu Hiểu thờ dài nói, “Tự ti? Hay là không muốn để con bé biết mình có một người mẹ kinh khủng ư?”

Bà ngẩng đầu lên, lệ rung rung trong mắt đã nói biết bao chua xót và khổ sở không nói nên lời.

Thật ra Hiểu Hiểu có thể hiểu hững hờ của bà. Trong lòng con gái, bà đã qua đời từ sớm, nếu bất ngờ xuất hiện sẽ có thể ảnh hưởng đến tương lai của con gái. Cho dù khả năng ấy chỉ có một phần vạn, bà cũng không thể để nó xảy ra. Con gái là tất cả những gì bà có. Là người mẹ, bà không thể để xảy ra chuyện gì làm tổn thương cô bé.

“Vậy làm sao bà lại gặp bọn ba người Trương Chí Dao?”

Nói đến cái tên này, ánh mắt của bà hung dữ như có thể rỉ máu, “Hắn thật sự là một tên súc sinh, thú ác quỷ. Có hóa thành tro tôi cũng có thể nhận ra hắn. Lần đó...” Bà nắm chặt tay, cũng vì thế mà cả người run lên, “Gã mang một đám người tới tiệm A Viên ăn cơm, tôi rất ít khi rời khỏi nhà bếp, vì tôi sợ phải tiếp xúc với người khác. Thế nhưng hôm đó có một cô gái xin nghỉ bệnh, vì trong tiệm quá bận, tôi giúp mang đồ ăn ra ngoài. Tôi gặp hắn, gặp tên súc sinh đó. Vậy mà hắn lại làm hiệu trưởng cơ đấy, hahaha, người như thế mà cũng có thể làm hiệu trưởng sao?”

Bà kích động đấm lên tấm gỗ bát ngang ghế, khiến khóa phát ra tiếng loảng xoảng, “Tôi sống như con chuột dưới cống ngầm, vậy mà hắn lại sống về vang há hê như thế, chuyện này quá không công bằng!”

“Cho nên, mỗi là hắn tới, bà đều thầm theo dõi hắn...”

Bà nghiêng răng nghiêng lợi trả lời, “Đúng vậy! Nhiều năm trôi qua như thế, tôi không chỉ một lần tưởng tượng cảnh giết hắn thế nào. Tôi hận không thể ăn thịt, uống máu hắn, giẫm nát xương cốt toàn thân của hắn. Mỗi lần cầm dĩa trong tay, tôi hận không thể đâm chết hắn. Nhưng tôi biết nếu mình làm như vậy, tôi bị bắt cũng không sao, nhưng tiệm của A Viên sẽ phải chịu liên lụy. Tôi cứ thế mà nhẫn nhịn, mãi đến một ngày... Tiểu Ảnh tham gia thi piano, con bé rất vui, nói rằng nếu mình được giải nhất sẽ có thể đi huấn luyện ở Vienna! Tôi trốn ở góc phòng nghe vậy, trong lòng cũng thấy vui thay cho nó, thế nhưng...” Đột nhiên đôi mắt đầy giận dữ của bà muốn nứt ra, về thù hận muốn phun trào, Đêm hôm đó Trương Chí Dao đến, hỏi bóng gió về chuyện của Tiểu Ảnh với một thầy giáo đi cùng.”

“Là hiệu trưởng thì không thể nào biết từng học sinh trong trường, nhưng nếu có trận thi đấu nào, chắc chắn hiệu trưởng phải có mặt. Hắn biết sự tồn tại của Tiểu Mẫn qua cuộc thi đó ư!”

“Tiểu Ảnh... trông nó rất giống tôi!”

“Thế nên, bà nghi ngờ Trương Chí Dao đã có ý đồ xấu?”

“Hắn là súc sinh... là súc sinh!” Bà kêu khóc.

Dù không rõ lúc đó Trương Chí Dao có tâm tư gì, nhưng đối với Trần Di, thấy một gã từng hành hạ mình trong quá khứ có hứng thú với con gái mình, chắc chắn đó sẽ là một sự kích thích lớn.

“Thế nhưng, sau đó bà phát hiện, sở dĩ ngày đó Trương Chí nhắc tới Tiểu Mẫn vì cô bé nhìn rất giống bà, hắn nghi ngờ thân phận của cô bé. Hắn là hiệu trưởng Khôn Hoa, muốn tìm lấy hồ sơ của một học trò là việc quá dễ dàng, cũng vì thế mà hắn biết cô bé là con gái của bà. Thế nhưng sự tồn tại của bà luôn là cái gai trong lòng hắn, vì lúc đó bà chỉ chạy trốn, chưa chết. Chuyện đã trôi qua mười mấy năm trời, không rõ sống chết, nhưng nếu không thể chắc chắn bà đã chết thì hắn không yên tâm. Chuyện Tiểu Mẫn là con gái bà đã cho hắn một cơ hội. Hắn tin rằng, nếu như bà con sống thì một ngày nào đó sẽ đi tìm con gái. Vì thế, hắn không thể không để tâm đến Tiểu Mẫn,”

Đây là bệnh có tật giật mình điển hình. Dù hắn có bản lĩnh áp chế tất cả, nhưng cũng luôn lo lắng có sơ xuất.

“Cô nói không sai chút nào. Hắn rất sợ, rất sợ tôi sẽ bất ngờ xuất hiện, phá hoại mọi thứ của hắn, thế nên luôn theo dõi nhất cử nhất động của Tiểu Mẫn.”

“Cũng chính vì vậy mà hắn đã phát hiện ra bà!”

“Tôi đã quá ngu ngốc, chỉ nghĩ muốn nhìn con bé kỹ hơn...”

Cảnh Táp nghe mà ngần ra, cái này hình như khác với phương hướng ban đầu.

“Vậy chắc hẳn hắn đã nghĩ cách để liên lạc với bà.”

Trần Di gật đầu, “Hắn lén gửi giấy qua khung cửa truyền đồ ăn trong bếp cho tôi.”

Hiểu Hiểu lại tiếp, “Tôi có thể đoán được nhìn thấy bà hắn sẽ nói những gì. Đơn giản là sẽ khoe khoang địa vị hiện tại của mình, gia thế của vợ, muốn bà biết để bà không được động vào hắn. Muốn cảnh cáo bà, nếu không hắn sẽ hủy bỏ chuyến đi Vienna công tác của Tiểu Mẫn.”

“Đừng thế!” Bà cắn răng, nghiêng từng câu từng chữ, “Hắn uy hiếp tôi, dùng con gái để uy hiếp tôi!”

Đây cũng là điều mà bà lo lắng, bởi vì bà, con gái có thể vẫn bị Trương Chí Dao kiểm chế.

Cảnh Táp muốn nói, vì sao không báo cảnh sát, thế nhưng lời đến miệng đã phải nuốt vào, với Trần Di mà nói, cảnh sát là người không đáng tin nhất, cộng thêm thân phận vợ của Trương Chí Dao, bà sợ báo cảnh sát sẽ hủy mất một đời của con gái.

Quan lại thường hay bao che lẫn nhau, từ trước tới nay, thấy mãi cũng quen rồi.

Bà không quyền không thế, chỉ dựa vào một cái miệng, trước mặt kẻ có quyền thế thì sẽ bị đánh rớt xuống địa ngục trong nháy mắt mà thôi.

“Nhưng, Trương Chí Dao cũng không vì sdu con gái để uy hiếp mà yên tâm về bà, hắn sợ bà sẽ làm cá chết lưới rách, hoặc liều mạng!”

Đây là gọi là ‘Vua cũng thua thằng liều’!

“Chỉ khi bà chết rồi, hắn mới yên tâm!”

Cảnh Táp hít một hơi lạnh, vì dùng sức mà cây bút đang viết vạch ra một đường.

Trần Di hừ lạnh, “Hắn đáng kiếp, chết một vạn lần cũng không đủ bù tội!”

“Hiểu Hiểu?” Cảnh Táp không nhịn được mà hỏi, “Rốt cuộc thế là ý gì?”

“Vẫn chưa hiểu à? Cậu quên rồi sao, vấn đề khó hiểu đầu tiên nhất của vụ án trước đây là, rốt cuộc người chết làm thế nào để đến hiện trường vụ án. Không thể nào bắt trời mang tới, cũng không có cửa ngầm. Bây giờ đã quá rõ rồi, bọn chúng tự đến.”

Cảnh Táp tròn tròn mắt, đây đúng là điều mà trước đây bọn họ có nghĩ mãi mà cũng không nghĩ ra.

“Bọn chúng muốn giết bà, nhất định sẽ tìm cách tránh tai mắt kẻ khác, đương nhiên sẽ không để những người vô gia cư phát hiện ra, đây cũng chính là nguyên nhân cảnh sát không thể nào tra được bọn chúng đã vào đây thế nào. Trương Chí Dao muốn giết bà, dựa theo cách suy nghĩ của hắn, nhất định sẽ tìm một chỗ dễ giấu thi thể, cũng không bị phát hiện. Và khu bỏ hoang kia là địa điểm thích hợp nhất. Trong tiệm Tần Viện có một mô hình, bà nhìn thấy thì khách như bọn hắn cũng có thể nhìn thấy. Tôi đoán hắn và Lỗ Nhạc Vĩ, Nhâm Ngạn vẫn còn giữ liên lạc bí mật. Dù sao thì trong chuyện của bà, hai người kia cũng biết, nếu muốn giết người thì chắc chắn Trương Chí Dao không thể nào lại hành động một mình. Dù sao cũng muốn bảo đảm không xảy ra sơ hở, nhiều người thì có thể thành công hơn, cho nên chắc chắn hắn sẽ liên lạc với hai người kia.”

Cảnh Táp nói: “Nhưng theo chúng tôi điều tra, trừ cùng đến trường miền núi thì sau khi trở lại Thượng Hải, ba người này đã hoàn toàn cắt đứt liên lạc, vậy thì liên hệ thế nào?”

Trần Di nói: “Bọn chúng rất giao hoạt, sau đó tôi mới phát hiện ra, bọn chúng có cách liên lạc bí mật, ở thư viện trong khu vực Thượng Hải!”

Hiểu Hiểu nhíu mày, “Bọn chúng lợi dụng sách thư viện?”

“Là một quyển tạp chí, có liên quan đến trường miền núi!” Trần Di cười nói, “Còn là sách báo của hai mươi mấy năm trước, vốn dĩ chẳng có ai xem. Hơn nữa, bọn chúng lại cố tình giấu ở góc khó thấy, sẽ không có ai phát hiện. Ba người bọn chúng hẹn nhau mỗi tháng đều chia nhau đến xem, xem thử đối phương có phát hiện tung tích của tôi hay không.”

“Quả nhiên, bọn chúng vẫn đang tìm bà.”

Bà gật đầu, “Tôi cũng tiện thể lợi dụng nó. Chuyện này cũng phải cảm ơn chú Tần, đã dạy tôi biết chữ.”

“Trương Chí Dao là kẻ chủ mưu, Lỗ Nhạc Vĩ và Nhâm Ngạn chỉ biết được thông qua tin tức mà hắn để lại, thế nên bà mới lên sửa đi!”

“Đừng thế!” Bà không hề giấu diếm, khai hoàn toàn, “Nhất định bà sẽ hỏi, tại sao lại muốn sắp xếp để Trương Chí Dao và Lỗ Nhạc Viễn ở cùng một ngày, hiện trường lại gần nhau như vậy đúng không?”

“Đúng vậy, dù đó là hai căn biệt thự khác nhau, có khoảng cách nhất định, nhưng cũng khó mà nói bọn chúng sẽ không hợp tác để tập kích bà, như vậy bà sẽ gặp nguy hiểm.”

Bà nở nụ cười hờ hờ, trong mắt hằn tia máu, “Vi tôi muốn để hai bọn chúng nghe tiếng kêu rên của đối phương mà chết. Thế nên lúc giết bọn chúng, tôi đã mua bộ đàm, tôi muốn bọn chúng mắng chửi đối phương, giẫm đạp đối phương, đồng thời xin tôi tha thứ, như những thứ bọn chúng từng làm với tôi! Các người không hiểu đầu, nỗi đau đớn khi bị hai gã đàn ông cùng xâm phạm. Các người mãi mãi không hiểu được đâu!”

Nỗi hận thấu xương với bọn chúng đã che mờ mất tính nguy hiểm, khi đó, bà chỉ muốn báo thù, dùng cách tàn nhẫn nhất để trả thù bọn chúng.

“Vậy Nhâm Ngạn thì sao?”

Trần Di khinh thường nói, “Hắn là gã hung thủ nhất, tôi chỉ cần đưa cho gã xem video hành hạ hai người bọn chúng là có thể khiến hắn cầu xin sự tha thứ

của tôi rồi!”

“Ngày Trương Chí Dao hẹn bà ra ngoài, bà giả vờ đồng ý, đến khu bỏ hoang kia. Trước đó bà đã chuẩn bị xong mọi thứ, mai phục ở đó. Bà để lại tin, theo thời gian sai khác mà bà tạo ra. Trương Chí Dao không thể ngờ bà lại lợi dụng tâm tư muốn giết bà của hắn. Với một người mang đầy thù hận mà nói, chân chừ là thứ không cần nhất!”

“Gã vừa xuất hiện, tôi liền đánh ngã gã một gậy từ sau lưng, gã thậm chí còn không có cơ hội phản ứng. Tôi trói gã lại, cởi sạch quần áo...” Bà ngửa mặt lên trời cười nói, “Lúc gã tỉnh lại thì tè hết ra quần!”

“Sau đó, bà canh giờ, đến một tòa biệt thự khác, làm theo cách đó để đối phó với Lỗ Nhạc Vĩ!”

Bà không hề xấu hổ vì việc giết người của mình, kiêu ngạo đáp, “Đúng vậy! Đều do tôi làm! Tôi đặt bộ đàm ở bên cạnh bọn chúng, để bọn chúng có thể nghe thấy lời cầu xin và rên rỉ của đối phương... Ha ha ha... Đó là ngày vui vẻ nhất đời này của tôi... Ha ha ha...”

“Nhâm Ngạn cũng vậy sao?”

“Hắn là gã cuồng chụp ảnh, tới một nơi như thế, mừng rỡ hứng thú còn không hết, hoàn toàn không phát hiện ra tôi đang trốn ngay phía sau! Ha ha ha...”

Khu trò chơi bỏ hoang kia là thiên đường chụp ảnh cho những người thích chụp ảnh phé tích. Bà lợi dụng tất cả những gì có thể lợi dụng được, muốn giảm bớt sự chú ý của chúng, ra tay bất ngờ để hoàn thành việc báo thù của bà!”

Lấy khẩu cung đến đây, thật ra đã không cần hỏi thêm nữa, thế nhưng nhìn Trần Di đang cười to ngông cuồng trong phòng thẩm vấn, Hiểu Hiểu chỉ cảm thấy khó chịu. Cảnh Táp càng khó chịu hơn, đã hốt hoảng chạy ra khỏi phòng thẩm vấn từ lâu.

Đột nhiên, Trần Di dè dặt nhìn Hiểu Hiểu, “Cô đã hứa với tôi.”

“Bọn họ không biết sự tồn tại của bà đâu! Tôi bảo đảm!”

Bà lại cười, không cần rờ, không ngông cuồng nữa, chỉ là một nụ cười đầy cảm kích với cô mà thôi.

“Tôi còn một yêu cầu nữa!”

“Bà nói đi!”

“Tôi muốn có một tấm ảnh của con gái!”

Bà không biết mình còn có thể sống được bao lâu, nhưng trong sinh mệnh hữu hạn, bà muốn lặng lẽ được ngắm con gái mình, có chết cũng không hối tiếc.

“Mẫn Thanh Hà thì sao?” Hiểu Hiểu vẫn luôn muốn hỏi, chẳng lẽ bà không nhớ người chồng này sao?

Nụ cười trên khuôn mặt lại trở nên mờ nhạt và hư ảo, lảng lảng nhìn sang một hướng khác, như đang nhớ là điều gì.

Một lúc sau, bà nói: “Không cần đâu, Tiểu Ảnh có nói, ông ấy được người ta giới thiệu cho, có quen biết một người phụ nữ rất tốt, cũng là giáo viên tiểu học như ông ấy...”

“Bà không hối hận sao?”

Trong mắt bà chỉ có một vẻ kiên định mà thôi, “Vĩnh viễn không!”

Hiểu Hiểu ra ngoài, khoảnh khắc vừa đóng cửa, cuối cùng bà cũng rơi nước mắt. Đó là tiếng khóc khi cố dần xuống mà cuối cùng lại không thành, tiếng khóc tê tái lòng người, khi khóc trong căn phòng thẩm vấn tối om, bà vừa khóc vừa cười càn rỡ.

Hiểu Hiểu đứng ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, ngăn cách tiếng khóc đè nén,thống khổ, như đã rất chặt vật để rút ra từng mảnh từ trong sâu tận linh hồn của bà.

Mong rằng qua bao nhiêu hải hùng đau khổ, người hiểu được càng biết quý trọng.

Khi trời vừa hửng sáng, Hiểu Hiểu mang tâm tình nặng nề về nhà, cả đêm không chợp mắt nhưng cô vẫn không hề cảm thấy buồn ngủ, chỉ cảm thấy có một nỗi đau đang đè nén trong trái tim không thể giải thoát. Cô mở cửa, vừa bước một chân vào thì phát trong nhà có gì không đúng.

Có một bữa sáng nóng hổi được chuẩn bị sẵn trên bàn, vừa nhìn đã mới làm xong.

“Về rồi à?”

Cô sùng sốt, nhìn Khang Hi đang từ bếp bước ra.

Khang Hi đặt li sữa đã được hâm nóng lên bàn, tươi cười rạng rỡ nhận balo trong tay cô, tiện thể vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đang rất ngạc nhiên của Hiểu Hiểu, “Tôi không phải nàng Ốc, biết nhảy từ gối ôm ra làm cơm sáng cho em đâu!” (*)

(*) Nàng Ốc – một câu truyện cổ tích có chi tiết như nàng Tấm chui ra từ trong quả thị của Việt nam mình.

“Sao anh lại quay về rồi?” Cô còn cho rằng anh nhảy ra từ trong gối ôm thật.

“Ừ, muốn về thì về thôi!” Anh nói một cách rất thảnh thơi.

Hiểu Hiểu nhú mày, “Phim của anh thì sao?”

Anh xoa tóc mái của cô, “Tối nay tôi sẽ quay lại, được ở một ngày!”

“Anh không mệt à, sao lại chạy tới chạy lui như thế?” Chưa từng thấy ai thích bay giữa không trung như anh bao giờ.

“Sao vậy? Có gối ôm rồi không cần người thật nữa à? Em không ngạc nhiên vậy chứ, người sống sờ sờ không muốn lại thích cái gối ôm?” Nếu cô dám nói phải thì anh lập tức xé cái gối ôm đó ngay.

Cô nắm tay thành nắm đấm đập anh một cái, “Nói bậy gì đó? Tôi chỉ ngạc nhiên vì tại sao anh về thôi? Không phải về chỉ để làm cơm sáng cho tôi chứ. Lý do này vô lý quá!”

Khang Hi nhú mày nhìn cô, “Hiểu Hiểu?”

Cô ngẩng đầu, “Sao?”

“Khổ sở lắm à?”

Cô run lên.

“Khổ sở thì khóc đi! Đừng kiềm nén nữa!”

Trong trái tim cô có một dòng nước ấm chảy ngang, mở to mắt nhìn anh.

Anh thở dài một hơi, “Bài văn hôm đó là do em viết đúng không, khỏi nói tôi cũng hiểu, em đang cảm thấy khổ sở thay cho hung thủ!”

“Anh... sao anh lại biết?”

Sao anh lại biết chứ?

Từng câu từng chữ trong bài văn đó điều như nước mắt của cô, qua nó, anh có thể nhìn thấy sau khi cô viết xong, đã có vẻ mặt thế nào.

Anh giờ tay, không nói một câu, dè dặt cô vào lòng của mình, dán lên lồng ngực của mình.

“Muốn khóc thì khóc đi, tôi sẽ không nói ra ngoài đâu!”

Hơi ấm cứ bao lấy cô như thế, trong khoảnh khắc, anh như cản tránh gió của cô, cô đã có thể đỡ xuống hết bao thương tâm và gánh nặng, từng chữ anh nói, đã khắc sâu tận đáy lòng cô.

Cô vươn tay kéo áo sơ mi anh, thế nhưng anh vẫn đứng yên bất động, dùng tư thế lặng lẽ mà cố chấp để ôm chặt cô.

Lúc anh như sóng to gió lớn, khi lại thẳng thắn bộc trực, lại có lúc mang hơi ấm tới cho cô, cũng có khi khiến cô dờ khóc dờ cười. Càng ngày cô càng không biết đâu mới là anh thật sự.

Nhưng, có anh ở đây... thật tốt.

Cô vùi mặt vào lồng ngực anh, thở than: “Khang Hi, anh thật tốt!”

Khang Hi làm bầm, “Còn chưa tốt đâu, chưa chờ đến ngày em sẵn sàng thị tẩm, tốt cái gì mà tốt... Còn khuya mới...”

“Anh nói gì vậy?” Cô không nghe rõ.

Cô ngẩng đầu lên bị anh đè xuống lại, “Tôi nói, khóc cái gì mà khóc, đừng xì mũi... khóc xong thì em mau ăn sáng đi! Tôi không ở nhà vài bữa mà em thậm chí còn không giặt đồ, không lau nhà, Vệ sinh và Nếp cũng hôi rình. Khóc xong em phải tự kiểm điểm lại cho tôi.”

Vì điều tra vụ án mà quả thật gần đây cô đã xao nhãng rất nhiều chuyện.

Bộ dạng lải nhải của anh, thì ra lại tốt đến thế.

Mãi lâu sau cũng không thấy cô khóc, Khang Hi không nhịn được cúi đầu nhìn xuống.

Thế mà cô lại ngủ!

Anh thở một hơi thật dài, bế Hiểu Hiểu lên giường, ném thẳng cái gối ôm hình người kia qua một bên, sau khi đắp chăn cho cô, lặng lẽ ngắm nhìn.

“Chắc... người phụ nữ duy nhất của tôi, người phụ nữ khiến tim tôi đập mạnh thế này, em muốn để tôi đợi đến bao giờ nữa đây...”

Một tháng sau, vụ án của Trần Di đã đi đến phán quyết cuối cùng. Vì tình huống quá ác liệt nên không tiến hành xét xử công khai.

Lúc Cảnh Táp vào phòng làm việc của đội đặc công, cô đang đợi kết quả phán quyết cuối cùng.

“Tuyên án rồi à?”

Cô gật đầu.

“Thế nào?”

Cảnh Táp cười nói, “Rõ ràng cậu đã lập kế hoạch xong hết cả, còn hỏi tớ sao. Dư luận lần này lớn như thế, cậu tưởng cấp trên là người chết cả à?”

Tuy dư luận nhưng vẫn có cách áp chế. Đối với đất nước chúng ta mà nói, một vụ án quá tàn bạo, không thể để cho quá nhiều biết, vì e sẽ có những phiền toái không cần thiết, chẳng hạn như lòng dân rối loạn, rất dễ có rắc rối. Đây là giải quyết tình hình trong nước, không thể nào thay đổi được.

“Là nữ thẩm phán ư?”

“Đoan Mộc Hiểu Hiểu đúng là Đoan Mộc Hiểu Hiểu! Cái gì cậu cũng đoán được cả! Không sai, là nữ thẩm phán!”

Hiểu Hiểu nhún mày, “Cậu đừng dông dài nữa, nói cho tớ biết đã phán gì đi?”

“Tử hoân!”

Hoân thi hành án tử hình gọi tắt là tử hoân, là một hình phạt đặc biệt của riêng nước ta, là hình thức của thi hành án tử hình.

Người có hành vi phạm tội đáng xử tử hình được tử hoân, tức là khi được phán tử hình được kéo dài thời hạn thêm hai năm. Trong thời gian này, nếu tội phạm không cố tình phạm tội thì sẽ tự động giảm xuống thành tù chung thân, nếu có thể hiện lập công lớn thì lại giảm thành tù có thời hạn.

Hiểu Hiểu ngẩng đầu lên, dùng sức nắm chặt tay, “Yes!”

“Cậu thật sự không để Tiểu Mẫn biết chuyện của mẹ cô bé ư?”

“Tôi đã đồng ý với cậu ấy, ít nhất cũng không phải hiện tại...”

“Sao?”

“Chờ khi bà đã chuộc tội xong, chờ khi bà đã tự nghĩ thông suốt rồi, cũng chờ khi Tiểu Mẫn đã đủ kiên cường là lúc mà mẹ con bà sẽ được đoàn tụ!”

Cảnh Táp nói: “Cậu chắc chắn Trần Di có thể được ra ngoài ư?”

“A Cảnh, đừng coi thường tình thương của người mẹ!”

Hai mươi năm cũng được, ba mươi năm cũng được, cô tin rằng, cuối cùng cũng sẽ có một ngày như thế.

Cô mở cửa sổ, để gió tùy ý phát phơ. Trên bàn có đặt một li nước táo, bên trong là những viên đá có nhân mật ong, đang tan dần...

Một ngày nào đó, cay đắng sẽ tan đi...

Khổ tận cam lai...

‘Nghĩ vẩn hoa rơi’

Lời tác giả: Vụ án này đến đây là chính thức kết thúc! Có thể mọi người cho rằng không để hai mẹ con được gặp nhau rất tàn nhẫn, ít nhất thì chồng của thím ba cũng phải được biết, bà Trần cũng phải được biết chứ. Nhưng trên đời này luôn có những chuyện không hoàn mỹ vậy đấy. Xin hãy tin rằng, trong tương lai, nhất định hai mẹ con sẽ được đoàn tụ! Cảm ơn mọi người.

Chương 58: Phiên Ngoại 2 – Người Vũ Trụ Từ Bé Mà Thành

Nhân vật lên sân khấu phiên ngoại:

Miêu Miêu: mẹ Khang Hi.

Khang Duật: ba Khang Hi.

Khang Tử Ngôn, tên ở nhà Cách Cách: chị Khang Hi.

Tề Dự: Anh rể tương lai của Khang Hi.

Cảnh 01 – Mẹ thiên vị.

Năm nay Khang Hi lên ba, ai gặp cũng thích, vừa đẹp trai lại đáng yêu. Nếu nhà nào có con gái mà nhìn thấy cậu nhóc liền hỏi Miêu Miêu có muốn kết thông gia hay không, Miêu Miêu vui đến mức đi đâu cũng dắt con trai theo.

Tuy là trung niên mới sinh con trai nhưng Miêu Miêu vẫn trắng trẻo xinh đẹp, giống như lời Diễm Diễm, da mặt căng cả rồi, lấy đâu ra nếp nhăn. Cô cũng chăm sóc nhan sắc mình cẩn thận, bốn mươi lăm tuổi mà trông tựa ba mươi lăm, dẫn con ra khỏi nhà, không ai nghĩ ngờ cậu nhóc không phải cô sinh cả.

Hôm nay, Miêu Miêu dẫn Khang Hi đi siêu thị mua sắm, đúng là chuyện củi gạo dầu diêm, tương trà dấm, mua xong cả rồi lúc chuẩn bị về thì Khang Hi thấy một chiếc xe hơi điều khiển từ xa, đứng nhìn một hồi lâu.

Miêu Miêu liếc nhìn giá tiền, 600 tệ, mắc kinh khủng. Cô biết không thể quá chiều con, không thể cứ muốn gì là được đó, hơn nữa đồ chơi cậu nhóc đã mua nhiều lắm rồi, mỗi lần mua về, chơi nhiều lắm cũng chỉ được hai ba ngày liền chán, đúng là rất lãng phí.

“Tiểu Hi, chúng ta về thôi.”

Khang Hi ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh trai đầy vẻ mong chờ.

“Không được!! Mắc lắm!” – Miêu Miêu nhăn mặt nói.

Cậu nhóc chẳng quấy, ngoan ngoãn nắm tay Miêu Miêu. Hai người bước tới, cậu nhóc nhìn thấy quầy bán băng vệ sinh, đảo con ngươi xinh đẹp, giật giật tay Miêu Miêu – “Mẹ ơi, mua cái này đi...”

“Mua gì?” – Miêu Miêu trừng mắt, cho tăng mình nghe nhầm.

Cậu nhóc ngửa mặt nghiêm trang trả lời – “Mua băng vệ sinh! So với xe hơi thì rẻ hơn nè, có vài tệ thôi. Chẳng phải trên TV luôn nói, chỉ cần sử dụng băng vệ sinh, có thể làm mọi thứ, có thể trồng cây chuối, chạy bộ, đạp xe đạp, có thể chèo thuyền, có thể đi cắm trại, còn có thể bơi trong hồ sao, thật là tốt, mẹ mua cái này đi, Tiểu Hi muốn mua cái này.”

Tuy mới ba tuổi, nhưng cậu nhóc hành động rất nhanh nhẹn, buông tay Miêu Miêu, vội vàng bỏ chạy qua kia.

Miêu Miêu hoảng hốt cản lại – “Tiểu Hi, cái này... con không dùng được đâu.”

Đôi mắt Khang Hi vừa to vừa tròn lập tức ngân ngấn nước mắt – “Mẹ không công bằng, mua cho chị mà không cho Tiểu Hi mua, người ta không đòi xe hơi, muốn cái gì đó rẻ tiền mà mẹ cũng không chịu, nhưng lần nào cũng cho chị mua hết!”

Miêu Miêu đau đầu. Vấn đề ở đây không phải là tiết kiệm tiền, cái này... cái này... cho dù cậu nhóc có trăm tuổi thì vẫn không thể dùng được. Cô không biết giải thích thế nào với con trai.

Khang Hi dẫu môi, bộ dạng như chực khóc, miệng còn còn lẩm bẩm – “Mẹ không công bằng, không công bằng.”

Những người xung quanh nghe cậu nhóc nói tiết kiệm cho mẹ, liền cho đó là đứa bé rất hiểu chuyện, cũng không để tâm cậu nhóc muốn mua cái gì, ném cặp mắt ghi chữ ‘không công bằng’ về phía Miêu Miêu.

Miêu Miêu bị nhìn chòng chọc đến phát ngại, nhưng không thể giải thích rõ ràng lý do cho cậu con trai, đành kéo cậu nhóc ép đi.

Khang Hi lấy một bị băng vệ sinh ném vào trong xe, Miêu Miêu cứ kéo đi, cậu nhóc cứ việc chộp, còn há miệng nói lớn – “Tiểu Hi muốn mua cái này!”

Mọi người xung quanh đều biết cậu nhóc muốn mua cái gì, phì cười.

Miêu Miêu 囧 muốn chết, máu dồn lên não, nói vội – “Con muốn mua gì cũng được, nhưng không được mua cái này!”

Khang Hi lập tức dừng lại – “Thật hả mẹ?”

Miêu Miêu chỉ muốn mau chóng rời đi cho xong, đầu nghĩ ngợi gì nhiều, tức khắc gật đầu.

Khang Hi cười tươi rói, khuôn mặt ‘âm hiểm’ trở nên rạng rỡ, thả tay Miêu Miêu, chạy vào khu đồ chơi trẻ em, chỉ vào cái xe hơi nhỏ ban nãy – “Mẹ, mẹ mà không giữ lời là sẽ béo lên đó!”

Miêu Miêu lệ rơi đầy mặt.

Lại thêm một thằng nhóc vũ trụ nữa rồi.

Cảnh 02 – Vài ba chuyện đi nhà trẻ. (Lúc này Hiểu Hiểu đã đi Mỹ)

Tiết hoạt động ngoài trời của lớp mẫu giáo bé, bấy giờ chương trình giáo dục của Trung Quốc muốn đào tạo cho các em hiểu biết về an toàn, biết cách tự giải thoát khi gặp phải động đất hay hỏa hoạn từ khi còn bé, hôm nay thì sẽ dạy các bé nếu gặp gấu thì nên làm gì.

Trước khi vào bài, cô giáo cho các bé đứng thành một vòng tròn, giáo viên thể dục mặc bộ đồ giả trang thành gấu, hung dữ nhào ra dọa đám con nít, bên cạnh đó, cô giáo hỏi – “Các em, lúc này thì nên làm gì nè?”

Đám con nít liền ù té chạy, chỉ một mình Khang Hi đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Thấy vậy, ‘con gấu’ kia liền giương nanh nhe vuốt chạy tới, tụi nhóc xung quanh liền gào to – “Khang Hi mau chạy đi!”

Khang Hi nheo mắt, bày ra một tư thế – “Ta là dũng sĩ thiết giáp, tuyệt chiêu năng lượng tinh thạch chết người, bùm bùm! Tia sáng đông lạnh!”

Dũng sĩ thiết giáp là một bộ phim hoạt hình mới được yêu thích gần đây, tương tự như ‘Siêu nhân điện quang’.

‘Bạn gấu’ ngây ngẩn.

Khang Hi thấy vậy, chộp miệng, đi tới đá vào cẳng chân của ‘bạn gấu’, nhắc nhở – “Này, ngã xuống đi!”

‘Bạn gấu’ và cô giáo té cái rầm.

—

Lại có lần, giáo viên sinh học mang tổ kiến tới lớp cho tụi nhỏ xem.

Tụi con nít thấy lũ kiến không ngừng hoạt động trong cái hộp trong suốt, tò mò hỏi – “Cô ơi, tụi nó đang làm cái gì vậy ạ?”

Cô giáo mỉm cười đáp – “Chúng nó đang xây một căn nhà thật thoải mái cho mình đấy. Các em thấy có chúng cùn cùn, không lãng phí thời gian nô đùa không? Vậy nên...”

Lời chưa nói hết đã bị Khang Hi cắt ngang, cậu nhóc ngồi trên ghế dựa, chân bắt chéo khinh khỉnh nói – “Khi gió, mỗi lần em và mẹ đi ra ngoại ô chơi đều gặp tụi nó. Tụi nó cùn cùn chỗ nào chứ, không phải cũng ra ngoại ô chơi đồ sáo. Cô giáo đừng có nói xạo con nít nha, cô là giáo viên mà, làm vậy là rất kém văn hóa.”

Giáo viên sinh vật ngã cái rầm.

—

Một lần nhà trẻ mở lớp âm nhạc, các thầy cô giáo động viên các em học sinh tham gia. Đầu tiên là để các bé được chọn nhạc cụ yêu thích, dù là loại nào cũng sẽ có giáo viên chuyên nghiệp chỉ dạy, nếu như không muốn học chơi nhạc cụ thì cũng có thể hát. Chờ khi học xong rồi sẽ chọn ra những em nhỏ ưu tú nhất để tạo thành một ban nhạc, có thể đi lưu diễn khắp cả nước, diễn xong thì đưa các em đi chơi khắp nơi. Đám con nít mong được thử sức, nhưng mà rất phân vân, không biết nên chọn loại nhạc cụ nào. Khang Hi đứng trước một dãy nhạc cụ nhìn nhìn, bạn Giáp hỏi – “Tiểu Hi, cậu muốn học cái nào?”

Khang Hi đáp – “Chắc là piano đấy, nhìn rất bánh.”

“Bánh lắm à?”

Khang Hi gật đầu chắc chắn – “Bánh lắm!!”

“Vậy tớ cũng học piano.” – Bạn Giáp phấn khởi chạy tới đăng kí với cô giáo.

Lại thêm bé Ất bước tới, Khang Hi nhìn chăm chăm violon lắm lắm – “Đàn violon trông có phong cách ghê cơ!”

Bé Ất nghe thế, vội vàng ôm lấy cây violon chạy xin giáo viên được vào lớp violon.

Nhóc Bính vẫn còn do dự, chần chừ.

Khang Hi tới bên cạnh chú nhóc lắm lắm – “Thôi trumpet có vẻ ngẫu lắm đây.”

Nhóc Bính nghe thế mắt sáng rỡ, vội vàng chạy tới xin đăng kí vào lớp dạy kèn trumpet với giáo viên.

Cứ thế, Khang Hi chạy đến bên những bạn đang còn lưỡng lự không biết nên chọn loại nhạc cụ này, nói cái này tốt lắm, cái kia rất hay, cũng thêm vào hát hò cũng chẳng kém.

Đi hết một vòng, các bạn khác đều chọn được chương trình mình muốn học, chỉ thấy cậu nhóc nhàn nhả thông thả đi tới, cầm lấy khung tam giác bằng sắt nọ.

Khung tam giác ấy được gọi là ‘keng ba góc’, một loại nhạc cụ thuộc bộ gõ từ xưa, dùng trong dàn nhạc diễn tấu, trong dàn giao hưởng, trong hòa âm, kể cả trong ban nhạc ca vũ kịch cũng không thể thiếu bộ gõ. Thường thường sẽ tham gia diễn tấu trong những đoạn vui tươi để thêm không khí sôi nổi.

Tụi trẻ thấy rất kì lạ, vừa rồi cậu bạn chẳng hề đã động gì tới khung tam giác kia, một chữ cũng không, nói các nhạc cụ kia hay, ca hát cũng tốt vậy sao lại chọn cái đó?

Kết cuộc, chỉ có mỗi Khang Hi chọn keng ba góc mà thôi.

Đối với một ban nhạc, keng ba góc là một nhạc cụ không thể thiếu, vì thế Khang Hi hoàn toàn không cần phải thi đấu cùng người khác, đương nhiên sẽ trở thành một thành viên trong dàn nhạc lưu diễn toàn quốc, vì cậu nhóc là người duy nhất.

Dàn nhạc của nhà trẻ cuối cùng cũng chọn được một bản nhạc rất đơn giản, cả một màn biểu diễn, Khang Hi chỉ cần gõ nhiều nhất năm, sáu cái là xong.

Lúc biểu diễn, những đứa trẻ khác đều đổ mồ hôi hột, nào là liều mạnh đánh piano, kéo violon, hoặc mặt đỏ kén thổi trumpet. Trong khi đó, Khang Hi tay trái giờ ngang ngực, móc sợi dây treo ở đỉnh tam giác vào ngón trỏ, ngón cái đỡ phụ, tay phải cầm một một gậy nhỏ, ung dung gõ.

Đình! Đình! Đình!

Sau khi hạ màn, cậu nhóc liền như không có việc ngồi ghế tựa, thờ ra, sau đó nhìn sang bên cạnh – “Vậy bây giờ chơi cái gì đầu tiên thì được ha?”

Giáo viên âm nhạc ngả nhào.

Cảnh 03 – Khang Duật vs Khang Hi.

Đạo gần đây TV có phát lại một bộ phim cũ cách đây vài chục năm trước, ‘Khang Hi Đế Quốc’ của chú Minh(*), cậu nhóc Khang Hi hoàn toàn mê mẩn. Tuy Khang Duật là con cháu chính thống của dòng họ Ái Tân Giác La, những đó cũng là chuyện tám trăm năm trước, chưa từng kể cho con trai. Khang Hi hoàn toàn không hay biết, chẳng qua đột nhiên phát hiện vị hoàng đế này cũng tên là Khang Hi, cách viết lại giống y như cậu, rất hưng phấn, sau đó là bắt đầu chơi trò ‘nhập tuồng’.

(*) Có lẽ nhắc tới phim Khang Hi Đế Quốc do Trần Đạo Minh đóng, sản xuất năm 2000.

Cậu nhóc hướng về Miểu Miểu gọi lớn – “Mẫu hậu, trăm đôi bụng, muốn dùng bữa!”

Ngay từ đầu Miểu Miểu cũng nghĩ con trai muốn đùa, dù sao cậu nhóc còn nhỏ nên không để trong lòng.

Nhưng cậu nhóc càng lúc càng phấn khích, có lúc – ‘Mẫu hậu, trăm muốn tắm rửa!’, khi thì lại – ‘Mẫu hậu, trăm muốn được hầu ngủ.’

Khang Hi không giống Cách Cách, từ nhỏ đã bám Miểu Miểu, đến bây giờ vẫn thích ngủ chung với mẹ.

Nhưng hầu ngủ thì...

Miểu Miểu tái mét cả mặt, hầu ngủ cái đầu của con, con bảo mẫu hậu hầu ngủ... Thế này là kiểu gì chứ!

Suốt một tuần, cứ bị cậu nhóc trăm tới trăm lui.

Cuối tuần, Cách Cách trở về từ kí túc xá đại học, thấy em trai, muốn nựng bầu má múp míp. Lúc cậu nhóc sinh ra, cô không trông em, sau khi Khang Hi biết nói thì phải rời nhà, vì học ở trường đại học bắt buộc ở lại, không ở nhà một thời gian dài, mỗi lần trở về đều muốn béo má, bắt nạt nhóc em.

Cậu nhóc nổi tức – “Lớn mặt, cho dù là hoàng tử của trăm, cũng không thể bắt kính với trăm như thế, nếu vậy, trăm sẽ hạ lệnh cho chị đi hòa phiến.”

Nói xong, cậu nhóc liếc mắt nhìn sang Tề Dự đang đứng bên cạnh, thoáng sùng sốt, rồi sau đó che miệng cười đều – “Trăm quên mất, chị đã sớm hòa phiến rồi, há há...”

Cách Cách tức điên lên được, thằng nhóc này dám nói chuyện với chị nó như thế, nhưng không thể phản bác, đúng là cô đã hòa phiên rồi.

Tề Dự tóc vàng mắt xanh, ở thời cổ đại không phải là người Phiên thì là gì?

Trong lòng Miểu Miểu quỳnh lên. Tên nhóc càng chơi càng nghiện, lo cậu nhóc sau này sẽ tự cho mình là vua. Muốn dạy dỗ lại con nhưng thằng bé quả thật là một cậu nhóc vũ trụ.

Một câu ‘Hậu cung không thể tham chính!’ làm Miểu Miểu lệ rơi đầy mặt.

Cô hoàn toàn là người địa cầu, không đỡ nổi.

Hai ngày sau, Khang Duật hoàn thành nhiệm vụ bay trở về, Miểu Miểu như thể gặp được đấng cứu thế, vợ vàng kẻ tai thì thầm, tố cáo những việc xấu gần đây của Khang Hi.

Khang Duật nghe xong, nhìn về phía Khang Hi như thể sắp gặp đại địch.

Khang Hi suy nghĩ, trong phim thì Khang Hi không có ba, chỉ có một Hoàng Tổ Mẫu Hiếu Trang, bà lão này có thể không tính tới, cho nên ông ta vẫn ‘nắm trùm’. Nhưng mình có ba mà, phụ thân của hoàng đế không phải là Thái Thượng Hoàng đó sao?

Thái Thượng Hoàng về rồi, cậu nhóc hết ‘lâm trùm’ được rồi.

Lại nói, Thái Thượng Hoàng có thể tham gia chính sự không?

Ghét quá. Trong TV không nói.

Khang Duật ngược lại chẳng vợ dạy con, trước tiên vẫn cứ chăm sóc Miểu Miểu, sau đó đi ăn cơm, tắm rửa. Khang Hi làm theo chiến thuật ‘Địch bất động, ta bất động’, cũng không ‘phát bệnh’ – chả nói tiếng nào.

Giờ đi ngủ, Khang Hi mò tới, tay chân cùng lúc bò lên giường, nói – “Mẫu hậu, trẫm muốn được hầu ngủ.”

Khang Duật thấy thế, đưa tay xách áo con, như thể túm gà con, nhấc chân của con trai ra ngoài cửa rồi thả xuống đất, liếc mắt nhìn cậu nhóc nói – “Hoàng nhi, không cần phải quỳ gối thỉnh an, ngủ sớm đi!”

Rầm, cửa phòng đóng sập, khiến cậu nhóc bị ngăn cách bên ngoài.

Khang Hi ngậy ngấn cả người.

Huhuhu...

Cậu nhóc gục đầu, lết về phòng mình ngủ.

Miểu Miểu đang mong Khang Duật dạy dỗ lại con, không ngờ anh lại hòa theo, nào là quỳ gối thỉnh an nữa chứ. Đang định chất vấn, Khang Duật đã sớm cởi hết quần áo, túm cô lên giường, đặt dưới thân, cười nói – “Ái phi, hầu ngủ!”

Khi gió!

Thật đúng là con trai thế nào thì ông ba cũng là dạng đó.

Cô quay mặt, lười quản.

Hôm sau, vừa đúng ngày đầu tháng, là lúc phát tiền tiêu vặt cho con cái nhà họ Khang.

Khang Hi tuy chỉ mới ba tuổi nhưng mà cũng có tiền tiêu vặt – 20 tệ.

Đây là cách giáo dục con cái của Khang Duật, cho tiền tiêu vặt, để các con có thể tự sử dụng hợp lý, có chi quá mức cũng là trách nhiệm của bản thân, anh sẽ không giúp, nhằm giúp các con học được cách quản lý tiền bạc từ bé.

Tiền tiêu vặt cũng sẽ tăng theo tuổi tác. Hôm nay cũng vừa đúng ngày sinh nhật bốn tuổi của cậu nhóc, nói cách khác, bé con có thể nhận 25 tệ rồi. Cậu nhóc này cực kì thích đề dành tiền, Miểu Miểu từng mua cho con một cái hộp tiết kiệm trong suốt. Khang Hi thích bỏ tiền vào trong, càng đầy thì càng vui sướng.

Thế nên mỗi lần phát tiền, cậu nhóc nhất định đòi tiền xu.

Hôm nay có thể được nhận 25 xu, Khang Hi vui đến mức dậy từ sớm, cung kính đứng trước cửa chờ ba bước ra với Cách Cách.

Sau khi Cách Cách nhận được tiền tiêu vặt, trang điểm xinh đẹp, tung ta tung tã đi ra ngoài.

Khang Hi phấn khích chờ Khang Duật phát tiền.

Đương nhiên Khang Duật sẽ phát.

Nhưng mà đếm đi đếm lại, không đúng, sao chỉ có 20 xu thôi.

Cậu nhóc ngơ vờ nhìn ba mình.

Khang Duật ngồi trên sô pha, thâm ý nói – “Hoàng nhi, vĩnh, viễn, không, tăng, thuế.”

Vĩnh viễn không tăng thuế...

Cái này trên TV có diễn, chính là không tăng thuế của nhân dân.

Nhưng mà, thế thì liên quan gì đến nhóc?

Cậu nhóc nhìn về phía Khang Duật, anh không để ý gì đến con trai, nhàn nhã ngồi đọc báo trên sô pha.

Khang Hi sầu khổ, muốn hỏi, nhưng chẳng biết nói thế nào.

Chẳng lẽ lại nói – ‘Nè Hoàng A Mã, thiếu tiền rồi, cho con thêm đi...’

Khang Hi ủ rũ gục đầu, lời này nói sao cho đáng?

Cậu nhóc thông minh, ngẫm nghĩ, sức nhớ tới nếu không nói không tăng thuế dân chúng, thì khoản tiền trong quốc khố cũng sẽ không tăng rồi.

Quốc khố = tiền tiêu vật.

Nhất thời, ngay đơ cả người.

Nếu như cậu nhóc vẫn nói mình là tiểu hoàng đế, không phải cả đời chỉ nhận 20 tệ thôi sao.

Khùng khiếp quá!

Lần này ngược lại Khang Hi hoàn toàn sụp đổ.

Bấy giờ, Miểu Miểu đã mua bữa sáng về.

Cậu nhóc lập tức nhào tới – “Mẹ, ba bắt nạt con, thiếu con 5 tệ kia, mẹ nói ba đưa thêm cho con, đưa thêm con đi!” – Khang Hi rất nóng nảy, trở về bản tính của đứa bé con – những nhẽo, vừa dậm chân vừa kéo áo Miểu Miểu, mặt mày cũng đỏ ửng.

Miểu Miểu nghe xong, kinh ngạc, sao không tự gọi mình là trăm nữa, nghi ngờ nhìn về Khang Duật đang đọc báo.

Khang Duật buông tờ báo xuống, tươi cười nhìn cô, con người đen lầy xinh đẹp lóe lên tia nham hiểm.

Miểu Miểu nhìn thấy, không nhận được phát run.

Từ đó cậu nhóc Khang Hi cũng không dám tự xưng là trăm nữa. Bà nó chứ, ai mà ngờ ‘quốc khố’ của hoàng đế chỉ có 20 tệ!

Quả thật, gừng càng già càng cay.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Phiên Ngoại 3 – Cách Cách Và Phò Mã (Khang Tử Ngôn)

*Khang Tử Ngôn, tên ở nhà là Cách Cách, con gái đầu của Khang Duật và Âu Dương Miểu Miểu, chị của Khang Hi, không phải Tề Cách Cách.

Cách Cách bốn tuổi, được lên lớp chồi. Năm nay trong lớp có một bạn mới, đó là một cậu bé con lai cực kì đẹp trai, tóc vàng mắt xanh, da trắng bóc, nhìn như một búp bê sứ. Bởi vì bố cậu phải chuyển công tác tới Thượng Hải, vừa khéo lại là một phi công, đồng nghiệp của Khang Duật.

Tên tiếng Trung của bé trai kia là Tề Dự, năm nay cũng vừa tròn bốn tuổi, mẹ là người Bắc Kinh còn bố đến từ Thụy Điển, thú vị là tuy khuôn mặt mang nét Tây nhưng lại chẳng biết nói được nửa câu tiếng Anh. Nguyên nhân là vì bố cậu nhóc có một tình yêu tha thiết với văn hóa Trung Quốc, hồi trẻ bố Tề vì muốn học tiếng Trung nên đã xin công ty để được công tác ở Bắc Kinh, sau khi nói trôi chảy thì gặp mẹ Tề, một phụ nữ vừa hiền lành lại dịu dàng. Cũng may bố Tề nói được tiếng Trung nên chẳng gặp rắc rối nào với mẹ Tề không biết tiếng Anh, hai người nhanh chóng rơi vào bể tình, sau đó kết hôn, một năm sau bé Tề được sinh ra đời.

Bố Tề cho rằng tiếng Trung là ngôn ngữ khó học nhất trên thế giới, nhưng lại yêu thích Trung Hoa đủ mười phần, cho nên tên tiếng Trung của bạn Tề lấy theo họ mẹ. Không chỉ thế, vì bố Tề dùng tiếng Trung quen, không bao giờ nói tiếng Anh với cậu nhóc, lại còn là phi công nên phần lớn thời gian không ở nhà; mẹ Tề cũng không nói tiếng Anh, vậy nên bé Tề chỉ biết nói tiếng Trung mà thôi, lại còn là khẩu âm Bắc Kinh đúng chuẩn, còn về tiếng Anh, có lẽ không phải là đối thủ của Cách Cách.

Cậu bé xinh trai này lúc nào cũng được ưa thích, lại còn là con lai, chẳng mấy chốc đã đoạt lấy vị trí xinh đẹp nhất lớp vốn của Cách Cách, trở thành tiêu điểm chú ý.

Cách Cách rất tức tối, nhưng không hề biểu hiện ra ngoài.

Có lần, Cách Cách vô tình thấy bé Tề đang ‘đi nhỏ’, kinh ngạc phát hiện ra nửa dưới của cậu bạn khác với mình, nhưng cô nhóc cố giữ bình tĩnh, điềm nhiên bước qua.

Buổi tối, Cách Cách qua nhà bà ngoại ăn cơm. Bà ngoại là một bác sĩ pháp y, trong phòng có một sơ đồ về các bộ phận cơ thể con người, ở trên có ghi tỉ mỉ tên gọi của các phần được đánh dấu.

Cô nhóc nhìn một hồi, vươn tay về chỗ nọ – “Mẹ ơi, chữ kia đọc là gì?”

Âu Dương Miếu Miếu cười đến bắn ra cả cơm, đầu đầu nhìn về nơi con gái vừa chỉ.

Nói thử xem, sao cái sơ đồ cơ thể này lại của nam chứ, của nữ không được sao? Con gái chỉ chữ ấy, có lẽ là vì nhiều nét chẳng?

Cách Cách có tính phải hỏi tới cùng, thấy Miếu Miếu không nói lời nào liền đi hỏi ông ngoại, hỏi bà ngoại, hỏi dì. Tất cả mọi người đều lắc đầu như bị động kinh, lắc liên tục.

Cuối cùng cũng chẳng xong, mọi người đều oán hận hướng mắt về mẹ Âu Dương.

Mẹ nói đi, sao lại để tranh về bộ phận cơ thể con người trong phòng, sao không treo tranh Trung Quốc ấy?

Mẹ Âu Dương chăm chú húp canh, không dám ngắt đầu.

Chỉ có Khang Duật vẫn bình tĩnh, hoàn toàn không bị kinh động, thông thả ăn cơm.

“Papa, papa, nói Cách Cách biết đi, chữ kia đọc là gì?”

Tất cả mọi người nín thở nhìn Khang Duật, thấy anh ôm lấy Cách Cách, liếc về sơ đồ kia, cực kì bình tĩnh đáp – “Đản Đản!!” (Đản là trứng)

Mọi người im lặng, ngã xuống không dậy nổi.

Cách Cách đã hiểu, gật đầu, ôm cổ Khang Duật, thom liên tiếp lên mặt bố – “Vẫn là papa lợi hại nhất!”

Hôm sau, Khang Duật phải bay đến Thụy Sĩ, Cách Cách đến siêu thị gần nhà mua đồ với Miếu Miếu, nhìn thấy xe nhún trước cửa siêu thị, là loại bỏ đồng xu một tệ vào thì sẽ rung trong ba phút, liền vội mẹ cho ngồi.

“Không được, hôm qua con ngồi rồi, hôm nay không được ngồi nữa!”

Cách Cách bĩu môi, xụ mặt, đột nhiên thấy mẹ Tề và cậu bạn cũng đi siêu thị, bạn Tề kia ngồi xe nhún rất vui vẻ.

Trong lòng Cách Cách cảm thấy rất ghen tị.

Thừa lúc Miếu Miếu và mẹ bạn Tề đang chào hỏi nhau, vội vàng chạy tới.

Bạn Tề chơi rất vui, còn hô lớn – “Bay nào, bay nào, bay nào!”

Cách Cách đảo mắt, tươi cười như một tiểu ác ma – “Này, Heo Ngoại!”

Đây là biệt danh Cách Cách dành cho bạn Tề, bởi vì cậu ta và mình đều cảm tình con heo.

Bạn Tề thân thiết gọi lớn – “Cách Cách, bạn cũng đi siêu thị hả?”

“Ừ, đi cùng mẹ!”

“Bạn cũng tới chơi xe nhún hả?” – Bạn Tề chỉ vào cái xe trống bên cạnh.

Cách Cách liền ra vẻ hoảng sợ, lắc đầu thật mạnh.

Bạn Tề ngò vức hỏi – “Sao vậy?”

Cách Cách hoảng sợ nói – “Cậu không biết sao, cxe này không ngồi nhiều được đâu, nếu không sẽ không có Đản Đản nữa đó!”

Bạn Tề là nam, đương nhiên biết Đản Đản là gì, liền xanh cả mặt, té xuống xe đang nhún, khóc lóc chạy về phía mẹ.

Cách Cách cười xấu xa, đang muốn dùng tay để trèo lên chiếc xe còn nhúng, nhưng vì lùn quá, không lên được, đành nói lớn với Miểu Miểu – “Mẹ, mẹ ơi, mau mau, bế Cách Cách đi, xe còn đang nhún kia, còn một phút nữa lặn!!”

Miểu Miểu ngã xuống không dậy nổi.

Nghỉ hè, Khang Duật đưa Miểu Miểu và Cách Cách đi Thái. Đây là phúc lợi của công ty, nên cũng có bạn Tề và bố mẹ cậu nhóc đi cùng, mọi người trò chuyện với nhau rất vui, không chỉ vào hoàng cung còn đi xem biểu diễn gay. Bởi chỉ có bạn Tề và Cách Cách là con nít, nên tình cảm bỗng rất khăng khít.

Đến khi nhập học, Cách Cách và bạn Tề đang chơi đắp cát, cô nhóc nói với cậu bạn – “Nhìn khắp vườn trẻ, mình thấy cậu giống Cừu Xinh Đẹp nhất đây!”

Bạn Tề đáp – “Cách Cách, Cừu Xinh Đẹp là con gái mà!”

Cách Cách ghen, tuy cô nhóc vốn thích ‘Cừu Vui Vẻ và Sói Xám’ nhưng mà chẳng biết rõ những nhân vật chính bên trong. Vì không phải cô nhóc thích cừu nhất mà lại thích một con sói – Sói Đỏ.

Sói Đỏ đúng là một ngôi sao của ‘Cừu Vui Vẻ và Sói Xám’, là vợ của Sói Xám, chủ nghĩa nữ quyền, hoàn toàn không cho phép có ai khác nắm quyền trong nhà, thói quen dùng chảo để quản lí lão chồng.

Trong nhận thức của cô nhóc, Cách Cách thấy Cừu Xinh Đẹp là một đứa ngốc, ai mà thêm quan tâm là đực hay cái chứ.

Bị bạn Tề chinh, sĩ diện của Cách Cách không chịu được, đảo mắt – “Bạn... sao bạn biết Cừu Xinh Đẹp là nữ? Cậu từng coi quần của nó, à không, cạo lông, xem chưa?”

Bạn Tề trong sáng, rất đơn giản, liền lập tức lắc đầu nguầy nguậy – “Chưa, chưa từng!”

Cách Cách khép hờ mắt, nói khể – “Mình nói cho cậu hay, thật ra... nó là gay đó!”

Bạn Tề cả kinh há hốc miệng.

Cách Cách hài lòng gật đầu.

Hết kinh hãi, bạn Tề nhớ Cách Cách đã nói mình giống Cừu Xinh Đẹp, lập tức bật khóc – “Cách Cách, ý bạn nói mình là gay hả? Không phải, Tiểu Dự là con trai, không phải gay, không phải mà...”

Bạn Tề khóc lóc ù té chạy lần thứ hai.

Cách Cách chép miệng, tiếp tục nghịch cát.

Thật đúng là đồ ngốc!

Chớp mắt đã tới năm 2021, xã hội càng thoải mái, thị hiếu thêm đáng sợ.

Cách Cách nay đã là một thiếu nữ mười bốn, càng lớn trông càng giống một tiểu yêu tinh, lại còn xinh đến mức người người kinh diễm. Không chỉ là hoa khôi của lớp mà còn là của cả trường nữa. Tính tình ‘chị đại’ + ‘nữ vương’.

Dáng người Cách Cách rất đẹp, phát triển đầy đủ. Tuy mới mười bốn nhưng so với đám bạn gái bằng tuổi, hoàn toàn nổi trội hơn hẳn. Mỗi khi Miểu Miểu giặt áo lót của Cách Cách, đều không ngừng rơi lệ.

Cuối cùng thì cũng có chỗ giống mẹ nó rồi.

Tề Dự cũng vừa tròn mười bốn tuổi, hồi bé xinh xắn vậy rồi, lớn lên càng thêm đẹp trai ‘trời long đất lở’, trong trường học, tụi nữ sinh bám đuôi đằng sau hết đám này đến đám khác.

Cách Cách nhìn thấy cảm giác rất khó chịu, cũng không biết vì sao, nhưng đúng là khó chịu lắm lắm.

Trong suy nghĩ của cô bé, Tề Dữ là sở hữu của mình. Khi còn bé là đồ chơi, lớn một chút thành bao trút giận, bây giờ là gã hầu miễn phí.

Mà cũng không biết tại sao Tề Dữ lại nhất nhất chiều theo ý của cô nhóc, nhẹ nhàng bình tĩnh chấp nhận mọi yêu cầu, Cách Cách nói đi hướng Đông, cậu tuyệt đối không dám đi hướng Tây.

Có một hôm, Cách Cách thấy Tề Dữ đang cười tươi rói với một cô gái nào đó, khiến cả mặt cô nhóc sa sầm. Mà cái con bé kia có xinh đẹp chỗ nào đâu, cần eo không thấy eo, muốn ngực chả thấy ngực, thật muốn tới nhéo lỗ tai của cậu, hỏi có phải mất cậu mà rồi không.

Nhưng mà, Cách Cách không làm thế, phải giữ hình ảnh tốt đẹp của mình.

Lúc tan trường, Cách Cách muốn ăn vặt, Tề Dữ vội vàng chạy xe đạp chở cô nhóc vào McDonalds.

Trong cửa hàng rất yên tĩnh, khách cũng khá vắng, cả hai chọn một nơi vắng vẻ, Cách Cách ngồi xuống, bấp đùi hơi lộ, mặt nghiêng bốn mươi lăm độ, hơi thở như lan hoi – “Dữ, tớ có đẹp không?”

Mặt Tề Dữ đỏ ửng, gật mạnh – “Cách Cách rất đẹp!”

“Đáng người thì sao?” – Cách Cách tháo nơ đồng phục, lộ ra cái rãnh nho nhỏ.

Tề Dữ suýt nữa là xịt cả máu mũi, cậu cũng chỉ là một chàng trai đang trong thời dậy thì thôi mà – “Rất... lớn!”

“Vậy sao...” – Cách Cách ngân nga ở âm cuối, sau đó đôi mắt xinh đẹp khẽ nhú – “Cậu muốn sờ không?”

Tề Dữ kinh hãi, lắc đầu, lại lắc, lắc nguầy nguậy.

Cách Cách thò thè – “Chuyện này, chỉ có chồng tương lai của tớ mới có thể sờ vào thôi, trừ khi cậu là...”

Tề Dữ kích động – “Nếu vậy tớ sẽ làm chồng của cậu...”

“Vậy à...” – Cách Cách chỉnh lại đồng phục, kéo váy xuống, nhìn Tề Dữ là biết đã bị mình quyến rũ mê hoặc.

Cô nhóc thỏa mãn, bắt đầu ăn.

Trong lòng bạn học Tề Dữ vô cùng xúc động, nắm tay phát thệ.

Khi trưởng thành, nhất định phải cưới Cách Cách!!

Lại mười năm trôi qua, Cách Cách và Tề Dữ kết hôn.

Tân hôn, Miểu Miểu không quen nhìn cảnh Cách Cách bắt nạt Tề Dữ, tranh thủ Cách Cách đi tắm, liền khuyên nhủ Tề Dữ mấy câu – “Tiểu Dữ, con đừng giả vờ ngu khờ nữa, cũng đừng chiều Cách Cách thế, cứ vậy, con bé sẽ càng ngang ngược mất!”

Tề Dữ cũng là một phi công, đang ngồi trên sô pha ghi nhật kí bay, cậu ngẩng đầu nhìn mẹ vợ, ánh mắt nhu hòa, dịu dàng như nước – “Mẹ, không sao đâu, con giả ngu, Cách Cách vui. Cô ấy thích là được rồi!”

Miểu Miểu nghe cậu đáp, một câu cũng không nói lại được.

Tề Dữ đột nhiên nhớ tới Cách Cách tắm rửa xong muốn ăn thạch sương sáo (sương nam, sương sáo), vội vã lấy bóp tiền, ra ngoài mua.

Chờ cậu đi rồi, Miểu Miểu nhìn về Cách Cách đang nấp sau cánh cửa nghe lén nói – “Nghe chưa, còn không lo đối tốt với người ta một chút!”

Cách Cách đỏ mặt, lẩm bẩm – “Con biết rồi!”

Buổi tối, trong phòng tân hôn, Cách Cách muốn đối xử thật tốt với Tề Dữ một lần, liền bày ra vẻ dịu dàng.

Một giờ sau, Cách Cách bị Tề Dữ lăn qua lăn lại trên giường rít lên chói tai, đá cậu xuống đất – “Mới cho ba phần sắc thì anh liền mở phòng nhuộm (ý nói được đàng chân lẫn đàng đầu), anh cứ đi, xem tôi xử lí anh thế nào!”

Bên kia, Miểu Miểu nói với Khang Duật đang chôn mặt thở hổn hển trên ngực mình – “Duật, anh có thể giả ngu chút không, đỡ em vui!”

Khang Duật – “...”

Anh tìm một nơi thoải mái hơn – ngủ!

Âu Dương Miếu Miếu năm nay bốn mươi chín tuổi, vẫn không thể đánh lại người vũ trụ...

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Phiên Ngoại 3 – Khang Duật Báo Thù

Nhân vật lên sân: Khang Duật (cha Khang Hi), Miếu Miếu (mẹ Khang Hi)

Khi Khang Duật được hai tuổi, cha cậu mới đổi lại thành họ Ái Tân Giác La.

Chuyện này là do vấn đề lịch sử, đa số con cháu của dòng họ Ái Tân Giác La sau cách mạng Tân Hợi đều sửa họ, thành họ Triệu, La, họ Kim, hoặc nhiều họ khác nữa. Bởi nếu không đổi, thì sẽ rất khó thoát khỏi cuộc cách mạng Trung Hoa thời kì tư bản chủ nghĩa, mãi đến sau khi cải cách, một số có đổi lại họ lần nữa, một số thì không.

Có điều, dù cho có sửa lại họ, cha Khang Duật cũng không tránh được bị ghép tội, bắt nhốt đi cải tạo lao động suốt mười ba năm trời mới được thả ra, sau đó lấy nghề sửa xe đạp làm kế sinh nhai.

Lúc Khang Duật ba tuổi, cha qua đời, mẹ là nông dân, dựa vào công việc đồng áng mà mưu sinh. Khi lên sáu, vì muốn Khang Duật có cuộc sống tốt hơn, mẹ đưa cậu từ Phủ Thuận, tỉnh Liêu Ninh bốn ba vào Thượng Hải. Nhưng do khó khăn, chi phí đi đường túng thiếu, mẹ Khang Duật đành tạm ở lại Thượng Hải, đi làm công cho một đội sản xuất, đồng thời tìm một căn trọ, thu xếp tạm thời.

Lên sáu, Khang Duật trông cực kì đáng yêu, khỏe mạnh khẩu khinh nhưng lại không hoạt bát, cũng không thích chơi đùa chạy nhảy. Cũng có thể vì cha mất sớm, cậu trưởng thành hơn đám cùng tuổi, so với lũ trẻ con được cha mẹ cưng chiều ở Thượng hải, Khang Duật càng giống một ông cụ non, việc đồng lần việc nhà đều làm rất tốt.

Có lẽ vì thuộc dòng tộc hoàng thất, nghe đâu là con cháu đời sau của Thuận Thân Vương ngày ấy, cá tính của Khang Duật rất ngoan cường, chỉ ngần ngừ vài ngày, được tôn thành đại ca của lũ con nít.

Tính tình Khang Duật cũng rất cố chấp, miễn cho là đúng thì sẽ làm như vậy, như bình thường, nhất định chỉ đi đường thẳng, không rẽ, không quẹo sang hướng nào. Ví dụ như có lần đi đưa cơm cho mẹ, cậu nhóc chọn đường ngắn nhất, nhưng đồng thời cũng rất khó đi, đối với một đứa bé mà nói thì cũng giống như tèo đèo lội suối, nhưng tuyệt nhiên lại không đổi sang đường khác. Gặp chướng ngại vật thì đá, đá không được thì nhảy qua, mà không được nữa thì sẽ bò sang, nhất định chỉ đi con đường này.

Khi còn bé gia cảnh nhà Khang Duật rất nghèo, chưa từng hưởng thụ cái gì, ngay cả ăn uống, một tháng hết hai mươi ngày là ăn củ cải khô trộn cơm trắng, thế nhưng từ trước tới nay cậu cũng chưa từng trách móc, chỉ suy nghĩ tìm biện pháp để tăng thức ăn trong nhà. Chẳng hạn như lúc chơi đập giấy(1), thắng thì được quà vặt, chơi bắn súng nước thắng thì sẽ có đồ uống. Tuy chả thích chơi, nhưng nếu có thể có chiến lợi phẩm, cậu cũng tham gia.

Ngày nọ, cậu nhóc đi đưa cơm tối cho mẹ đang làm việc ở trong ruộng, trên đường về thì gặp một con chó con lông vàng, tròn ồm trông rất dễ thương, bèn tiến tới, đùa với nó một lúc. Nhưng cách cậu nhóc chơi với cún con cũng khác thường. Khang Duật ngồi trên mặt đất, dùng một cành cây nhỏ đâm tới đâm lui con vật, cún con chỉ chừng 3 tháng là cùng, bị cậu nhóc đùa thế, sửa ăng cả lên.

Đột nhiên, có một giọng nũng nịu vang lên đằng sau cậu – “Sao cậu lại bắt nạt cún con thế!!”

Khang Duật quay đầu, mắt sáng rực. Cậu chưa từng thấy một cô bé nào giống búp bê như vậy, chỉ chừng bốn, năm tuổi, nhỏ xíu như cọng giá đỗ, tóc xoắn xoắn hơi ánh nâu, hai con mắt trong vắt sáng ngời, vừa to vừa tròn, nước da trắng hồng. Trên người cô nhóc rất bẩn, ngay cả bộ váy trắng cũng đầy bùn, chân mang đôi giày da nhỏ màu đỏ lấm lem bùn đất, nhưng trông vẫn rất xinh xắn, đáng yêu. Bé gái kia tức giận chạy tới, chất vấn – “Cậu không được bắt nạt chó con, xem kia, cậu dọa nó sợ run rồi.”

Khang Duật muốn nói, tôi không bắt nạt, đang đùa với nó mà thôi. Nhưng nhìn cảnh cây còn ở trong tay, có nói thế nào thì cô bé kia vẫn nhất định cho đó là ‘hung khí’ bắt nạt con cún.

Chờ cậu đang định giải thích, bé xoay nắm đấm, đánh thẳng.

Nhất thời không đề phòng, đại ca Khang Duật bị đánh bại.

Cậu không nghĩ cô bé trông như cọng giá này lại mạnh đến vậy, ôm chỗ đau, nghĩ tới việc đánh trả, nhưng bé gái nhất quyết không cho cậu cơ hội, đá thẳng vào bụng, lại còn dẫm lên hai cái, miệng mắng – “Ngày thì bắt nạt chó con, dám ăn hiếp chó con nè!!”

Khang Duật nổi điên, nắm lấy chân bé gái kia, sau đó vùng lên, nào biết cô nhóc kia phản ứng rất nhanh, nắm lấy tay cậu, há mồm cắn một cái thật mạnh.

Bị đau, cậu nhóc kêu to lên.

Răng cô bé này còn sắc hơn cả chó.

Khang Duật vội rút về, trên cánh tay đã hiện dấu răng đỏ tươi.

Cô nhóc kia khịt khịt mũi, rồi tiếp tục dùng chân đá tới. Cậu bị tấn công liên tục, bị đánh đến nỗi không biết phản ứng thế nào, bé gái kia không chịu dừng tay, tìm kiếm xung quanh xem có cái gì dùng được không, bất ngờ nhìn thấy một cục gạch, vội vàng chạy qua đó, nhặt, rồi quay trở lại.

Cô nhóc hù dọa, bảo – “Không cút đi thì tôi sẽ ném gạch vào cậu đó!”

Khang Duật bị đánh đến mặt mũi bầm dập, cực kì tức giận, nhưng trong đầu cũng biết nhờ mà cô bé kia ném thật thì cũng là mình bị thương, đành nén giận, khập khiễng bỏ đi.

Bé gái kia vẫn dùng gạch hù dọa cậu, đôi mắt xinh đẹp trừng lên, ra vẻ như muốn ném.

Con trai không đánh con gái.

Khang Duật nhếch miệng nghĩ thầm, nhìn cô nhóc kia chơi đến bần cả người, nhất định là ở khu gần đây mà thôi. Quân tử báo thù, mười năm không muộn. Cậu sẽ luôn chờ cơ hội trả thù cho mà xem.

Trước tiên, không chấp nhặt với cô bé con này nữa.

Nghĩ thế, cậu cầm gạch bỏ đi.

Sau đó, cậu bắt đầu hỏi thăm xem bé gái kia là con nhà ai, có vài đứa bạn biết được, cô nhóc là con của đội trưởng đội sản xuất, tên Âu Dương Miêu Miêu. Mặc kệ là con ai, dám đánh cậu thì phải trả giá.

Chuẩn bị được vài ngày, cậu nhóc dùng pháo hoa thắng được lũ bạn, chuẩn bị báo thù.

Tuy nói là báo thù, nhưng đánh con gái, thì cậu vẫn thấy rất mất mặt, nên mới nghĩ ra cách dùng pháo hoa dọa người ta.

Lén lút đi tới trước cửa nhà cô bé kia, trước nhà có một vườn hoa nhỏ, bốn phía là tường đá, rất cao, nhưng nhờ cậu nhóc cũng cao nên có thể nhìn được, Khang Duật kiễng chân hướng mắt vào trong.

Bé gái kia đang chơi với chó trong vườn.

Một con cún lông vàng, còn có...

Khang Duật nhìn con chó sần khởng lồ, lần đầu tiên cậu nhóc thấy con chó lớn như thế, thấy nó nhe răng, lộ ra hàm răng trắng hếu, cô nhóc kia còn cười rất vui. Cậu lấy tay quẹt mồ hôi, chó lớn như thế mà cô bé không sợ chút nào, còn đưa tay vào trong, bóp hàm con chó.

Cậu đổ mồ hôi lạnh một phen.

Bé gái kia không sợ bị cắn sao?

Lúc này, cô bé nói – “Bối Bối, ngoan, mày còn phải sinh con nữa, không được nhảy lung tung.”

Thì ra là một con chó mẹ.

Mặc kệ chó gì, nhưng lớn vậy thì cũng quá là dọa người.

Cậu nhóc vốn định đá pháo hoa vào để dọa cô bé, nhưng nhìn thấy con chó lớn như thế, nào dám làm gì?

Nhờ đâu con chó bị dọa, nổi điên, cắn người thì phải làm sao?

Đành tạm hoãn kế hoạch, chờ cô nhóc kia ở một mình thì hẵng ra tay.

Đợi suốt ba tiếng, con chó bự kia không rời cô nhóc một tấc, khiến cậu không tìm được cơ hội nào.

Trời sắp tối, Khang Duật đành trở về nhà.

Qua vài ngày, cậu lại đến, cô bé kia vẫn đang chơi cùng con chó lớn.

Suốt một tháng, mỗi ngày cậu nhóc đều tới ôm cây đợi thỏ, nhưng chưa ngày nào tìm ra được cách trả thù.

Chờ đến khi cô nhóc kia chỉ có một mình, thì cậu lại không ra tay được. Đợi suốt một tháng, Khang Duật cũng biết được nhiều chuyện, biết chuyện cô bé kia sức khỏe không tốt, nên bố mẹ không cho ra khỏi cửa, chỉ được loạng quanh trong vườn. Hình như là do tim không tốt, nhờ đâu dọa đến nỗi làm

bệnh tim của cô nhóc tái phát thì làm sao?

Khang Duật cào cào đầu, lúc có chó thì không dám, khi có một mình cô nhóc kia cũng không nỡ, chẳng nhẽ thù này của cậu không thể báo?

Cậu nhóc ầm ức về nhà, ăn cơm, về mặt sa sầm.

Buổi tối, mọi người thường vây quanh trong sân nhà hàng xóm xem tivi, cậu cũng đi theo, được xem miễn phí, không phải tốn điện nhà mình, mắc gì không xem?

Khi già trẻ lớn bé đang chăm chú xem truyền hình thì nhà bên cạnh lại có cãi lộn.

Lại là vợ chồng cãi nhau. Cặp vợ chồng này cứ năm ngày cãi lớn, ba ngày cãi nhỏ, cãi nhau thường xuyên như cơm bữa. Ban đầu còn có người đi khuyên, sau này cứ cãi mãi như thế, rốt cuộc cũng chả ai thêm can ngăn.

Giả như không nghe, không thấy gì cả.

Một lát sau, ông chồng đá cửa đi ra, miệng vẫn còn mắng chửi.

Có bác Triệu đang ngồi trong sân không nhìn được, quay sang lão chồng mà nói – “Cậu nói xem sao hồi trước lại lấy cô ấy, không lo mà sống cho tốt, cứ cãi nhau suốt ngày thế?”

Ông chồng kia trả lời – “Tôi có thù với cô ta, nên mới cưới về. Để cô ta cung phụng, bắt cô ta nấu cơm giặt giũ, bắt sinh con cho tôi! Ông quản được hả?”

Nói xong, gã bỏ đi uống rượu.

Mọi người đều hiểu chẳng qua là lời nói lúc nóng giận.

Nhưng Khang Duật thì không, cậu chỉ mới lên sáu mà thôi...

Cậu nhóc ngây thơ lại cho rằng thế là thật.

Trong đầu chỉ nhớ đến câu ‘Tôi có thù với cô ta, nên mới cưới về. Để cô ta cung phụng, bắt cô ta nấu cơm giặt giũ, bắt sinh con cho tôi!’

Thì ra còn có cách trả thù như vậy.

Mất cậu nhóc chợt lóe, có lẽ cậu cũng có thể làm theo.

Được!!

Cậu quyết định rồi.

Cậu muốn kết hôn với cô nhóc đó!

Nhưng phải làm sao mới kết hôn được ta?

Mặc kệ, dù sao cũng phải kết hôn với cô nhóc kia.

Tiếp theo, cậu bắt đầu nghĩ, tìm cách quen biết với cô bé kia, sau đó... để coi...

Nhưng cậu còn chưa kịp đi nhận mặt, phải về quê với mẹ, tuy thế, suy nghĩ ấy vẫn luôn còn đọng mãi, chưa từng mờ nhạt, bởi cứ nhớ mãi, hình ảnh cô nhóc kia như khắc sâu vào đầu, không thể nào quên.

Mười lăm tuổi năm ấy, mẹ tốn không ít tâm tư và tiền bạc, đưa cậu lên Thượng Hải lần nữa, tạm thời sống nhờ ở nhà cậu. Nhà cậu khi ấy cách đội sản xuất ngày trước không xa, dựa vào trí nhớ, Khang Duật tìm đến trước cửa của nhà cô bé năm đó.

Cảnh vật xung quanh thì vẫn như trước, nhưng khu dân cư ngày đó bị dẹp mất, đội sản xuất năm nào cũng đã giải tán, nghe nói bố cô bé con kia hiện giờ đang làm ăn buôn bán gì đó.

Không biết cô nhóc kia lớn lên thì thế nào? Trên cánh tay vẫn còn in vết răng, cậu vẫn muốn báo thù.

Đột nhiên cửa mở ra, cậu vội trốn sang một bên theo bản năng, đập vào mắt là một con chó thật lớn.

Tại sao con chó này còn sống!? Thành tinh rồi à? Sao chưa chết?

“Lassie, ngoan nào, đừng chạy nha, chờ chị dắt đi...”

Giọng nói rất dễ nghe, cậu nhìn về hướng phát ra giọng nói, đó là một cô bé khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi, đang dắt chó ra khỏi cửa. Chỉ cần nhìn qua, cậu đã nhận ra cô bé kia là ai, đôi mắt ấy, cậu sẽ không quên, vẫn xinh đẹp như thế.

Đã lớn rồi, trông lại còn rất xinh, nhưng lại gầy hơn trước đây nhiều, không ăn cơm à, sao lại gầy như thế?

Như thế con chó kia biết sắp được ra ngoài, nhăm thẳng trước mà chạy lên, không phải cô bé kia dắt chó đi dạo, rõ ràng con chó kéo cô thì có.

Cậu vẫn lén đi theo cô bé kia, lo lắng không biết tay chân khăng khịu của cô nhóc có bị con chó lớn kia kéo đứt mất không nữa.

Trong đầu suy nghĩ, không biết có nên chào hỏi, sau đó tiến hành kế hoạch xưa kia.

Đề cô cung phụng, bắt cô nấu cơm, giặt giũ cho cậu.

Nghĩ đến đó, trong lòng bỗng cảm thấy hơi... vui.

Không giống như niềm vui khi báo được thù, cũng không rõ là cảm giác gì.

Đội cô bé kia dắt chó đi dạo xong, trở về nhà, cậu nhìn cô nhóc đóng cửa, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống vắng, tâm trạng lại chùng xuống quay về nhà cậu. Mẹ vừa thấy Khang Duật liền rống lên – “Mày chết ở đâu, không làm mà đòi có ăn hả!!”

Nghe vậy cậu rất tức giận, nhưng ráng nhịn xuống, nghĩ không nên uống phí tâm sức của mẹ.

Khang Duật là dân ở tỉnh ngoài, muốn chuyển trường vào Thượng Hải gặp nhiều khó khăn, dù cho thành tích trung học của cậu ở Phú Thuận rất tốt, vất vả suốt nửa năm ròng, cũng không tìm được cách nào.

Lúc kiểm sinh hoạt phí, cậu quen với bác Thẩm, một ông bác tốt bụng. Dù sao cậu mẹ cũng không muốn thấy mặt, không bằng ở chung với bác Thẩm còn hơn, nghĩ thế, cậu bàn bạc với mẹ, chuyển sang nhà bác Thẩm, tiện thể giúp bác trông coi cửa hàng. Ở cùng bác Thẩm, cậu cũng học được không ít chuyện, nhất là chuyện con trai con gái...

Nhờ thế, cậu cũng hiểu ra một chuyện! Tâm tình càng vui vẻ.

Bác Thẩm quen biết nhiều, chẳng bao lâu có thể chuyển cậu tới một trường trung học trong thành phố, chỉ là phải học lại năm hai (bằng lớp 8 theo hệ giáo dục VN). Chủ nhiệm lớp ba năm hai của trường lại là con gái một người bạn của bác Thẩm, tặng chút quà, thế là mọi chuyện đều đâu vào đấy.

Ngay từ đầu cậu đã không chịu, tại sao lại phải học lại năm hai, cậu chỉ muốn mau chóng học cho xong rồi đi tìm việc, phụng dưỡng mẹ thật tốt, sống vui vẻ với cô bé kia mà thôi.

Nhưng lúc đi thăm trường, cậu phát hiện cô bé kia cũng học ở trường này, cũng ở lớp ba năm hai, chẳng phản đối gì nữa, lập tức đồng ý học lại một năm.

Ngày chuyển trường hôm đó, cậu đứng trên bục giảng.

Cô nhóc kia nằm sấp, ngủ gục ở bàn cuối. Khi giáo viên viết họ của cậu trên bảng, trong tiếng xôn xao ngạc nhiên, cô bé giật mình tỉnh dậy.

Tầm mắt hai người nhìn đối diện nhau.

Đôi mắt đen của Khang Duật như sáng lên...

Âu Dương Miểu Miểu, em trốn không thoát đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Vấn Đề Nhỏ

Sau khi vụ án hành hạ đến chết kết thúc, Hiểu Hiểu trở về cuộc sống yên ả của mình. Sau khi nhiệm vụ đến dạy các trường đại học hoàn thành một cách thuận lợi, cô trở về đội đặc công, tiếp tục cuộc sống sáng chín giờ tối sáu giờ (*) làm công việc sĩ quan huấn luyện của mình. Kì khảo hạch của đám người mới cũng đã kết thúc hoàn toàn, chẳng có cậu lính mới nào bị tụt lại cả, không phụ sự dạy dỗ của cô, đúng là đáng ăn mừng.

(*) Giờ đi làm

Mẫn Lệ Ảnh đi Vienna, Hiểu Hiểu và Cách Cách đích thân tiễn cô bé ra sân bay. Cô bé nhút nhát, tình cảm cũng tình tẻ, thế nên không thể tránh cảnh

ôm nhau khóc nức nở một hồi, cứ như là sinh ly tử biệt, suýt nữa thì trễ giờ lên máy bay.

Sau khi em đi không lâu, Thượng Hải nghênh đón đợt nóng tháng tám khắc nghiệt gay gắt nhất, cả thành phố nóng như một cái lồng sắt nung. Hơi nóng bốc từ mặt đất, như thể chỉ cần một đốm lửa nhỏ thôi cũng có thể nổ tung.

Bầu trời trong vắt như thủy tinh, mặt trời như quả cầu lửa, mây không chịu được hơi nóng hầm hập, đã trốn đi mất tung mất dạng. Vì không có chút gió, cây cối rũ rượi đứng ven đường, cho những người đi qua một bóng râm đáng thương.

Nhựa đường như cũng bị hun mềm, dầm lên mà tưởng như đi trên mặt cao su dẻo. Lúc ô tô chạy qua rầm rầm, người bên đường lại chảy mồ hôi nhễ nhại, như người sắp sắp tan chảy.

Vì quá nóng, đội đặc công cũng cho nghỉ nửa ngày vào buổi chiều, Hiểu Hiểu không có việc gì làm, bèn đến quán của Tần Viện.

Vừa tới quán, chưa bước vào đã nghe thấy tiếng ai lanh lảnh, “Trần Bách Thụ, cậu cũng ngốc quá, thậm chí nước tương và dấm cũng không biết phân biệt à, lỗ mũi cậu dùng làm gì, chà lên để trang trí hả?”

“Cậu đừng có làm ầm lên nữa, quán này không phải nhà cậu mở, cậu cũng chẳng phải bà chủ. Bà chủ tôi không nói gì tôi, cậu la ầm lên cái gì?”

Hiểu Hiểu khẽ lắc đầu đi vào quán, gió mát từ điều hòa nhanh chóng thổi khô mồ hôi từ lỗ chân lông trong nháy mắt, khiến tinh thần người ta phấn chấn hẳn lên.

“Cách Cách, sao em lại tới tìm cậu ta cho phiền vậy?”

Cách Cách thấy cô tới, vui vẻ nói: “Cô giáo, sao hôm nay cô tới sớm vậy ạ?”

Hiểu Hiểu đáp: “Đội đặc công cho nghỉ buổi chiều.”

Cách Cách ùi vào người cô như heo con, ôm tay Hiểu Hiểu một cách rất thân thiết, làm nũng nói: “Cô giáo, cô qua đây xem Trần Bách Thụ này, ngốc như heo ấy, sao cô lại đem gã tới đây?”

“Nó sống sung sướng giàu có từ bé, bây giờ muốn bỏ nhà đi, phải học chút kỹ năng sống, cho nó một ít thời gian đi.”

Cách Cách làm mặt quỷ với Trần Bách Thụ, “Cái gì mà bỏ nhà đi, chẳng qua là côn đồ lưu manh có cha mẹ mà không được dạy dỗ thôi!”

Trần Bách Thụ mặc bộ đồ đầu bếp trên người, nghe nói thế, mặt đỏ rần rần, “Ai nói tôi là côn đồ lưu manh, có côn đồ nào lại quỳ xuống xin lỗi cậu không hả?”

Cách Cách lè lưỡi, “Bộ quỳ xuống là hay lắm chắc, có giỏi thì đừng phạm sai lầm ấy.”

Hiểu Hiểu tức cười nhìn hai người này, ngày nào gặp nhau cũng ầm ĩ như vậy, cứ như Sao hỏa đụng Trái đất.

Sau khi Trần Di bị bắt, Trần Bách Thụ tới tìm cô, nói muốn đích thân xin lỗi Cách Cách và Tiểu Mẫn, để cô ra mặt làm nhân chứng. Cô cũng vui vẻ đồng ý, nhưng đưa ra thêm yêu cầu rằng, đã muốn xin lỗi thì phải nhận lỗi sâu sắc một chút, để gã nhớ lâu hơn.

Với tính cách không chịu tha thứ của Cách Cách, để gã quỳ xuống thì coi như cũng khách khí lắm rồi, gã cũng không lùi bước, quỳ xuống trước mặt hai cô bé thật, còn thề rằng cả đời không bao giờ bắt nạt con gái nữa.

Vốn dĩ chuyện đến đây là xong, không ngờ Trần Bách Thụ lại cãi nhau với ba mẹ, vì thế mà bỏ ra ngoài.

Do không có chỗ để đi, thế là tìm đến Hiểu Hiểu. Thấy trong người gã không có đồng nào, trông rất đáng thương nên cô mềm lòng, hỏi trong quán Tần Viện có thiếu người hay không. Ngay từ đầu, vì chuyện của Tiểu Mẫn mà Tần Viện nhất định không chịu. Ấy nhưng gã cố thuyết phục, bảo rằng trong tiệm đều là đàn bà con gái, nếu gặp chuyện như lần gã bắt nạt Tiểu Mẫn lúc trước, lại có kẻ đến bắt nạt bọn họ thì biết làm sao. Chẳng phải trước đây không có một ai đến giúp hay sao, cho dù gã không đánh lại người ta nhưng ít nhất cũng có chút tác dụng ngăn cản, nói chung là có còn hơn không.

Thật ra câu này lại thuyết phục được Tần Viện, cộng thêm có Hiểu Hiểu luôn cam đoan gã sẽ sửa đổi, Trần Bách Thụ thể hiện rất chân thành, thế là Tần Viện giữ gã lại, cho làm học việc trong bếp.

Hiểu Hiểu sợ gã được nuông chiều thành hư, không chịu khổ nổi, thế nên quy định hơi nghiêm khắc một chút, trong lúc học việc không có lương, chỉ bao ăn ở.

Gã không phản đối, hơn hờ đồng ý.

Trong tháng bảy, chiều nào cô cũng tới đây để mở lớp dạy thuật phòng thân, đương nhiên mỗi ngày Cách Cách đều đến đúng giờ để học, thường xuyên lấy Trần Bách Thụ ra làm ví dụ. Gặp nhau chưa được năm phút đồng hồ cả hai đã cãi nhau ầm ĩ.

“Mỗi ngày em tới là để cãi nhau với hần sao?”

Cô bé nhăn mũi hừ một tiếng, “Em mới không thèm quan tâm hần. Em sợ hần đập nát bảng hiệu của di Tần thôi. Hần ngốc đến mức không phân biệt

được nước tương và dấm đó cô.”

Trần Bách Thụ phản bác, “Chẳng phải cậu cũng không phân biệt được đường và muối còn gì?”

“Ai nói tôi không phân biệt được, vì bếp tôi nên tôi không thấy rõ thôi.”

“Tôi cũng vậy mà. Bếp tôi, không thấy rõ đó!”

Cách Cách còn muốn đòi phân xử đúng sai thì bị Hiểu Hiểu kéo lại, “Trời nóng, em không bị thiếu nước à, lấy đâu ra tinh thần hay vậy?”

Cô bé giậm chân, làm ra vẻ tủi thân, “Rõ ràng hẳn bắt nạt em mà.”

“Thôi được rồi, được rồi!” Hiểu Hiểu nhìn Trần Bách Thụ, “Cậu cũng bớt nói mấy câu cho tôi, vào bếp đi.”

Trần Bách Thụ xoa mũi, ừ một tiếng, trước khi đi còn trừng mắt hung dữ với Cách Cách.

Cách Cách cũng chẳng tỏ ra yếu thế hơn chút nào, trợn mắt gườm lại.

Hiểu Hiểu ở bên cạnh nhìn mà thấy tức cười.

Lúc này, Tàn Viện đi từ lầu hai xuống, “Sao hôm nay tới sớm vậy?” Bình thường thì đến tối Hiểu Hiểu mới tới.

“Đội cho nghỉ.” Cô trả lời lẩn nhủ.

“Vậy thì hay quá, chị vừa mua vải về, để lạnh hơn một tiếng, giờ ăn được rồi đây.”

Với Tàn Viện, cô không cần phải khách sáo gì nữa, “Vâng!”

Chờ khi đặt vải lên bàn, Tàn Viện ghé vào tai cô hỏi thăm, “Em xem, Cách Cách và Tiểu Thụ ngày nào cũng cãi nhau ầm ĩ như thế, có phải có ý gì hay không!?”

Cô sừng sốt, lột vải bỏ vào miệng, “Không đâu! Tính con bé vốn vậy mà!”

“Sao lại không, có câu oan gia ngõ hẹp đấy thôi!”

“Con bé đó à, yêu cầu bạn trai cao lắm, người bình thường không đạt nổi đâu!”

“Sao?”

Cô cười, kể lại những gì mà Cách Cách từng bảo ‘Thế nào là bạn trai đạt tiêu chuẩn’ cho Tàn Viện nghe.

Tàn Viện nghe xong cười ha hả, “Yêu cầu này cao thật!” Di đưa mắt nhìn, thấy Cách Cách đang đứng trước cửa sổ đưa thức ăn trong bếp sai Trần Bách Thụ làm cái này đến cái khác, “Có điều, chuyện tình cảm cũng khó nói lắm, không chừng lại vừa mất nhau thì sao?”

Hiểu Hiểu đáp: “Vậy thì cũng chẳng liên quan gì đến em, em chỉ phụ trách dạy thuật phòng thân, không phụ trách nối tơ hồng đâu!” Cô thật không có hứng thú làm bà mối.

Hai người đang nói chuyện thì A Mỹ ở trước quầy gọi vào, “Di Tàn, có người tới nộp đơn này.”

Tàn Viện nghe thế, khẽ nhủ mày, “Em hỏi cho rõ ràng trước đi, có chấp nhận mức lương đó hay không? Tiệm nhỏ của di chỉ có chút tiền đó thôi, đừng tới được mấy bữa rồi lại nói không làm.”

“Sao vậy? Vẫn chưa tìm được đầu bếp à?”

Nói đến đó, di Tàn bốc hỏa, “Trước sau cũng có vài người tới nhưng chẳng có ai vừa long cả, không chê lương ít thì cũng lười biếng, không thể nào bằng thím Ba được.”

Thím Ba, cũng chính là Trần Di, Hiểu Hiểu cam đoan sẽ giữ bí mật giúp bà, vì thế không tiện nhiều lời với Tàn Viện, ấy nhưng di giận lắm.

“Có tin về con gái là chuyện tốt, cũng có phải chị không cho thím ấy đi đâu, thế mà không chào hỏi tiếng nào đã đi, cũng chẳng biết có tìm được chưa, rồi lại không biết đủ tiền dùng hay không nữa. Thật là, đã vậy rồi cũng chẳng thèm gọi điện về nữa chứ!”

Hiểu Hiểu an ủi: “Nếu có gì thật thì nhất định thím ấy sẽ gọi về thôi, chị đừng lo lắng quá.”

“Chỉ mong là vậy, chị chỉ sợ di ấy bị thiệt thòi thôi. Em không biết đâu, thím ấy gan nhỏ lắm, bình thường không muốn gặp ai hết. Em có thể nhờ A Cảnh giúp chị được không, xem có thể tìm thấy thím ấy chẳng, để ý một tí thôi cũng được.”

“Được, em sẽ nói với A Cảnh!”

Nghe vậy thì Tần Viện cũng an tâm nhiều, “Đúng rồi, vẫn chưa cảm ơn em, cậu Hải đó đã giúp chị nhiều lắm.”

“Chị nên cảm ơn Khang Hi ấy, không phải em!”

Cậu Hải, chính là Hải Lăng, chủ tiệm ‘Vợ tôi thích ăn mặn’, bạn trung học của Khang Hi.

Vì không có thím Ba (Trần Di), trong quán của Tần Viện thiếu mất một đầu bếp chính, lại chẳng mời được ai. Sau khi Khang Hi biết tin, để Hải Lăng qua giúp, nhưng chỉ giải quyết được tạm thời thôi.

“Chị dâu, sao chị lại tới đây?”

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Người Hải Lăng tròn vo lườn lách đi xuống từ lầu hai, vừa thấy Hiểu Hiểu, khuôn mặt vừa trắng vừa tròn của Hải Lăng đầy ý cười, mắt cười híp lại như đường kẻ.

“Chiều nay tôi được nghỉ!” Câu này được lặp đi lặp lại ba lần rồi. Cô đang cân nhắc đến việc sau này khi tới đây sẽ hét toáng lên một tiếng để tất cả mọi người đều biết, tránh để ai gặp cũng hỏi.

“Vậy thì hay quá, em vừa làm điểm tâm xong, lấy ra cho chị nếm thử nhé!”

“Không cần đâu, bây giờ tôi không đói.” Trời đang nóng như vậy, cô chẳng có chút khẩu vị nào.

“Không sao đâu, em làm khai vị không thôi, bảo đảm chị ăn xong miếng này sẽ muốn ăn miếng tiếp theo.” Nói xong, thân hình mập mạp của cậu ta lại chen lên lầu hai. Cậu thang chặt hẹp, cậu ta béo, lúc lên xuống lầu, nhìn qua trông như quả bong bóng căng phồng bị ép lại.

“Hiểu Hiểu, chị vẫn luôn muốn hỏi em, vì sao cậu ta lại gọi em là chị dâu?” Di Tần tò mò về chuyện này từ lâu rồi mà vẫn chưa dám hỏi.

“Hiểu lắm thôi, toàn bộ chị là hiểu lắm.” Hiểu Hiểu giải thích, “Hôm đó Khang Hi đưa em đến tiệm cậu ta ăn cơm, bảo là phải có quan hệ mới đặt chỗ trước được.”

“Ồ?” Trông Tần Viện rất ái muội.

Mặt Hiểu Hiểu đỏ ửng, “Chị đừng đoán mò, chỉ là ăn cơm thôi mà, anh ấy bảo đó là thói quen.”

“Chị hiểu, chị hiểu! Không cần phải giải thích!” Thật ra đi biết Khang Hi thích Hiểu Hiểu từ lâu, đi nhìn thấu hết rồi.

Hải Lăng đến đây, hoàn toàn cũng vì Hiểu Hiểu ở chỗ này. Cậu ta không phải đến giúp, chẳng qua Khang Hi sợ Hiểu Hiểu đến ăn ở đây không ngon nên sai một đầu bếp chạy tới.

Mang tiếng là giúp đỡ, thật ra là để đảm bảo vợ mình được ăn ngon, ăn no mà thôi!

Trong bếp, Trần Bách Thụ vẫn đang cố gắng thái dưa leo thành sợi, thấy Hải Lăng đi vào, hỏi: “Anh Hải, quả dưa chuột này khó thái quá!”

Hải Lăng không khách khí: “Kỹ thuật thái rau củ phải dựa vào luyện tập, thái nhiều là thuần thục thôi.”

“Em cắt thế mà còn chưa đủ nhiều à, anh xem tay em này.” Gã chìa tay ra, mười đầu ngón tay đều dán băng cá nhân, nhìn qua trông rất thảm.

“Ồ chỗ anh, học việc đều luyện tập như thế cả, nếu chú không muốn thì về nhà đi, anh đây cũng lười dạy chứ!”

Trần Bách Thụ nghe thế, vội vàng lắc đầu như trống bỏi, “Em không về đâu!”

Gã quyết tâm cắt đứt với cha mẹ. Cũng chẳng phải nổi tính nổi nết gì cả, chẳng qua gã muốn tự định hướng sẽ sống cuộc sống sau này thế nào.

“Vậy đừng có mà đứng nói nhảm nữa, mau thái đi, thái xong thì lấy củ cải ra thái sợi.”

“Ồ?” Trần Bách Thụ đưa mắt nhìn một củ cải trắng rất lớn được đặt trên bàn bếp, ít nhất cũng phải tới mười mấy kí, “Xắt hết à?”

Hải Lăng liếc gã, “Quen tay hay việc, đã nghe câu đó chưa?”

Gã lập tức cúi đầu, “Cứ xắt mãi thế thì em sợ ngón tay của em sẽ bị cắt cụt hết luôn.”

“Còn nói nhảm nữa là anh cho chú xắt hành tây bây giờ.”

“Không đâu!” Gã kêu to, vội vàng cầm con dao phay, “Em xắt ngay, nghiêm túc xắt ngay đây, nhất định sẽ xắt hết mớ này cho anh.”

Gã sợ hành tây chết đi được, lần nào xắt hành tây cũng chảy cả nước mắt nước mũi, có lần còn bị Tề Cách Cách bắt gặp, gã chẳng biết phải giấu mặt vào đâu.

Hải Lăng nhìn trộm gã, trong mắt đầy tia giảo hoạt. Bất kể gã đàn ông nào tới gần Hoàng hậu nương nương đều là kẻ thù của cậu ta.

Tên nhóc này dám hó hé với Hoàng hậu nương nương à, đúng là cả gan làm loạn, ăn gan hùm mật gấu rồi. Tướng Vạn Tuế Gia không biết à? Anh ta đã nhìn thấu từ lâu nên mới phái cậu tới đây.

Một là để Hoàng hậu nương nương được ăn ngon ăn no, hai là... chính chết tên nhóc thối này.

Còn vì sao Vạn Tuế Gia lại biết thì... không, thật ra anh cũng chả hay biết gì, chẳng qua anh ghét những thằng cha cứ lảng vảng quanh Hiểu Hiểu lúc anh không có mặt thôi.

Tới một người giết một người!

Hiểu Hiểu ăn tối ở chỗ Tàn Viện, sau đó dạy hai tiếng đồng hồ khóa phòng thân, khi thấy khách trong tiệm cũng rời đi khá rồi, cô cũng về nhà.

Không có Khang Hi ở đây, cô luôn cảm thấy trong nhà rất quanh quẽ, thế nên gần đây thường đến chỗ Tàn Viện ngồi rất lâu.

Đến khi về nhà, Vòng và Nếp cứ lẩn quẩn bên cạnh cô. Hiểu Hiểu cảm thấy đúng là dạo này có lo là tui nó, đang nghĩ không biết lần tới đến quán Tàn Viện, có nên đưa tui nó theo hay không?

Tắm rửa xong, cô chơi với hai con chó lớn một hồi, sau đó bò lên giường, lật lật một quyển sách.

Di động trên tủ ở đầu giường bỗng rung lên.

Lúc này thì còn ai mà tìm cô nữa chứ, chắc chắn là Khang Hi rồi.

“Về rồi à?” Trong khung chat của WeChat, đúng giờ mỗi ngày, Khang Hi đều hỏi như vậy.

“Ừm!” Cô trả lời.

“Vẫn trễ vậy à?”

“Dạy thuật phòng thân thì phải kiên nhẫn dạy, không thể nóng vội.”

“Đừng để bị mệt.”

Cô trả lời bằng một khuôn mặt cười, “Tôi biết rồi!”

Sau khi gửi WeChat như vậy, cô lại hỏi: “Bao giờ anh về?”

Anh lại nói, “Em đoán xem?”

“Tôi có phải con giun trong bụng anh đâu chứ!” Sao cô đoán được. Cô biết rất ít về giới giải trí, chỉ biết diễn viên phải đóng phim bắt kẻ sớm muộn, bắt kẻ thời tiết, thế nhưng không biết một bộ phim thì được quay trong bao lâu mới xong.

“Sớm thôi!”

Đột nhiên Hiểu Hiểu rất muốn hỏi Sớm thế nào, nhưng chữ đã đánh xong nhưng cô lại xóa mất.

“Ồ!”

“Em ngủ sớm đi!”

“Vâng!”

Hiểu Hiểu để điện thoại xuống, đưa mắt nhìn ‘Khang Hi’ bên cạnh, nó đang yên lặng nằm trong chăn của cô, đương nhiên ban ngày sẽ dùng mặt trước, cô hoàn toàn không dám nhìn mặt sau. Ấy nhưng không thể không thừa nhận rằng gối ôm này rất hữu dụng. Lúc không có Khang Hi, cô vẫn ngủ rất ngon, đêm nào cũng ngủ trọn giấc tới sáng.

Cô cười, lại ghé đầu vào, thở dài khoan khoái một hồi, nhanh chóng chìm vào mộng đẹp.

Bình minh vừa lên, cô mơ màng tỉnh dậy, đưa mắt nhìn đồng hồ, năm giờ sáng. Có lẽ vì trời nóng nên cô cảm thấy hơi khát nước, từ từ bò xuống giường, muốn vào bếp rót một li nước, thế nhưng vừa vào toilet thì cửa đột nhiên bị kéo từ bên trong.

Khang Hi bước từ trong ra, vừa tắm xong, cả người ươn ướt, tóc xoắn xoắn, hơi rối một cách rất đẹp trai, nước da như bộ quần áo màu tiểu mạch, hệt như châu ngọc lóng lánh ánh nước, cơ bắp rất vừa, nhiều thì sẽ thừa ít sẽ thành gầy, thế nên anh có vẻ khỏe mạnh cuồng dã, lại vừa đẹp như yêu nghiệt.

Anh dùng tay quần khăn lông trắng bên hông, khoanh khắc ngẩng đầu nhìn Hiểu Hiểu, trong đôi mắt sáng vốn luôn có vẻ nghiêm nghị, bỗng có tia ảm áp.

Anh nâng tay lên, chào một tiếng, “Ồ, Hiểu Hiểu, sớm vậy?”

Và khăn tắm bên hông cứ như vậy mà rớt xuống cùng với lời chào này.

Tầm mắt của Hiểu Hiểu cũng rơi xuống theo khăn, sau khi dừng lại một chút, lại từ từ dời thẳng một đường từ chân trần của anh lên trên, lúc nhìn lên mặt anh, cô khựng lại một chút, sau đó đường nhìn lại dời xuống.

Sau khi quan sát trên dưới một phen thì đột nhiên bùng tỉnh, cả người bị chấn động bởi một điểm tiếp xúc trên tầm mắt nào đó.

Cô từng nhìn qua quần áo của Khang Hi, cũng từng nhìn Khang Hi không mặc quần áo, thế nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng nhìn thấy Khang Hi không mặc quần lót.

Sự thật này như một viên đạn vừa bay xuyên qua đầu cô, bảo mặt nóng như lửa cũng không đủ để mô tả bộ dạng của cô lúc này, đỉnh đầu bốc khói. Ngoại trừ tiếng ong ong trong óc thì chẳng nghe được cái gì nữa.

Cô không thét lên chói tai, chỉ là lại vất vả dời tầm mắt trở về khuôn mặt của Khang Hi, con mắt đen như làn nước mùa thu khẽ gợn sóng, dập dờn một sự ngưng ngừng mà anh chưa bao giờ được nhìn thấy, sau đó cô cắn môi, dùng hết sức đẩy mạnh anh về phòng tắm.

Khang Hi lão đảo, suýt nữa té ngã, cô thì nhìn cũng chẳng dám, rằm một tiếng, đóng sập cửa phòng tắm lại.

“Hiểu Hiểu?”

Tiếng gọi đó đã kéo cô trở về từ ranh giới tinh thần trống rỗng hư ảo thành xấu hổ đỏ mặt chạy về phòng ngủ, sau đó lại vội người vào chần.

“Nhất định mình đang nằm mơ! Nhất định là thế rồi!” Cô lẩm bẩm.

Trong chần, cô che mặt, cứ một mực nói với mình rằng, đang nằm mơ, chắc chắn không phải thật.

Cô không hề nhìn thấy cái gì cả!

Một lát sau, cô lại thảm lẩm bẩm một câu, “Chưa gì mà đã đồ sộ như thế, chắc chắn sau này bạn gái anh ta sẽ khổ lắm!”

Lẩm bẩm xong, cô sượng trân, mặt đỏ đến mức sắp bốc cháy.

“Minh điên thật rồi mới đi nghiên cứu chuyện này...”

Cô nằm trên giường, quần chần, lẩn qua lẩn lại!

Bạn gái của anh có vất vả hay không thì có liên quan gì tới cô chứ.

Còn ở bên kia, Khang Hi cầm khăn quần hông lần nữa, rơi vào trầm tư...

Cô như thế là hài lòng, hay là không hài lòng vậy...

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Thuộc Tính Trung Khuyển

Lúc Hiểu Hiểu vẫn còn đang giả làm đà điểu trên giường thì Khang Hi đã ăn mặc chỉnh tề bước vào, chẳng có chút dấu hiệu lúng túng nào cả, ngồi xuống mép giường với vẻ mặt rất tự tại, nhìn cái gối ôm trong chần thì thẳng tay rút ra, quăng qua sau đầu.

“Vẫn còn chưa chịu dậy sao?”

Giọng của anh ảm áp trầm thấp, rất có sức hút, cứ như lực hấp dẫn, truyền vào chần. Cả người Hiểu Hiểu lập tức cứng đờ không dám động dậy, mặt đỏ hơn cả táo chín.

Cô trùm chăn kín cả người, không chịu lộ mặt, rầu rĩ hỏi: “Sao anh lại về?”

“Quay phim xong rồi, đương nhiên tôi phải về ngay.”

Lúc nói chuyện với cô trên WeChat hôm qua thì anh đã lên máy bay rồi, đang chờ cất cánh thôi. Vì đường băng có vấn đề nên bị trễ hai tiếng đồng hồ, mới đến gần sáng mới đến Thượng Hải.

Lúc về tới nhà thì cô đang ngủ say, anh thừa cơ hôn trộm một cái, giải bớt nỗi khổ tương tư, sau đó đi tắm, chuẩn bị làm bữa sáng cho cô, không ngờ cô lại dậy sớm như vậy.

Nếu đã tỉnh, tại sao anh có thể bỏ lỡ cơ hội này chứ. Từ đó tới giờ toàn theo tiết tấu nước ấm đun ếch, bao nhiêu kiên nhẫn sắp tiêu hao cả rồi.

“Tôi qua anh có nói vậy đâu!” Anh chỉ bảo sớm thôi, ai mà ngờ lại ‘sớm’ như vậy chứ.

Anh cười bảo: “Tôi muốn làm em ngạc nhiên mà!”

Cô càng quán chân chặt hơn, lúi vào một góc. Kính ngạc gì không biết, rõ ràng là kính hãi thì có, cô bị dọa đến mức hồn vía bay mất rồi.

Anh kéo một góc chăn ra, “Hiểu Hiểu, trời nóng, em cứ cuộn người trong chăn như thế sẽ ngột lắm, mau ra đây, tôi nấu bữa sáng cho em. Muốn ăn gì?”

Đến giờ cô vẫn chưa bình tĩnh được, hình ảnh nào đó trong đầu vẫn rất rõ nét như cũ, muốn quên cũng không quên được, sao có mặt mũi nào mà chui ra nhìn anh chứ.

Thấy cô không có động tĩnh gì, Khang Hi sợ Hiểu Hiểu bị ngột, định đưa tay để xốc chăn lên.

Thế nhưng vừa vén một góc lên thì bị Hiểu Hiểu che lại, “Không muốn mà, anh đi đi! Ai cho anh tới, không phải cửa nhà anh sửa xong rồi à? Mau về đi!”

“Đây không phải là thói quen à?”

Chắc chắn đã sửa xong cửa, nếu vẫn còn chưa sửa xong thì nhất định cô sẽ nghi ngờ. Cũng như Cảnh Bất Mị từng nói, chiều này chỉ dùng được một lần thôi. Nhưng đây cũng thật sự là thói quen của anh, vừa về là chạy thẳng tới đây, chẳng hề có tí ngập ngừng do dự.

Việc lấy card mở cửa dự phòng của cô theo, đúng là quá chính xác.

“Ai cho anh quen, đây là nhà tôi, đâu phải nhà của anh.” Cô định thuyết phục anh rời đi, nếu anh không đi thì cô chẳng có mặt mũi đâu mà thức dậy.

Sao Khang Hi có thể ngoan ngoãn trở về chứ, kiên quyết chơi trò vô lại tới cùng, thế là quả quyết bò lên giường, nằm cạnh người Hiểu Hiểu.

Trong một tháng ở đoàn làm phim vừa qua, ngày nào anh cũng nhớ tới cái giường này, nhớ đến mức mê muội.

Anh nghiêng người sang, chống cằm nhìn cô, “Tôi quên nói em biết, gần đây căn hộ của bạn tôi sẽ cần phải tu sửa.”

Lúc anh tới Phúc Đề có từng nói, căn hộ bên cạnh là của bạn, vì muốn tránh tin đồn mà anh sang ở, cô vẫn chưa quên bao giờ. Thế nhưng đang giờ phút quan trọng này còn tu với sửa cái gì?

Khoan đã, nếu tu sửa thì không thể ở được, vậy Khang Hi sẽ ở đâu?

Trong đầu cô chợt lóe lên, bất ngờ vén chăn dậy: “Anh còn định ở đây nữa à?”

Đáng ra không cần phải hỏi câu này, nhìn anh đang nằm thoải mái trên giường thế kia, cười híp mắt như mèo đang nằm phơi nắng, rõ ràng là đang muốn ở lì không đi.

“Bạn tôi nói, cậu ta muốn ở nước ngoài một thời gian, sẽ không về nước sớm đâu, muốn tôi trông nhà giúp. Lần này cậu ta tu sửa là để cưới vợ, chuyện lớn của đời người, đương nhiên tôi phải quan tâm chứ. Em xem đi, tôi ở lâu như vậy mà cậu ta cũng không thu tiền thuê nhà gì cả. Nói gì thì nói, tôi phải trả lại phần nhân tình này chứ. Tôi cũng muốn về nhà lắm, nhưng em nghĩ đi, nhà tôi ở đây hơi xa, đi đi về về sẽ tốn không ít thời gian, lại còn rất mạo hiểm rất có thể sẽ bị truyền thông bám theo bất kì lúc nào. Đến lúc đó nhất định sẽ rối tung cả lên. Nghĩ tới nghĩ lui, thôi thì ở chỗ em vẫn tiện hơn, dù gì cậu ta cũng là hàng xóm của em, tương thân tương ái đi.”

Người thiếu nhân tình là ai, đâu phải cô, dựa vào gì mà cô cũng phải gánh chung? Thế mà anh lại nói một trời đạo lý đao to búa lớn, thậm chí còn chẳng có tí khe hở nào để phản bác cả.

“Mất bao lâu?”

“Năm đó.”

Hiểu Hiểu hoảng hốt kêu lên, “Lâu vậy sao?”

“Nhà để cưới vợ mà, đương nhiên phải làm cho hoàn hảo chứ, sao có thể chỉ cần tốc độ không cần chất lượng? Nhờ đâu người ta không hài lòng với căn hộ, không chịu gả thì biết phải làm sao?”

“Người bạn này của anh rợn chuyện thật!”

Anh nhủ mày, sửa lại cho cô, “Này, phải gọi là thương vợ chứ.”

“Vâng vâng, anh nói cái gì thì là cái đó!”

Hiều Hiểu tự biết mình không đuổi anh được, bực bội cào cào mái tóc. Vì ban nãy vừa chôn trong chăn, tóc hơi rối, nay cô lại cào thêm một cái nên bây giờ rối hơn cả tổ chim.

Khang Hi nằm trên giường, chờ cô trả lời, đôi mắt nhìn cô như một hang động không đáy có thể hút hết hồn phách của con người, ai mà đụng phải ánh mắt đó sẽ rơi vào trong, cứ như anh có yêu pháp thật vậy.

Hiều Hiểu thỏa hiệp, “Vây lần sau anh về, nhớ là không được im hơi lặng tiếng như thế nữa đấy.”

Sóng mắt anh dao động, lóe ra tia lấp lánh, “Tôi sợ đánh thức em!”

Nếu như cô tỉnh rồi thì sao hôn trộm được nữa. Bây giờ chỉ có chút lợi lộc nhỏ xíu vậy thôi, anh không thể bỏ qua được.

Hiều Hiểu tức tối nói: “Tôi thà để anh đánh thức còn hơn.” Cô không muốn lại nhìn thấy những thứ không nên thấy đâu, không tốt cho mắt, nhất là không dành cho tim hơn cả.

Khang Hi không nói là đồng ý, cũng chẳng bảo sẽ không đồng ý, thấy cô rời giường, cũng đứng dậy theo, xếp chăn giúp cô, “Bữa sáng nay em muốn ăn gì?”

Trông anh khoan thai tự đắc thế kia, chẳng hề có chút áy náy vì đã dọa cô, Hiểu Hiểu nhìn mà cáu, suy nghĩ phải làm thế nào để hòa ván này.

Cô gằn từng chữ: “Ăn – xúc – xích!”

Khang Hi giật mình.

Cô lại gằn gừ, “Chảo nóng cho dầu vào chiên, còn phải cắt lát!”

Khang Hi: “...”

Rõ ràng là cố ý.

Trong căn phòng 1202 bên kia, vừa sáng sớm đã có mấy công nhân tu sửa đi tới, Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo tập trung họ vào phòng ăn, trên bàn bày đủ món ngon.

Vệ Bảo nói: “Các vị sư phụ, đây chính là chỗ làm việc của mọi người, cứ làm theo bản thiết kế là được. Có điều, chúng tôi tin vào đạo lý chậm mà chắc, làm từ từ cho cẩn thận. Các anh có thể làm chậm được bao nhiêu thì cứ chậm. Các anh yên tâm, một ngày ba bữa có cá có thịt, có yêu cầu gì cứ việc nói ra, chúng tôi đảm bảo sẽ làm các vị hài lòng. Thế nhưng có một nguyên tắc duy nhất – Không được đẩy nhanh tiến độ, nhất định phải chậm!”

Các thợ đưa mắt nhìn nhau, lần đầu tiên gặp một nhà có yêu cầu thế này.

Sau đó Cảnh Bất Mị còn bổ sung: “Ký hợp đồng nửa năm. Trong nửa năm tới, các anh cứ ở đây, làm chậm chậm thôi, nhớ là phải chậm chậm. Tôi cũng biết các anh dựa vào tay nghề để ăn cơm, một năm làm việc bên ngoài cũng không dễ dàng gì, muốn làm mấy nhà kiếm thêm nhiều một chút. Nhưng các anh cứ yên tâm, chúng tôi sẽ thanh toán bằng gấp ba lần giá thị trường, sẽ có thưởng thêm. Nếu các anh đồng ý với quy tắc này thì tôi có thể đưa ngay một nửa tiền cọc, thanh toán bằng tiền mặt, nhất định sẽ không nói suông.”

Có người hỏi: “Có thật là, gấp ba?”

“Chỉ cần làm theo yêu cầu của chúng tôi thì sẽ gấp ba. Chờ hoàn thành, chúng tôi sẽ thưởng gấp đôi.”

Ban đầu nghe bảo phải làm từ từ, có vài người không thích lắm, nay nghe thấy tiền công gấp ba, lại còn thưởng gấp đôi, trong lòng vui như mở cờ, thế thì chẳng khác nào ăn không nửa năm trời, lại còn ở trong căn hộ có diện tích lớn thế này.

Bọn họ tùm lại một bên để bàn bạc.

“Lão Trương, anh nói xem ở đây có gì mờ ám hay không? Chẳng lẽ là phạm pháp?”

Lão Trương là quản đốc, hần nói: “Chú mày thì biết cái gì, nhìn căn hộ này, điều kiện ở đây, lại còn vật dụng như vậy, có cái nào không phải hàng cao cấp chứ. Nhìn bộ salon kia thôi, trước đây anh từng vào cửa hàng bán đồ nhập khẩu, một cái ghế thôi cũng tám vạn đồng rồi.”

Mấy người trẻ quay đầu nhìn lại lần nữa, ghế thật, một cái ghế thôi mà đã tám vạn đồng, vậy một bộ đầy đủ là bao nhiêu?

“Em thấy người ta muốn sống thật thoải mái, xa hoa đẹp đẽ, chúng ta cứ làm theo là được rồi.”

“Đúng, nửa năm làm một nhà, chẳng khác gì ông lớn, còn có ăn có uống đầy đủ, em thấy đáng lắm.”

Có người thờ dài nói, “Đúng là người thành phố, không giống như chúng ta.”

Bọn họ bàn bạc với nhau một chốc, sau đó thì tất cả đều đồng ý.

Cảnh Bất Mị lại dặn: “Nếu các anh cảm thấy không thể chậm hơn được nữa thì cứ coi như đây là nhà, cứ sử dụng đồ dùng thoải mái, chơi mát chượ, chơi bài cũng được, nhưng đừng gây ồn ào, quá lớn tiếng, thi thoảng cũng phải khoan gỗ đục đẽo gì đó mới được. Còn nữa, nếu cô gái nhà bên cạnh có qua hỏi thì các anh hãy bảo chủ nhà này yêu cầu rất cao, bản thiết kế rất phức tạp, tu sửa tốn rất nhiều thời gian, hiểu không?”

Mấy người thợ nghe thế, vội vàng gặt gặt đầu.

“Còn nữa...” Đột nhiên Cảnh Bất Mị chỉ về phía bức tường ở phòng khách, “Cái bức tường kia, tạm thời các anh đừng động vào nó, chờ thông báo!”

Chờ thông báo là thế nào chứ? Lão Trương đưa mắt nhìn xuống bản thiết kế, không phải trong này nói là phải đập sao?

Vệ Bảo mang vài lon bia lạnh trong tủ lạnh ra, “Đến đây, mấy vị sư phụ, trời nóng, uống chút bia giải nhiệt đã.”

Chỉ cần là đàn ông thì ai cũng thích món này nhất, lập tức tùm lại.

“Ồ đây có đậu phụng, chút đồ nhắm nhỏ, còn trong hộp này là tai heo!”

Các thợ vui lắm, chưa làm việc mà đã được ăn trước rồi. Bọn họ cũng không khách sáo nữa, vui vẻ cầm đũa ăn lấy ăn để.

Thấy đã giải quyết xong, Cảnh Bất Mị thờ dài một hơi, nói: “Vi theo đuổi phụ nữ mà thủ đoạn gì con người này cũng dám làm, tốn cả bọn tiền, tôi thấy đau lòng quá.”

“Cậu đau lòng cái gì, cũng đâu phải tiền của cậu.”

Vệ Bảo đưa mắt nhìn về bức tường ban nãy vừa bảo các công nhân phải chờ thông báo rồi mới được động. Tường bên kia chính là phòng khách nhà Hiếu Hiếu.

Trong mắt anh có tia vui vẻ, Vạn Tuế Gia đã chuẩn bị xong từ lâu, hễ xong việc thì sẽ đập vỡ bức tường này thông qua, hai căn biến thành một, nháy mắt đã thành phòng tân hôn rồi còn gì.

Điều này cho thấy, anh không chờ nổi nữa rồi, muốn tấn công mãnh liệt.

Vì sau khi tan làm, Hiếu Hiếu sẽ đến quán của Tần Viện để dạy thuật phòng thân, thế nên Khang Hi đã dùng lý do ‘Xem Hải Lăng có làm việc tốt hay không’, dưới sự che chở của trợ lý Tiểu Trần, cũng đến quán.

Tần Viện thấy anh tới, lập tức dọn một phòng riêng yên tĩnh ở lầu hai cho anh. Lần trước anh đến là buổi tối, gần giờ đóng cửa nên không có khách, với lại mang một cặp kính râm to sụ nên không ai nhận ra. Còn bây giờ thì khác, đang giờ cơm tối, có mấy bàn khách rồi, lại toàn là thanh niên cả, nếu làm không tốt thì sợ rằng cả cái quán này của di sẽ bị san bằng mất thôi.

Cách Cách vẫn còn đang nghi hè, thế nên ngày nào cũng tới đưa tin, vừa thấy anh, liền nhào tới ghé vào tai nói nhỏ, “Tiểu Hi, cậu kém quá nha. Đến bây giờ mà vẫn không giải quyết được mẹ. Mẹ mà biết, thế nào cũng cười rưng rưng.”

Khang Hi vừa nghe cô bé nhắc tới Khang Tử Ngôn là thấy đau đầu. Dù hai chị em hơn kém nhau mười bảy tuổi, thế nhưng chẳng có gì khác nhau, chỉ là không hợp tính, vừa gặp sẽ bắn pháo bùm bùm, hai bên đều không vừa mắt đối phương.

Nếu để chị biết anh theo đuổi phụ nữ, theo lâu vậy rồi mà còn chưa đuổi tới thì thế nào cũng thành chuyện cười cho chị lúc rảnh rỗi, dám chừng chị sẽ cười đến khi vào quan tài rồi mới thôi.

“Nhất định không được để mẹ cháu biết chuyện này, biết không!”

“Biết rồi ạ, con không nói cho mẹ đâu, nhưng cậu cũng phải cố gắng đi chứ, cứ thế này áy hã, không chừng mẹ sẽ bị người khác theo đuổi mất.”

Về chuyện này thì Khang Hi không sợ, lại còn có lòng tin đặc biệt, “Cháu tưởng là người khác sẽ có cơ hội này sao?”

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, không chừng sẽ có ai đó có thể đối đầu với cậu thì sao. Theo cháu thấy á, không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, thừa dịp trời tối gió to, cậu đẩy thẳng mẹ quách một cái cho xong...”

Khang Hi gõ vào trán cô bé một cái, “Gì mà trời tối gió to, nếu cậu làm vậy thật, chưa đầy ba giây đã bị cô ấy vật ngã rồi.”

Thích một cô gái là cao thủ võ thuật, muốn chơi trò Bá vương ngành thượng cung cũng phải suy nghĩ trước xem da thịt mình có đủ dày hay không – vì sợ

ngã đầu.

Thế mà Hiểu Hiểu lại từng đẩy ngã anh hai lần, một lần ở nhà trẻ, một lần trong đoàn làm phim, cứ nghĩ đến chuyện cũ ấy thấy đau đốn lòng.

Cách Cách suy nghĩ một tí cũng thấy đúng, hệ số nguy hiểm của biện pháp này quá lớn.

“Đúng rồi, hôm trước cháu còn tận mắt nhìn thấy mẹ dùng tay không chặt nát ba miếng gạch đỏ, à, còn một miếng gỗ lớn nữa!”

Khang Hi ôm trán, “Cháu chê cậu sống lâu quá rồi phải không, lại còn dọa cậu như thế!”

“Đâu có dọa cậu đâu, cháu sợ nhớ ra nên mới vội vàng nhắc cậu đó, để cậu chuẩn bị tâm lý trước.”

Cái gì mà chuẩn bị tâm lý, thành bóng ma tâm lý thì có.

“Đúng rồi, đừng đứng ở đây mà riu rít gì nữa, xuống lầu nhìn xem, mẹ cháu tới chưa?”

Cách Cách ồ một tiếng, hoạt bát xuống lầu.

Hiểu Hiểu không biết Khang Hi tới, đang đậu xe ở bãi đỗ xe gần đây, bất ngờ nhìn thấy bảng số của một chiếc xe kia, nhìn hơi quen, hình như đã từng thấy qua ở đâu đó. Cô nhìn lại lần nữa, lại không nhớ ra nổi, cho là mình đã nghĩ nhiều, nên không nghĩ tiếp nữa, đi trên con đường mòn qua bãi đỗ xe, đến tiệm của Tần Viện.

Cách Cách đã đứng trước cửa chờ, thấy cô từ xa liền huơ tay nhỏ, “Cô giáo!”

“Trời nóng như vậy, em đứng bên ngoài làm gì?” Mùa hè, ngày dài đêm ngắn, bây giờ rồi mà mặt trời vẫn chưa lặn, để lại hơi nóng bức bối.

“Tiểu Hi tới, đang ở phòng đặt đây ạ.”

“Sao anh ấy lại tới đây?”

Cách Cách cười khi khi nói, “Một ngày không gặp như xa ba thu đấy mà.”

“Đừng chào bán cậu em nữa, cô đã nói rồi, giữa cô và cậu em không phải là loại quan hệ đó đâu.”

Cô bé khề chu miệng, “Cô giáo, cô có hiểu người đến rồi thì đừng từ chối không vậy, cơ hội qua rồi không quay trở lại đâu (*).”

(*) Nguyên gốc: Qua thôn này không còn tiệm này nữa.

“Em mà nói thêm câu nữa, tôi sẽ phạt em đứng tấn, em tự chọn đi.”

Cách Cách lập tức im bật, làm nũng bám vào tay cô, “Dạ vâng, không nói nữa, nhưng cô nhớ nhé, nếu bên cô xuất hiện người đàn ông nào thì ít nhất phải so sánh với Tiểu Hi nhà em một chút, nhất định không được nóng vội ra tay, mua hàng phải so giá ba tiệm nhé, cô giáo!”

“Cái miệng của em chỉ biết nói thôi.”

“Biết nói là đương nhiên rồi, em còn biết ăn nhiều nữa!”

“Ngừng lại!” Hiểu Hiểu lập tức ngăn cản, “Đừng kéo đề tài này về chuyện gene nhà em nữa.”

Cô nhóc này rất biết lời kéo, không chú ý là sẽ bị cô bé dắt đi vòng vòng.

Đến khi vào tiệm, Hiểu Hiểu rất tự giác lên lầu hai, Khang Hi và Hải Lăng đang nói chuyện với nhau trong phòng bao, cô đến sợ quấy rầy họ, thế nên gõ cửa.

Cái giọng oang oang của Hải Lăng lập tức vang lên, “Chị dâu, tan làm rồi à?”

Hiểu Hiểu khẽ gật đầu với cậu ta. Trong phòng này hơi ít ghế, chỉ có bốn chỗ ngồi, có Hải Lăng bên trong, nếu cô đi vào thì sẽ chen chúc chật chội lắm.

Khang Hi nháy mắt một cái, sau khi Hải Lăng nhận được, cười hi hi trở về bếp.

Chờ cậu ta đi rồi, Hiểu Hiểu bước vào, “Anh tới đây làm gì, không phải bảo là sẽ đi học sao?”

Sau khi Khang Hi trở về, không nghỉ ngơi được mấy ngày đã bắt đầu bận rộn. Cô đi làm thì anh đi học, nghe bảo là học khóa làm đạo diễn.

“Đều là lý thuyết suông cả, tôi thấy chậm quá nên ‘cúp’!” Con đường đạo diễn là kế hoạch sống của anh, theo kế hoạch ban đầu thì sẽ bắt đầu phát triển con đường đạo diễn này năm ba mươi lăm tuổi, nhưng vì Hiểu Hiểu, anh liền đẩy nhanh trước thời hạn.

“Anh vậy mà cũng trốn học à?” Bộ anh xem mình là học sinh trung học sao?

“Thực tế mới quan trọng nhất, những kiến thức lý thuyết tôi đã học xong từ lâu rồi.”

Đóng phim nhiều năm như vậy, lại quen biết một đám đạo diễn, những lúc không quay phim, đương nhiên sẽ đi học hỏi xin chỉ dạy, qua thời gian dài, anh cũng hiểu ra.

“Vi sao anh lại muốn làm đạo diễn?” Sự nghiệp diễn xuất của anh như mặt trời ban trưa, nổi tiếng đến mức mọi phố lớn ngõ nhỏ đều có những tấm biển quảng cáo của anh. Hôm qua cô còn bảo với anh rằng, trung bình cứ bốn kênh truyền hình thì có một bộ phim của anh. Đều được chiếu trong khoảng thời gian nghỉ hè quý báu này. Rõ ràng có thể nhận ra anh nổi tiếng biết bao nhiêu.

“Đóng phim có niềm vui của đóng phim, đạo diễn cũng có cái thú của đạo diễn, tôi không thích thất cô ở một thân cây, hơn nữa...” Con mắt đen láy của anh nhìn sang cô.

Hiếu Hiếu bị anh nhìn như vậy tim có phần đập hơi nhanh, “Làm gì mà nhìn tôi?”

“Không có gì!”

Ôi, làm đạo diễn thì mới có nhiều thời gian ở bên vợ hơn. Thế nhưng lại không thể nói thẳng ra điều này được, đành phải nhét lại vào bụng.

Hiếu Hiếu cũng không hỏi tiếp nữa. Từ sau khi nhìn thấy vị trí không nên nhìn của Khang Hi, chẳng biết sao vừa thấy anh là tim cô liền đập rộn, và nhất là khi tâm mắt hai người giao nhau, cảm giác ấy càng trở nên mãnh liệt hơn.

Cô gọi hiện tượng này là – Hoảng hốt quá giới hạn, cần một thời gian để bình tĩnh trở lại.

Ngày thường, cô hay chờ ít khách một chút, bọn A Mỹ rảnh rồi thì mới ra sân lên lớp. Thế nhưng hôm nay là cuối tuần, khách tới đông hơn bình thường. Bên ngoài ồn ào tiếng người tới, tình hình thế này, e là Tàn Viện ở bên ngoài bận đến mức không thể qua đây được.

Hiếu Hiếu ra ngoài, thấy dưới lầu khách đang xếp hàng, A Mỹ vừa tính tiền vừa đón khách, bận tới tấp mặt mày.

Vốn dĩ trong tiệm không có nhiều người, hôm nay Tiểu Lệ lại xin nghỉ. Cô thấy chỗ nào đang cần thì cũng giúp đưa khách đến chỗ ngồi phụ mọi người, dù sao cũng đang rảnh rỗi. Tuy rằng không thích tiếp xúc với người lạ, nhưng vì gần đây cô vừa phải trải qua ‘Hoảng hốt quá giới hạn’, nhưng dù sao những vị khách này vẫn khiến cho cô cảm thấy dễ chịu hơn lúc phải đối mặt với Khang Hi. Thêm nữa, lúc học đại học, Hiếu Hiếu từng làm thêm ở một tiệm thức ăn nhanh, vậy nên việc này chẳng làm khó được cô.

Cách Cách được nuôi trong lồng, chưa từng làm những việc này bao giờ, vì để không gây thêm phiền phức cho người khác, liền trốn vào trong phòng bao của Khang Hi.

Hải Lăng cũng có mặt ngay lúc đó, đang hỏi anh tới nay muốn ăn món gì.

Anh chọn những món Hiếu Hiếu thích, còn đặc biệt dặn Hải Lăng món nào không được cho quá nhiều dầu, món nào lúc nấu phải chú ý những gì, cứ như Master chef.

Cách Cách hoảng sợ, “Tiểu Hi, cậu biết nấu ăn hả?”

Người trả lời cô bé là Hải Lăng, “Biết chứ, em không biết à, cậu của em nấu ăn ngon lắm.” Chẳng qua cậu ta cũng chỉ vừa mới được biết gần đây thôi, lúc hay tin, kinh ngạc đến mức rút cả cằm.

“Ồi giờ ơi! Chuyện như vậy mà cháu không biết!”

Đương nhiên là không thể biết rồi, vì Khang Hi vốn không định để cho ai hay, anh nấu ăn chỉ để cho vui thôi, nhưng vì Hiếu Hiếu, nguyên tắc này đã bị vứt sang một bên từ lâu rồi.

Hải Lăng lại hỏi thêm vài món nữa, chờ Khang Hi xác nhận không sao thì cậu ta mới vội vàng trở về bếp.

Cách Cách không chịu buông tha, “Con là cháu gái của cậu, thế mà đến cháu cậu cũng giấu. Cậu còn chưa bao giờ nấu cho cháu một bữa cơm nữa!”

“Ai bảo, sữa bột cháu uống, cháo nhuyễn hồi bé cháu ăn, không phải đều do cậu làm ư?” Anh quả thật đã nuôi lớn cô bé, có thể nói kinh nghiệm nuôi trẻ con rất dồi dào.

Cách Cách cá giận: “Thế mà gọi là nấu ăn gì chứ, toàn đồ sẵn có, bỏ nước vào, khuấy một chút là được! Cậu không thể nhất bên trọng nhất bên khinh như vậy chứ!”

“Đàn ông nấu cơm là vì người phụ nữ mình thích, còn cháu là cháu cậu, không nằm trong phạm vi này. Cậu không có hứng thú nấu ăn cho người khác.”

Anh nói một cách rất nghiêm túc, như thể đây là nguyên tắc không cách nào phá vỡ được.

Cách Cách chu cái miệng nhỏ nhắn, “Thấy sắc quên nghĩa, à không, thấy sắc quên cháu gái!”

Khang Hi cười bảo, “Chờ cháu lớn hơn một chút, cũng tìm một người biết nấu ăn thì không phải đã xong rồi sao, đến lúc đó, cậu sẽ kiểm tra giúp cháu.”

Lúc này, Hiểu Hiểu ló đầu vào, “Khang Hi, hôm nay đông khách bất ngờ, trong bếp đang rất bận, anh có thể vào giúp một tay không?”

Cách Cách nghĩ, anh đã nói sẽ không nấu cơm cho người khác còn gì, sao có thể đồng ý chứ.

Thế nhưng...

Khang Hi hoàn toàn quên hết những gì mình vừa nói, lập tức đứng dậy, đồng ý ngay, “Được!”

Nghe lời y chang chú cún Hiểu Hiểu nuôi.

Cách Cách: “...”

Cậu có chút sĩ diện một tí đi được không! Sao có thể trở mặt nhanh như vậy, có từng nghĩ tới cảm thụ của cháu gái hay không?

Cô bé quyết định thêm một khoản nữa vào điều kiện chọn bạn trai của mình: Phải có chính kiến.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Bảng Số Xe

Lúc Khang Hi vào bếp, trong đây đang rối tung rối mù, Hải Lăng và Trần Bách Thụ đang hận không thể có ba đầu sáu tay, thậm chí còn muốn dùng cả hai cặp đùi.

Gã học việc Trần Bách Thụ vừa mới bắt đầu thôi, vẫn không thể cầm muối, chỉ đành đứng bên cạnh giúp đỡ Hải Lăng. Tiệm Tàn Viên tuy nhỏ nhưng mỗi ngày tiệm phải dùng hết 400kg rau dưa, dĩ lại rất chú ý đến vệ sinh, chú trọng công tác rửa rau nhất, yêu cầu rửa qua một lần, sau đó ngâm ba lần, bảo đảm không còn thuốc trừ sâu, vào miệng rất an toàn. Đây là một việc rất nặng nề, mùa hè còn đỡ, sang mùa đông thì ngón tay bị cồng đến mức không còn cảm giác.

Đội khi đã rửa rau xong, gã sẽ đến chỗ chứa nguyên liệu, cắt thịt rau dưa, chia xong rồi, đưa vào từng mâm theo thực đơn đã gọi.

Trong gian chứa nguyên liệu có một tủ lạnh rất lớn, là nơi bảo quản ‘hàng mẫu’. Mỗi khi đầu bếp nấu một món ăn đều phải để lại một phần hàng mẫu, khi món ăn có xảy ra bất kì sự cố gì thì có thể lấy hàng mẫu ra để đưa đi kiểm tra, không những nhanh chóng biết vấn đề nằm ở đâu mà cũng tránh khỏi những hành vi tống tiền của vài vị khách bất lương.

Trong chỗ nấu nướng có bốn máy hút khói và ba nồi to, mỗi nồi có đường kính 80cm, xeng nấu ăn cũng là loại có kích cỡ cực lớn như cái thùng sất. Vì nấu lâu phải chú ý đáy nồi nhất, Tàn Viên lại không thích đồ nấu sẵn, dĩ cho rằng có quá nhiều chất bảo quản, lại có mấy chỗ sử dụng dầu mỡ ở công ngầm, quá mất vệ sinh, nên đã yêu cầu chiên nấu tại chỗ.

Cũng vì thế mà người khổ nhất chính là Hải Lăng. Một ngày phải nấu tám nồi lẩu, mỗi lần nấu xong một nồi là cậu ta chảy mồ hôi khắp người, chờ khi nấu xong tám nồi thì cảm giác người mình như đã tan chảy.

Lúc Trần Di (thím ba) ở đây cũng vậy. Di lớn lên từ vùng núi heo lánh từ nhỏ, quen làm việc nặng, có nhiều sức khỏe. Thế nhưng lúc có di thì lại không có nhiều khách từ xa tới lắm, lại có vài cô bé thay phiên giúp đỡ nên cũng không vất vả nhiều.

Từ sau khi Hải Lăng tới, không chỉ nấu đồ ăn ngon mà còn sáng tạo đổi mới, thêm vào mấy món lạ, được khách hàng chào đón lắm. Cậu ta vốn đang kinh doanh một tiệm ăn rất đắt khách, cũng gọi thu hút khách hàng, sau một tháng, khách tăng gấp ba, khiến Tàn Viên cười toe toét, nhưng cũng đau đầu vô cùng. Dựa theo số nhân viên được trang bị hiện tại, không thể theo kịp tiến độ này.

Vì chờ lâu quá mà có không ít khách trách móc phàn nàn, dĩ lại vội vàng đi tới chỗ về.

“Trần Bách Thụ, lá lách bò siêu cay của bàn 3 đâu?” Như thể trước miệng Hải Lăng có treo một cái kèn đồng, đứng cách ngoài cửa mà cũng nghe thấy rất rõ.

“Tới đây, tới đây!” Trần Bách Thụ chạy ra từ trong khu chứa nguyên liệu, mỗi tay bưng một khay đầy, chỉ có thể dùng chân mở cửa.

“Lá lách siêu cay bàn 3, thịt ba chỉ cuộn nấm kim châm bàn 7, cải thảo xào bàn 11, một phần cá khoai và cá nheo cay của bàn 17...”

“Đặt đó đi, mau mang đồ ăn bàn 12 ra ngoài!”

Trần Bách Thụ đi tới quầy bếp, đầu tiên kiểm tra cẩn thận số lượng đồ ăn, sau khi xác nhận không có sai sót thì truyền đồ ăn qua cửa bếp, lác chuông,

“Đồ ăn bàn 12 xong rồi!”

A Mỹ vội vàng chạy tới bếp, trước khi bung đi còn quăng lại vài tờ gọi món, “Bàn số 8 muốn thêm một phần lẩu cá chua! Bàn 9 gọi một phần thịt đùi dê, bàn 22 muốn hai phần lá lách bò và một phần bò viên.”

“Được rồi!” Trần Bách Thụ mang mấy tờ gọi món mới vào bếp.

Ở đây một tháng, vất vả thì vất vả, nhưng gã cũng quen rồi, cảm thấy mỗi ngày trôi qua rất phong phú, dù ngày ngày Hải Lăng cũng khiến gã mệt mỏi như cún, thế nhưng gã lại vui vẻ chịu đựng, dần dần cảm thấy rất hứng thú với nấu ăn. Vì làm nhiều, năng lượng tiêu hao lớn nên gã cũng ăn nhiều hơn, qua một tháng, thân thể khỏe mạnh hơn hẳn, nhìn qua trông cũng oai vệ khác lắm.

Đang muốn chạy vào gian nguyên liệu để lấy đồ thêm thì bất thành linh thấy Khang Hi đến, hai người đã từng gặp nhau, gã có ấn tượng khác sâu về anh.

Khang Hi, nhân vật gạo cội nổi tiếng trong giới giải trí, cậu của Tề Cách Cách.

Hải Lăng cũng nhìn thấy Khang Hi, “Vạn Tuế Gia, sao anh lại vào bếp vậy?” Khuôn mặt của anh chẳng liên quan gì tới nhà bếp cả.

Khang Hi đã đổi bộ đồng phục màu trắng của đầu bếp, vì để che giấu tai mắt mọi người nên đeo thêm một cái khẩu trang lớn. Nhà bếp lại là một nơi có nhiệt độ rất cao, chỉ đứng yên thôi cũng có thể đổ mồ hôi, nóng nực oi bức như cái lồng hấp. Anh gỡ khẩu trang xuống, nhíu mày nhìn xung quanh gian bếp, lộn xộn rồi tung như vừa có bão quét ngang, trong mắt anh đầy vẻ chán ghét. Khang Hi nổi tiếng thích sạch sẽ, thích đồ đạc được xếp trật tự ngăn nắp.

Không đến nỗi cuồng sạch sẽ, chẳng qua đơn thuần không chịu được khi thấy người ta ném đồ lung tung.

“Com Hiểu Hiểu làm xong chưa?”

Hải Lăng đang chiên gà cay, không thể ngời tay, dùng miệng để chỉ: “Đang làm kìa!”

Đây là món ăn được làm riêng cho Hiểu Hiểu, theo dặn dò của Khang Hi, cậu ta có bận mấy cũng không dám qua loa.

Khang Hi đi tới, mở nắp, ném thử, bỗng dung mặt cau có, “Không phải tôi dặn là bỏ tiêu đen rồi à, sao cậu lại bỏ tiêu trắng!”

Hải Lăng còn chưa kịp phản ứng thì Trần Bách Thụ nghe thấy, lập tức giơ tay lên, đáp, “Em bỏ hồ tiêu đó. Anh Hải bạn, bảo em bỏ chút tiêu vào, em tưởng đều là tiêu, không có gì khác nhau...”

Gã thậm chí còn chẳng phân biệt được dấm và nước tương nữa thì đừng nói chỉ tới tiêu trắng tiêu đen.

Càng nói giọng Trần Bách Thụ càng nhỏ lại, ấy vì sắc mặt Khang Hi đang rất khó coi, như thể gã vừa phạm phải một tội không thể tha thứ, như đang muốn ăn tươi nuốt sống gã vậy.

Thật ra, về bản chất thì tiêu đen và tiêu trắng chẳng khác nhau mấy. Tiêu đen là sản phẩm từ quả tiêu chưa chín, còn tiêu trắng thì là tiêu đã chín hoàn toàn.

Còn về mặt mùi vị, mùi của tiêu trắng hơi nhạt, vị cay đậm hơn, có thể dùng để ăn sống, thích hợp để phối chung với món chay. Mùi của tiêu đen lại đậm, cho vào trong lúc nấu ăn sẽ có vị hơi cay, nâng cao tinh thần kích thích dạ dày, dùng nấu chung với các món thịt, hợp với thịt bò nhất.

Vì trời nóng, khẩu vị của Hiểu Hiểu không tốt nên anh nghĩ cách để giúp cô ăn ngon miệng hơn, thế nên mới làm món canh cá chua thịt bò.

Phải dùng phần thịt ở ngực và chân bò, lấy dao để lạng bỏ phần gân và da, sau khi cắt thành từng miếng theo thớ vân thì băm ra, trộn với đậu hủ non, cà chua, cà rốt rồi mang chế biến. Sau khi làm xong, trong vị chua sẽ hơi cay cay, canh ngon mùi lại thơm, nồng mà không ngán, làm món khai vị lại cực kì tốt cho dạ dày.

Nếu là canh thịt bò thì đương nhiên phải bỏ tiêu đen. Nếu bỏ tiêu trắng sẽ mất đi ưu điểm vốn có, vị cay quá nồng, át mất vị chua.

Hiểu Hiểu không ăn quá cay được, thế nên anh đã dặn riêng Hải Lăng, phải bỏ tiêu đen.

Chẳng phải anh tính toán chi li, chẳng qua trong những vấn đề liên quan đến việc chăm sóc Hiểu Hiểu, anh luôn cố gắng đạt tới mức hoàn mỹ nhất.

Trần Bách Thụ bị anh trừng đến không dám thở mạnh, thầm nghĩ, chả trách sao Hải Lăng lại gọi anh là Vạn Tuế Gia, vừa ném thử đã có thể phân biệt được tiêu đen và tiêu trắng, đúng là lưới Hoàng đế.

Hải Lăng không dám lên tiếng. Dù người rắc tiêu là tên nhóc thối kia, thế nhưng gã vẫn cho đó là lỗi do mình, cũng phải chịu phần lớn trách nhiệm.

Khang Hi hừ một tiếng, đổ hết số canh đã nấu xong, “Đưa dao phay cho tôi, chuẩn bị thịt bò, đậu hủ, cà rốt, cà chua tới đây.”

Rõ ràng là muốn đích thân xuống bếp.

Trần Bách Thụ còn đang ngẩn ra thì Hải Lăng đã vỗ vào trán gã, “Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi lấy nguyên liệu ngay.”

Lúc này gã mới có phản ứng, vội vàng chạy vào gian đựng nguyên liệu.

Khang Hi thái rau, bật lửa, bắc nồi một cách thành thạo, hoàn toàn quên mất rằng Hiểu Hiểu muốn anh đến giúp, không phải để thêm phiền.

Hiểu Hiểu tạt qua bếp, định bụng vào xem thế nào. Trán anh như có mục radar, lại còn là loại chuyên thăm dò sự tồn tại của cô, thế nên lập tức phát hiện ra, liền nhớ lại mục đích vào bếp. Cảnh giới trong đầu nổi dậy, con người màu đen đảo một vòng, duỗi căng chân dài, đập Hải Lăng đang xào rau nóng đến chảy mồ hôi qua một bên, cầm xẻng trong chảo lớn, ra sức chiên rán, tạo thành một cảnh tượng đang cố gắng giúp đỡ, dùng hết tính mạng của mình để xào rau.

Hiểu Hiểu đi vào nhìn thấy, không ngờ anh lại chăm chỉ như vậy, lại thấy anh xào rau cực quá, dịu dàng hỏi: “Có mệt không?”

Anh làm bộ như vừa phát hiện ra cô, đầu tiên sững sốt, sau đó lắc đầu, còn cười rất là tươi, đột nhiên chỉ vào mồ hôi trên trán.

Hiểu Hiểu chớp chớp mắt, không hiểu ý của anh.

“Nóng, lau giúp tôi một chút!”

“Ừ!” Hiểu Hiểu lấy khăn tay đã được giặt sạch thơm ngát – do anh giặt, trong túi ra, lau mồ hôi cho anh.

Anh lại chỉ vào miệng, kêu to: “Khát nước!”

Hiểu Hiểu lại rót một li nước đá, đưa cho Khang Hi, thế nhưng anh lại không đưa tay nhận, rõ ràng muốn được dứt.

Thấy anh vất vả như vậy, cô cũng không từ chối, vì chênh lệch chiều cao, cô đành phải nâng ly đưa đến bên miệng anh, anh uống mà mặt mày tươi roi rói.

Hải Lăng thấy mà ngẩn ra, thật sự muốn chụp cảnh này lại, đăng lên group chat trên WeChat.

Vạn Tuế Gia làm nũng!

Hiểu Hiểu thấy Hải Lăng và Trần Bách Thụ đang đứng bất động, khẽ nhủ mày, sùng sộ nói: “Các người đứng ngây ra đó làm gì? Không thấy bên ngoài bận lắm à?”

Nghe nói như thế, Hải Lăng chỉ muốn quỳ xuống đất xoay vòng, cậu ta bận rộn cả ngày hôm nay rồi đó, thế mà ban nãy bị người ta cướp mất cái xẻng, lại còn bị đá cho một cú.

Còn tình người không vậy, sao lại có kiểu cướp công như vậy cơ chứ?

Tiếc là Hải Lăng không dám nói câu này ra ngoài miệng, Khang Hi dùng ánh mắt hung dữ nhìn cậu ta chằm chằm. Nếu cậu ta dám nói lời không nên nói, lát nữa thôi, thứ được chiên trong chảo chính là cái đầu của cậu ta mất.

Hải Lăng quệt mồ hôi trên trán, “Haha, em nghỉ một chút, Vạn Tuế Gia đã giúp đỡ rất nhiều.”

Cậu ta không quên ca ngợi một chút, kiếm thêm chút điểm ân tượng cho Khang Hi.

Trần Bách Thụ cũng cười ha hả theo, người có mắt đều có thể nhìn ra ở đây ai mới là đại ca, gã cũng không muốn người ta bỏ đầu mình vào trong chảo chiên.

Đến khi Hiểu Hiểu ra ngoài, Khang Hi lại khôi phục hình tượng lạnh lùng cao ngạo của mình, ném xẻng cho Hải Lăng, tiếp tục sự nghiệp làm người nội trợ của gia đình, từ đầu đến cuối anh chẳng giúp đỡ cái gì, lạnh lùng nhìn Trần Bách Thụ và Hải Lăng bận rộn, xoay tròn như bóng vù.

Anh đã nói rồi, trừ Hiểu Hiểu, anh không nấu ăn cho ai khác cả.

Đây là nguyên tắc!

Cảnh giới xem vợ là cục vàng, xem người khác là... ‘vàng đeo’ đã phát huy đến mức cực hạn.

Nhất định phải xem vợ là bảo bối, những người khác đều nằm ngoài ranh giới, không cần quan tâm.

Vất vả lắm mới hết bận, trừ Khang Hi và Hiểu Hiểu cùng nhau ăn cơm, tất cả mọi người đều mệt đến bại liệt, Hải Lăng nấu xong bữa tối cũng chẳng còn sức đâu mà ăn.

Khang Hi và Hiểu Hiểu đang trốn trong phòng bao để ăn cơm ấm canh nóng, còn có một tô canh cà chua thịt bò vừa nấu xong.

Quả nhiên món này đã giúp Hiểu Hiểu kích thích vị giác, ăn cái gì cũng ngon. Tối nay bận như vậy, lần đầu tiên cô ăn hai bát cơm.

Khang Hi thấy vui trong bụng, quyết định thường xuyên qua đây để có người sai vặt, hoàn toàn chẳng có cảm giác mình đã gây thêm phiền phức gì cả.

Dù nói là buôn bán tốt, mọi người đều rất vui, điều này cho thấy kiếm được nhiều tiền, thế nhưng Tần Viện lại bắt đầu sốt ruột. Vẫn chưa tìm được đầu bếp, cũng không thể bảo Hải Lăng tới đây giúp đỡ mãi, ngoài ra còn phải tìm thêm nhân viên phục vụ và người rửa rau, không chừng cũng phải cần cả người rửa chén nữa.

Di không muốn mở tiệm lớn đến vậy, chú ý mở quán khi bắt đầu chỉ là để giúp người, lúc này, mặc dù tiền để giúp người đã nhiều hơn, thế nhưng người cần giúp thì đều một thê thảm.

Tần Viện sốt ruột thì trong lòng Hiểu Hiểu cũng chẳng thoải mái. Cô không thoải mái thì Khang Hi lập tức nôn nóng, lập tức gọi điện cho Vệ Bảo, bla bla kể lại tình hình của quán Tần Viện, muốn anh đưa ra một bản kế hoạch trong vòng ba ngày, dưới tình huống không muốn tăng thêm nhân viên, làm sao bảo đảm được lượng khách lại bảo đảm định mức kinh doanh.

Vệ Bảo như vừa nhận thánh chỉ, cẩn thận, dẹp mọi tiệc tùng xã giao qua một bên, thật sự đã hoàn thành trong vòng ba ngày.

Anh mang theo bản kế hoạch, tâm sự với Tần Viện một phen.

Sau khi nghe xong, Tần Viện rất vui, nhưng vẫn không hiểu hết.

“Lấy phương châm kinh doanh đặt chỗ trước là chính, không nhận người tới bất ngờ. Ở Thượng Hải này thì ít gặp, nhưng ở các quốc gia Âu Mỹ có rất nhiều, nhất là một số nhà hàng Tây cho gia đình thì càng thích cách này, không chỉ giúp kiểm soát thành phẩm, cũng tiện tạo danh tiếng.”

Tần Viện gật gù đầu, “Tức là chỉ nhận khách đã đặt chỗ, không đặt thì không phục vụ?”

“Không sai, chỉ có thể chọn ra một bảng giờ đặt chỗ, cùng với chu kì đặt. Chẳng hạn như cần khách đặt trước bảy ngày, thời gian, món ăn, bao gồm vị trí yêu thích cũng có thể đặt trước. Như vậy di có thể nắm chắc số lượng khách mỗi ngày bất cứ lúc nào, cần phải chuẩn bị những nguyên liệu gì, đồng thời có thể điều chỉnh nhân viên, có thể kiểm soát chi phí, càng không để lãng phí nguyên liệu. Mặt khác, tôi đã đánh giá tiệm của chị, mỗi ngày nhận 100 bàn, dựa theo số lượng nhân viên hiện tại thì có lẽ không có vấn đề gì. Thế nhưng chị phải tính kỹ thời gian khách dùng cơm xong, nếu không rất dễ có tình trạng khách trước chưa đi thì khách sau đã đến.

Tần Viện lắng nghe chăm chú, “Vậy phải làm thế nào?”

Vệ Bảo đáp: “Nếu muốn có danh tiếng, đầu tiên, tiệm của chị phải bảo đảm vệ sinh thật tốt, trong lòng các vị khách, sự sạch sẽ ngăn nắp của tiệm ăn có thể giúp bọn họ dùng bữa thoải mái hơn. Quần áo cho nhân viên cũng cần phải thống nhất, như thế nhìn qua sẽ thấy chuyên nghiệp. Lượng món ăn không cần quá nhiều, nhưng nhất định phải có món đặc sắc. Tốt nhất là có một quyển thực đơn giới thiệu, gồm đồ ăn, đồ uống thích hợp với bữa ăn thế nào. Chẳng hạn như các món ăn cho tình nhân, các món cho vợ chồng, các món cho gia đình. Ở điểm này, Hải Lăng rất có kinh nghiệm, cậu ta có thể giúp chị. Nếu điều kiện cho phép, tốt nhất là nên có món độc nhất vô nhị để làm đặc sản của tiệm, như thế sẽ càng dễ dàng thu hút khách hàng.”

Anh uống một ngụm cà phê, chỉ ra một vài chi tiết trong bản kế hoạch của mình, “Để tránh có người sai hẹn, chị cũng có thể đưa ra quy tắc của mình. Chẳng hạn như, quá ba lần sẽ không cung cấp dịch vụ hẹn trước nữa. Thế nhưng với những khách hàng cũ, họ có thể mở rộng yêu cầu, thậm chí đưa quyền ưu tiên đặt chỗ. Vì thế mà chế độ sử dụng tên thật rất quan trọng. Có tên thật, chị có thể biết những tin tức như sinh nhật, kỉ niệm kết hôn của các vị khách này. Còn phải nhớ vị khách này thích ăn món gì, điều này sẽ giúp chị nâng cao khả năng phục vụ của nhà hàng. Chị cũng có thể tiến hành một số hoạt động; chẳng hạn như vị khách thứ 100 được miễn phí một món ăn, hoặc đặt trong một khoảng thời gian được chỉ định nào đó sẽ được tặng một món ăn bất kì.”

Không hổ là người nổi nghiệp của tập đoàn Vệ thị trong tương lai, đầu óc và thủ đoạn kinh doanh đều thuộc hàng đầu.

Anh lại tiếp: “Tôi đề nghị chị sử dụng hệ thống internet, chẳng hạn như dùng các app trên mạng bình luận, như vậy sẽ không hạn chế đối tượng, lại có thể dễ dàng đặt chỗ hẹn trước qua điện thoại. Mua thức ăn online cũng là một cách rất phổ biến, rất được người trẻ đón nhận. Tốt nhất chị nên có một trang web riêng cho nhà hàng của mình, trang web được xây dựng tốt, gồm ảnh món ăn, giới thiệu thành phần, như thế khách hàng có thể chọn thức ăn online, chị cũng có thể chuẩn bị trước, nâng cao hiệu suất.”

A Mỹ ở bên cạnh nghe đến mê mải, lập tức lên tiếng, “Em sẽ làm cái này, hiện em đang học thiết kế trang web!”

Tần Viện cười nói, “Được, vậy giao cho em!”

Vệ Bảo lại tốn chút thời gian để hướng dẫn Tần Viện về phương châm kinh doanh của mô hình này cho nhà hàng một cách chi tiết, thật ra loại hình kinh doanh này rất dễ được khách đón nhận và sử dụng, cũng chẳng vì gì khác ngoài bốn chữ ‘Cao cấp sang chảnh’.

Thiết kế riêng, đặt chỗ, đồ handmade là những từ ngữ sốt dẻo nhất hiện nay. Ở mặt nào đó mà nói, những thứ này mang lại cho người khác cảm giác giới giang hơn người.

Con người ai cũng có lòng hư vinh, cũng thích tham gia náo nhiệt, dễ thấy tò mò, mà những tiệm ăn như thế lại ít, dễ khiến người ta quan tâm hơn.

Tần Viện liền quyết định thử hoạt động theo phương thức này, thế nhưng di vẫn muốn giữ lại tầng trệt dành cho sinh viên. Đây là truyền thống cha di để lại, di không muốn thay đổi nó.

Sau khi Vệ Bảo biết được, đưa biện pháp để tối ưu hóa dựa theo yêu cầu của di, mỗi tháng sẽ có một ngày sinh viên, chỉ phục vụ sinh viên mà thôi, khiến Tần Viện rất hài lòng.

Và thế là, Tàn Viện tạm đóng cửa để tu sửa, bắt đầu đưa nhà hàng theo hướng đặt chỗ trước.

Vì đi đã đóng cửa để tu sửa nên Hiểu Hiểu cũng không cần đến đó mỗi ngày, hai ngày cuối tuần thì đến một chút, xem đi có cần giúp gì hay không.

Đảo mắt đã tới giữa tháng 8, bộ phim mới của Khang Hi đã đóng máy, dù vậy phim điện ảnh và truyền hình luôn cần có chế tác hậu kỳ, trong quá trình biên tập, nếu phát hiện một đoạn nào đó không tốt thì sẽ quay lại lần nữa, cũng có thể vì vấn đề biên tập mà đôi khi sẽ quay bổ sung thêm vài cảnh.

Vì thế, Khang Hi phải trở về thành phố Bắc Kinh, thành phố của phim điện ảnh và truyền hình.

Nhưng vào một ngày trước khi anh đi, Hiểu Hiểu nhận được một cú điện thoại của An Hủy, An Hủy nói với cô rằng, mình vừa nhận một phim mới, là một tác phẩm hiếm có, cô cần bộ phim này để vùng lên, rửa sạch ô danh là bình hoa di động.

Hiểu Hiểu vừa nghe đã muốn cúp điện thoại. Nói nhiều như vậy, chẳng qua cô nàng muốn đi trên con đường làm ‘đả nữ’, nhưng lại gặp vấn đề như trước.

Thần kinh vận động kém bẩm sinh, sao có thể đi trên con đường làm đả nữ cơ chứ?

Nhất định muốn cô đến giúp đỡ, chỉ dạy một vài động tác võ thuật rồi.

Nói chỉ dạy là dễ nghe đấy, không chừng do An Hủy không nhớ nổi những động tác ấy, cần Hiểu Hiểu làm huấn luyện viên cá nhân cho mình.

Vốn dĩ Hiểu Hiểu không muốn đi, thế nhưng An Hủy luôn có bản lĩnh khiến cô phải mềm lòng, vừa mới nhen ngòi thôi thì cô đã đồng ý rồi.

Vừa hay cô cũng còn còn rất nhiều ngày nghỉ, không dùng thì đúng là lãng phí. Thế là cô gọi điện hỏi Cảnh Táp, báo cho cô ấy biết việc mình muốn đến Bắc Kinh.

Chân Cảnh Táp đã khỏi hẳn, thế nhưng vì bị bó thạch cao một thời gian, trong lòng có một bóng ma không tên, cứ cảm thấy không bó chân thì sẽ gãy mất, thậm chí bước đi cũng không được bình thường. Bác sĩ tâm lý đề nghị, tốt nhất cô nên ra ngoài để giải sầu một chút, giảm bớt áp lực.

Vừa nghe Hiểu Hiểu muốn đến Bắc Kinh, cô lập tức tỏ ý muốn cùng đi. Dù sao thì cô chưa từng đến thành điện ảnh bao giờ, cứ coi như đi du lịch vậy.

Thế là, hai người liền quyết định đến Bắc Kinh tìm An Hủy.

Khang Hi vừa biết Hiểu Hiểu muốn đến Bắc Kinh thì vui vẻ như vừa trúng số xổ, nhảy tung tung, liền bảo Cảnh Bất Mị đặt mua vé máy bay cùng lúc.

Cảnh Bất Mị liền hỏi, “Có muốn đặt chung khách sạn luôn không?”

Điều này nhắc nhở Khang Hi. Ở nhà Hiểu Hiểu có thể ngủ cùng nhau, nhưng tới khách sạn, cô còn chịu ngủ chung với anh sao? Nhất định sẽ ngủ chung phòng với Cảnh Táp.

Vấn đề này quá nghiêm trọng, khiến sự hưng phấn của Khang Hi biến mất không bóng dáng, cả người xui xuống như cây héo, ủ rũ.

Cảnh Bất Mị đảo cặp mắt trắng dã, người này chỉ có chút tiền đồ thế thôi, nhưng vẫn làm hết trách nhiệm, đặt phòng giúp cho Hiểu Hiểu và Cảnh Táp, chung một khách sạn với Khang Hi, còn đối diện với nhau nữa kia.

Vệ Bảo và Kế Hiểu Nam nghe Hiểu Hiểu nói sẽ đi Bắc Kinh, bảo là muốn du lịch ngắn ngày, lập tức cũng có hứng thú đi theo. Dù sao cũng đang rảnh rỗi, sao lại không du lịch cùng nhau? Chẳng phải càng nhiều người thì có thể chăm sóc tốt cho nhau đó sao?

Thật ra thì cũng chỉ muốn xem rốt cuộc Khang Hi và cô đã tiến triển tới bước nào mà thôi. Trong chuyện này, thật ra bọn họ rất sốt ruột. Cũng vì thế mà Kế Hiểu Nam còn muốn chạy sang Hồng Kông để buồn lậu một chút... chẳng hạn như: Dịch ruồi Tây Ban Nha gì đó chẳng hạn (thuốc kích thích) (*)

(*) Đây là loại thuốc được trích từ dịch thể của ruồi đen, không mùi không màu, dùng để kích thích thần kinh phụ nữ, khiến phụ nữ cảm thấy hưng phấn, có như cầu mãnh liệt, v.v..

Thế là, lấy Hiểu Hiểu làm trung tâm khuếch tán, cứ vậy, đoàn du lịch ba ngày tại Bắc Kinh cứ thế mà thành lập.

Để có xe tiện dùng ở Bắc Kinh, Cảnh Bất Mị để một mình Tiểu Trần lái xe đến Bắc Kinh trước. Ấy nhưng vì xe bảo mẫu của Khang Hi đang được đi bảo trì, hiện không thể dùng, Tiểu Trần đánh lái xe chạy sang. Xe của cậu là xe năm người, bây giờ lại có vẻ hơi nhỏ, không chen được nhiều người như vậy.

Khang Hi nói, “Tôi và Hiểu Hiểu ngồi được là được, những người khác tự nghĩ cách đi!”

Được rồi, anh đã nói như vậy thì các vị đại gia ở đây cũng đành sờ mũi nghĩ cách khác thôi.

Sau khi cả đám tới Bắc Kinh, vì không thể ngồi hết vào xe của Tiểu Trần được, thế là đoàn làm phim phải riêng một xe buýt mini đến, đưa bọn họ tới khách sạn. Sau khi ăn trưa xong, Vệ Bảo đề nghị đến thành điện ảnh để tham quan, nhân tiện thăm đoàn làm phim.

Cảnh Bất Mị nói không thành vấn đề, dù sao thì chiều nay Khang Hi cũng phải đến đoàn làm phim để trình diện.

Cảnh Táp nghe vậy rất hưng phấn, bỗng hoạt bát như được tiêm máu gà, bóng ma tâm lý gì đó cũng biến đâu mất, chạy còn nhanh hơn cả Hiểu Hiểu.

Sau khi biết tin, Tiểu Trần mang xe của mình dừng lại trước cửa dành cho khách quý. Đây là đường dành riêng cho đoàn làm phim, để những người bình thường không quấy rầy diễn viên ra vào.

Lúc Hiểu Hiểu nhìn thấy xe của Tiểu Trần, cô ngẩn người, nhất là khi thấy bảng số xe của nó.

Sao lại trùng hợp như vậy vậy? Lại gặp.

Thì ra đây là xe của trợ lý Khang Hi.

Những chữ số liên tiếp trên biển số xe nhảy múa trong đầu cô, đột nhiên mở một cánh cổng lớn trong trí nhớ.

Cô nhớ ra rồi, xe này là chiếc đã tung phải Nếp.

Vì cái biển số này quá dễ nhớ mà.

Tiếng Trung cho thấy từ thành phố Thượng Hải, cùng năm con số 53478 ở sau.

Cách dễ nhớ những con số nhanh và tiện nhất là tìm hài âm của nó, biến thành một câu nói.

Chẳng hạn như vậy 53478, hài âm của nó là ‘Ta nói đi chết đây’.

Xe này là xe riêng của trợ lý Khang Hi, mà Nếp là con chó cưng của anh.

A?

Cô bỗng ngẩng đầu lên, lúc này, Khang Hi đang nói chuyện với Tiểu Trần, từ sự tương tác của cả hai, có thể nhận ra họ quá quen thuộc với nhau, cũng như Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo vậy.

Dù gì cũng là chuyên gia bắt tội phạm, cho dù chỉ là một đầu mối nhỏ đến không thể nhỏ hơn, nhưng nếu đã để cô chụp được, vẫn có thể dựa vào nó để tìm hiểu nguồn gốc, mở rộng ra một đồng đầu mối khác.

Vì sao cô và Khang Hi lại quen biết nhau?

Vì cô vật ngã anh, không, từ sau khi Nếp bị tung...

Vì sao anh lại tới nhà cô? Vì cô giúp ứng tiền thuốc men cho Nếp, anh đặc biệt tới tận cửa để cảm ơn.

Sau đó, anh đi đóng phim giao Nếp bị thương cho cô chăm sóc.

Sau đó...

Không cần sau đó nữa, tất cả mọi chuyện đều xảy ra sau khi Nếp bị tung xe.

Đây không phải là điều ngoài ý muốn, mà hoàn toàn do con người làm ra.

“Hiểu Hiểu, cậu sao vậy?”

Cảnh Táp ở gần cô nhất, là người đầu tiên cảm nhận sự thay đổi của Hiểu Hiểu.

Khang Hi nghe thấy câu hỏi của Cảnh Táp, quay đầu nhìn thẳng vào mắt cô. Trong khoảnh khắc đó, không biết có phải anh nhìn lầm không, hay vì da cô quá trắng mà đôi mắt kia đen như mực, lúc anh nhìn tới, lại cực kì lãnh đạm, lạnh lẽo.

Tựa như, không hề quen biết anh.

Tìm anh đập bình bịch, bỗng có một dự cảm bất thường nào đó lan tới tay chân và toàn thân, như sợ cô đột nhiên biến mất, anh bước nhanh tới.

“Hiểu Hiểu?”

Sự lãnh đạm trong mắt cô vẫn như trước, giọng nói lạnh giá như gió rét tháng mười hai, “Anh có từng... gạt tôi hay không?”

Gạt?

Anh nhú mày, nhưng vẫn nói dối, “Không có!”

Bốp!

Cứ thế mà cái tát rơi ngay trên mặt anh, âm thanh rõ ràng như thế, khiến Cảnh Bất Mị, Vệ Bảo, Kế Hiểu Nam, Cảnh Táp đều sững sờ.

Gì thế này!?

Hiểu Hiểu lại giơ tay lên tát thêm cái nữa.

Bốp!

Khang Hi một mực chịu đòn, không hề phản kháng một chút, hai quai hàm anh lập tức sưng lên.

Hiểu Hiểu hít một hơi thật sâu, tựa như trong mắt chẳng còn chút lưu luyến nào dành cho anh.

“Tôi hận loại người như anh nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tâm Lý Biến Thái Lâm Sàng

“Tôi hận loại người như anh nhất!”

Những lời này nói từ miệng Hiểu Hiểu khiến cả người Khang Hi nứt rạn, so với sự đau rát trên mặt, tim anh như bị hàng vạn mũi tên đâm xuyên, đau đến không thở nổi.

Có lẽ vì phần nộ đến cực hạn, Hiểu Hiểu lại vung tay, muốn tát anh một cái nữa. Thế nhưng anh vẫn không tránh không né, bình tĩnh nhìn cô.

Cô không xuống tay được, bàn tay dùng trên không nắm chắc thành nắm.

Vì ngồi trong xe nên lúc đầu, Tiểu Trần không phát hiện ra ngay, thấy vẻ mặt của đám người Cảnh Bất Mị nặng nề, rất khó hiểu, đưa mắt nhìn sang kính chiếu hậu, từ đó nhìn thấy Hiểu Hiểu đang tát Khang Hi, hoảng sợ, vội vàng xuống xe.

Hiểu Hiểu vừa nhìn thấy cậu ta, càng tức giận hơn, tay nắm thành quyền, đâm một cái rầm vào kính chắn gió đằng sau của xe.

Kính chắn gió theo đó mà vỡ. Vì là kính chịu lực, là loại thủy tinh đặc biệt được gia công bằng máy, sử dụng những chất phụ gia riêng và có hai lớp nên dù vỡ, cũng không rơi xuống từng mảnh. Các mảnh kiếng vỡ dính vào nhau, thành một hình như mạng nhện.

Khang Hi giật mình, theo phản xạ muốn nhìn xem tay cô có bị thương hay không.

Hiểu Hiểu cay nghiệt lạnh lùng hất tay anh ra, “Đừng đụng vào tôi!”

Đến gạch mà cô cũng có thể đập vỡ huống chi là thủy tinh. Nếu là thủy tinh bình thường, có thể tay cô sẽ bị thương, nhưng kính chịu lực này có thể giảm thiểu những thương tổn có thể xảy ra đối với người ở trong nếu có bị lực mạnh tác động.

Thế nên, tay cô hoàn toàn không sao cả.

Mọi người đàn ông đều yêu xe, thậm chí có vài người còn coi xe là vợ yêu.

Tiểu Trần trơ mắt nhìn xe mình bị đập như vậy, lại còn dùng tay không mà đập, nước mắt chảy ào ào.

Cậu mới mua xe này chưa được một năm, còn chưa trả xong tiền vay mà.

Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo bị cô dọa một trận, quá hung hãn. Chỉ một cú đâm đã đập nát kính xe, vội vàng tránh ra xa một chút.

Trong đầu Hiểu Hiểu cũng đang ong ong, việc đâm này hoàn toàn là trút giận, vốn cũng không biết mình đã đập cái gì.

Đột nhiên, cô đưa tay, “Cảnh Táp, thẻ phòng!”

Từ trước tới nay, Cảnh Táp chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng tức giận đến vậy của cô, càng không hiểu vì sao cô lại giận như thế. Nhất thời ngẩn ra không kịp có phản ứng gì.

“Thẻ phòng!” Hiểu Hiểu quát.

Lúc này Cảnh Táp mới có phản ứng, cuống quýt móc thẻ phòng trong túi xách ra đưa cô.

Lúc này, An Hủy bước tới từ một hướng khác, thấy cô và Hiểu Hiểu đều có mặt, vui vẻ huơ tay, “Hiểu Hiểu...”

Hiểu Hiểu lại quát một tiếng lạnh băng: “Im đi!”

An Hủy thấy mặt nàng xanh mét, vừa nhìn là biết đang giận đến mức hễ chạm vào là nổ ngay, vội vàng bụm miệng lại, đưa mắt nhìn Cảnh Táp muốn hỏi – Thế này là thế nào?

Cảnh Táp xua mạnh tay với cô, ý bảo đừng hỏi.

Vừa cầm được thẻ phòng, Hiểu Hiểu liền bỏ về.

Cảnh Táp vội đi theo, “Hiểu Hiểu, cậu đi đâu vậy?”

“Soạn hành lý, về nhà!” Cô không muốn tiếp tục ở đây thêm một giây phút nào.

An Hủy nghe thấy cô phải về, trong bụng cũng sốt ruột, đi theo, “Cậu vừa mới đến cơ mà, sao lại về? Phim của tớ...”

Hiểu Hiểu dừng bước, mây đen giăng kín mít trên mặt, tâm trạng đang rất tệ. Ấy nhưng dù tệ thế nào thì cô cũng không nói những lời như muốn cắt đứt với hai người bạn của mình.

“Các cậu muốn ở lại thì cứ tự nhiên, tớ có thể trở về một mình!” Nói xong, cô quay đầu vào thang máy.

Rõ ràng là quyết tâm rời đi, quyết không đổi ý.

Cảnh Táp sốt ruột đến mức giậm chân, quay lại, gào toáng với Khang Hi, “Rốt cuộc anh đã làm cái gì vậy? Từ trước đến nay em chưa bao giờ thấy cậu ấy có vẻ tức giận đến vậy!”

Rõ ràng là bộ dạng muốn giết người mà.

“Em còn hỏi bọn này? Tụi tôi định hỏi em đây, đang êm đẹp thế tại sao lại nổi nóng như vậy?”

Lúc Cảnh Bất Mị đi ngang qua kính chắn gió, lòng hoảng lên. Con gái người ta nổi giận thì quãng cái này đập cái kia thôi. Còn vị Hoàng hậu nương nương này thì ghê gớm rồi, không chỉ tát người ta mà còn đập cả xe nữa.

Đến hôm nay cậu mới hay, kính thủy tinh có thể bị đập bể chỉ bằng một nắm đấm.

Đây là kính chịu lực, có ba tầng lặn mà.

Nước mắt Tiểu Trần chảy ròng ròng nhìn kính chắn gió nay đã vỡ thành hình mạng nhện, tim cũng vỡ nát thành trăm mảnh. Cậu nào có trêu ghẹo ai, dựa vào gì mà trút giận lên xe của cậu chứ.

Thật là không có thiên lý, không có thiên lý mà!

“Cậu còn ở đó nhìn cái gì nữa, mau lái xe tới trạm sửa chữa đi, càng nhìn càng thấy sợ mà!”

Vệ Bảo đi tới bên cạnh Khang Hi, gọi một tiếng. Thế nhưng anh hoàn toàn không có phản ứng gì, cả người cứng ngắc như tượng.

Mặc anh dậm dậm chột chột, Khang Hi vẫn không nhúc nhích.

“Thôi rồi, kích thích quá mạnh, ngu người rồi!”

Cảnh Bất Mị đưa mắt nhìn một cái, nói với Tiểu Trần, “Đi đi, lấy chút đá từ hộp giữ lạnh ở trong xe của cậu ra đây. Cậu xem mặt cậu ấy này, thành đầu heo rồi.” Cho thấy rõ ràng sự hung tàn của người nào đó.

Tiểu Trần nghe lời mở cốp sau xe ra, trong hộp giữ lạnh có chuẩn bị chút đồ uống. Vì trời nóng nên bỏ không ít đá, cậu vốc một nắm đá tới.

Cảnh Bất Mị lấy cái khăn tay trong túi ra, bọc lấy mấy viên đá, sau khi cột lại thành dạng cái bọc thì đặt lên da mặt Khang Hi.

Đá lạnh đập lên mặt khiến Khang Hi đang ở ranh giới của sự sụp đổ tinh thần trở lại, mắt run lên, nhìn mặt Cảnh Bất Mị, lập tức nghĩ tới điều gì đó, nắm cổ áo của cậu.

“Lúc tôi muốn cậu giả vờ tung phải Nếp, cậu dùng xe nào?”

Đầu tiên Cảnh Bất Mị hơi sững sốt, sau đó đáp: “Xe của Tiểu Trần!”

Khang Hi nghe, hận không thể bóp chết được cậu.

Đột nhiên Cảnh Bất Mị ý thức được vấn đề ở đâu, trán đổ đầy mồ hôi, lắp bắp nói: “Không... không thể nào. Chuyện... chuyện này đã qua lâu vậy rồi, sao cô ấy... sao cô ấy có thể nhớ được...”

Lúc này thì Cảnh Táp nghe cũng có thể hiểu được. Cô từng hỏi Hiểu Hiểu, vì sao lại quen Khang Hi? Hiểu Hiểu trả lời, ấy vì cứu chó của Khang Hi, uống tiền thuốc men, anh tới để cảm ơn... Thế này, thì ra chuyện tung trùng con chó chỉ là đóng kịch.

Chẳng trách Hiểu Hiểu lại tức giận như vậy, thì ra là bị lộ.

Cảnh Bất Mị liệu chết chứ không thừa nhận sai lầm chí mạng này của mình, “Tuyệt đối không thể nào. Xe của Tiểu Trần là loại đại chúng, rất hút hàng, trên đường đều là xe này... lại không hề thay đổi mẫu mã, sao cô ấy lại có thể nhận ra?”

Cảnh Táp lạnh lùng phun ra một câu, “Bảng số xe!”

Cô là cảnh sát, biết mỗi khi gặp tai nạn giao thông, trước tiên phải nhìn kĩ bảng số xe. Hiểu Hiểu là ai chứ, là chuyên gia bắt tội phạm. Chuyện này cả cô cũng biết thì sao Hiểu Hiểu lại không biết chứ.

Mọi người đều bất giác nhìn bảng số xe nền xanh chữ trắng kia.

53748... Hải âm: Ta nói đi chết đây.

Cái này... đúng là chết thật rồi.

Vệ Bảo ôm trán, “Đúng là không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng bọn như lợn!”

Con ‘lợn’ Cảnh Bất Mị mặt trắng mét không còn hột máu, “Cũng không thể trách tôi được, tôi hoàn toàn chỉ làm theo lời cậu nói mà thôi, cậu bảo muốn tìm một chiếc xe phổ thông...”

Xe của Tiểu Trần là loại xe thể thao nổi tiếng, rất bình thường.

Ai mà ngờ, Hoàng hậu nương nương lại nhớ rõ bảng số xe như thể cơ chứ.

Từ đầu, An Hủy như lọt vào màn sương, không hiểu bọn họ đang nói cái gì, đến khi nghe thấy lời của Cảnh Bất Mị, đầu óc đã có bước ngoặt.

“Được lắm, Khang Hi, tôi đã nói anh không phải người tốt rồi mà, anh đúng là người thâm độc. Dám dùng cách như thế để tiếp cận... ô ô ô ô...” Đột nhiên miệng cô bị Kế Hiểu Nam đặng sau bắt ngờ bịt lại.

“Bà cô ơi, đang giờ phút nào thím đừng đổ dầu vào lửa nữa!”

“Um...um... tôi... nói... um...”

Kế Hiểu Nam thấy cô nàng còn muốn nói, càng bịt chặt hơn, “Câm miệng, đang lúc này thì bớt gây phiền đi!”

Vệ Bảo lại đưa mắt ra hiệu, hần lập tức hiểu ra, kéo An Hủy đi luôn. Nếu để cô nàng này ở đây thì chỉ càng phiền phức thêm thôi.

Khang Hi tức giận đến mức hai mắt ứ máu, hận không thể đánh Cảnh Bất Mị một trận. Thế nhưng dù sao cũng là anh em, anh sẽ không ra tay. Có điều, vì đã kích lớn quá, chết không ít tế bào não, không kịp thay mới, đến khi tỉnh lại mới phát hiện không thấy Hiểu Hiểu đâu nữa rồi.

“Người đâu?”

Cảnh Táp chỉ lên lầu, “Về phòng lấy hành lý rồi.”

Dứt lời, Khang Hi xông lên như gió cuốn.

Vốn đang định đi bằng thang máy, nhưng vì cả bốn cái thang máy đều đang dừng ở tầng trên cao mà không xuống. Anh đang sốt ruột, chạy lên bằng cầu thang khẩn cấp luôn, cũng may hai phòng đã đặt không ở trên cao cho lắm, lầu chín thôi.

Vừa đến lầu chín, mới đi qua cửa thoát hiểm thì anh đã thấy Hiểu Hiểu đang kéo hành lý từ xa đi tới chỗ thang máy.

Anh vội vàng chạy qua, thăm trải trong khách sạn rất dày nên anh chạy trong im lặng, mãi khi đến gần cô mới nhận ra.

Chạy một hơi đến lầu chín, dù thể lực tốt thế nào thì cũng phải thở hai hơi. Anh dừng lại, khom người, hai tay chống đầu gối, thở như trâu.

“Hiểu Hiểu...” Anh thở gấp, “Em, em nghe... nghe tôi giải thích đã!”

Hiểu Hiểu lạnh lùng nhìn anh, “Tôi đã cho anh cơ hội!”

Cô đã hỏi anh, có từng lừa dối cô hay không.

Anh lại bảo là không.

Hay cho câu không có... Từ khi vừa mới bắt đầu, anh đã lừa cô, vậy mà cô vẫn không hề nhận ra, liên tục không nhận ra. Lại còn dẫn sói về nhà.

“Tôi không thể không nói một câu, diễn xuất của anh rất tốt! Không hổ là Ảnh đế!”

Sống chung với nhau như vậy, dù cô không quan tâm đến giới giải trí thế nào chẳng nữa thì cũng sẽ thấy hứng thú với chuyện của anh.

“Giữ được ngôi Ảnh đế trong suốt năm năm liên tục, quả thật là không hổ danh nhờ thực lực!”

Từ khi được debut đến giờ, anh gần như đã lấy được tất cả các giải thưởng. Thậm chí cô còn nhớ, lúc mình biết đã giật mình thế nào.

Bây giờ... cô thật sự đã được lĩnh giáo rồi.

Mỗi câu nói của cô lạnh lẽo như gió buốt tháng mười hai, thổi vào tim Khang Hi khiến anh phát run.

Thế nhưng, anh sẽ không buông tay. Người phụ nữ trước mặt này là cô gái duy nhất mà anh hằng mong ước có trong cuộc đời này.

Cả đời này, anh chỉ yêu một lần thôi.

Một tiếng đinh vang lên, thang máy tới, Hiểu Hiểu kéo rương hành lý để chờ cửa mở.

Khang Hi nhanh chân, nắm tay cô, đẩy cô đứng cách rời khỏi cửa thang máy. Tốc độ của anh rất nhanh khiến cô nhất thời không kịp phản ứng, bị anh đè lên tường.

“Nhất định phải như thế sao? Vì tôi làm sai một việc mà em đã xóa sạch tất cả ưu điểm của tôi sao? Hiểu Hiểu, như thế là không công bằng.”

Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt anh, vẫn lạnh lùng như trước, “Bây giờ anh chịu thừa nhận rồi à?”

“Đúng, tôi thừa nhận, tôi nói dối em!”

“Anh khẳng định chỉ có một lần?”

Cô bình tĩnh hỏi, chờ anh trả lời.

Khang Hi cứng họng.

Một lời nói dối thì sẽ luôn cần vô số những lời nói dối khác để bù đắp, nếu không thì sao lại có câu nói dối quanh co.

“Buông tôi ra!” Sự trầm mặc của anh đã thay cho câu trả lời.

“Hiểu Hiểu...”

“Buông ra!” Cô dùng sức để rút tay về.

“Không buông!” Nếu như thả ra, anh sẽ mãi mãi không thể nắm tay cô được nữa mất.

Hiểu Hiểu không rút tay mình về được, chỉ có thể dùng mắt, hung dữ trừng anh.

Khang Hi biết cô đang rất tức giận, lại nghĩ cô có thể cứ thế mà rời khỏi mình, hai tay anh không nhịn được mà run lên. Anh hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân được bình tĩnh trở lại.

“Em có thể vật tôi một lần nữa, nhưng tôi tuyệt đối không buông tay đâu!” Từng bị cô vật ngã hai lần rồi, bây giờ nếu thêm một lần nữa anh cũng sẽ không quan tâm đâu.

Mất hạnh của cô từng lớn, “Vô lại!”

Khang Hi dán chặt vào Hiểu Hiểu như miếng cao dán chó, khiến cô khó vung tay đẩy anh ra. Thế nhưng thật ra cũng không phải hoàn toàn không có cách, đánh cận chiến là cách đánh nhau mà cô am hiểu nhất, trực tiếp dùng cùi chỏ để thúc vào ngực anh.

Khang Hi bị đau, muốn buông ra theo bản năng, thế nhưng trong phút chốc lại nắm chặt tay lại.

Rõ ràng Hiểu Hiểu đã nhìn thấy sự đau đớn trong mắt anh, chỉ thấy anh đang cắn chặt răng, rên một tiếng, nhưng rồi vẫn chặn cô lại một cách rất vững vàng, như núi lớn không thể nào rung chuyển.

Giữa lúc hai người giằng co thì Cảnh Táp, Cảnh Bát Mị, Vệ Bảo, Tiểu Trần cũng chạy tới. Nhìn thấy Hiểu Hiểu vẫn còn ở đó, Khang Hi không bị đánh

một trận nhừ tử thì cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cảnh Táp thấy anh đang đè Hiểu Hiểu trên tường, tư thế muốn cưỡng hôn đúng tiêu chuẩn thì cảm thấy rất mê man, nhìn qua thì hình như anh đang rất đau đớn.

Đây không phải là kadedon trong truyền thuyết đó sao, đau đớn cái mốc xì! Chẳng hề có vẻ gì cho thấy anh mới bị Hiểu Hiểu đánh.

Khang Hi đau thì đau, thế nhưng đầu óc không hề bị chậm lụt, thấy đám người Cảnh Bất Mị đã tới, lập tức đưa mắt ra hiệu cho bọn họ.

Cảnh Bất Mị, Vệ Bảo, Tiểu Trần lập tức hiểu ra anh muốn làm gì, ba người vội vàng tản ra, mỗi người phụ trách một khu vực, chặn thang máy, cầu thang khẩn cấp, thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa, vừa đủ.

Thấy ba người đã chuẩn bị xong, anh lập tức buông tay Hiểu Hiểu ra, ôm ngực thở không ra hơi.

Thực sự rất đau!

Hiểu Hiểu thấy anh buông tay, liền muốn bỏ đi nhưng lại phát hiện mọi lối đi đều đã bị chặn lại.

Cảnh Bất Mị, Vệ Bảo, Tiểu Trần cười gượng khi khi với cô, cô tới gần ai thì người đó liền chặn cửa không cho cô đi.

Trong thời khắc này, tác dụng của tình anh em đã phát huy mạnh mẽ.

Tay kéo vali của Hiểu Hiểu siết chặt, rõ ràng là muốn ý đông hiệp ít đây mà.

Dưới tình huống thế này, dù Cảnh Táp có là fan nào tàn của Khang Hi, thế nhưng trái tim luôn hướng về Hiểu Hiểu, nói với Vệ Bảo, “Các anh tránh ra!”

Sao Vệ Bảo lại làm thế, hai người mất lớn từng mất nhỏ.

Hiểu Hiểu thấy không đi được, quay đầu trừng Khang Hi, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Anh xoa ngực, “Ồ lại đi, cho tôi thời gian giải thích.”

“Giải thích thì không cần, bảo người của anh tránh ra, nếu không...” Đột nhiên trên người cô lại dâng trào sát khí, rõ ràng đã vào trạng thái chiến đấu.

Lá gan của Cảnh Bất Mị nhỏ nhất, vừa nhìn thấy cái bộ nữ ma đầu của, chân cũng đã bắt đầu run lên.

Hiểu Hiểu tìm đúng được khe hở, vung tay kiềm chế, sau đó rút dây nịt ở hông cậu ta ra. Cảnh Bất Mị tưởng cô muốn dùng thất lung làm vũ khí, không phải chứ, tàn nhẫn vậy sao, muốn dùng thất lung để quất cậu sao? Lập tức ôm đầu ngồi xuống.

Hiểu Hiểu kéo căng thất lung, ngoài dự đoán của mọi người, cô trói cậu ta lại, tất cả động tác được diễn ra một cách rất liền mạch, đã thế tốc độ còn nhanh hơn người.

Đến khi mọi người nhận ra, cô đã kéo hành lý xuống lầu.

Khang Hi lập tức đuổi theo, hai người, em chạy anh đuổi tới lầu một.

Cảnh Bất Mị được giải cứu, kéo quần lên, cùng đuổi theo với bọn Vệ Bảo, Cảnh Táp, Tiểu Trần.

Khách sạn này chia làm khu đông và khu tây, có rất nhiều đoàn làm phim chọn nghỉ ở đây. Vì thế nên cả khu tây được bao quanh, chỉ người của đoàn làm phim mới được sử dụng. Khu bọn họ đang ở hiện tại là khu tây, vì thế không nhìn thấy người dân bình thường.

Nhưng ngay cả như vậy thì lầu một cũng nguy hiểm hơn lầu chín rất nhiều. Rất nhiều fan có cách riêng của mình để nghe ngóng tìm hiểu xem các nghệ sĩ nghỉ ngơi ở đâu. Nhờ đâu đi qua đây, tình hình này thật sự chẳng tốt lành gì cả.

Cảnh Bất Mị là người quản lý chuyên nghiệp, lập tức nghĩ tới điều này, nói với Tiểu Trần: “Tìm bảo vệ tới đây, ngoài ra còn có đội chế tác của đạo diễn Vương nữa, để bọn họ bảo vệ khu này, không cho phép bất kì người không phận sự nào tới gần.”

Nếu là fan thì có thể giấu điểm qua loa, bảo là đang tập diễn. Nhưng để truyền thông phát hiện thì nguy mất, đến lúc đó, không biết sẽ thêm mắm dặm muối bịa đặt những gì nữa.

Cậu ta không phải lo lắng cho Khang Hi mà là lo cho Hiểu Hiểu đấy thôi. Khang Hi có một lượng lớn fan trung thành khổng lồ nên nếu thật sự có chuyện gì, chỉ sợ bọn họ sẽ gây phiền phức cho Hiểu Hiểu mà thôi. Tim thân phận của một người chẳng có gì khó khăn cả, đến lúc đó, chỉ cần một người một bãi nước miếng cũng có thể khiến Hiểu Hiểu chết đuối rồi.

Thế nhưng điều đó, là điều mà Khang Hi không muốn nhìn thấy nhất.

Rất nhanh sau đó, bảo vệ đã xuất hiện, ngăn chặn các góc, đạo diễn Vương cũng mang người tới. Khi nhìn thấy Hiểu Hiểu, tất cả bọn họ đều rất kinh hãi.

Cô gái này... rất quen.

Bỗng có người nhận ra, đó không phải là cô gái đã vật Khang Hi ngã chống vó đó sao.

Ngay lập tức, mọi người náo động.

Lần này... lại tới vật nữa à?

Đạo diễn Vương hỏi Cảnh Bất Mị, “Chuyện này là thế nào?”

Lúc này có muốn giấu cũng chẳng thể giấu được, đội chế tác của đạo diễn Vương nổi tiếng có tu dưỡng, rất hiểu chuyện làm thế nào để bảo vệ nghệ sĩ, vì thế, vừa tới đã đóng tất cả các cửa trước sau, đưa bảo vệ ra ngoài làm bình phong. Hiện tại, ở đây đều là người một nhà.

“Cãi nhau với bạn gái!”

Đạo diễn Vương nhảy dựng, “Bạn gái?”

Cảnh Bất Mị chỉ vào Hiểu Hiểu, “Bạn gái!”

Đạo diễn Vương há hốc mồm ngạc nhiên, “Khang Hi có bạn gái bao giờ? Không phải cậu ấy sắp chết rồi sao?”

Scandal ung thư não, dù đã qua mấy tháng rồi mà đạo diễn Vương vẫn rất tin rằng Khang Hi mắc bệnh nan y.

Mấy cụ đơn thuần vậy đấy.

Cảnh Bất Mị nói: “Sức mạnh tình yêu đó!”

Lời thoại máu chó như vậy mà cậu ta cũng có thể nói ra khỏi mồm, đúng là tự khâm phục bản thân.

Đạo diễn Vương lại chẳng hề thấy đó là máu chó, lão nhìn Hiểu Hiểu một cái, nhớ lại chuyện cô vật ngã Khang Hi lần đó, ngay lập tức đã nghĩ ra một câu chuyện tình yêu dài ba vạn chữ.

Đúng là một kịch bản hay.

Hiểu Hiểu thấy càng lúc càng nhiều người, ai cũng làm ra bộ không biết gì không nói gì, nhìn thế, rõ ràng là cùng phe với Khang Hi. Mạch máu trên trán cô co giật mãi, quay đầu trừng mắt hung dữ với Khang Hi.

Khang Hi gơ hai tay lên, “Không phải tôi gọi tôi đâu!”

Kẻ đầu têu Cảnh Bất Mị sợ Hiểu Hiểu sẽ đánh mình, lập tức trốn sau lưng đạo diễn Vương, làm bầm: “Cô ấy không thấy tôi, cô ấy không thấy tôi!”

Đạo diễn Vương không biết giữa Khang Hi và cô đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu là bạn gái thì nhất định đang giận dữ đó thôi.

Người trẻ ấy mà, chuyện thường ngày ở huyện. Là một bậc đi trước, có lẽ lão nên ra mặt để hòa giải một chút.

“Cô gái à, có gì từ từ nói...”

Hiểu Hiểu như một tòa núi tuyết lớn, không thèm nhìn lão một cái, lập tức kéo rương hành lý ở sau bỏ đi.

Đạo diễn Vương hơi sững sốt một chút, cô gái này nóng tính quá đi mất.

Thấy cô lại muốn đi, Khang Hi đuổi theo.

Anh chưa bao giờ quên, cô là sĩ quan huấn luyện, trong mắt cô, đám người của đạo diễn Vương chẳng khác gì tôm tép.

Cảnh Táp cũng đuổi theo, “Hiểu Hiểu, có nhiều người thế này, thôi đi, chúng ta về phòng trước đã.”

“Muốn về thì cậu tự mà về!” Cô bỏ Cảnh Táp lại, tiếp tục đi về phía trước.

“Hiểu Hiểu...” Khang Hi ở sau gọi.

Cô quay đầu lại lần nữa, gơ tay lên, lòng bàn tay hướng về phía anh, “Không được phép tới gần tôi nữa!”

Anh lập tức làm theo mong muốn của Hiểu Hiểu, đứng trước mặt, khuôn mặt tuấn tú rầu rĩ, giữ lại hành lý của cô, “Nhất định phải vậy sao?”

“Anh lừa dối tôi trước!”

Cô đã cho anh cơ hội, nếu ngay từ đầu anh thừa nhận thì nào sẽ thế này?

Không, thật ra cô cũng không hiểu lắm, chỉ cảm thấy rất tức giận mà thôi.

Khang Hi đối tốt với cô, cô cũng không dám quên. Cô cũng từng nghĩ phải có đi có lại, thế nhưng cuối cùng khi phát hiện ra, tất cả đều được xây dựng từ một trò lừa bịp.

Cô biết mình giờ đây rất ngang ngạnh. Sống hai mươi sáu năm trên đời, trừ chuyện cha mẹ đã chết vì mình, cô chưa từng điên cuồng như thế này. Lúc cô biết Khang Hi lừa mình, cả người rối bời, chỉ muốn tìm một chỗ để trốn đi, bình tĩnh suy nghĩ một chút.

Dù đầu óc hỗn loạn không thể không chế được cảm xúc, nhưng có một điều, một điều mà từ trước tới nay cô chưa từng hiểu rõ đến vậy – Cô quan tâm anh.

Quan tâm chết tiệt.

Anh đã đi sâu vào trái tim cô, lúc anh lừa cô, từng giọt từng giọt thấm sâu vào lòng, chôn một hạt giống, đã nảy mầm.

Bạn thân ư...

Ấy vậy mà cô lại ngu ngốc cho rằng anh chỉ muốn làm bạn với cô cơ đấy.

Những gì anh làm với cô đều có dụng ý khác, anh vốn chỉ muốn...

Hiểu Hiểu đứng tại chỗ, quan sát anh từ đầu đến chân, tựa như đang xem xét một món hàng, nhìn đến mức Khang Hi cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Tất cả mọi người đều cảm thấy rất khó hiểu, cô đang nhìn gì vậy?

Vệ Bảo đi tới bên cạnh Cảnh Táp, hỏi: “Cô ấy đang nhìn gì vậy? Cứ như nhìn tội phạm.”

Trán Cảnh Táp lạnh ngắt, “Nguy rồi, nhất định Hiểu Hiểu đang giận lắm, cậu ấy đang phân tích Khang Hi...”

“Hả...”

Sau khi Hiểu Hiểu đã xem xét một vòng, cười châm biếm, cô đang đánh giá anh dưới góc độ tâm lý học tội phạm chuyên nghiệp: “Anh từ nhỏ được sống trong gia đình có điều kiện tốt, cả đời suôn sẻ, gần như chưa từng gặp cản trở nào, muốn cái gì là được cái đó. Tới bây giờ, trong từ điển của anh chưa bao giờ có hai chữ thất bại. Không nghi ngờ gì hơn, về ngoài xuất sắc đã giúp anh có nhiều cơ hội và ưu đãi, thành ra loại người giả dối xảo quyệt như anh, chỉ có vẻ ngoài đẹp mã, tự cao tự đại, tự cảm thấy mình là hay là giỏi. Ham muốn khổng lồ của anh rất mạnh, cho rằng trong bất cứ chuyện gì, ai cũng phải nghe theo lời anh. Haha, không, cho dù có người không nghe theo, anh cũng sẽ tìm mọi cách khiến người đó phải làm theo ý mình. Từ phân tích trên, có thể cho thấy, anh đúng là một kẻ biến thái, chính xác là vậy!”

Vậy mà bây giờ cô mới nhìn ra, uống phí cho nhiều năm đèn sách Tâm lý học tội phạm như vậy, còn tự xưng là chuyên gia.

Mọi người nghe xong, lập tức chia làm hai phe.

Phe của đạo diễn Vương, cảm thấy Khang Hi hoàn toàn không phải là loại người như thế. Gì mà biến thái chứ, người ta là một thanh niên đẹp trai, tài đức song toàn.

Cánh Bất Mị, Vệ Bảo, Tiểu Trần không nhịn mà gật đầu liên tục, có thể không phải là một tên biến thái hay sao?

Khang Hi ngẩn người, hoàn toàn không biết phải phản bác thế nào.

Cuối cùng, cô lại buông ra một câu rất ‘vi diệu’, “Có phải bây giờ anh vẫn còn muốn ngủ với tôi như trước không?”

Vừa nói câu này, tất cả mọi người đều nín thở, bao gồm cả Khang Hi.

Cuối cùng cô cũng nghĩ tới điều này rồi, anh có nên hô từ vạn tuế ba lần liền không đây, còn phải chảy nước mắt mới được. Nhưng mà... cái từ ‘ngủ’ này, có hơi trần trụi quá mức.

Nhưng, bây giờ, ngày hôm nay, tảng giấy giữa cô và anh đã bị chọc thủng hoàn toàn, anh cũng không cần phải giấu diếm nữa.

Anh đứng nơi đó, nhìn cô, ánh mắt như muốn xuyên thấu linh hồn người con gái kia, “Sai rồi, tôi muốn ngủ với em, đã muốn từ rất lâu rồi. Từ khi biết em đến bây giờ, chưa từng thay đổi.”

Tất cả mọi người chứng kiến đều quỳ rạp xuống đất, văn hóa nát bấy cả rồi.

Đoạn đối thoại kinh dị này, rốt cuộc là muốn gây loạn đến mức nào đây?

Có vài nhà biên kịch ở đây đang kích động, quả nhiên nghệ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, đoạn đối thoại với văn hóa nát bấy này, lượng tin tức quá lớn

rồi... vội vàng ghi chép, sau này còn có thể bỏ nó vào trong kịch bản.

Hiểu Hiểu bị chấn động vì những lời nói này, cả người nóng bừng, tiến lên một bước, lại tát anh một cái, “Hạ lưu!”

“Đúng, tôi thừa nhận!”

Sau đó, cô lại lật tay tát thêm cái nữa, “Vô si!”

Anh vẫn đứng yên cho cô đánh, “Điều này tôi cũng thừa nhận!”

Cô vung tay lên, lại một cái tát khác.

“Khôn nạn!”

Lần này anh vẫn cứng rắn chịu đòn, lúc Hiểu Hiểu lại vung tay lên lần hai, anh lập tức kêu lên, “Chờ một chút!”

Cô còn tưởng là anh muốn rút lui, biết sợ rồi.

Không ngờ, anh giờ tay lên, dùng lực để chà xát hai má, chà xong còn dùng đầu lưỡi để vận động hai bên má, hoạt động cơ mặt một chút, sau đó lại đưa mặt tới lòng bàn tay cô.

“Được rồi, em đánh đi!”

Từ này tới giờ đã bị tát năm cái, mặt anh sưng lên như đầu heo từ lâu, mặt bự ra một khúc, thế mà vẫn một bộ lộn chết không sợ nước sôi.

Hiểu Hiểu nhú chặt mày, chẳng hề đau lòng, theo đó mà đánh.

Bốp!

Đánh xong, cái tay kia lại không rời khỏi mặt anh.

“Hiểu Hiểu?”

Cô rung lên, vẻ xấu hổ và giận dữ xuất hiện trên mặt, mắt lấp lánh ánh nước, thế nhưng lại cố sức để không cho nó rơi xuống.

Trong lòng Khang Hi lại đau đớn, từ trước tới nay cô chưa bao giờ rơi một giọt nước mắt nào trước mặt anh cả, đưa tay, xoa mặt cô.

Sự ảm áp trong lòng bàn tay anh, như đã kích thích cô.

Hiểu Hiểu biến sắc, nắm tay anh, xoay người, vòng qua đầu, quăng anh đi.

Một cú vật qua vai đẹp đến nỗi có thể so với Olympic, khiến mọi người nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Khang Hi nặng nề rơi xuống mặt đất, cũng may thảm rất dày, anh không bị gì cả.

“Tôi tuyệt đối không tha thứ cho anh!”

Cô lặc giọng, kiệt quệ nói, sau đó kéo vali, đi ra cửa. Sau khi những người chặn cửa đều đã biết sự lợi hại của cô, sợ đến mức đứng thẳng, cô đường hoàng ra ngoài, rồi đi một cách rất phóng khoáng.

Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo vội vàng chạy đến bên cạnh Khang Hi, “Không sao chứ?!”

“Đau đầu!”

Cảnh Bất Mị cả giận, “Giờ phút này rồi mà cậu còn chơi trò này hả!”

Sắc mặt Khang Hi trắng bệch, “Lão Cảnh, tôi đau đầu thật!”

“Hả?”

Vệ Bảo đột nhiên nhận ra điều bất thường, “Khang Hi?”

Khang Hi nằm dài trên đất, hoàn toàn không có một chút phản ứng gì, hôn mê bất tỉnh.

Anh lập tức quát lên: “Gọi xe cứu thương!”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Có Thai Lúc Nào Không Hay

Mười phút sau, xe cấp cứu kêu om trời đã tới, đặt Khang Hi lên cáng cứu thương, đưa tới bệnh viện ở gần đó. Vì anh quá nổi tiếng nên Cảnh Bất Mị đã sắp xếp một bệnh viện tư ở Bắc Kinh, tránh sự truy lùng của đám truyền thông.

Trong bệnh viện, sau khi đã làm một vài kiểm tra và cấp cứu, Khang Hi được đưa vào phòng bệnh.

Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo lo lắng đi vào phòng làm việc của bác sĩ.

“Bác sĩ, cậu ấy thế nào rồi? Có phải đầu xảy ra vấn đề gì thật không? Hồi bé cậu ấy từng bị ngã, ngã đến mức bể đầu chảy máu, trước khi té xỉu còn bị người ta tát sáu cái...” Cũng không biết có bị chấn động não hay không, tại có bị đánh thành điệp hay không nữa.

Sau chuyện lần này, hai người nghĩ lại còn thấy tôn, một tràng pháo tay bốp bốp bốp vang lên từng hồi trong đầu. Khang Hi tò te với ai không sao, còn chủ động chường mặt cho Hoàng hậu nương nương đánh, tính tự giác cao này đủ để khiến nhiều cánh đàn ông phải nghiêng mình kính nể.

Vị bác sĩ khoảng chừng năm mươi tuổi, khuôn mặt nghiêm nghị, nhìn qua rất cứng nhắc, bộ dạng như học giả, rút ảnh X-quang từ trong tập hồ sơ ra, đưa về ngọn đèn để nhìn, sau đó lại liếc mắt về, cầm bút ghi bang bang toa thuốc lên tấm thẻ trên bệnh án.

Chữ bác sĩ, đừng hòng đọc mà hiểu nhé, chẳng khác gì gà bới.

Vệ Bảo nhú mày, thấy ông ta không nói tiếng nào, lại hỏi: “Rốt cuộc là thế nào, xin ông nói gì đi!”

Viết xong đơn thuốc, bác sĩ đáp: “Tất cả đều bình thường!”

“Bình thường?” Cảnh Bất Mị ngăn ra, “Nếu bình thường thì sao cậu ấy lại té xỉu, còn nói đau đầu, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại?”

Bác sĩ liếc mắt nhìn bọn họ, khuôn mặt như muốn nói ‘Các cậu ngu thật à’, “Cậu cũng đã nói, bị người ta tát sáu cái, biến thành đầu heo thế rồi, nướu cũng đã chảy máu thì có thể không đau đầu được sao? Người máy mới không đau, té xỉu là do bị kích thích, máu dồn lên não mà ra, nghỉ ngơi một chút thì không sao cả. Tôi cho thuốc giảm sốt, giảm sưng, giảm đau. Mỗi ngày sáng tôi một viên, ở lại viện để quan sát một ngày, xem thử có chấn động não nhẹ hay không.”

Tát sáu cái, nướu cũng chảy máu, có thể thấy lực đủ mạnh đủ ác, không thể loại trừ khả năng chấn động não.

Ông ta đưa đơn cho anh, “Đến quầy thanh toán đi!”

Thế là xong hả?

Vệ Bảo và Cảnh Bất Mị đưa mắt nhìn nhau, vẫn có chút không yên.

“Tôi làm nghề y hơn ba mươi năm rồi, có thể cam đoan với các cậu. Người bạn của các cậu, nhất định còn sống lâu hơn con trai của các cậu đấy!”

“...”

Thế chẳng phải sẽ thành Hắc sơn lão yêu à?

Quả nhiên, con người này đúng là yêu nghiệt.

Trong phòng bệnh, Khang Hi đã tỉnh, khuôn mặt đẹp trai tuấn tú có thể xem là đã được Photoshop từ trong bụng mẹ nay sưng tấy, đỏ ửng, sốt, toàn là máu bầm, thể tích tăng gấp đôi, đúng là thể hiện cho câu nói – Đánh đến mức mẹ ruột nhận không ra.

Cô y tá đang thay vải băng trên mặt cho anh, một lần quán băng vải là bao hơn nửa khuôn mặt, nhìn qua như người tàn tật.

Anh ngồi dựa lưng vào thành giường, nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, không nói tiếng.

Cảnh Bất Mị giao cho Tiểu Trần đi mua chút trái cây có nhiều vitamin tới, muốn giảm sưng giảm sốt thì không thể chỉ dựa vào thuốc, bổ sung nhiều loại vitamin C cũng là một biện pháp tốt.

“Lão Cảnh, tôi muốn rời khỏi giới giải trí...”

“Cút cm cậu đi!” Cảnh Bất Mị xăm xăm trước mặt anh, cá giận, “Nhìn cái đức hạnh của cậu này, chẳng phải chỉ là bị phụ nữ đánh thôi sao, cái bộ muốn

sống muốn chết này là thế nào?”

“Yêu đương thất bại rồi!”

“Cút đi, tôi mới yêu đương thất bại, cậu ta vẫn thế chẳng khác gì thằng hề!”

Khang Hi quay đầu, khuôn mặt bị băng nên chẳng nhìn ra biểu cảm, thế nhưng cặp mắt kia lại tràn đầy u oán, “Cô ấy thậm chí cũng không thèm trả lời WeChat của tôi!”

“Đang giận đó mà, qua vài ngày nữa là ổn thôi!” Cậu ta hạ giọng an ủi.

“Nếu qua vài ngày nữa mà vẫn không ổn thì sao?”

Cảnh Bất Mị vỗ ngực một cái, “Nếu như vậy thật, tôi đi chịu đòn nhận tội thay cậu!”

Sự u oán trong mắt Khang Hi lập tức biến thành vẻ khoái trá khi đã thực hiện âm mưu thành công, “Cậu nói đó, nhớ bảo Tiểu Trần mua giúp cho tôi một sợi dây thừng, phải là loại chắc nhất!”

Vệ Bảo ngồi trên salon, lập tức phá lên cười đến mức nằm dài.

Cảnh Bất Mị ơi Cảnh Bất Mị, cậu nói kiếp này cậu có thể chạy khỏi khỏi lòng bàn tay của anh sao? Đúng là phiên bản Tôn Ngộ Không và Như Lai Phật tổ.

“Tên khốn, cậu giải tôi!” Cảnh Bất Mị đứng bên cạnh giường giậm chân.

“Giải cậu cái gì? Là do cậu ngu ngốc dùng xe của Tiểu Trần, hại tôi việc sắp thành lại hỏng!”

Mỗi bước đi đều đã được tính toán rất kỹ càng, thiếu điều sút lưới vào khung thành thôi, thế mà lại thất bại bởi một tên đồng đội như heo này. Nháy mắt đã quay lại bước trước giải phóng, cứ nghĩ tới là bụng anh đầy lửa giận, không tát chết cậu ta thì coi như cũng tận tình tận nghĩa lắm rồi.

Cảnh Bất Mị bị chọc vào chỗ đau, việc này đúng là do cậu ta làm hỏng. Nhưng ai có thể ngờ rằng Hoàng hậu nương nương lại nhớ được bảng số xe đâu chứ, còn nhớ lâu không quên đến vậy.

“Nghe đây, nếu kiếp này Hiểu Hiểu không để ý tới tôi nữa thì cậu cũng đừng hòng mà kết hôn với Vuơ Giai!” Một lời đe dọa rất trần trụi.

“Cậu giận cho đánh mèo! Nói cho cùng, cậu mới là kẻ chủ mưu mà!”

Chuyện này do anh bày ra, rõ ràng là kẻ chủ mưu, cậu chỉ là lâu la tôm tép mà thôi, nếu nói muốn phạt thì chắc chắn người chịu nặng nhất là anh chứ.

“Không thấy tôi bị đánh rồi à, phạt thế còn chưa đủ nặng à?”

Cảnh Bất Mị ngậm miệng, vì không còn gì để phản bác.

Khang Hi lại liếc nhìn di động, trong khung chat của WeChat chỉ toàn là tin nhắn của anh, Hiểu Hiểu không trả lời một câu.

Anh quỳnh lên, đầu cũng đau nhói, mặt cũng đau, răng cũng đau.

Trong đời này, anh chưa từng thể thâm như vậy.

Vệ Bảo hỏi: “Có muốn nói chuyện nằm viện cho cô ấy biết hay không?” Đầu đầy băng gạc thế này, ấn tượng khá mạnh.

Anh lắc đầu, “Dùng việc này để tìm sự thông cảm, cô ấy chắc chắn sẽ cho rằng tôi lại đang gạt cô ấy, chỉ phản tác dụng thôi!”

Cách này cũng như kêu gào có sói tới, cô sẽ không tin nữa, chỉ tức giận hơn thôi.

“Cậu muốn làm thế nào bây giờ?”

Anh nhếch khóe miệng, trong mắt lóe ra tia giảo hoạt, “Tôi không nói, tự có người khác nói, không cần phải tốn tâm tư!”

Vệ Bảo nhanh chóng nghĩ ra ‘người khác’ này là ai, “Thì ra là vậy! Cảnh Táp!”

Cảnh Táp đã tận mắt nhìn thấy anh được đưa lên xe cứu thương. Lời anh nói vô dụng, nhưng lời của người đã chứng kiến có độ tin cậy cao, không chừng cô đã đi mất báo rồi.

Trong chuyện này, Khang Hi rất tự tin, “Cho dù Cảnh Táp có đi nói thì Hiểu Hiểu cũng không mềm lòng đâu, vì cô ấy biết tôi không bị bệnh. Nhưng miễn là, chỉ cần để cô ấy cảm thấy tôi đáng thương là được.”

Trái tim của đa số các chị em phụ nữ đều làm từ đậu hũ, ban đầu không mềm thì từ từ sẽ mềm.

Cảnh Bất Mị nói: “Bác sĩ bảo cậu ở lại bệnh viện một ngày để theo dõi, có muốn tôi đặt vé máy bay để cậu trở về trong ngày mai không? Cái mặt của cậu đang băng bó thế kia, đến trước mặt cô, không chừng sẽ mềm lòng ngay lập tức ấy.”

Khang Hi vuốt cằm, trầm tư, “Không, tạm thời không về.”

Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo đều sững sốt.

“Bây giờ cô ấy đang giận dữ, tôi nói gì cũng không nghe đâu, có đi cũng chỉ tổ đổ dầu vào lửa thôi!”

“Cậu có chắc lúc trở về thì Hoàng hậu nương nương có thể trung bộ mặt vui vẻ cho cậu à?”

Khang Hi kéo băng gạc, lộ nửa khuôn mặt đang sưng tấy cực kì, có lẽ vì bị tụ huyết, còn thấy thấp thoáng dấu bàn tay nho nhỏ.

“Cô ấy có vui vẻ nhìn hay không cũng không quan trọng, nhưng tôi muốn để mặt mày vui vẻ nhìn cô ấy. Xem mặt tôi bây giờ này, sao có thể gặp cô ấy chứ. Xấu như này, nhe miệng cười còn xấu hơn khóc.”

Tục ngữ có câu, con gái yêu bằng mắt, câu này có thể sử dụng cho cánh đàn ông.

“...”

Bây giờ, mà vẫn còn đang suy nghĩ mình có đẹp trai hay không, quá ư tự kỉ rồi.

Hoàng hậu nương nương nói quá chính xác, cha nội này đúng là đồ biến thái.

Sau khi Hiểu Hiểu về nhà, toàn thân tỏa ra áp suất thấp khiến cả Nếp và Vùng cũng không dám tới gần, trốn trong ổ chui rúc vào nhau, thế nhưng bị cô cưỡng ép kéo ra, mang vào phòng tắm, dùng bàn chải dung dữ chà rửa tắm tấp cho tụi nó. Tắm như vậy ba lần thì lông cũng chẳng còn mất.

Sau khi tắm chó xong, cô lại dọn dẹp nhà cửa, quét rác, kéo, lau cửa sổ, vệ sinh máy hút khói, giặt chăn, giặt rèm cửa sổ, cả ổ chó cũng không tha. Rõ ràng là muốn mượn việc này để trút hết nỗi lòng, càng làm càng giận hơn, vì cô phát hiện, dù là sàn nhà, hay cửa sổ, hay chăn, hay rèm tất cả đều chẳng có một chút bụi, một vết bẩn nào cả, sạch sẽ như mới, có thể nói là không nhuốm bụi trần. Cô lại nghĩ ngay tới Khang Hi, mấy chuyện sinh hoạt này, bình thường đều do anh làm cả.

Cô lại xông về phòng ngủ, rút cái gối ôm đang giấu trong chăn kia, cầm kéo muốn cắt xé nó tan tành, thế nhưng cầm kéo trên tay lại lần lữa không xuống tay được.

“Khốn khiếp, để anh lừa tôi!”

Cô cầm gối ôm, nắm chắc một cạnh rồi dùng sức giũ mạnh lên giường, mãi đến khi thở hồng hộc mới thôi.

Chất lượng của cái gối ôm này tốt thật, quật lâu vậy mà chẳng biến dạng chút nào, thậm chí chẳng có sợi bông nào lòi ra cả.

‘Khang Hi’ trên gối ôm vẫn cười tươi roi rói như trước.

Cô bình tĩnh nhìn nó, nhìn đến mắt đỏ ngầu, sau đó cầm lên đi vào bếp, bỏ chung với cái ấm trà có hình chân dung Khang Hi tự vẽ cắt hết vào trong hộp, giấu kín trong kho, tiện thể cũng đóng gói hết mọi thứ của anh vào trong.

Tối hôm đó, cô lại mất ngủ, lăn qua lăn lại cũng không yên, thế nhưng vẫn cố gắng không chịu thỏa hiệp. Cô không muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì của anh nữa, cứ thế mà thao thức đến tận bình minh. Sau khi rửa mặt, cô chuẩn bị ra ngoài đi làm, trước khi đi phát hiện Nếp không ăn sáng, nằm trong ổ chó không động đậy. Cô tưởng nó bị bệnh, vội vàng ngồi xổm xuống kiểm tra, mũi nó ướt, mắt cũng trong suốt, chẳng giống ngã bệnh gì cả.

Vùng ngồi bên cạnh, hai đứa gác cổ lên nhau rất thân thiết, dùng mũi để đẩy chậu tô ăn cho chó tới trước mặt nó, Nếp ngủ ngủ, rồi cũng ăn.

Hiểu Hiểu nghĩ, có lẽ vì hôm qua tắm cho nó dữ quá, dọa con bé, thế nên xoa xoa trán nó tò ý an ủi.

Cô lại đổi nước mới cho hai con chó, thấy Nếp đã có tinh thần được một chút, làm nũng với Vùng, cô cũng yên tâm.

Tối đội đặc công, mọi người đều có thể nhận thấy tâm trạng của cô không tốt, ai gặp phải đều bị khí lạnh âm u toát ra từ người cô dọa, sợ đến mức run rẩy, mấy người mới bị cô vật té bình bịch trong võ quán, thậm chí cũng không dám xin tha.

Rõ ràng là một con báo đang trong trạng thái điên cuồng đây mà.

Cứ như vậy, qua mấy ngày như thế, không ai dám tới gần cô, vừa thấy là trốn đi thật xa. Thế nhưng vẫn luôn có người không sợ chết.

Vệ Hiểu đi vào phòng làm việc của cô, hai người mặt đối mặt nhưng không nói câu nào, yên tĩnh đến hơi áp lực.

Anh ho khụ khụ, lấy một tấm thiệp mời ra, “Tháng sau là đại thọ bảy mươi của ông già nhà tôi.”

Đầu tiên Hiểu Hiểu sừng sốt, không biết anh đưa thiệp mời là có ý gì?

“Em không phải quên việc đánh cược của chúng ta đó chứ?” Vệ Hiểu nhắc.

Từ lần đầu vô hôm đó cũng đã qua hơn một tháng rồi, suýt nữa là Hiểu Hiểu đã quên thật, lúc này mới nhớ lại giao hẹn của hai người.

Đã thua thì cô sẽ không quỵ nợ, “Tôi biết rồi!”

Vệ Hiểu đặt thiệp mời trên bàn của cô, trầm mặc một lúc, lại hỏi: “Tâm trạng của em không tốt à?”

“Chẳng quan hệ gì tới anh!”

Vệ Hiểu không nói, thế nhưng vẫn không rời đi.

Hiểu Hiểu nhú mày nhìn anh ta, “Còn chuyện gì nữa?”

Anh cười nói: “Có muốn đánh một trận hay không?”

Cô nheo mắt, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị, hơi nhếch khóe miệng, “Được!”

Hai người cùng bước vào võ quán, đánh tới trời đất mù mịt bên trong, cũng như lần đánh cược khi trước, chỉ khác là không có ai xem thôi. Thế nhưng đội đặc công không lớn bao nhiêu, có người vô tình đi ngang qua nhìn thấy, lập tức rì tai nhau âm ầm.

Miêu tả thống nhất rằng: Sĩ quan huấn luyện Đoàn Mộc đang hung dữ đánh Vệ Hiểu một trận.

Ngụy Quân vừa hít đất 200 lần xong, đang định tới canteen ăn cơm, tai nghe thấy, lập tức chạy như bay về phía võ quán.

Lúc tới nơi, Hiểu Hiểu đã từ trong bước ra, như chẳng có chuyện gì cả, khuôn mặt bình tĩnh. Tâm trạng anh ta không tốt, chờ cô đi rồi thì lập tức chạy vào. Chỉ thấy Vệ Hiểu đang nằm trên đất, chẳng hề nhúc nhích.

Không phải đã bị đánh chết thật rồi chứ?

Đột nhiên Vệ Hiểu búng người đứng dậy, nhìn thấy Ngụy Quân, ban đầu ngẩn ra, “Sao anh lại tới đây?”

Ngụy Quân xoay vòng vòng xung quanh anh, nhìn từ trên xuống mấy lần, thấy không sao mới thở phào nhẹ nhõm, “Chú điên rồi à, lại tìm cô ấy đánh nhau. Chú ngứa da hay chê huấn luyện gần đây nhẹ quá? Có cần anh bảo anh cả tầng giờ cho chú không?”

Vệ Hiểu đứng dậy, “Đâu có nghiêm trọng như lời anh nói chứ!”

“Chú nhìn cô ấy mấy ngày nay đi, thấy ai mặt cũng tối sầm, cả bác gái ở canteen cũng không dám bắt chuyện với cô. Chú thì ngược lại, tự đưa xác tới cửa, để cô ấy đánh!”

“Tâm trạng cô ấy đang không tốt!”

“Ô kìa, sao lúc tâm trạng anh không tốt, không thấy chú ra cho anh đánh?”

Vệ Hiểu đứng im không nói tiếng nào, nhú mày, khuôn mặt có vẻ lúng túng.

Đột nhiên Ngụy Quân phỏng đoán, “Anh nói, không phải chú em đã động lòng chứ?”

Anh quay mặt đi, cổ tình không nhìn Ngụy Quân, “Nói mò gì đâu không!”

“Được, anh không nói mò, chuyện này anh không tiện nhúng tay. Nhưng anh nói rồi, hai người thật sự rất xứng đôi, có điều anh vẫn phải nhắc chú một câu, Đoàn Mộc không phải là một cô gái bình thường mà đàn ông có thể uy hiếp đâu.”

Vệ Hiểu đáp: “Em tự có chừng mực!”

“Cậu có chừng mực thì tốt, đến lúc đó ăn đắng thì đừng bảo là anh đây không nhắc chú!” Ngụy Quân khoác vai anh, “Thôi được rồi, vận động cũng đã vận động xong rồi, đi ăn cơm thôi.”

Thế là hai em tốt đất nhau đi ăn cơm.

Qua vài ngày sau, khuôn mặt của Khang Hi đã được chăm sóc ổn thỏa, cũng hoàn thành việc quay bổ sung, chẳng còn gì nữa, vất vả long đong trở lại Thượng Hải.

Vừa xuống máy bay, Cảnh Bất Mị hỏi: “Cậu chuẩn bị về à? Về Phúc Đề ?Hay nhà mình?”

Khang Hi nhìn màn hình di động. Hôm ở Bắc Kinh, ngày nào anh cũng nhắn tin cho Hiểu Hiểu, thế nhưng chưa hề nhận được bất kỳ câu trả lời nào, cứ như anh không tồn tại. Kể Hiểu Nam đã bị anh đuổi về từ sớm, anh không ở bên thì cô cũng phải ăn chứ, đương nhiên Kể Hiểu Nam phải đi đưa cơm rồi.

Theo phản hồi của Kể Hiểu Nam, ngày nào hẳn cũng bị sập cửa vào mặt, thậm chí cũng chẳng thấy mặt Hoàng hậu nương nương đâu.

Anh lại liên lạc với Hải Lăng, nếu Hiểu Hiểu có đến quán của Tần Viện thì Hải Lăng cũng có thể đề ý chuyện ăn uống của cô. Thế nhưng mấy ngày nay Hải Lăng không ở trong quán Tần Viện nữa, vì di muốn đi con đường mở nhà hàng đặt chỗ, quyết định tân trang lại cửa tiệm. Tranh thủ không mở cửa tiệm, đi mang A Mỹ, Tiểu Lệ cùng vài cô bé trong quán đến Tam Á, đến giờ vẫn chưa về.

Trước đây, khi không có Khang Hi thì bên cạnh Hiểu Hiểu cũng toàn là người của anh, mọi cử động đều được báo cáo. Anh có thể biết cô sống có tốt hay không vào bất kì lúc nào, bây giờ người được phái đi còn chẳng nhìn thấy mặt cô, nói gì mà báo cáo chứ.

Trong lòng anh khó tránh khỏi sốt ruột.

“Về Phúc Đề!”

Cảnh Bất Mị cũng sớm đoán trước, Tiểu Trần đã được báo bọn họ sẽ trở về sớm một ngày, lái xe bảo mẫu tới.

“Cậu định chịu đòn nhận tội hay quỳ bần phỉm thế?”

Khang Hi hừ lạnh, “Cậu mới là người phải chịu đòn!”

Da mặt Cảnh Bất Mị run lên, “Cậu muốn tôi đi chịu chết thật à!”

“Nếu Hiểu Hiểu muốn cậu đi chết thật thì cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ mua cho cậu một miếng đất nghĩa trang tốt, còn tìm một người đàn ông ngon lành cho Vụ Giai.”

Nước mắt Cảnh Bất Mị chảy ào ào, có còn tình nghĩa anh em không vậy?!

Nhất định là không.

Khang Hi đã nói, cái gì anh em như tay chân, phụ nữ như quần áo, thật ra thì đã trình bày rất rõ về sự nặng nhẹ của hai bên.

Người cụt tay cụt chân trên đường rất nhiều, thế nhưng có mấy ai không mặc quần áo?

Đương nhiên, vợ là quan trọng nhất.

Tới Phúc Đề, lên lầu 12, nhìn cánh cửa đóng chặt im im mà không vào được, trong lòng Khang Hi có rất nhiều tư vị. Vệ Bảo đã sắp xếp trước, đặt vài phòng ở khách sạn gần đó để ở tạm, đợi Khang Hi giải quyết xong vấn đề tình cảm rồi hẵng tính đến chuyện khởi công.

Trong phòng cũng không có rối loạn gì, vì muốn chậm nên thợ còn chưa bắt tay vào làm.

Anh nhìn đồng hồ, mới năm giờ chiều, Hiểu Hiểu vẫn chưa đi làm về. Không được nhìn thấy cô, mỗi giờ anh chờ đợi dài như một năm. Đến sáu rưỡi, thì cứ năm phút anh lại mở cửa ra nhìn một lần, cô vẫn chưa về nhà. Cũng không phải anh chưa thử dùng thẻ dự phòng để mở cửa căn hộ của cô, thế nhưng sao cô lại có thể để anh có cơ hội lợi dụng tiếp cận lần nữa, đã đổi khóa phòng từ lâu.

Anh chỉ có thể nhìn cửa thở ngán than dài.

Hiểu Hiểu cũng không biết anh đã quay lại, đúng giờ tan tầm về nhà, vừa hay bị anh cản lại.

Cô không ngờ anh có thể mặt dày đến đây, lướt qua, không nhìn anh, trực tiếp mở cửa vào phòng.

Một tiếng rầm, cửa đã bị đóng lại, nhanh đến mức Khang Hi cũng không kịp ngăn.

Anh không hề tức giận, chuẩn bị gõ cửa thì đột nhiên cửa lại mở ra. Vì cửa mở ra ngoài nên anh không thể không lùi lại mấy bước.

Bất thành linh, có một cái rương được ném từ trong ra.

Hiểu Hiểu đứng trước cửa, lạnh lùng nói: “Xin trả lại tất cả đồ dùng của anh!”

Khang Hi ôm rương, vừa định mở miệng thì cô lại đóng sầm cửa lại.

Anh đưa mắt nhìn đồ trong rương, ngoại trừ một số đồ hùng hăng ngày thì còn lại đều là đồ anh tặng cô, có gối ôm và ấm trà, lại còn một hộp chocolate Godiva chưa ăn hết.

Anh ôm trong một tay, gõ cửa nói: “Hiểu Hiểu, chúng ta từ từ nói chuyện!”

Cửa bất ngờ mở ra, Hiểu Hiểu đứng trước cửa, lại ném đồ ra ngoài, một cái quần lót đang treo mắc – của anh, nhắm vào đầu anh mà ném tới. Cũng không biết vô tình hay cố ý mà cái quần lót đó lại dính ngay trên trán anh.

Nếu hình tượng này là một người khác thì chắc chắn nhìn vào sẽ thấy dung tục lắm, đến lượt anh thì như đang chít khăn, lại còn có vẻ gọi cảm là đáng khác.

Lúc này anh không quan tâm có phải trên trán đang treo quần lót hay không, chỉ muốn nói chuyện với cô mà thôi, “Hiểu Hiểu...”

‘Rầm’ một tiếng, cửa lại đóng sập, không hề cho anh có một chút cơ hội nào để mở lời.

Anh thở dài, lấy đồ trên trán xuống, tùy tiện quăng vào rương, sau đó lại tiếp tục gõ cửa.

Anh cho rằng trả đồ xong thì cô sẽ không mở cửa ra nữa.

Không ngờ, cửa lại mở ra một cách kì tích.

Anh vui vẻ: “Hiểu Hiểu, em chịu...”

“Gâu gâu!” Sau một tràng sủa, Nếp bị cô vô tình đẩy ra ngoài.

“Đây là thứ cuối cùng, anh đừng quên mang theo!”

Nếp thấy Khang Hi, vây quanh anh làm nũng, lại vẫy đuôi. Vòng ở sau cánh cửa nhìn thấy, cũng muốn đi tới làm thân, thế mà chưa kịp nâng chân thì Hiểu Hiểu đã đóng cửa lại.

Vòng quỳnh lên, liều mạng dùng vuốt để cào cửa.

Nếp ngoài cửa cũng đã nhận ra Vòng không ra ngoài, cũng cào cào cửa.

Hai con chó sủa với cánh cửa, “Gâu gâu!”

Hiểu Hiểu ngồi xồm trên đất, nâng đầu Vòng lên, sừng sộ, hừ lạnh nói: “Nếu mày cũng muốn đi thì tao không cản đâu.”

Vòng nhìn thấy sự bức dọc của cô, thu vuốt về, cúi đầu nằm bò ở cửa, hú một tiếng.

Nếp ở ngoài sốt ruột quá, lại phát tiếng ư ừ chói tai.

“Nếp, không được kêu!” Khang Hi quát.

“Ư ư...” Nếp nhìn anh tội nghiệp, lại đưa mắt nhìn cánh cửa, ngửi ngửi mùi qua khe.

Hai con chó ở cách cánh cửa mà như sinh lý tử biệt, nằm ở cạnh cửa không chịu đi.

Hiểu Hiểu dựa lưng vào cửa, nhìn thấy Vòng không có chút sinh khí nào, cũng hơi không nổi. Mấy tháng nay nó và Nếp đã cùng ăn cùng ngủ với nhau, tình cảm rất tốt, đột nhiên phải chia tay thế này, thế nào cũng phải buồn bã đau khổ một thời gian.

Khang Hi ở ngoài cửa cũng an ủi Nếp, thế nhưng Nếp vẫn nằm trước cửa không chịu đi, lưu luyến nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

“Hiểu Hiểu, tôi biết em không muốn gặp tôi, không gặp tôi cũng được, tôi sẽ đứng ở đây nói, em cho tôi giải thích đi...”

“Tôi không muốn nghe bất kì lời giải thích nào của anh, mang đồ của anh, chó của anh, lập tức rời khỏi đây đi, tôi không muốn gặp lại anh nữa!”

“Vậy thì ít nhất để cho Nếp...”

“Không nghe rõ à, đồ của anh, chó của anh, đều đi hết cho tôi!”

Giọng anh mềm nhũn, “Hiểu Hiểu...”

“Khang Hi, nếu bây giờ anh rời đi, sau này chúng ta gặp lại thì còn có thể gật đầu chào hỏi, nhưng nếu anh còn dám nói câu nào nữa, sau này nhìn thấy anh tôi sẽ tự tránh đi thật xa.”

Đây đúng là uy hiếp, nhưng lại rất có tác dụng với Khang Hi.

Quả thật anh không nói thêm gì nữa, kéo Nếp cùng về phòng 1202.

Sau đó, có lẽ vì Hiểu Hiểu trốn anh, thậm chí nhà cũng không về. Anh sốt ruột đến mức quay mò mò, đành phải Kê Hiểu Nam ra tay, sau khi nghe ngóng mới biết gần đây cô ở nhà Cảnh Táp.

Đã lâu không gặp, anh muốn gặp Hiểu Hiểu, không nhận được gọi điện thoại cho cô.

Đương nhiên cô sẽ không nhận, anh cũng không nhứt chí, vẫn gọi mãi, cuối cùng cũng ép cô phải nhận điện thoại.

“Hiểu Hiểu, tôi nhớ em!” Mở miệng cũng không yêu cầu cô nghe anh giải thích nữa mà nói cho cô biết sự nhung nhur của giây phút này, không hề có ý giữ lại.

Cô vẫn lạnh lùng như trước, đột nhiên hỏi: “Anh đang ở đâu?”

Khang Hi tưởng nhiều ngày trời qua vậy rồi, cuối cùng cô cũng chịu nguôi giận, “Ở nhà!”

“Được, đi tới ban công đi!”

Dù anh không hiểu tại sao phải tới ban công, thế nhưng vẫn làm theo, đi tới nhìn xuống đất mấy lần, tưởng rằng cô đang ở dưới lầu, “Hiểu Hiểu, tôi ở ban công rồi!”

Giọng Hiểu Hiểu lại lạnh lùng truyền tới một câu qua điện thoại, “Vây nhảy đi!”

Nói xong, liền cúp máy.

Khang Hi: “...”

Thật độc ác, đây là tầng 12 đó.

Nếp nằm trong ổ không chịu nhúc nhích, có lẽ vì rất nhớ Vòng mà nó đã không ăn gì cả một ngày nay, Khang Hi có dỗ cũng vô dụng.

Thấy nó ủ rũ ủ oải, cứ như anh vậy, bỗng nhưng có cảm giác đều là người (chó) lưu lạc nơi chân trời, thấy nó không chịu ăn thức ăn cho chó, phá lệ định cho băm chân gà, thế mà vừa đưa đuôi gà tới miệng thì...

Nếp ói ra.

Đầu tiên Khang Hi sùng sốt, nhìn lại phản ứng của Nếp, vội vàng ngồi xuống, đưa tay sờ bụng nó.

Tròn, còn rất cứng.

Trong mắt anh lóe tia sáng ngời ngời, quét sạch sự u ám của mấy ngày vừa qua, nhào tới hôn mạnh lên trán Nếp.

“Nếp, mày quả thật không làm tao thất vọng.”

Dù Hiểu Hiểu trốn Khang Hi tạm thời tới nhà Cảnh Táp, nhưng dù sao đây cũng không phải là kẻ lâu dài. Hơn nữa, cô cũng không có thói quen ở nhà người khác, được mấy ngày thì cô cũng quay về.

Vốn tưởng Khang Hi sẽ ngăn mình, lại phát hiện anh không có ở đây, chẳng hiểu sao trong lòng hơi khó chịu. Cô lắc lắc đầu, ném cảm giác khó hiểu này ra sau óc, mở cửa, đầu tiên để Vòng vào nhà trước, vừa định đóng lại thì có một bàn tay chống lên khung cửa.

Có một khuôn mặt sáng loáng bất ngờ xuất hiện trong mắt cô, ngoại trừ Khang Hi ra thì còn có thể là ai được chứ?

“Anh lại tới đây làm gì, tôi nói rồi, tôi không muốn nghe anh giải thích.”

“Tôi biết em không muốn nghe tôi giải thích, hôm nay tôi tới không phải để giải thích, có một khoản nợ muốn tính toán với em.”

Hiểu Hiểu nhíu mày, “Anh thì có thể có khoản nợ gì?”

Khang Hi vung tay, khoe một tờ bệnh án từ phòng khám thú y.

“Con trai em làm lớn bụng con gái tôi, em nói xem phải tính khoản này thế nào đây?”

“Hà?”

Hiểu Hiểu rất bối rối, con trai cô ở đâu ra... Bỗng nhiên tầm mắt đưa tới tờ giấy kia.

Giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng.

Nếp, Berger Đức, 3 tuổi, có thai năm tuần.

Có thai?

Trán cô lạnh toát, lập tức giật lấy bệnh án, giơ ra trước mặt để nhìn kỹ, xác nhận đây không phải giả.

Đầu cô đầy hắc tuyết nhìn Vòng, Vòng đang thè lưỡi, mặt rất... ‘láo chó’.

“Hiểu Hiểu, em không cảm thấy chúng ta nên ngồi xuống từ từ nói chuyện sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Kế Hoạch B

“Hiểu Hiểu, em không cảm thấy chúng ta nên ngồi xuống từ từ nói chuyện sao?”

Khang Hi nhảy tới một bước, tiếp cận cô, nhờ ưu thế chiều cao nên anh có thể nhìn xuống Hiểu Hiểu, vây cô trong vòng tay của mình.

Đèn hắt sáng lên khuôn mặt trắng ngần của cô, thấp đôi ngời trong veo lấp lánh, làn da không tì vết màu hồng nhạt, mái tóc dài như sóng lớn được thả tự do ở sau vai, từng sợi thôi cũng có thể khiến người ta mê mẩn, đôi môi hồng nhạt trên mặt càng khiến anh cảm thấy nhưng nhớ hơn hết.

Đúng là đã lâu không gặp rồi.

Lúc này, trong lòng Hiểu Hiểu như có một vạn con Thảo nê mã đang chạy qua rầm rập, hung dữ siết chặt bệnh án trong tay.

Đúng là phòng ngày phòng đêm, khó phòng giấc nhà; phòng được người nhưng không phòng được chó mình nuôi, có chuyện nào âm ỉ hơn thiên lôi như việc này không chứ.

Cô nhìn Vòng, Vòng vẫn lúc lắc cái đuôi như cũ, thè lưỡi, làm ra vẻ vô tội. Có lẽ vì cô vẫn nhìn nó như thế mãi nên cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp, nghiêng đầu nghi ngờ rồi rên một tiếng, sau đó vẫn tiếp tục tỏ ra ngây thơ.

Hiểu Hiểu ôm trán, biết nói gì với chó đây chứ, cũng không thể đánh nó một trận vì chuyện này được. Chó cũng cần sinh nở đời sau, đây là bản năng mà.

Sai thì sai rồi, cô không nên thấy tội nghiệp mà không đưa Vòng đi triệt sản.

Bây giờ thì xong, chuyện đã rồi, người ta cũng đã tới cửa tìm chủ bắt đền. Ấy nhưng người khác thì được, còn người này là Khang Hi đấy.

Đừng tưởng cô không biết anh giờ trò quý gì.

Cô đằng hắng một tiếng, cố gắng để mình được bình tĩnh, không để anh có cơ hội, “Anh muốn nói chuyện gì?”

Khang Hi thấy cô đang đứng ở cửa, về mặt đề phòng, cười khổ nói: “Hiểu Hiểu, em nhất định phải đứng ở cửa nói chuyện sao?”

“Có gì thì anh nói thẳng ra đi, đừng hòng mơ tưởng gì khác.”

Đề anh vào thì chẳng khác gì dẫn sói vào nhà, cô sẽ không phạm lại cùng một sai lầm lần nữa đâu.

Anh cũng hết cách, đành tiếp tục đứng ở cửa, “Tôi muốn Nếp tiếp tục ở nhà em!”

“Không được!” Cô lập tức từ chối.

Đề Nếp trở về, chẳng khác nào cho anh có cơ thường xuyên tạt qua, cô không ngốc vậy đâu.

“Hiểu Hiểu, Nếp mang thai, theo cách nói của người, là mang thai trước khi cưới, em nhẫn tâm để một cô gái không chỉ không có người yêu bên cạnh chăm sóc mà còn phải chịu đựng sự vất vả và áp lực của việc mang thai một mình? Đây là em đang ngược đãi động vật!”

Sự tố cáo của anh khiến đầu Hiểu Hiểu đầy vạch đen, ngược đãi động vật thì thôi, lại còn mang thai trước khi cưới, thế là gì, có kiểu nhân cách hóa thế sao?

“Lúc Nếp còn chưa cai sữa tôi đã nhận nuôi, che chở chăm sóc nó rất chú đáo, nuôi nấng cẩn thận, sành ăn, vất vả lắm mới nuôi lớn được vậy, không ngờ chỉ vì không cẩn thận đã bị con chó t...”

Tầm mắt của anh chuyển về phía Vòng. Vòng đang nhiệt tình vẫy đuôi với anh, một bộ tỏ ra ngây thơ lấy lòng. Cũng phải nói, anh rất thích Vòng, đôi khi còn thương Vòng hơn cả Nếp, đây là cái gọi yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Anh dừng lại một chút, nuốt ba chữ ‘con chó thối’ vào miệng, đổi sang một tính từ khác, “Đã bị con chó anh tuần tuần khôì ngò của nhà em ăn sạch, cứ nghĩ mà thấy xót thương!”

Đúng là mặt của anh tỏ ra rất xót thương, sự xót thương cái trắng vắt vả, bị heo đùn ủa.

Hiếu Hiếu nghe thấy mà muốn bật cười. Biết anh giỏi ăn nói nhưng không ngờ lại có thể nói thành ra như vậy, một lời lại một lời, nói như thể hình như đã quên, cô khuê nữ này được đích thân anh đưa tới, không phải Vòng nhà cô xin về.

Có điều lúc này thì những lời đó chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nếp là chó thối mà anh đã xót thương như vậy, nếu là con gái anh thì biết làm sao?

Nghĩ thế, cô bất giác buột miệng, “Khang Hi, sau này anh nhất định đừng sinh con gái!”

Nếu anh có con gái thì chắc chắn sẽ không ai thèm lấy, nhất định sẽ bị anh canh giữ nghiêm ngặt rồi thành bà cô già mất thôi.

Khang Hi nghe nói vậy, yết hầu run lên, lập tức đưa mắt nhìn về cái bụng bằng phẳng của Hiếu Hiếu. Đôi con nguoi của anh như quả cầu lửa, nóng hằm hạp dán vào bụng cô, nóng đến mức cô vội vàng che lại.

Thấy anh vẫn còn nhìn chằm chằm, cô lại thờ gấp tức tối nói: “Anh nhìn bụng tôi làm gì? Không được nhìn!”

Anh thu mắt về, cười khoe hàm răng trắng, “Thế mà vẫn không rõ à, con gái của tôi nhất định phải bỏ ra từ bụng em chứ.”

Lớp giấy kia đã bị đâm thủng thì anh cũng không cần phải che giấu gì nữa. Hiếu Hiếu tức giận, cũng bởi vì anh đã lừa gạt cô, thế nên bây giờ anh sẽ ăn ngay nói thật, không giấu diếm cũng không nói dối cô nữa.

Câu tuyên bố thẳng thừng này khiến mặt của Hiếu Hiếu đỏ lựng trong nháy mắt, không ngờ anh lại nói thẳng một cách trắng trợn như thế.

Sao tên khốn khiếp này lại không biết xấu hổ đến vậy cơ chứ.

Cô tức giận đến mức muốn đóng sập cửa, thế nhưng vì tay của anh vẫn còn đặt trên khung cửa, nếu đóng thật thì chắc chắn tay anh sẽ bị phé bỏ mất thôi.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Thật ra anh muốn nói, con trai em làm con gái anh lớn bụng, để công bằng, anh cũng muốn làm lớn bụng em.

Dù rất thô tục nhưng đây chính là mục đích ban đầu của anh.

Tiếc là, nếu anh dám nói vậy thật thì chắc chắn sẽ bị cô đập ra ngoài, kiếp này đừng hòng gặp lại được cô.

Anh nghiêng người nhìn cô, thờ dài một hơi, “Tôi không muốn thế nào cả, tôi chỉ muốn để Nếp quay về lại chỗ của em, có Vòng ở với nó. Lần đầu nó mang thai, phản ứng rất mạnh, mấy ngày nay khẩu vị không tốt, chẳng chịu ăn gì, đã thế cứ nằm ở cửa mà nhìn vào, tôi nghĩ nó nhất định rất nhớ Vòng.”

Hiếu Hiếu hơi mềm lòng, dù sao cũng đã ở chung với Nếp một thời gian, cũng phải có tình cảm chứ.

“Bác sĩ nói thế nào?”

“Phải để nó được vui vẻ, còn phải cho nó có cảm giác an toàn.”

Không cần nói cũng biết ý nghĩa của từ cảm giác an toàn là gì, hai người cùng nhìn về phía Vòng.

Vòng vẫn ngây thơ không biết gì, vẫy đuôi to nhìn hai người.

Hiếu Hiếu không nhìn được mà chửi thầm trong bụng, đây cũng là một đứa khốn nạn!

Cô nhìn Khang Hi: “Anh chắc chắn chỉ để Nếp quay về đây?”

“Đương nhiên!” Anh làm bộ như thể mọi chuyện đều ưu tiên vì Nếp.

“Được!” Cô đồng ý, sau đó lại hung dữ trừng mắt liếc anh, “Vì Nếp, không phải anh!”

“Tôi biết! Lần này vì Nếp thật mà!”

Cô vẫn hơi không tin anh, nhìn anh một lượt từ trên xuống. Con người này lắm mưu ma chước quỷ, không thể không đề phòng.

“Hiểu Hiểu, đừng làm như phòng cướp vậy được không? Tôi thừa nhận trước đây mình đã phạm lỗi, tôi sẽ bù đắp mà.”

Cô hừ lạnh, “Ai cần anh bù đắp, bớt nói những lời thừa thải đi, mau dắt Nếp đến đây.”

Anh ừm một tiếng, quay về dắt Nếp ra.

Nếp vừa thấy Vòng thì tinh thần đang uể oải trở nên phấn chấn ngay, từ xa đã bắt đầu kích động sủa vang.

Khang Hi vừa buông lỏng tay thì nó đã chạy tới, hít hít ngửi ngửi Vòng.

Vòng cũng rất vui, lòng vòng xung quanh nó.

Hai con chó lớn cứ cọ tới cọ lui, cạ cổ vào nhau rất tình cảm, như một đôi tình nhân đang yêu đương đắm thiết, khiến Khang Hi nhìn mà đỏ cả mắt.

Anh lăm bằm một câu, “Cả chó cũng biết đạo lý lừa gạt rom lâu ngày cũng bén, thế mà có người lại không hay.”

Hiểu Hiểu thính tai nghe thấy, rõ ràng là có ý ám chỉ, đừng tưởng cô không nghe được nhé.

Nếp và Vòng an ủi nhau một hồi, ngoan ngoãn trở về ổ chó, nằm lên đây vè an bình.

Vòng ở bên cạnh, gác đầu lên Nếp, đầu tựa lên cổ nó, ư ừ rên lên, nhắm mắt lại, như muốn ngủ.

Hiểu Hiểu đi qua, lấy vòng cổ của Nếp xuống, nhát thời tò mò nên đưa tay sờ vào bụng nó, chỗ đó như đang giấu một cái trứng nhỏ, tròn vo, khiến cô cảm thấy hơi phản kích, đưa tay xoa xoa trán nó.

Cô chưa từng nghĩ rằng Vòng sẽ có đời sau, không biết sẽ có chú cún con, vì vậy cũng không quan tâm nên không nhận ra những dấu hiệu mang thai của Nếp, cô lại nhìn sang Vòng. Vì Vòng đang dựa vào người Nếp, không dám cử động dù chỉ là nhỏ nhất, liếm tay cô một chút, như là lấy lòng.

Khang Hi ở sau lưng cô, trong ánh mắt đầy vẻ hờn hờ. Anh biết cô nhất định sẽ mềm lòng, anh phải nắm chặt điểm này mới được.

Thấy Nếp ngủ, Hiểu Hiểu hạ lệnh đuổi khách, “Anh có thể về rồi!”

Khang Hi lại chẳng hề có ý định rời đi, quen cửa quen nẻo tìm một cái ghế để ngồi xuống.

“Không vội, tôi còn vài việc muốn nói với em.”

Hiểu Hiểu như gặp phải đại địch, liền biết anh định giờ trò xỏ lá.

Khang Hi cười nói, “Không phải chuyện giữa tôi và em, là có liên quan đến Nếp.”

Cô sững sốt, “Còn chuyện gì về Nếp nữa?”

Chẳng biết Khang Hi lấy từ đâu ra một xấp giấy, đẩy tới trước mặt cô, “Đây là sách dạy nấu ăn mà bác sĩ thú y đã giới thiệu, rất thích hợp cho chó đang mang thai, nhất là lần mang thai đầu. Dựa theo những món trong sách, không chỉ tăng khả năng miễn dịch, tăng thể lực mà cũng có thể giúp nó sinh nở thuận lợi.”

Hiểu Hiểu biết nếu chó mang thai thì thực đơn của nó cũng sẽ thay đổi. Nếu điều kiện cho phép thì tốt nhất, chủ của nó nên làm vài món riêng có lợi cho thân thể chó mẹ.

Cô cầm sách nấu ăn lên, lật xem.

“Em cứ dựa vào những gì đã ghi, chia làm nhiều bữa nhỏ, tốt nhất là một ngày năm bữa, sáng chiều phải có thuốc canxi, cũng phải ăn trái cây để có thể bổ sung vitamin. Trong khoảng thời gian này Nếp không được tắm, vậy nên cần sử dụng bột tắm khô, tôi đã viết cách dùng bột tắm khô ở trên đó...”

Hiểu Hiểu xem xong muốn hôn mê, không phải không biết làm mà cô không thể có nhiều thời gian như vậy.

“Đây là lần đầu Nếp mang thai, cũng như người, sẽ có nguy hiểm. Bác sĩ nói, mang thai năm tuần, theo bình thường thì đáng ra những phản ứng không tốt của Nếp đều sẽ biến mất, không đến nỗi không ăn uống được. Tôi nghĩ có lẽ vì lần đầu làm mẹ, nó lo lắng, đồng thời...” Anh đưa mắt nhìn Hiểu Hiểu, “Bình thường em cũng rất bận, em không phát hiện lúc nó mang thai, khiến nó có cảm giác không an toàn. Việc này có được đề cập trong tâm lý học động vật. Thế nên tốt nhất, nếu em rảnh rỗi thì hãy vuốt ve, nói chuyện với nó, đương nhiên cũng phải để Vòng luôn ở bên cạnh nó bất cứ lúc nào.”

Anh nói blah blah một hồi, nói đơn giản là, phải chăm sóc hậu hạ Nếp cho tốt, không chỉ phải ăn ngon mà cũng phải lo nghĩ tới tâm lý của nó.

Đột nhiên cô nghĩ có nên đưa Nếp tới đội đặc công, người huấn luyện chó cảnh sát sẽ biết phải chăm sóc Nếp thế nào, cô cũng dễ dàng học hỏi vài chiêu.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện thì Khang Hi lại nói: “Chó đang mang thai có cảm giác rất nhạy, trong thời gian mang thai, nó luôn tìm một nơi để sinh nở theo

bản năng. Nếu đó là nơi khiến nó cảm thấy nguy hiểm nó sẽ cảm thấy nóng nảy, nghiêm trọng hơn sẽ dẫn tới u uất. Thế nên, sắp tới đừng đưa nó ra ngoài, tốt nhất là để nó nằm ở cái ổ quen thuộc của mình trong nhà.”

Được rồi, suy nghĩ đưa Nếp tới đội cảnh sát hoàn toàn bị vứt qua một bên.

Nếp từng đến đội đặc công, thế nhưng lần đó nó buống, chọc phải họa không nên dây vào, suýt nữa đã bị cắn chết. Đối với nó mà nói, đó chắc hẳn đó là một nơi không an toàn.

Cô nhìn Khang Hi, “Có phải anh đã chuẩn bị điều này từ lâu rồi không?”

“Nếp là con gái tôi, đương nhiên tôi phải chuẩn bị cho nó thật tốt! Gần đây tôi đang nghiên cứu kiến thức làm sao để chó mẹ được sinh nở thuận lợi, em không biết có bao nhiêu kiến thức ở đây đâu. Ăn cái gì, uống gì, phải bổ sung những gì, loại nào, tôi đều đã viết ra cho em, em cứ làm theo là được!”

Hiếu Hiếu chỉ muốn ném xấp giấy trong tay vào mặt anh. Làm theo cái gì chứ? Rõ ràng là cho cô một bài toán khó mà.

Anh khép hai chân, ngồi trên ghế nhìn cô, “Nếu còn gì không rõ, em có thể hỏi tôi!”

Đúng là không cắt triệt mà còn loạn hơn. Cô nghĩ cách để rời xa anh, đi một vòng lớn như vậy, cuối cùng vẫn không trốn thoát.

“Tôi không có nhiều thời gian như vậy.” Cô không phải anh, không đóng kịch thì có thể ở nhà mỗi ngày, cô thuộc nhóm làm công ăn lương sáng chín giờ đi tối sáu giờ về.

Anh tỏ ra ngạc nhiên, còn làm ra vẻ không thể tùy tiện, “Hiếu Hiếu, đây là cháu của em, em không thể vì công việc mà không quan tâm đến Nếp, không thể như con người chúng ta, xảy ra bất hòa trong quan hệ mẹ chồng con dâu. . .”

Cô thẳng tay ném xấp giấy trong tay vào anh, gì mà cháu chắt, gì mà quan hệ mẹ chồng nàng dâu, anh hăm hờ quá nhỉ. Nhưng thật ra anh nói không sai, có nhiều người nuôi chó đều xem chó là con của mình.

Cô cũng vậy, chỉ là Nếp đang mang thai. . . Cô cu lo mình không có thời gian, sợ rằng sẽ không chăm sóc tốt cho nó. Cô từng nghe người huấn luyện chó của đội đặc công bảo, chó cũng sẽ sanh non, vì sanh non mà có vài con chó bị nhiễm trùng nghiêm trọng, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Tình trạng hiện tại của Nếp cũng không tốt lắm.

Vì thế, cô hơi lo lắng.

Cô nhìn Vòng và Nếp, hai con chó đang ngủ rất ngon, thân thiết khắng khít. Nếu Nếp rời đi, chắc Vòng sẽ rất đau buồn, vì chủ nhân trước đây mà tâm lý của nó từng chịu tổn thương rất nghiêm trọng, nuôi lâu lắm mới hồi phục.

Chó là loài động vật rất có linh tính, dù là với chủ hay bạn thì luôn có một phần tình cảm ràng buộc không thể chặt đứt.

Cô thở dài một hơi, dù không muốn nhưng đành phải thỏa hiệp.

“Lúc tôi không có ở đây, nhờ anh chăm sóc Nếp!”

Khóe miệng Khang Hi nhếch lên dù không rõ nhưng sự vui vẻ trong mắt đã dâng đầy, “Không thành vấn đề!”

Hiếu Hiếu lừ mắt nhìn anh, “Chỉ những lúc không có tôi ở đây, chăm sóc Nếp, không phải để anh ở đây.”

Có những lời cô phải nói cho rõ ràng, cô không muốn có ngày trở về nhà thì thấy anh lại chơi trò chim gáy chiếm tổ.

Anh gạt đầu, tỏ ra rất hiểu, “Tôi bảo đảm sẽ tuân thủ yêu cầu của em!”

“Được rồi, anh có thể trở về.”

“Ừ!” Anh đáp, thật sự không định tiếp tục vô lại nữa, đi tới cửa.

Còn Hiếu Hiếu rất kinh ngạc, không ngờ anh lại nghe lời như vậy.

Khang Hi tới cửa, chân vừa dậm bước lại thu về, như nghĩ tới điều gì đó, quay đầu nói, “Hiếu Hiếu, em vẫn còn chưa đưa thẻ khóa nhà của em.”

Cô đã thay đổi khóa nhà rồi, thẻ dự phòng trước đây không thể dùng được nữa.

Hiếu Hiếu sững sốt, “Tại sao lại đưa thẻ khóa nhà cho anh?”

“Tôi muốn qua chăm sóc Nếp, còn phải làm thức ăn cho chó cho Nếp, nếu không có em thì tôi vào bằng cách nào?”

Hiếu Hiếu ghen trần không nói được tiếng nào. Sớm biết thế cô đã không đổi khóa, làm chuyện vô ích.

Lại nói, nếu đưa thẻ khóa nhà cho anh thì chẳng khác gì anh có thể tới đây bất cứ lúc nào?

Đột nhiên cô có cảm giác tự ôm đá đập chân mình.

Thế nhưng, cô vẫn giao chìa khóa cho anh một cách rất không tình nguyện.

Anh cười khi khi cất đi, “Vây chúng ta, ngày mai gặp lại nhé!”

Đâu chỉ gặp mỗi ngày mai, ngày nào cũng gặp ấy chứ.

Cứ tưởng rằng cứ mỗi sáng sớm anh sẽ xông tới trước cửa nhà cô, dùng lý do chăm sóc Nếp để quấy rối. Thế nhưng anh lại không vậy, sau khi thức dậy, cô sẽ nhìn thấy bữa sáng được chuẩn bị sẵn sàng trên bàn, vẫn như trước đây, thế nhưng không thấy bóng dáng anh đâu.

Nếp đang ăn thức ăn cho chó nóng ầm, gồm lòng đỏ trứng, lòng trắng trứng, đậu nành, củ cải và thịt heo băm trộn chung với nhau. Vòng ở bên cạnh cũng rất thềm, nhưng lịch sự không cướp.

Chờ Nếp ăn no, không ăn nữa, còn thừa thì nó mới có thể được ‘giải quyết’.

Hiều Hiều ăn sáng xong thì đi làm, lúc bước ra khỏi cửa cũng không thấy Khang Hi đâu.

Đến khi tan làm về nhà, cô cũng chẳng thấy anh, trên bàn bày bữa tối rất phong phú, còn bốc hơi nghi ngút, có lẽ đã tính toán thời gian rồi mới làm. Trong nhà cũng được quét tước sạch sẽ, vừa nhìn đã biết có người chuyên tâm dọn dẹp cho, trong bình cắm những đóa hoa mới đang còn nụ để chờ nở.

Nhìn lại Nếp, đã ăn bữa ăn thơm phức của mình, làm nũng với Vòng. Vòng ở bên cạnh để nó tùy ý cắn lỗ tai, đuôi và đủ loại thịt trên người mình. Có lúc bị cắn đau thì nó chỉ nhếch miệng, không tức giận, còn dịu dàng liếm Nếp một cái.

Thảm thiết quá mà!

Hiều Hiều còn tưởng lúc ăn cơm, Khang Hi sẽ mặt dày xuất hiện, thế nhưng anh không làm thế.

Liên tiếp mấy ngày sau đều như vậy, khiến cô còn tưởng trong nhà mình có nàng tiên ốc như trong cổ tích.

Rốt cuộc người này đang làm cái gì?

Cái cảm giác không nhìn thấy người nhưng được anh chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ thế này khiến cô không khỏi cảm thấy nôn nóng, khiến cô luôn nghĩ tới anh.

Cô không thích cảm giác này, nhưng lại chẳng thể nào khống chế bản thân. Có phải cô nên đi hỏi thẳng anh cho rõ ràng hay không, anh muốn làm gì? Thế nhưng nghĩ lại, phải hỏi gì chứ, không phải bây giờ anh đang làm theo yêu cầu của cô đó sao?

Suốt đêm, cô lăn qua lộn lại không ngủ được, Khang Hi ở sát vách cũng chẳng ngủ, thế nhưng chẳng hề nóng ruột chút nào, trái lại còn nở nụ cười khá hài lòng.

Cái này gọi là, Kế hoạch B!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Giấy Ghi Chú Màu Vàng

Thật ra Hiều Hiều cũng rất ‘nhớ’ anh, ‘nỗi nhớ’ hận rằng không thể cắn anh chết quách. Thế nhưng cô cũng rất bướng bỉnh, sống chết không chịu cúi đầu đi tìm Khang Hi. Không phải anh đang ‘trốn’ cô đó sao, tốt, thế thì cô cũng phải trốn luôn, để có qua có lại.

Sáng sớm thứ bảy, Khang Hi đứng trên ban công nhà mình nhìn cô lái xe ra ngoài, như sớm đoán được từ trước, anh cũng không ngăn. Mãi đến khi chiếc xe khuất bóng ở cửa tiểu khu, anh mới quay về phòng.

Ôi chào... đúng là phụ nữ thật khó chiều.

Có điều, trong lòng anh vẫn lặng lẽ bổ sung thêm một câu, dù vậy, Hiều Hiều vẫn là cô gái đáng yêu nhất.

Anh lấy điện thoại di động ra, mở WeChat, gửi tin cho Cách Cách: [Mẹ cháu đến quán của Tần Viện, xem chừng cô ấy cho cậu. Cô ấy nóng tính, thích đập đồ, cứ để cô ấy đập. Đập bể cái gì thì nói với Tần Viện cậu sẽ bồi thường, nhưng đừng để cô ấy đập phải cái gì rồi bị thương ở tay, nhất là thủy tinh! Còn nữa, cô ấy chưa ăn sáng, nhớ mua chút gì đó cho mẹ cháu ăn, donut ngọt, vị matcha.]

Cửa xe là kính xe chịu lực, có đập cũng không bị đứt tay. Trong tiệm Tản Viên không có món đồ chơi này.

Rất nhanh sau đó, Cách Cách đã trả lời, trả lời bằng ba biểu tượng, đều là ‘ngóáy mũi’

Ý cho thấy sự không tình nguyện, cô bé là một người thích ngủ nướng, bây giờ chỉ mới tám giờ sáng.

Ngón tay Khang Hi lại múa, đánh ra đoạn đối thoại, [Mau rời khỏi giường cho cậu, sau đó xuất phát! Bằng không thì cũng đừng hòng mơ tới li xì khai giảng!]

Từ khi Cách Cách bắt đầu đi học, đây là chuyện đáng mong chờ nhất, li xì của Khang Hi là một ‘bao vàng’ đấy.

Cô bé lập tức xin tha, gửi một vẻ mặt nịnh nọt sang.

[Tuân mệnh, cậu của cháu!]

Vì ‘bao vàng’ của mình, biếng nhác chỉ còn là đám mây trôi.

Cô bé vùng dậy khỏi giường, chạy vội vào toilet để đánh răng rửa mặt, sau đó dùng tốc độ thật nhanh để chạy vào phòng để đồ để thay quần áo, cuối cùng đeo một cái balo nhỏ, chạy xuống lầu như phần tử lưu vong.

Trong bếp, quản gia của Khang gia, vú Trần đang làm cơm sáng. Cách Cách chạy tới, hôn mạnh lên má vú, “Vú Trần, con có việc phải ra ngoài đây, không ăn sáng đâu, con cũng không về ăn cơm tối đâu ạ.”

Đứt lòi, cô bé chạy vọt ra garage, ngồi vào chiếc Volkswagen Beetle (13) màu bơ sữa của mình, nhấn ga phóng như bay.

Vú Trần nhìn cả bàn điểm tâm phong phú đầy đủ dinh dưỡng, khuôn mặt vừa trắng vừa tròn có vẻ mất mát.

Làm giúp việc cho Khang gia được hai mươi mấy năm nay, vú đã nhìn Khang Hi và Cách Cách trưởng thành, yêu thương, coi cả hai là con trai con gái ruột của mình từ lâu. Hồi bé, hai người rất bám vú, vậy mà vừa trưởng thành thì toàn bay nhảy bên ngoài. Một học đại học phải trọ lại trong trường thì thôi; người còn lại thì bận làm việc, được mời đóng phim liên tục, dù thường không về nhưng quay phim xong thì cũng ở nhà, rất ít khi ra ngoài, ấy nhưng bây giờ thì không chỉ dọn ra ngoài ở mà cả mấy tháng trời cũng không thêm về nhà. Chẳng biết chơi bời gì bên ngoài, cứ nghĩ đến là thấy khó chịu.

Vú ngồi trên ghế bên cạnh bàn ăn thờ ngẩn than dài, trông như bà lão đang chờ con gái về ăn cơm trong quảng cáo thường thấy.

Tiểu Trần ngập, vò cái đầu rối bù, đi vào bếp, “Mẹ, có bữa sáng chưa?”

Vú Trần vừa thấy con trai bước vào thì đổi sang bộ mặt của mẹ ghẻ ngay, hoàn toàn chả có chút yêu thương nào, “Ăn cái gì mà ăn, con chỉ biết tới ăn! Mẹ hỏi con, dạo gần đây, rốt cuộc Tiểu Hi bận cái gì mà cả mấy tháng trời không về nhà? Con là trợ lý mà thế sao, có biết làm tròn trách nhiệm không vậy?”

Vú và ông bạn già bác Trần đã coi Khang gia là nhà mình, mọi chuyện đều ưu tiên người và việc nhà Khang gia, con trai Tiểu Trần có thể thi vào đại học, nay có công việc này, cũng đều nhờ Khang gia giúp cho. Trong lòng bà luôn cảm thấy biết ơn, vì thế đôi khi lại nghiêm khắc với con trai mình.

Tiểu Trần thấy vú la nằng mình như bắn súng máy, vội vàng chạy tới sau lưng nịnh nọt, bóp vai cho vú, “Mẹ, mẹ đừng có lo, Tiểu Hi vẫn khỏe, có khi còn vui đến quên trời quên đất đó chứ.”

“Vui đến quên trời quên đất?”

Tiểu Trần cười hi hi gật đầu thật mạnh, “Đúng vậy, có thể không vui đến quên trời quên đất sao? Mẹ yên tâm, mẹ sắp phải bận rộn rồi!”

“Là sao?” Vú Trần ngẩng đầu nhìn con trai, sưng mặt quát: “Thằng lỏi con mau nói rõ cho mẹ nghe!”

“Mẹ à, mẹ vẫn chưa hiểu hả? Vợ Khang Hi đó. Chờ cậu ấy cưới người ta về, mẹ phải chăm sóc cổ cho thật tốt, nuôi trắng trẻo mập mạp, sau đó tranh thủ đẻ cô ấy đẻ ba năm hai lứa, lúc đó mẹ có thể không bận à?”

Vú Trần không chỉ nấu ăn ngon mà còn là người rất hiểu biết về cách chăm sóc phụ nữ có thai, ở cữ, lại càng có nhiều kinh nghiệm nuôi trẻ hơn hết. Khang Tử Ngôn cũng được vú chăm sóc trước và sau khi sinh, Cách Cách sơ sinh được cũng vú chăm sóc, khỏe mạnh hơn những đứa trẻ cùng tháng nhiều, lại còn ít bệnh tật.

Khỏe mất đầy vết chân chim của vú Trần lập tức sáng trưng như bóng đèn pha, sầu buồn gì cũng mất hết.

“Con nói Tiểu Hi có bạn gái à!”

“Đúng ạ, bây giờ cậu ấy đang tập trung sức lực để theo đuổi người ta đó.” Chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu, sớm muộn mọi người cũng biết thôi.

Vú Trần vui như thể vừa trúng số số năm vạn, cuối cùng dĩ cũng có thể chờ được ngày này, dĩ kéo mạnh tay Tiểu Trần để hỏi, “Con gái nhà ai? Bao tuổi rồi? Trông thế nào? Tính cách có được không? Trong nhà có ai? Làm việc ở đâu? Thích ăn cái gì?”

“Mẹ à, cô ấy đâu phải bạn gái con, sao con biết rõ vậy được!”

“Sao con lại không biết? Con là trợ lý của Tiểu Hi mà, ở bên cạnh nó suốt 24 tiếng đồng hồ, vậy mà con nói không biết là sao hả, rốt cuộc con có làm việc đảng hoàng hay không?”

“Dù con là trợ lý nhưng việc này là chuyện riêng tư của Tiểu Hi, sao con có thể tùy tiện xen vào chứ? Con chỉ biết một chút thôi, cô gái ấy đẹp lắm, khoảng hai mươi, tính tình thì...” Cậu nghĩ tới kính xe của mình, thế nhưng không thể nói ra, bằng không chắc chắn mẹ cậu sẽ lo đến chết mất, “Rất... rất tốt ạ.”

Vũ Trần cau mày nói: “Rất tốt? Vậy tốt bao nhiêu?” Câu trả lời này quá không rõ ràng.

“Là... là những cô gái bình thường đều không thể nào sánh bằng.”

“Thế à...” Vũ Trần rất hài lòng, “Không hổ là Tiểu Hi, từ nhỏ đã thông minh, lớn lên cũng không thay đổi, haha, biết tìm vợ lắm!”

Tiểu Trần nghe xong, mồ hôi túa đầy trên trán, tìm người... hung hãn vậy cơ mà.

Những cô gái hung hãn bình thường không thể nào sánh bằng.

Cách Cách xông vào quán của Tần Viện như con chim nhỏ, tay vẫn cầm hộp bánh donut, đương nhiên là donut vị trà xanh.

Tần Viện vừa trở về từ chuyến du lịch Tam Á ba ngày trước, người hơn đen một chút nhưng tinh thần không tệ, vì mở quán ăn nên luôn nghĩ tới hương vị của vài món ăn Tam Á, chuẩn bị nếm thử lúc mở tiệm một chút.

Trong tiệm đã được quét vôi mới hoàn toàn, vì để mùi dầu mau bay đi nên mở cửa sổ cho thông khí, A Mỹ và Tiểu Lệ đang dọn dẹp vệ sinh, thuận tiện gỡ từng lớp vôi trắng phủ trên đồ dùng trong nhà xuống.

“Dì Tần, cô giáo của con đâu ạ?”

Tần Viện kéo cô bé vào góc, nhỏ giọng nói, “Đang bỏ củi ở sân sau!”

“Bỏ củi?”

Tần Viện gật đầu, “Dì thấy sắc mặt cô ấy kém hơn lúc đi đi lắm, cậu con lại trêu gì à?”

“Sao Tiểu Hi lại trêu mợ chứ, đồ còn chưa kịp nữa là, để con đi xem!”

Cô bé mang theo hộp bánh donut, đi ra cửa sau của tiệm ăn, tới sân sau.

Cái sân sau này chiếm nguyên cả một mảnh đất sau tiệm. Trước đây là một cái sân nhỏ, không xa tiệm ăn lắm, ở giữa còn có một bức rèm bằng dây mây rất tinh xảo. Kiến trúc vườn cổ điển của Trung Quốc coi trọng ‘Mượn cảnh’, vì thế đặt một tấm gương đứng, soi bồn hoa cây cảnh ở cách đó không xa, thế nên lại có phần khá độc đáo.

Đúng là chốn thưởng thức đủ cả cảm kỳ thi họa. Thiết kế ở sân sau này mang phong cách cổ xưa, một nửa được lợp mái thủy tinh, khi nào trời mưa có thể ngồi ở trong nghe tiếng mưa, rất nghệ thuật.

Còn nửa kia là một giàn nho, dây leo giăng đầy giàn, phía lá nho mọc hoang rất to, bao trùm cả giàn, mang tới một cảm giác khá thú vị. Ở trong có ghế và bàn đá, tạo hình tự nhiên, không hề có vẻ nhân tạo, thông dụng xưa và nay.

Phần lớn thiết kế này từ Tần Viện mà ra, di thích kiểu tự nhiên mộc mạc thế này.

Lúc chưa biết Hiểu Hiểu, nơi này vẫn để không suốt, mãi đến sau khi quen cô thì nơi này được trở thành lớp dạy thuật phòng thân.

Cách Cách vừa vén rèm dây mây lên, chưa kịp gọi thì thấy Hiểu Hiểu đã bỏ cạnh bàn tay xuống, thanh gỗ to như bập tay, rắc một tiếng, bẻ thành hai nửa.

Cô bé không nhìn được mà rung mình, liếc qua con dao bỏ củi ở cách đó không xa.

Không cần dao bỏ củi mà cứ dùng tay, bỏ trực tiếp! Quá hung tàn rồi.

Số củi này được Tần Viện dùng để nấu cơm, dùng nồi sắt lớn để nấu, đốt củi bên dưới. Nghe nói làm như vậy thì cơm mới thơm, nấu bằng nồi cơm điện không thể so sánh bằng. Nấu lâu, cơm dính dưới đáy nồi, có thể thành miếng cháy vừa thơm vừa giòn, thích hợp làm cơm cháy chiên giòn kèm súp rau củ (*) nhất.

(*) Nguyên gốc: ‘tam tiên’, gồm một nhóm các loại rau củ.

Trước đây trong tiệm thường mua củi đã bỏ rồi về dùng, nhưng vì Hiểu Hiểu nói, thuật phòng thân không thể chỉ để làm kiếng, không những tay phải có sức mà thị lực cũng phải tốt, như khi bỏ củi vậy. Lúc bỏ dao xuống sẽ dùng lực ở eo hông, lực tay phải mạnh, mắt cũng phải nhìn cho chính xác, nếu không thì sẽ không bỏ củi để nấu tốt được.

Thế nên, bỏ củi thành phương pháp huấn luyện tốt nhất.

Cô đã nói vậy thì đương nhiên mọi người đều nghe và làm theo, số củi được mua về sau này đều chưa được bỏ, các cô gái ở đây phải bỏ mười khúc mỗi ngày, coi như huấn luyện, lâu dần mọi người đều tập thành thói quen.

Khúc củi không to lắm, lớn như bắp tay một cô gái thôi, bỏ không khó, chủ yếu là rèn thị lực, phải bỏ ngay chính giữa khúc củi, mọi người phải tập lâu lắm mới học được.

Mỗi ngày, mọi người phải bỏ mười khúc, số lượng này thật ra chả nhiều nhận gì, nhưng bỏ cho hết thì cũng rất mệt mỏi.

Quan trọng là, mọi người dùng dao bỏ củi mà đã bỏ cực khổ như vậy rồi, còn cô dùng tay không, không biết có cảm giác gì.

Một tiếng rắc, tiếng thanh củi bị bỏ đôi vang lên liên tiếp, truyền vào tai Cách Cách khiến cô bé sợ hết hồn, nghe thôi cũng đã thấy đau tay.

Đột nhiên cô bé nhớ tới lời dặn của Khang Hi, cô giáo không đập đồ thủy tinh, chỉ bỏ củi thôi, tay có bị thương không nhĩ.

Sẽ có đó nha. Đầu khúc củi là dăm gỗ, nhờ đầu đâm vào tay chảy máu thì nguy rồi, ‘bao vàng’ của cô bé sẽ bị ngâm nước nóng mất.

Đối với với Cách Cách mà nói, đây là việc hệ trọng bậc nhất, con người đen lúng liếng đảo một vòng, ngay lập tức nảy ra biện pháp.

“Di Tàn, di Tàn, di có giấy và bút dầu không ạ?” Cô bé vừa chạy vừa kêu toáng lên.

Tần Viện lấy giấy và bút trong quầy ra đưa, “Con tìm mấy thứ này để làm gì?”

“Có việc ạ!” Cô bé đưa hộp donut cho Tần Viện, “Trong này là bữa sáng của cô giáo, trời nóng, di mau bỏ vào tủ lạnh đi, tránh bị hư.”

Tần Viện nhận lấy, bỏ vào tủ lạnh theo ý cô bé.

Cách Cách cầm giấy vút, tìm một chỗ ngồi rồi trải tờ giấy ra, tay nhỏ cầm bút dầu, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó lúc lắc đầu, không chỉ viết chữ mà còn vẽ tranh.

Xong xuôi, cô bé cầm tờ giấy chạy ra sân sau, tranh thủ lúc Hiểu Hiểu không chú ý, dời vài khúc củi qua một bên, sau đó dán giấy mình đã vẽ xong lên.

Cô bé nhìn đi nhìn lại khúc củi đã được dán giấy lên, gục gặc đầu rất hài lòng, bắt tay thành loa, gọi Hiểu Hiểu, “Cô giáo, cô đừng bỏ mấy khúc củi đó nữa, bỏ số này!”

Hiểu Hiểu nghe thế quay đầu lại, vừa nhìn Cách Cách là nghĩ ngay tới Khang Hi, lạnh lùng nói, “Nếu em tới nói giúp cậu mình thì miễn đi, tôi không nghe bất cứ chữ nào cả.”

Cách Cách hoạt bát chạy tới, “Cô giáo, cô yên tâm, không phải em tới nói giúp đâu, em chỉ muốn nói cho cô giáo hay, sáu cái tát của cô hay quá là hay. Thật đó, em cũng phải hô hay lắm nữa đó.”

Lúc này chả nói gì tới tình nghĩa cậu cháu cả, theo tính tình của cô bé, mấy chuyện đổ dành người khác thì kinh nghiệm của Tề Cách Cách thuộc hàng đại ca.

Chuyện Khang Hi bị tát, không chỉ mỗi cô bé biết mà cả Tần Viện cũng hay, đều từ cái miệng của Cảnh Táp mà ra.

Vì Hiểu Hiểu nên Cảnh Táp cũng thường tới đây, đôi khi còn mang theo Tiểu Lý, Trương Hựu Thành, Tào Chấn tới cùng. Thức ăn trong tiệm ngon thế, lại còn được giảm giá, sao lại không tới chứ, nơi đây là lựa chọn đầu tiên cho một bữa ngon đó. Và thế cho nên bọn họ chọn nơi này làm nơi giải trí nghỉ ngơi cho đội cảnh sát của mình.

Thế nên, Tần Viện quyết định để trống một phòng trên lầu, làm phòng bao dành riêng cho cảnh sát hình sự, vì vậy lúc họ tới không cần phải đặt chỗ trước.

Hiểu Hiểu cảnh giác đưa mắt nhìn cô nhóc, “Em muốn làm gì?”

Cách Cách chỉ vào khúc củi mà mình đã dán giấy, “Cô ơi, đừng nói học trò không có hiểu với cô nha, em đã chuẩn bị cho cô xong xuôi cả rồi, bỏ cái này chắc chắn có thể giúp cô hả giận.”

Hiểu Hiểu nhìn theo hướng Cách Cách chỉ, khúc củi được dán một tờ giấy A4, trên đó vẽ một cái đầu theo manga, đang chảy nước mắt ràn rụa. Vẽ đẹp lắm, dù hơi cường điệu nhưng cũng đã thể hiện được những đặc điểm của người nào đó.

Người nào đó còn có thể là ai nữa chứ?

Có hóa thành tro cô cũng có thể nhận ra, không nghi ngờ gì, là Khang Hi.

Đúng là cậu cháu, biết vẽ tranh như nhau.

Trên giấy, trừ hình của Khang Hi còn viết mấy chữ thật bự – Tôi là đồ khốn, dùng hết sức để chém tôi đi.

Hiều Hiều nhìn Cách Cách, đầu đầy vạch đen.

Cách Cách cười nói, “Cô giáo, thế này mới có cảm giác chứ!”

Nói xong, cô nhóc ôm khúc củi, vừa xếp thành hàng vừa mang dao tới, đưa cho Hiều Hiều, “Cô giáo, dùng dùng tay, dùng dao mà bỏ ấy, dùng dao mới há giận, mới thể hiện uy lực của cô.”

Hiều Hiều đồng tình, phương pháp này hay, quả quyết cầm dao, chặt chém thỏa thuê.

Cách Cách ở sau quay cảnh này lại, lên gửi video cho Khang Hi.

“Cháu nói được làm được nhé, mợ dùng tay không để bỏ củi, cháu nghĩ nát óc mới nghĩ ra cách này để mợ dùng dao bỏ, tránh làm tay bị thương, lì xì nhân hai, xin cảm ơn!”

Khang Hi xem video, nhìn ‘đầu’ mình bị Hiều Hiều bỏ tan nát, cảm giác này... rất phức tạp.

Thế nhưng, khi anh nhìn thấy Hiều Hiều bỏ xong, vui vẻ, mồ hôi nhễ nhại ngẩng đầu lên, lúc vang tiếng cười, anh cũng cười.

Cứ để cô chặt chém, có thể nguôi giận là tốt rồi.

Lúc Tần Viện đi tới, nhìn thấy toàn bộ số củi trong viện mình đã được bỏ xong, lập tức ngăn ra. Một lát sau, đi cười nói, “Này cũng tốt, củi bỏ xong hết rồi, xem ra, ít nhất trong một tháng tới A Mỹ và Tiểu Lệ không cần phải bỏ thêm nữa.”

Hiều Hiều lau mồ hôi, cảm thấy hơi khát, Cách Cách đã nhanh tay lẹ mắt mang cho cô một li nước chanh, “Cô giáo, uống nước!”

Chờ cô uống xong, Cách Cách lại chạy vào tiệm, mang donut ra, “Cô giáo, donut này, em vừa mua đó!”

Bỏ nhiều củi như vậy, Hiều Hiều đói bụng từ lâu, không khách sáo, rửa tay xong thì cầm hai cái bánh donut mà ăn, cũng quên hỏi Cách Cách tại sao cô nhóc lại biết mình thích donut vị matcha.

Tần Viện lại làm cho cô một li cafe, “Đây, mocha em thích.”

“Cảm ơn!”

“Em thật sự định cứ thế này mãi ư?” Tần Viện tìm một vị trí đối diện cô rồi ngồi xuống.

“Anh ta lừa em trước!”

Cô không giấu diếm Tần Viện điều gì, nếu nói hai người là bạn bè thì chẳng bằng báo, cô xem Tần Viện là chị. Dù tuổi tác có chênh lệch nhưng lại rất hòa hợp.

Phụ nữ ghét nhất là bị đàn ông lừa, dù có là thiện ý hay không.

“Cô bé ngốc, cậu ấy lừa em cũng vì thích em. Với cái tính của em, nếu không tiếp cận như vậy thì cả cơ hội để gần gũi với em cũng không có.”

Đi nhìn thấy hết cả mà, Khang Hi làm như vậy, đúng là có quá đáng, thế nhưng chuyện gì cũng có lý do. Hiều Hiều như vậy, không lừa không gạt thì đúng là chẳng thể ra tay.

“Chị thế mà cũng giúp anh ta!”

“Không phải chị giúp cậu ta, chị muốn giải thích cho em hiểu thôi. Nếu em cứ ở đây giận dỗi, cẩn thận đến lúc này đó lòng cậu ta nguội lạnh rồi, sẽ bỏ em đi mất thật đó.”

Hiều Hiều nổi giận, “Ai cần anh ta thích, nếu anh ta thật sự thích em thì sao không nói rõ ràng ngay từ đầu.”

“Nói rõ ràng?” Tần Viện cười bảo, “Nếu cậu ta nói rõ ngay từ đầu thì e rằng em đã bóp chết từ trong trứng nước, đoạn tuyệt tất cả liên hệ với cậu ta rồi.”

“Nói thế, chẳng lẽ em lại không biết lý lẽ đến vậy sao? Cũng như hiện tại, biết anh ta lừa mình thì em vẫn không phải không cho cơ hội tiếp cận em đó ư?”

Tần Viện lại tiếp: “Đó là vì bây giờ trong lòng em có cậu ấy, biết điểm tốt của cậu ấy, biết cậu ấy làm như vậy vì cái gì, thế nhưng nếu là trước đây, khi

em vẫn chưa biết những chuyện này, chị chắc chắn em sẽ xem cậu ấy chẳng khác gì sóng cả, thủ dử, canh phòng nghiêm ngặt tới cùng, không để cậu ấy có bất kì cơ hội nào tiến vào lòng mình. Với em thì chỉ có thể dùng thủ đoạn quanh co vòng vèo vậy thôi, nếu là cách quá trực tiếp thì chỉ làm em phòng bị hơn thôi. Thật ra chị cũng rất bội phục cậu ta, tốn nhiều thời gian để đào hang cho mình như vậy...”

“Cái gì mà đào hang chứ, anh ấy đâu phải chuột chũi!”

“Xem đi, chị mới nói gì nhì, chẳng qua chị mới nói ‘đào hang’ thôi thì em đã nói giúp cho, còn muốn cứng nhắc tới bao giờ nữa đây, mau làm hòa đi. Chị không muốn em tới đây bày về mặt thể này với chị mỗi ngày đâu, dọa chị thì không sao, dọa khách thì chị phải tìm em hỏi tội đấy.” Tần Viện vuốt ve mu bàn tay cô, “Cũng đã giận rồi, cho cậu ấy cơ hội đi. Em tát cậu ấy sáu cái, còn ở trước mặt nhiều người như vậy. Cậu ấy cũng có tự tôn, thể mà vẫn có thể nhường em, chiều em như vậy. Đàn ông như thế, em đi đâu mà tìm? Đừng nói chị không nhắc em, cơ hội đã qua sẽ không bao giờ quay lại.”

“Chị bắt đầu làm bà mối từ bao giờ thế...” Hiểu Hiểu cứ cảm thấy là lạ chỗ nào, bình thường đi có bao giờ nói nhiều vậy đâu.

Tần Viện khụ một tiếng, “Chị là trưởng bối, đương nhiên phải bảo vệ lớp nhỏ. Em đừng hỏi nhiều vậy, cứ làm theo lời chị không sai đâu.”

Nói xong, đi mượn có bạn việc, vội lên lầu hai.

Hiểu Hiểu ngồi một mình, cẩn thận ngẫm nghĩ lại lời Tần Viện nói.

Cô thật sự bất chấp lý lẽ đến vậy sao?

Ở một đầu khác, Tần Viện chạy lên lầu hai vỗ ngực, trên mặt vẫn còn vẻ sợ hãi, “Đúng là không thể nói quá nhiều trước mặt Hiểu Hiểu được, nói nhiều dễ bị nhìn thấu quá.”

Di mở WeChat, gửi một tin, [Chị nói hết bao lời ngon ngọt rồi, những gì sau đó cậu phải tự cố gắng.]

Trong khung chat, anh nhanh chóng trả lời: [Cảm ơn, chị Tần, sau này Hải Lăng là người của chị, không cần khách sáo, cứ tùy tiện sử dụng.]

Lúc này, trong tiệm ‘Vợ tôi thích ăn mặn’, Hải Lăng đang ở bếp quất gào, trong hơi nóng cuộn cuộn, không hiểu sao cảm thấy lạnh sống lưng.

WeChat của cậu vang lên một tiếng ‘ding’.

[Ngại quá, có người vì vợ đã bán cậu rồi. Bây giờ cậu có hai con đường: Một, tiếp tục ở lì trong tiệm của mình, nhưng nếu vậy, Khang Hi sẽ không bỏ qua cho cậu. Thứ hai, ngoan ngoãn làm công cho Tần Viện, chịu khổ tí, mỗi năm có thể kiếm thêm một khoản lợi nhuận...]

[Tôi còn con đường thứ ba không?]

[Cậu nói thử xem...]

[Tiểu Bảo à, tôi cũng là bạn thời trung học của cậu đó, còn ngồi chung bàn suốt một năm với cậu...]

[Dù cậu nói như vậy cũng vô dụng thôi. Lúc đầu tư cho tiệm của cậu khi trước, giấy trắng mực đen ghi rất rõ ràng, mọi điều động nhân sự đều do cậu ta quyết định, chính cậu cũng không nói một lời mà đồng ý ngay, còn trách ai nữa!?!]

Hải Lăng: [...]

Trách tôi, vậy tôi trách ai?

Còn có thể trách ai?

Không còn lời gì để hỏi trời xanh, chày nước mắt trước đây.

Hiểu Hiểu ăn tối ở tiệm Tần Viện xong mới về nhà.

Lúc về đến nhà, trong phòng vẫn sạch sẽ không một hạt bụi như trước, cửa sổ sạch bong, hoa tươi trong góc tỏa ra mùi thơm của cây dành dành, là mùi hoa mà cô thích. Vừa ngủ đã cảm thấy cảm giác ấm áp trong lồng ngực, thế nhưng cô nhìn xung quanh trống trải, cứ cảm thấy thiếu hơi người.

Cô nhìn qua chỗ ổ chó, bỗng phát hiện không thấy ổ đâu nữa.

Hả?

“Vùng? Nếp?” Cô gọi.

Dưới bàn ăn, Vùng nằm sắp bò ra, thè lưỡi khạc khạc với cô.

“Sao lại xuống dưới bàn ăn rồi?”

Cô cúi người nhìn xuống, vừa liếc mắt thì lấy Nếp đang ở đó, nằm trong ổ nghỉ ngơi. Cứ tưởng hai con chó nghịch ngợm tự kéo ổ chó vào, muốn đưa tay kéo ra lại thì bất ngờ nhìn thấy một tờ ghi chú dán trên ổ, trên đó có viết chữ.

Cô nhận ra chữ Khang Hi, rồng bay phượng múa, trông rất đẹp, cũng như con người anh, rất càn rỡ ngông cuồng.

Hiều Hiều lấy xuống, đưa ra trước mặt.

[Hôm nay Nếp tìm một chỗ đẻ sinh cục cưng, cuối cùng lại chọn chỗ dưới bàn ăn, em đừng kéo ra, cứ để nó ở đó.]

Thì ra là thế!

Cô hiểu rồi. Trước khi sinh chó mẹ luôn tìm những chỗ mà nó cho là an toàn, khi đã chọn rồi sẽ cứ nằm lì ở đó, nếu di chuyển đi nơi khác thì tâm tình nó sẽ trở nên rất sốt ruột.

Thấy Nếp ngủ ngon, cô dịu dàng vuốt trán nó, không làm ồn, yên lặng từ từ chui ra.

Cô đưa mắt nhìn tờ ghi chú trong tay, nhủ mày, vo nó thành cục rồi ném vào trong sọt giấy vụn.

Có thể thôi mà không thể nói miệng à, còn để lại giấy nữa chứ.

Trong lòng Hiều Hiều cảm thấy hơi khó chịu, nhưng cũng chẳng để ý lắm, lúc vào phòng tắm chuẩn bị tắm rửa đi ngủ thì bất ngờ phát hiện một tờ ghi chú khác, được dán trên bình bột tắm khô cho thú cưng, trên đó vẫn là chữ của Khang Hi.

[Đây là bột tắm khô cho Nếp, vì nó lớn nên đã dùng hết một chai rồi, tôi định ngày mai sẽ mua chai mới. Em nói vị bạc hà hay vị chanh sẽ tốt hơn? Tôi nghe em?]

Lông mày của Hiều Hiều thoáng run lên, lại giật tờ note xuống rồi vo thành cục, ném vào bồn cầu, nhấn nút xả, tiếng nước ào ào lập tức vang lên.

“Gì mà nghe em, nếu nghe thì việc gì mà không dùng miệng để nói ấy, đồ khốn!”

Cô thờ phỉ phò đi tắm, sau khi tắm xong chẳng buồn ngủ tí nào, muốn vào thư phòng để đọc sách.

Vừa vào thì phát hiện trên bàn có đặt một quyển catologe đồ dùng cho thú cưng để đặt hàng online, trên đó cũng được dán một tờ ghi chú màu vàng.

Lấy đâu ra nhiều giấy ghi chú quá vậy?

Cô cau mày nhìn, trên đó viết: [Ổ của Nếp bây giờ chỉ dùng một mình nó còn được, sau này sinh thêm cục cưng sẽ không đủ, tôi định đổi cái lớn hơn một chút. Em nhìn qua trang bảy mươi tám đi, ổ màu đỏ thứ ba đếm ngược từ dưới lên, và trang chín mươi, ổ màu lam thứ bảy đếm xuống, cái nào thì được? Tôi nghe em.]

Lại là nghe em ..

Có sợi gân xanh nào đó nổi lên trên trán Hiều Hiều, đang thăm giật giật, cô giẫm mạnh chân lên sàn, đi vào phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, cô bật sáng đèn bàn trên tủ đầu giường, màu vàng ảm áp sáng lên, lại một tờ chú màu vàng tiến vào tầm mắt cô, nó được lạng lẽ dán lên cái chụp đèn.

Trên đó viết: [Ngày mai là ngày hẹn khám thai của Nếp, bác sĩ bảo, tốt nhất cũng phải mang Vòng theo, như thế nó sẽ không có cảm giác sợ hãi. Em cảm thấy thế nào?]

Cô còn có thể cảm thấy thế nào?

Lúc này, trong đầu cô như chất đầy những tờ giấy ghi chú màu vàng, toàn là những câu hỏi của anh.

Cô quay đầu, nằm xuống giường, không muốn đi xem nữa, cũng không muốn suy nghĩ, nhưng chẳng hề có tác dụng gì.

Lại một đêm không ngủ, cô quyết định ngày mai gặp Khang Hi, nhất định phải... phải chửi mắng anh ba trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Người Chẳng Như Chó

Ngày hôm sau, Hiểu Hiểu dậy sớm, sau khi đánh răng súc miệng rửa mặt rồi ngồi trên ghế trong phòng ăn chờ Khang Hi xuất hiện.

Thế nhưng, đợi trái đợi phải, chẳng thấy anh đâu.

Cô nhú mày, lòng bắt đầu nôn nóng, bất chợt trong đầu nhớ tới lời Tần Viện đã nói hôm qua.

‘Nếu em cứ ở đây giận dỗi, cẩn thận đến lúc nào đó lòng cậu ta nguội lạnh rồi, sẽ bỏ em đi mất thật đó.’

‘Em tát cậu ấy sáu cái, còn trước mặt nhiều người như vậy, cậu ấy cũng có tự tôn...’

Đột nhiên đầu ngón tay rét lạnh, vì muốn triệt tiêu cảm giác lạnh lẽo này, cô vô thức nắm chặt tay, thế nhưng cái lạnh ấy lại lặng lẽ chạy từ đầu ngón tay lên thẳng lồng ngực.

Trong khoảnh khắc, trong lồng ngực như có cái gì vừa bể nát.

Cô đứng bật dậy cái rụp, phản ứng hoàn toàn không qua não bộ, bước chân về trước, mở cửa ra rồi chạy ngay đến phòng 1202. Chuông cửa rành rành ở đó, thế nhưng hình như cô không nhìn thấy, giờ tay dùng sức gõ mạnh lên cánh cửa kim loại, như thể chỉ có vậy mới khiến người trong phòng nghe được.

Tiếng gõ cửa dồn dập mà nôn nóng.

“Khang Hi, mở cửa!”

Trong phòng chẳng có ai trả lời.

Cô tiếp tục gõ, cuối cùng nắm chặt tay, đập mạnh lên cánh cửa.

Một tiếng ‘rầm’ thật lớn, vang vọng khắp hành lang, tiếng vang cứ quẩn quýt mãi lâu sau vẫn không biến mất.

Cô thả tay xuống, nắm tay thật chặt, chặt đến mức các đốt ngón tay trắng bệch.

Một cảm giác không cam lòng nào đó thúc giục cô giờ tay lên, nhưng lúc đụng tới cửa thì khựng lại.

Có phải anh đã rời đi rồi phải không...

Cô dán đầu lên cửa, cảm giác lạnh buốt và nỗi lạnh lẽo trong lòng giao với nhau, chạy khắp tay chân.

Mắt lại rất nóng...

Đồ khốn!

Theo hơi nóng sắp chảy xuống từ hốc mắt, đột nhiên cửa mở ra ngoài, vì cô đang dựa trán vào cửa nên bị đẩy ra.

“Hiểu Hiểu? Là em à?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, bao nhiêu lạnh lẽo, sốt ruột mất mát bỗng biến mất chẳng còn tung tích trong nháy mắt, từ từ chuyển thành mừng rỡ, sau đó là... buồn bực.

Cô chùi mắt, vẫn bình tĩnh thoải mái, lộ đầu từ sau cánh cửa, hung dữ trừng anh. Thế nhưng vì dòng nước nóng hổi trong mắt vẫn chưa được lau sạch khiến thoạt nhìn qua, mắt cô đang long lanh nước, lại tròn xoe, như một con vật nhỏ đang làm nũng, mở to hai mắt, chẳng hề có chút áp lực nào.

“Vì sao lâu như vậy mà anh mới...”

Sau khi nhìn bộ dạng Khang Hi, hai chữ ‘mở cửa’ được nuốt về.

Khang Hi đứng trước cửa, ở trần thân trên, hông vây khăn tắm, cả người ướt sũng, nhìn qua là biết anh vừa tắm xong.

Nếu như trước đây chắc chắn cô sẽ vừa ngượng vừa giận, quay đầu bỏ đi, nhưng bây giờ... cũng không biết có phải đã nhìn quen rồi hay không, lại thấy anh rất đẹp trai, tắm mắt rơi xuống cái khăn tắm.

Không có... rơi xuống nữa chứ?

Khang Hi lấy khăn mặt lau tóc, xin lỗi nói: “Xin lỗi em, tôi tắm trong toilet của phòng ngủ, không nghe thấy, em có muốn vào hay không?”

Anh không nghe thấy thật. Lúc xây dựng, cách âm của Phúc Đề được làm rất tốt, nhất là khu vực phòng ngủ. Khi đó anh lại đang tắm, tiếng nước ào ào nên càng chẳng nghe thấy gì.

Có điều, như có thần giao cách cảm, anh cứ cảm thấy có ai đó đang gõ cửa, thế nên ra ngoài nhìn một chút.

Quả đúng là cô.

Khóe miệng Khang Hi nhếch lên như có như không, xem ra, còn nhanh hơn dự tính của anh nữa.

Hiếu Hiếu đứng trước cửa, do dự một hồi vẫn quyết định đi vào.

Dù ở sát vách nhưng đây là lần đầu tiên cô tới, bố cục hai căn hộ hoàn toàn như nhau, chỉ có thể phân biệt qua cách bài trí.

“Em ngồi một chút, tôi đi vào mặc quần áo. Hay là... em cảm thấy tôi cứ như vậy nói chuyện với em, em cũng không để ý?”

Khăn tắm quấn quanh hông anh rộng lưng chừng, trong trạng thái muốn rơi tới nơi khiến cô nhìn mà kinh hãi, không nhận được lại hung dữ trừng anh cái nữa.

Khang Hi lập tức giơ tay xin hàng, “Coi như tôi chưa nói gì, tôi vào thay quần áo ngay đây!”

Anh vào phòng ngủ, vang lách ca lách cách, có điều chưa tới hai phút đã ra ngoài.

Tranh thủ anh vào phòng thay quần áo không có mặt, cô nhìn quanh phòng một vòng, phòng được quét dọn sạch sẽ, sàn nhà sáng như gương, bài trí cũng mới.

Nhà cửa như vậy mà còn cần sửa sang à?

Đừng nói là sửa, bây giờ dán chữ song hỷ (囍) là có thể nhìn ra phòng tân hôn ngay ấy chứ.

Cô nhìn Khang Hi, “Đây có thật là căn hộ của bạn anh không?”

Qua những hành động của anh, cô cực kì nghi ngờ căn hộ này được anh cố tình chuẩn bị để tiếp cận mình.

Khang Hi cười gượng, cô gái thông minh, đúng là biết một suy ba.

“Căn hộ này đúng là của tôi, còn mục đích gì... tôi không nói, em cũng biết.”

Quả nhiên!

Dù đã đoán được nhưng cô không khỏi ngạc nhiên, “Anh vì theo đuổi phụ nữ mà mua cả một căn hộ à?”

Nói xong, cô lại cảm thấy không đúng. Căn hộ Phúc Đề được mở bán từ mấy năm trước, số người vào ở rất cao. Sau khi cô trở về từ Mỹ thì xung quanh chỗ cô đã được bán sạch rồi. Vì quanh đây có đầy đủ các cơ sở thiết bị, môi trường tốt, chất lượng căn hộ cũng cao, đã thế còn là khu có trường giáo dục trọng điểm nổi tiếng. Vì thế, có rất nhiều người mua để ở, hiếm ai bán lại lắm.

Mà cô nhớ rất rõ, lúc chuyển tới đây, nhà bên cũng đã có người. Vì cô rất ít khi giao tiếp với người khác, hầu như chưa từng gặp mặt nhà bên cạnh nên biết rất ít. Nhưng bây giờ nhớ lại, lúc cô chạy bộ mỗi sáng, hình như có nghe hàng xóm nói chuyện với nhau ở vườn hoa dưới lầu, vì chủ nhà muốn cho con có hộ khẩu để được học trường trọng điểm ở Phúc Đề nên mới mua căn hộ này, tuyệt đối không dễ dàng dời đi. Vậy anh làm thế nào để mua được căn hộ này?

“Anh đã làm gì?”

“Lấy lớn đổi nhỏ.” Anh dùng một chút, đưa mắt nhìn cô, giọng rất khẽ, “Không cần bù thêm tiền!”

Suýt nữa là Hiếu Hiếu không thờ nổi. Cô lại nghĩ, lô chung cư hiện tại là lô cũ, năm ngoái, Phúc Đề có mở một khu mới, mỗi căn hộ rộng hơn bốn trăm mét vuông. Vì giá nhà ở Phúc Đề khá cao, tiền mua căn hộ phức hợp đủ để mua một căn biệt thự lớn ở ngoại thành, khiến rất nhiều người chùn bước, cảm thấy không đáng. Số người vào ở cũng thấp hơn nhiều, có gần ba tầng phòng mới chưa được bán.

Nói cách khác, anh mua một căn hộ lớn vì để theo đuổi cô mà đổi với một căn hộ nhỏ của người ta, còn không cần bù tiền.

Vấn đề là, phòng này chỉ có hơn hai trăm mét vuông, kém hơn căn kia hai trăm mét vuông lận, gần gấp đôi đó, thế mà lại không cần bù tiền! Cô có thể tưởng tượng chủ nhà kia vui đến mức nào, có lẽ nửa đêm đang ngủ cũng phải thức dậy cười điên.

Cô nghe An Hủy nói, đàn ông trong giới giải trí muốn theo đuổi phụ nữ, thủ đoạn thường được dùng nhất là quăng tiền ra, cứ như nhà mình có xưởng in. Lúc đó An Hủy còn thấy rất cảm động, cảm động cực kì, bảo là gặp được người đàn ông như vậy thì sẽ phải trùm bao bố, kéo thẳng tới cục dân chính để đăng ký, nhất định không để sống mất.

Bây giờ nếu có người hỏi cô có cảm động hay không?

Cảm động con khỉ mốc! Người này đúng là đầu heo.

Như thế Khang Hi đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, tăng hắng một tiếng, giải thích rõ ràng: “Hiếu Hiếu, trước khi em vẫn chưa gả cho tôi, đương nhiên tôi

được tự ý sử dụng tài sản của mình, chờ em gả cho tôi rồi, em mới có quyền. . .”

Hiếu Hiếu rút cái gối dựa sau lưng, hung dữ ném vào mặt anh, khuôn mặt đỏ rần, “Anh đúng là có bệnh!”

Anh khoát tay, ra vẻ chẳng sao cả, “Em nói đúng, anh có bệnh thật, tên bệnh là: hội chứng si mê Đoan Mộc Hiếu Hiếu! Bệnh này cũng không khó trị, phương thuốc chỉ là tờ giấy kết hôn, còn em, là thuốc dẫn, không cần cắt thịt làm thuốc, chỉ cần kí cái tên ở ô phổi ngẫu là được! Tôi đảm bảo có thuốc hết bệnh. . .” Anh dừng lại một chút, “Bảo đảm mỗi đêm sẽ. . . mạnh như rồng hổ!”

Nghe thấy câu cuối cùng, mặt của cô đỏ tới mức sắp bốc khói, mắt nhìn qua một bên, “Chẳng biết anh đang nói cái gì.”

Lúc này, cô chỉ có thể giả ngu thôi.

Cái gì mà hội chứng si mê Đoan Mộc Hiếu Hiếu, gì mà thuốc dẫn, gì mà. . . mạnh như rồng hổ chứ, càng nói càng. . . không biết xấu hổ.

Anh đến gần cô, ngồi xổm trước mặt, “Hiếu Hiếu, tôi nói sẽ không bao giờ lừa dối em nữa, bây giờ cái gì tôi cũng nói thật cả, em còn muốn tôi phải làm thế nào đây?”

Đối với cô, anh thật sự đã vắt hết óc, nghĩ hết mọi cách.

Trên mặt anh hoàn toàn không có vẻ đùa giỡn nào cả, nghiêm túc đến khác thường. Quen anh lâu vậy rồi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn anh nghiêm túc như thế, tựa như trước mặt anh, cô là bảo vật quý báu nhất trong cuộc đời.

Ánh nhìn cứ thế mà neo lại trên mặt Khang Hi, không thể dời đi, cũng không biết liệu có phải vì anh vừa tấm xong không mà khuôn mặt mặt anh có màu đỏ hồng, màu hồng đó hao hao giống hình dáng một bàn tay, không rõ lắm, nhưng cô đã nhìn ra.

Cô thoáng giật mình, sáu cái tát hôm đó, cô thật sự đã dùng lực nhưng cũng biết chừng mực, cùng lắm chỉ khiến anh sưng mấy ngày, có một bài học mà thôi.

Bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy mình đánh hơi nặng tay.

“Xin lỗi!”

Khang Hi run lên, thoáng chốc trông mắt đen thui, bình tĩnh nhìn cô, suy nghĩ tìm kiếm ý nghĩ của lời xin lỗi này từ làn thu thủy kia là gì?

Là ‘Xin lỗi! Tôi không yêu anh!’

Hay là cái gì khác. . .

Cuộc đời này anh chưa bao giờ hoảng sợ như thế, mặt từ từ xanh mét.

Hiếu Hiếu cảm nhận được sự thay đổi của anh rất rõ ràng, sự trống rỗng đến khó thở, anh như một cây tùng đang tươi tốt là thế, bỗng dưng im hơi lặng tiếng khô héo mất, sắp chết rồi!

Cảnh Táp nói, hôm cô bỏ đi, anh được xe cấp cứu chở tới bệnh viện, vốn tưởng rằng anh chỉ đang giả vờ tội nghiệp.

Nhưng bây giờ. . . cô hơi không chắc, mặt anh xanh mét như người mắc bệnh nặng.

Hiếu Hiếu luống cuống, “Khang Hi, tôi đánh anh nặng lắm sao?” Cô thể là dù lúc đó có tức giận nhưng cũng kiềm lực rồi mà.

Ánh mắt Khang Hi khẽ lay động, dần hoàn hồn.

“Xin lỗi, là vì chuyện em đánh tôi?” Mấy chữ ngắn ngủi thế thôi, nhưng anh hỏi ra rất chật vật.

Khang Hi rất sợ đáp án lại là – cô không yêu anh.

Hiếu Hiếu gật đầu, “Rất cuộc anh làm sao vậy?” Không phải bị cô đánh đến ngốc, bây giờ mới phát tác đấy chứ?

Khang Hi ngửa đầu thở mạnh một hơi, cứ như người vừa chết đuối, cuối cùng cũng có thể hít một hơi oxy để sống tiếp.

Đột nhiên, anh quỳ xuống đất, vùi đầu vào lòng cô.

Tâm tình anh như đang chìm nổi trong sóng to gió lớn, bây giờ chỉ có thể nắm tay cô thật chặt, “Hiếu Hiếu, em đừng làm tôi sợ!”

“Tôi dọa anh gì nào? Có phải anh bị tôi đánh thành ngốc rồi không vậy?” Cô nâng đầu Khang Hi lên, muốn xem anh có khỏe mạnh hay không.

Anh lại vùi sâu hơn, “Đừng động đây, để tôi được yên tĩnh một chút!”

Mặt Hiếu Hiếu đỏ lên, không phải vì không muốn để anh yên tĩnh mà do tư thế này quá ái muội, anh thò ra khí nóng vào bụng dưới của cô, khiến cả

người phát nhiệt một cách quái dị.

Một lát sau, anh từ từ ngẩng đầu lên, lông mi dày rũ xuống, che đi nỗi run rẩy trong ánh mắt kia, không nhận được mà thầm thở than. Thế mà anh cũng có lúc biết sợ, chỉ vì một câu xin lỗi lập lờ của cô.

Những suy nghĩ ấy rất khó nói ra miệng, bây giờ lại càng không nói được.

“Có phải anh bị đau đầu hay không?” Hiểu Hiểu lại lo lắng hỏi.

Khang Hi lắc đầu, đã hứa không lừa dối cô nữa, đương nhiên sẽ không thêm giả vờ.

Hiểu Hiểu thở phào nhẹ nhõm, mắt nghiêm lại, “Vậy anh ôm tôi làm gì?”

Câu hỏi này quá đột ngột, nhất thời anh không trả lời được, cũng chẳng thể nói cho cô nghe rằng suýt nữa anh bị dọa đến mức tiểu ra quần.

Không được, sẽ mất phong độ đàn ông, có chết cũng không cho cô hay.

Anh nói sang chuyện khác, “Tôi vẫn chưa hỏi em, sáng sớm em qua tìm tôi làm gì?”

Thấy anh đổi đề tài, cô cũng không nằng nặc hỏi tới cùng vì sao lại ôm mình, trả lời cho anh: “Vì anh bảo hôm nay Nếp sẽ đi khám thai!”

Khang Hi cười bảo: “Hiểu Hiểu, bây giờ chỉ mới sáu giờ rưỡi, có phòng khám thú y nào lại mở cửa sớm như vậy chứ?” Anh cũng đoán cô sẽ đến, nhưng không ngờ lại tới sớm như vậy. Có điều anh cũng dậy rất sớm, là thói quen từ sau khi quen biết cô, vì cứ sợ dậy trễ sẽ không kịp làm bữa sáng cho Hiểu Hiểu.

Nhìn anh đi, âm áp thế này, nếu là người khác đã nhảy lên hôn mười bảy mười tám cái từ lâu rồi.

Còn cô ấy à, đừng nói hôn, muốn nắm cái tay một tí mà cũng phải lén la lén lút.

Cô ghen lời, đưa mắt nhìn đồng hồ, đúng là sáu giờ rưỡi. À, không đúng, vừa qua sáu giờ rưỡi.

“Vậy tôi đi về!”

Ý muốn trốn đây mà.

Khang Hi thở dài, “Hiểu Hiểu, em có thể nhìn thẳng vào chuyện của tôi và em một chút không?”

Hiểu Hiểu không nói lời nào, lại đưa mắt sang bên cạnh.

Đột nhiên, giọng anh lạnh lẽo hẳn, nói như chém vàng bỏ ngọc, “Muốn, hay là không?”

“Cái gì?”

Anh tự chỉ vào mình, “Tôi!”

Cô lại trầm mặc.

Trong lòng Khang Hi lại sôi ruột, thế nhưng biết rằng không thể ép cô. Nếu ép, theo như tính cách của cô, có lẽ sẽ không thêm suy nghĩ mà từ chối thẳng.

Đây không phải là điều mà anh mong muốn.

Anh kiểm chế sự sôi ruột trong lòng mình, hỏi: “Tôi không đủ đẹp trai à?”

Hiểu Hiểu lắc đầu.

“Không đủ cao?” 188cm mà còn bảo thấp thì đám đàn ông từ 180cm trở xuống biết phải sống thế nào?

Đương nhiên cô cũng lắc đầu.

“Tôi không có đủ tiền?” Đàn ông có thể tùy tiện mua nhà để theo đuổi phụ nữ, đảm bảo điều kiện kinh tế có thể ném bay những gã khác ra ba con phố.

Cô vẫn lắc đầu.

“Cao ráo đẹp trai giàu có, tôi cũng đạt tiêu chuẩn rồi, em còn gì mà không hài lòng?” Trong chuyện này anh tự tin lắm.

“Không phải vấn đề này!” Là vì cô chưa chuẩn bị tốt để tiếp nhận tình cảm.

“Vậy thì vấn đề gì?”

Đột nhiên, trái tim anh nảy lên, nghĩ tới ‘Gian phu’ nào đó – chồng chưa cưới của cô.

Lòng anh lại bắt đầu bấp bênh sóng gió... có phải Hiểu Hiểu vẫn còn yêu hấn ta hay không?

Ý nghĩ này như một cây dây leo với gai nhọn dài quấn chặt, đâm mạnh vào tim anh, thế nhưng anh không dám hỏi, không dám hỏi một chữ.

Hiểu Hiểu chưa bao giờ nhắc về anh ta, thế nên lòng anh vẫn luôn có một hi vọng nho nhỏ, có lẽ cô đã quên anh ta rồi. Thế nhưng bây giờ, anh không dám chắc nữa, sợ hơn cả là nếu cô quên rồi, bây giờ mình nhắc tới thì có khi nào cô lại nhớ tới hấn ta hay không?

Có chút hoảng hốt thoáng qua đôi mắt yếu ớt, khóe miệng đắng ngắt đầy ngập nỗi oán như hoa rơi.

Đó là quá khứ mà dẫu anh có nỗ lực, có cố gắng liều mạng thế nào, cũng chẳng thể tham dự.

Sự trầm mặc lại kéo tới lần nữa, anh thậm chí cũng không dám tới gần cô.

Sau một lúc lâu, anh sợ rồi.

Thôi vậy, nếu cô không muốn, sao anh có thể ép cô chứ?

Vì thế, Khang Hi ép mình phải vui vẻ nhìn Hiểu Hiểu, “Thôi đi, em không muốn nói thì tôi sẽ không hỏi, đến đây, tôi làm bữa sáng cho em, muốn ăn gì?”

Rõ ràng Hiểu Hiểu cũng thờ phào nhẹ nhõm, “Trứng ốp la!”

Anh lặng lẽ đi vào căn bếp không sóng gợn, lấy muối chén thau nôi, rửa tay nấu ăn cho cô.

Rất nhanh sau đó, trứng ốp la đã được làm xong, lại còn có lọ tiêu đen mà cô thích.

Cô rắc một ít lên phần ốp la màu vàng kìn, mùi thơm lập tức xông lên gọi cảm giác thèm ăn của Hiểu Hiểu.

Thế nhưng Khang Hi chẳng hề có chút khẩu vị, mặt buồn hiu, cứ như chạy trốn khỏi sự hèn nhát của mình, anh nói: “Em cứ ăn từ từ, tôi đi xem Nếp thế nào!”

Nói xong, anh liền bước ra khỏi cửa, cứ như chạy nạn, trốn vào nhà Hiểu Hiểu. Vừa đóng lại thì anh dựa vào cửa, ngẩng đầu lên thở ngắn than dài.

Mãi lâu sau, anh mới bước thong thả tới bàn ăn, cúi người xem Nếp đã dậy chưa.

Nếp đang vui mình bên cạnh Vòng không muốn rời đi, cọ tới cọ lui trên người nó.

Vòng liếm mặt Nếp một cách rất tình cảm.

Sự ân ái thấm thiết này khiến Khang Hi làm một việc ngu xuẩn nhất cuộc đời mình.

Anh nghiêm túc nhìn Vòng: “Đến đây, người anh em, nói tao biết phải theo đuổi phụ nữ phải như thế nào đi?”

Vòng cứ tưởng anh muốn nắm tay, khoái trá nâng chân đặt vào lòng bàn tay anh, nghiêng đầu, ngao một tiếng, sau đó vẩy mạnh đuôi với anh.

Khang Hi ngẩn người, lập tức phá ra cười.

Nhất định anh điên rồi! Thậm chí còn ghen tị với chó đấy!

Đứng dậy, ý cười vẫn chưa giảm, tâm tình lại tốt hơn một chút.

Ít nhất, Hiểu Hiểu không ghét anh, cho thấy anh vẫn còn cơ hội.

Nghĩ vậy, anh cũng rất mừng. Với điều kiện trong lần ngoài, anh chẳng thua gã nào cả, vấn đề chỉ là thời gian, mà anh lại rất kiên nhẫn.

Chờ Nếp ăn sáng xong, Khang Hi và Hiểu Hiểu cùng đi tới bệnh viện thú y. Vì không thể đậu xe trước cửa bệnh viện, phải chạy qua hai con đường mới có bãi đỗ xe.

Sau khi dừng xe, Hiểu Hiểu lo lắng hỏi, “Anh có chắc làm thế này sẽ không ai nhận ra?”

Khang Hi đeo một cái kính râm cực to, che khuất hơn nửa khuôn mặt, mang khẩu trang, “Em quá quen thuộc với tôi mới có thể nhận ra đó thôi, bệnh viện không xa, chỉ đi bộ bảy tám phút đồng hồ thôi, không bị phát hiện đâu, tới phòng VIP bệnh viện là an toàn rồi.”

Vừa có kính mát vừa có khẩu trang, không thể nhìn thấy mặt thì có quý mới nhận ra.

Hiếu Hiếu cũng an tâm một chút.

Hai người xuống xe, cô dắt Vòng, anh dắt Nếp. Vì Nếp mang thai nên người nó cồng kềnh, đi rất chậm, Vòng phải dùng mũi để đẩy nó từ sau. Ấy nhưng Nếp lại không chịu, nhất định muốn đi song song với Vòng, cả người không chỉ lệch về phía Vòng mà đi đường còn dính sát vào nó.

Khang Hi ở sau nhìn không khỏi cảm thán: “Xem Nếp nhà chúng ta như chim nhỏ nép vào người Vừ...”

Cái gì mà chim nhỏ nép vào người, béo như cái sọt rồi còn như chim nhỏ nép người chỗ nào? Nhưng mà rõ ràng lời của Khang Hi có ám chỉ.

Hiếu Hiếu liếc mắt nhìn khoảng cách giữa mình và Khang Hi, dù đi song song nhưng cách hơi xa.

“Hiếu Hiếu...” Khang Hi tự động nhích tới gần.

Cô trực tiếp hất tay, đẩy anh ra xa.

Khang Hi ôm bàn tay đau do bị hất, “Hiếu Hiếu, là dụi, là dán vào chứ không phải hất!”

Cô trừng anh, “Đừng tưởng làm hòa rồi là có thể làm càn!”

Làm hòa làm hòa thôi, vẫn chưa đủ hòa để anh tới điểm mình muốn đâu. Anh không khỏi than thở trong bụng – Người không như chó.

Hai người vào phòng VIP của bệnh viện thú y, Nếp được đưa vào phòng siêu âm, cô và Khang Hi cũng vội vàng đi theo.

Kết quả kiểm tra siêu âm cho thấy Nếp rất khỏe mạnh, cái thai cũng khỏe, có điều chỉ một con.

“Một con?” Hiếu Hiếu có vẻ rất ngạc nhiên.

Bác sĩ cũng cảm thấy rất lạ, “Theo lý thuyết, chó là động vật có vú đa thai, một lần mang thai có thể sinh 3-8 cho con, có khi còn nhiều hơn nữa. Một thai mà chỉ sinh một con thì thật sự hiếm thấy, nhưng cũng không phải không có. Chẳng là hai người phải chú ý, cái thai siêu âm hơi lớn!”

Nó hấp thu hết bao nhiêu dinh dưỡng của chó mẹ, không lớn mới lạ.

“Có khi nào sẽ khó sinh không?” Khang Hi hỏi.

“Có thể, sắp tới, tốt nhất hai người phải chú ý một chút, đừng cho nó ăn quá nhiều, quá béo sẽ khó sinh, huống chi đây là lần đầu nó làm mẹ.”

Khang Hi gật gật đầu.

“Nếu hai người lo lắng thì có thể hẹn phẫu thuật sinh mổ ở chỗ tôi, chỉ hẹn trước thôi, nếu lúc đó nó không sinh được thì có thể đưa tới phẫu thuật ngay, bảo đảm tỉ lệ sống sót của chó mẹ cùng chó con sẽ không sao.”

“Được, xin đặt lịch hẹn trước cho tôi.”

Bác sĩ mở lịch hẹn, lại cho Nếp mấy viên canxi.

Nếp trở ra từ phòng siêu âm, vừa thấy Vòng là dán sát vào.

Khang Hi liếc mắt nhìn Vòng, đúng là hăm mộ ghen ghét quá, lại nhìn Hiếu Hiếu, cứ luôn cách xa anh một thước.

Một lần nữa khiến anh phải ca thán: Đúng là người không như chó, sao mà chịu nổi.

Trong một nhà hàng nọ, Vệ Bảo đang bận rộn vì bữa tiệc mừng thọ của cha mình, bảy mươi xưa nay hiếm, đây là một buổi đại thọ, nhất định phải thật hoàn hảo.

“Nhiều thức ăn nguội quá, bỏ một đi, thêm một món nóng vào, tốt nhất là phù hợp với người già.”

Tổng quản lý nhà hàng cung kính đứng bên cạnh ghi chép, sau lưng còn có một đàn đầu bếp đội mũ trắng.

“Bàn của cha tôi nhiều, nhưng đa số đều là người cao tuổi, các món ăn nhất định phải thanh đạm dễ tiêu, ít chiên rán, còn nữa, không cần đặt quá nhiều hoa, vài bông thôi, chọn các loại như cây vạn tuế, cây phát tài.” Người buồn bán thích cây xanh hơn.

“Tôi đã hiểu, anh Vệ!”

“Đưa bảng sắp xếp chỗ ngồi trong tiệc cho tôi xem một chút.”

Quản lý đại sảnh đứng bên cạnh lập tức đưa một quyển tập bìa nhung màu đỏ.

Vệ Bảo vừa liếc mắt nhìn qua tìm ra sai lầm, “Xếp tổng giám đốc Ngô của Hoa Phong qua một bàn khác, ông ta và tổng giám đốc Trương của Khánh Xuân là đối thủ một mất một còn!”

Quản lý đại sảnh run bắn người, mau cho người sửa chữa sai lầm.

Vệ Bảo lại bóp sống mũi, tiếp: “Mặt khác, tổng giám đốc Trần, tổng giám đốc Tống, và tổng giám đốc Lý nữa, các bà ấy không uống được nhiều rượu.”

Những người mà anh vừa nói đều là các lãnh đạo nữ.

“Đã sắp xếp xong, cho vận chuyển bằng hàng không một lô nho trắng từ Đức về đây đi.”

“Riesling ạ?”

Riesling, phiên qua tiếng Trung là Lôi tư lệnh /leisiling/, là rượu nho trắng ngon nhất thế giới, trồng nhiều ở vùng Rhine, dù là những phụ nữ không thích uống rượu, sau khi nhấp thử cũng đều rất thích vị của nó, tươi mát, lại có vị hoa quả.

“Đúng!”

Vệ Bảo lại hỏi: “Cấp bậc thế nào?”

Uống rượu nho không chỉ xem nhãn hiệu mà cũng phải xem xét cấp bậc.

‘Lôi tư lệnh’, bình thường được chia làm sáu cấp, chia theo hàm lượng đường, hàm lượng đường càng cao thì cấp bậc của nó càng cao.

Quản lý đại sảnh lật danh sách rượu, trả lời: “Có khoảng một mươi chai cấp Eiswein, còn lại là cấp TBA.”

Hai loại này thuộc bậc cao cấp.

Trong đó, TBA là tên gọi tắt của Trockenbeerenauslese, là bậc cao cấp nhất. Sản lượng rượu nho ở cấp bậc này rất ít, hầu như sẽ không thấy nó trong những thành phố bình thường đâu, không chỉ khó mua mà giá cả cũng rất đắt đỏ. Vì một năm chỉ sản xuất vài thùng, nếu là rượu nho trắng ở cấp bậc này, lại được lên men vài năm trở lên thì một chai lên tới khoảng 20 vạn. (*Tầm 68~70 triệu VNĐ)

Lần này thì Vệ Bảo rất hài lòng.

“Những rượu này đã được gửi tới từ hôm qua, đang lưu giữ trong hầm rượu, ngài có muốn nếm thử vị của nó không?”

“Được, thử một chút để tôi yên tâm!”

Tổng quản lý nhà hàng lập tức cho người vào hầm rượu lấy.

Vệ Bảo lại cẩn thận xem xét thực đơn của bữa tiệc hôm đó, chọn vài món điểm tâm cát tường, nhất định phải có đào mừng thọ. Đào này không phải của nhà hàng làm mà mời riêng một vị nghệ nhân chuyên làm bánh hình đào mừng thọ. Nghe đâu vị nghệ nhân này làm đào mừng thọ thì không thể phân biệt thật giả bằng mắt thường được.

Một cậu thanh niên trông khá trẻ ăn mặc như thợ phẩm rượu đi tới, trong tay mang theo chai rượu nhau cấp TBA trị giá 20 vạn, cậu ta rót trước mặt Vệ Bảo, mời anh kiểm tra.

Vệ Bảo đưa mắt nhìn nhãn hiệu trên chai rượu, đưa mắt ý bảo khai chai.

Dù gì cũng là chuyên gia, dùng dụng cụ khai rượu mở ra vừa nhanh vừa gọn, một tiếng ‘bắc’, nút bấc được rút ra nguyên vẹn, ngay lập tức có mùi rượu tỏa ra, trong hương nồng ngọt có chút vị chua nhẹ, là vị chua tươi mới của hoa quả.

Phẩm rượu cũng như phẩm trà, chỉ nếu chỉ ôm trắng gió mà không có kiến thức thì cũng như trâu uống nước mương thôi.

Thế nên, phẩm rượu cũng là một môn học, không phải bật nút bần, nâng ly rót vào là có thể uống mà cần một quá trình để hiểu rượu.

Thông thường, phương pháp nếm rượu nho không thể thiếu thị giác, khứu giác và vị giác, có rất nhiều điều giống với phẩm trà.

Cái gọi là hiểu rượu là sau khi bật nút, để rượu trong chai được ‘yên’ một chút, như đánh thức trái tim đang ngủ say của nó, có vài người bảo rượu nho cũng như đoá hoa nở, mùi hương càng lúc càng đậm nồng.

Thợ phẩm rượu chậm chậm rót rượu vào một bình thủy tinh có miệng nghiêng(14). Bình thủy tinh này là dụng cụ để ‘giải rượu’, giải đoạn này cũng được gọi là ‘đổi bình’, chính là để lắng một số tạp chất, sau khi rót rượu vào đây, để yên một chút là có thể uống được.

Vệ Bảo cảm lý, trước khi uống thì ngâm rượu trong miệng làm động tác nhấp nuốt hấp khí, đảo rượu trong khoang miệng, để khi hương vị đã tỏa ra hoàn toàn, sau khi làm hết mọi động tác trên mới từ từ uống hết.

Thế nhưng, có nhấm nháp cũng chưa kết thúc, vì hương vị rượu do lưu lại có tính kéo dài, đây là dư vị.

Dù là một chàng công tử con nhà giàu sinh ra đã ngấm thìa vàng nhưng không thể không nói chẳng có gì sánh bằng rượu này, “Gói kĩ rượu này cho tôi, tôi muốn mang về.”

Nghe nói phụ nữ thích uống rượu này, anh quyết định mang về một ít để tặng cho Hoàng hậu nương nương, để cô có thể đối xử với Khang Hi tốt một chút.

Đang uống thì di động của anh đột nhiên rung chuông, Vệ Bảo đặt li rượu xuống, đưa mắt nhìn màn hình, là điện thoại của Vệ Hiểu.

“Anh, sao anh lại rảnh rồi gọi cho em thế này?” Dù là anh em ruột nhưng một năm hai người chỉ gặp nhau được mấy lần.

“Anh muốn chờ chú nói một tiếng với ông già, anh sẽ có mặt đúng giờ vào tiệc thọ, thế nhưng đừng sắp xếp người xem mắt nữa được không?”

Vệ Bảo cười nói: “Đâu chỉ có anh, em cũng vậy mà.”

“Chú đừng làm bộ với anh, chú cứ lấy cớ bận thì lúc nào cũng thoát được, anh thì không thể.”

“Được, em sẽ nói với cha, nhưng nhất định ông ấy không nghe đâu!” Ông lớn này của Vệ gia nổi tiếng ngoan cố bảo thủ.

“Chú nói với ông ấy, anh có bạn gái rồi.”

Ban đầu Vệ Bảo sùng sốt, sau đó trên mặt hoàn toàn không tin, “Anh, chiều này không dùng được với ông ấy đâu.”

“Không dùng được cái gì, đây là thật, không phải gạt ông ấy.” Giọng nói của Vệ Hiểu rất nghiêm túc.

“Thật à?”

“Nói nhảm!”

“Anh xác định?” Vệ Bảo vẫn hơi không tin.

Vệ Hiểu đáp: “Xác định, và khẳng định.” Vì đã lừa ông già thì cũng phải lừa cả em trai, càng ít người biết càng tốt.

Vệ Bảo rất tò mò, “Cô gái con nhà nào thế?”

“Đồng nghiệp trong đội đặc công.”

“Đồng nghiệp? Anh, anh đảm bảo người ta là nữ hả?” Hình như đội đặc công toàn là nam mà.

“Cút!” Anh ta trông hơi nữ tính một chút nhưng hoàn toàn không phải đồng tính.

Vệ Bảo cười ha ha, “Thế thì tốt! Trong ngành nào vậy?” Anh nghĩ, có lẽ là đội y tế, đây là tình huống trong chiến trường, cảnh sát bị thương và mỹ nữ đội y tế dễ ‘bén lửa’ nhau lắm.

“Là sĩ quan huấn luyện của bọn anh...”

Dứt lời, mặt Vệ Bảo cứng ngắc.

Mãi lâu sau, anh mới mấp máy môi hỏi: “Anh, đội đặc công của bọn anh có bao nhiêu sĩ quan huấn luyện võ thuật?”

“Chỉ một thôi? Sao vậy?”

“Cho em hỏi tên cô ấy là gì?” Vệ Bảo nâng ly rượu hớp một ngụm, bây giờ anh đang cực kì cần rượu để an ủi.

Không đâu, nhất định không phải Hoàng hậu nương nương đâu.

“Đoan Mộc Hiểu Hiểu!”

Một tiếng phụt, Vệ Bảo phun hết rượu trong miệng lên mặt vị tổng quản lý đang rót rượu thay cho mình.

Hai mươi vạn đó, cứ thế mà phun sao?

Còn tổng quản lý thì hoàn toàn không để ý, rất cố gắng nhẫn nhịn, cái người đã không kiềm được phun rượu vào ông ta là ông chủ tương lai, không thể đắc tội.

Vệ Hiểu không nghe thấy anh trả lời, gọi, “Tiểu Bảo, này, Tiểu Bảo, chú còn ở đó không? Nói gì đi!”

Trái tim của Vệ Bảo lúc này rất lạnh rất lạnh, chẳng nghe được tiếng động gì.

Chỉ có một ý nghĩ – Vệ gia bọn họ tiêu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đêm Trước Tiệc Mừng Thọ

Vì Vệ Bảo không nói gì nên Vệ Hiếu tưởng là đã cúp điện thoại, lại nghĩ mình đã nói hết những gì cần thiết rồi, thế nên cũng cúp máy.

Còn trong nhà hàng, mặt Vệ Bảo như bấp cái tím ngắt, ngồi trên ghế không nhúc nhích.

Một lát sau, anh đặt di động xuống, chà mạnh lên mặt mình, hi vọng đây chỉ là giấc mộng.

Thế nhưng, năm chữ ‘Vệ gia sắp tiêu rồi’ cứ như bong bóng trong chai nước ngọt, cứ sủi bọt ùn ục trong đầu Vệ Bảo. Anh mở chai rượu uống một hơi, cứ như uống nước lọc.

Vị tổng giám đốc đứng bên cạnh nhìn ngơ ngẩn, đây không phải là chuyện mà nhị thiếu gia của Vệ gia vốn trước nay có tiếng nho nhã làm.

Thế này là thế nào?

Dù rất tò mò nhưng là nhân viên, sao có thể can thiệp vào chuyện của ông chủ, ông ta chỉ có thể kiểm chế sự hiếu kì, tiếp tục nhìn anh uống ừng ực như bò.

Đột nhiên, Vệ Bảo biến sắc, cầm bình rượu bỏ đi.

“Tổng giám đốc Vệ, di động!” Ông ta ở sau gọi lớn.

Với người làm ăn mà nói, di động là một vật liên lạc rất quan trọng, nếu có gì sai sót thì ông ta không thể gánh nổi trách nhiệm đâu.

Vệ Bảo dừng chân, đưa mắt nhìn chai rượu trong tay, thật sự đang rất nóng ruột, anh còn không để ý đang cầm gì.

Tổng quản lý đưa điện thoại của anh bằng hai tay, “Tổng giám đốc Vệ, cậu đi thông thả!”

Vệ Bảo cầm di động, gọi điện thoại cho tài xế đậu xe trước nhà hàng, vừa lên xe liền gọi cho Cảnh Bất Mị ngay lập tức.

“Lão Cảnh, cậu đang ở đâu?”

Cảnh Bất Mị đang ăn tôm hùm ở quán của Hải Lăng, mùa hè mà, sao mà thiếu món tôm hùm mười ba hương và bia lạnh chứ, còn có tên ham ăn Kế Hiếu Nam nữa.

“Đang trong quán Hải mập, sao vậy?”

“Cậu đợi tôi, tôi tới ngay đây!” Vệ Bảo cúp điện thoại, bỗng vỗ mạnh vào lưng ghế của tài xế, “Lái đi, tới đường Đông Điền.”

Quán ăn ‘Vợ tôi thích ăn mặn’ nằm ở trên đường Đông Điền.

Tài xế đã lái xe cho Vệ Bảo nhiều năm, vừa nói tên đường là biết anh muốn đi đâu, lập tức khởi động xe, chạy như bay.

Trên đường, Vệ Bảo cứ giục chạy nhanh, tài xế cũng liều mạng nhấn ga, may mà trên đường đi không bị chặn, đi thẳng một lèo, hai mươi phút sau đã tới nơi.

Cứ như đằng sau có người rượt đuổi, Vệ Bảo ba chân bốn cẳng chạy lên lầu hai.

Khang Hi có nửa số cổ phần tiệm ăn của Hải Lăng, vì anh em gặp nhau nên đặc biệt dành riêng một phòng bao để dùng riêng.

Anh đẩy mạnh cửa, Cảnh Bất Mị và Kế Hiếu Nam ở trong đang an ủi Hải Lăng.

Vì Hải Lăng bị Khang Hi bán, thấy rất thương cảm, uống bốn chai bia xuống bụng rồi, mặt đỏ như quả cà chua.

Thấy anh tới, Cảnh Bất Mị vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh gọi, “Tiểu Bảo, mau tới ăn tôm hùm này, còn đang nóng hổi.”

“Ăn tôm hùm cái gì! Tôi nói cho các cậu biết, Vệ gia nhà tôi sắp đoạn tử tuyệt tôn rồi đây!”

Vừa nói hết câu thì Cảnh Bất Mị và Kế Hiểu Nam đều run bắn người, khiến Hải Lăng cũng tỉnh cả rượu.

Ba người thấy mặt anh xanh mét, lại nghĩ tới lời anh vừa nói, các tâm mắt đều rơi xuống đũng quần Vệ Bảo.

Bình thường đàn ông nói tới đoạn tử tuyệt tôn thì chắc chắn ở đây có vấn đề gì đó.

Ban đầu da mặt Cảnh Bất Mị căng lên, thấy anh em gặp phải chuyện này, nhất định không được coi thường người ta, cậu cười cười: “Tôi còn tưởng chuyện gì ghê gớm, đến đây, ngồi xuống cái đã, để anh đây khuyên chút mấy câu.”

Cậu ta kéo Vệ Bảo ngồi xuống, làm bộ như anh trai rất biết thông cảm, không cho Vệ Bảo có cơ hội mở miệng, tiếp tục nói, “Loại bệnh này, không có gì phải lo lắng, không phải chỉ là không đúng thời đó sao, nhất định cậu bị áp lực quá thôi, cứ thả lỏng, không chừng mấy ngày sau là ổn thôi, nếu cậu vẫn lo lắng” Cảnh Bất Mị vỗ ngực một cái, cực kì nghĩa khí, “Tụi này cùng đi bệnh viện nam học với cậu một chuyến, bốc cái số, để bác sĩ kê cái đơn là xong. Có bệnh chữa bệnh, không bệnh thì cũng bồi bổ sức khỏe.”

Kế Hiểu Nam vội vàng phụ họa, “Đúng, không có gì phải lo hết, các anh em đi chung với cậu. Bây giờ y học phát triển như vậy, nếu không trị được thì chẳng phải vẫn còn cách thụ tinh nhân tạo đó sao, nghe nói xác suất thành công rất cao, không chỉ không có dị dạng mà còn có thể dễ dàng sinh đôi!”

Vì anh em, nhất định sẽ đi cùng, có điều khi đến đó, hẳn nhất định sẽ đeo kính mát và khẩu trang để tránh bị người khác nhận ra.

Vệ Bảo quát, “Không phải thế!”

“Không phải?” Cảnh Bất Mị giật mình, tâm mắt lại đi bộ trên đũng quần Vệ Bảo lần nữa, “Chẳng lẽ nòng nọc của cậu không ổn, khả năng hoạt động không đủ hay là số lượng quá ít?”

Nếu là vấn đề này thì nghiêm trọng lắm! Vừa nghĩ đã chảy dài nước mắt thông cảm, còn trẻ như vậy mà ‘Đời con cháu’ không xài được, quá thảm.

Kế Hiểu Nam cũng muốn khóc.

Vệ Bảo nhìn thấy bọn họ bày ra vẻ mặt như thế, tức đến nổi phôi, “Các thằng khốn các cậu, nghĩ gì thế, không phải vấn đề của tôi, là anh trai...” Anh gãi gãi đầu, trong lòng rất loạn, nói gì cũng áp úng.

“Anh cậu?” Kế Hiểu Nam chùi khóe mắt một chút, thấy hơi hồ đồ.

Vệ Bảo lại với lấy một chai bia, uống một ngụm lớn, “Anh tôi có bạn gái!”

Cảnh Bất Mị nghe, đầu óc cũng dờ dẩn, “Anh cậu có bạn gái thì sao có thể gọi là đoạn tử tuyệt tôn? Cậu có biết dùng từ hay không?! Cái này mà gọi là đoạn tử tuyệt tôn há, rõ ràng phải là sớm sinh quý tử.”

Vệ Bảo lại uống một hớp bia nữa, nghiêm mặt nói: “Nếu tôi bảo, bạn gái của anh tôi là Hoàng hậu nương nương thì sao?!”

Ngoại trừ anh, ba người ở đây đều tưởng mình nghe lầm.

“Cậu... cậu... cậu nói lại lần nữa xem!” Giọng nói của Cảnh Bất Mị cũng run lên.

“Bạn gái của anh trai tôi là Hoàng hậu nương nương! Nghe thùng chưa? Đoan Mộc Hiểu Hiểu!”

Trong nháy mắt, cứ như ba người vừa nhìn thấy cảnh bom nguyên tử Hiroshima rơi xuống... một tiếng ầm, bùm bùm... sau đó chìm vào im lặng.

Nếu cảnh này rơi vào thời cổ đại, anh trai đại thần, thừa dịp Hoàng đế không chú ý mà xơ mủi Hoàng hậu nương nương, là tội gì?

Tịch thu gia sản giết chết cả nhà, lăng trì, ngũ mã phanh thây...

Bm rồi! Đoan tử tuyệt tôn ba trăm phần trăm

Mãi lâu sau, Kế Hiểu Nam mới đập mạnh lên bàn, “Tiểu Bảo, hôm nay không phải ngày cá tháng tư đâu!”

“Cút cm cậu đi, ai thèm nói dối cậu, anh tôi vừa gọi điện thoại đây này.” Vệ Bảo đã nghe rất rõ ràng.

“Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!” Cảnh Bất Mị lắc đầu thật mạnh, “Nhất định anh cậu đang nói đùa thôi!”

Vệ Bảo lấy di động đưa cho cậu, “Nếu cậu nghĩ là nói đùa thì cậu tự mà gọi đi, gọi qua hỏi anh ấy một chút rằng có phải hay không.”

Vệ Bảo cũng muốn đó là đùa giỡn, ấy nhưng anh nghe và nhận ra ông anh mình không nói đùa chút nào. Mà bảo là đùa giỡn, trong trí nhớ của anh, người anh cả này luôn cương trực công chính, thậm chí còn chẳng nói xạo.

“Sao? Đor hết rồi sao? Nói cho tôi một tiếng xem bây giờ nên làm gì?” Anh tới tìm người để bàn bạc tìm cách giải quyết chứ không phải tới nhìn bọn họ

biến sắc.

“Biện pháp?” Hải Lăng lên tiếng, ngồi dựa vào ghế trước mặt Vệ Bảo, “Bảo à, tôi nói cho cậu biện pháp nhé, bây giờ cậu có hai con đường, một là bây giờ tôi vào nhà bếp lấy con dao phay cho cậu, cậu mang chém anh cậu! Còn thứ hai, tôi vẫn vào bếp lấy con dao phay, tôi dâng cho Vạn Tuế Gia, để cậu ấy chém cậu! Nói, cậu chọn một cái đi!”

“Còn con đường thứ ba không?”

“Cậu nói thử xem?”

Vệ Bảo sùng sốt, đột nhiên cảm thấy lời thoại này quen quen thế nào.

Hải Lăng cười ha hả, “Vệ Bảo, cậu cũng có ngày hôm nay cơ đấy!”

Nhìn bộ dạng cậu ta là biết, rõ ràng muốn tranh thủ cơ hội ăn miếng trả miếng!

Đoạn đối thoại y chang lần Vệ Bảo thông báo cho Hải Lăng rằng Khang Hi đã bán cậu ta cho Tần Viện.

“Cút! Cậu ta bán cậu là do kết cục cậu tự gây ra, hợp đồng được ký như thế, trách ai được! Còn tôi, tôi gặp tai bay vạ gió!”

Kiếp trước anh đã tạo cái nghiệt gì mà bây giờ lại gánh phải chuyện này chứ?

“Chờ... chờ... chờ chút!” Môi Cảnh Bất Mị vẫn còn run rẩy, “Chuyện này không đúng!”

Vệ Bảo nhú mày: “Cái gì không đúng?”

“Cậu có gọi điện thoại cho Vạn Tuế Gia chưa?”

“Cậu có bệnh à! Gọi cậu ta làm gì, chẳng lẽ nói cho cậu ta biết, vợ cậu bị anh tôi hót rồi nhé? Cậu muốn chết chứ tôi thì không!”

Vậy là coi như tự mang đầu tới cửa cho Khang Hi chém còn gì.

“Ai bảo cậu nói vậy, tôi muốn cậu hỏi xem, bây giờ tình hình của cậu ta và Hoàng hậu nương nương thế nào rồi? Đang ân ái hay chia tay?”

Câu này đã nhắc Vệ Bảo, từ sau lần Khang Hi bị Hiểu Hiểu tát sáu cái, kết quả thế nào chẳng ai hay, chỉ biết người này vẫn không hề tức giận mà theo đuôi con gái người ta. Gần đây cũng chẳng liên lạc với bọn họ, chẳng biết đuôi tới đâu rồi?

Nếu mà đã đẹp rồi thì không phải thiên hạ thái bình rồi sao?

Lúc này, Hải Lăng lại yếu ớt hỏi: “Các cậu nói xem, có khi nào Hoàng hậu nương nương bắt cá hai tay không?”

Vệ Bảo động li qua một bên, “Bớt thêm xúi quẩy cho tôi đi!”

“Không đâu, cô ấy không phải là loại người như vậy!” Cảnh Bất Mị lăn lộn trong giới giải trí, là người giải nhìn người nhất, “Nếu cô ấy bắt cá hai tay, tôi sẽ chặt đầu mang tới cho cậu làm ghế ngồi.”

Phụ nữ bắt cá hai tay sẽ không tát người ta sáu cái, nhờ người ta bị tát xong đông thì sao? Thế là không logic.

Vệ Bảo nhìn chăm chăm vào di động của mình, có nên gọi cú điện thoại này hay không? Anh vẫn còn do dự.

“Mau gọi đi, chết sớm siêu sinh sớm!” Cảnh Bất Mị ngồi bên cạnh cổ vự, “Chuyện này không thể kéo dài, càng kéo dài càng dễ sai lầm.”

Kẻ Hiểu Nam rót cho cậu một ly bia đầy, “Đây, uống đi, thêm can đảm!”

Vệ Bảo quả quyết cầm ly bia uống liền một hơi, bia vào cổ họng, tức thì cuồng họng được kích thích, cả người đầy tinh thần.

Anh cầm điện thoại chọn số.

“Alo?” Đầu kia điện thoại truyền giọng nói của Khang Hi tới, không khó chịu không bức tức, có vẻ mừng vui.

Vệ Bảo nuốt nước miếng, hỏi: “Vạn Tuế Gia, cậu đang ở đâu thế?”

“Tiểu Bảo à?” Khang Hi đang xào rau trong bếp, “Ở nhà?”

Nhà?

Nhà nào?

Quá là lập lò đi hà.

“Có Hoàng hậu nương nương ở đó không?” Vệ Bảo cảm thấy hỏi như thế là thỏa đáng nhất.

Khang Hi đang bận không thể ngồi tay, đành phải kẹp điện thoại bằng vai, nghe Vệ Bảo hỏi vậy, anh vô thức đưa mắt nhìn ra phòng khách.

Trong phòng khách, Hiểu Hiểu đang ngồi xếp bằng trên thảm, thi thoảng lại xoa bụng Nếp. Nếp nằm ngửa, híp mắt hưởng thụ.

Anh cười dịu dàng, thu tầm mắt về, tiếp tục xào rau, “Đang ở bên cạnh tôi, sao vậy?”

Vệ Bảo nghe mà run như cây sậy, Cảnh Bát Mị, Kế Hiểu Nam cũng thế, bọn họ dán lỗ tai để nghe trộm điện thoại, nghe xong sắc mặt dòm y chang Vệ Bảo, như bắp cải tím.

“Thế... gần đây cậu với Hoàng hậu nương nương có ổn không?” Vệ Bảo vẫn chưa từ bỏ ý định.

Khang Hi liếc Vòng đang ngồi chồm hổm bên cạnh Hiểu Hiểu, ghen tị nói: “Người không như chó!”

Thế là sao?

Không hiểu!

Khang Hi nấu ăn xong, tắt bếp, trút mặng tây được xào xanh mướt ra đĩa, lại nói: “Đúng rồi, tuần sau là đại thọ bảy mươi của bác Vệ, ông ấy uống chè xuân Long Tỉnh không, có muốn tôi mua hai cân mang tới không?”

Anh và Vệ Bảo chơi với nhau từ hồi tiểu học, hầu như đã quen biết với tất cả mọi người trong nhà Vệ gia, hồi bé còn thường xuyên tới nhà Vệ Bảo làm bài tập nên anh vẫn luôn rất tôn kính cha của Vệ Bảo.

Nếu như trước đây, chắc chắn Vệ Bảo sẽ nói: Hai cân thì có bao nhiêu, mua mười cân tới đây cho tôi.

Nhưng bây giờ... cứ cảm thấy cái gì Khang Hi tặng cũng là thạch tín.

“Không cần đâu, gần đây ông già thích uống Bích loa xuân!” Người cao tuổi thích uống trà, cha của anh cũng thế.

“Thế thì được, lần này tôi sẽ tặng ‘Phật động tâm’ cho ông ấy vậy!”

Phật động tâm là một tên khác của Bích loa xuân, ấy nhưng không phải tất cả các loại Bích loa xuân đều đủ tư cách gọi là Phật động tâm, phải là loại bạc một, lá trà màu trắng hơi ngả xanh, dôi dài mảnh, cuộn thành hình xoắn ốc, có lông trắng nhỏ thì mới có tư cách gọi như thế,

Nghe nói sau khi ngâm Phật động tâm trong nước, màu nước trà xanh biếc trong veo mùi hương đậm nồng, vị ngọt lại rất thuần hậu, lưu lại rất lâu.

Khang Hi lại đưa mắt nhìn Hiểu Hiểu, cô cũng thích uống trà. Đại hồng bào mua lần trước cô chê không đủ ngọt.

Được, vậy tiện thể mua cho vợ một chút.

Đang vân vơ, đột nhiên anh lại sực nghĩ không biết có nên đưa Hiểu Hiểu cùng tham gia bữa tiệc yến hay không, chẳng những có thể đi một đôi mà cũng giúp anh chặn mớ ‘bướm ong lượn lơ’.

Ý kiến này hay đây, đợi lát nữa lại hỏi câu.

Ở đầu kia, Vệ Bảo đã cạn kiệt vốn từ rồi, lúng ta lúng túng cả nửa ngày mới nói: “Thật ra, tiệc thọ lần này, nhà chúng tôi không định làm lớn lắm...”

“Vậy thì vừa hay!” Anh nghĩ Hiểu Hiểu vốn không thích những nơi đông người, nếu bữa tiệc ít người thì chắc cô sẽ đồng ý đi.

Vừa hay con khi! Tôi không muốn để cậu tới đó.

Thế nhưng, câu này... Vệ Bảo nuốt trong họng không dám nói.

“Còn nữa, gọi điện thoại cho Hải Lăng giúp tôi, dạo này Hiểu Hiểu thích ăn tôm hùm nhỏ, bảo cậu ta gửi hai kg qua đây, bỏ đầu bỏ dây ruột, om đi, đừng bỏ tiêu và ớt khô, cho nhiều lá nguyệt quế khô và vỏ quế vào...”

Vốn anh cũng muốn tự làm, nhưng vì phải om trong nồi lớn, mà nhà không có nồi như thế, chẳng thể tự làm được.

Hải Lăng ở bên cũng dán đầu tới nghe, thấy Khang Hi nói vậy, dù bị anh bán nhưng vẫn cẩn thận ghi chép lại, để người của nhà bếp lo chuẩn bị.

Vệ Bảo nghe mà đầu đầy mồ hôi, mang tôm hùm nhỏ om với chả hấp cái gì, không bằng tự om thịt mình luôn.

Thấy tình hình này, Khang Hi vẫn chưa có ý định bỏ cuộc, nhưng anh trai lại bảo muốn đưa bạn gái là Hoàng hậu nương nương tới tham dự tiệc thọ của cha.

Vậy rốt cuộc là thế nào!?

Anh càng nghĩ thì đầu óc càng loạn, hoàn toàn mất hết bao khả năng giỏi giang khôn khéo của trước nay.

Khang Hi không thấy anh nói tiếng nào, hỏi: “Nếu không có gì nữa thì tôi cúp máy đây!”

Vệ Bảo vội la lên: “Chờ một chút!”

“Sao?”

“Không... không có gì!” Vệ Bảo vẫn không dám hỏi trực tiếp.

Thấy anh ta không còn gì nữa, Khang Hi cúp điện thoại, mang mớ tây đã được xào ngon lành tới phòng khách, “Hiểu Hiểu, ăn cơm!”

Hiểu Hiểu đáp, thấy Nếp đã ngủ, nói, “Khang Hi, anh giúp tôi một việc với, bế Nếp vào trong ổ chó đi!”

Nằm ngửa bụng để ngủ thế này thì đến chó cũng lạnh.

Khang Hi đi tới, khom lưng dùng lực, bế Nếp lên. Vì mang thai nên Nếp nặng lên nhiều, bế nó rất tốn sức.

Vừa thấy Khang Hi ôm Nếp, cứ như sợ anh sẽ làm nó té, hơi mất bình tĩnh, đứng dậy rên ư ừ.

“Kêu cái gì! Không thấy tao đang hầu vớ mày hả? Chỉ có mày biết quan tâm vớ à? Nó còn là con gái của tao đấy!”

Vừa bị nạt một trận, cúi đầu kêu nhỏ, trông rất đáng thương.

Hiểu Hiểu nhìn thấy, trong lòng thấy khó chịu, “Có phải anh đặc biệt không ưa Vừa không?”

“Có à?” Mấy chuyện ghen tị với chó cưng, anh không thừa nhận đâu nhé.

“Có!” Từ khi biết Nếp mang thai thì anh đã bắt đầu không thích Vừa nữa, “Vừa nhà tôi có gì không tốt chứ, thân thể cường tráng, tứ chi khỏe mạnh, hình thể cân xứng, anh có gì không hài lòng hả? Lại nói, đây là do Nếp tự chọn!”

Khang Hi nhẹ nhàng đặt Nếp vào ổ chó, ngẩng đầu lên nói: “Thân thể tôi cũng cường tráng, tứ chi khỏe mạnh, hình thể cân xứng, thế sao không thấy em chọn tôi?”

Hiểu Hiểu thấy anh lại vòng về chuyện của hai người, giậm chân nói: “Không phải tôi nói đang suy nghĩ à? Anh sốt ruột cái gì?”

Đây là chuyện tình cảm, không phải trò chơi, không thể vì hai chữ ‘thiện cảm’ mà cô lại đồng ý qua lại với anh được. Nếu như bản thân không thể dành hết tâm trí vào mối tình này thì chỉ bằng đừng nên bắt đầu ngay từ đầu.

Yêu một người cũng cần phải có dũng khí, thế nhưng cô vẫn chưa xác định mình có dũng khí ấy hay không.

Cô đã từng phạm sai lầm như vậy, dù rằng người kia đã qua đời khi cô vẫn chưa gây bất cứ tổn thương nào cho anh ta, thế nhưng cô vẫn mãi để ý. Một sai lầm như vậy, cô không muốn tái phạm lần nữa.

Khang Hi xoa xoa trán Nếp đang say ngủ, anh không sốt ruột, chỉ là sợ nếu mình không hỏi cô lại quên mất. Trong chuyện tình cảm, cô luôn cần người đẩy một cái thì mới động một chút.

Anh thở dài một hơi, có dự vọng với một người thì gọi là thích, nhịn dự vọng của mình vì người kia mới xem là yêu. Anh hiểu chuyện này rõ ràng hơn bất cứ ai khác.

Anh có thể chờ, ấy nhưng... anh rất sợ bỗng nhiên có một người xuất hiện, chiếm được trái tim của cô nhanh hơn mình.

Trong đời, luôn luôn có một người có thể khiến bạn nở nụ cười rực rỡ nhất, khóc lóc thấu triệt nhất, suy nghĩ sâu sắc nhất. Đối với anh, người này đã luôn là Hiểu Hiểu từ lâu, thế nhưng lúc nào cũng sợ hãi, sợ rằng người ấy của cô không phải mình.

“Được, không vội, để em từ từ suy nghĩ!” Anh nói, đứng dậy, đi tới bên cạnh cô, “Tuần sau tôi có một bữa tiệc sinh nhật của trường bố, em có muốn đi với tôi không?”

“Trường bố? Tôi không quen biết mà!” Cô không thích những kiểu quan hệ xã giao này lắm.

“Chỉ là tiệc trong nhà thôi, không có người lạ, mà em cũng biết đám bạn của tôi cả rồi...”

“Không muốn đâu!” Cô từ chối, “Tôi thà ở nhà chăm sóc Nếp còn hơn.”

Thấy cô đúng là không muốn đi, Khang Hi cũng thôi, cùng lắm thì hôm đó anh về sớm một chút với cô.

Ở bên kia, Vệ Bảo lo lắng như kiến bò trên chảo nóng, à không, trên cái chảo nóng đó còn hai con kiến khác nữa – Cảnh Bất Mị và Kế Hiểu Nam. Ba người đi vòng vòng quanh bàn tròn, như thể tận thế sắp tới tận thế.

Cuối cùng, Vệ Bảo quyết định nên gọi điện thoại cho Vệ Hiểu, bảo hôm đó anh ta đừng tới bữa tiệc.

Vừa nghĩ đến điều này, anh lập tức gọi điện thoại.

Vừa kết nối điện thoại được thì câu phủ đầu của Vệ Bảo lại là: “Anh, bữa tiệc sinh nhật đó anh nhất định đừng đến!”

“Vi sao?”

“Đừng hỏi vì sao, nói tóm lại là đừng có đến!”

Vệ Hiểu hỏi: “Vi ông già không tin anh có bạn gái?”

Điều duy nhất Vệ Hiểu nghĩ tới chỉ có cái này.

Anh lại tiếp: “Còn chưa mang người về mà dựa vào cái gì lại không tin. Chú nói cho ông ấy hay, những người ông ấy tìm anh không thuận mắt, đừng lấy tiêu chuẩn chọn phụ nữ của mình lên đầu anh, tự anh có mắt, tự biết chọn!”

Vất vả lắm mới có thể khiến Đoan Mộc đồng ý giả vờ làm bạn gái của mình, đó cũng là để chặn sạch những tiệc xã giao mãi không hết, nói gì cũng không thể bỏ qua cơ hội này được.

“Anh, anh nghe em nói, bạn gái của anh...”

Vệ Hiểu ngắt lời: “Chú đừng nói gì với anh cả, tự anh có chừng mực. Chú bảo ông già hôm đó đeo kính lão vào, để anh cho ông ấy xem người phụ nữ tốt là như thế nào!”

Một tiếng rụp, anh đã cúp điện thoại.

Vệ Bảo quỳnh quáng đến mức mồ hôi từ chảy đầy đất.

Vệ Bảo lại định gọi cho Vệ Hiểu lần nữa, nhưng gọi mấy cuộc mà anh ta vẫn không bắt máy.

Đường này không thông rồi, vậy phải làm sao đây?

Đầu óc căng lên, đột nhiên Vệ Bảo nghĩ tới một người, vội vàng bấm số điện thoại.

Lúc này, Cảnh Táp đang chỉnh sửa báo cáo trong cục công an, thấy điện thoại anh gọi tới cũng rất kinh ngạc.

Vệ Bảo? Anh ta tìm cô làm gì?

Hai người có số điện thoại đối phương là lưu lại lần đi Bắc Kinh hôm đó, nhưng hai bên cũng không có gì để nói với nhau cả.

“Alo?” Cảnh Táp nhận điện thoại.

“Cảnh Táp, giúp tôi một chuyện được không?” Vệ Bảo vào đề thẳng.

Đường đường là nhĩ công tử của công ty Vệ thị mà lại cần cô giúp ư? Cô có thể giúp được gì?

“Nếu là chuyện muốn tôi giúp anh trốn tránh hành vi phạm pháp thì anh tìm lộn người rồi!” Đây cũng đúng là lời mà cô đã nói với Khang Hi, ấy nhưng Khang Hi vì muốn theo đuổi Hiểu Hiểu, còn người này thì chưa chắc muốn theo đuổi ai đâu nhỉ?

“Tuần sau là tiệc sinh nhật của cha tôi, cô có thể giúp giả làm bạn gái của tôi không?”

“Hả?” Cảnh Táp không kiềm được tay ngoáy tai, sau đó lại hỏi lần nữa, “Anh vừa nói cái gì?”

“Giả làm bạn gái tôi!”

Bạn gái? Giả làm?

“Thần kinh!”

“Không phải có bệnh đâu, tôi thật lòng cầu xin cô giúp đỡ mà!”

Cảnh Táp tức cười nói: “Vệ thiếu gia, cảm phiền cho tôi hỏi một câu, vì sao lại là tôi?” Anh ta là máy bay chiến đấu trong đám con ông cháu cha, cần loại phụ nữ gì mà chả có, thế mà còn cố tình tìm một cảnh sát như cô.

“Vi cô là cảnh sát!”

“Ồ?” Cô càng không hiểu gì hơn.

Vệ Bảo lại nói: “Tôi sợ hôm đó sẽ xảy ra chuyện ...”

Cảnh Táp rung mình, tấm lòng của người cảnh sát vì nhân dân phục vụ nổi lên hừng hực, “Anh muốn tôi đến năm vùng, giúp anh bắt kẻ xấu?”

“Không phải!”

Cảnh Táp nhú mày, “Vậy rốt cuộc là gì?” Có phải sóng não của những kẻ có tiền đều quái lạ như vậy không?

“Tôi nghĩ, nếu hôm đó có cô ở đó, có một vài việc sẽ dễ làm hơn.”

“Chẳng hạn như?”

“Nhốt hết cả nhà chúng tôi vào tù đi!”

Cô ngạc nhiên đến mức tròng mắt cũng muốn nhảy ra ngoài, “Tôi thấy anh có bệnh thật rồi!”

“Không, tôi rất tỉnh táo!”

“Tỉnh cái gì mà tỉnh, có ai rảnh hơi lại đòi vào tù?”

Hai con người của Vệ Bảo rất nghiêm túc, “Vi nếu hôm đó thật sự xảy ra chuyện gì, tôi cảm thấy trong tù là nơi an toàn hơn tất cả.”

Vì, Khang Hi sẽ quyết định giết không tha!

Cảnh Táp: “...”

Người này chơi lầy thế sao?

Lúc này, Hải Lăng ở trong phòng bao nhìn ba người đang đi vòng vòng, lúc men say vẫn còn chưa xông lên não, bỗng dưng cậu ta nghĩ tới một việc.

Tại sao không ai hỏi xem Hoàng hậu nương nương có phải bạn gái của Vệ Hiểu hay không?

Tiếc là, không ai để ý tới cậu ta.

Sau khi cậu ta say mềm, cũng không nhớ tới nữa.

Cứ như vậy, sang đầu tháng chín, tiệc chúc thọ của Vệ gia được bắt đầu.

Gió nổi mây phun...

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Tiệc Thọ Của Vệ Gia (Một)

Dưới Vệ thị có rất nhiều sản nghiệp, gồm điện tín, bách hóa, buôn bán online, địa ốc các loại, cũng như đa số các công ty đa quốc gia khác, có nhiều ngành nghề, mở nhà hàng cũng chỉ là mới bắt đầu từ sau này thôi.

Khách sạn Kim Đình Trang Viên của Vệ thị nằm ở ngoại thành Thượng Hải, ngay sát công viên xanh hóa, nhà hàng có hướng đông nam mà lưng ở tây bắc, nhìn thấy đỉnh núi, dòng sông uốn quanh, cây xanh ngút mắt, đúng là nơi non xanh nước biếc, khí hậu ôn hòa. Vì có ba mặt nhìn sông một mặt nhìn núi nên đa số các phòng đều có thể nhìn thấy sông, dù nằm trên giường ở lầu một thì cũng có thể nhìn cảnh sông nước, rất đã con mắt.

Diện tích xây dựng gần sáu ngàn mét vuông, cảnh sông nước vườn hoa gần hai ngàn mét vuông, có gần tám trăm mét vuông sân trồng cỏ mái che để

ngắm sông, có làm bể bơi không bờ nằm ở vách núi, ngoài ra còn có những cây cổ thụ hơn trăm năm, lấy sự yên tĩnh giữa chốn phồn hoa, trở thành một khách sạn có khuôn viên với cảnh sông nước độc nhất vô nhị ở Thượng Hải.

Lúc Hiểu Hiểu bước xuống xe, nhìn diện tích rộng lớn trước mặt, rộng lớn như một pháo đài cổ nằm ở trái núi nào đó, có ảo giác như vừa đến Châu Âu thế kỷ mười sáu, đỉnh nhà thờ kiểu gothic cao vút chạm mây, pho tượng màu vàng trên nóc giờ kiếm mũi nhọn đâm thẳng vào trời cao, như vừa bước chân đến chốn tiên cảnh nhân gian. Lúc đứng trên thành đưa mắt nhìn ra xa, cảnh sông nước bao la đập vào mắt, đẹp không tả xiết.

Cô rất ngạc nhiên, đây chỉ là một khách sạn thì không biết cung vua sẽ thế nào?

Có điều, cô vốn cũng không quá hứng thú với những thứ này, tới đây chỉ là một nhiệm vụ mà thôi.

Cô hỏi Vệ Hiểu đang ở bên cạnh, “Tiệc mừng thọ ở đâu?” Khách sạn lớn như vậy, không hỏi cho rõ ràng thì quả thật khó tìm.

Vệ Hiểu khẽ ho nhẹ, “Chỗ này hôm nay đã bị nhà tôi bao hết rồi!”

Đây vốn là sân nghiệp của Vệ gia, đại thọ bảy mươi của vị chủ tịch Vệ thị, đông đảo khách khứa, không giàu cũng sang, đương nhiên phải tìm một nơi có diện tích rộng, ngoài ra còn là nơi độc nhất vô nhị đã tổ chức chứ.

Bị bao hết?

Hiểu Hiểu ngần ra, sau đó nhìn mấy chữ vàng trên tấm biển to đùng, vàng chói, không chú ý cũng khó, hai chữ đầu tiên là Vệ thị.

Vệ Hiểu, cũng họ Vệ.

Mũi chân Hiểu Hiểu hơi đổi hướng, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất – về nhà.

“Đoan Mộc!” Vệ Hiểu níu tay cô, khẽ nhủ mày, trầm giọng nói: “Cô đã chấp nhận thua cuộc rồi!”

“Tôi biết mình chấp nhận thua cuộc, anh không cần phải nhắc, nhưng điều này hoàn toàn khác với những gì anh đã nói với tôi, được chưa?”

Là ai đã nói chỉ cần ra quán ăn bữa cơm là xong chuyện hả? Nhưng bây giờ thì sao nhìn cái hội trường choáng ngợp thế này, nhìn mớ siêu xe kia, thế này nhìn chẳng giống thọ yến chúc nào, có mà quốc yến ấy.

“Có gì khác à? Không phải chỉ là tiệc ăn uống thôi sao?” Vệ Hiểu thừa nhận trước đó đã không nói kỹ càng cho cô, thế nhưng đều không quan trọng, chẳng qua chỉ là vài người không quen, không để ý tới là được rồi.

“Tôi không thích những thứ bất ngờ như vậy!”

Đóng giả là một chuyện, thế nhưng cũng đừng quá kích thích như vậy chứ? Vốn tưởng Vệ Hiểu chỉ là một người bình thường, ăn qua loa cho xong một bữa cơm là được, không liên quan đến chuyện nhà cửa của người ta, nhưng bây giờ... con nhà danh môn, sân nghiệp to bự, quan chức chính phủ, con gái thượng lưu đều xuất hiện cả.

Nghĩ tới những thứ này, đầu của cô bỗng đau âm ỉ.

Con người này sinh trong giàu sang như thế, sao lại nghĩ tới chuyện đi làm đặc công nhỉ? Đúng là không thể ngờ.

“Tôi biết cô bây giờ rất khó chấp nhận, nhưng tôi đảm bảo sẽ không gây ra phiền toái gì cho cô cả, cô chỉ cần đối phó với ông già nhà tôi thôi, đây mới là mục đích chủ yếu!”

Cái gì mà không gây phiền toái cho cô? Vốn đã ‘gây ra’ rồi. Cũng không phải cô chưa từng thấy những nơi choáng ngợp như vậy. Khi còn ở Mỹ, thường có vũ hội, party hay prom, cô tuy không thích nhưng vì giao lưu với đồng nghiệp cũng tham gia, thế nên cô biết tham gia những buổi gặp gỡ này phải rất chỉnh trang, ít nhất cũng phải mặc lễ phục.

Thế nhưng bây giờ cô đang mặc gì?

Áo sơ mi trắng, váy công sở màu đen, chân mang đôi giày bít mũi không cũ không mới, không đế.

Vì đến bữa cơm này nên lúc tới nơi, cô còn thay quần jeans, muốn nhìn sao cho đoan trang một chút, dù gì đây cũng là tiệc mừng thọ của cha anh ta, còn cô với thân phận là bạn gái thì cũng không thể quá tùy tiện.

Kết quả thì...

Vệ Hiểu thấy cô cứ nhìn quần áo của mình, cho rằng cô đang ngượng ngùng vì nó. Thật ra trong chuyện này, đúng là anh đã quên nhắc, nhưng cũng vì Hiểu Hiểu đã nói nhất định không mặc váy, anh ta cũng chẳng để tâm tới.

“Cô không cần cảm thấy xấu hổ, tôi thấy cô mặc vậy rất đẹp.” Hiểu Hiểu vốn xinh đẹp, tóc đen như nước sơn, da dẻ như ngọc, mắt to tròn, mặc gì cũng chẳng thể xấu được.

“Anh không hiểu thật hay giả ngốc vậy?”

Vệ Hiểu ngăn người, “Ờ?”

Hiểu Hiểu chỉ vào mình, “Tôi mặc thế này đi vào, nháy mắt sẽ thành mục tiêu chú ý, e là tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào tôi cho xem.”

Quần áo thướt tha tóc tai mượt mà, trang điểm xinh đẹp là những thứ mà không thể thiếu trong những buổi tiệc tối, nhưng cô thậm chí còn không có khuyên tai, để mặt mộc, lát nữa vào đó sẽ thành ‘động vật hiếm’ mất thôi. ‘Chú ý’ là còn nói giảm nói tránh đấy, e là sẽ bị soi mói một phen.

Cô lại tiếp: “Chuyện đó cũng chẳng phải quan trọng nhất, quan trọng là làm bạn gái anh, lần đầu gặp người lớn, còn là tiệc mừng thọ mà không trang điểm một chút, anh đoán xem cha anh sẽ nghĩ thế nào? Nhất định sẽ cho rằng tôi là người thô lỗ vô duyên, không thể tới những nơi trang trọng lịch sự. Mục đích của anh muốn ông ấy thừa nhận, chấp nhận tôi, sau này sẽ không ép anh đi xem mắt nữa. Nhưng bây giờ, với bộ dạng của tôi thế này, trong mắt ông ấy tôi sẽ là một cô gái không biết phép tắc, thế thì cũng chẳng cần giới thiệu làm gì nữa, ông ấy cũng ép tôi và anh chia tay thôi.”

Lúc này Vệ Hiểu mới nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề, anh vốn không nghĩ tới điều này, chỉ muốn đưa bạn gái về để báo cáo, còn có thể chia tay hay không, có kết hôn hay không thì đều là những chuyện sau này, dù sao cũng tốt hơn phải tham dự những buổi xem mắt liên miên hoài không dứt.

Hiểu Hiểu thấy sắc mặt anh ta thay đổi, lòng cũng cảm thấy buồn cười, bây giờ mới nghĩ ra, thì cũng muộn rồi, chẳng biết ban đầu anh ta đã nghĩ những gì.

“Nếu không có gì nữa thì tôi đi trước!” Cô cũng vui vì không cần tham gia, có thể nhanh chóng rời khỏi.

“Đoan Mộc, cô không thể cứ vậy mà đi được!” Da mặt anh ta căng lên, vẫn nắm tay cô không buông.

Vẫn chưa hết hi vọng cơ à.

Hiểu Hiểu cười bảo: “Tình hình bây giờ thế này rồi, nếu như cứ vào thì sẽ phản tác dụng, khiến cha anh càng muốn sắp xếp xem mắt cho anh mà thôi. Vì sự tồn tại của tôi đã chứng minh ánh mắt của anh ‘kém’ thế nào!”

Cô nhấn mạnh chữ ‘kém’ này, cố tình cảnh tỉnh anh ta đừng làm chuyện điên rồ nữa.

Vệ Hiểu lại không cảm kích, khóa chặt cô vào tầm mắt của mình, “Tôi không nghĩ mắt mình lại kém!”

Câu này khiến Hiểu Hiểu ngăn ra, có phải người sốt ruột đến độ không thể nhận ra tình hình rồi không?

“Vệ Hiểu, anh nghe tôi nói...” Cô còn muốn tiếp tục khuyên.

Anh ta lại ngắt lời: “Chấp – nhận – thua – cuộc!”

Lại là câu này, rõ ràng không chịu nghe khuyên.

Hiểu Hiểu chẳng còn cách nào khác. Nếu là trước đây, với tính lãnh đạm hờ hững của cô thì chẳng dong dài với anh ta thế này, chỉ phui mông rồi bỏ đi thôi, nhưng đánh cược là đánh cược, là chữ tín, cô không thể không thừa nhận.

“Được, tôi đi, nhưng nói trước, chỉ lần này thôi, sau này không được lấy lý do này nữa, thành hay không cũng là chuyện của anh, không phải của tôi.”

Cô chỉ đồng ý giả làm bạn gái của anh ta, không nói đảm bảo thành công.

Vệ Hiểu gật đầu, chắc rằng cô không bỏ đi thì thả lỏng tay đang nắm chặt cánh tay cô, “Bây giờ, chúng ta có thể vào chưa?”

“Được rồi!” Cô lặng lẽ nói.

Anh ta giơ tay mình lên, “Đến đây nào!”

Hiểu Hiểu sững sốt, không hiểu thế là có ý gì.

“Cô là bạn gái của tôi, chẳng phải nên khoác tay tôi để cùng đi vào sao?”

Thì ra là ý này.

Cũng đúng! Đi tách nhau ra không phải hiệu hiện của một cặp yêu nhau.

Cô cũng chẳng có gì xấu hổ, thoải mái khoác tay anh ta khiến thoát nhìn, hai người không có khoảng cách, như một cặp yêu nhau thắm thiết.

Lúc này, trong đại sảnh tráng lệ, đèn chùm tinh xảo, ánh đèn lấp lánh, những chuỗi thủy tinh rủ xuống khẽ rung rung, cũng phản chiếu tia sáng hào nhoáng, như ánh lửa của kim cương, không lờ lẹt mà lại mang tới một cảm giác mơ màng phảng phất, đồng thời cũng chiếu sàn nhà bằng đá cẩm thạch màu đen bóng loáng như gương.

Tất cả mọi bữa tiệc đều là kiểu tiệc đứng, trên những bàn ăn được phủ khăn đỏ xếp ngay ngắn thành một hàng những món cao lương mỹ vị đủ màu sắc, còn trên bàn phủ khăn trắng là các loại rượu ngon.

Ở trên bàn được đặt vị trí trung tâm nhất là một tòa tháp ly thủy tinh, một cậu phục vụ đang cẩn thận cầm bình rót rượu champagne, bình rượu ở trên đỉnh tháp chậm chậm chảy chất lỏng màu vàng kim. Rượu tràn ra chảy dọc theo vách ly, từ từ đổ đầy tất cả ly rượu còn lại.

Dưới ánh đèn chùm lóa mắt, ly rượu kia lấp lánh như ánh sao, lóe ra những tia sáng bảy màu.

Trong đại sảnh một nửa mờ rộng, một nửa là vũ hội ngoài trời, ban nhạc đang biểu diễn một ca khúc khúc nhẹ nhàng, dưới ánh đèn sắc sỡ, dập dờn trong gió hạ, như vô số hình ảnh đang đan xen vào nhau.

Tiệc rượu chưa bắt đầu mà đã hát ca khiêu vũ, hương thơm tràn ngập trong gió, các cô gái trang điểm xinh đẹp khi thì đi lại như thoi trên hội trường rộng lớn này, lúc lại khoác tay anh chàng nào đó để cùng khiêu vũ.

Tiếng nhạc du dương vờn bay trong cơn gió mùa hạ khiến buổi tiệc hoa lệ mà hài hòa, cũng đầy xa hoa quý phái, có vài người cười nhẹ nói khẽ, nhìn qua trông giản dị dễ gần, vài người lại bày ra tư thế cao ngạo như ngày thường, không thể bỏ được dáng vẻ đó, đứng một chỗ chờ người tới tặng bốc tán dương, cũng có vài người bạn già lâu năm không gặp, cùng ở một chỗ hỏi thăm lẫn nhau.

Trong cảnh xa hoa trụy lạc ấy, không thiếu những thanh niên phong độ ưu nhã, ôn hòa khiêm tốn, cũng chẳng ít những thiếu nữ con nhà quyền quý xinh đẹp trẻ trung. Trong những nơi thế này, ghép đôi trở thành hoạt động hấp dẫn nhất.

Vệ Bảo là nhị công tử của tập đoàn Vệ thị, đương nhiên phải bơi trong đám các ông chủ của giới kinh doanh. Những người này đều là bề trên của anh, sau này không thể không nhờ vả họ ít nhiều, anh cũng sớm quen với những tiệc xã giao lấy lòng này, làm đến thành thạo. Chỉ là hôm nay, trái tim Vệ Bảo không đặt ở đây, mỗi khi nói một câu thì đưa mắt ra cửa nhìn một lần.

Vất vả lắm mới nói chuyện tạm ổn rồi, anh vội vàng về phòng nghỉ bên cạnh phòng khách.

Trong lúc đó, Cảnh Bất Mị và Kế Hiểu Nam đang giúp anh trông chừng đại ma đầu có thể gây hỗn loạn cho bữa tiệc lần này – Khang Hi.

Ấy nhưng hình như Khang Hi vẫn chần chừ ra điều gì, đang cầm di động gửi WeChat, còn gửi cho ai được, trừ Hiểu Hiểu thì chẳng nghĩ ra người thứ hai nào nữa đâu.

Vệ Bảo nói nhỏ vào tai Cảnh Bất Mị: “Anh cả của tôi chưa xuất hiện?”

“Chưa xuất hiện sao? Bây giờ đã là mấy giờ rồi?”

“Bình thường anh ấy không thích những nơi thế này, tới muộn cũng là bình thường thôi!”

“Chờ anh ta xuất hiện thì cậu phải mau chóng kéo tên kia đi, còn Hoàng hậu nương nương nữa!”

Vệ Bảo đưa mắt nhìn Khang Hi, gật đầu rất nghiêm túc, “Đương nhiên tôi biết chứ, nhưng các cậu nhất định phải cẩn thận, đừng để người này ra ngoài...”

Kế Hiểu Nam bụng khay chứa đầy thức ăn, vừa vừa, vừa nhìn chăm chăm Khang Hi, không dám chớp mắt.

Những lúc thế này, chiến thuật canh người là bắt buộc dĩ.

Đột nhiên, Khang Hi đứng bật dậy, khuôn mặt nhìn di động trở nên rất nghiêm trọng.

Ba người sợ đến mức đứng thẳng người, đồng thời cùng chạy tới cửa ra vào, chặn trước cửa.

Cảnh Bất Mị hỏi: “Sao vậy?”

“Hiểu Hiểu không trả lời WeChat của tôi!”

“Chắc đang bận nên không đọc được đó mà.” Kế Hiểu Nam an ủi.

“Giờ này cô ấy đang ở nhà, sao lại không nhìn thấy?”

“Không chừng cô đang xem tivi thì sao?” Vệ Bảo nói

“Cô ấy không xem tivi, không thích những chương trình giải trí. Không được rồi, tôi phải gọi điện về hỏi.”

Ở đây có wifi, gửi WeChat thì không sao nhưng sóng di động thì hơi yếu, dù gì cũng là vùng núi ngoại thành.

Đang muốn ra ngoài tìm chỗ nào có tín hiệu tốt một chút thì phát hiện đám ba người Cảnh Bất Mị đang chặn cửa, anh không ra ngoài được.

“Tránh ra!” Anh quát, “Chặn cửa làm gì?”

Không chặn cửa mà được sao? Ra ngoài đó sẽ đụng phải Vệ Hiểu, xảy ra chiến tranh thế giới mất.

“Bên ngoài nhiều người biết, khó giữ bí mật, nếu điện thoại không nghe rõ thì tôi cho người mang điện thoại bàn tới.” Vệ Bảo đưa mắt cho Cảnh Bất Mị trông chừng Khang Hi còn mình vội vàng ra ngoài tìm nhân viên phục vụ để lấy điện thoại.

Cửa mở ra, Vệ Bảo vừa đi được vài bước thì Vệ Hiểu mới từ ngoài bước vào nhìn thấy anh, “Tiểu Bảo!”

Tiếng gọi này không vang lắm nhưng cũng đủ dọa Vệ Bảo bay mất phần hồn.

Vì người đang đứng bên cạnh Vệ Hiểu là Hiểu Hiểu, hai người đang khoác tay nhau, thân thiết khiến người ta nhìn mà chói mắt.

Trong phòng nghỉ, Khang Hi nghe thấy giọng của Vệ Hiểu. Anh cũng quen biết Vệ Hiểu từ nhỏ, lúc nhỏ, Vệ Bảo, Vệ Hiểu và anh thường cùng chơi với nhau, nay đã lâu không gặp.

Anh sai chân, Cảnh Bất Mị và Kế Hiểu Nam chưa kịp phản ứng thì anh đã ra ngoài.

“Vệ Hiểu...” Anh gọi, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy Hiểu Hiểu, cả người đông cứng.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Tiệc Thọ Của Vệ Gia (Hai)

Bỗng chốc không khí đông cứng, khu vực ngoài phòng nghỉ như hoàn toàn bị cách ly với buổi tiệc trong phòng.

Yên tĩnh cực kì.

Yên tĩnh, đến mức có thể nghe thấy tiếng hô hấp và tim đập của mình rất rõ.

Nháy mắt, máu trong người Khang Hi như bị tim hút rút cạn, mặt biến sắc trắng bệch thảm hại, trong mắt chẳng nhìn thấy gì, chỉ có thể nhìn bàn tay đang khoác nhau vô cùng thân thiết của Hiểu Hiểu và Vệ Hiểu.

Bỗng có rất nhiều chuyện từ từ trôi qua trước mặt anh, chúng dần trở nên mờ dần rồi sau đó thành hai màu đen trắng vô sắc, đã từng tin tưởng như vậy, cũng từng cố chấp như thế...

Đoan Mộc Hiểu Hiểu sẽ là Hoàng hậu của Khang Hi...

Vợ...

Người con gái yêu thương nhất...

Anh luôn xem những chuyện này là đương nhiên, nhưng nhất thời đã hoàn toàn vỡ nát tan thành.

Không phải chưa từng nghĩ cô sẽ yêu người đàn ông khác, nhưng mỗi lần vừa nghĩ tới thôi, anh chỉ biết cự tuyệt không nghĩ tiếp. Trên con đường theo đuổi vợ này, anh cũng chưa từng ngừng tự nhủ với mình, chỉ cho phép thành công, không được thất bại.

Nhưng mà, ... hôm nay, bây giờ, lúc này!

Đột nhiên anh nhận ra mình rất ngốc, ngốc không tả.

Có âm thanh vỡ nát vang lên trong trái tim anh, linh hồn trống rỗng run rẩy bi thương.

Cô nói phải suy nghĩ, cô từng nói, rõ ràng từng nói thế mà.

Vì thế, anh ngu ngốc chờ đợi...

Anh cũng từng hỏi, có muốn cùng anh tham gia tiệc mừng thọ không, cô từ chối, vậy mà bây giờ là thế nào? Từ chối anh, lại cùng bước vào cùng gã đàn ông khác.

Hô hấp bỗng trở nên nặng nề, thở mạnh gấp gáp, đồng thời hung dữ trừng mắt nhìn người con gái trước mắt, di động trong tay gần như đã bị bóp nát, phát ra tiếng kìn kít ngắc ngoải.

Trái tim đập khê, lê... tuôn roi. (*)

(*) Cụm ‘lê tuôn roi’ trích từ trong câu thơ bài Giang Thành Từ của Tô Đông Pha.

Chờ đợi, đúng là danh từ hèn mọn nhất trong đời.

Thời gian vẫn ngừng trôi như cũ, không ai dám nói gì.

Vệ Bảo đứng ở giữa Vệ Hiểu và Khang Hi, không dám động dấy dù một chút, chỉ sợ mình mà động thì trên trời sẽ có một lỗ thủng to.

Kế Hiểu Nam vò đầu bứt tai nhìn chăm chăm vào di động của mình, bây giờ nên gọi 110? 120? Hay là 119?

Cảnh Bất Mị quý thẳng xuống đất, hai tay giơ lên trời, bắt đầu cúng bái một cách thành kính — Địa cầu ơi, hãy hủy diệt đi.

Mà hai người Vệ Hiểu và Hiểu Hiểu tạo ra tất cả chuyện này, cũng rất kinh ngạc.

Trong khoảnh khắc Hiểu Hiểu nhìn thấy Vệ Bảo, trái tim đập bình bịch, cô biết Vệ Bảo là bạn của Khang Hi, thế nhưng lại chẳng hay quan hệ của anh ta và Vệ Hiểu.

Trước khi tham gia buổi tiệc, cô cho rằng hai người chỉ cùng họ, dù sao họ Vệ cũng chẳng phải dòng họ hiếm có gì, hơn nữa đáng người của cả hai lại không giống nhau, chưa từng nghĩ bọn họ lại quen biết. Nhưng bây giờ hai người cùng xuất hiện đồng thời trong bữa tiệc, đều mang họ Vệ, chắc chắn là người thân, chẳng thể nghi ngờ.

Là anh em ruột? Hay anh em họ?

Đột nhiên trong đầu chợt nhớ đến lời mời của Khang Hi khi trước, anh muốn tham gia một buổi tiệc mừng thọ của trường bối, anh và Vệ Bảo là anh em tốt.

Không trùng hợp như vậy chứ...

Trong lúc cô còn ôm chút may mắn, trông chờ đây không phải cùng một buổi tiệc thì đột nhiên Khang Hi xuất hiện, vừa vịn chạm thẳng mặt nhau khiến cô không trở tay kịp, đông cứng tại chỗ.

So với cô, Vệ Hiểu lại ngán ra không vì những chuyện này, anh và Khang Hi vốn có quen biết nhau, lần này có thể xem là bạn bè cũ gặp mặt, vừa định cất tiếng gọi thì nhìn thấy bộ dạng Khang Hi trông như hận không thể giết mình, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ.

Thế này là sao?

Thấy Vệ Bảo vẫn còn nháy mắt ra hiệu với mình, anh càng như lọt vào sương mù.

Lúc Hiểu Hiểu phát hiện hai mắt Khang Hi sung huyết nhìn mình chăm chăm, một cảm giác tội lỗi lặng lẽ dâng lên trong lòng. Nhớ tay mình vẫn còn đang khoác tay Vệ Bảo, cuống quýt muốn rút ra nhưng vì càng nhanh càng loạn, cái mắc của đồng hồ đeo tay móc vào khuy áo trên tay áo vest của Vệ Hiểu.

Cử động đó khiến Vệ Hiểu lấy lại tinh thần, cúi đầu thấy cô đang lúi lúi kéo kéo liền muốn giúp cô gỡ ra, “Đừng nóng, tôi giúp cho!”

Hiểu Hiểu cúi đầu chỉ một mực muốn mau chóng rút tay ra, vì thế mà hai cái đầu càng dán lại vào nhau, trong mắt mọi người xung quanh thì đây đúng là một hành động rất thân mật.

Chẳng nghi ngờ gì nữa, đúng là đổ dầu vào lửa.

Nháy mắt, khuôn mặt Khang Hi từ trắng thành đen, đen như cái chảo đã cháy rụi, đen đến mức không thể nhìn được biểu cảm.

Đột nhiên, bước chân anh khê di chuyển, động tĩnh này khiến Cảnh Bất Mị, Kế Hiểu Nam, Vệ Bảo giật mình đến mức lỗ chân lông cũng tự thu hẹp.

Con người này, không phải định đánh Vệ Hiểu chứ?

Ba người cùng đồng loạt nhìn về sảnh tiệc, cô nàng Cảnh Táp chạy đi đâu mất rồi? Vừa nãy còn đang ở đó cơ mà, lúc này rồi, vậy mà cảnh sát nhân dân lại không có ở đây?

Hiểu Hiểu cũng nhận thấy sự thay đổi của Khang Hi, đầu run lên, nhanh chóng tính toán kết quả của trận đánh giữa anh và Vệ Hiểu.

Vệ Hiểu là chủ công trong đội đột kích của đặc công, quanh năm chém giết trên chiến trường, chỉ toàn đối mặt với những tội phạm rất hung ác, thói quen chế địch trong một chiêu đã ngấm vào tận xương tủy, nếu đánh nhau thật thì Khang Hi không thể là đối thủ của anh.

Mà, trong tình huống như ở đội đặc công, là một quân đội tồn tại vì muốn tiêu diệt kẻ thù, (vì tiêu diệt kẻ thù mới có thể tồn tại cả đội nên) mỗi khi ra tay sẽ không lưu tình.

Đột nhiên tập kích sẽ có khả năng khiến Vệ Hiểu ra tay độc ác theo phản xạ lẫn.

Nghĩ tới chuyện này, đột nhiên đầu cô cảm thấy rất hồ đồ, nỗi lòng rối loạn, bỗng nhiên nắm tay Vệ Hiểu, giọng nói lạnh lùng, “Vệ Hiểu, nhớ kĩ đây, chút nữa dù có xảy ra chuyện gì, tôi không cho phép anh khiến Khang Hi bị thương, một sợi tóc cũng không. Nếu không, tôi nhất định sẽ phết tay anh!”

Nói xong, đến cô cũng phải sững sốt, cô thế mà lại đe dọa Vệ Hiểu sao?

Vệ Hiểu khựng tay, còn tưởng mình nghe lầm, ngẩng đầu nhìn vào mắt cô.

Ánh mắt trong veo mang đầy vẻ quyết đoán, dứt khoát không chút do dự, cứ như anh đã làm điều mà cô vừa nói rồi, toàn thân hừng hực một luồng sát khí.

Đoan Mộc Hiểu Hiểu lạnh lùng, anh đã thấy, Đoan Mộc Hiểu Hiểu lạnh nhạt, anh cũng đã gặp, Một Đoan Mộc Hiểu Hiểu phóng khoáng thân nhiên như gió càn khắc sâu vào trong ký ức anh hơn, thế nhưng lại chưa từng thấy cô như vậy.

Mùi thơm trên người cô truyền tới khiến đột nhiên Vệ Hiểu hơi thất thần. Trong ấn tượng, cô chẳng có hứng thú với bất kì chuyện gì, cũng không thân thiết với anh, lãnh đạm như nước trong, cũng rất lạnh lùng. Thế nhưng hôm nay thì khác, như một quả cầu lửa bọc băng.

Thoạt nhìn tưởng là băng, nhưng bên trong lại là lửa khiến người ta run rẩy.

Chợt, trái tim nhói lên một cái, thất thần nhìn bàn tay nhỏ trên tay áo mình, cổ tay trắng trẻo như ngọc, ngón tay nõn nà thon dài, như được khắc thành, mỗi khi đụng vào đều cảm thấy ấm áp đến ruột gan.

Vệ Hiểu đưa mắt, nhìn Khang Hi, anh đang như một con mãnh thú bị vây khốn trong lồng sắt, hung dữ tựa như có thể cắn nát bất kì thứ gì tới gần mình.

Trong trí nhớ, anh chưa từng thấy cậu ấy mất khống chế như thế?

Mất khống chế?

Không, chuyện này hoàn toàn không thể xảy ra đối với cậu ấy, ba chữ này vốn trái ngược với cậu ấy.

Đột nhiên anh liền nhận ra gút mắc trong đó.

Nhắm hai mắt, thầm cười khế.

Thì ra đã muộn rồi...

“Được!” Vệ Hiểu mở hai mắt, con ngươi khẽ gợn sóng nhìn Hiểu Hiểu, “Có điều, em cũng phải đồng ý với tôi một việc!”

Hiểu Hiểu khẽ giật mình nhìn anh.

“Trước khi kết thúc buổi tiệc mừng thọ ngày hôm nay, em không được phép nói cho bất kì ai về chuyện giả làm bạn gái của tôi, nhớ kĩ, bất kì ai!”

“Hả?” Yêu cầu này là thế nào?

Trong mắt anh có một nỗi cô đơn không nhìn rõ, giọng điệu nói chuyện thì tỏ ra nghịch ngợm xảo quyệt, “Đoan Mộc, đàn ông cũng có tính thích đùa mà.”

Cô nhún mày, không hiểu ý nghĩa trong lời nói của anh.

Vệ Hiểu lại tiếp, “Đoan Mộc, tôi cũng không thích bị đánh đâu!”

Trái tim Hiểu Hiểu bóp chặt, chỉ vì không muốn để anh ta làm Khang Hi bị thương, chẳng nghĩ ngợi được gì, lập tức buột miệng bằng lòng, “Đồng ý!”

Khuôn mặt Vệ Hiểu không hề có biểu cảm, kéo tay cô, “Vậy thì, xin mời diễn tiếp.”

Nói đoạn, anh ta nắm chặt tay cô, gọi Vệ Bảo, “Ông già đâu rồi? Anh mang bạn gái đi gặp ông ấy.”

Khi nói những lời này, Vệ Hiểu còn cố tình nhìn Khang Hi, như thể Hiểu Hiểu là vật sở hữu của mình.

Vừa nói những lời này ra, Cảnh Bát Mị, Kế Hiểu Nam như cái đầu gỗ, đóng băng tại chỗ, liếc mắt nhìn qua Khang Hi.

Máu trong người Khang Hi như đông cứng, trái tim như bị cái kềm nhỏ đinh giữ chặt, hung dữ nhéo một cái.

Bạn gái?!

Lông mày anh cong lên trên, miệng lại trĩu xuống dưới, trong mắt tóe con lửa giận không thể nào ngăn cản, cứ như quả bom đã bị giật ngòi, sẽ nổ bất cứ lúc nào.

Khung cảnh đang yên lặng là thể bỗng chuyển thành chấn động lòng người.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng ‘mìn’ sắp nổ, nhưng rõ ràng lửa giận đã đốt mái tóc đen như mực tàu kia, vậy mà đột nhiên anh thu lại vẻ phẫn nộ trong mắt, miệng thoáng nụ cười nhạt như lưỡi dao. Nụ cười ấy như mũi dao nhọn, đâm vào đau thấu xương.

“Sao thế? Đặc công mà cũng có bạn gái à, không sợ hại người ta thành quả phụ sao?” Giọng nói của anh như kết băng, không có cảm tình, lời nói lại càng ác độc.

Vệ Hiểu không ngờ anh sẽ nói như vậy, không chỉ ác miệng mà đáng sợ hơn cả, con ngươi của Khang Hi còn co lại, như sẽ nhào lên cắn anh ta bất kì lúc nào.

Cảnh Bất Mị rất sợ tình hình sẽ trở nên không thể cứu vãn, vội vàng đứng ra che trước mặt Khang Hi, cười nói, “Vệ Hiểu, cậu ấy uống say, anh đừng để ý cậu ấy!”

Vệ Bảo cũng vội vàng chạy ra hòa giải, “Anh hai, cha đang ở trong phòng hội nghị Giang Cảnh ở lầu hai!” Ý bảo muốn anh mau chóng rời đi.

Khang Hi nghe thấy Cảnh Bất Mị bảo mình uống say, chỉ cảm thấy dịch mật đang dâng trào trong miệng.

Nếu anh say thật thì tốt quá, sẽ không phải như bây giờ, oán giận mà đau lòng, như có một mẩu xương to trong cổ họng.

Anh muốn hét lên, muốn đánh người, anh muốn quăng đồ, thậm chí còn muốn nhặt một con dao phay nào đó... chứ không phải nhìn cô như thế này, nhìn cô trở thành một người khác.

Hiểu Hiểu nhảy cảm nhận ra, ánh mắt của Cảnh Bất Mị, Kế Hiểu Nam, Vệ Bảo nhìn cô tràn đầy địch ý, như thể cô đã làm một chuyện tội lỗi không thể tha thứ trên đời.

Hiểu Hiểu rất muốn giải thích, như bây giờ không phải lúc. Vì cô đã đồng ý với Vệ Hiểu rằng không được tiết lộ chuyện giả làm bạn gái của mình, không nói rõ chuyện này thì dù giải thích thế nào cũng uống công.

Thấy Khang Hi vẫn nhìn mình, cô khẽ nhủ mảy, cảm giác tội lỗi trong lòng càng dữ dội, lại tránh ánh mắt đó theo bản năng.

Cô thề, đợi khi buổi tiệc kết thúc, nhất định sẽ giải thích rõ ràng với anh, đến lúc đó anh muốn gì cũng được.

Hành động vô thức dời tầm mắt của cô khiến trái tim Khang Hi không còn kiên trì được nữa, động vào sẽ nát vụn ngay, dẫu có kiên cường cũng chẳng chịu nổi cách đối xử của cô. Lúc này trong lòng anh không có chút tia nắng nào, chỉ là nước mắt không chảy ra ngoài mà thôi.

Cái đuôi tôm màu đen may sát người đã bày ra dáng người hoàn mỹ của anh, đẹp trai đến mức khiến người khác phải lưu luyến. Thế nhưng khuôn mặt Khang Hi như tro tàn, sự lạnh lùng tuấn tú trên khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, thế nhưng lại chẳng thể thấy được vẻ hào hứng phấn khởi của những ngày qua.

Hoàn toàn tĩnh mịch.

Anh không hề tức giận, không khổ đau, thậm chí cũng đã dẹp đi thái độ lạnh lùng vô tình dành cho Vệ Hiểu.

Khang Hi từ từ xoay người, như một xác chết, bỏ vào phòng nghỉ.

Rầm một tiếng, cửa bị đóng sập.

Tất cả trở về yên lặng.

Chuyển biến bất ngờ này khiến cho Cảnh Bất Mị, Vệ Bảo, Kế Hiểu Nam không dám tin.

Không phải sẽ có chiến tranh thế giới, sẽ long trời lở đất lắm sao?

Thế mà lại yên tĩnh như vậy...

Không phải bọn họ nên vội vàng hô to vạn tuế ba lần ư...

Không, bọn họ quá quen với Khang Hi, anh càng như vậy thì càng cho thấy chuyện rất nghiêm trọng.

Ba người cùng hung dữ trừng mắt nhìn Hiểu Hiểu, như thể cô là kẻ thù giết cha vậy. Bọn họ vẫn chưa từng quên, lúc Khang Hi biết cô có chồng chưa cưới đã như thế nào.

Anh khóc như đứa bé bị lạc đường, khóc đến đứt đoạn ruột gan.

Cảnh Bất Mị chỉ tay vào Hiểu Hiểu, ngón tay run run, “Đoan Mộc, tôi thật sự đã nhìn lầm cô, không ngờ cô lại là loại phụ nữ như vậy! Đúng là mù mắt chó tôi rồi!”

Kế Hiểu Nam cũng rất tức giận, “Cô nghe đây, nếu Khang Hi xảy ra chuyện gì không hay, dù đánh không lại thì tôi cũng sẽ quán lấy cô tới chết!”

Hai người nói những lời thật hung dữ xong, bước đi không quay đầu về phía phòng nghỉ, cửa lại được đóng sập nặng nề lần nữa.

Vệ Bảo nhìn anh cả mình, cùng với cô gái vốn tưởng là người phụ nữ của bạn thân mình. Anh không thể hiểu nổi, nếu cô không thích thì sao lại không nói rõ ràng, tại sao lại muốn khiến Khang Hi tưởng rằng mình có cơ hội?

Anh không nói nổi lời hung dữ nào, vì không chừng, sau này cô gái ấy sẽ trở thành chị dâu của anh.

Nghĩ đến đó, anh phun phì phì, chị với chả dâu!

Anh không thừa nhận đâu!

“Anh, tự giải quyết ổn thỏa đi!”

Con đường tình cảm này, thật ra không có ai đúng ai sai cả, vốn chỉ là một người muốn đánh một người chịu bị đánh mà thôi. Cả hai đều là anh em của anh, anh không thể nào đưa lên cân để so sánh, thế nhưng Vệ Bảo biết, bây giờ ai cần mình hơn.

Khi anh cũng bỏ đi vào phòng nghỉ, Hiểu Hiểu rất muốn đi cùng, thế nhưng đột nhiên cô lại sức nghĩ tới một việc.

Cô hỏi: “Vệ Hiểu, có phải anh cố ý hay không?”

Cứ luôn cảm thấy anh ta đang nhắm vào Khang Hi.

Con người như thủy tinh đen của Vệ Hiểu lóe ra tia thâm thúy, khẽ động, thờ dài nói, “Đoan Mộc, tôi nói rồi, đôi khi đàn ông cũng có tính thích đùa mà.”

Đây không phải độc quyền của phụ nữ, đàn ông cũng vậy.

“Vì sao?”

“Lịch sử lâu này, ghi thù mới thêm vào hận cũ.”

“Hả?” Cô thật sự càng lúc càng không hiểu ý của anh ta.

“Đi thôi, đi gặp ông già trước, làm rõ chuyện cho xong.”

Hiểu Hiểu nhìn vào cánh cửa đóng chặt của phòng nghỉ, trong lòng không muốn nhưng Vệ Hiểu chẳng để cô từ chối, kéo tay lên lầu hai.

Thảm trải sàn trên hành lang lầu hai có màu xanh ngọc làm bằng thủ công, bước lên như đi trên cát, đèn chùm thủy tinh treo một hàng, lấp lánh như châu báu, soi sáng hành lang vắng vẻ này như ban ngày, cũng càng tỏ đậm khiến nó trở thành hành lang tiến vào hoàng cung.

Đến trước cánh cửa được chạm trổ theo phong cách thời Victoria, Vệ Hiểu gõ nhẹ lên.

Cửa nhanh chóng được người bên trong mở ra, vừa gặp anh, trên khuôn mặt hiền hậu của người vừa bước ra mừng đến chảy nước mắt, “Đại... đại thiếu gia đã về!”

“Chú Ông, đã lâu không gặp chú, sức khỏe thế nào?”

Người đàn ông trung niên được gọi là chú Ông mặc bộ đồ quân gia, lau nước mắt ở khóe mắt, gật đầu liên tục, “Tốt, hết thảy đều tốt, chỉ là cứ không được nhìn thấy đại thiếu gia, trong lòng khó chịu lắm!”

Vệ Hiểu vừa định nói lời an ủi thì bên trong truyền tiếng ho khan cảnh cáo đầy ý vị.

Anh ngẩng đầu nhìn lên, tầm mắt vừa vặn đối diện với người nọ.

“Cha!” Anh gọi.

“Hừ!”

Một chữ này thôi mà khí thế như hồng thủy khiến người nghe không khỏi cảm thấy tôn trọng.

Vệ Ung Tụng, cũng chính là cha của Vệ Hiểu và Vệ Bảo, người hiện đang nắm giữ tập đoàn Vệ thị, cũng chính là một trong những công ty gia đình của người Hoa thành công nhất thế giới.

Mười lăm tuổi dấn thân vào giới kinh doanh, hai mươi tuổi chính thức gây dựng sự nghiệp, sự phấn đấu trong nửa thế kỷ qua có thể lấy từ ‘hơn hẳn’ làm chủ đề, xuất phát hơn hẳn bình thường, cố gắng hơn hẳn đối thủ, sau khi lên tới đỉnh cao lại vượt qua hơn hẳn cái đỉnh ấy.

Tên khác: Siêu nhân Vệ.

Vệ Ung Tụng không chỉ là gầy dựng sự nghiệp giỏi giang, đầu sỏ trong giới kinh doanh mà trên con đường xây dựng sự nghiệp, đã mua lại rất nhiều công ty gia đình khác. Có thể nói, con đường xây dựng sự nghiệp của ông là một con đường M&A, tức là ngoài xây dựng và phát triển, còn có thu mua (acquisitions) và sáp nhập (mergers) những công ty tập đoàn khác.

Chuyện thu mua và sáp nhập không phải là chuyện gì quá lương tâm, thế nhưng phải sát phạt quyết đoán, cũng phải mạnh mẽ nhanh gọn, cũng nhất định phải nhẫn tâm.

Có câu vô gian bất thành thương, tới bây giờ vẫn luôn chính xác.

Có thời gian bất động sản liên tục xuống giá, Vệ Ung Tụng làm theo câu nói trí tuệ ‘Hãy tham lam khi những người khác sợ hãi’ (*), thu mua một lượng đất xây dựng và nhà xưởng cũ với giá thấp, để cho thuê.

(*) Câu nói nổi tiếng của Warren Buffett, ý bảo người chơi cổ phiếu phải lí trí. Theo ông khi số đông ‘tham lam’ sẽ đẩy giá cổ phiếu lên quá cao, vượt qua giá trị thật. Còn khi số đông sợ hãi sẽ đẩy giá cổ phiếu xuống tạo ra những cổ phiếu có biên độ an toàn, và lợi nhuận trong tương lai cao.

Qua mấy năm, con bão suy thoái lắng lại, nhiều thương gia trở về thì giá của bất động sản lại được đẩy lên. Ông bán tháo tất cả các bất động sản mà mình đã thu mua, ngược lại, mua thêm những miếng đất xây dựng có tiềm lực để xây cao ốc cho thuê.

Trong này, mấy chuyện như cường chế phá bỏ ép dời đi, cường chế thu nhà, nhìn riết cũng quen.

Còn với con người chính trực như Vệ Hiểu mà nói, chuyện này chẳng khác gì với việc hại người.

Đây cũng là lý do anh không theo nghiệp buôn bán như gia đình.

Hai cha con gặp mặt mà như người lạ khiến Hiểu Hiểu đứng phía sau không biết phải trả lời thế nào.

Thật ra thì Vệ Ung Tụng có thấy Hiểu Hiểu, nhưng lúc nhìn thấy cô thì hơi ngạc nhiên.

Không phải đã nói là sĩ quan huấn luyện đội võ thuật của đội đặc công à, sao có con bé sinh viên nước sông mì sơi lọt vào đây?

Ông nháy mắt với chú Ông, chú Ông hầu hạ ông nhiều năm, chỉ một ánh mắt đã biết ông muốn làm gì.

Chú Ông mỉm cười thân thiện nhìn Hiểu Hiểu, “Cô Đoan Mộc, mời cô ngồi!”

Hiểu Hiểu gắng gượng cố nở nụ cười, vì lúc này cô đang có phần nén giận, không chỉ vì những lời mà đám người Cảnh Bất Mị nói mà còn cảm giác mình đang làm một việc ngu xuẩn nhất kiếp này.

Vệ Ung Tụng ở trên cao nhìn xuống đưa mắt nhìn cô, cứ như xem một món hàng nào đó, khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên.

Cô cũng không hề sợ hãi mà nhìn thẳng, ánh mắt sắc bén.

Vệ Ung Tụng cũng ngẩn ra, coi như đây là lần đầu tiên một cô bé đối mặt với ông một cái lăm liết hào hùng như vậy.

Ông ta vuốt cằm râu dưới cằm, xem ra không tệ!

Lúc này, một cánh cửa nhỏ ở góc phòng họp được mở ra, hình như là toilet, người bên trong đi ra là một cô gái hăng còn rất trẻ, sau khi nhìn thấy Hiểu Hiểu, lập tức kêu lên, “Hiểu Hiểu, sao cậu lại tới đây thế này?”

Hiểu Hiểu cũng rất ngạc nhiên, “A Cảnh, sao cậu lại ở đây?”

Cảnh Táp xoa xoa đầu, cười khì khì, “Tớ tới ăn chùa uống chùa đó!”

Hiểu Hiểu: “...”

Có chút đạo đức của cảnh sát nhân dân đi, được không?

Bạn đang đọc truyện *Hiểu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tiệc Thọ Của Vệ Gia (Ba)

Vừa nói câu ‘ăn chùa uống chùa’, Vệ Ung Tụng nghe thấy, ngược lại cảm thấy thú vị mà khề nhếch khóe môi.

Chú Ông cũng cười tủm tỉm nhìn hai người.

Cảnh Táp quay đầu lại nói: “Bác Vệ à, đây là người bạn tốt mà vừa nãy cháu mới kể bác nghe đấy, Đoan Mộc Hiểu Hiểu.”

Bác Vệ?

Hiểu Hiểu ngăn ra, kéo Cảnh Táp qua một bên, rỉ tai hỏi, “Cậu quen biết ông ấy à?”

“Cậu nói bác Vệ ấy à?” Ban đầu Cảnh Táp lắc đầu, sau lại gật một cái, “Trước đây không, giờ biết.”

Hiểu Hiểu cảm thấy trên mặt cô bạn có màu hồng không bình thường, nói chuyện ngầy ngầy ngô ngồ, “A Cảnh, có phải cậu uống rượu hay không?”

Cảnh Táp thành thật thừa nhận, “Ừ, có uống, cậu không biết champagne ở đây ngon thế nào đâu, uống như nước trái cây ấy, đúng rồi, còn có mùi hoa nữa...”

Chú Ông ở bên cạnh cười nói, “Hôm nay tâm trạng của lão gia rất vui, đặc biệt khui một chai champagne đã cất kỹ nhiều năm, cô Cảnh rất thích, chi bằng cô Đoan Mộc cũng tới nếm thử đi.”

Chú mang một chai champagne đang được ngâm đá từ trong cái thùng bằng thủy tinh ở trên bàn, nhìn chia rượu thôi cũng biết giá nó không rẻ chút nào.

Champagne vẫn luôn là mộ danh từ cao cấp và xa hoa, là một món rượu không thể thiếu trong rất nhiều bữa tiệc phô trương xa xỉ.

Hiểu Hiểu liếc mắt một cái là nhận ra chai này là champagne của Dom Perignon.

Dom Perignon là thương hiệu champagne cao cấp nhất thế giới, từng được trúnng thầu thành nhà cung cấp champagne chính thức cho hôn lễ của hoàng phi Diana và hoàng tử Charles.

Chai rượu chú Ông cầm trong tay, vỏ chai được chế tác từ bạch kim, có khắc tên khách, là champagne bạch kim nổi tiếng nhất của Dom Perignon (Dom Perignon white gold), là loại champagne cực khô (*), được chế tạo từ ba loại nho đặc biệt Chardonnay, Pinot Noir, Pinot Meunier, mùi vị tươi mát lại có hương hoa, vị rượu nồng đậm, dư vị nhẹ nhàng thoang thoảng, giá trung bình của mỗi chai ít nhất khoảng 1500 bảng Anh (~50 triệu đồng), là loại champagne mà những người sưu tập thì nhau giành giật.

(*) Từ chuyên môn là “Extra Brut”. Là từ dùng để mô tả tính chất đây là loại Champagne cực khô và hoàn toàn khô, có khi gọi là rượu khô tự nhiên. Có nghĩa là lượng đường ít nhất so với các mức độ còn lại, tỉ lệ đường trong chai chỉ có 0,6%.

Đối với những người muốn đốt tiền mà nói, đúng là một lựa chọn rất tốt, thế nhưng dùng để chiêu đãi một người lạ mới gặp thì có hơi phí của trời.

Thấy Vệ Hiểu không nói lời nào, đột nhiên Vệ Ung Tụng nói: “Cô Đoan Mộc không uống được rượu sao?”

Cô còn chưa kịp đáp thì Cảnh Táp đã lên tiếng thay, “Bác Vệ, bác coi thường Hiểu Hiểu nhà cháu quá, từ lượng của cậu ấy tốt lắm!”

Hiểu Hiểu giận lắm mà không thể ra tay, cô nàng này đã uống say mất rồi. Cô kéo tay Cảnh Táp, nhỏ giọng nói: “Đừng nói nhiều!”

Dù không biết tại sao Cảnh Táp lại tới đây, thế nhưng nhìn cặp chủ tớ Vệ Ung Tụng và chú Ông thì rõ ràng cho thấy ý không ở trong lời nói.

Cô nhìn Vệ Hiểu, “Không phải cha anh đặc biệt tin rằng người say nói thật chứ?”

Anh ta gật đầu, “Nhất định ông muốn dùng rượu phẩm nhân phẩm.”

Cáo già!

Hiểu Hiểu trầm bình luận như vậy trong lòng.

Chú Ông cung kính rót cho Hiểu Hiểu một li rượu, champagne trong ly rượu thon dài là chất lỏng màu vàng óng, những bọt khí nổi lên như muốn thoát ra bên ngoài trong suốt, lại còn có thể loáng thoáng ngửi thấy mùi trái cây ngọt dịu rất thơm.

“Cô Đoan Mộc, mời dùng, sau này đều là người một nhà cả, không cần khách khí!” Vệ Ung Tụng nói.

Dù Hiểu Hiểu cũng nghĩ câu nói dùng rượu phẩm nhân phẩm có đạo lý, thế nhưng chiêu này không dùng với cô được đâu, vì đúng như lời Cảnh Táp nói, từ lượng của cô rất tốt.

Chỉ là, cô rất hiếm khi uống rượu, chỉ có người thân mới hay biết.

“Cảm ơn!” Cô cầm li rượu lên nhấp một ngụm.

Vệ Hiểu yên lặng ngồi xuống bên cạnh Hiểu Hiểu, chú Ông cũng rót cho anh ta một ly.

“Không biết cô Đoan Mộc đã qua lại với thằng con nhà tôi bao lâu rồi?”

Mấy câu hỏi này, cô và Vệ Hiểu đã chuẩn bị sẵn cả, nếu đã đóng giả thì đương nhiên không thể để lộ.

“Hai tháng!” Cô đáp.

Cảnh Táp không thể giữ bình tĩnh, “Hiểu Hiểu, từ lúc nào mà cậu và Vệ...”

Hiểu Hiểu phóng ánh mắt ‘câm miệng’ về phía cô bạn, “A Cảnh, cậu uống say rồi!”

“Tớ không có say, champagne không phải rượu, sao mà say được!”

Người say đều nói mình không say, thế nhưng cô vẫn nói chuyện rõ ràng, cho thấy vẫn chưa hoàn toàn say, chỉ là đầu óc hơi mơ hồ mà thôi.

Còn nữa, ai bảo uống champagne không say? Đây đúng là một sai lầm, nó có nồng độ cồn thấp, vẫn có thể làm người ta bị say, nhất là những champagne quá đắt đỏ như thế này thì tác dụng càng chậm.

Hiểu Hiểu nói sang chuyện khác, “Cậu cũng không nói với tớ về quan hệ giữa cậu và Vệ Bảo”

Cảnh Táp sững sốt, như vừa đột nhiên nghĩ tới điều gì, cười ha hả nói, “Chuyện này... thì...”

Vệ Hiểu khá ngạc nhiên, anh ta biết Cảnh Táp, thế nhưng lại chẳng ngờ Vệ Bảo lại có bạn gái, còn là người mà mình có quen biết.

Hiểu Hiểu thấy anh ta có vẻ giật mình, nói bằng âm lượng chỉ hai người có thể nghe thấy, “Anh ngạc nhiên cái gì, đều là giả như anh thôi.”

Bây giờ cô có thể xác định chắc chắn một trăm phần trăm rằng Vệ Hiểu và Vệ Bảo là anh em ruột.

Cái ý nghĩ tìm bạn gái giả này... rõ ràng là do kết quả của gene mà ra.

“Sao em biết?”

“Suy luận bình thường.”

Ngay từ đầu, cô quả thật không biết nguyên nhân vì sao Cảnh Táp lại tới đây, với những gì hiểu biết của cô về Cảnh Táp, bên cạnh cô ấy chẳng có một ai có thể đưa Cảnh Táp tới tham dự những loại tiệc tùng thế này.

Ngoại trừ... Vệ Bảo!

Lại nhìn Cảnh Táp mà xem, mặc bộ lễ phục bằng nhung màu xanh ngọc rất tinh tế, màu xanh và vàng gặp nhau, mang tới hiệu quả tương phản màu rất mạnh, kết hợp giữa áo không bầu kiểu Trung và tay áo công chúa (15), từ cái trung tính mang tới sự thoải mái nhẹ nhàng, sang trọng thanh lịch, cùng với sự trái ngược giữa thời thượng và truyền thống, tuy không biết là của thương hiệu nào, nhưng qua chất vải và kiểu dáng, cũng có thể nhận ra đây là mẫu sản phẩm mới nhất của quý, giá của cái váy này ít nhất cũng năm vạn (~170 triệu), có giết thì Cảnh Táp cũng chẳng mua loại váy chỉ có thể mặc một lần thế này.

Thế nên nhất định là có người mua, cộng thêm câu nói dùng rượu phẩm nhân phẩm, câu trả lời đã tự xuất hiện rồi.

Chắc rằng người mua váy cho Cảnh Táp là Vệ Bảo, thế nhưng đến cả cô cũng không quen thân gì với Vệ Bảo, huống chi là Cảnh Táp, vậy tức là cô ấy đã được người ta nhờ vả.

Bây giờ Cảnh Táp lại xuất hiện trước mặt ông cụ nhà họ Vệ này, ngoại trừ giả làm bạn gái thì cô thật sự không nghĩ ra lý do nào khác cả.

Hiểu Hiểu đưa mắt sang Cảnh Táp, chiếc váy này rất hợp với cô ấy. Vệ Bảo không chỉ có ánh mắt không tệ mà còn thông minh hơn anh trai mình, ít nhất cũng biết nhắc Cảnh Táp, đến những buổi tiệc thế này thì nên mặc trang phục gì.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu Vệ Hiểu đột nhiên mua một bộ lễ phục như vậy cho cô thì chắc chắn hôm nay cô sẽ không xuất hiện ở đây đâu.

Bởi vì vừa nhìn thấy lễ phục là Hiểu Hiểu có thể lập tức liên tưởng trong buổi tiệc ấy xa hoa thế nào, sớm biết phiền toái như vậy thì cô sẽ không tới đâu.

Bỗng dưng cô lại sực nhớ tới Khang Hi, không biết anh thế nào?

Vừa nghĩ, trong lòng lại rối lên, cô nhấp li rượu uống một hơi, mắt nhìn thẳng về phía Vệ Ung Tụng.

Lão cáo già này muốn nhìn cô bao lâu nữa?

Ông cụ trước mặt, mái tóc đen nhánh thời trẻ nay đã lấm tấm như vừa có đợt tuyết đầu mùa, có lớp lông sọc bạc, tóc chải rất gọn gàng, không thể có cọng rối. Những nếp nhăn trên mặt như con đường sương mùa thu, in dấu bao nhọc nhằn vất vả thời trai trẻ. Hàm râu quai nón, ngay cả phần tóc mai bên má cũng bạc trắng. Như thế khiến thoạt nhìn trông ông có vẻ đôn hậu, thế nhưng hai mắt sâu hoắm sáng ngời, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng mà sắc bén, thành

một sự trái ngược rất rõ, không cần nói cũng thấy rõ thân phận của ông rất rõ.

Vệ Ung Tụng hơi ngần ra, cô gái này không chỉ mạnh mẽ nghiêm nghị mà còn dám trừng mắt ông cơ đấy, cái tính này... thú vị đây.

Ha hả, sống bảy mươi năm, vẫn là lần đầu tiên ông gặp một cô bé thú vị như vậy, so với nàng dâu của thằng con ngốc Vệ Bảo, ông càng thích cô này hơn.

Đây là mầm cây rất tốt, làm công việc như sĩ quan huấn luyện trong đội đặc công đúng là phí quá, nếu lẫn lộn trong giới kinh doanh, nhất định sẽ là một nữ cường nhân.

Ông ho khan một tiếng, “Hai đứa định bao giờ kết hôn?”

“Cha, con và cô ấy vẫn chưa có ý định này.”

Khuôn mặt già nua của Vệ Ung Tụng nghiêm lại, “Cái gì mà vẫn chưa có ý định này? Cha mày đã bao nhiêu tuổi rồi? Bảy mươi! Mày nhìn ông Trần, ông Trương, ông Mã đi, cháu trai cháu gái đã biết chạy cả rồi.”

Vệ Hiểu phiền nhất khi nghe câu này, thọt lại một câu, “Đó là vì cha sinh con trẻ.”

Cái mặt già của Vệ Ung Tụng sừng trân, tức đến mức râu ria bay ngược lên.

Đúng là ông ấy sinh con khá trẻ, bốn mươi tuổi mới có con trai đầu, chính là Vệ Hiểu, cách một năm thì có con trai thứ hai, Vệ Bảo.

Đây cũng chẳng phải bệnh không tiện nói gì cả, cũng vì sức khỏe của người vợ đã qua đời sớm không tốt, là một ả thuốc, mãi vẫn không mang thai.

Chú Ông thấy râu ria ông dựng ngược cả lên, vội vàng xuất hiện để hòa giải, “Đại thiếu gia, lão gia lớn tuổi, muốn về sau, được ngâm kẹo chơi với cháu chất đó mà.”

“Cũng không phải con không sinh, chẳng qua để hai năm nữa rồi hẵng bàn.”

“Cha sợ bây giờ mày không sinh con thì sau này vợ mày sẽ thành quả phụ, không sinh được nữa.”

Câu này có hiệu quả y như câu Khang Hi nói, có điều từ miệng Khang Hi nói ra thì ác độc, còn câu của cha ruột mình thì có phần thổn thức.

“Chẳng qua cha không thích con làm cảnh sát thôi!”

“Mày cũng biết cha không thích, vậy sao không sửa?” Vệ Ung Tụng hung dữ đập bàn một cái, gầm lên như một con hổ lớn.

Hiểu Hiểu nhận ra Vệ Hiểu không giống cha ruột mình, thế nhưng những hành động lúc tức giận thì lại y chang, còn Vệ Bảo thì trái ngược, mặt mày giống cha mình tới tám phần, nhưng cách nói chuyện đáng về lại không như vị Vệ lão tiên sinh này.

Bỗng dưng khoe mắt cô lướt qua một bức tranh treo trên tường nọ, trong bức họa là một vị phụ nữ rất xinh đẹp, tao nhã đoan trang, mặc sườn xám, cầm hoa mỉm cười, trông diện mạo lại rất giống Vệ Hiểu.

Thì ra là thế.

Một người giống cha, một người giống mẹ.

Hai cha con cãi nhau ầm ĩ không coi ai ra gì, cứ như hai chuỗi pháo.

Lông mày Hiểu Hiểu run run, có xong chưa vậy?!

Cảnh Táp kéo ghế tới gần cô, ghé vào tai hỏi thầm, “Cậu trở thành bạn gái của Vệ Hiểu từ lúc nào vậy? Còn Khang Hi đâu, cậu đá ảnh rồi hả?”

Đá cái gì mà đá? Quan hệ giữa cô và anh đâu phải người yêu, nói gì tới chữ ‘đá’?

“Rảnh rồi thì uống nhiều nước một chút, tỉnh rượu đi!”

“Đã nói với cậu rồi mà, tớ không có say!”

Hiểu Hiểu hung dữ trừng mắt liếc cô nàng một cái.

Cảnh Táp lập tức rút cổ về, “Được rồi, uống hơi nhiều, đầu hơi choáng.”

“Vệ Bảo đưa cậu tới à?”

Cảnh Táp gật đầu, “Ừ, vốn tớ cũng không muốn tới đâu, thế nhưng thiếu nợ anh ta. Cậu biết đấy, tớ sợ ấy là nợ nhân tình.”

“Nhân tình gì?”

“Không phải mấy hôm trước trời đổ mưa to đấy sao? Vừa hay tở phải vào khu nội thành cũ làm việc, chỗ ấy bị lụt rất nghiêm trọng nên xe bị chết máy, gọi cứu viện không được, cũng chả mang ô, chẳng bắt được taxi, đang lúc cực kì thì thăm thì đột nhiên anh ta xuất hiện, không chỉ tìm người giúp sửa xe cho tớ mà còn đưa về nhà!”

Cảnh Táp thở dài một hơi, nhớ lại ngày hôm đó là cô cảm thấy mình cực kì xúi quẩy. Uớt nhẹp thì thôi, đã thế đứng ở giữa đường gọi taxi, bị xe cộ qua lại bắn nước bùn lên đầy mặt, đến trong miệng cũng toàn vị bùn.

Đột nhiên Vệ Bảo xuất hiện, đúng là cứ như người thượng đế phái tới để cứu vớt đời cô, chỉ muốn đốt hương mà cúng bái.

Thế nhưng, dù vậy, Cảnh Táp vẫn cho rằng con người này bị thần kinh, nói nào là, có cô thì mới bảo đảm sự an toàn cho cả nhà bọn họ, để cô chuẩn bị tiền hết nhà bọn họ vào ngục giam, vậy mà bên ngoài lại muốn năn nỉ Cảnh Táp làm bạn gái của mình, ấy nhưng cũng không nói lí do rõ ràng, cứ thần bí bí, chả biết trong bụng đang nghĩ cái gì?

Đã nợ nhân tình người ta thì cứ phải trả lại, cô cũng đồng ý thôi, nhưng thật không ngờ bữa tiệc lại xa hoa như vậy, lúc vừa tới cô hồi hộp đến mức không biết đi đâu, xung quanh chẳng quen biết ai, Vệ Bảo cũng chả có ở bên. Vì thế Cảnh Táp đành phải tìm một góc nhỏ nào đó để trái tim đang hồi hộp được bình tĩnh một chút thì lúc này, chú Ông cười híp mắt hỏi thăm mời cô lên lầu. Cô ấy ông ấy hòa nhã dễ gần, đi theo, kết quả lại gặp Vệ Ung Tụng.

Cũng may Vệ Ung Tụng không đáng sợ như bên ngoài hay rí tai nhau, chỉ là hơi nghiêm trang một chút, uống vài li rượu thì cô không sợ nữa, còn kể rất nhiều chuyện thú vị trong nghề cảnh sát cho ông nghe, thoáng cái đã kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Ai mà ngờ, Hiểu Hiểu cũng tới.

Cứ tưởng rằng Hiểu Hiểu tới là vì Khang Hi, nào hay Vệ Hiểu lại đột nhiên thọt một chân vào giữa.

Nghĩ đến đó là Cảnh Táp thấy sốt hết cả ruột, “Hiểu Hiểu, cậu thật sự không thích Khang Hi à?”

“Bây giờ tớ không thể giải thích với cậu được, chờ khi kết thúc buổi tiệc cậu sẽ biết ngay thôi, còn bây giờ cậu uống ít rượu giúp tớ thôi, đừng gây phiền phức nữa.”

Cô đã đồng ý với Vệ Hiểu thì nhất định sẽ giữ kín như bưng, không nói ra ngoài với bất kì ai. Cô lớn lên ở Mỹ, quan niệm về chữ tín rất mạnh, đã đồng ý thì chắc chắn sẽ làm được.

Dù bây giờ cô thật sự cảm thấy mình rất ngu ngốc, sau này gặp chuyện này nữa thì có chết cô cũng không tham dự vào.

Còn ở đầu khác, cặp cha con Vệ Ung Tụng và Vệ Hiểu đang cãi nhau ầm ĩ đến đỏ mặt tía tai, cứ như hai con hổ đang đánh nhau trong lồng, có lẽ vì không nói lại cậu con trai, Vệ Ung Tụng bày vẽ mặt buồn khổ nhìn chú Ông, “Lão Ông, ông nhìn thấy chưa, thằng bất hiếu này, cãi nhau thôi không nói, còn bảo tôi ngoan cố không chịu thay đổi, tức chết tôi!”

“Lão gia, tính đại thiếu gia vốn là thế mà!”

Ông ta tròn mắt, “Là cha nó, không thừa kế gia nghiệp thì thôi, còn tìm một sĩ quan huấn luyện đội đặc công về làm bạn gái, thế là muốn gì, muốn dùng vũ lực ép ông già này phải không?”

Câu này nói ra cứ như con của mình là lưu manh vậy.

Đột nhiên ông lại thở dài ai oán, đi tới trước bức tranh mà Hiểu Hiểu mới nhìn ban nãy, về mặt xuân sắc thu đau.

“A Đình à, là do tôi vô dụng, đến bây giờ vẫn chưa có thằng cháu trai thì thấp nén hương, đập cái đầu cho mộ của bà, bà ở dưới đất chắc sẽ rất đau lòng lắm phải không. Hai cái thằng nhóc thôi này, một thì tìm cảnh sát, một lại tìm...” Ông dừng lại một chút, “Nửa đặc công, hẳn là muốn để nhà chúng ta bị tuyệt hậu đấy mà. Sớm biết vậy, lúc trước tôi không để bà sinh đẻ làm gì, còn chả bằng nuôi hai con chó!”

“Cha, cha nói lý một chút được không, đừng cứ lấy mẹ ra mà nói.”

“Hừ! Tao muốn để cho mẹ mày biết hai đứa tụi bây chọc giận cha mày thế nào. Tao cũng bảy mươi rồi, còn sống được bao nhiêu năm nữa, đến lúc đó hai chân chum một thì làm sao có thể đi gặp mẹ của tụi mày hả!”

Hiểu Hiểu cảm thấy ông cụ họ Vệ này có thể sống ít nhất tới một trăm tuổi, với tinh thần thế này, giọng nói oang oang thế kia, còn linh hoạt nhanh nhẹn hơn cả người trẻ tuổi, có khi còn tranh được diễn xuất của giải Oscar, có điều gât được người khác chứ chẳng lừa được cô.

Ông ấy là loại người có cuộc đời hường thụ, cứ hưởng thụ thì lại cảm thấy cuộc sống hơi nhạt nhẽo, muốn tìm một ít chuyện để làm.

Nói chung thì những cụ ông đến cái tuổi này rồi, dù giàu hay nghèo thì cũng như nhau, đều muốn có cháu chất ôm gối chăm sóc, thích làm ông, nói chung cũng là bình thường thôi.

Thấy hai người lại muốn giương cung bạt kiếm muốn khai chiến, chú Ông liền dời mục tiêu sang Hiểu Hiểu.

“Cô Đoan Mộc, không biết trong nhà còn ai không?”

“Không ai cả!”

Gọn gàng trực tiếp, ăn nói mạnh mẽ, cắt đứt ý niệm muốn đòi sự chú ý hai cha con của chú Ông.

Chú Ông khựng lại, cũng chẳng biết nói gì hơn.

Cô gái này, sao lại không biết nhìn không khí chút nào hết vậy?

Hiếu Hiếu đứng dậy, nhìn qua Vệ Ung Tụng, “Ngài Vệ!”

“Gọi bác là bác Vệ là được!” Ông khoát tay nói.

Những năm còn trẻ cũng chịu không ít đau khổ, thật ra không chú trọng chuyện môn đăng hộ đối, thế nhưng nhất định phải tìm một cô con dâu có phẩm hạnh đoan chính, ngoài ra cũng cần quyết đoán, có thể rành rẽ giỏi giang quản lý một mảng kinh doanh trên thương trường càng tốt.

Ban đầu, ông luôn cho rằng những cô tiểu thư nhà quyền thế cũng được lắm, vốn cũng có mấy người khá tốt, tuổi tác xấp xỉ với hai cậu con trai, xem qua thấy cũng không tệ.

Vậy mà, hai cậu con trai này lại không thích, muốn được tự tìm, thế nên cũng để tùy ý.

Vì thế, nhân dịp đại thọ, ông liền muốn xem nhân duyên có hợp mắt hay không, tiện thể xem xét nhân phẩm. Tuy cô bé tên là Cảnh Táp có hơi ngờ nghệch nhưng cũng không hổ là một nữ cảnh sát từng được lên tạp chí cảnh sát nhân dân, rất chính trực, uống rượu khá mà cũng biết nói chuyện để người già được vui, có thể xem là đủ tư cách.

Còn cô gái tên là Đoan Mộc Hiếu Hiếu, ông trái lại có ý muốn để cho cô được quản lý gia nghiệp.

Người ngoài luôn nghĩ Vệ Bảo sẽ là người nối nghiệp của ông, ban đầu ông cũng nghĩ như vậy, thế nhưng cậu con trai này luôn muốn tự gây dựng sự nghiệp của riêng mình, sớm muộn cũng sẽ rời đi, Vệ Hiếu lại không theo nghiệp kinh doanh, vậy thì chỉ còn có thể trông chờ vào con dâu.

Chỉ cần để ông đích thân bồi dưỡng cô gái này vài năm thôi, nhất định sẽ khiến những lão già trong giới kinh doanh phải giật mình hoảng hốt.

Bây giờ ngẫm lại một chút, đúng là con nết của mấy thằng con mình cũng rất được.

“Dạ vâng, bác Vệ, vốn chuyện giữa bác và Vệ Hiếu, cháu không tiện xen vào, nhưng cháu đã tới, vậy xin hãy để cháu được nói vài câu.” Cô chẳng cứng cũng chẳng mềm, tiếp, “Con cháu tự có phúc của con cháu, chỉ bằng bác cứ thuận theo tự nhiên, cháu thấy mỗi ngày bác hút ít vài điếu xì gà một chút thì sống đến trăm tuổi cũng chẳng có vấn đề.”

“Sao cháu biết bác hút xì gà?” Nói xong, đột nhiên ông đưa mắt nhìn chú Ông.

Chú Ông vội vàng lắc đầu, “Lão già, chuyện này tôi thậm chí còn chưa từng nói với hai thiếu gia bao giờ.”

Vệ Hiếu tròn mắt, “Không phải cha đã cai thuốc rồi sao?”

Vệ Ung Tụng lập tức đưa mắt sang hướng khác, “Cai rồi, chỉ là thi thoảng nhện không được...”

“Không nhện được sao? Bác sĩ đã nói thế nào, cha còn cho mình mới hai mươi ba mươi tuổi à? Chú Ông, không phải cháu đã nói nếu ông ấy hút thuốc, chú phải nói với cháu rồi mà?”

“Đại thiếu gia, tính tình lão già thế nào cậu cũng biết rồi đấy.”

Một chữ thôi, bướng.

Vệ Ung Tụng nói, “Bây giờ con mới biết cha già rồi, không trẻ nữa à, tại sao vừa rồi không nói?”

Hiếu Hiếu nhìn hai cha con lại đầu đá nhau, lông mày nhíu lại thành một đường.

Cảnh Táp hỏi: “Sao cậu lại biết bác Vệ hút xì gà?”

“Vi thường xuyên kẹp xì gà trong thời gian dài nên ngón trỏ và ngón giữa của ông ấy, da ở các đốt ngón tay có màu vàng, còn ngón cái có một vết thương nhỏ, hình tròn, đó là do cắt xì gà mà ra. Có lẽ lúc cắt xì gà không cẩn thận mà bị thương, thế nên có một vòng quanh ngón cái.”

Với Hiếu Hiếu mà nói thì chuyện này cũng chẳng có gì khó khăn, lúc ông ấy quan sát cô thì cô cũng đồng thời nhìn lại rất kỹ.

“Cộng thêm hăm râu của ông ấy, phía đuôi có một đốm dấu vết bị hun khói...” Chắc là do không cẩn thận nên bị tàn thuốc đốt phải, điều này cho thấy ông ấy hút trộm.

Vì sốt ruột nóng lòng nên thi thoảng sẽ phạm phải những sai lầm nhỏ.

Cô khẽ híp mắt, nhìn Vệ Hiểu và Vệ Ung Tụng lại cái vĩa, chú Ông đang đỏ mồ hôi đầy đầu khuyên giải.

Có thể bút ra được rồi.

Cô nhìn Cảnh Táp, “Có phải cậu thấy lồng ngực khó chịu, buồn nôn không?”

Cảnh Táp lắc đầu, “Không có.” Cô chỉ cảm thấy đầu hơi choáng, cảm giác lâng lâng mà thôi.

Ấy nhưng, Hiểu Hiểu lại cứ một mực khẳng định, “Không, chắc chắn cậu cảm thấy khó chịu trong người, tớ cùng cậu ra ngoài một chút.”

“Hiểu Hiểu, tớ thật sự...”

“Chú Ông, cháu đưa Cảnh Táp ra ngoài hít thở không khí một chút, cậu hơi khó chịu.”

Chú Ông đang khuyên can, không rảnh ra để ý hai người, chỉ tùy ý ừ một tiếng đáp lại.

Hiểu Hiểu không để Cảnh Táp có cơ hội phản kháng, đưa cô bạn bước ra khỏi cánh cổng phòng hội nghị.

“Hiểu Hiểu, tớ đã nói không khó chịu rồi mà!”

Hiểu Hiểu xoay người Cảnh Táp để cô bạn đối diện với cầu thang, “Bây giờ xuống lầu, tìm nhân viên phục vụ xin tách trà đi.”

“Để chi cơ?”

Cô hung dữ trừng mắt: “Giải rượu!”

Cảnh Táp nhận ra tâm tình bạn mình đang khó chịu, cũng không muốn chọc cô giận thêm, “Được rồi!”

Thế là, ngoan ngoãn đi xuống lầu.

Hiểu Hiểu thở ra một hơi, đưa mắt nhìn cánh cửa phòng hội nghị, xem ra hai cha con hăng còn cãi nhau lâu đây, nhân cơ hội này đi xem Khang Hi thế nào.

Sau đó cô cũng xuống lầu, nhưng vì trong sảnh tiệc có nhiều người, cô lại không muốn gặp phải ai nên cứ vừa trốn tránh vừa dò dẫm đi.

Sảnh tiệc rất lớn, đường đi cũng nhiều, cô cố gắng nhớ lại đường lúc nãy tới phòng nghị, bỗng bất ngờ nhìn thấy một lối nọ, hình như lúc đến có đi qua, thế là đi vào.

Kết quả lại gặp một ngõ cụt.

Cô nhú mày, chuẩn bị quay lại.

Bất thành linh, đột nhiên đèn tắt hết.

Bị cúp điện?

Bóng tối ập tới bất ngờ khiến cô không thể nhìn thấy gì, đành phải đưa tay sờ tường, quay về đường cũ.

Đến khi mắt bắt đầu làm quen với bóng đêm thì bất chợt có một bóng ập tới, đẩy người cô vào một góc.

Cô không phản ứng kịp, lưng đập vào tường, ót lại được một bàn tay vững vàng đỡ cho nên không có tiếng đập nào cả.

Hơi nóng phả vào mặt, xen lẫn chút hương hoa lan sót lại.

“Khang Hi?” Đây là hương thơm mà cô rất quen thuộc.

Anh lại không nói lời nào, vẫn giữ chặt hông cô, không để Hiểu Hiểu động đây.

Thế nhưng, cô chắc chắn đó là anh.

Cô gắt: “Anh có biết tiếp cận tôi như vậy, rất dễ bị tôi ngộ thương không?”

Cô là người luyện võ, thần kinh phản xạ mạnh hơn người bình thường, đôi khi nào chưa kịp phản ứng thì bản năng cơ thể đã hành động mất rồi. Cũng may vì đang trong bóng tối, cô hơi khựng lại một chút, nếu không thì chắc chắn cô đã đập bay anh rồi.

“Nói chuyện đi!”

Anh vẫn trầm mặt như cũ, thế nhưng lúc cô mở miệng muốn nói tiếp thì anh nắm lấy bả vai Hiểu Hiểu, dùng tốc độ sấm sét hôn lên môi cô. Đôi môi nóng rực dịu dàng áp chặt lên cô, ma sát triền miên.

Hiểu Hiểu hoàn toàn bị khí thế của anh gây hoảng, sững sốt, đến khi lấy lại suy nghĩ rồi, muốn dùng lực giãy dụa thì anh lại ôm chặt cô, chặt đến mức cô không thể thở nổi, trong miệng toàn vị nam tính của anh, cái lưỡi mềm dẻo mà lại xâm chiếm có lực, cứ mút thật mạnh một hồi, rồi lại gặm gặm cắn cắn, cứ như muốn cắn nuốt cả linh hồn cô.

Cô muốn giãy dụa, thế nhưng như thể anh đã nghĩ được cách khiến cô không thể dùng lực, tay trái đặt lên eo, nâng người cô lên.

Vóc người cô vốn nhỏ nhắn, nháy mắt chân không chạm đất nên hoàn toàn không thể nào sử dụng lực được.

Khang Hi đè mạnh cô lên tường, dùng cơ thể của mình để đỡ toàn bộ trọng lượng của Hiểu Hiểu.

“Khang...” Tranh thủ lúc anh lấy hơi, môi lưỡi hơi tách ra, cô vất vả muốn nói, chưa nói thành lời lại bị anh nuốt hết.

Hiểu Hiểu lại bắt đầu dùng tay đấm anh, nụ hôn này quá bá đạo độc đoán, cô không thở được.

Thế nhưng, sự ảm áp này, kiểu hôn gặm cắn thế này, cô lại cảm thấy hơi quen thuộc, như hoa trong mộng như trăng trong nước, hình như từ lúc nào đó, cô đã từng nhận lấy.

Không hề cảm thấy khó chịu một chút nào cả, tựa như đã biết bản năng của cô sẽ phản ứng thế nào, anh cứ tiếp tục từng chút, sau đó lại đổi khách thành chủ, công thành chiếm đất.

Cô từ ngừng giãy dụa, dưới sự điên cuồng của anh, hóa thành một hồ nước xuân.

Nụ hôn, tựa như dòng nước luôn chảy mãi đến tận cùng.

“Ai lại tắt đèn thế, không phải muốn hại người à?” Đột nhiên có giọng nói bức tức, rì rào truyền tới.

Sau một tiếng ‘bụp’, đèn lại sáng.

Ánh sáng chói mắt đã đánh thức Hiểu Hiểu, đầu tiên không phải cô muốn đẩy ra ra, mà lại lấy tay che mặt anh lại.

Nếu bị ai đó nhìn thấy, chắc chắn đây sẽ là tin tức ngay trên trang nhất của báo sáng mai.

May mà, đèn sáng lên, người cầu nhàu cũng đi mất, hoàn toàn không phát hiện ở trong góc phòng đang có một sự kiện cường hôn ‘chấn động lòng người’.

“Umm...”

Khang Hi vẫn còn đang hôn cô một cách cuồng nhiệt, chẳng hề có vẻ căng thẳng hồi hộp sợ có người phát hiện hành động của mình,

Tên khốn khiếp này! Muốn hôn tới khi nào đây!

Bàn tay nhỏ nhắn vốn đang che mặt Khang Hi, nay đã mon men được đến tóc, hung dữ kéo tóc anh, nháy mắt đã bứt được một nhúm.

Anh rên đau đớn, vẫn ôm cô thật chặt, nhưng nay đã tỉnh táo trở lại.

Sau đó, từ từ mở đôi mắt u ám không thấy được chút ánh sáng, đó là một đôi mắt không còn chút hi vọng, hờ hững lạnh lùng mà mờ đục khô khan.

Anh nhìn cô chằm chằm, tha thiết như muốn khắc sâu vào xương cốt, mang theo nỗi thống khổ, và tuyệt vọng.

Đột nhiên, anh nắm chặt nắm tay, hung hăng đập vào bức tường cô đang dựa vào, bàn tay bấu vào vai cô thật sâu thật chặt, như muốn dùng sức mạnh này, đem từng chữ từng chữ mình nói khắc thật sâu vào đáy lòng cô.

“Có chết tôi cũng không buông tha cho em, tốt nhất em hãy chuẩn bị tâm lý cho thật tốt, vì tôi sẽ quán lấy em cả đời!”

Rõ ràng là khuôn mặt đang đau khổ gần chết mà lại nói ra những lời thật hung dữ, chả liên quan tí nào.

Cô đưa hai tay xoa lên mặt Khang Hi, anh như bị phỏng tới nơi, run rẩy, nỗi bi thương trong mắt lại dày đặc hơn.

“Hiểu Hiểu, nếu tôi có chỗ nào không tốt, em nói cho tôi biết, tôi sẽ sửa. Chỉ xin em đừng tùy tiện lựa chọn như thế...”

Anh đang cầu xin cô, ngữ điệu sao mà hèn mọn.

Thế nhưng, đột nhiên lại đổi giọng, tức tối hậm hực nói, “Rốt cuộc Vệ Hiểu có chỗ nào tốt, đáng về thì phát mệt, vừa nhìn cũng biết đồ ăn cám mà lớn,

bộ mặt cả ngày như vừa bước ra từ sương khói!

Là đang chiêm chọc Vệ Hiểu nhìn hơi ẻo lả, biểu cảm khô khan, là đầu heo chỉ biết xoi thức ăn gia súc...

Rõ ràng là công kích người ta một cách trần trụi.

Cô rất muốn cười, nhưng lại không cười nổi, nâng mặt anh lên, “Khang Hi, trong tình yêu phải bình đẳng, anh không nên yêu một cách hèn mọn như vậy.”

“Nhưng mà, thế này mới có thể khiến em nhìn tôi nhiều hơn một chút...”

Trái tim cô run lên, muốn trốn khỏi tư thái cầu xin này của anh.

Trong ánh mắt phức tạp của anh, có đau khổ, phẫn nộ và cả sự bất đắc dĩ đan xen không ngừng, khiến cô không thể đối mặt với anh được.

Nếu như nói, lúc trước cô cho rằng mình đã làm một chuyện rất ngu xuẩn, thì bây giờ cô lại cảm thấy mình không chỉ ngu ngốc mà còn không đáng tha thứ.

Vì cô phát hiện, mình có thể ép người đàn ông trước mặt này phát điên vào bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu.

Rõ ràng là một con người cao ngạo lạnh lùng như thế, tại sao trước mặt cô lại nghịch ngợm... lại dịu dàng... lại hèn mọn đến vậy.

Có một nỗi tiếc thương chưa từng có dâng trào trong lồng ngực, mọi mớ hết tình cảm trong lòng cô ra ngoài.

“Đồ ngốc, giả đó, giả làm bạn gái anh ta thôi! Ngốc thật!”

Lúc này, dù là cam đoan, dù là hứa hẹn gì đi chăng nữa cũng chẳng thể so sánh với câu nói ấy, khiến đôi mắt u ám lại lấp lánh một lần nữa.

Khang Hi chấn động, cặp mắt buồn bã bỗng sáng trưng như đèn pha, đôi mắt có thần, càng lúc càng sáng, lóe ra tia kinh hi, như vàng thái dương vừa nhô lên từ đằng chân trời, càng lúc càng chói lọi.

Cô nghĩ, ánh mắt như thế vẫn thích hợp với anh hơn.

Đột nhiên, đôi mắt kia lại chuyển sang dữ tợn, trừng mắt nhìn cô, “Em lại dám gạt tôi!”

Cô sùng sốt, thay đổi này hơi nhanh quá rồi?

Anh lại cúi đầu xuống, hung dữ hơn cô.

“Khang Hi, nói rõ cả rồi, anh còn hôn gì nữa?”

“Dù sao cũng hôn lộ liễu thẳng thừng vậy rồi, tôi còn sợ gì nữa?”

“Sẽ bị người ta nhìn thấy...”

Đột nhiên anh ôm lấy cô, “Tôi mặc kệ, suýt nữa tôi đã bị em giết chết rồi!”

Hiểu Hiểu hoảng lên, vì sau lưng không có gì đỡ nên cô sợ té, vô thức dùng chân kẹp quanh hông anh.

Anh lại đối mặt tường, lại hung hăng chặn cô lại, tiếp tục hôn.

“Ummm... anh thả ra... Ồ? Sao lại thiếu mất cái răng thế này!” Lại còn là cái răng cắm ở sâu bên trong nhất.

“Bị em đánh, sáu cái tát, răng cũng lỏng ra, nên nhổ luôn!” Anh thờ phỉ phỉ nói.

Hiểu Hiểu: “...”

Lúc này, nên phản ứng thế nào đây?

Tê tê...

Đau!

Cái gã này, lại cắn!

Bạn đang đọc truyện *Hiểu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Tiệc Thọ Của Vệ Gia (Bốn)

Lúc này trong sảnh tiệc sáng bừng rực rỡ, bóng người thướt tha, ăn uống linh đình, càng bày ra vẻ náo nhiệt, nhân viên phục vụ bung từng khay rượu ngon, qua lại không ngớt trên hội trường các quan khách đang tụ tập, cung cấp theo nhu cầu của khách kịp thời. Ánh đèn sáng chói, chiếu xuống đồng bộ đồ ăn bằng bạc càng khiến cả sảnh tiệc thêm lấp lánh rực rỡ, như một buổi gặp mặt thời thịnh thế.

Khí đó, trong buổi tiệc đông đúc, người càng lúc càng nhiều hơn, những doanh nhân nổi tiếng, các nhân vật máu mặt trong giới chính trị đều tề tụ ở sảnh này, mặt mày hồng hào, mùi rượu tỏa ra khắp nơi, các cô gái đi cùng bọn họ, không phải tiểu thư con nhà giàu thì cũng là người mẫu có tiếng tăm, bọn họ thì tài khoe sắc, từng người từng người một, đúng là có thể ví như nhìn mây nhớ vấy nhìn hoa nhớ người.

Chẳng ai phát hiện trong một hành lang nhỏ vắng vẻ ở cách đó không xa, trong một góc nọ, sự kiện cường hôn vẫn đang tiếp tục được tiến hành.

Hai gò má trắng mịn như ngọc như sứ của Hiểu Hiểu đỏ ửng, vung tay phải muốn đánh vào gãi đàn ông cứ hôn cô mãi.

Cứ như thể anh không dừng lại, không không chế được.

Khang Hi bắt được tay cô, đặt lên môi, dịu dàng hôn nhẹ lên từng ngón tay của Hiểu Hiểu, cứ thương thức một cách rất cẩn thận một lần, sau đó lại dán lên cánh môi kia, tựa như đã bị mất đi lí trí, hôn rất mạnh liệt, mãi đến khi dùng hết đường khí trong phổi anh mới không thể không rời đi, lại hôn từng chút, từng chút một... Đến tận khi anh cũng hiểu cho dù thế nào cũng không đủ thì ánh lửa nóng rực dưới đáy mắt lại bùng lên, khuôn mặt tuấn tú cúi xuống, lại muốn cắn nuốt cô một lần nữa.

Hiểu Hiểu hoàn toàn không kịp phản ứng, hơi thở mạnh mẽ đầy vị đàn ông đã ào ào kéo tới, cướp đoạt, thôn tính cô mất rồi.

Anh nghiện!

Mà cô chẳng thể chống đỡ được.

Bỗng nhiên nút áo sơ mi bị anh nhanh tay cởi mất hai cái, bàn tay nóng hổi của anh lập tức chui vào dưới lớp áo.

Nháy mắt mặt của Hiểu Hiểu đỏ ửng, cả người cứng đờ, ngẩn ra, cả người không động đậy được gì.

Cô không động đậy, không có nghĩ anh không thể động, ngược lại, bàn tay càng ‘động’ dữ dội hơn.

Hiểu Hiểu vừa thẹn vừa giận, bàn tay nhỏ bé kia đẩy mạnh lồng ngực cường tráng cả ah, sau đó hung dữ vật ngã xuống đất.

Cô kéo chặt áo sơ mi trên người, xoa gò má nóng bừng và cánh môi vừa sưng vừa đỏ, hung dữ trừng mắt nhìn Khang Hi đang té trên đất.

Con người này... dám được dâng chân lại lần dâng đầu!

Đôi mắt Khang Hi phủ đầy dục vọng cuối cùng cũng khôi phục được chút lí trí, đảo mắt một chút, khi nhìn Hiểu Hiểu thì nhanh chóng thay đổi thành vẻ tội nghiệp, thê thảm đáng thương. Nếu bây giờ đèn tắt hết, chỉ để cho anh một ánh đuốc, rắc chút kim tuyến lấp lánh gì đó thì đảm bảo có thể diễn ‘live’ một màn ‘oán phụ’ bị vợ đuổi ra khỏi nhà vào nửa đêm.

Anh lên án: “Hiểu Hiểu, em lại đánh tôi!”

Hiểu Hiểu siết chặt áo sơ mi, khuôn mặt đỏ hồng phản bác: “Ai... ai bảo anh... được... dâng chân lại lần dâng đầu!”

Rõ ràng anh làm bậy trước, nếu không ngăn thì ai mà biết anh sẽ làm gì nữa.

Khang Hi ngây ngốc nhìn bàn tay ‘tà ác’ của mình, bỗng nắm chặt tay lại, trong đầu tự động phát lại hình dáng ban nãy.

Xúc cảm vẫn còn, vừa ấm lại mềm, hương thơm ngào ngạt, nhỏ thì càng...

Khóe miệng anh không kiềm được lại kéo lên, nở một nụ cười chói mắt.

Đáng giá!

Hiểu Hiểu quay lưng, cài các nút lại lần nữa, sau đó che mặt mình. Nhiệt độ trên mặt vẫn nóng kinh người như trước khiến cô cũng không dám xoay sang nhìn anh.

Khang Hi bò từ dưới đất lên, ôm chặt lấy cô từ sau như một con gấu.

Cô vừa định giẫy dụa thì nghe tiếng anh dịu dàng dỗ dành bên tai, “Lần đầu tiên, không không chế được lực nên khó tránh hơi mạnh một chút. Lần sau

tôi sẽ dùng lực nhẹ hơn, nhất định không ‘nặng’ đau em đâu!”

Ba chữ ‘nặng’ đau em truyền vào tai Hiểu Hiểu khiến đầu cô cứ ong ong, mặt nóng đến bốc khói, lấy cùi chò thúc vào anh.

Tên khốn khiếp này, vốn chẳng biết cái gì là một vừa hai phải.

Bị Hiểu Hiểu đánh như vậy, Khang Hi đau đến phải rên hừ một tiếng, thế nhưng vẫn cười sáng chói như cũ, vòng tay ôm cô cũng không thể buông lỏng, giọng nói trầm thấp vang trên đỉnh đầu, “Vì sao lại đồng ý giả làm bạn gái Vệ Hiểu?”

Thật ra anh cứ canh cánh chuyện này trong lòng mãi, không hỏi rõ ràng thì trong lòng sẽ không được thoải mái.

Thấy anh vẫn ôm mình không buông như thế, cô cũng lười ngạo ngậy: “Đánh cuộc thua.”

Đã nói cho anh biết chuyện đóng giả thì cũng chẳng cần che giấu những chuyện khác nữa.

Khang Hi nhú mày, “Đánh cuộc?”

“Ừ, đánh võ, tôi thua!” Tài nghệ không bằng người ta, chẳng trách được ai.

Khang Hi nghe thế, con lửa giận nổi lên, giữ chặt bả vai cô, xoay người Hiểu Hiểu lại, giọng nói của anh đang thấp từ từ lên cao, biến thành gầm rống.

“Anh ta dám đánh em!”

Anh biết Hiểu Hiểu là sĩ quan huấn luyện, thế nhưng trong nhận thức của anh, sĩ quan huấn luyện cũng như huấn luyện viên quyền anh ấy, dạy người ta đánh đấm, trên tay có dụng cụ bảo hộ, không có nguy cơ bị thương, chỉ dạy các động tác mà thôi.

Nhưng đấu võ thì... lửa giận bốc lên, anh liên tưởng đến thi đấu quyền anh, đánh nha túi bụi, trong đầu là hình ảnh cô bị Vệ Hiểu đánh ngã xuống đất, càng nghĩ càng tưởng tượng tới cảnh Vệ Hiểu dùng roi quất, dùng sấp nóng đồ nhỏ lên người cô...

Không cách nào khác, vừa thấm thiết với nhau xong, dư vị chưa qua thì đột nhiên lửa giận dâng trào, thần kinh trong não bị chập mạch, rối loạn.

Lông mày anh dựng thẳng, khuôn mặt nổi gân xanh, mặt đỏ bừng rồi nhanh chóng tái mét, kinh khủng đến mức có phần dọa người.

Hiểu Hiểu cũng không biết trong đầu anh đang có những hình ảnh cấm trẻ dưới mười tám, nhìn vẻ mặt dọa người của anh là biết Khang Hi đang hiểu nhầm.

“Anh đừng nghĩ bậy, là đánh võ rất bình thường thôi, chạm tới là ngừng, hơn nữa...” Cô dừng lại một chút, tự động nhận thua, cũng muốn nói chuyện này cho anh biết, tránh để anh càng tức giận hơn.

“Hơn nữa cái gì?” Con giận trong lòng ngực vẫn đang cháy âm ỉ, hận không thể chém chết Vệ Hiểu.

“Có nhiều người nhìn mà, là tranh đấu quang minh chính đại.”

Anh đang cực kì tức giận vì cô bị người ta đánh, hoàn toàn chẳng để tâm tới những điều cô nói, “Anh ta đánh em ở đâu?”

Khang Hi muốn hỏi cho rõ, muốn Vệ Hiểu phải hoàn trả gấp trăm lần.

Hiểu Hiểu kiễng chân, nâng mặt anh quát: “Nói rồi, chỉ chạm đến đó là thôi, anh đừng có làm càn, anh không đánh lại anh ta đâu.”

Với Khang Hi mà nói, chuyện này đúng là một điểm trí mạng!

Nháy mắt cả người anh cảm thấy rất uể oải, muốn khóc ra nước mắt.

Nếu sớm biết như thế thì anh cũng nên đi học võ, cũng còn hơn bây giờ bị Hiểu Hiểu khinh thường.

Có điều...

Anh như có như không nhếch khóe miệng, sự hung ác hiểm độc xẹt qua rất nhanh ở trong mắt, sau đó biến mất.

Quần tử báo thù, mười năm không muộn...

Cô nhìn bộ dạng này của anh mà tức cười, vỗ nhẹ lên mặt anh, “Thôi được rồi, tôi lại không bị thương, anh đừng nên suy nghĩ bậy bạ, đánh nhanh cũng bình đẳng thôi, anh ta đánh, tôi cũng trả lại đủ, rất công bằng.”

Đột nhiên, Khang Hi híp mắt, nhẹ giọng hỏi một câu: “Trước khi đấu võ, em có biết chuyện anh ta muốn nhờ em giả làm bạn gái không?”

Trái tim cô đập bình bình, trán rịn một giọt mồ hôi, cuống quýt đưa mắt nhìn sang hướng khác.

“Hiếu Hiếu, thăng thần được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị...” Anh lợi dụng ưu thế chiều cao, lại đè cô lên tường.

Cô dùng tay đặt lên lồng ngực, không cho phép anh tiến gần thêm chút nào nữa, trông vẻ mặt hết sức chột dạ.

Cô vậy mà cũng chột dạ sao, đúng là một chuyện khó thấy của kiếp này.

Anh lại sát tới thêm một tấc, “Hiếu Hiếu, nói đi!”

Thấy môi anh lại dán tới đây, đột nhiên cô lại nói, “A, tôi nhớ mình còn có việc, tôi phải đi rồi.”

Cô thụt người ngồi xổm, linh hoạt chui ra khỏi lồng ngực anh.

Khang Hi muốn giữ lấy tay cô, thế nhưng lại để Hiếu Hiếu chạy mất, cau mày hỏi: “Em đi đâu?” Anh vẫn chưa hỏi xong đâu.

Sau khi giữ một khoảng cách, Hiếu Hiếu mới lên tiếng, “Đi tìm Vệ Hiếu.”

Mặt anh lại lập tức thối hoắc, “Tìm anh ta làm gì?”

“Hỏi anh ta nhiệm vụ đã xong chưa, nếu hoàn thành rồi thì tôi về nhà.”

“Vậy tôi đi với em!” Anh cũng không muốn để Vệ Hiếu có bất cứ dính dáng gì với cô nữa, dù có giả vờ cũng không được.

“Không được!” Cô cự tuyệt, “Tôi đã đồng ý với Vệ Hiếu rằng không nói chuyện này với bất cứ anh, anh đi chỉ thêm phiền thôi. Không nói nhiều với anh nữa, có chuyện gì để về nhà lại nói.”

Thấy trên hành lang không có ai, cô lập tức nhảy phốc ra như thỏ, cực kì nhanh nên Khang Hi cũng chẳng thể đuổi kịp.

Khang Hi đứng trong góc phòng, đầu tiên ngẩn người, sau đó nhớ lại chuyện mình vừa được hôn Hiếu Hiếu, liền cảm thấy mừng rỡ phấn chấn không kiềm chế được nhịp tim, niềm vui trào dâng từ tận đáy lòng, tâm tình như vừa được ăn mật ngọt.

Cả người khoan khoái như vừa được ăn thuốc thập toàn đại bổ, tinh thần phấn chấn.

Cả người giống như là ăn thập toàn đại bổ hoàn tựa như cả vật thể khoan khoái, tinh thần phấn chấn.

Sự kiêu ngạo đã quay về!

**

Ở một nơi khác, Cảnh Táp hỏi nhân viên phục vụ tìm một tách trà giải rượu, uống xong lại tìm một nơi yên lặng để nghỉ ngơi một chút, vừa tỉnh rượu. Cả buổi tối chỉ uống rượu, chưa ăn gì nên liền cảm thấy hơi đói.

Thấy trong phòng tiệc có vô số món ăn ngon, con sâu ham ăn trong bụng bắt đầu kêu ừng ục, nghĩ dù sao cũng đã tới đây, không thể để lãng phí những món cao cấp này, sau này có thể không còn cơ hội như thế này nữa đâu.

Nghĩ thế, lá gan của Cảnh Táp lớn hơn, cầm khay, bắt đầu đi cướp đồ ăn ngon.

Thấy không có ai để ý tới mình, cô càng yên tâm hơn, càng ăn ngon lành, thi thoảng còn cho lời bình luận. Đột nhiên sực nhớ tới chắc Hiếu Hiếu vẫn chưa ăn gì, lập tức đi lấy một cái khay, gấp vài món ăn thức uống cho cô.

Lúc này, sảnh tiệc ngoài trời xao động, có rất nhiều người đi ra ngoài.

“Hôm nay ngoài sinh nhật của lão Vệ còn là ngày kỉ niệm năm mươi năm thành lập công ty Vệ thị, nghe nói đợi một chút nữa sẽ có bắn pháo hoa đó!”

“Pháo hoa?”

“Lại còn đặc biệt tìm đặt tại xưởng pháo hoa lớn nhất trong nước, sử dụng pháo có gắn chip, tức là cái chip máy tính trong quả pháo, kiểm soát qua máy tính, có thể quy định được độ cao, phương hướng, hướng nổ, còn có thể kết hợp với nhau để tạo thành những chữ, hình vẽ đặc biệt!”

Có người liуu lười hỏi, “Thế thì không phải cũng giống pháo hoa bắn ở khai mạc Olympic đó sao?”

“Không sai, giống nhau cả đấy, nghe bảo còn xuất hiện logo của công ty Vệ thị nữa, cực kì hiếm thấy!”

“Vậy thì tôi nhất định phải quay lại!”

Mọi người đều cùng kéo ra sảnh tiệc ngoài trời, Cảnh Táp nghe thấy thì biến sắc.

Pháo hoa?

Khói lửa?

Không ổn rồi!

Hiếu Hiếu!

Cảnh Táp vội vàng bỏ địa xuống, như con ruồi không đầu tìm kiếm Hiếu Hiếu trong phòng tiệc, trên mặt đầy vẻ lo lắng sốt ruột.

Không có ở đây, chẳng lẽ đang ở lầu hai!

Nghĩ đến đó, cô vội vàng chạy ra ngoài, không chú ý nên đụng phải một người.

Trên mặt Vệ Bảo cũng đầy sự sốt ruột, đang đi tìm người, nhìn thấy Cảnh Táp cũng giữ vai cô lại, “Cảnh Táp, có nhìn thấy Khang Hi không?”

Ban nãy trong phòng nghỉ, Khang Hi trông như người sắp chết, ai gọi cũng không thém phản ứng, người như pho tượng cát, đụng vào sẽ vỡ ra ngay. Anh, Cảnh Bất Mị và Kế Hiếu Nam đều không dám nói chuyện với anh, rất sợ kích thích anh nên đành phải yên lặng bên cạnh xem chừng.

Chẳng được bao lâu, hai mắt đỏ ngầu, liều mạng chạy ra ngoài như muốn tìm người, nháy mắt đã không thấy bóng người đâu cả.

Vì lo lắng anh sẽ xảy ra chuyện gì, Vệ Bảo, Cảnh Bất Mị và Kế Hiếu Nam lập tức chia nhau tìm người, tìm đến bây giờ cũng chẳng thấy Khang Hi đâu.

“Sao tôi biết Khang Hi ở đâu?” Cô lại bám ngược vào vai Vệ Bảo, “Anh có thấy Hiếu Hiếu đâu không?”

Nghe thấy cái tên này là Vệ Bảo lại nổi cơn tức, “Đừng có nhắc tới cô ta với tôi.”

Nếu không phải tại Hiếu Hiếu thì Khang Hi cũng không trở nên như thế.

Cảnh Táp cũng không biết ban nãy đã xảy ra chuyện gì, thấy bộ dạng không có gì xảy ra của ta thì cây đuốc trong lòng ngực lại nổi lửa hừng hực.

Vừa định phát câu thì trên cái sân rộng ngoài sảnh tiệc có một tiếng ‘vú’, sau đó bỗng có một tiếng vang lớn, mười mấy quả pháo được bắn thẳng lên bầu trời, phóng ra, ngàn vạn quả pháo hoa rực rỡ nháy mắt nở rộ ngạo nghễ trên không trung, khoa hoa đua sắc, cái nào cũng được làm rất đẹp, từng cánh rực rỡ chói lóa, khảm lên bầu trời đêm càng trở nên lung lẫy không gì sánh bằng, chiếu sáng như ban ngày.

Chẳng có ai xem mà không reo hò hào hứng, phấn khích ngẩng đầu xem rồi bình luận.

Sau khi nổ ra, pháo hoa lại rơi là tả như mưa sao băng, từ từ rơi xuống mặt đất, mang theo màn khói trắng mờ, mùi thuốc súng thoang thoảng bay ra.

Mặt Cảnh Táp càng trắng bệch, đầu óc kéo căng, hung dữ đánh đấm Vệ Bảo, “Vệ gia các người đúng là thần kinh, sinh nhật thôi mà, bắn pháo hoa gì chứ hả, đốt tiền à, có biết như thế là ô nhiễm môi trường không!”

Vệ Bảo bị cô mắng một trận, ngờ ngác chẳng hiểu gì, trong đầu đang nghĩ tới Khang Hi, sắc mặt liền trở nên khó coi, “Em nổi điên gì vậy, chẳng lẽ bắn pháo hoa là phạm pháp à?”

“Nếu là phạm pháp thật thì hay, vậy bây giờ tôi có thể bắt anh về đồn!” Cảnh Táp lại nắm tay thành nắm đấm, đập vào anh mấy cái, trừng mắt nhìn anh như muốn đẩy Vệ Bảo vào chỗ chết.

“Phụ nữ các em đúng là không thể nói lý!”

“Vậy vẫn còn tốt hơn đám đàn ông thói tha các người!”

Đột nhiên Cảnh Táp sực nhớ đây không phải lúc đầu võ mồm, cô phải tìm bằng được Hiếu Hiếu, lập tức đẩy Vệ Bảo ra, tiếp tục chạy lên lầu hai. Vì mặc lễ phục là váy dài, bó nên cô không sai chân được, cô buồn bực, cúi người dùng tay xé váy.

Một tiếng xoẹt, tiếng xé tà váy vang lên, cô xé thẳng lên đùi, lộ ra cẳng chân dài trắng nõn thẳng tắp.

Vệ Bảo trở mắt nhìn, khi trước tặng cái váy đi tiệc này cho cô, Cảnh Táp còn bị dọa đến mức không dám mặc, bảo là nhờ làm bẩn thì sao, sau khi mặc lên người thì bước từng bước cẩn thận từng li từng tí, bây giờ thì hoàn toàn ngược lại, trực tiếp xé luôn.

Không phải đã nói sẽ trả lại cho anh sao? Bây giờ thì sao mà trả được?

Đúng là không hiểu rõ những người phụ nữ này đang nghĩ gì nữa.

Có điều... cặp chân kia đẹp quá.

Vừa xé váy, Cảnh Táp không đếm xỉa hình tượng nữa, sai rộng bước chân, chạy băng băng, thế nhưng vì cô không nhớ cầu thang dẫn lên lầu hai đi thế nào, vòng vèo mấy ngõ ngách rồi mà vẫn chưa tìm ra, lại trở về chỗ cũ.

Vừa thấy Vệ Bảo liền chửi ầm lên, “Nhà các anh xây cái khách sạn kiểu gì vậy, nhiều ngõ ngách nhiều hành lang như thế, muốn làm gì, chơi đánh trận

trong đường hầm à.”

Vệ Bảo tuân theo nguyên tắc đàn ông không đấu với phụ nữ, không cãi nhau với cô.

Cảnh Táp nhắc chân đá vào đầu gối anh, chống nạnh quát, “Nói đi, lên lầu hai thế nào?”

Đây mà là thái độ hỏi người à? Còn lấy chân đạp anh.

“Em đúng là đồ đánh đá!”

Cảnh Táp lập tức đáp lời, “Anh là đồ con ông cháu cha mắc bệnh thần kinh!”

Vệ Bảo tức giận đến mức da mặt run rẩy, “Đừng tưởng cô là cảnh sát thì có thể nhục mạ người khác.”

“Đừng tưởng anh có tiền là hay lắm, tự cho mình là tổng tài bá đạo hả, tôi nhò vào!” Cảnh Táp lại đạp anh một cái, “Anh có nói hay không, lầu hai ở đâu!?”

Vệ Bảo cảm giác chân mình sắp bị cô đạp gãy mất rồi, sao phụ nữ bây giờ đều bạo lực như vậy.

Đoan Mộc Hiểu Hiểu cũng vậy, mà Cảnh Táp cũng thế.

Gi mà bạn bè thân thiết chứ, thật ra chỉ là một bầy cọp cái thôi.

Bây giờ, Khang Hi lại chạy ra từ cái hành lang kín kia, đã thế còn cười híp mắt nhìn bàn tay tà ác kia của mình, đã thế đang khi không lại bóp bóp trong không khí, như nghĩ tới chuyện gì, mặt phờ phợt, trông cực kì dung tục.

À không, vì anh đẹp trai quá, dù có dung tục hơn thì cũng không nhìn ra, vẫn là một nam thần cực kì đẹp trai.

Khỏe mắt Cảnh Táp vừa nhìn thấy anh, liền nhào tới như con gió, “Khang Hi, anh có thấy Hiểu Hiểu đâu không?”

“Cô ấy đi tìm Vệ Hiểu rồi, sao vậy?”

Cảnh Táp như vừa tìm được vị cứu tinh, kéo tay anh, kêu lên, “Mau mau đi tìm Hiểu Hiểu thôi, đừng để cô ấy nhìn thấy khói lửa, cô ấy sẽ phát điên mất.”

Khang Hi không hiểu rõ ý cô, thế nhưng vẻ lo lắng trên mặt kia không phải giải vờ, giữ chặt Cảnh Táp lại, “Nói rõ ràng ra nào!”

Vệ Hiểu thấy anh không sao, trong lòng lập tức thờ phào nhẹ nhõm, nghe thấy Cảnh Táp nói thế, anh không nhịn được cười, “Chả hiểu cô đang nói gì cả, khói lửa thôi thì có gì mà sợ, cũng đâu phải bom mìn!”

Hai chữ bom mìn đã đánh thức Khang Hi, anh nhìn ra ngoài nơi đám đông đang tụ tập.

Một tiếng ầm vang lên, vô số pháo hoa bắn ra rơi xuống từ trên trời, thành một thác nước màu đỏ vàng, rất có khí thế của ‘Nước đổ xuống từ ba ngàn thước’ (*), cả đám người nhìn mà hoa cả mắt, vỗ tay rần rần khen hay.

(*) Câu thơ từ bài Xa ngắm thác núi Lư của Lý Bạch, trong câu ‘Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước, Trường dải Ngân Hà tuột khỏi mây’.

Vì số lượng lớn mà mùi thuốc súng tràn ngập, ngày càng nồng.

“Cảnh Táp, có phải cô ấy sợ ngửi thấy mùi khói không?”

Cảnh Táp gật mạnh đầu, “Đúng, là mùi đó, bởi vì nó...”

“Có mùi thuốc súng như bom!”

Vì đều làm từ thuốc nổ mà ra.

Anh biến sắc, ngũ quan dữ tợn, bóp lấy cổ Vệ Bảo, “Vệ Hiểu đang ở đâu?”

Vệ Bảo bị anh dọa giật cả mình, “Ồ lầu hai, chắc là anh đang ở chỗ cha tôi!”

Khang Hi rất quen thuộc với nơi này, vì đã lui tới nhiều lần nên chạy thẳng như bay lên lầu hai, vừa lên cầu thang thì anh đã đụng phải Vệ Hiểu và Vệ Ung Tụng.

Vệ Ung Tụng vừa nhìn thấy Khang Hi, lập tức vẫy tay nói, “Tiểu Hi, món Phật động tâm kia làm bác rất hài lòng, cháu đúng là...”

Còn chưa nói hết cô thì Khang Hi đã bỏ nhào tới như đại bàng giương cánh, kéo cổ áo Vệ Hiểu, “Hiểu Hiểu đâu?”

Vệ Hiểu sùng sốt, “Không phải cô ấy ở lâu dưới à? Ban nãy cô còn bảo muốn đưa Cảnh Táp ra ngoài cho thoáng khí...”

“Anh có nói cho Hiểu Hiểu biết đêm nay sẽ đốt pháo hoa không?!”

Anh ta lại ngần ngừ, thậm chí Vệ Hiểu còn không nói cho cô biết cha mình là ai, sao lại kể tối nay sẽ đốt pháo hoa chứ. Gia đình bình thường không bắn pháo hoa vào dịp sinh nhật đâu, nếu mà lộ ra thì sẽ nói là nên sinh nhật, sẽ bắn vài quả thôi.

Khớp tay Khang Hi căng cứng, nắm chặt thành quả đấm, muốn đánh Vệ Hiểu một trận. Anh ta mang Hiểu Hiểu tới nhưng lại chẳng nói gì cho cô hay.

Đột nhiên, lại một tiếng vang thật lớn, một quả pháo mang theo ánh lửa đỏ bay lên trời không, sau vào tiếng vang vui tai thì nổ rộ rực rỡ, như một bầu trời sau đủ sắc màu, tô điểm cho bầu trời đêm.

Mùi thuốc súng nồng nặc tản ra khiến trái tim Khang Hi co rút, lúc này không phải lúc nổi giận, phải nhanh chóng tìm được Hiểu Hiểu.

Khang Hi vẫn chưa quên lần ở nhà cô khi đó, khi anh nhắc tới ba mẹ, cô đã phát điên thế nào.

“Vệ Hiểu, kiếp anh, tốt nhất anh đừng để tôi nhìn thấy anh nữa!”

Khang Hi buông tay, ánh mắt hung dữ khiến người ta cảm thấy như dã thú vừa bước ra từ công địa ngục.

“Sao vậy?”

Khang Hi không nói, quay qua hỏi Cảnh Táp ở phía sau mình, “Em nghĩ kĩ đi, cô ấy sẽ trốn ở nơi thế nào?”

Cảnh Táp ôm đầu cố gắng suy nghĩ, “Nếu là tết âm lịch, quốc khánh, những lúc có thể sẽ bắn pháo hoa thì nhất định Hiểu Hiểu sẽ trốn trong khách sạn, cô ấy sẽ đặt trước một phòng ở đó, còn nếu là đám cưới, vì Phúc Đề ở trung tâm thành phố, nghiêm cấm đốt pháo trong những người thường, gặp hôn lễ đám cưới thì bằng đèn điện từ trước cửa tiểu khu sẽ có thông báo, gặp mấy ngày đó Hiểu Hiểu cũng sẽ trốn vào khách sạn, nhưng ở đây... chuyện này bất ngờ ập tới...”

Cô lắc đầu hoảng loạn, “Em không biết! Em thật sự không biết!” Nói tới đó, Cảnh Táp vừa khóc vừa nói, “Khang Hi, phải làm sao đây? Hiểu Hiểu sẽ phát điên mất, cô ấy rất sợ ngửi thấy mùi thuốc nổ!”

Sắc mặt Khang Hi trắng bệch, cố gắng để mình trở nên bình tĩnh/

Nếu gặp phải chuyện sợ hãi, người bình thường đều trốn đi, nhưng chỗ trốn nhất định phải là nơi cho mình cảm thấy an toàn. Hiểu Hiểu có bệnh PTSD, có lẽ sẽ chọn những nơi mình quen thuộc lại mang tới cảm giác an toàn. Nhưng đây là lần đầu tiên cô tới đây, không thể nào quen thuộc được, nếu như vì sợ mà muốn chạy về nhà, ở đây là núi, không có xe, trời lại tối, cô không thể đi bộ được...”

Lái xe...

Đầu anh căng thẳng, lập tức quay đầu hỏi Vệ Hiểu, “Lúc anh và Hiểu Hiểu tới đây, lái xe của ai!”

“Xe cô ấy, vì có thể tối nay sẽ ở đây nên anh để cô ấy lái xe của mình!”

Bãi đỗ xe!

Nhất định cô đang ở bãi đỗ xe!

Khang Hi xoay người, xuống cầu thang, chạy băng băng tới bãi đỗ xe.

Với Hiểu Hiểu mà nói, một nơi vừa quen thuộc vừa an toàn, ở chốn này đây, trừ xe của cô thì không thể nào nghĩ ra nơi chỗ nào khác.

Hướng hồ, bãi đỗ xe ở dưới tầng hầm, dưới đó không nghe thấy âm thanh cũng không ngửi thấy mùi thuốc nổ.

Nhất định là ở đó!

Hiểu Hiểu, đừng sợ, anh tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Hiểu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Vạn Tuế Gia Chết Trận

Lần đầu Hiểu Hiểu phát hiện mình sợ mùi thuốc súng sau khi đốt pháo nổ pháo hoa, là lúc trải qua tết âm lịch đầu tiên sau khi về nước.

Cô lớn lên ở Mỹ, chưa bao giờ biết chuyện có thể tùy tiện đốt pháo nổ, pháo hoa, đã thế lại đốt một cách tự do thoải mái, như thể không tốn tiền, nhà nhà đang tranh nhau, thi nhau đốt pháo, tiếng pháo ầm ầm, người này đốt to hơn người kia, người kia bắn pháo đẹp hơn người nọ.

Lúc đó, cô sợ run.

Vì ở Mỹ, đốt pháo cá nhân là một việc rất không dễ dàng. Đầu tiên, người Mỹ định giá pháo nổ, pháo hoa rất cao, ngoại trừ giá đất đỏ thì thủ tục mua pháo cũng rất phức tạp. Trước tiên sẽ phải trình tờ đơn đăng ký cá nhân, điền vào một tờ đơn về thông tin cá nhân rất phức tạp, bao gồm tên họ, giới tính, tuổi tác, địa chỉ gia đình, mục đích sử dụng số lượng pháo hoa đã mua, đồng thời còn phải đọc một bản hướng dẫn các thao tác dùng pháo rất dài. Sau khi đọc xong, người mua được yêu cầu kí tên, đây là tuyên bố miễn trừ trách nhiệm.

Vậy nên, ở Mỹ, việc đốt pháo hoa chủ yếu được chính phủ hoặc các cơ quan tổ chức, bọn họ sẽ mời nhân viên chuyên vận tải và đốt pháo để làm việc, địa điểm và thời gian đốt cũng được quyết định rất nghiêm ngặt, không phải muốn đốt là đốt. Dù ở khu phố Tàu, muốn bắn pháo hoa cũng phải trình đơn xin phép, được thông qua mới có thể đốt.

Hơn nữa, ở Mỹ thấy pháo hoa là chủ yếu, rất hiếm khi nhìn thấy pháo nổ.

Còn ở Trung Quốc, tết đến là bắn pháo, pháo hoa pháo nổ mang tới niềm vui cát tường, vốn chẳng có gì đáng trách, thế nhưng đốt dữ dội như vậy thì đúng là đã khiến Hiểu Hiểu sợ hãi. Nghĩ lại cũng đúng, lúc còn ở Mỹ, vì sống ở Washington, cơ hội để cô nhìn thấy pháo hoa cũng không nhiều, chỉ vào ngày độc lập Hoa Kỳ, lúc chính phủ tổ chức lễ mừng trọng thể thì mới có thể nhìn thấy.

Cũng vì lần tò mò đó mà cô đã phát hiện ra mình sợ những thứ ấy.

Xung quanh ngập mùi thuốc súng, lúc bay tới đầu mũi thì không gian thời gian như vừa thay đổi trong chớp mắt, không thể nhìn thấy bầu trời rực rỡ sắc màu, trước mặt chỉ là một màn đêm vô tận. Bỗng dưng cảnh sắc xung quanh biến đổi, đổi sang cảnh những người thân yêu bị nổ tan xác, cảnh tượng ấy lại như được tái diễn một lần nữa, những phần còn lại của chân tay, thịt vụn và máu tươi bắn tung tóe lên khuôn mặt băng giá của cô. Nó đặc sệt, chân thực đến vậy đấy, khiến cô cảm thấy rất khó thở.

Mùi thuốc súng biến thành mùi màu tanh nồng nặc, bóp chặt ý thức của cô, tới gần tác một, dù có nhìn thấy bất cứ thứ gì cũng đều như nhau, vụn vụn méo mó, như quỷ ma đang đối diện trước mặt cô nhe răng cười gằn. Cô sợ hãi hoảng hốt, toàn thân tê dại, cả người lạnh buốt, thậm chí cũng không có sức để hét lên.

Vì quá sợ hãi, cô té xuống đất, co giật rất mạnh, miệng sùi bọt mép, nếu không phải có Cảnh Táp và An Hủy cũng ở đấy, có lẽ cô đã nguy kịch.

Bác sĩ bảo rằng, đây là một loại sợ hãi ký ức, chỉ cần gạt lại những thứ, âm thanh, mùi hương tự khiến cô sợ hãi thì đều làm cô mất không chế và nhớ lại từng chi tiết một, rõ ràng như ở ngay trước mặt, nghiêm trọng thì có thể khiến tinh thần bị sụp đổ.

Vì thế, với pháo hoa, pháo nổ hay bất kể những thứ có khả năng bốc mùi thuốc súng, cô đều không tới gần, tránh xa được bao nhiêu thì tránh bấy nhiêu.

Hai năm trôi qua, cô lại không gặp những thứ tương tự như vậy nữa.

Vậy mà đến hôm nay...

Sau khi cô rời khỏi Khang Hi, lúc đi ra ngoài hành lang thì pháo hoa đã được bắn lên trời, muôn nghìn sắc màu rực rỡ ánh lên trong mắt cô, không thấy thú vị hào hứng, chỉ có hoảng loạn. Sau cảnh sắc rực rỡ kia là một màn sương màu trắng, chưa cần chúng kéo tới thì cô đã như người thấy mùi thuốc súng nhân nhát. Đầu óc trống rỗng, nhìn thấy cái gì cũng rất kinh khủng, chỉ một mực muốn rời khỏi chốn khiến cô cảm thấy sợ hãi này thôi.

Sự hoảng loạn đã áp đảo lý trí, cô sợ hãi chỉ muốn trốn đi.

Thế nhưng, cô không quen thuộc với nơi đây, khắp nơi đầy những người, tiếng vỗ tay hoan hô khi ngắm pháo hoa truyền vào tai cô thành những âm thanh hỗn tạp, khiến đầu cô đau như muốn nứt ra.

Trong hoảng hốt, cô thậm chí còn không phân biệt được phương hướng, chỉ muốn cách xa đám pháo hoa này.

Sau đó, Hiểu Hiểu nhìn thấy kí hiệu của bãi đỗ xe, nhớ tới xe của mình.

Khách sạn trang viên của Vệ thị có phục vụ đỗ xe cho khách, lúc tới trước công đại sảnh khách sạn, cô có giao chìa khóa cho nhân viên phục vụ nên cũng không biết vị trí cụ thể của bãi đỗ xe ở đâu, chỉ biết tìm biển chỉ đường mà đi.

Garage đỗ xe rất rộng, vì Vệ thị tổ chức tiệc nên trừ khách mời thì không có những vị khách nào khác, xe không nhiều, cô dễ dàng tìm thấy xe của mình. Chìa khóa xe được tìm ra trong hộp thủy tinh, đó là nơi giữ chìa khóa chuyên dụng của dịch vụ đỗ xe thay khách.

Cô run rẩy mở cửa xe, vội vàng muốn về nhà. Thế nhưng cầm chìa mấy lần mà vẫn không vào ổ khóa. Tay run rẩy, chìa khóa rơi xuống sàn xe, cô khom người lục lọi, thế nhưng tìm thế nào cũng chẳng sờ tới.

Tiếng đùng đùng của pháo hoa truyền từ bên ngoài, cũng khê thôi, nhưng vẫn khiến cô bị sợ đến mức cuộn tròn người. Rõ ràng ở đây không người thấy mùi thuốc súng, vậy mà khi nghe tiếng pháo, Hiểu Hiểu vẫn như có thể người thấy, kinh hoảng run lấy bầy, thậm chí nhìn ánh đèn mờ trong bãi đỗ xe, cô

cũng cảm thấy rất chói mắt.

Không thể ở đây, cô cần một không gian thật kín, thật tối, không thấy, cũng chẳng nghe thấy gì.

Chờ khi cô trốn kĩ rồi, cô nắm tay tự đưa vào miệng, ngăn cản tiếng nức nở sợ hãi của mình, thế nhưng vẫn chẳng được ích gì.

Hô hấp càng lúc càng khó khăn...

Ai tới cứu cô đi...

Mau cứu cô đi...

Khang Hi...

“Hiểu Hiểu!”

Tiếng gọi sột ruột vang trong bãi xe, vọng lại từng đợt, lúc cao lúc thấp, cứ vang lên bất chợt, liên tục không ngừng.

Theo sau đó là tiếng bước chân luống cuống.

“Khang Hi, chìa khóa xe không còn ở chỗ giữ nữa, nhất định Hiểu Hiểu đã lấy đi rồi!”

Vệ Bảo cũng vội vàng chạy tới từ sau, “Tôi vừa hỏi bảo vệ ở cửa, không có xe nào ra ngoài!”

Điều này cho thấy Hiểu Hiểu vẫn còn đang ở trong khách sạn.

Khang Hi nhảy lên nắp ca-pô của một chiếc xe, nhìn quanh garage. Khách mời đến tiệc mừng thọ của Vệ Ung Tụng đều là những người tai to mặt lớn trong kinh doanh, nổi tiếng trong giới chính trị. Trước mặt toàn những siêu xe nổi tiếng, bóng loáng, đủ loại màu sắc, hơn nữa đều là những mẫu mới nhất, tuy số lượng không được coi là nhiều nhưng cũng chẳng ít.

Bất chợt, một chiếc xe kiểu cũ Landrover màu đen nổi bật trong mớ siêu xe bóng loáng, cực kì chói mắt.

Là xe của Hiểu Hiểu!

Anh thầm vui mừng, lập tức nhảy xuống nắp động cơ, chạy tới, thế nhưng không mở được cửa xe.

“Hiểu Hiểu!” anh đập kính, dán mặt lên thủy tinh để kiểm tra, nhưng lại phát hiện bên trong không có ai.

Trái tim anh đập bình bịch, đi xung quanh xe, nhìn qua mọi cửa kính một lần, thậm chí còn nằm xuống đất để xem có Hiểu Hiểu dưới gầm xe hay không.

Cảnh Táp hỏi: “Khang Hi, có tìm thấy không?”

Anh đứng dậy, lắc lắc đầu, đôi ngời màu đen sa sầm đến dọa người.

Chẳng lẽ anh đã đoán sai?

Vừa nghĩ tới cô đang sợ hãi ở một nơi mà không ai biết, trái tim anh như bị một tảng đá vô hình chèn lên, nỗi đau đến khó thở, từng giọt mồ hôi lớn rịn từ trên trán, tâm trạng sột ruột nay càng trở nên nóng này hơn, khiến anh khó thể giữ bình tĩnh.

Anh nắm chặt nắm tay, bỗng nhiên đập mạnh lên kính xe. Kính xe chưa vỡ mà tay lại đau buốt. Khang Hi không khỏi tự cười nhạo chính bản thân, đứng là vô dụng, đến có kính thủy tinh mà cũng chẳng đập được.

Bỗng nhiên, một tiếng nức nở rất khẽ đến tưởng chừng không nghe thấy truyền ra từ trong xe. Rất nhỏ, nhỏ đến mức Khang Hi cho rằng mình đã nghe nhầm.

Hiểu Hiểu!

Anh run lên, dán tai vào vỏ xe sắt, thế nhưng tiếng khóc lại biến mất. Khang Hi chắc rằng mình không nghe nhầm, đổi một chỗ khác rồi tiếp tục áp tai lắng nghe.

Tiếng khóc khẽ như muỗi kêu, một lần nữa lại truyền tới tai anh.

Khang Hi nhìn chỗ mình vừa áp tai vào, là cốp sau của xe.

Hiểu Hiểu đang ở trong cốp xe.

Dù chiếc Landrover này là xe hatchback (16), thế nhưng ở đằng sau có tấm chắn, không thể nào nhìn thấy tình hình trong cốp.

(*) Hatchback là một kiểu thân xe ô tô gồm 2 khoang: khoang động cơ phía trước và khoang hành khách và hành lý chung phía sau

Anh đưa tay muốn mở cốp, thế nhưng nó vẫn chẳng hề nhúc nhích, hẳn là đã bị khóa cứng bên trong.

“Cánh Táp, đi lấy xèng!”

Mất Cánh Táp đã sung đỏ vì khóc, nghe thế thì ngẩn ra, “Xèng?”

“Mau đi lấy nhanh, Hiểu Hiểu đang ở trong cốp xe!”

Cánh Táp nghe thế, lập tức xách cổ áo Vệ Bảo, “Xèng. Xèng ở đâu?”

Vệ Bảo đưa mắt nhìn cô, thấy Cánh Táp khóc mà đỏ cả mũi, bây giờ cũng chẳng so bì cách hỏi của cô nữa, “Chắc trong phòng an ninh có đó.”

Anh cầm bộ đàm rồi dặn dò với phòng an ninh, rất nhanh sau đó, một cậu bảo vệ mang một cái xèng to chạy tới.

Khang Hi cởi áo vest, xắn tay áo, cầm xèng đâm vào khe hở giữa cốp sau và thân xe, dùng lực để cạy ra.

Một tiếng xoảng, nắp cốp xe đã được cạy ra, Khang Hi ném xèng qua một bên, vội vàng mở cốp.

Trong cốp xe nhỏ hẹp, Hiểu Hiểu cuộn tròn người, ánh mắt cuồng loạn, đôi môi run rẩy bị cô dùng răng cắn chặt, cả người kích động, run rẩy không ngừng. Tựa như cô không thể nhìn thấy bất cứ vật gì, cứ liều mạng trốn vào trong.

“Hiểu Hiểu?” Anh đưa tay muốn bế cô ra ngoài.

Đột nhiên cô rít lên, cực kì hoảng sợ, bờ vai mảnh dẻ bắt đầu run rẩy kịch liệt, nước mắt trào ra liên tục, len lỏi qua những kẽ ngón tay đang che mặt của cô.

Khang Hi nhìn thấy cảnh đó, cũng không dám tùy tiện đụng vào cô nữa.

Từ trước đến giờ cô chưa từng khóc... một lần cũng không...

Anh nhìn cô, như một con thú bị thương, cuộn mình rúc vào góc, không ngừng run rẩy, khiến lồng ngực Khang Hi như bị ai đó đâm một dao thật mạnh, hơi nóng dâng lên khiến mắt đau đến khó nhìn.

“Hiểu Hiểu...” Anh phải làm sao, phải làm sao mới có thể trấn an cô được đây.

Vì ánh sáng bất ngờ ập tới nên cô kinh hoàng đến tột đỉnh, lí trí như rách toạt, màn sương mù hỗn độn che mất tâm trí. Hiểu Hiểu không nhìn thấy từng giọt nước mắt đang rơi xuống từ trong mắt Khang Hi, hoàn toàn chìm đắm trong sự kinh hoàng của mình, không thể tự thoát ra.

Cô chỉ muốn tìm một không gian thật kín, tối mịt, chẳng nhìn thấy, cũng không nghe thấy bất cứ cái gì.

Tối mịt, đen kịt.

Cô không nhìn thấy gì cả...

Khang Hi nhìn cô, đau xót, cảm giác bất lực dâng lên khắp người. Thế nhưng anh biết rõ, nếu không thế khiến cô tỉnh táo trở lại, nhất định Hiểu Hiểu sẽ nguy mất.

Anh lặng lẽ trèo lên xe, thừa lúc Hiểu Hiểu không chú ý thì ôm chặt cô vào lòng. Hiểu Hiểu đột nhiên bị anh ôm, sợ hãi sự đụng chạm của anh đến cực điểm, dùng móng tay gào lên cánh tay Khang Hi, thế nhưng dù cô giãy dụa thế nào, cũng chẳng thể thoát khỏi.

Cô rất sợ, nhưng lại bị anh giữ chặt hai tay, đầu cổ lại đập mạnh vào anh.

Con đau ở trán kéo tới, anh cắn răng nhịn xuống, dùng sức để ôm chặt cô hơn.

“Lòng ngực tôi cứng trắng âm áp thế này em lại không chịu, cứ đòi ở trong cốp xe sắt lạnh ngắt. Hiểu Hiểu à, em chẳng biết chọn gì cả.”

Giọng anh dịu dàng dỗ dành, như đang hát một khúc hát ru.

“Em nói xem, sau khi Nếp sinh cún con, chúng ta sẽ đặt cún con tên gì nhỉ? Tôi nghĩ rồi, gọi nó là Trôi Nước đi. Em xem này, Nếp Vòng Trôi Nước, có thứ tự đằng hoàng.”

Anh lại tiếp tục dỗ dành, thi thoảng hôn lên mái tóc rối tung của cô.

Cánh Táp ở bên cạnh nghe, rung rung nước mắt, tay kéo caravat Vệ Bảo để xì nước mũi.

Vệ Bảo chỉ biết trơ mắt ếch mà nhìn, khóe miệng không kiềm được mà giật giật.

Đột nhiên Khang Hi lại nói, “Hiểu Hiểu, gả cho tôi đi, được không?” Anh dừng lại một chút, “Nếu em không nói thì tôi coi như em đã đồng ý.”

Cảnh Táp đang rất cảm động, nghe thấy thế thì đực mặt ra.

Rõ ràng là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của đây mà.

“Sau khi kết hôn, tôi muốn hai năm nữa thì mới có con, hơn nữa một đứa là đủ rồi, nhiều quá âm ỉ lắm.”

Anh còn rất hăng hái là khác.

Tiếng dõ dành vẫn ầm ập như trước, mở ra một khe nhỏ trong bóng tối bao trùm Hiểu Hiểu.

Màn đêm từ từ bị đẩy lùi, xung quanh cô xuất hiện một biển hoa rực rỡ nhất, gió nhẹ thoảng qua, hoa trắng cỏ xanh, tựa như một giấc mộng. Ở trong đây, cô cảm nhận sự ầm ập từ trước đến nay chưa từng hay biết tới.

Hình như có tiếng gọi tên cô ở bên tai.

Mỗi tiếng gọi vang lên, sự đau khổ, lạnh giá vây khốn Hiểu Hiểu cũng từ từ tiêu tan.

Nụ hôn không thể nhìn thấy, rơi xuống môi cô.

Quen thuộc biết bao nhiêu.

Bàn tay không thể nhìn thấy, đang ôm cô thật chặt.

Ầm ập đến nhường nào.

Trái tim, giờ khắc này, rung động mãi thôi, xua tan tất cả sợ hãi.

Đôi ngươi màu đen của cô không còn trống rỗng vô hồn nữa, cũng chẳng hề buồn bã, lộ ra tia sáng rạng rỡ, như một vệt sao băng vừa lướt qua giữa ngân hà.

Khuôn mặt không có chút máu cũng dần trở nên hồng hào, hô hấp cũng từ từ bình ổn.

Cô không nhớ nổi bất kì chuyện gì, chỉ nhớ đến một cái tên, đang nhảy múa điên cuồng trong đầu,

“Khang... Hi...”

Vừa bật ra, cô cảm giác bàn tay đang đặt trên eo mình đang run lên, Hiểu Hiểu muốn ngẩng đầu lên nhìn anh, thế mà anh lại càng ôm chặt hơn, vùi mặt vào trong hõm vai cô, bả vai anh khẽ run lên.

Cô không thấy khuôn mặt anh, chỉ cảm thấy hõm vai mình vừa có cảm giác ướt ướt, lại nóng nóng.

“Khang Hi, đây là đâu vậy?”

Cô không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì.

Khang Hi lại càng dùng sức ôm chặt cô hơn, dường như sợ rằng cô sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Hiểu Hiểu ngẩn người, lại ngẩng đầu lên, một giọt nước nóng hổi rơi xuống trán cô.

Cô nhú mày, “Anh khóc cái gì chứ?”

Nhìn Khang Hi trông rất yếu đuối, mỏng manh như thể trái tim cũng điều tàn, ấy nhưng trong mắt lại toát ra vẻ mừng rỡ khắp nơi, bàn tay đang đặt bên hông cô lại càng siết chặt hơn.

Đôi mắt cô trong veo, có chút hoảng hốt, nhưng nhìn qua như đã khôi phục về bình thường.

“Hiểu Hiểu!” Cảnh Táp khóc òa gọi, ôm cô nước nức.

“Sao cậu cũng khóc thế này!?”

“Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu, Hiểu Hiểu à...” Cảnh Táp khóc mà chảy cả nước mắt lẫn nước mũi, cứ gọi tên cô thật to, thế nhưng lại chẳng thốt nổi nên lời.

Một tiếng đùng, có tiếng đọt pháo âm ỉ truyền tới.

Hiếu Hiếu lại run lên, cả người bắt đầu run rẩy, mẩu chuyện đáng sợ kia lại lướt nhanh qua đầu.

Khang Hi lại ôm cô, “Không sao đâu, ở cách xa đây lắm!”

Dù không còn phát chứng cuồng loạn, cũng không rít gào điên dại nữa, thế nhưng nỗi sợ đã tích tụ lâu năm thì không dễ dàng biến mất như thế.

Con ấm áp trên người Khang Hi trở thành cọng rom cứu mạng của cô, cô giữ chặt lấy tay anh, sau đó ngã vào lòng ngực ấy.

“Tôi... tôi... muốn về nhà!”

Cô không thể ở lại nơi này dù chỉ một giây phút nào nữa.

Khang Hi không hề do dự, lập tức ôm lấy cô, “Tiểu Bảo, tôi mượn lái xe nhà cậu một chút.”

Lúc này, cả anh và Hiếu Hiếu đều không thích hợp để lái xe.

Vệ Bảo liên lạc qua bộ đàm, gọi một tài xế của Vệ gia tới, một chiếc Rolls-Royce Phantom tức thì đỗ ngay trước bãi giữ xe.

Tài xế thấy họ đi, cung kính mở cửa xe thay.

Cảnh Táp thấy Hiếu Hiếu phải về, cũng muốn đi cùng, bị Vệ Bảo kéo lại.

“Cô gây loạn gì nữa, những lúc thế này tốt nhất nên để hai người bọn họ ở chung với nhau.”

Cảnh Táp có hơi không tình nguyện, thế nhưng cũng cảm thấy anh nói đúng, chỉ đành trơ mắt nhìn xe chạy đi.

Trên xe, Hiếu Hiếu nhắm mắt, vui mặt vào lòng Khang Hi, không dám nhìn số pháo hoa vẫn còn được bắn ngoài cửa sổ. Chúng tựa như những đóa hoa lấp lánh, rực rỡ sắc màu, nhưng trong lòng cô, lại là một con ác mộng không thể xóa nhòa.

Chờ xe xuống núi rồi, trên đường cao tốc, sau khi chạy xa, không nhìn thấy chúng nữa, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Ấm áp trên người Khang Hi khiến cô không thể rời khỏi, mà anh cũng chẳng hề định buông cô ra.

Cứ ôm lấy nhau suốt cả con đường...

Chờ Hiếu Hiếu và Khang Hi đi rồi, Vệ Bảo mới quay về đường cũ, vừa đi được vài bước, khước mắt phát hiện Vệ Hiếu đang ẩn mình trong góc.

“Anh hai?” Anh đã ở đó nhìn bao lâu rồi?

Nói đi nói lại, rốt cuộc Đoan Mộc Hiếu Hiếu là bạn gái của ai?

Vệ Hiếu đi ra, vẻ mặt bình tĩnh, “Tiểu Bảo, đi thôi, uống rượu với anh!”

“Không phải anh nói dù ở bất cứ lúc nào thì cảnh sát cũng không được uống rượu à?”

Anh ta ngửa mặt lên trời thở dài, “Hôm nay anh không phải cảnh sát, chỉ là một người đàn ông thôi.”

Như đã đoán được gì đó, Vệ Bảo đi tới, khoát vai anh, “Đi thôi, em đi với anh, chúng ta không say không về!”

Vệ Hiếu cười nói, “Được, không say không về!”

Cảnh Táp thấy hai anh em đi cả rồi, bỏ mặc cô, đứng ở sau kê toáng, “Vệ Bảo, nhà anh còn tài xế nào không, tìm một người đưa tôi về đi.”

Vệ Bảo lại không để ý tới cô, cùng bỏ vào sảnh tiệc với Vệ Hiếu.

Trong sảnh tiệc, không ai phát hiện tiết mục vừa rồi, Vệ Ung Tụng đang nói chuyện hỏi thăm vài vị trong giới chính trị.

Vệ Bảo và Vệ Hiếu cùng nhau lên lầu hai, hai người tranh thủ không có chú Ông, mang rượu ngon của Vệ Ung Tụng đi mát, tìm một sân vắng, uống rượu.

“Anh, rốt cuộc giữa anh và Đoan Mộc Hiếu Hiếu đã xảy ra chuyện gì?”

Hai nam một nữ đúng là quá nhiều, anh bị làm cho hồ đồ rồi.

Vệ Hiếu nhấp một ngụm rượu, vị rượu cay xè kích thích anh rùng mình, “Cũng như chú thôi!”

Lúc này Vệ Bảo mới hiểu, “Cô ấy giả làm bạn gái anh?”

Anh ta gật đầu, lại uống một ngụm to.

“Em là em ruột anh, thế mà anh còn lừa cả em.”

Vệ Hiểu lại rót đầy cho mình một ly, “Những chuyện thế này đương nhiên phải càng ít người biết càng tốt!”

Muốn lừa địch thì phải lừa được người nhà trước.

Vệ Bảo trừng mắt nhìn anh, trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm, trái tim lo ngay ngáy cũng đã bình tĩnh lại.

Thì ra chỉ là sợ bóng sợ gió thôi!

Hay lắm, mấy ngày qua đã dày vò Vệ Bảo đến hư người rồi, bây giờ nghỉ lại, chẳng qua do mình đã sốt ruột đến rồi tung rồi mù, không nghĩ tới chuyện đi thăm dò ý của Hoàng hậu nương nương thế nào trước. Dù bản thân anh không thể thăm dò gì được thì cũng có thể nhờ Cảnh Táp.

Cảnh Táp không được thì còn Tần Viên...

Vệ Bảo che trán, tên tuổi cả đời thật sự đã bị hủy hoại hết rồi.

Lúc Vệ Hiểu đang chuẩn bị rót li rượu thứ tư thì Vệ Bảo lại giắt bình rượu về, “Anh hai, uống ít thôi!”

Bình thường Vệ Hiểu không uống rượu, uống liền tù tì ba ly lớn như thế, lại còn là whisky nên mặt đã có màu đỏ không tự nhiên, “Đưa anh!”

Thấy anh cứ giữ chặt chai rượu không buông, Vệ Bảo cũng chẳng còn cách nào, đành trả lại chai rượu cho anh.

“Động lòng rồi?” Anh hỏi.

Thật ra cũng chẳng cần hỏi, cứ nhìn bộ dạng của Vệ Hiểu là biết, cái việc mượn rượu giải sầu thế này, rõ ràng đã động lòng mất rồi.

Vệ Hiểu lại uống một ngụm lớn, rượu vừa vào cổ, anh cảm thấy hơi đắng, lại hơi the the cay cay, cổ họng bị sặc, không nhịn được mà ho khan một tiếng, “Tiếc là đã muộn!”

Không, chưa từng bắt đầu thì sao lại bảo là muộn.

Vệ Bảo lắc ly rượu, vỗ nhẹ vào vai anh, “Chuyện tình cảm, em không giúp được anh. Chỉ là, có chuyện này em muốn nhắc nhở anh.”

“Chuyện gì?”

“Khang – Hi – thù – dai – lắm!”

Vệ Hiểu giờ li rượu lên, cười nói: “Cảm ơn đã nhắc!”

Vệ Bảo lấy li rượu của mình cộng vào li anh, “Anh tự cầu phúc đi.”

Sau khi cộng li, hai người cùng uống một hơi.

“Anh định đi Mỹ?” Đột nhiên Vệ Hiểu lên tiếng.

Vệ Bảo phụt một tiếng, phun hết rượu ra ngoài, “Anh, anh không cần phải trốn xa vậy đâu, chỉ cần sắp tới không để cậu ấy thấy anh là được mà.”

“Không phải anh muốn chạy trốn, chỉ là đội đặc công của anh và đội đặc chủng của Mỹ có một hoạt động huấn luyện, cấp trên phái anh đi. Anh vốn đang cân nhắc, bây giờ thì không cần phải suy nghĩ gì nữa!”

Vì nơi này chẳng có gì phải bận lòng nữa rồi.

Vệ Bảo thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng anh muốn chạy trốn phiêu bạt tận chân trời cơ chứ.

“Anh muốn đi bao lâu?”

“Một năm!”

Vệ Hiểu nghĩ, một năm, có lẽ đủ để Khang Hi quên chuyện ngày hôm nay rồi.

Thế nhưng, anh ta đã quá ngây thơ.

Bình thường Khang Hi mang thù là nhớ cả đời.

Đương nhiên, chuyện này để nói sau.

Ở bên kia, tài xế Vệ gia nhanh nhẹn đưa Hiểu Hiểu và Khang Hi trở về Phúc Đề.

Lúc này đã gần nửa đêm, tiểu khu vắng tanh không bóng người. Hai người xuống xe, bác tài xế liền quay về để báo cáo kết quả công việc.

Vừa về tới đây, như đã quay lại pháo đài an toàn của mình, khiến tâm tình Hiểu Hiểu hoàn toàn bình phục.

Sau khi xuống xe, cô nhanh chóng rời khỏi vòng tay của Khang Hi, cách xa anh ba thước. Cứ nhớ lại hai người ôm ấp nhau suốt cả đường thì cô có phần cảm thấy không được tự nhiên.

Khang Hi vẫn tỉnh rụi đi sau lưng cô, cùng vào thang máy VIP.

Đợi khi cửa thang máy vừa đóng, thang máy bắt đầu đi lên thì anh đột nhiên lại đưa tay chạm vào bản điều khiển, nhấn nút tạm dừng, cả thang máy dừng chuyển động.

Hiểu Hiểu ngạc nhiên, “Khang Hi, sao anh lại ngừng thang máy vậy?”

Mặt anh sa sầm, áp sát cô, đề cô lên bức tường đằng sau. Tiếp theo, chống hai tay, vây cô lại giữa vòng tay của mình và bức tường.

“Không phải chúng ta nên nói chuyện rõ ràng một chút sao?”

“Nói chuyện gì?” Cô lấy tay chống lên lồng ngực không ngừng tiến tới gần mình của anh, hơi thở bắt đầu rối loạn.

“Về chuyện tôi làm người đàn ông của em!”

Mặt cô đỏ lên, miệng mấp máy một lúc lâu, thế nhưng lại không nói nên lời.

Khang Hi thở dài, “Hiểu Hiểu, chúng ta hôn cũng hôn rồi, ôm cũng ôm rồi, thậm chí cầu hôn tôi cũng đã cầu rồi!”

Bây giờ chỉ còn thiếu một bước nữa là tới nhà thôi, anh không muốn chờ đợi lâu hơn.

“Anh nói bậy bạ gì đó, anh cầu hôn lúc nào?”

Trong lòng Khang Hi ghen một cục, đúng là cô không nghe thấy thật rồi.

Thôi kệ, chuyện này cũng chẳng có gì to tát, mấy chuyện cầu hôn thế này, làm mấy lần anh cũng chịu tất, chỉ cần đối tượng là cô thôi.

“Chuyện cầu hôn, bây giờ chúng ta bỏ qua, nói chuyện tôi trở thành người yêu của em. Em nói đi, rốt cuộc tôi có chỗ nào khiến em không hài lòng?”

Anh quyết định đỡ nóc nhà, nói thẳng. Nếu cứ để cô suy nghĩ thì không chừng vịt đã được nấu chín mà vẫn bay được mất.

Hiểu Hiểu không nói gì, những lúc thế này thì cô có thể nói gì được chứ.

Khang Hi lại cố gắng tự trình bày những ưu điểm của mình, “Cao ráo, giàu có, đẹp trai anh không nói nữa, tránh em bảo anh tự kỷ!”

Đây đã là tự kỷ lắm rồi đó ba.

Anh lại tiếp, “Anh biết nấu ăn, biết giặt quần áo, việc nhà em không cần phải lo, còn nữa...” Anh ghé tới tai cô, thổi một hơi nóng, “Hiểu Hiểu, anh là sao Xạ thủ!” (* Còn có tên là Nhân mã)

Cô ngẩn ra nhìn anh, sao Xạ thủ thì liên quan gì ở đây?

“Trong bảng xếp hạng XXOO, chòm sao Xạ thủ được xếp thứ nhất, có sức chịu đựng kéo dài, một lần nhưng còn hơn sáu lần đó!”

Hiểu Hiểu thật sự không dám tin vào lỗ tai mình nữa, mặt đỏ bừng.

Anh sợ còn chưa đủ, khuôn mặt ái muội tiếp, “Ngôn ngữ dân gian, đội đặc chiến bền bỉ!”

Cô chỉ muốn một tát đập chết anh thôi.

XXOO gì chứ... mặt cô bị đốt cháy tới nơi.

Một lần nhưng còn hơn sáu lần... Sạc ắc-quy à!

“Em không tin!?” Trông anh có vẻ khó chịu khi bị người ta xem nhẹ.

Cô vội vàng lắc đầu, não bộ chưa kịp suy nghĩ đã nói mê sảng, “Chưa thử, không thể bình luận...”

Anh cười cực kì giảo hoạt, híp mắt, hơi nóng thổi ra càng nóng bỏng, “Vậy thì thử...”

Lúc này Hiểu Hiểu mới nhận ra, anh đang cài bẫy cô.

“Khang Hi!” Cô đám anh, “Anh bình thường chút đi!”

“Anh quá bình thường nên mới để em đây đưa tới bây giờ, hôm nay em phải nói rõ ràng cho anh, đừng để anh cứ nhưng nhớ cả ngày, ăn không ngon ngủ không yên nữa.”

Cô quay mặt đi nơi khác, nói quanh co, “Ai... ai bảo anh nhớ.”

“Không để anh nhớ, chẳng lẽ lại để người khác nhớ cho à...” Anh lại dùng tay xoa mặt cô về, “Không được đánh trống lảng.”

Hiểu Hiểu ậm ừ nói, “Những thứ anh nói cũng không thể xem là ưu điểm được.”

“Thế cũng không tính sao?” Anh nhú mày, vắt óc suy nghĩ một chút, sau đó cặp mắt sáng trưng, bất ngờ áp sát tới cô, “Hiểu Hiểu, anh quên nói, anh là hàng nguyên đai nguyên kiện, em là người đầu tiên lột vỏ đồ. Thế nào, có cảm thấy cực kì VIP...”

Một tiếng bịch, mặt Hiểu Hiểu đỏ ửng, vui thẳng mặt vào lồng ngực Khang Hi, đâm vào chỗ hiểm của anh, “Anh đúng là... đúng là...”

Chuyện trai tân mà cũng lòi ra nói được, cô chẳng còn biết nói gì đỡ cho được.

“Hiểu Hiểu à...” Anh nâng mặt cô lên, “Đừng trốn tránh anh nữa, cứ lại thế này, anh thật sự sắp phát điên rồi!”

Si mê dành cho cô đã thâm nhập vào máu thịt, mỗi nhịp đập đều là nỗi nhớ anh dành cho cô.

Mắt anh không chớp, nhìn chằm chằm vào Hiểu Hiểu. Trong đôi mắt ấy có khát vọng dành cho cô, làm lòng Hiểu Hiểu hỗn loạn, khiến cô vừa cảm thấy đau lòng, vừa cảm thấy yêu thương, nháy mắt mắt cũng có một tầng hơi nước.

Con sóng thâm tình gợn lên từng con trong mắt anh, nói ra tình yêu sâu sắc nhất của anh. Hiểu Hiểu biết, Khang Hi yêu cô, yêu rất đậm rất sâu.

Còn cô...

Cô nở nụ cười, để tay sau lưng ôm chặt anh.

Không cần chùn chân chi nữa...

Vì Đoan Mộc Hiểu Hiểu cũng đã yêu anh... Từ lúc nào ư...

Đã không còn quan trọng nữa rồi!

Hành động của cô đã trả lời cho anh. Khang Hi run rẩy, mừng rỡ, đột nhiên hôn cô, triền miên mà nồng cháy, làm cho đầu óc cô thậm chí còn chẳng có bước chuyển ngoặt theo.

“Hiểu Hiểu...”

Trong nụ hôn nồng nhiệt mê mải, cô nói, “Nhớ đó, không được nói dối em nữa...”

“Anh thề, lấy số tiết kiệm, bất động sản, xe cộ, cổ phiếu, quỹ, bảo hiểm, cửa tiệm... ừm...”

Cô kiễng chân, chủ động chặn lại cái miệng đang lái nhái kia.

Tranh thủ thời gian hít thở, Khang Hi kiên trì bổ sung: “Còn có sinh mạng và toàn bộ tình yêu của anh...”

Anh không nói nữa, cả thể xác và tinh thần đều tập trung vào nụ hôn kích thích của cô mất rồi.

“Khụ! Khụ!” Từ cái loa đồng hồ của thang máy, bất ngờ truyền tiếng ho khan.

Phản ứng đầu tiên của Hiểu Hiểu là dùng tay che mặt Khang Hi, đây đã là thói quen của cô.

“Chào cô cậu, chúng tôi định bảo trì thang máy buổi tối, các vị như vậy làm chúng tôi rất khó xử...”

Hiểu Hiểu đỏ mặt, trực tiếp vui đầu vào lồng ngực Khang Hi, thế nhưng tay vẫn che mặt anh theo bản năng. Khang Hi lập tức nhấn tắt nút tạm dừng trên

bản điều khiển, để thang lại máy được vận hành bình thường.

Một tiếng ‘ding’ vang lên, đã tới lầu mười hai.

Anh lập tức bế bổng Hiểu Hiểu, bước ra khỏi thang máy.

“Đề em xuống, em tự đi được...”

“Không được!”

“Cái gì mà không được?!”

“Phải đóng dấu, còn ký tên nữa...”

Ký tên...

Mặt Hiểu Hiểu lại đỏ đến mức bốc khói, còn người này lại được voi đòi tiên nữa rồi.

Tiếc là khi Hiểu Hiểu tới cửa thì mới phát hiện mình đã làm mất chìa khóa, không vào được nhà.

Khang Hi cúi đầu nhìn cô, “Vẫn còn may, anh mua một căn ngay bên cạnh, hôm nay cứ ngủ ở nhà anh...”

Khang Hi lập tức bội phục khả năng dự đoán của mình.

Anh vênh vào bế Hiểu Hiểu lên, xông vào căn hộ sát vách như vũ bão.

Vừa vào phòng ngủ, liền tung cô xuống giường.

Hiểu Hiểu vừa chạm giường thì anh đã xông tới, thành thạo như diễn tập trăm ngàn lần rồi vậy.

Tiếng quần áo bị xé rách vang lên trong không khí...

Cô thật sự không dám tin, anh lại đã mạn như thế đấy.

Anh trói hai tay cô ở sau lưng, không để Hiểu Hiểu chống cự, lại mạnh bạo ấn cô xuống giường.

Dục vọng không thể kiềm chế bùng lên, cùng cơn khát tình mãnh liệt chẳng thể chống cự khiến cả người anh hưng phấn đến điên rồ. Anh muốn cô, khát khao và nhu cầu bức thiết này khiến anh chẳng có cách nào khống chế được chính bản thân.

Quần áo trên người bị anh dễ dàng xé mở, đôi môi điên cuồng hạ xuống, không buông tha một chỗ nào, từng dấu hôn đỏ tươi như những đóa hoa đang thi nhau nở rộ trên cơ thể trắng như tuyết của cô.

Vì hưng phấn và kích động, anh lại bắt đầu dùng răng cắn Hiểu Hiểu.

Cô rít một tiếng.

Đau!

Hiểu Hiểu dùng sức vỗ vào vai anh, thế nhưng Khang Hi lại chẳng hề có phản ứng lại, tiếp tục hét gặm lại cắn.

Con người, ngoài cái tính đùa giỡn người ta, chắc chắn có cả tính chó nữa.

Thế là, cô cũng há răng, cắn vào vai anh.

Khang Hi khó chịu kêu lên. Thế nhưng cơn đau kia chẳng làm anh rút lui mà ngược lại, càng khiến Khang Hi thêm hưng phấn, hôn hít như dã thú, dùng lực mạnh đến mức muốn lột da cô.

Đột nhiên Hiểu Hiểu nghĩ, anh nói đây là lần đầu tiên của mình, chắc chắn không phải nói xạo đâu.

Đã mạn như thế này, chắc chắn là tay mơ!

Sau đó cô lại nghĩ tới một việc...

Đến vấn đề nhỏ đã chôn sâu trong đầu...

Cô từng nghĩ, nhất định bạn gái của anh sẽ rất vất vả.

Cực kì vất vả...

Tức thì mồ hôi lạnh thi nhau rơi xuống, bạn gái của anh không phải là cô đó sao?

Hiểu Hiểu có hơi hoang mang, “Khang Hi, anh chậm lại một chút...”

Cô cảm nhận sâu sắc rằng, về chuyện này, phải nói chuyện đàng hoàng với anh.

Khang Hi lại lăm bằm, “Hiểu Hiểu, ký tên...”

Ký với chả tên gì, ký vào thì tai nạn chết người mất.

Cô muốn đẩy Khang Hi, thế nhưng vì tay bị anh trói sau lưng nên hoàn toàn chẳng dùng được sức. Mà bây giờ, sức của anh mạnh đến dọa người, khiến cô không thể tránh thoát.

Cô vừa hoảng loạn lại khản trương, căng thẳng, bỗng dưng bụng dưới của cô nhói đau.

Hiểu Hiểu sững sốt, hình như cô quên mất một chuyện.

Cô đưa mắt nhìn qua tủ đầu giường, mặt đồng hồ có hiện ngày tháng hôm nay.

Ngày 8?

Ôm trán...

“Khang Hi, em có chuyện muốn nói với anh...”

“Có gì chờ anh kí tên xong rồi lại nói...” Anh đang rất bận cơ mà.

“Không phải, anh nghe em nói đã...”

Anh ngẩng khuôn mặt vẫn còn phủ đầy màn sương dục vọng, cảm thấy linh hồn đã hưng phấn đến mức bay ra ngoài...

Khuôn mặt cô đỏ ửng nói úp úp mở mở, “Hình như em tới ngày rồi...”

Anh sững sốt, người như bị đá kích, nhìn về ngày tháng trên đồng hồ...

Ngày 8!

Ngày 8 đáng chết!

Anh cũng biết chuyện này.

“Hiểu Hiểu à...” Khang Hi đau khổ rên, “Sớm muộn gì anh cũng chết trong tay em!”

Súng đã lên đạn mà không bắn ra được thì chỉ có tự nổ thôi...

Bỗng dưng anh lại chui vào ngực cô, không động đậy nữa.

“Khang Hi?”

“Chết rồi, có gì nói thì thấp hương...”

Hiểu Hiểu: “...”

Vạn Tuế Gia tử trận!

Hôm nay... là ngày mà thân thích của ai đó tới cửa...

Quan hệ của Vạn Tuế Gia và Hoàng hậu nương nương chính thức trở thành người yêu!

Giai đoạn – yêu đương – nồng cháy – bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Hiểu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Cái Gọi Là Tình Yêu Cuồng Nhiệt

“Khang Hi?” Hiểu Hiểu dùng ngón tay chọc vào ai vẫn còn đang chôn trong ngực của cô không chịu nổi. Anh cứ đè cô như thế, nặng lắm.

Khang Hi từ từ tỉnh lại sau khi ‘chết trận’, mùi vị ngọt ngào ấm áp thơm tho là thể mà không thể ra tay được, đúng là ghen một bụng. Anh vừa tức vừa giận, âm ỉ cắn một miếng lên bánh bao thịt của cô.

Hiểu Hiểu rít một tiếng, cúi đầu nhìn xuống thì thấy dấu răng màu hồng mà anh để lại.

“Sao anh cứ thích cắn người thế hả?”

Khang Hi buồn bực ngẩng đầu, dục vọng trong mắt vẫn chưa lui hết, mặt vẫn còn hơi đỏ, cắn răng nói: “Đỡ, ghê!”

Trông anh giống một cậu bé nghịch ngợm, mặt thối như đi mượn tiền mà người ta lại coi mình là giấy vệ sinh.

Thế nhưng anh trách ai được, đúng là diễn hình của việc ra cửa không coi ngày, lúc nào không chọn mà lại cứ chọn nhầm vào hôm nay.

Nghĩ tới là muốn rút nước mắt.

Hiểu Hiểu nghe anh nói hai chữ ‘đỡ ghê’ thì xấu hổ đỏ mặt, nhưng so với chuyện này thì còn một việc quan trọng hơn thấy.

Cô lại lấy ngón tay chọc vào anh, “Nhà của anh có...”

Cô muốn hỏi có băng vệ sinh hay không. Nếu là người đàn ông khác thì cô sẽ không hỏi vậy đâu, vì chắc chắn không có. Nhưng Khang Hi thì không thế, lúc còn ở trong nhà cô, anh như cái túi thần kì, muốn gì có đó. Thế nhưng đây là một món đồ rất riêng tư, lúc hỏi cô vẫn còn ngượng không nói được hết câu.

Như thế Khang Hi đã sớm biết, hừ lạnh nói, “Không có! Anh là đàn ông thì sao có thứ này được!”

Không chỉ không có mà anh bây giờ muốn đem tất cả băng vệ sinh trên thế giới đốt quách đây này!

Hiểu Hiểu sốt ruột, nín lấy sơ mi đã cởi được hơn nửa của anh, “Vậy phải làm sao đây?”

Cô đánh mất thẻ chìa khóa, không thể vào nhà, phải giải quyết thân thích tới bất ngờ thế nào đây? Trong đầu sục nghĩ ra, cô nhớ tới siêu thị ở cổng tiểu khu, cặp mắt thủy tinh to tròn long lanh rung rung nhìn Khang Hi.

Đáng yêu cực kì!

Khang Hi đã bị cô đánh gục trong nháy mắt.

Dù đáng gắp Hiểu Hiểu trông loli thế thôi, nhưng hoàn toàn khác với một cô nhóc nhé. Thị thoảng cũng biết xấu hổ, hơi cau kinh một tí nhưng nhìn chung vẫn là một mỹ nhân băng giá. Nay lại trông đáng yêu thế, thế mà còn là một cô gái nhỏ nhắn như vậy, đây là lần đầu tiên đấy.

Anh lại muốn nhào tới, nhưng vẫn còn lí trí lắm. Dù đáng yêu dù nhỏ xinh thế nào thì hôm nay cũng không ra tay được.

Khang Hi âm ỉ cắn gãi gãi đầu, “Em đi tắm trước đi, để anh đi mua cho em.”

Hiểu Hiểu vui vẻ, ngoan ngoãn gật gật đầu, song đột nhiên nhớ ra có rất nhiều nhãn hiệu băng vệ sinh, có thể anh không phân biệt được.

“Đúng rồi, anh nhớ mua hiệu XXX nhé!” Đây là hiệu cô thường dùng.

“Anh biết rồi!” Tất cả mọi thứ của cô anh nắm trong lòng bàn tay từ lâu, “Là loại mặt lưới khô ráo, đúng không?”

“Sao anh biết?” Cô giật mình nhìn Khang Hi, cũng quên mất phải xấu hổ luôn rồi.

Việc thỏa luận về băng vệ sinh với đàn ông đã lạ lắm lắm rồi, chẳng ngờ tên này lại rành như vậy, biết cả mặt lưới cơ đấy.

Khang Hi cúi người, hôn mạnh một cái lên gương mặt trắng nõn mịn màng, vênh vào nói: “Hiểu Hiểu, em phải ăn mừng đi, người bạn trai đương nhiệm của em đang lập chí trở thành người chồng tốt nhất thế giới đây.”

Đúng là anh đã có nghiên cứu qua về mấy vấn đề này rồi, tranh thủ lúc cô không có nhà ấy.

Đây cũng không phải biến thái đâu, chẳng qua thứ vợ thích thì làm chồng sao có thể không biết.

Mặt cô lại đỏ bừng, “Đáng ghét!”

Anh lại cười hắc hắc, nhưng vẫn chưa đi, lại hôn lên gò má cô, “Em muốn ăn khuya không anh mua?”

Trong bữa tiệc mừng thọ cô cũng chưa anh gì, anh lo cô bị đói mà thẻ chia khóa của Hiểu Hiểu đã mất rồi, mọi nguyên liệu nấu ăn đều trong nhà đầy cả, anh không có bột thì đổ gột nên hồ.

Hiểu Hiểu cũng chẳng thấy đói gì lắm, chẳng qua là thèm ăn thôi, “Em muốn ăn chocolate!”

Những lúc tới kì thì con gái thường rất muốn cái gì đó ngọt ngọt.

“Tôi ăn chocolate dễ mất ngủ, để anh mua cho em phần pudding!”

“Vây được!” Chỉ cần là ngọt là được. Thấy anh vẫn chưa chịu đi, cô lấy tay đẩy, “Mau đi đi!”

Cô đang chờ được cấp cứu đây này.

Khang Hi lại ‘mô’ lên môi Hiểu Hiểu cái nữa, “Tuân lệnh, vợ đại nhân!”

Ngày hôm nay là ngày anh vui sướng nhất, cũng là ngày là buồn bực nhất!

Chờ anh đi rồi, Hiểu Hiểu xuống giường, đi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen chuẩn bị tắm thì chợt nhớ ra mình không có quần áo sạch. Cô cúi đầu nhìn áo sơ mi trên người, vì hành động dã man của Khang Hi mà bây giờ nó đã bị chia năm xẻ bảy. Hiểu Hiểu ngẩn ra, chạy về phòng ngủ Khang Hi, lục lọi đóng quần áo anh treo trong tủ.

Áo sơ mi trắng của nam, quần bốn góc của nam. . .

Không sao, chỉ cần có là được.

Ở Mỹ, có rất nhiều cô gái thích mặc quần lót của nam, chẳng vì gì khác, thoải mái dễ chịu mới là đỉnh nhất.

Cô đã tìm được đồ sạch, vào phòng tắm, chuẩn bị nước nóng.

Còn bên này, đêm hôm khuya khoát Khang Hi đeo cặp kính râm to sụ, mang khẩu trang vào cửa hàng tiện lợi mở cửa 24h một ngày của Phúc Đề.

Cái phiền phức nhất của một ngôi sao là không thể làm chuyện gì quá ‘Quang minh chính đại’ được, nhất là với cấp bậc như anh thì càng không thể hành động tùy tiện.

Lúc này trong cửa hàng không có ai, chỉ có một cô bé ở quầy thu ngân đang ngồi nghịch di động.

Cửa tự động của siêu thị kêu một tiếng rồi mở ra, cô gái trẻ tuổi kia ngẩng đầu, thấy anh ăn mặc như vậy thì sợ hết hồn, cứ tưởng anh tới cướp, vội vàng cầm cái muôi trong khay oden làm vũ khí bảo vệ, tiện thể đưa tay nhỏ về phía nút báo động dưới quầy thu ngân.

Khang Hi đang đứng trước cửa nhìn một vòng xung quanh, vốn không hề phát hiện ra vẻ căng thẳng sốt ruột của cô nàng kia, nhìn thấy một giá hàng rồi đi thẳng tới.

Cô gái thờ phào nhẹ nhõm nhưng cũng không dám lơ là cảnh giác, vẫn cầm muôi đề bảo vệ trước ngực.

Khang Hi đi tới trước quầy cho đồ dùng phụ nữ, nhìn một đồng băng vệ sinh đủ màu sắc kia, không ngờ lại có nhiều loại như vậy, nhất thời bị hoa mắt, đành phải ngồi xổm xuống tìm từng cái một.

Cô gái kia thấy anh nhìn băng vệ sinh, lại còn tỏ ra rất tự nhiên thế kia, lập tức nhét anh vào hàng ngũ biến thái.

Hơn nửa đêm rồi mà ra đây ngắm băng vệ sinh, còn ăn mặc như thế, không phải biến thái thì là gì?

Cô bé lại nghĩ tới vẻ xinh đẹp của mình, nhờ đâu tên này thấy sắc nảy lòng tham thì biết làm sao, lại vội vàng cầm cái kẹp thức ăn che trước ngực.

Mấy năm này ày à, không sợ hạo sắc chỉ sợ biến thái.

Khang Hi đã tìm được nhãn hiệu và loại Hiểu Hiểu thích dùng, lấy hai gói, sau đó tới tủ ướp lạnh chọn một hộp pudding, cẩn thận kiểm tra ngày sản xuất, sau khi xác định là hàng mới của ngày hôm nay mới lấy.

Anh tới quầy thu ngân, bỏ đồ xuống, “Tính tiền!”

Cô gái kia nhìn anh đề phòng, tay trái cầm muôi múc canh, tay phải cầm kẹp thức ăn, còn tay đầu mà quét mã vạch tính tiền cho anh chứ.

Thấy vẻ mặt cảnh giác của cô, đề phòng anh như đề phòng gã hạo sắc, trên mặt viết rõ ràng năm chữ thật bực – TÊN NÀY LÀ BIẾN THÁI!

Anh lạnh giọng quát: “Chưa thấy đàn ông nào mua băng vệ sinh cho vợ à, ngạc nhiên cái gì, còn đứng ngây ra đó nữa, mau tính tiền cho tôi!”

Anh mang khẩu trang và kính râm trên mặt, chẳng thể nhìn được biểu cảm nhưng giọng nói lại rất hù người. Cô gái kia bị dọa đến ngơ ngác, vội vàng tính tiền cho anh.

Khang Hi trả tiền, cầm túi nylon lên, sau đó quay qua nói với cô nàng kia, “Sau này gặp người đàn ông nào chịu ra ngoài mua băng vệ sinh cho cô thì nhớ đừng buông tay, mau gả cho anh ta đi!”

Nói xong, anh lại đưa mắt nhìn mấy món hàng trên kệ gần quầy thu ngân, một hàng dài chói mắt, đóng gói rất đẹp, trên đó là có bảng các sản phẩm mới nhất rõ ràng rành, thế nên anh đưa tay quét sạch, mỗi loại chọn một hộp.

“Lấy cái này nữa!”

Cô bé tính tiền: “...”

Nhiều vậy dùng có hết không?

Đôi khi Khang Hi trở lại thì Hiểu Hiểu vẫn còn ở trong phòng tắm, cách cửa kính mờ, bên trong nóng hổi, hơi nước bay lên, ánh đèn vàng ấm áp, tiếng nước chảy ào ào, hình như có thể nghe loáng thoáng tiếng cô đang ngâm nga một đoạn nhạc nào đấy, khiến người ta có cảm giác lâng lâng.

Khang Hi đứng bên ngoài, chợt cảm thấy bên trong như cõi thiên đường.

Nếu là trước hôm nay thì anh chắc chắn không có gan đi vào, nhưng hôm nay thì...

Không được ăn thịt thì chắc húp chút nước lèo cũng được chứ hả?

Hạnh phúc tới quá nhanh, tay mở cúc sơ mi của anh cũng run lên.

Đang lúc anh định có ý đồ ‘húp nước lèo’ đến cùng, vừa muốn kéo cửa vào tắm uyên ương với nhau thì như có năng lực dự đoán, Hiểu Hiểu phát hiện được ý đồ của anh.

Cô quát: “Khang Hi, nếu anh dám đi vào thì em sẽ chia tay với anh ngay lập tức.”

Đứng là giữa thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một sợi chỉ, thịt không mà nước lèo cũng không nót, đã thế lại còn bị đe dọa, cả người Khang Hi ỉu xiu.

Dù thế thì anh vẫn nghe lời rút chân mình ra, giải thích: “Không có, anh định bỏ đồ vào cho em thôi!”

Khang Hi kéo ra một khe nhỏ, chui tay vào, bỏ gói băng vệ sinh vừa được mua xong lên bồn rửa mặt.

Hương sữa tắm bay ra từ khe hở kia, là mùi vị mà bình thường anh rất quen thuộc, thế mà lúc này lại mang tới một cảm giác khác, khiến anh đứng ngồi không yên đây mà.

Tiếng nước ào ào đột nhiên ngưng bật, xem ra là cô đã tắm xong. Anh vội vàng rút tay ra rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thờ dãi một hồi, Khang Hi nhặt số quần áo vừa cởi ra kia, mặc lại từng món một.

Có cô, nghe lời vợ thì hôn nhân mới kéo dài.

Anh nhin!

Một lát sau, Hiểu Hiểu xõa tóc ướt, từ phòng tắm đi ra, mặc áo sơ mi trắng của anh, để chân trần.

Với đàn ông mà nói, nếu hỏi khi nào anh ta cảm thấy phụ nữ đẹp nhất, gọi cảm nhất?

Hết mười thì có chín người sẽ trả lời, không phải lúc cô ấy mặc bikini, cũng không phải lúc mặc áo lót sexy, lại càng không phải lúc chẳng mặc gì.

Mà là khi cô ấy mặc áo sơ mi trắng của bạn, lộ cặp đùi đẹp, nhất là như Hiểu Hiểu, dù nhỏ nhắn xinh xắn thế nhưng lại rất đầy đặn, đảm bảo có thể bức điện cả chục gã đàn ông.

Áo sơ mi trắng rộng thùng thình chỉ càng làm cô trông nhỏ nhắn hơn, như một bé mèo con mới sinh. Tóc ướt nhỏ từng giọt nên thoạt trông khiến da cô càng trắng hơn hết, khuôn mặt bình thường chỉ nhỏ bằng bàn tay, nay có hơi nóng nên làn da trắng như tuyết kia có màu hồng nhạt, đôi môi xinh đẹp như cánh hồng nở rộ, dù vóc người nhỏ nhưng đôi chân lại thon dài, trắng nõn săn chắc, có tính đàn hồi, lại có tỉ lệ rất cân đối, được che giấu dưới lớp áo sơ mi kia càng trở nên quyến rũ hơn hết.

Trên người cô có mùi sữa tắm ngòn ngọt, dù đã cách một khoảng nhưng anh vẫn ngửi thấy, cứ như đang lượn lờ quanh chóp mũi.

Đúng là hấp dẫn đến mê mẩn phần hồn.

Con người Khang Hi tối sầm, chẳng còn đầu óc lí trí gì nữa, nhào tới như bay, chỉ muốn ‘cầm thú’ một trận.

“Khang Hi, đừng nghịch mà!” Cô đẩy đẩy.

Anh rên một tiếng, bây giờ trong đầu chỉ toàn hình ảnh cầm thú mà thôi, thật sự không muốn buông Hiểu Hiểu ra, hai cánh tay rụt về rồi lại ôm chặt cô hơn.

Nỗi đau khổ không thể tự kiềm chế, đành phải dựa vào ảo tưởng.

Có điều, sớm muộn cũng có một ngày, dù là thịt, canh, xương cốt hay bánh bao, anh đều được chén tất.

Mãi lúc sau, Khang Hi mới bịn rịn không nỡ thả lỏng cô ra, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng kia, lại hôn cái nữa.

Hiểu Hiểu cũng chiều anh. Biết anh kìm nén khó chịu, không thể ép anh quá. Thật ra trong tiềm thức của cô, Khang Hi là một người đàn ông rất dễ dỗ dành, chỉ cần cho anh một miếng táo ngọt nho nhỏ là đủ cho anh vênh vào cả nửa ngày trời.

Cô kiễng chân, hôn lên mặt anh một cái.

Đúng là Khang Hi đặc chí cực kì, lại muốn dán miệng tới, Hiểu Hiểu vội vàng đưa tay, hỏi anh: “Pudding của em đâu?”

Khang Hi lấy pudding trong túi nilon ra, thấy vẫn còn lạnh thì lấy tay phủ lên để ủ một chút rồi mới đưa cho Hiểu Hiểu. Cô ngồi xếp bằng trên giường, dùng cái thìa duy nhất mức từng muỗng cho vào miệng.

Vị sữa thơm nồng, lại xen vị caramel, ngọt mà không ngấy, đúng là mùi vị mà cô thích.

Khang Hi bò lên giường, tiếp tục dán vào lưng cô, lấy khăn lau khô tóc ướt, sau đó dùng lược mềm gỡ đuôi tóc rối, cuối cùng mới dùng máy sấy khô.

Vừa sấy vừa không bỏ lỡ cơ hội hôn Hiểu Hiểu.

Hiểu Hiểu chẳng còn cách nào, đành phải dòi lức chú ý của anh, mức một thìa pudding rồi đưa tới bên miệng Khang Hi, “Anh ăn không?”

Anh lắc đầu.

Cô ồ một tiếng chán chường, sau đó tự cho thìa vào miệng mình, thế là anh liền mở một cái.

“Không phải anh nói là không ăn à?”

“Vì cách ăn không hợp khẩu vị của anh thôi...” Khang Hi bày ra bộ vừa được hỏi mà còn khoe mẽ.

Cô nhú mày, “Em không thích cách này!”

“Hiểu Hiểu, bây giờ chúng ta đang yêu đương cuồng nhiệt, chuyện gì cũng phải thử một chút.”

Hiểu Hiểu liếc xéo anh, quyết định không phát biểu bất kì ý kiến gì, vì thế nào cũng chẳng nói lại.

Khang Hi hâu hạ tóc của cô xong, ngả đầu lên vai Hiểu Hiểu, “Anh định mấy ngày nữa bày một bàn rượu chỗ Tàn Viện...”

Cô sững sốt, “Để làm gì?”

“Tiệc yêu nhau của chúng ta, mời gia đình bạn bè hai bên ăn bữa cơm, nói cho họ biết chúng ta đang yêu.”

Hiểu Hiểu lập tức xuất hiện vạch đen. Có nghe về tiệc đính hôn, tiệc cưới, thế nhưng chẳng biết cái gì là tiệc yêu nhau bao giờ.

“Chuyện này gọi điện thoại, gửi tin WeChat là được rồi mà.”

“Sao được chứ? Phải long trọng chứ!”

Anh vất vả mới hết khổ, dù thế nào cũng phải ăn mừng.

Cô không lay chuyển được Khang Hi, “Được rồi, tùy anh!”

Mấy chuyện này tốt hơn hết là cứ nghe theo anh thôi, nhất là khi anh không được ‘đáp ứng nhu cầu’.

Khang Hi lại xoa xoa vỗ vỗ, nghiêm túc nói, “Em nói xem, chúng ta thu bao nhiêu tiền mừng là vừa?”

Hiểu Hiểu: “...”

Đây đâu phải kết hôn, thế mà còn muốn thu tiền mừng, đúng là... đê tiện.

Thế nhưng, Khang Hi lại làm thật.

Cô ôm trán, đột nhiên có cảm giác yêu đương với anh sẽ liên lụy rất nhiều người, đó là niềm hạnh phúc được xây dựng từ bất hạnh của kẻ khác.

Khang Hi còn đang lải nhải về tiệc yêu nhau của mình, cô nghe mà tròn tròn mắt, thật sự muốn hỏi anh, có định mời MC tiệc về không đấy?

Tức là Hiểu Hiểu không dám nói, vì nếu hỏi ra, bảo đảm Khang Hi sẽ đi mời thật.

Cô đưa mắt nhìn đồng hồ, đã hai giờ sáng, sớm mai còn phải đi làm, thế nên vội vàng đi ngủ.

Hiểu Hiểu ngáp một cái, Khang Hi lập tức ngừng ngay kế hoạch tiệc yêu nhau của mình, “Em mệt à?”

Hiểu Hiểu ừ một tiếng, bò xuống giường, vào toilet đánh răng, đánh xong, cô thật sự rất mệt, chui vào chăn nhắm nghiền hai mắt.

Đến khi Khang Hi tắm xong thì cô đã ngủ rất say.

Anh lồm cồm bò lên giường, dán vào người cô rồi nằm xuống, chẳng được bao lâu thì lại ôm Hiểu Hiểu vào lòng ngực mình, hôn một cái thật mạnh lên đôi môi nhỏ nhắn kia rồi mới bằng lòng nhắm mắt đi ngủ.

Sáng hôm sau, dù ngủ trễ bao nhiêu thì anh cũng đều dậy sớm hơn Hiểu Hiểu, đây đã thành thói quen. Nguyên liệu nấu ăn đều ở nhà Hiểu Hiểu cả, bảy giờ mất thẻ chia khóa không vào được, anh chẳng còn cách nào để nấu bữa sáng.

Nghĩ xong, anh lại mang kính râm và khẩu trang ra ngoài.

Đến khi Hiểu Hiểu tỉnh dậy thì Khang Hi đã mua bữa sáng về.

Lần này là bánh bao chiên và miến bò.

Vì thể lực của Hiểu Hiểu đã hao tổn quá nhiều vào hôm qua, lại ngủ ít nên còn hơi mệt, có lẽ vì phản ứng chậm, động tác ăn điểm tâm cũng chậm đi nhiều, đến khi ăn sáng xong cô mới sực nhớ ra, phải mặc gì để đi làm đây?

Đồ của cô bị ai đó xé tan tành rồi, cũng không thể mặc đồ của anh, quá rộng.

Khang Hi nhìn thấy phiền não của Hiểu Hiểu, “Sáng sớm anh đã gọi cho bên quản lý, bảo họ mang đến đây rồi!”

Bên quản lý chín giờ mới đi làm, dù nhanh thế nào đi nữa cũng không tới kịp, xem ra cô phải tới muộn rồi, bèn gọi điện thoại báo trước cho đội đặc công.

Sau khi gọi điện xin nghỉ xong, cô mới sực nhớ tới một việc.

Xe của Hiểu Hiểu vẫn còn nằm trong khách sạn của Kim đình trang viên Vệ thị.

“Yên tâm, anh chở em đi làm.” Khang Hi đặt chìa khóa xe của mình lên bàn, “Tối anh đến đón.”

Hiểu Hiểu không chịu: “Không được, nếu anh bị người ta nhìn thấy thì biết làm sao?”

“Không cần xuống xe thì sao thấy được? Mang kính râm là được thôi, chuyện này em không cần phải lo!”

Hơn nữa xe của anh có dán màng thủy tinh sẫm màu nên ở ngoài không nhìn thấy được bên trong có gì.

Hiểu Hiểu gật đầu, “Vậy cũng được!”

Sau khi hai người ăn bữa sáng xong, lại ‘sén súa’ một lúc nữa, chủ yếu là Khang Hi cứ dính vào cô. Qua chín giờ sáng, cuối cùng người thợ bên tổ quản lý cũng tới, dùng thẻ chia khóa mở cửa nhà Hiểu Hiểu.

Hiểu Hiểu điền vào bảng làm thêm chìa, yêu cầu bên quản lý nhanh chóng giao cho cô một thẻ chia khóa mới.

Nếp và Vũng thấy hai người đã về, cả một ngày không gặp nên cứ dán vào hai người làm nũng. Hiểu Hiểu vào phòng thay quần áo, Khang Hi dành chút thời gian để thay thức ăn mới cho hai con chó lớn, sau đó lại kiểm tra tình hình dự trữ trứng máy trúc đồ ăn tự động.

Đạo này Nếp ăn hơi nhiều, lại rất thông minh nên dù lượng thức ăn của máy đã được quy định sẵn nhưng nó cứ thấy không đủ, dùng móng vuốt bấm nút nên lượng dư trữ cũng sắp hết.

Khang Hi đổ thêm thức ăn cho chó vào, nhìn bụng Nếp, cái bụng tròn vo càng lúc càng to..

Anh xoa trán nó, nó khoan khoái híp mắt, dựa vào người anh cọ cọ.

Chờ Hiểu Hiểu thay đồ xong, Khang Hi cũng đã phục vụ Nếp đã đòi, hai người vội vàng vào thang máy xuống lầu.

Đến khi lên xe, Hiểu Hiểu nói: “Xe của em còn trong khách sạn, anh có thể nhờ Vệ Bảo lái về giúp em không?”

Đó là phương tiện đi lại duy nhất của cô.

Khang Hi đánh tay lái một cách thành thạo, chạy xe ra khỏi garage. Anh chưa quên chuyện cốp xe đã bị nạy hư, phải mang đi sửa.

“Ừ, lát nữa anh sẽ gọi cho cậu ấy, trước khi xe được trả về thì anh sẽ đưa đón em đi làm hằng ngày.”

Cô lắc đầu, “Không cần đâu!”

“Cái gì mà không cần? Bạn trai đưa đón bạn gái đi làm là chuyện quá hiển nhiên. Lại nói, bây giờ chúng ta đang thời kì yêu đương nồng cháy mà.”

Hiểu Hiểu không còn lời nào để nói.

Khang Hi lái xe lên đường cao tốc, bình thường đường này không có kẹt xe nhiều, qua chín giờ thì cứ lái thẳng một đường, thế mà anh vẫn lái chậm rì rì như cũ, vận tốc quyết không vượt quá 60 km/h.

Lúc gần đến chỗ đội đặc công, anh không lái xe tới cửa mà tìm một đường nhỏ vắng người, sau đó mới giậm ga, đi vào.

Hiểu Hiểu cứ tưởng anh sợ bị người ta phát hiện nên cố tình lái xe tới đây, cô không để ý lắm.

Dù sao cửa kính xe cũng dán phim sậm màu, không nhìn thấy bên trong nhưng kính chắn gió trước mặt thì lại trong suốt nên không thể không đề phòng.

Cô tháo đai an toàn, muốn xuống xe.

Khang Hi liền giữ tay Hiểu Hiểu lại, lại ghé tới mặt cô, mang theo hơi hấp nóng hổi, hôn thật mạnh. Đã thế còn cuồng đã không biết nặng nhẹ, cứ gặm cắn cắn, cắn cô đến nổi bật tiếng rên.

Vì quá dữ dội, lại ở trong xe kín nên cô hơi hít thở không thông, nắm tay đấm vào anh. Thế mà Khang Hi không thèm chú ý, giữ chặt hông cô, càng dùng sức, đè cả người tới. Cô cảm giác tóc mình cũng bị anh hôn đến dựng đứng, cả người không kiềm được mà run cầm cập. Nháy mắt, ý thức trở nên trống rỗng.

Những thứ ngửi thấy, thậm chí là nếm, đều là vị của anh.

Hơi thở anh nóng hổi cứ phả lên mặt Hiểu Hiểu, đến khi hôn đã đòi rồi còn mỗ thêm mấy cái, giữ cô dờ dẩn trong xe thêm không ít thời gian.

Đến khi cô xuống xe, vào cổng của đội đặc công rồi, anh mới lưu luyến lái xe rời đi.

Tan việc buổi tối anh cũng đứng giờ lái xe tới, lại yên lặng chờ cô ở con đường mòn này.

Chờ cô lên xe, thắt dây an toàn rồi thì anh sáp tới, hôn lên trán, mí mắt, sống mũi, gò má như mưa, cuối cùng mới gặm đôi môi đỏ mọng mà mình thích nhất.

Nói ‘gặm’ tức là gặm thật đấy, có đủ loại bốc đồng.

Đây chỉ là lúc tan việc thôi, về tới nhà... đương nhiên là nhà của cô. Sau khi xác định quan hệ rồi, anh mang hết đồ của mình tới, trực tiếp nhảy thẳng tới giai đoạn sống chung.

Về tới nhà, anh cứ bám dính, nhưng coi như cũng biết kiềm chế, không quá cảm thú, cô cũng từ từ rồi quen.

Thế nhưng, với việc một ngày hôn mười mười hai chục lần thế này, cô bày tỏ sự không thể tiếp thu của mình, kháng nghị mạnh mẽ.

Khang Hi nói: “Hiểu Hiểu, cái gọi là yêu đương thắm thiết thì phải hòa hợp gắn bó, thủy nhũ giao hòa, dầu ngấm trong mật.”

Hiểu Hiểu: “...”

Miệng cũng sung lên rồi này, được chưa vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Hiểu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Thương Vợ, Trị Trăm Bệnh

Khang Hi suốt ngày giờ ngón tay ra đếm bao giờ họ hàng của Hiểu Hiểu ra đi, lúc tính mặt héo queo, bức bối, ngột ngạt. Thế nhưng đếm xong được ngày nào thì những tâm tình này vui đi một chút, còn số lần hôn Hiểu Hiểu thì ngược lại không bớt đi, mỗi ngày càng nhiều hơn, mỗi ngày càng dữ dội hơn.

Lúc Hiểu Hiểu đi làm, anh ở nhà rảnh rỗi chẳng biết làm gì, để thay đổi sức chú ý nên đã đi mua cho cô không ít đồ dùng, thức ăn, quần áo các loại.

Đến khi cô về nhìn thấy đủ kiểu áo lót kia thì cả người cứng đờ.

Là phụ nữ, thế nhưng cô chưa bao giờ biết áo lót có nhiều loại đến vậy, có tác dụng trang trí, giữ form dáng, còn có thể... massage. Dù công năng đa dạng nhưng kiểu nào cũng rất gợi cảm, có mấy thứ có mặc vào cũng như không. Đến khi nhìn giá thì mắt cô tròn tròn cả lên. Giá của một cái này có thể mua được mười cái áo lót thể thao, đã thế còn chưa tính số lẻ.

Cô đỏ mặt nhìn anh, “Áo lót thể thao thì có gì không tốt!?”

Tuy vẫn nhai lại lời lẽ cũ rích kia nhưng tâm tình đã không giống như trước.

Anh nói thẳng thừng: “Không tốt cho mắt của anh!”

Đàn ông là động vật dựa vào thị giác trăm phần trăm.

“Thế... thế cũng không cần phải mua nhiều đến vậy!” Có mấy loại cùng kiểu chỉ khác màu, anh mua luôn một loạt màu thì có ấy.

Khang Hi nhú mày, “Đương nhiên vì mỗi ngày phải không giống nhau mới tốt!”

Mỗi ngày...

Mục đích của đa dạng, màu sắc, kiểu dáng, và cả... ‘cường liệt’ này, đúng là không cần nói cũng tự biết.

Mặt Hiểu Hiểu đỏ đến mức rỉ máu, đầu óc loạn tung phèo, nói lắp ba lắp bắp, “Nhưng mà, đồ bên trong giống nhau!”

Cho dù có đổi bao bì đóng gói bên ngoài thế nào thì bên trong cũng như nhau cả, có ý nghĩa gì đâu chứ?

Khang Hi cười nói: “Tâm tình này cũng giống lúc phụ nữ vội vàng mở hàng chuyển phát vậy.”

Cô ngẩn người, “Liên quan gì đến mở hàng chuyển phát?”

Anh ôm cô từ sau, ghé vào thổi hơi nóng vào vành tai cô, “Biết rõ bên trong có gì, nhưng vẫn không kiểm được phần kích.”

Tức là, tâm trạng phụ nữ xé giấy gói hàng cũng như y chang tâm tình đàn ông xé áo ngực.

Hiểu Hiểu: “...”

Cô có thể nói, anh cực kì cảm thú được không?

Có thể không?!

Khang Hi cười híp mắt, hôn lên mặt cái nữa, “Đến đây, chúng ta xem thử có vừa không?”

Còn cần phải thử nữa hả? Cô đã xem size từ trước rồi, không lệch với số đo của cô một chút nào.

Anh vốn có ý đồ khác thì có.

“Không muốn!” Cô từ chối.

Mặt mày Khang Hi suy sụp, “Hiểu Hiểu à...” Đây là phúc lợi mà anh luôn trông đợi đó.

Cô cay cú xoay người, che khuôn mặt đỏ ửng, giả vờ muốn đi xem Nếp thế nào, bỏ ra khỏi phòng ngủ.

Nếp đang nằm trong ổ, đang ngủ say. Từng ngày trôi qua, bụng của nó ngày một lớn, nhìn cái bụng lớn như cái trống thế này, cô thật sự lo lắng không biết nó có thể tự sinh cực cung được không.

Vùng yên lặng nằm bên cạnh, thấy cô tới, vẩy cái đuôi to sụ, thân thiết cọ lỗ mũi uơn ướt của mình vào tay cô.

Hiệu Hiểu xoa trán nó, bỗng dung nhìn thấy dưới bàn có một hộp giấy, là một hộp rất bình thường, không viết chữ, cũng không có hình gì cả. Cô cứ tưởng là thức ăn cho chó mà Khang Hi mua nên định lấy ra, để tránh Nếp ản vụng thì đột nhiên phát hiện cái hộp rất nhẹ, không giống đựng thức ăn cho chó.

Cô mở ra nhìn, tức thì cả người cứng lại, cứ như cầm phải cục khoai lang nóng bỏng tay. Vừa lỏng tay ra thì cái hộp rơi xuống đất. Rải đầy trên đất là đủ loại... áo mưa nhẵn nhụi rất đẹp, lấp lánh ánh kim đủ mọi màu sắc.

Có loại hạt, đầu lớn, vị dâu tây, vị dứa, mùi hoa hồng, mùi hoa quế... có loại bao bì đơn giản, cũng có màu mè, đủ loại, cực kì nhiều, có thể mở viện bảo tàng ấy chứ.

Cô đưa mắt nhìn kích cỡ trên bao.

Đều là cỡ lớn nhất

Lại còn... đều là hàng siêu mỏng.

Không, đúng ra là cực kì siêu mỏng.

Bây giờ tụi nó như một chồng núi nhỏ trên sàn nhà...

Khang Hi vừa từ phòng ngủ đi ra, thấy cô đang ngây ngốc đứng cạnh đống 'hàng suu tầm' của anh, cũng chẳng bắt gờ.

Anh đi tới, nhặt từng cái một bỏ vào hộp, đặt về chỗ cũ.

Lúc này Hiệu Hiểu mới tỉnh lại, đỏ mặt nói, "Anh mua nhiều vậy làm gì?"

Khang Hi nghiêm túc đáp lời: "Trước đây anh chưa dùng qua bao giờ, sao biết loại nào hợp với mình. Thế nên mua nhiều một chút, đến lúc đó có gì thử từng cái."

Thử đến khi nào hài lòng mới thôi.

Hiệu Hiểu vừa xấu hổ vừa giận đến cực điểm "Anh là cầm thú đấy hả?"

"Cầm thú?" Anh cười tà mị, ghé tới gần cô, "Hiệu Hiểu à, những từ như mặt người dạ thú là từ để khen ngợi đàn ông tốt nhất đó."

Hiệu Hiểu tròn tròn mắt nhìn anh.

Anh lại khẽ hôn lên môi cô, nghiêm túc nói: "Dưới giường chính tề, trên giường cầm thú! Perfect! Là hoàn hảo đó!"

Cô không nhịn được đấm anh, Khang Hi cũng chẳng tránh chẳng né, để cô đấm, còn cười rất vui sướng. Cuối cùng Hiệu Hiểu đỏ mặt vui vào ngực anh, "Sao anh cứ nghĩ tới chuyện đó hoài vậy..."

"Hiệu Hiểu, đây chính là nguyên nhân vì sao 'tình yêu' và 'thụ tinh' (*) lại giống nhau vậy đó. Anh yêu em, nên anh nghĩ cách biểu đạt hoàn mĩ nhất là tặng nhiễm sắc thể ông cha truyền cho."

(*) Tình yêu /爱情/ và Thụ tinh /受精/, chữ ái và chữ thụ gần giống nhau.

À thôi, chuyện tặng nhiễm sắc thể anh không sót ruột lắm, đợi hai năm nữa rồi tính.

Anh lại bổ sung, "Sự kích động của đàn ông là ngọn nguồn của việc nhân loại không ngừng sinh sôi phát triển..."

Cô không biết nói gì hơn, chỉ có thể tiếp tục chôn mặt trong lồng ngực anh làm đà điều.

Đúng là không sai tạo nào, làm người phụ nữ của anh nhất định sẽ rất vất vả.

Cho dù cô không ghét nhưng anh cũng không thể cứ nói trắng tuột ra như vậy chứ, nói trắng ra như vậy khiến người ta không biết phải nói gì cho được.

"Được rồi, anh đã đặt thứ sáu tuần này mình đi ăn ở chỗ Tàn Viện!"

Khang Hi cũng chưa từng quên chuyện tiệc yêu đương, đã thông báo cho trên WeChat, không thiếu một người.

"Thứ sáu?" Cô ngẩng đầu lên, "Vì sao không hẹn ở thứ bảy?" Thứ sáu cô còn phải đi làm mà.

Con người anh đực ngầu, "Em nói thử xem?"

Ban đầu cô sững sốt một chút, sau đó nghĩ lại... nhớ ra, thứ sáu là ngày mà thân thích của cô chính thức về nhà cũ, nên thứ bảy sẽ...

Mặt, lại đỏ lựng như nổi hơi nước.

Khang Hi ôm chặt cô vào lòng, “Anh cũng không muốn để phí một ngày, chúng ta còn cả một ngày...”

Hiếu Hiếu cảm thấy cứ thế này thì cô chẳng còn mặt mũi đâu mà gặp người, càng muốn chui vào ngực anh.

Một lát sau, cô cảm thấy xấu hổ không chịu nổi nữa, đẩy anh ra rồi bỏ vào phòng ngủ, chui vào chăn tiếp tục làm đà điểu.

Khang Hi theo sát cô rồi tót lên giường. Bây giờ đang sống chung, đương nhiên phải ngủ một giường đắp một chăn rồi.

Cô chui vào ổ chăn thì anh cũng có thể mò vào.

“Đừng tới đây!” Cô quay lưng, lấy chăn trùm quá đầu che mặt.

“Em cứ vậy mà ngủ sẽ khó thở đấy.” Anh kéo chăn, tận tình khuyên bảo.

Khuôn mặt của cô hiện tại không thể nhìn anh được, cứ nhìn anh là mặt lại đỏ.

“Hiếu Hiếu, ngủ thì ngủ, đừng trẻ con nữa.”

“Không muốn!”

Phụ nữ đang yêu thường hay có tính nhõng nhẽo, thi thoảng sẽ rất tùy hứng, Hiếu Hiếu chẳng hề ngoại lệ.

Có vài người đàn ông luôn hi vọng người phụ nữ yêu mình thì phải biết hiểu chuyện, ấy nhưng không ngờ, phụ nữ đang yêu đều rất thất thường.

Nếu trước đây rất khôn khéo hiểu chuyện, biết rõ đạo lý quan tâm đại cục thì tám phần sẽ thay đổi, ít nhất sẽ chẳng kiên quyết như trước đây nữa đâu. Bởi vì, phụ nữ chỉ có thể tùy hứng trước người mà họ tin tưởng nhất.

Buồn cười là đa số cánh đàn ông đều thích loại giả vờ dịu dàng.

Nhưng Khang Hi không thể, vì anh biết Hiếu Hiếu càng như vậy thì tức là càng đặt anh trong lòng, thế nên anh vui vẻ chịu đựng.

Một Hiếu Hiếu không lạnh lùng như băng, không cách xa người khác ngàn dặm, một Hiếu Hiếu nũng nịu bốc đồng như một cô gái nhỏ thế này, mới là người anh thích ngắm nhìn nhất.

Mà anh, chỉ cần luôn yêu cô, dỗ cô, thương cô như trước, là được.

Khang Hi kéo Hiếu Hiếu vào lòng, kéo chăn tụt xuống từ trán cô, đến khi lộ ra khuôn mặt nhò nhẩn, anh lại hôn lên.

Nụ hôn chúc ngủ ngon, nhất định không để hụt.

Hiếu Hiếu nhắm mắt giả vờ ngủ, anh cũng không chọc, tắt đèn, tiếp tục ôm cô ngủ.

Cô giả vờ được một chút, sau đó cũng ngủ mất.

Đến khi nửa đêm mơ màng, bất ngờ tỉnh giấc, bỗng cảm giác có người đang nhìn mình.

Vừa mở mắt, làm quen với bóng tối thì liền nhìn thấy ánh mắt lấp lánh của Khang Hi đang nhìn cô chằm chằm. Nửa đêm như thế thì hơi hãi, ánh mắt kia có phần ám u.

Đôi mắt chuyên chú kia cứ như đang nghiên cứu thần khí thượng cổ gì.

“Anh nhìn gì vậy?” Cũng không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Khang Hi ngẩng đầu, than nhẹ, “Anh đang ngắm thứ mình muốn có nhất trên thế giới này.”

Mặt cô lại đỏ, “Khang Hi... anh có thể...”

Lời còn chưa nói hết thì anh đột nhiên ngã xuống, vùi vào hõm vai cô, giọng nói khàn khàn: “Hiếu Hiếu, anh sắp không nhịn nổi nữa rồi.”

Trong đầu anh chất đầy hình ảnh cô, mỗi một giây đều là một sự hạnh hạ. Anh khao khát cô, đã từ lâu lắm rồi.

Hiếu Hiếu vòng tay ôm lấy đầu anh, lúc này anh như một đứa trẻ nhỏ.

Đàn ông cũng thích làm nũng, sẽ bày ra tính cách chân thật nhất của mình với người con gái mình thích, chẳng có gì phải xấu hổ.

Anh buồn bực nói, “Còn những mấy ngày...”

Hiếu Hiếu: “...”

Không phải anh đã đếm từng ngày rồi à, còn phải hỏi sao?

Đột nhiên, anh lại nâng mặt cô, hỏi rất nghiêm túc, “Đến hôm đó em sẽ không tàn nhẫn từ chối anh chứ?”

Từ chối?

Anh đã đói khát đến vậy, cô còn có thể từ chối thế nào đây?

Cô đỏ mặt lắc đầu, chuyện này sớm muộn cũng xảy ra, sớm một chút muộn một chút thì có gì khác nhau sao? Anh cứ bày tỏ rành rành như thế, cô muốn già ngu cũng không được.

“Em thề đi!”

Hiếu Hiếu không nhin mà thầm thét gào trong bụng, chuyện này có gì hay ho mà thề, anh đúng là dờ hoi.

Bỗng dưng anh lại cúi đầu, hôn cô, nụ hôn vừa nóng bỏng vừa thô bạo.

Cô bị hôn đến thở hổn hển, trong đầu trống rỗng.

“Thề đi!” Khang Hi dọa.

Cô thừa lúc anh nói, vội vàng há miệng để thở, còn chưa nói được thì anh lại sà tới hôn.

“Thề đi!”

“Ừm... ừm...” Hôn người ta thế này thì cô nói thế nào?

Hiếu Hiếu đành phải gật đầu, gật mạnh.

Nụ hôn của anh rất dài rất sâu, dây dưa mãi, chẳng hề có ý định tha cho cô.

Cô vừa khô, vừa... đề mê.

Thi thoảng cô lại nghĩ, con người này có nhu cầu mãnh liệt đến thế, sao trước đây có thể chịu được nhỉ, thật không thể hiểu nổi.

Trai, tân, thật, đáng, sợ!

Chớp mắt đã đến thứ sáu, từ lúc vừa mở mắt, mặt Khang Hi đã tươi như hoa. Nếu không phải cô phản kháng ‘mạnh mẽ’ thì từ sáng sớm anh đã có thể cầm thú một đợt rồi. May mà cô có luyện võ, ý chí rất kiên cường, không để anh như ý.

Đến đội đặc công, cô còn chưa ngồi ấm lòng đã nhận được điện thoại chúc mừng rồi rít từ các ‘đồng bào’.

Tân Viện chúc phúc, Cảnh Táp mừng như điên, An Hủy thì hung dữ chất vấn, lại thêm Cách Cách hữu nghị nhắc nhở... ‘Đừng yêu cầu quá cao với trai tân’, và tiếng xung hô – mẹ của cô nhỏ.

WeChat nhiều quá, cô không kịp trả lời, đành làm như không thấy.

Tối chiều, đội đặc công làm một buổi tiệc chia tay nhỏ, vui vẻ tiễn Vệ Hiếu đi Mỹ để tham gia huấn luyện đặc công của hai nước Trung Mỹ. Vì đi một năm, những đội viên chính thức đều là đám đàn ông con trai cao to thô kệch mà vẫn không kiềm được ánh lệ long lánh trong mắt. Nhất là Ngụy Quân và Trương Vũ, khóc đến người cũng chảy nước.

Hiếu Hiếu đứng trong góc, nhìn Vệ Hiếu được mọi người vây quanh. Hình như anh cũng nhìn thấy cô, hai người khẽ gật đầu với nhau.

Buổi tiệc chia tay vừa kết thúc, Hiếu Hiếu trở về phòng làm việc thu dọn một chút, đến giờ tan tầm thì đi tới con hẻm vắng đối diện với cổng lớn.

Xe của cô cả tuần nay vẫn chưa được sửa xong, về phần nguyên nhân thật sự trong đó là gì, cô cũng không muốn tìm hiểu.

Chẳng đợi được mấy phút thì xe của Khang Hi đã từ từ lái tới, đương nhiên lúc lên xe không thiếu được một màn hôn hít của anh.

Lâu như vậy đã thành thói quen, thế nhưng cô vẫn kiên quyết không hôn trả. Vì Khang Hi là kẻ chẳng biết cái gì là chừng mực hết.

Hai người lái xe tới garage gần chỗ Tân Viện. Đang giờ cơm, người đến người đi, Khang Hi không thể không cài trang một chút, tránh để người khác nhận ra. Lúc tới quán của Tân Viện thì lên thẳng phòng bao ở lầu hai.

Phòng bao này đã được Tần Viện chuẩn bị xong xuôi từ sáng sớm, cách phòng ăn xa nhất, là phòng kín đáo nhất.

Sau khi Khang Hi đi lên, Tần Viện kéo cô qua một bên, mặt cười rất vui, như thể chính cô mới là người đang yêu.

“Để chị xem nào!” Di quan sát Hiểu Hiểu một lượt từ đầu đến chân, “Đúng là phụ nữ đang yêu có khác, đẹp hẳn ra.”

“Nói gì vậy, em cũng vẫn vậy thôi mà.”

Tần Viện cười nói, “Nào có giống? Trước đây, bất kể lúc nào em cũng lạnh như băng, bây giờ thì đến khoe mắt cũng đầy xuân sắc này.”

Mặt Hiểu Hiểu lại đỏ ửng. Đạo gần đây tần suất đỏ mặt tăng cao hẳn. Cô ngượng ngùng quay mặt qua chỗ khác.

Tần Viện lại đùa với cô, “Bây giờ đã đỏ mặt thế, chút nữa mọi người đến đông đủ thì em biết làm sao?”

“Dù sao cũng là người quen.”

“Nhưng chị nói trước nhé, tiền biếu chị không có đâu, có điều tặng vài món thì không sao.”

Nhắc tới chuyện tiền biếu là đầu Hiểu Hiểu đầy vạch đen, “Chị đừng để ý tới anh, coi như chưa nói tới ấy.”

“Có câu này của em là được, em nói rồi thì chắc chắn cái gì cậu ấy cũng đồng ý thôi.” Đột nhiên đi lại thờ dài, “Thấy em ở bên cậu ấy rồi, chị thật sự thờ phào nhẹ nhõm, chỉ sợ với cái tính cứng rắn của em, lại vứt bỏ mất một người đàn ông tốt như vậy.”

Có điều bây giờ nghĩ lại, sao mà vứt được chứ, người ta bám kinh lắm, giữ như chuột giấu gạo ấy.

Tần Viện vỗ nhẹ lên tay cô, dịu dàng nói, “Sau này hai người tại em sẽ sống tốt thôi. Chị biết cậu ấy không đánh lại em, có điều nếu sau này cậu ra dám để em đau lòng thì chị sẽ không bỏ qua đâu.”

Câu này khiến Hiểu Hiểu thấy rất cảm động, “Di Tần, cảm ơn chị.”

Đi lại hưng phấn trừng mắt nhìn Hiểu Hiểu, “Cảm ơn cái gì, là người một nhà cả mà!” Lại như thể vừa nhìn thấy gì đó, khoe mắt cong cong, trêu ghẹo, “Không nói chuyện với em nữa, nãy giờ có được là bao mà ai đó không chờ nổi, vội tìm em rồi kìa.”

Hiểu Hiểu quay đầu lại, nhìn thấy Khang Hi đang đứng ngoài cửa phòng nhìn cô.

Cô vội vàng chạy tới, đẩy anh vào trong phòng, “Anh ra đây làm gì, không biết bên ngoài đông người thế nào à?”

Phòng này là phòng kín nhưng trong tiệm rất nhiều người, nhờ bị nhìn thấy thì biết làm sao?

Trong phòng bao, Cảnh Bất Mị, Kế Hiểu Nam, Vệ Bảo đều tới cả, nhìn thấy cô thì đứng dậy cả lũ.

Cùng hô: “Hoàng hậu nương nương kim an!”

Cuối cùng cái xưng hô này cũng có thể mang ra gọi trước thiên hạ được rồi.

Nghe thấy xưng hô ấy, Hiểu Hiểu ngẩn cả người.

Khang Hi giải thích, “Anh là Vạn Tuế Gia thì đương nhiên em sẽ là Hoàng Hậu nương nương rồi!”

Thì ra là ý đó.

Cô đấm anh, “Ngạo mạn!”

Anh cũng không xấu hổ, hôn lên mặt cô một cái, “Sau này ba người họ cũng là người của em, có việc gì cứ giao cho họ ấy.”

Như thể Cảnh Bất Mị, Kế Hiểu Nam, Vệ Bảo cũng biết từ trước, chẳng hề thấy ngạc nhiên, còn rất tán thành gật gù đầu.

Một lát sau, Cảnh Táp và An Hủy cũng tới.

Nếu như Cảnh Táp hớn hờ như người điên thì An Hủy thì nặng nề hơn nhiều, hỏi đi hỏi lại, ‘Cậu chắc chắn không phải bị ép buộc?’ ‘Chắc chắn không có giả điên đấy chứ?’ ‘Chắc chắn không phải đầu bị đập IC?’ ‘Chắc chắn không phải bị cửa kẹp đầu chứ hả?’

Lúc chờ cô muốn được ‘chắc chắn’ thì Khang Hi đứng sau lưng như ma vương.

Lông tơ An Hủy dựng đứng cả lên, Hiểu Hiểu vội vàng hòa giải, “Đi qua ngồi cạnh Cảnh Táp đi, hôm nay có món cá muối cậu thích đó!”

Nghe thấy có ăn, An Hủy lập tức yên lặng, ngoan ngoãn ngồi cạnh Cảnh Táp.

Vì buổi tối có hoạt động nên Cách Cách đã gọi điện từ trước, bảo sẽ tới trễ nên mọi người cũng không chờ, đồ ăn lên là bắt đầu dùng bữa.

Không thể không nói, cậu đầu bếp Hải Lăng bị Khang Hi bán nhưng vẫn rất có đạo đức nghề nghiệp, món nào cũng như khối vàng, đồ ăn làm ra vẫn có chất lượng như cũ.

Đến khi các món mang lên tạm tạm rồi, cậu ta cũng tranh thủ lên góp vui. Trần Bách Thụ được ‘tôi luyện’ nay cũng có chút thành tựu, giao cho một lúc cũng không sao.

“Chị dâu, à không, Hoàng hậu nương nương cát tường!”

Giọng nói cậu ta lớn như người, sau đó cười phá lên.

Hiếu Hiếu không thể quen kiểu xưng hô này nổi, kéo tay áo Khang Hi, “Anh đừng để họ gọi vậy nữa, mắc cỡ chết được!”

“Anh lại thấy hay, xuôi tai mà!” Anh lại lên hôn một cái lên mặt cô, “Quen là tốt thôi!”

Hai người này đang trong tình trạng sên súa dầu trong mật khiến đám người còn lại chẳng biết đưa mắt đi đâu.

“Sao mà quen cho được.” Có phải đóng phim đâu.

“Chuyện này vì em không biết rồi, anh nói cho em biết, lúc ba anh còn trẻ, mọi người đều gọi ông ấy là Vương gia, còn mẹ anh à, là Phúc tấn, không phải bà cũng quen rồi sao?”

Đột nhiên Hiếu Hiếu nhớ tới tên của Cách Cách.

Thì ra cả nhà bọn họ đều thích chơi trò hoàng cung.

Đang nghĩ ngợi thì Cách Cách vội vàng đẩy cửa chạy vào, “Mợ!”

Vừa gọi, trừ Khang Hi, tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên.

Đầu Hiếu Hiếu càng đẩy vạch đen hơn hết.

“Mợ, mợ, mợ...” Cô nhóc chui vào giữa Khang Hi và Hiếu Hiếu như chú heo nhỏ, gọi mấy tiếng mợ liên tục, “Mợ, cậu cháu có dùng được không?”

Lại là câu này...

Khang Hi búng trán cô nhóc, “Nói tiếng người đi!”

Vốn chưa từng dùng qua, không phải đang chọc vào tim gan anh hay sao?!

Cách Cách ôm đầu, “Cháu nói tiếng người mà, hàng hóa đã kí nhận thì cũng đâu thể cứ vậy là xong, còn phải hỏi thăm sau khi bán, là ý thức phục vụ đó!”

Nghe thế, ngoại trừ Khang Hi và Hiếu Hiếu đang đỏ mặt thì những người khác đều không thể không bật cười.

“Nói chuyện thì nói, đừng có ọ ọ tới ọ ọ lui nữa.” Cô nhóc này, từ nhỏ đã bị anh làm hư.

“Dạ được, cháu muốn ngồi gần mợ!” Nói xong, định mang một cái ghế tới.

Khang Hi xách cô bé như xách gà tới giữa Cảnh Táp và An Hủy, “Ngồi đây!”

Cách Cách chu miệng, “Keo kiệt!”

Cảnh Táp cười nói, “Đây, để chị đổi chỗ với em, nhường em ngồi cạnh mợ!”

“Vẫn là chị Cảnh tốt!”

Lần đầu tiên An Hủy gặp Cách Cách, nghe thấy cô nhóc gọi Hiếu Hiếu là mợ thì hơi không kịp phản ứng, “Em là cháu của Khang Hi?”

Cô bé gật đầu, mở to đôi mắt xinh xắn hỏi, “Chị là ai?”

Hiếu Hiếu trả lời, “Đây là bạn của mợ, An Hủy!”

“À, bạn của mợ cũng là bạn của cháu, chào chị An Hủy.”

An Hủy cũng cảm thấy cô bé này rất hiểu chuyện, cười bảo, “Chào em!”

Bây giờ mọi người đã đến đông đủ, không thể không cùng lì, chúc mừng một chút. Con đường theo đuổi vợ này đúng là không dễ dàng.

Khang Hi nhìn Alipay (* một ứng dụng trả tiền trực tuyến như paypal) trong di động, “Hải Lăng, tiền mừng của cậu đâu?”

Hải Lăng phun rượu, “Đòi thật hả?”

“Gặp Hoàng hậu mà không có quà, nếu thời cổ đại là tội lớn mất đầu rồi!”

Lý do thế mà cũng được à?!

Hiều Hiều kéo Khang Hi, “Anh bớt đi!”

Khang Hi nói, “Anh đang giúp em kiếm quỹ đen mà.”

Chỉ nghe nói đàn ông để quỹ đen cho mình, chưa từng thấy anh chàng nào lại giúp vợ mở quỹ đen.

“Em nộp, chắc chắn em sẽ nộp, nhưng đợi tháng sau vợ em phát tiền tiêu vặt đã.” Hải Lăng đỏ mặt giải thích.

“Tiền tiêu vặt tháng này của cậu đâu?” Khang Hi chẳng hề có ý định buông tha cho.

Cảnh Bất Mị nói, “Cậu đừng có hỏi, dạo này cậu ấy và vợ đang giận nhau.”

“Lại chuyện mẹ cậu làm âm lên à?” Kế Hiều Nam găm đũa gà hỏi.

Hải Lăng rầu rĩ than, “Hỏi trên đời quan hệ nào khó xử lý nhất, thì chắc chỉ có quan hệ mẹ chồng nàng dâu thôi.”

Quan hệ mẹ chồng nàng dâu như một cuộn len rối đến không thể rối lên, dù có để ý thế nào cũng sẽ rối.

Đột nhiên cậu ta nhìn sang Khang Hi, “Vạn Tuế Gia, em biết anh có bản lĩnh, cho em hỏi phải giải bài toán này thế nào đi, em thật sự bị vợ và mẹ khiến không thể ăn ngon ngủ yên được.”

Cậu ta sinh ra trong gia đình đơn thân. Lúc cậu năm tuổi, cha ruột buồn lậu thuốc phiện bị bắt, bắn chết, mẹ cậu đã ngậm đắng nuốt cay nuôi con một mình. Hồi bé cũng chịu không ít tủi nhục, bị người ta coi thường, học hành cũng không giỏi, suốt ngày cứ ở chung với đám côn đồ. Lên cấp hai suýt nữa bỏ học, thế nhưng mẹ cậu chưa bao giờ vứt bỏ con. Cũng may bản tính cậu ta không xấu, thấy mẹ ngày đêm đi làm mấy việc để nuôi mình, đã thế còn muốn cậu được đi học khiến Hải Lăng quyết tâm tiến về phía trước, đậu cấp ba. Trong trường cấp ba có không ít người biết cậu, những chuyện xấu cậu làm hồi cấp hai đều bị khai ra, có rất nhiều bạn học nhìn cậu bằng con mắt khác, không thân thiết, khinh thường, thậm chí còn tụ nhau lại để bắt nạt.

Vì mẹ ruột của mình, cậu cắn răng nhẫn nhịn, mãi đến khi không thể nhịn được nữa, kích động cầm dao muốn đâm chết những kẻ bắt nạt mình thì Khang Hi đã kéo lại.

Đúng rồi, lúc đó, tất cả mọi người đều cảm thấy cậu là kẻ khôn khiếp, chỉ mỗi Khang Hi rảnh rỗi sẽ nói chuyện với cậu, khiến hai tên hầu Vệ Bảo, Cảnh Bất Mị cũng thân cận với cậu nhiều hơn.

Những năm tháng lông bông thời niên thiếu, cậu thật sự rất cảm kích Khang Hi, nếu không có anh, cậu không chết thì cũng ngồi tù.

Đến ngày tự mở tiệm, có tiền, cuộc sống tốt hơn rồi, đương nhiên cậu phải báo đáp cho mẹ mình, vì thế, giữa vợ và mẹ, đôi khi không tránh khỏi cảnh thường bên mẹ. Thật ra vợ cậu là người không xấu, chỉ là hơi tùy hứng, nhưng cậu luôn nghĩ mình là đàn ông, cô ấy phải nghe mình, nạt nộ hai câu cũng không sao.

Nào ngờ, lần này vì việc nhỏ mà bà cụ cãi nhau với con dâu, một trận tung bừa.

Khang Hi nói: “Cho cậu mấy chiêu cũng không sao, thế nhưng tiền mừng phải gấp đôi.”

“Được!” Anh có lắm mưu ma chước quỷ, nghe anh sẽ không sai.

“Vậy cậu nghe cho kĩ đây, tôi chỉ nói một lần.” Anh nhấp ngụm trà, tiếp, “Trong trò chơi hôn nhân này, chỉ có cậu thương vợ, vợ cậu thương mẹ cậu, mẹ cậu thương cậu thì mới có thể chơi tiếp được! Cậu nhất định phải nhớ kĩ chuyện này, nếu thiếu một vòng cậu thương vợ thì sẽ thành, mẹ cậu thương cậu, mẹ cậu chán ghét vợ cậu, cậu và vợ cậu ghét lẫn nhau! Chuyện này cũng như định luật vật lý vậy, năng lượng nhiều thế, ba người phải chia ra mà dùng. Thế nhưng cũng phải nói về mẹ cậu, bà chỉ biết thương cậu thôi, nếu như cậu chỉ thương mẹ thì sẽ thành bất chệt vợ. Cách giải quyết là cậu phải khéo léo để vợ trả cái năng lượng này về lại tay mẹ cậu. Nếu cậu không làm được, vậy thì năng lượng mà mẹ cậu cho, bà cho cậu bao nhiêu năng lượng chính thì sẽ dành bấy nhiêu cái năng lượng phụ cho vợ cậu. Chính phụ gặp nhau, các cậu muốn làm gì, phát điện à?”

Anh dùng ngón tay đâm vào trán Hải Lăng, “Còn nữa, đừng dùng những câu như ‘Mẹ anh cũng không dễ dàng gì’ để làm có. Mẹ cậu vất vả cũng chẳng phải do vợ cậu gây ra, là do cậu và ba cậu mà thành. Có cái gọi là oan có đầu nợ có chủ, mẹ ai vất vả thì người đó tới chăm sóc, liên quan gì tới vợ cậu?”

Cả đám bị anh xoay hết mẹ cậu rồi vợ cậu đến chóng cả mặt, cứ về đọc nhieu, thế nhưng cũng hiểu ý nghĩa bên trong.

Cuối cùng Khang Hi tổng kết, “Thế nên, hiếu thuận với mẹ cũng phải bắt đầu từ thương vợ! Một câu nói thôi, thương vợ, trị trăm bệnh!”

Nói xong, anh tranh thủ lúc Hiểu Hiểu vẫn còn đang tiêu hóa những câu anh vừa nói, hôn trộm một cái, “Đúng không, Hiểu Hiểu?”

“Hả? Cái gì đúng cơ?”

“Thương vợ, trị trăm bệnh!”

Lúc này, Hiểu Hiểu chỉ có một ý niệm duy nhất. Đột nhiên cô rất muốn gặp mẹ của Khang Hi.

Hỏi bà một chút, bà làm thế nào để sinh được đứa con trai này.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Đại Nghiệp Thị Tầm

Khang Hi vừa dứt lời, mọi người im lặng, đều có suy nghĩ riêng.

Cách Cách gấp một cục thịt kho tàu, cười đến mắt chỉ còn một đường chỉ, cọ cọ Hiểu Hiểu, khuôn mặt như muốn nói, “Đây là đàn ông nhà cháu đó, chất lượng tốt không? Hải lòng không? Không trả hàng lại nhé”.

Hai má Hiểu Hiểu lại nóng, gấp cho Cách Cách một cục thịt kho tàu khác.

“Cảm ơn mẹ!”

Món thịt kho tàu này là món đặc sắc mà Tần Viện mang lên, dùng nồi đất để kho thịt, thịt có nạc có mỡ, béo mà không ngấy, ít thịt có gân, vào miệng thì lập tức tan ra, cực kì ngon, là món tủ của tiệm, vị rất thanh.

Cảnh Táp là fan nảo tàn của Khang Hi, anh nói cái gì cũng đúng cả, quay sang đá lông nheo mấy cái liền với Hiểu Hiểu, tiện thể còn gíu ngón cái.

An Hủy lại sững sốt, nhìn Khang Hi mấy lần, có phần không dám tin đây là câu nói xuất phát từ miệng của một người đàn ông, chán ghét trong mắt đã nhạt đi nhiều.

Cảnh Bất Mị, Kế Hiểu Nam, Vệ Bảo đều xem Khang Hi như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó, cũng đều là đàn ông, đương nhiên trong lòng thầm hiểu không cần nói ra.

Vì chưa kết hôn nên họ cũng chẳng nghĩ tới chuyện này bao giờ. Nay ngẫm lại đạo lý một chút, quả thật từ xưa đến nay, quan hệ mẹ chồng nàng dâu đúng là một vấn đề khó khăn mang tính lịch sử, mà nguyên nhân căn bản vốn nằm ở người đàn ông.

Thường vợ, trị trăm bệnh, đúng là rất nội hàm.

Người đàn ông đã kết hôn Hải Lăng lập tức hiểu ra, ân cần gấp cho Khang Hi một cục chân giò hun khói ngâm mật, nói: “Để em đi gọi cho vợ, Vạn Tuế Gia, anh ăn trước, đợi em xuống lầu một chút làm thêm vài món nữa, tiền cứ tính cho em”

Cậu ta tung ta tung tẩy cầm điện thoại ra ngoài phòng bao, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.

Mọi người lại nói chuyện trên trời dưới đất, vừa ăn vừa uống, bầu không khí rất vui vẻ.

Vì phải lái xe nên Khang Hi không uống rượu, Hiểu Hiểu cũng uống trà với anh. Những người khác lại rượu vào lời ra, cạn li ào ào, sau chưa quá ba vòng, Cảnh Bất Mị dùng rượu để tiếp can đảm, tranh thủ lúc Khang Hi vào toilet, cậu ta đứng lên, cầm li rượu tới trước mặt Hiểu Hiểu.

“Hoàng hậu nương nương, bữa tiệc mừng thọ hôm đó có nói mấy câu không lọt tai, cô đừng để trong lòng.”

Hiểu Hiểu lắc đầu, “Không biết không có tội!” Cô cũng sớm quên chuyện đó từ lâu.

“Còn... còn tôi nữa...” Kế Hiểu Nam cũng cầm li rượu đi tới, “Chuyện đó... cô nhất định đừng nói với Vạn Tuế Gia.”

Cảnh Bất Mị lập tức phụ họa, “Không sai, nhất định không được để cậu ta biết.”

Nghĩ lại những gì hai người đã nói hôm đó, cả hai lo lắng rất lâu, chỉ sợ sau khi Khang Hi biết sẽ muốn mạng bọn họ, à không, sẽ chính bọn họ tới chết.

Hiểu Hiểu cũng là người sáng khoái, để họ an tâm, cô tự rót cho mình một li, uống cạn một hơi, không thừa một giọt.

Ba người Cảnh Bất Mị, Kế Hiếu Nam, Vệ Bảo không ngờ cô lại hào sảng như vậy, nói uống là uống, lại còn trực tiếp cụng li, cũng vội vàng uống rượu trong li, xem như đáp lễ.

Cảnh Táp nói: “Đúng đó, ngày này là phải uống rượu, uống trà làm gì. Đến đây, Hiểu Hiểu, tớ cũng cụng với cậu một li.”

Cô mang bình rượu tới, rót đầy rượu cho Hiểu Hiểu, cũng tự rót cho mình, giọng lên nói, “Chúc cậu và Khang Hi chung sống đến đầu bạc răng long, luôn tằm bễ tình, ngọt ngào nồng cháy.”

Câu này là lời chúc lúc kết hôn khiến cả đám người đều phá lên cười.

Có điều cũng không sai, yêu đương với Khang Hi mà không đầu bạc răng long cũng khó.

Hôm nay Hiểu Hiểu cũng rất vui, nói uống thì uống, nháy mắt cả li rượu đầy đã xuống bụng.

Nhìn cô uống thoải mái như vậy, lá gan của Vệ Bảo và Kế Hiếu Nam cũng lớn hơn, thấy Khang Hi còn chưa quay lại, cũng cụng hai li với cô. Hiểu Hiểu không nói hai lời, một hơi uống hết.

Rượu này uống vừa nhanh vừa sạch, liên tục mấy li mà không thấy cô đỏ mặt, Cách Cách ở gần đó nhìn mà lú lười.

“Mợ, tửu lượng của mợ thật tốt!”

Bia, dù nồng độ còn thấp nhưng uống nhiều vẫn có thể say bất tỉnh nhân sự, huống chi cái cô uống là ‘rượu mạnh’.

Cảnh Táp lại rót cho Hiểu Hiểu một li, cười nói, “Cái này thì em không biết rồi, mợ của em ấy à, tửu lượng cực kì tốt.”

An Hủy cũng gật đầu cái rụp, “Rất dũng mãnh!”

Cảnh Bất Mị còn nhiều chuyện hơn chị em phụ nữ tò mò muốn chết, hỏi: “Tốt bao nhiêu?”

“Tôi cũng muốn biết tốt bao nhiêu đây?”

Khang Hi vừa trở về từ toilet, không kịp tháo khẩu trang thì thấy một đám người đang vây quanh mời rượu Hiểu Hiểu. Người khác cảm thấy là mời rượu còn anh thì tự động sửa thành đang uống. Con mắt lập tức biến thành hàng của ma vương, mắt xanh lè nhìn chăm chăm đám người dám rót rượu cho vợ mình.

Mấy người bị anh trừng, ai cũng cảm thấy sống lưng ngứa ngáy, trán đỏ mồ hôi lạnh.

“Không phải là vui thôi sao...” Cảnh Bất Mị nói.

Hiểu Hiểu hòa theo, “Ừ, vui mà!”

Cô quả thật rất vui, trái tim nhỏ bé không chứa hết bao nhiêu niềm vui ngọt ngào như mật này nữa, sắp tràn cả ra, cả nụ cười cũng rất ngọt ngào.

Đúng là đã lâu không được vui như vậy, rất vui. Vì nhờ có Khang Hi, cô cảm thấy mỗi ngày đều rất ấm áp.

Nụ cười ngọt ngào của cô như đóa hồng đương nở rộ, lại như con suối mát trong chảy qua lòng ngực Khang Hi, như được cảm hóa, niềm vui sướng ngây ngất ấy cũng thấm ướt trái tim của anh mất rồi.

Nhưng mà...

“Vậy cũng không cho uống, uống say thì làm sao?”

Uống rượu thiệt thân, đêm nay anh đang chờ được cô ‘thị tẩm’ cơ mà.

Chuyện ‘thị tẩm’ là chuyện quan trọng nhất, không được để lỡ.

Dù anh cũng có một lần có ý niệm tà ác muốn chuốc say cô rồi.

Cô lại không ngờ anh nghĩ nhiều như vậy, cho rằng Khang Hi lo lắng cho mình, nói, “Anh yên tâm, tửu lượng của em rất tốt.”

Đương nhiên Khang Hi không tin, vì từ trước tới nay chưa bao giờ thấy cô uống rượu cả, “Tốt bao nhiêu?”

Cô dùng ngón tay giờ số ‘1’ ra.

Anh cười, “Một chai?” Vậy thì không thể xem là tửu lượng tốt được.

Cô cười híp mắt lắc đầu.

Khang Hi sùng sốt, “Một thùng?” bìa làm ví dụ, một thùng bìa là 12 chai, hoặc 24 lon, vậy thì khá dẽ dàng mẫn thật.

Vậy mà, Hiểu Hiểu vẫn lắc đầu.

Khang Hi giật mình, “Hiểu Hiểu, vậy một nghĩa là gì?”

Đột nhiên anh có một dự cảm xấu.

Đây là cững điều mà đám Cảnh Bất Mĩ rất muốn biết.

Hiểu Hiểu nói từng chữ một: “Uống một mực!”

Trừ An Hủy và Cảnh Táp, những người còn lại đều rất kinh ngạc.

Uống một mực... là sao cơ?

Cảnh Táp cười giải thích, “Hiểu Hiểu có thể chất ngàn li không say, thường được nói là cơ thể miễn dịch với cồn.”

Di truyền từ cha ruột của cô.

Cách Cách hô to: “Ôi trời, trâu bò vậy ạ?”

So với đám người Cảnh Bất Mĩ đang kinh hãi, Khang Hi chỉ kinh hãi vài giây thôi, sau đó rất phiền muộn.

Anh dùng tay chống má, lặng lẽ quay đầu qua chỗ khác, mặt buồn hiu khẽ chu miệng.

Nói cách khác, sau này, khả năng anh có thể chuốc say Hiểu Hiểu để tà ác một chút là — 0!

Rất... rất phiền muộn.

Phiền muộn một lúc lâu anh mới quay đầu lại, “Vây cũng không cho uống, đây đều là đồ ướp lạnh.”

Phụ nữ không thích hợp uống đồ lạnh.

“Dạ, em nghe anh.”

Không ngờ cô lại nghe lời như thế, trong lòng Khang Hi ngọt lịm, vội vàng hôn lên mặt cô một cái.

Ngọt ngào như thế, hoàn toàn chưa từng nghĩ tới những người ở đây đều là kẻ chưa kết hôn.

An Hủy không nhìn nổi nữa, “Hai người kiểm chế một chút, không thấy ở đây đều là dân độc thân à?”

Cách Cách thoải mái nhún vai, “Sang năm cháu mới hai mươi tuổi thôi, tính sát thương với cháu không lớn, mợ và cậu cứ tiếp tục.”

Đây đúng đao chém thần, đàn ông thì thôi không tính, An Hủy và Cảnh Táp đều sắp đầu ba, thành gái già rồi.

Đúng là thuộc chủng loại Khang gia, huyết thống ‘đã kích người ta’ luôn được sinh sôi liên tục.

Cảnh Bất Mĩ thì hớn hờ nói, “Tôi không phải cún FA à nha, tôi có vợ chưa cưới.” Dù hôm nay Vụ Giai có công việc không thể tới nhưng cậu ta đúng là bông có chậu rồi.

Vệ Bảo và Kế Hiếu Nam hung dữ trừng mắt nhìn Cảnh Bất Mĩ, đồng thời ra trận chấp hành hình phạt uống rượu.

Bữa cơm tiếp tục, mọi người không chỉ ăn uống no nê mà cả khách chủ đều vui, tiền mừng cũng không ít, hội vui phải rất lâu mới kết thúc.

Hiểu Hiểu đẩy An Hủy và Cảnh Táp đã uống say, gục người trên bàn ăn, say túy lúy.

Cô gọi Khang Hi, “Anh giúp em đi, đưa hai cô nàng này về.”

Đưa về...

Lông mày Khang Hi run run, anh chỉ phụ trách mời khách ăn cơm thôi, không kèm phục vụ gửi người về tận nhà, hơn nữa, đêm nay, đại nghiệp thị tâm của anh sẽ phun trào, sao nỡ để muộn. Đào tâm mất, nhìn qua Vệ Bảo và Kế Hiếu Nam.

Vệ Bảo cũng đã uống nhiều, thế nhưng anh là người đi lại trong thương trường, không có tư lượng thì làm ăn được gì. Cả đám người uống bốn kết, anh chỉ hơi đỏ mặt thôi. Kế Hiếu Nam cũng là cái thùng rượu, nhanh chóng tỉnh táo, chỉ có Cảnh Bất Mĩ thì say quắc cần câu rồi.

Vệ Bảo ra ngoài có xe đưa đón, công tác đưa đón người không phải nhiệm vụ của anh.

Nhưng mà, thánh chỉ ban rồi, anh dám không nhận à?

“Thôi được rồi, tôi và Lão Kế phụ trách hai người bọn họ, bảo đảm đưa về nhà an toàn.” Anh đẩy Kế Hiếu Nam, bảo hắn đi tới đỡ người, sau đó lại hỏi, “Hoàng hậu nương nương, nhờ cô nói tôi biết hai người ở đâu với?”

Hiếu Hiếu cảm thấy đề bọn họ đưa về thì không thích hợp lắm, vừa muốn từ chối thì Khang Hi đã kéo cô vào lòng, “Em yên tâm đi, bọn họ đều là chính nhân quân tử, chắc chắn sẽ không có bất kì suy nghĩ không an phận gì với cung nữ của em đâu.”

Cung nữ?

Khỏe miệng Hiếu Hiếu khẽ giật, con người này đúng là rất chuyên nghiệp, không hổ là ‘Vạn Tuế Gia’, thế nhưng cô vẫn chữa lại, “Là bạn thân!”

Anh cười cười, dắt tay cô ra ngoài, hoàn toàn quên mất ở đây còn có một cô cháu gái.

Cách Cách thở dài một hơi, khoác tay Vệ Bảo, “Tiểu Bảo, Cách Cách muốn lên kiệu về cung, anh có đưa hay không đây?”

Vệ Bảo cung chiều xoa đầu cô bé, “Cách Cách cơ mà, anh có thể không đưa à?” Từ nhỏ anh và Khang Hi đã chơi chung với nhau, nhìn Cách Cách trưởng thành, anh đối xử với cô bé như em ruột.

Sau khi chào tạm biệt Tần Viên, Khang Hi và Hiếu Hiếu cùng rời khỏi tiệm ăn, lúc này đã hai giờ sáng. Nếu bình thường, Khang Hi sẽ chẳng tốn nhiều thời gian như vậy để ăn cơm. Thế nhưng hôm nay thì không giống bình thường, vì Hiếu Hiếu rất vui vẻ nên anh cũng kiên nhẫn ở bên.

Dù sao... cũng còn nguyên một ngày.

Trên phố nhỏ, vẫn còn vài tiệm ăn đêm mở, thế nhưng trước cửa rất vắng vẻ, đang định đóng cửa. Đường xá vắng tanh, thậm chí cũng chỉ mở một bên đèn đường, bên kia không mở, cả con phố hơi tối tăm.

Khang Hi thấy không có ai nên cũng không mang khẩu trang và kính râm, nắm tay Hiếu Hiếu, thong thả đi từng bước.

Hiếu Hiếu thì lại hơi lo lắng, cứ kéo anh đi vào những chỗ tối, bãi đỗ xe đối diện đường cái nhưng công vào lại ở trên đường nhỏ nên cô còn cố tình đi đường vòng.

Anh cũng không để ý, xem như tán bộ tiêu cơm.

Cả đường đi Hiếu Hiếu cứ tủm tỉm cười, có thể nhận ra hôm nay cô thật sự rất vui vẻ, có lẽ vì vui quá mà đột nhiên cô lại nhảy lên vai Khang Hi.

“Công em!”

Kiểu làm nũng này khiến hai mắt Khang Hi đủ sáng để làm đèn đường.

“Hiếu Hiếu, em có chắc mình không say không?” Trông cô đáng yêu hoạt bát thế này lại khiến anh cảm thấy hơi lo không biết có phải Hiếu Hiếu đã uống say rồi không.

Cô lắc đầu, rất tỉnh táo, hoàn toàn không có men say, nhưng đã uống chút rượu rồi dù không say thì cũng dễ hưng phấn.

Khang Hi nhìn khuôn mặt đỏ ửng nhỏ nhắn, ánh mắt sáng ngời, chẳng qua chỉ có chút hưng phấn muốn được thử nên cũng nhanh chóng an tâm.

“Đến đây, anh công em!”

Lãng mạn một chút, chút nữa phải thị tẩm rồi...

Ừ thì, tình thú cũng rất quan trọng!

Không vội! Anh còn cả một ngày để gần gũi cô mà.

Cả một ngày... cả một ngày...

Trong lòng anh phấn khởi nở đầy hoa tươi.

Khang Hi công Hiếu Hiếu đi đường vòng trên con đường mòn đến cổng của bãi đỗ xe. Ở đây, ban ngày cũng ít người qua lại hướng chỉ là nửa đêm vắng vẻ, thậm chí còn chả có tiếng chó sủa.

Trên đường đi, Khang Hi hỏi: “Về nhà chúng ta khỏi tắm đi, dù sao cũng xong rồi, hay là em muốn tắm.” Trong bụng anh bồi thêm một câu, cuối cùng cũng có thể tắm uyên ương rồi.

“Vâng!” Hiếu Hiếu đáp khẽ.

Anh vui lắm, còn ấp úng nói, “Mặc dù... mặc dù đây là lần đầu tiên của anh, nhưng anh nhất định... nhất định sẽ rất dịu dàng.”

Nói xong, anh liền đỏ mặt, đỏ như tôm tước.

Nói chung thì có rất nhiều đàn ông nói câu như thế trước khi abc xyz, ấy nhưng người đỏ mặt đều là con gái cả. Còn cái loại tự mình đỏ mặt như anh thì đúng là hiếm thấy.

“Vâng...”

Hiếu Hiếu lại khề đáp.

Ngay lập tức, Khang Hi như được tiếp máu gà, sải chân nhanh hơn, lúc sắp đến garage, anh lấy hết dũng khí ra hỏi: “VẬY, Hiếu Hiếu, bao giờ chúng ta kết hôn...”

Cô im lặng.

Khang Hi đi tới cạnh xe, thấy cô không nói tiếng nào, lòng rất căng thẳng, nghĩ rằng có lẽ vì mình đòi hỏi quá nhiều nên Hiếu Hiếu thấy phản cảm.

“Hiếu Hiếu, yêu đương không lấy mục đích kết hôn thì đều là hạng lưu manh...”

Cô vẫn im lặng như cũ.

Khang Hi hoang mang quay đầu nhìn lại, nháy mắt mặt đen thui.

Hoàng hậu nương nương... hoa hoa lệ lệ... ngủ-mất-tiền-rồi!

Đã nói là sẽ thị tẩm mà?

Ngủ thế thì còn làm ăn được gì?

Khang Hi ngửa đầu nhìn trời, không nói nên câu, nước mắt rùng rùng – đúng là bắt nạt người mà!

Anh dịu dàng đặt cô xuống ghế, hung hăng cào tóc, hung dữ trừng mắt nhìn Hiếu Hiếu đã ngủ say như chết, lửa trong lòng cháy rùng rục, đang nghĩ bụng không biết có nên đánh thức cô hay không.

Ấy nhưng, cô lại ngủ ngon như thế, dưới ánh trăng nhàn nhạt, gò má cô được phủ một lớp ánh sáng như nước, trông như một nàng búp bê. Khóe miệng khề nhếch như đang chìm trong mộng đẹp khiến anh có phần không nỡ đánh thức.

“Khang Hi...” Trong mộng, cô ngọt ngào gọi.

Khang Hi nghe thấy thế, mặt vẫn đen nhưng ánh mắt nhìn cô lại nồng sâu, không thể tự mình thoát khỏi.

Anh cau có cào cào tóc mình, hung dữ trừng mắt nhìn cô, sau đó lại thở dài một hơi, khom lưng hôn một cái thật dịu dàng lên môi Hiếu Hiếu.

Khang Hi bây giờ như đứa trẻ không được ăn kẹo, mặt mày nhăn nhó lái xe về nhà. Về đến nhà, Hiếu Hiếu vẫn ngủ say như trước, kiên trì, anh đành phải cào mạnh tóc mình lần nữa, bi ai đi tắm nước lạnh.

Vừa tắm vừa lau bầu trong phòng tắm, “Cho em ngủ, cho em ngủ để tăng thể lực, anh không tin em có thể ngủ cả ngày!”

Đêm đã khuya...

Ánh dương rực rỡ xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên khuôn mặt Hiếu Hiếu, cô dùng tay vén vài sợi tóc dính bên má, mím môi, từ từ tỉnh lại từ trong mộng.

Cô xoa xoa mắt vẫn còn lim dim, bỗng phát hiện có người đang nhìn mình không chớp mắt.

“Khang Hi?”

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh vừa chua xót vừa ám ức xuất phát từ miệng Khang Hi.

Hiếu Hiếu thăm rùng mình, tỉnh táo lại trong khoảnh khắc, nhìn mặt trời đã lên cao bên ngoài, lại nhìn quần áo của mình, nhìn khuôn mặt sưng sía của anh thì nhanh chóng hiểu ra đã xảy ra chuyện gì.

Cô ngượng ngùng muốn nói gì đó, nhưng lại không thốt nổi nên lời.

Đột nhiên, cô chui đầu vào chăn, Khang Hi lại không hề động đậy. Hiếu Hiếu hậm hực thò đầu ra, vì ngượng ngùng xấu hổ mà khuôn mặt trắng ngần ửng

đỏ, trông như ráng chiều xinh đẹp ở đằng chân trời xa xa.

“Anh... anh ngủ chưa?”

“Em nói xem?” Thế mà anh cũng kiên nhẫn chờ cô tỉnh lại cơ đấy.

Hiểu Hiểu lại ngây ngô chui vào chăn.

Giờ này thì có nói gì Khang Hi cũng không bỏ qua cho cô, nghiêng rặng, trực tiếp nhào tới.

“Anh chờ em một chút, để em đánh răng...” Buổi tối qua cô cũng không đánh răng rồi.

Đánh răng làm gì, hàm răng cô trắng sáng khỏe mạnh, còn đẹp hơn quảng cáo ở phòng răng.

Những lúc thế này phải tranh thủ giành giật từng giây, anh không chờ nổi rồi.

“Hiểu Hiểu... Hiểu Hiểu...” Khang Hi kích động, nỉ non gọi tên cô.

Sau đó, hôn xuống mặt, khoa trương đến mức cô vắt vẻo chống đỡ. Lúc làn môi nóng bỏng hôn xuống, suy nghĩ của cô đã hoàn toàn bay biến, trong khoảnh khắc ấy, tưởng chừng như không thể hô hấp.

Sau một khắc, anh lại đổi những nụ hôn nồng nàn da diết, thế nhưng tay vẫn đè lên cánh tay mảnh dẻ của cô, một tư thế rất độc tài.

Anh hoàn toàn không chế cô, bàn tay mạnh mẽ có lực ấn xuống bả vai Hiểu Hiểu, thân hình cao lớn bao vây cơ thể khiến cô không thể nhúc nhích chút nào. Tiếng rên ngậm nga không thể kiềm chế phát ra từ cổ họng, theo nụ hôn triền miên của anh, bao nhiêu ngượng ngập của bản năng phái nữ nháy mắt biến thành bần nhảo trong tay anh, lại một kích tình dâng lên khỏi mặt nước liên tục.

Cô đã hoàn toàn bị khuất phục, “Khang Hi... nhẹ một chút...” Trong chuyện này, đúng là anh cũng có biết một chút về khống chế sức mạnh thật.

Anh ừ một tiếng, sau đó lại càng âu yếm dữ dội hơn.

Đang lúc khí thế hai người ngất trời là thế, di động trên tủ đầu giường lại vang lên, là điện thoại của Hiểu Hiểu.

“Chờ một chút...”

“Không được bắt!” Xoa lên mái tóc đen huyền của cô, tình dục trong con người đen sâu thẳm của anh càng cuộn trào mãnh liệt.

“Là điện thoại của Cảnh Táp.” Đây là tiếng chuông cô đặt riêng.

Hơn nữa, cô cảm thấy rất nóng, mồ hôi nóng hổi ướt đầm cơ thể, trước ngực lại lạnh lạnh. Cô kéo chặt vạt áo, nhòm người tựa đầu giường, bàn tay nhỏ bé run run đặt lên lồng ngực anh, “Anh cũng phải để em biết cậu ấy tìm em có chuyện gì chứ?”

Khang Hi rên một tiếng, bàn tay to kia quay qua đùa nghịch với cái gáy mảnh khảnh của cô, xoay khuôn mặt xinh xắn kia lại, hôn một cái thật mạnh chặn môi cô lại, tay kia lại luồn vào mái tóc dài đen nhánh. Nụ hôn của anh thô bạo độc tài, nuốt hết đề nghị của cô.

Không có cửa đâu!

Tiếng chuông ngừng, nhưng lại vang lên lần nữa, cứ tắt rồi gọi lại mấy lần như thế khiến Hiểu Hiểu không thể nào tập trung tinh thần.

Không chịu yên lặng thế này, nhất định có việc gấp rồi đây.

Hiểu Hiểu rất coi trọng bạn bè, đột nhiên đẩy Khang Hi, vươn tay cầm điện thoại, nhận cuộc gọi.

“A Cảnh?”

Đầu kia truyền tới tiếng khóc sột ruột, “Hiểu Hiểu... Tớ, tớ...”

Cô cau mày, “Đừng vội, nói từ từ!”

Ba chữ nói từ từ lọt vào tai Khang Hi, tức thì nổi giận đùng đùng, dán vào sau lưng cô, cắn một cái lên bờ vai ngọt ngào.

Hiểu Hiểu rên một tiếng, quay đầu trừng anh.

Khang Hi cười tà mị, bàn tay lại chui vào quần áo cô một cách rất cảm thú, hưởng thụ hương vị ngọc nhuyễn ôn hương, sau đó mặc kệ sự chống cự của cô, nhất định không bỏ qua.

Mặt Hiểu Hiểu nóng đỏ, tay nhỏ đánh anh liên tục nhưng cũng chỉ phí công, chỉ có thể cố gắng tập trung lắng nghe Cảnh Táp kể lể trong loa.

“Cậu nhìn xem có phải hồ sơ của đồn cảnh sát của tớ có ở chỗ cậu không?”

“Cậu chờ một chút, để tớ xem!” Cô vội vàng xuống giường, thế nhưng Khang Hi không chịu buông, Hiểu Hiểu đành phải giơ chân đá anh một cái.

Khang Hi bị cô đá thẳng xuống giường, lúc bò dậy được thì mặt đã đen đến mức không thể nhìn được.

Không đánh lại vợ thì có thể trách ai?

Hiểu Hiểu lục lọi trong balo, đúng là cô tìm thấy một cặp hồ sơ bằng da, “Ồ chỗ tớ đây!” Cô nhớ lại hôm qua, Cảnh Táp sợ làm bẩn cặp hồ sơ nên nhờ cô bỏ nó vào balo.

Cảnh Táp thở phào nhẹ nhõm, lại la toáng lên, “Bây giờ cậu có rảnh không, trong đó là tài liệu mà đàn anh của tớ rất cần cho buổi họp hôm nay, là hội nghị của phòng cảnh sát, cực kì quan trọng, tuyệt đối không được thiếu, tớ...” Đột nhiên cô nâng lại ợ một hơi.

Cho thấy rõ ràng chưa tỉnh rượu.

Sáng sớm Cảnh Táp còn nôn cả một chậu nước chua, chân mềm nhũn. Nếu không phải đột nhiên Tào Chấn gọi điện nhắc thì cô đã quên bồng chuyện này.

Uống rượu đúng là hỏng việc.

Cô khóc lóc xin xỏ: “Hiểu Hiểu, nhờ cậu đó!” Bây giờ cô chạy tới lấy rồi mang đi thì chỉ tốn lãng phí thời gian.

“Được rồi, đừng khóc nữa, tớ mang đến cho cậu, ở phòng họp cục công an?”

“Ừ, đội cảnh sát báo cáo ở sảnh lầu bốn!”

Hiểu Hiểu nhanh chóng cúp máy, vội vàng chạy đến trước tủ quần áo để tìm đồ thay.

Mặt Khang Hi đã đen đến mức không thể đen hơn, bây giờ súng ống đã giương ra rồi, sao có thể nói dừng là dừng được?

Hiểu Hiểu mặc một cái áo thun bằng cotton, quay đầu lại nói, “Bây giờ em đang có việc gấp!”

“Anh cũng gấp lắm!”

Mặt Khang Hi đỏ au, muốn bò dậy dè cô xuống.

Hiểu Hiểu né, đẩy tay, anh lại ngã lộn xuống giường.

Khang Hi thề rằng nhất định phải tìm một thầy giỏi để học võ.

Thấy anh không nản chí lại tiếp tục nhào tới, cô buồn bực, cực kì khí phách, dè anh xuống, sau đó nâng cằm Khang Hi, neho mắt nhìn anh như một bà hoàng: “Ngoan ngoãn ở nhà chờ em, tiện thể tắm rửa sạch sẽ, chờ em về sẽ xử lí anh!”

Đúng là một cuộc đối thoại của nữ vương và nô lệ đúng chuẩn.

Khí phách đó, câu nói đó, thái độ cao ngạo đó, phong thái nữ vương đó khiến Khang Hi cũng ngậy ra, cả người mềm nhũn, đỏ mặt đáp, “Được!”

Cô lại vội vàng hôn lên mặt anh, sau đó vào toilet đánh răng rửa mặt, cầm chìa khóa xe Khang Hi để trên bàn, chạy ra cửa như bay.

Khang Hi vẫn còn ngồi đần mặt trên giường, trong đầu chỉ toàn hình ảnh khí phách ban nãy của cô, đột nhiên mặt còn đỏ hơn.

Thì ra Hiểu Hiểu còn có tính cách nữ vương thế à.

Cảm giác này...

Tròng mắt anh lóe sáng, sắc lẹm.

Rất tốt!

Hiểu Hiểu lái xe Khang Hi, chạy như bay, vốn dĩ đường vào trung tâm thành phố bị kẹt, nhưng cô đang vội, đành phải né những đường kẹt xe, đi đường vòng, bấm giờ để chạy tới cục công an. Cảnh sát trực cổng biết cô, thế nên không hỏi mà đã cho qua.

Cô đỗ xe xong xuôi thì vội vàng chạy lên lầu bốn của tòa nhà cảnh sát hình sự, Tào Chấn đang chờ cô, sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Vừa thấy cô đến đã vội gọi, “Đoan Mộc, ở đây!”

Hiếu Hiếu còn cách một đoạn, ném thẳng cặp hồ sơ qua, rất chuẩn, vừa vắn rơi vào tay Tào Chấn.

Tào Chấn mở ra xem, đúng là tài liệu cần cho cuộc họp, không thiếu một tờ, trái tim treo lơ lửng tức thì được đáp xuống mặt đất, “Đúng là cảm tạ trời đất!” Anh vung tay, “Cảm ơn, Đoan Mộc!”

Hiếu Hiếu cũng khoát tay, nếu đã hoàn thành nhiệm vụ thì cô cũng phải về thôi.

Thế nhưng còn chưa xoay người thì đã nghe thấy Trương Hựu Thành ở sau gọi lớn, “Đoan Mộc, đến đúng lúc lắm, có việc cần nhờ cô đây!”

Cô cau mày, hẳn thì có thể nhờ và cô chuyện gì chứ, nhất định là về vụ án.

Lúc này cô nên rời khỏi đây thật nhanh mới tốt.

Mặc dù Trương Hựu Thành đã lớn tuổi nhưng thể lực rất tốt, nhảy mắt đã chạy vượt lên trước cô, theo sau là một cảnh sát cũng xấp xỉ tuổi hấn, nhìn đồng phục thì nhận ra là cảnh sát giao thông.

“Đây là Lão Mã ở bên giao thông, bọn họ có một vụ án chưa phá được suốt hai tháng nay, sau khi nghe chuyện của cô có nhờ tôi đã lâu nhưng tôi cũng không còn cách nào khác.”

Lão Mã, tên đầy đủ là Mã Đức Thượng, đội trưởng đội cảnh sát giao thông, tốt nghiệp cùng khóa với Trương Hựu Thành, tình cảm hai người rất tốt, những lúc rảnh rỗi thường rủ nhau đi uống rượu, đánh麻雀 chược, đi tới đi lui thì được biết chuyện về cô.

Vừa đúng có một vụ án tông xe bỏ trốn, đến giờ vẫn chưa được phá, ban đầu nạn nhân còn sống, thế nhưng tuần trước, bị thương nặng không chữa được nên đã qua đời.

Lão Mã rất coi trọng vụ án này, vì người chết có một cháu trai vừa thi lên đại học, ba mẹ đã mất lúc lên ba, hai ông cháu nương tựa vào nhau mà sống, tình cảm của hai người rất tốt. Vì tai nạn xảy ra vào lúc sáng sớm, lại ở vùng ngoại ô hẻo lánh nên không tìm được một nhân chứng nào cả. Người cháu này thậm chí không đi học đại học, mỗi ngày đều xuất hiện ở nơi xảy ra tai nạn, quý mong để tìm được nhân chứng.

Quý như thế cả tháng trời, hấn nhìn thấy mà trong lòng cũng xót xa.

Hai người mỗi người một câu ngăn cô lại, Hiếu Hiếu hoàn toàn chẳng thể nào rời khỏi.

Bề ngoài Hiếu Hiếu lạnh lùng là thế, thật ra trái tim lại mềm nhũn. Dân cảnh sát trong cục công an này như những chiến sĩ thi đua, nhiệt tình hăng hái như những đại biểu tiên tiến. Cô thật sự rất tôn kính những người cảnh sát một lòng phục vụ vì nhân dân thế này. Tuy rằng năng lực chưa tới nhưng một trái tim nhiệt huyết đó đáng quý hơn bất cứ thứ gì.

Bấy giờ Tiểu Lý cũng có mặt, gia nhập tập thể léo nhéo.

Hiếu Hiếu ho khan, “Mang tài liệu đến cho tôi!”

Rõ ràng muốn khởi công.

Ba người vui vẻ, mặt cười đến dần ra, vội vàng đưa cô lên phòng họp ở lầu ba, mang tài liệu, ở bên cạnh ‘hầu hạ’.

À không, là học tập!

Lúc này, Khang Hi đã tắm rửa sạch sẽ nằm phơi ra trên giường, cứ như tiểu chủ đang chờ được đưa đến tắm cung Hoàng đế, có mong mỏi, ngượng ngùng, cũng rất vui sướng.

Tình hình có cái gì đó sai sai, rõ ràng anh mới là Vạn Tuế Gia cơ mà.

Ấy nhưng, anh cũng chờ được khởi công đó!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Đế Vương Hai Giây

Trong phòng họp, Hiếu Hiếu ngồi vị trí thủ tọa của bàn hội nghị, nhìn tập hồ sơ dày cộm một cách chăm chú. Bìa bọc giấy các-tông, đã được lật đi lật lại rất cũ, cũng vì được lật quá nhiều mà giấy bên trong đã quần góc, nhăn nhúm như dưa muối. Có thể thấy đám người lão Mã rất để ý vụ án này thế nào.

Gây tai nạn giao thông rồi bỏ trốn, tức là sau khi xảy ra tai nạn giao thông, vì trốn tránh trách nhiệm, không báo án với cơ quan công an, cũng không áp dụng những biện pháp cứu thương cho người bị nạn và tài sản công tư mà rời khỏi hiện trường tai nạn giao thông. Những vụ án chạy trốn khỏi hiện trường cùng xe, đa số thường là xe hơi, nhưng vụ án này lại khó giải quyết.

Xe gây tai nạn là một xe điện, không phải xe ô tô.

Tai nạn xảy ra vào một buổi sáng sớm khoảng cuối tháng bảy, trên con đường ở ngoại ô Thượng Hải, người chết là một ông lão 73 tuổi, có lẽ vào khoảng năm giờ sáng, ra ngoài tập thể dục thì bị một chiếc xe điện màu đỏ tông vào từ phía sau, ngã sấp xuống, trán bị đập gây xuất huyết não. Kẻ gây tai nạn bỏ trốn ngay lập tức, không rõ tung tích.

Vì lúc đó là sáng sớm, con đường này lại quá hẻo lánh, rất ít người và xe cộ qua lại. Mãi đến tám giờ sáng khi xe cảnh sát giao thông đi tuần tra mới phát hiện ông cụ bị té trên đất.

Lúc đó ông cụ đã bất tỉnh nhân sự, sau khi đưa vào bệnh viện, dù đã tiến hành cấp cứu nhưng do quá trễ, lâm vào hôn mê sâu, có ba lần bệnh tình trở nên nguy kịch, may có cậu cháu trai kiên nhẫn, chăm sóc cẩn thận nên chuyển nguy thành an, nhưng cuối cùng vẫn không tỉnh lại.

Hai tuần trước, vì bệnh biến chứng, khí quản suy kiệt, cấp cứu không hiệu quả nên đã tử vong.

Thật ra, ở nước ta những vụ án gây tai nạn giao thông rồi bỏ chạy như vậy không hiếm gặp, dù trong luật có quy định rõ ràng nhưng vẫn không ngăn được kẻ gây tai nạn rồi bỏ trốn.

Một nhân tố lớn nhất là do khủng hoảng tâm lý.

Khi xảy ra sự cố, trong lòng người gây tai nạn rất sợ hãi, lại thêm luật pháp của nước ta không kín kẽ, rất nhiều xe không có bảo hiểm hoặc không đủ số bảo hiểm. Có nhiều vụ tai nạn gây ra do những xe không có giấy tờ hợp pháp, người điều khiển không đủ tư cách lái xe, có thể là do chưa đủ tuổi lái hoặc lái xe khi đang say rượu chẳng hạn.

Ngoài tâm lý khủng hoảng, vấn đề bồi thường cũng là nguyên nhân chính dẫn đến việc nhiều người lại chạy trốn. Tình hình kinh tế gia đình kém, năng lực bồi thường có hạn, lo lắng mức bồi thường vượt quá khả năng bản thân, sợ phải gánh chịu mức bồi thường kinh tế quá lớn, vì thế đương nhiên sẽ chọn cách bỏ chạy.

Thế nhưng, bọn họ đều quên rằng, gây tai nạn giao thông mà bỏ trốn là có trách nhiệm hình sự, căn cứ vào mức độ nặng nhẹ mà hình phạt lên tới 3-7 năm tù.

Trốn?

Trừ khi có thể trốn không còn tung tích bóng dáng.

Điều này cũng góp phần tạo nên nguyên nhân lớn thứ hai của việc bỏ trốn – tâm lý sợ tội.

Người gây tai nạn sợ mình đã gây nên một sự cố nghiêm trọng, sẽ bị pháp luật truy cứu. Nháy mắt, áp lực tâm lý tăng đến vô hạn, dẫn đến suy nghĩ đầu tiên là muốn mau chóng thoát khỏi hiện trường vụ án, trốn tránh sự truy cứu của pháp luật.

Thế nhưng, hai tâm lý đặc thù ấy, trong vụ án này, là chưa đủ.

Rõ ràng vụ án vẫn còn tồn tâm lý may mắn.

Trong một số ít thời điểm, thời gian và nơi xảy ra tai nạn cũng là một nhân tố quan trọng khiến người gây tai nạn có quyết định bỏ trốn hay không.

Chẳng hạn như, nếu tai nạn xảy ra ở nơi hẻo lánh, vào tối muộn hoặc sáng sớm thì người gây tai nạn sẽ cho rằng không có ai chứng kiến, thế nên chớ cùng rút gậy, thậm chí có kẻ còn nghĩ rằng chưa chắc cơ quan công an quản lý giao thông sẽ điều tra phá án, nếu không phá được án thì lờ mờ, hi vọng may mắn mà lựa chọn chạy trốn.

Nghĩ đến đó, Hiểu Hiểu đột nhiên ngừng phát đầu lên.

Lão Mã và Trương Hựu Thành vội vàng chạy tới trước mặt cô, “Có phát hiện gì à?”

“Không phải.” Cô bình tĩnh nói, “Từ lúc tôi thức dậy đến giờ, chưa ăn gì cả.”

Nói cách khác, Hiểu Hiểu đói bụng.

Không đợi Trương Hựu Thành và Lão Mã kịp phản ứng, Tiểu Lý ở sau bật dậy, “Bây giờ canteen vẫn chưa đóng cửa, em đi lấy cơm cho chị, chị thích ăn cái gì?”

Nhìn vẻ mặt hào hứng của cậu ta là biết sùng bái Hiểu Hiểu cỡ nào.

Hiểu Hiểu đáp: “Nhiều rau dưa, có tôm thì tốt, không thì thịt bò!”

Tiểu Lý gật đầu, “Em đi ngay, chị chờ nhé!”

Trương Hựu Thành lại bổ sung thêm một câu: “Mua thêm li kem về nữa, trời nóng, ăn cái này cho giải nhiệt.” Mùa hè là con gái hẳn đặc biệt thích ăn kem li, có thể không ăn com nhưng nhất định phải có kem li, cho rằng cùng là nữ giới, chắc sẽ thích ăn đồ ngọt.

Hiệu Hiểu chỉ vào tách trà trong tay, “Tôi không thích ăn kem li, uống trà là được rồi.”

“Vậy mua cho cô chai nước khoáng mặn nhé?” Muốn ăn gì uống gì đều không quan trọng, quan trọng là có thể phá án.

Cô nhú mày, nhìn Trương Hựu Thành. Mặt hần đầy vẻ lấy lòng, thế nhưng cũng không phải hoàn toàn là lấy lòng gì, có lẽ vì cô còn trẻ, hẳn vốn là người bố hiền, vô thức xem cô như con gái.

“Không cần đâu!” Hiệu Hiểu cũng không thích có người lấy lòng mình như vậy.

Trừ... Khang Hi.

Trương Hựu Thành như bị đá kích, nét mặt già nua suy sụp, trông như một lão già bị vứt bỏ, nhìn nàng bằng ánh mắt rất tội nghiệp.

Trần Hiệu Hiểu đầy mồ hôi, sao những người này cứ giống y cái bộ của Khang Hi vậy?

Cô đành chép miệng, “Vậy thì nước khoáng mặn.”

Nghe thấy câu nói, khuôn mặt già chát của Trương Hựu Thành vui vẻ hẳn, vội vàng giục Tiểu Lý đi mua, “Đi nhanh về nhanh, đừng để mất thời gian.”

“Vâng!”

Lão Mã ghé vào tai hần nói, “Lão Trương, sao ông lại nói chuyện với người ta như nói với con gái mình vậy?”

Trương Hựu Thành lừ mắt, “Ông thì biết cái gì? Không phải vì tôi hi vọng cô ấy thường xuyên tới đây à.”

Hiện nay, những vụ án hình sự càng ngày càng khó giải quyết, vất vả lắm mới tìm được một ‘Đại thần’, nói gì thì nói, không thể để sống mất.

“Coi cái bộ dạng đề tiện của ông kia!”

“Tôi sao lại đề tiện? Có giỏi thì ông đừng đến nhờ tôi nhé!”

Lão Mã không thèm nói, hần mặt dày năn nỉ Trương Hựu Thành mấy lần, cũng mời uống không ít bữa rượu, đã thế lại còn rượu Mao Đài mà hần tiếc rẻ không dám uống.

Hai người nói chuyện rì rào, không ảnh hưởng chút nào tới mạch suy nghĩ của Hiệu Hiểu.

Cô lại hỏi: “Những thứ còn sót lại ở hiện trường là một xâu chìa khóa, một kính chiếu hậu đã hư và một mũ bảo hiểm?”

Trong vụ án này, Lão Mã hoàn toàn có quyền lên tiếng. Hồ sơ mà cô đang xem hiện tại, hần đã đọc mấy chục lần, thuộc lâu lâu.

“Đúng vậy, sau khi xảy ra tai nạn, cảnh sát tuần tra lập tức phong tỏa hiện trường để tìm manh mối.” Đây cũng là lí do vì sao họ biết xe gây tai nạn là một xe điện màu hồng.

Mũ bảo hiểm thì khỏi phải nói, dù sao thì ai điều khiển xe cũng phải đội hết, thế nhưng hiện trường còn sót lại manh mối là một cái kính chiếu hậu, dựa theo hình dáng của kính này, qua chất liệu, màu sơn, so sánh với mẫu mã thì xác nhận đây là một sản phẩm của hãng xe ‘Lục lượng’.

“Còn chìa khóa?” Ý cô muốn hỏi, xâu chìa khóa này là của nạn nhân hay kẻ gây tai nạn.

“Trên người ông cụ còn có một chìa khóa nhà khác, chúng tôi cũng đã xác nhận với cháu trai ông cụ, thế nên chắc hẳn chìa khóa này là của kẻ gây tai nạn.”

Hiệu Hiểu nghe xong, suy nghĩ một lát, hỏi: “Trên hồ sơ có viết sau khi xảy ra tai nạn, thủ phạm chạy trốn mất tung mất dạng, đường này không đặt camera sao?”

Trong thời đại khoa học kỹ thuật phát triển như hiện nay, để giảm thiểu những vụ tai nạn giao thông, cũng để dễ xử lý, xác minh rõ người chịu trách nhiệm mà cứ năm ba bước là có một trạm. Ở những thành phố nhỏ thì ít thấy chứ những thành phố lớn như Thượng Hải thì camera trên đường nhiều như sao.

Lão Mã kéo ghế dựa tới gần cô, cười khỏ nói, “Dù đường kia hẻo lánh nhưng cũng có lắp camera, có điều vừa hay sao chỗ ông cụ này bị tông trúng lại không nằm trong phạm vi ghi hình của máy.”

Chỗ ông cụ bị đụng phải, ở hai bên đông tây là ngã tư, đều được trang bị camera, thế nhưng góc máy lại không quay được cảnh xảy ra tai nạn, ở giữa có điểm mù, mà vị trí nơi ông cụ này bị tông trúng lại chính là ở điểm mù đó.

Hắn lại tiếp, “Vì thế, chúng tôi chỉ có thể điều tra tình hình xe cộ qua camera của phía đông vào mười phút sau khi xảy ra vụ án và mười phút trước khi xảy ra vụ án trên camera phía tây.”

Hiếu Hiểu gật đầu, đây là cách xử lý hiệu quả nhất bên giao thông.

Vì không có camera nào quay lại lúc xảy ra vụ án, vì thế chỉ có thể tìm xem những ai đến và đi qua hiện trường lúc xảy ra vụ án. Vì đường này chạy từ tây sang đông, ở điểm mù không có chỗ quẹo, thẳng một đường nên nhất định kẻ gây ra tai nạn có đi qua hai camera này.

“Trong mười phút trước khi xảy ra vụ án có ba xe điện đi qua đường này, sau mười phút đó cũng có lần lượt là ba xe điện này chạy ngang.”

Tức là, chắc chắn kẻ gây tai nạn là một trong ba người này thôi.

Thế nhưng, chỉ nhìn trong video thì rất khó phán đoán được ai mới là người gây tai nạn. Dựa vào video, họ lập tức có được manh mối.

Căn cứ vào kính chiếu hậu sót lại ở hiện trường, cảnh sát xác nhận đây là xe điện màu hồng, thế nhưng tai nạn xảy ra lúc hừng đông, trời mờ tối, con đường xảy ra tai nạn cũng vắng vẻ, ít đèn đường, camera lại là hàng của mấy năm trước nên hơi nhiễu, rất khó có thể phân biệt được màu sắc qua video.

Nếu là ô tô thì xe lớn, biển số xe lớn, qua vài công tác xử lý hình ảnh thì còn phân biệt được ít nhiều, nhưng xe điện thì hơi khó.

Trước đây, Trung Quốc được khen là quốc gia của xe đạp, nay đã thành vương quốc của xe điện, nhất là mấy năm gần đây, xe máy chạy gas (LPG) bị cấm sử dụng, dùng xe máy phải thi bằng lái. Ở Thượng Hải, biển số xe máy mắc hơn bình thường, thế nên nhiều người chọn xe điện làm phương tiện giao thông. Dù chính phủ có ban hành luật xe điện cũng phải đăng ký nhưng do xe điện quá phổ biến, thường xảy ra trộm cắp nên nhìn mãi cũng quen, sau khi trộm cắp được thì mua đi bán lại, sạch sẽ, gặp mấy xe ăn cắp này, người mua sẽ đi đăng ký, đến ngoại ô thì tình trạng này càng phổ biến hơn hẳn mà cho dù có đăng ký thì qua hình ảnh thu được trong video cũng chẳng thể nào nhìn rõ.

Cũng may ngoại trừ kính chiếu hậu bị rớt lại ở hiện trường còn có một cái mũ bảo hiểm. Trên mũ bảo hiểm có rất nhiều giấy dán, là một trong những đầu mối mà cách cảnh sát giao thông đang tập trung để tìm được nghi phạm.

Trong ba xe điện đi ngang qua, có hai chiếc có thể là màu hồng, nhưng khi đi tới, mũ bảo hiểm mà người lái xe đội lại khác, một trong số đó thì dù là hình dạng hay vị trí dán giấy đều rất giống cái được để lại tại hiện trường.

Sau khi xảy ra tai nạn, người lái không đội mũ bảo hiểm nữa, sau khi so sánh cả hai, cảnh sát hoàn toàn có thể xác nhận ai mới là kẻ gây tai nạn.

Nhưng...

Lão Mã thở dài, “Sau đó chúng tôi đã dựa theo camera của đoạn đường theo hướng kẻ đó chạy đi, nhưng lại hoàn toàn mất bóng dáng, không thể tìm thấy!”

Không tìm được kẻ đó đi đâu, lại không thể kiểm tra dựa vào biển số xe như ô tô, quả thật vụ này rất xứng danh với tên vụ án không đầu.

Nói xong, hắn nhìn Hiếu Hiểu, cô đang xem lại video quay lại trong hồ sơ. Lão Mã chờ rất lâu mà không thấy cô mở miệng nói chuyện, đang định hỏi tình hình sao rồi thì Trương Hựu Thành lại sụt một tiếng.

“Lúc cô ấy đang suy nghĩ thường im lặng như vậy, nhất định lúc này không được làm ồn.” Đây là bài học mà Cảnh Táp truyền thụ cho.

Lão Mã gật gù đầu, yên tĩnh ở bên cạnh tiếp tục chờ.

Một lát sau, Tiểu Lý mang thức ăn nóng hổi đi tới, cẩn thận đặt lên bàn, thấy cô bất động nên cũng không dám làm ồn, đành đẩy nó nhích từng tí từng tí tới bên cạnh tay cô.

Sau khi Hiếu Hiểu nhận ra, hơi sững sốt một chút, thiếu chút nữa là cô quên ăn cơm nên cũng tùy ý múc một muỗng.

Ăn một miếng, liền nhú mày.

Dở quá!

Khẩu vị của cô được Khang Hi nuôi hư rồi, món ngon trong mắt người ta mà cô lại coi như đang nhai sấp.

Có điều Hiếu Hiểu cũng không thể hiện ra ngoài, ăn mấy miếng rau dưa để lót dạ, sau đó cũng không ăn nữa, tiếp tục suy nghĩ về vụ án.

Qua vài phút sau, cô hỏi: “Có điều tra tuyến đường mà kẻ gây tai nạn đi tới không vậy?”

Lão Mã lớn tuổi, không làm gì nên buồn ngủ, đang giấc trưa nên càng mệt. Trương Hựu Thành thấy hắn không có phản ứng nên vỗ mạnh một cái.

Hắn lập tức như mèo bị giật đuôi, nhảy dựng lên, “Ai đánh đây!”

Hiếu Hiểu vẫn bình tĩnh, lặp lại câu hỏi: “Bên các anh có điều tra tuyến đường mà kẻ gây tai nạn đi tới không?”

Lão Mã lấy lại tinh thần, nghe rồi đẩy, nhưng không rõ ý của cô.

Hiều Hiểu hơi cau mày, hỏi Trương Hựu Thành, “Xe điện chạy liên tục được bao nhiêu cây số?”

Cô lớn lên ở Mỹ, biết rất ít về loại xe điện này, cũng chẳng giả vờ hiểu biết.

Trương Hựu Thành đáp: “Nếu là loại của kẻ gây tai nạn, tối đa là 35km, chạy liên tục thì khoảng chừng trên dưới 40 cây. Có điều lấy bình ắc quy làm động cơ nên càng dùng sẽ càng giảm tuổi thọ.”

Hiều Hiểu gật đầu, lại hỏi: “Anh có bản đồ không?”

“Để em đi lấy cho chị.” Tiểu Lý đứng dậy, tung ta tung tãng chạy xuống lầu lấy bản đồ lên.

Hiều Hiểu trải bản đồ ra, dùng bút đầu vẽ một vòng tròn.

Lão Mã sừng sốt, hẩn nhìn qua Trương Hựu Thành, khuôn mặt già nua đầy vẻ nghi ngờ.

Trương Hựu Thành nhỏ giọng nói: “Cô ấy phá án vậy đấy, nói gió là mưa, có điều chỉ cần cô ấy có hành động gì thì chắc chắn sẽ giải quyết được vụ án này thôi.”

“Giỏi thế cơ à? Thế tôi có nên trả lời câu hỏi này cô ấy hỏi nữa không?”

“Cô ấy thấy ông phản ứng chậm nên mặc kệ đó, thôi ông ở đây chờ kết quả đi.”

Nếu hỏi ai là người quen thuộc với cô nhất thì trừ Cảnh Táp ra cũng chẳng còn ai khác. Đây là cách ở chung với cô, được Cảnh Táp mở hội nghị truyền thụ cho bọn họ, mọi người trong đại đội cảnh sát đều lấy bút ghi chép, sợ chọc cô mất hứng.

Chờ khi Hiểu Hiểu vẽ đầy trên bản đồ xong xuôi, cô mới ngẩng đầu lên hỏi, “Đơn vị lấy hình ảnh từ camera giám sát ở đâu?”

Lão Mã đáp: “Ở tầng ba, cao ốc bên giao thông...”

Hiều Hiểu gấp bản đồ lại, “Đưa tôi tới đó.”

Lão Mã lại ngần ra.

Trương Hựu Thành lại đẩy hẩn một cú nữa, “Bảo ông dẫn đường thì dẫn đi, còn ngại ra đó làm gì? ”

“Được, đi theo tôi!”

Đoàn người rời khỏi tòa nhà của đại đội hình sự, rẽ hai lần thì đến văn phòng của bên giao thông. Lên lầu ba, lão Mã đẩy cửa phòng camera giám sát. Nhân viên giám sát ở trong vừa nhìn thấy hẩn liền chào.

“Lão Mã, không phải anh đi mời đại thần à, người đâu rồi?”

Lão Mã ho khan một tiếng, né qua một bên để chừa đường.

Hiều Hiểu bình tĩnh bước vào.

Mọi người rất ngạc nhiên, cũng y chang lần đầu tiên khi đám người Trương Hựu Thành nhìn thấy cô, tưởng tượng cách mấy cũng không ngờ.

Hiều Hiểu không thích quanh co, nói thẳng. “Tôi muốn xem lại camera giám sát lúc xảy ra vụ án của Vương Bảo Nghĩa.”

Vương Bảo Nghĩa là người chết trong vụ án gây tai nạn rồi bỏ trốn.

Lão Mã vỗ vào Tông Lê phụ trách giám sát, “Đừng ngần ra đó nữa, mau mở băng đi.”

Tông Lê lập tức đưa Hiểu Hiểu tới trước máy thu hình, khởi động máy, chọn thời gian, nhập số hiệu của camera.

Hiều Hiểu nhìn một lúc, như đang nhớ gì, mấy phút sau, cô nói, “Tôi muốn nhờ các anh làm một việc, nhưng có thể rất tốn thời gian, cũng rất thử thách nhân lực!”

Tông Lê đáp: “Tốn thời gian, thử thách nhân lực? Cô yên tâm, mỗi ngày chúng tôi đều phải xem camera giám sát hơn mười tiếng một ngày, đã thành thói quen rồi.”

Tổ giám sát camera là lý do khiến khoa giám sát thành tổ nhàn chán, đầu mất nhất. Camera toàn thành phố nhiều như sao trên trời, mỗi ngày lại lắm tai nạn như vậy, mỗi khi xử lý đều bắt đầu từ camera giám sát. Nói đến chuyện này, những nhân viên giám sát ở đây có ít nhất ba năm kinh nghiệm, coi nó bình thường như cân đường hộp sữa.

Hiếu Hiếu gật đầu, trong chuyện này thì cô hoàn toàn tin tưởng bọn họ tuyệt đối.

“Tôi đã xem qua hồ sơ, sau khi gây tai nạn, thủ phạm đã tránh khỏi mọi camera giám sát, thế nên tôi cho rằng con đường này nhất định là đường mà hắn đi qua hằng ngày.”

Đám người Lão Mã cũng cho là như vậy. “Đúng thế!”

“Vụ án này xảy ra vào rạng sáng lúc năm giờ, sớm như vậy mà chạy trên đường, lại là con đường nhất định phải đi qua, tôi cảm thấy có khả năng lớn đây là đường đi làm của y.”

Dù video rất mờ nhưng vẫn có thể nhận ra kẻ gây tai nạn đã ở độ tuổi nhất định, chắc chắn có việc làm.

“Đường đi làm? Đi làm à? Nếu là tan ca thì sao?” Lão Mã hỏi.

“Dựa theo chặng đường liên tục mà xe điện có thể chạy, cùng với điều tra môi trường xung quanh trên bản đồ thì tôi đoán, đây là tuyến đường đi làm của y.”

“Vì sao? Khoảng thời gian đó thì cũng có thể là tan ca tối vậy?”

Hiếu Hiếu lắc đầu, “Xe chạy liên tục được 40 cây số, nếu cả đi và về thì tức là 20km. Tuy nhiên cũng có khả năng sặc ắc quy trong khi làm việc thì chặng đường đi về lên tới 80km. Thế nhưng tôi cho rằng nếu đi làm mà mất 80km cả đi lẫn về thì rất nhiều người không thể đồng ý.”

Mọi người gật đầu, chặng đường đi về hết 80km, mỗi chuyến 40km thì đúng là xa quá. Đương nhiên không phải không có, nhưng nếu đi làm xa như vậy thì chắc chắn sẽ không chạy xe điện mà đa số chọn tàu điện ngầm, những phương tiện công cộng khác.

“Dựa theo điều tra khoảng cách từ nhà đến chỗ làm của các nhân viên tại thành phố Thượng Hải, đi về trên dưới 50km là tối đa.” Trương Hựu Thành nói.

Hắn xem điều tra ý dân bài ‘Bạn đi làm hết bao nhiêu thời gian’ trên web.

Dân đi làm bằng xe điện đi về hết 50km là tối đa.

Trừ khi có xe riêng thì khác, thế nhưng như vậy lại không thích hợp với vụ án này.

Lão Mã hỏi: “Chuyện này có liên quan gì đến khẳng định người gây tai nạn lúc đang trên đường đi làm?”

“Tôi không đưa ra phán đoán kẻ gây tai nạn trên đường đi làm dựa vào yếu tố này, mà chính là căn cứ theo lộ trình, loại bỏ khả năng đó là lúc tan tầm.”

Lão mã lắc lắc đầu, tỏ ra không hiểu.

“Nếu căn cứ theo việc 50km đi về là mức độ tối đa thì tức là một lượt đi dài 25km. Nhưng hướng y đi tới lại không có khu dân cư mà lại là nhà máy, chợ nông sản, xưởng xuất sắc gia cụ lớn...”

Thảo nào cô lại muốn xem bản đồ, thì ra là vì thế.

Cô lại tiếp: “Người đi làm sáng vào thời gian này, nếu không phải bảo vệ thì là nhân viên vệ sinh của công ty, cửa hàng hoặc đại lý nào đó. Đương nhiên cũng có thể là nhân viên chuyên phát, nhưng tiếc thay, không thấy công ty chuyên phát nào nằm trong phạm vi này cả, thế nên nghề nghiệp này cũng bị loại trừ.”

Lão Mã vội vàng lấy giấy bút ghi chép, ánh mắt nhìn Hiếu Hiếu trở nên rất tôn kính.

Nào cô gái này có gì không biết?

Hiếu Hiếu lại tiếp: “Lúc cảnh sát phá án, thường có ngộ nhận là sẽ đi điều tra hướng chạy trốn của người gây tai nạn. Chuyện này cũng không có gì sai, thế nhưng ở vụ án này, tôi mong mọi người có thể tư duy ngược chiều một chút.”

“Tư duy ngược chiều?” Tông Lê thấy hơi rối.

“Không điều tra hướng bỏ trốn, điều tra tuyến đi của hắn.”

Mọi người tròn mắt nhìn cô.

Hiếu Hiếu nói: “Y né camera là vì khi tông trúng người ta, sợ hãi lại cầu may mắn nên tâm lý muốn tránh camera cũng là một hành động khá bình thường, thế nhưng trước khi tông trúng người, y có né camera không?”

Lão Mã là cảnh sát giao thông suốt ba mươi mấy năm nay, lập tức hiểu ra, “Như lời cô nói, đây là tuyến đường đi làm của y, tra được y từ đâu tới thì tức sẽ tìm được chỗ ở?”

Tông Lê cũng hiểu, thế nhưng nghĩ thì hay đó, nhưng nếu muốn điều tra thì sẽ khó hơn tìm được hướng bỏ trốn nhiều. Đông tây nam bắc, nhiều hướng như vậy, có trời mới biết hần lần từ cái xó nào mà ra.

Cô hiểu được ý của hắn, cười bảo: “Thế tôi đã mới nói đây là việc tốn thời gian, cũng như rất cần nhân lực. Nghe thì khó chứ thật ra cũng không đến nỗi, tôi có thể nói cho mọi người biết cách nào phân biệt được kẻ gây tai nạn.”

“Không phải nhìn màu xe điện và hoa văn trên mũ bảo hiểm thôi sao?” Đây chính là những thứ mà khoa giám sát bọn họ dùng để phân biệt.

“Trừ những đó thì còn những điểm khác, chẳng hạn như tóc mái của thủ phạm rất dài, hể tí sẽ lấy tay vuốt mấy cái. Có thể đuôi phải y cũng bị thương nên dù lái xe cũng bảo vệ vô thức, đặt đuôi phải sau chân trái. Trời tháng bảy bắt đầu nóng dần, y còn mang bao đầu gối rất dày, khi chạy xe, lúc dừng đèn đỏ, y sẽ vô thức xoa gối, điều này cũng chứng minh, đuôi phải của y từng bị thương, không loại trừ do thấp khớp. Còn nữa, trên xe của y có túi nilon trong suốt, túi trống, à, là túi đựng thức ăn, nói cách khác...”

Lão Mã tiếp: “Nói cách khác, y vừa lái xe vừa ăn sáng, thế nhưng không vứt túi nilon lung tung... Rất có thể y là công nhân vệ sinh.”

“Hoàn toàn chính xác!”

Vì công nhân vệ sinh thường phải quét dọn vệ sinh, công việc này vừa bẩn thỉu vừa mệt mỏi nên rất căm ghét hành vi vứt rác bừa bãi. Dù trình độ văn hóa thế nào, nhất định cũng sẽ không vô ý thức vứt ra bừa bãi đâu.

“Tại sao cô lại có thể nhìn ra nhiều đặc điểm như vậy?” Không ai trong bọn họ nhìn ra được nhiều như thế.

Chẳng trách ban nãy cô nhìn chăm chăm vào video, trong mấy phút ghi hình ngắn ngủi mà đã nhận ra được nhiều thứ như vậy, đúng là khó thể ngờ.

Hiếu Hiếu bình thân đáp, “Dùng mắt!”

Lão Mã: “...”

Tính tình cô gái này lạnh lùng quá, không nói đùa được một câu.

Vì thế, mọi người dựa theo lời Hiếu Hiếu, chia thành bốn tổ để theo dõi, dựa theo hướng thủ phạm đi tới, tìm ‘ngược lại’, thu lại những video ở những đoạn đường mà y có thể đã qua.

Chuyện này không chỉ tốn nhân lực mà cũng hao tổn tinh thần, lại càng hao tổn sức khỏe.

Hiếu Hiếu cũng chẳng rảnh rồi, gia nhập vào công tác hao tổn tinh thần, sức khỏe và nhân lực này.

Cũng chẳng biết đã tốn bao lâu, trong video mà Tông Lê điều tra, phát hiện được tiểu khu mà thủ phạm đi ra.

“Tìm được rồi!” Anh ta hưng phấn hét lên, còn vui hơn lúc được tăng lương thăng chức.

Lão Mã nhìn qua một chút, khuôn mặt nặng nề, “Tiểu khu này là khu dân cư lớn nhất địa phương, đều là nhà dân, có hơn 1000 hộ, làm sao để tìm?”

“Không phải có mẫu xe điện rồi à? Đầu tiên chúng ta có thể bắt đầu từ đây, lại thêm đuôi phải bị thương, tóc mái dài, làm công nhân vệ sinh, đó đều là dấu mới á.” Tông Lê mừng rỡ khi thấy sắp phá được án.

Hiếu Hiếu hắt nước lạnh vào anh ta, “Cái xe điện đã đâm chết người đó, anh còn muốn giữ nữa không?”

Tông Lê cứng đờ.

Sắc mặt Lão Mã nặng nề cũng là vì lý do này.

Ô tô đâm chết người còn có kẻ bán chứ đừng nói chi tới xe điện.

Ngoài ra, đuôi phải bị thương, tóc mái dài, công nhân vệ sinh, những thứ này đều mang tính hình thức. Ở xã hội hiện đại này, cách một cách cửa cách một lòng, chưa chắc có người biết mấy chuyện này.

Lúc bọn họ đang cau mày thì ánh mắt Hiếu Hiếu sáng ngời, “Không phải không có cách, nhưng cũng rất khiến mọi người khá vất vả.”

Lão Mã và Tông Lê cùng nhìn qua phía cô, trên mặt có vẻ khá kích động.

Hiếu Hiếu nói: “Mọi người có nghe truyện cổ tích Cô bé Lọ Lem chưa?”

Đây là chuyện cổ tích, có ai mà chưa nghe chứ.

Thế nhưng chuyện này liên quan gì tới Cô bé Lọ Lem?

Đột nhiên Tiểu Lý nhảy ra, “Em biết rồi, chìa khóa! Chìa khóa lưu lại ở hiện trường!”

Hiếu Hiếu gật đầu, đưa mắt tỏ ý khen ngợi cậu ta, Tiểu Lý ngượng ngùng gãi tai cười cười.

“Là sao? Nói gì mà chỉ nói một nửa thế?” Lão Mã nóng nảy, đàn ông đàn ang không tiện kéo tay con gái người ta, thế nhưng nhéo da khi của Tiểu Lý thì không thành vấn đề.

Tiểu Lý nói: “Làm thế nào hoàng tử tìm được cô bé Lọ Lem?”

“Giày thủy tinh, thử từng người...”

Thế là bỗng nhiên Lão Mã cũng hiểu, “Lấy chìa khóa kia mở cửa từng nhà, mở được nhà nào thì tức là nhà của thủ phạm.”

Tiểu khu này không phải nhà chung cư ở trung tâm thành phố, thường là nhà trọ, nhà một tầng, đa số được tự xây.

Nếu là nhà mua sẵn, đa số chỉ có một chìa khóa cửa ra vào. Vậy thì nhất định thủ phạm sẽ đổi khóa, không thể tra được.

Nhưng vì đây là nhà trệt, người thuê nhiều, lại là kiểu nhà cũ, ngoại trừ chìa khóa cửa chính còn có buồng trong, sân, cửa ngõ.

Chỉ vì đánh mất một xâu chìa khóa mà không ai lại đổi luôn toàn bộ ổ khóa trong nhà, có đổi thì cũng lắm chỉ đổi chìa khóa cửa ra vào thôi. Thế nên, lúc bọn họ kiểm tra, chỉ cần tìm được căn có thể mở được hết mọi phòng thì tức là nhà của kẻ gây tai nạn.

Đừng nói cư dân không phối hợp, đâm chết người là án hình sự rồi, chỉ cần liên hệ với bên tiểu khu, có văn bản thông báo của cảnh sát, ai lại không phối hợp chứ.

Nói không chừng, còn chưa bắt đầu tra khóa thì thủ phạm đã bị hù dọa mà đi tự thú mất rồi.

Hay quá!

Hiếu Hiếu nhìn Lão Mã nhảy tung tung trong phòng làm việc, mặt tươi rói.

Chuyện bắt người không quan hệ gì tới cô nữa, có thể kết thúc công việc để về nhà rồi.

Trong nhà còn có người đang chờ mà.

Chờ...

Tìm cô đập bình bịch, khuôn mặt lập tức trắng bệch.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Cô hoảng hốt hỏi.

Tiểu Lý nhìn đồng hồ đeo tay, “Sắp một giờ sáng rồi!”

Bọn họ tốn không ít thời gian để kiểm tra video, thậm chí còn quên cả giờ giấc. Bây giờ cậu đói đến mức bụng kêu ròn rột.

Mồ hôi lạnh của Hiếu Hiếu tuôn ào ào, suýt chút nữa là không đứng vững. Cô sờ vào túi quần mình, phát hiện không thấy di động.

“Di động của tôi đâu?”

Tiểu Lý nói: “Trên bàn ở trong phòng họp.” Lúc tới đây, cô không cầm theo điện thoại. Vì Cảnh Tập có nói cô là người rất tập trung, lúc phá án không thích nghe chuông điện thoại hoặc tiếng rung nên cậu cho là cô cố tình không cầm theo.

Hiếu Hiếu chạy vào phòng họp của tòa nhà cảnh sát hình sự. Chạy vào phòng, cô cảm di động mở màn hình.

112 cuộc gọi lỡ...

Mồ hôi trên trán cô túa ra càn đữ. Hiếu Hiếu lấy hết dũng khí để gọi về.

‘Số máy quý khách vừa gọi hiện đang khóa!’

Cô bấm điện thoại cố định trong nhà, vẫn là tiếng báo bận.

Ngay lập tức, trong lòng có dự cảm bất hòa.

Cô vội vàng thu dọn balo, chạy ra bãi đỗ xe như sét đánh.

Hiếu Hiếu vội vàng chạy tới trước cửa như con lóc, tay cầm card chìa khóa phát run, lòng thấp thỏm bất an.

Nhất định anh sẽ giận lắm, đã nói đi nhanh về nhanh mà cô lại về trễ thế này, thậm chí còn không nhận điện thoại.

Nhớ có một lần cô về trễ, cũng không bắt điện thoại, anh chờ cô ngay bãi đỗ xe, còn nói làm nhảm đủ thứ. Dựa theo tính cách của anh, loại tình huống như hôm nay, nhất định sẽ đi tìm cô mới đúng, vì anh biết chuyện cô tới cục công an mà, thế nhưng lại không đến.

Càng nghĩ cô càng thấy hoảng sợ, có lẽ anh đang giận điên lên.

Cô đứng trước cửa hít thở sâu mấy nhịp mới lấy được dũng khí để mở cửa nhà. Vừa mở ra, cô lập tức nhắm chặt hai mắt, khom lưng cúi đầu, “Em xin lỗi!”

Nhưng, mãi lâu sau mà không có tiếng trả lời, cô mở một mắt ra liếc trộm một chút, phát hiện căn phòng tối đen như mực. Vội vàng chạy ra từ trong ô, ngoáy đuôi đón cổ.

Cô cho rằng anh đang chờ trong phòng khách, bỗng thấy lòng lạnh lẽo. Có phải anh đã giận quá mà bỏ nhà ra ngoài rồi không?

Suy nghĩ này xuất hiện khiến cô càng hoảng loạn, chạy như bay vào phòng ngủ.

Đèn ngủ trong phòng sáng mờ mờ, trên giường có bóng người đang đắp chăn, trong lòng cô rất rối, không thể xác định đó có phải là Khang Hi hay không, vội vàng đi tới. Sau khi thấy đúng là Khang Hi rồi, mới thở phào nhẹ nhõm.

Thì ra là đang ngủ.

Toàn thân được thả lỏng, cô như bị lấy đi hết khí lực, ngồi khụy xuống đất.

Hình như Khang Hi đang ngủ rất say, không hề nhận ra cô đã về.

Hiểu Hiểu run rẩy bò dậy, lo ngay ngáy nghĩ rằng, có lẽ không nên đánh thức anh, chờ anh tỉnh rồi sẽ giải thích sau.

Đúng là cứ thích trốn tránh. Thế nhưng lúc này, đúng là cô thật sự không có dũng khí để đối mặt với anh.

Hiểu Hiểu nhẹ nhàng rời khỏi phòng ngủ, vào phòng khách, lúc vừa bật đèn thì phát hiện trên bàn bày đầy đồ ăn đã nấu, lòng lại cảm thấy ấm áp.

Bốn mặn một canh, đều là những món ăn hằng ngày, món cô thích.

Cả một ngày không ăn gì, đồ ăn trong cục công an đúng là dở quá, nay nhìn thức ăn ngon lành anh làm cho, cái bụng đói của cô kêu ọt ọt.

Hiểu Hiểu cầm đĩa ăn vội, ăn no rồi dọn dẹp xong, lấy đồ sạch rồi vào phòng tắm.

Dù không đi lại gì nhiều nhưng trời nóng quá, dù không làm gì cũng chảy mồ hôi.

Cô ngâm nga một ca khúc, khoan khoái tắm nước nóng, vừa tắm hoa sen xong, lúc định lấy khăn lau khô người thì một bóng đen ập tới, vội vàng đè cô như con báo săn đã rình rất lâu, giữ chặt cô lại.

Cái khăn tắm từ trên trời rơi xuống, khoác lên người cô, sau đó, trong nháy mắt cô bị ai đó vác lên vai.

“Khang Hi?!” Anh tỉnh từ lúc nào thế?

Anh không nói tiếng nào, vào phòng ngủ rồi ném thẳng cô lên giường.

Cô còn chưa kêu lên thì anh đã ập tới, đè cô xuống.

Tròng mắt màu đen của anh khẽ híp, bỗng chốc khóe môi lại nhếch mép cười lạnh lùng, “Hoàng hậu của tôi ơi, em để trẫm chờ lâu quá!”

Dù giọng điệu lạnh lùng nhưng ý giận trong lời nói lại như lửa đốt cháy người.

Hiểu Hiểu vừa mới tắm xong, chưa mặc gì đã bị anh vác qua đây, xấu hổ chỉ muốn chui vào chỗ. Thế nhưng sờ soạng nửa ngày trời cũng không tìm được chỗ đâu, bình tĩnh nhìn lại mới phát hiện trên giường chẳng có gì để che người hết.

Cô lấy hai tay che ngực, đỏ mặt ngẩng đầu, “Em xin lỗi, anh nghe em giải thích...”

“Không nghe!” Anh hung dữ nạt cô, đang giận đến ngẩn ngơ rồi.

Quả thật đúng là Khang Hi đã nghe lời Hiểu Hiểu, tắm rửa sạch sẽ nằm trên giường chờ. Chờ mãi chờ mãi mà không thấy cô về, gọi vô số cuộc điện thoại cô cũng không bắt. Anh vừa sốt ruột vừa giận, lại sợ mình bảm quá thì khiến cô phản cảm nên đành gọi điện thoại cho Cảnh Táp hỏi tình hình.

Cảnh Táp say rượu chưa tỉnh, nôn mửa đến choáng váng, nói cũng không rõ ràng nên gửi số điện thoại của Tào Chấn cho anh.

Khang Hi lại gọi tới số của Tào Chấn, hỏi ra mới biết cô lại đi giúp đội cảnh sát giao thông phá án rồi.

Phá với chả án, rõ ràng đã hoàn toàn quên anh mất tiêu, ném tuột ra sau đầu.

Khang Hi tức giận đến mức chỉ muốn chạy ngay tới đồn cảnh sát cướp cô về. Nhưng dù sao cũng là người văn minh, biết tự tiện xông vào đồn cảnh sát sẽ có hậu quả gì, nên anh kiên nhẫn ở nhà đợi cô về. Lại nghĩ chắc chiều tối Hiểu Hiểu mới về nên còn nấu cơm cho cô.

Kết quả...

Anh thờ phỉ phò một hồi, dám hơn 12 giờ sáng mới về tới nhà cơ đấy. Khang Hi quyết định sau này phải lập quy định trong nhà, vợ không có chồng đi cùng thì không được phép ra ngoài.

Không phải em muốn anh tắm rửa sạch sẽ chờ em về à, được, bây giờ anh để em tắm rửa sạch sẽ, xem anh thu thập em thế nào.

Mất anh đột nhiên tối sầm, môi nở nụ cười quỷ quyệt, đến là gian ác.

Hiểu Hiểu trước mặt xinh đẹp khiến anh muốn mất hồn, sớm biết thế thì ban nãy không giả vờ ngủ, nên xông vào lúc cô đang tắm.

Đợi lâu như vậy, đương nhiên anh phải được hưởng tắm uyên ương với thị tắm chứ.

Có điều, thấy cô đã về, lại một bộ dạng lo ngay ngáy, cẩn thận từng li từng tí như thế, anh mềm lòng hẳn. Lại sợ cô trong phòng tắm lâu, sẽ lạnh, sau đó còn lo lắng đủ thứ, chọn ngay đúng lúc cô vừa tắm xong, như bây giờ, không chỉ tiết kiệm thời gian cởi quần áo mà còn đề 'tron nhãn' thế này, xem chạy đi đường nào.

Mặt khác, anh cũng giúp cô tắt di động, rút dây của điện thoại bàn từ lâu, cửa cũng đã khóa trái, xem ai có thể tới tìm cô được nữa.

Khang Hi không tin hôm nay mình không 'ăn' Hiểu Hiểu được.

Dù nay có chết, anh cũng phải trở thành người đàn ông của cô.

À không, sai rồi, khiến cô thành người phụ nữ của anh.

Hiểu Hiểu lại thấy, có lẽ vì đã giận lắm rồi nên thoát nhìn trông anh cứ an ác thế nào, khiến cô hơi run.

"Lạnh à?" Thấy cô run, khuôn mặt đang căng lên của Khang Hi lập tức nhũn mất ba phần.

Cô lắc đầu, dịch ra sau một chút.

Sao anh để cô rút lui được chứ, cơ thể to lớn chặn cô cứng ngắt.

Con người trong suốt của Hiểu Hiểu long lanh ánh nước nhìn anh.

"Bây giờ có làm nũng cũng vô dụng." Hiếm khi nào thấy giọng điệu của anh lại 'cứng' như thế.

Không thể mềm lòng với cô được, nhất là trong chuyện này, phải giữ vị trí chủ đạo.

Mặt Hiểu Hiểu đỏ ra, trên người không có gì che chắn, rất mắc cỡ khi anh cứ nhìn chăm chăm như vậy. Bỗng nhiên nhìn thấy ở dưới bậc đèn ngủ có khoảng mười mấy cái bao cao su bao bì đẹp đẽ, đủ mọi màu sắc, mẫu mã, chiếu lấp lánh, biểu thị cho chuyện sắp xảy ra.

Số lượng này, hình như hơi nhiều...

"Hiểu Hiểu..." Anh dè lên.

Cô lúc này quá xinh đẹp, Khang Hi đã kiên nhẫn đến cực hạn rồi.

Cô muốn trốn tránh theo bản năng, lồng ngực nóng như lửa đốt.

Bây giờ, đúng là cô có phần nhút nhát sợ sệt. Không phải bằng lòng mà là không biết nên đối phó thế nào.

"Đừng sợ..." Khang Hi đặt lên tay cô, hôn nhẹ nhàng từng chút một, "Có anh đây..."

Câu 'Có anh đây' càng khiến cô xấu hổ hơn, không đợi cô đồng ý anh đã hôn tới.

Dưới những nụ hôn của anh, cả người cô thẹn thùng, run rẩy muốn trốn tránh.

Đôi mắt Khang Hi nhìn sâu vào cô, để cô ý loạn tình mê, thả lỏng cơ thể, giao cả người mình cho anh.

Anh ôm chặt lấy Hiểu Hiểu, dùng cơ thể để nói lời yêu say đắm nhất. Cơ thể hai người nóng như lửa quần quýt, cảm xúc và ẩm áp khi da thịt dính sát vào

nhau khiến cô thót tiếng rên rì không kiềm chế.

Anh rất hưng phấn, hai mắt đen thui, hôn dịu dàng từng chút một trên người cô, đã thể thói thích cắn người vẫn không thay đổi, trái lại càng nghiêm trọng hơn. Thân thể như tuyết trắng của cô trải qua chinh chiến cùng anh, những dấu vết thân mật nhất nở rộ như hoa.

Cô hưởng thụ, cũng oán trách, “Không được cắn...”

Anh ừ một tiếng, lại tiếp tục vùi đầu chinh chiến, tựa như đế vương đang mài miết đánh chiếm lãnh thổ cho mình, không bỏ qua một tấc. Dần dần, anh đã học xong cách khống chế lực đạo, lúc nhẹ lúc lại mềm khiến cô bị nhốt đến bật cười.

Anh ngẩng đầu, cay cú nhìn cô.

Hiếu Hiếu vội vàng dâng mình hôn anh để dẹp loạn. Tình yêu cần bình đẳng, lúc ấy ấy càng phải ngang hàng.

Anh hôn trả vừa ngang ngược vừa thô bạo, chỉ khi cô không thở nổi mới nhẹ đi, cứ hôn mãi không ngớt, cũng để cô học cách kiểm soát hô hấp khi bị anh ‘cướp đoạt’.

Cả hai đều là những kẻ mới học, hỗ trợ nhau để hiểu rõ đối phương, mỗi lần lại nhiều thêm một chút, càng yêu đối phương hơn một phần.

Rất nhanh sau đó, Khang Hi lập tức cảm thấy không đủ, anh muốn cô nhiều hơn, lại luống cuống khiến cô bị đau. Uống công cho anh biết nhiều ‘kiến thức lý thuyết’ như vậy, lúc ra chiến trường thật vẫn vô dụng thôi.

Mấy chuyện thế này phải dựa vào thực tiễn, lý thuyết chỉ là chém gió nói dóc thôi.

Mà cô, luôn kiên nhẫn chờ anh từ từ nghiền cứu, dù có lúc cô thật sự hận không thể tát Khang Hi một cái.

Anh cứ như cậu học sinh hiếu học nhất, không bỏ qua bất kì phản ứng nào của cô, mỗi khi cô rên rì, thở dốc, xin tha, hai mắt anh sáng trưng, cảm giác cứ như đạt được thành tựu ghê gớm hơn bất kì lúc nào khác.

Đạo đầu kiều diễm như thế, hơi nóng và mịn hoặc trong căn phòng khiến anh và cô như đang chìm đắm trong tín nhiệm và yêu đương nồng nàn, không thể tự thoát khỏi. Anh vẫn như vị đế vương, công thành chiếm đất, không thể ngừng được, mặt lại đỏ bừng như hoàn toàn trở thành tù binh của tình dục, không biết cái gì là dịu dàng, cái gì là một vừa hai phải nữa rồi, cơ thể và trái tim đều gào thét thêm muốn cô.

Hiếu Hiếu đã không còn lui được nữa, ngoại trừ phục tùng thì chẳng làm gì được hơn, lúc bình bại bỏ thành, cô gọi tên anh.

“Khang Hi...”

Anh lại đều giả nói, “Gọi Vạn Tuế Gia đi...”

Từ lâu anh đã luôn muốn nghe cô gọi mình như thế một lần.

Hiếu Hiếu then thừng đánh anh một cái, tay mềm nhũn vô lực, lại như sự hòa theo quyền rũ nhất.

Anh hừ một tiếng rồi cười, chính thức chiếm lấy cô.

Cô hít một hơi lạnh, anh lại cực kì dũng mãnh nuốt hết toàn bộ tiếng kêu của cô.

Nhưng mà...

Đánh mau chiến hăng thì đúng là tốt đấy, nhưng quá dũng mãnh thì... được cực thịnh rồi suy ngay.

Thời gian chơi đùa ngoài thành quá lâu đã biến thành nỗi bi ai khi anh xông vào cửa hậu cung...

Khang Hi như bức thần điện đồ sộ ầm ầm, ngã xuống người cô, vùi vào hõm vai cô, vừa xấu hổ vừa buồn bực, mặt đỏ rực, cau có nghèn nghẹn nói, “Hiếu Hiếu... Lần này... lần này không tính!”

Sự xinh đẹp của cô đã đánh anh tan tác trong nháy mắt, không còn lại một mẩu.

Hiếu Hiếu càng đỏ mặt hơn cả anh, cái gì mà không tính chứ...

Đột nhiên trong đầu sực nhớ tới hồi anh nói một lần nhưng còn hơn sáu lần, nào là đội đặc chiến bên bi, nào là sức chịu đựng dẻo dai.

Cô phì cười. Đáng ra lúc này cô không nên cười, thế nhưng biểu cảm của Khang Hi quá đáng yêu, đang hoảng hốt chui vào hõm vai cô, như chú cún nhỏ, cho dù cô gọi thế nào anh cũng không chịu ngẩng đầu lên, cảm tưởng sắp khóc tới nơi.

Cô hoàn toàn chưa được trải nghiệm cái mạnh mẽ của một lần nhưng còn hơn sáu lần, vì anh đã tự chấp mạch trước.

Chỉ hai giây thôi!

Hai giây!

Giây!

Thế này thì chắc chắn là trai tân!

Lần giám định thứ hai, hoàn tất!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Thời Gian Trung Bình

Dù rằng mùa hè là cái mùa nắng gắt như lửa nhưng vào sáng sớm, vẫn có một cảm giác mát mẻ, thoải mái. Lúc trời vừa tờ mờ sáng, trong trời vẫn còn vài ngôi sao sót lại, lấp lánh như giọt sương, có con gió ẩm ướt mát lạnh nhẹ nhàng quét qua, nghênh đón ánh ban mai xóa sạch sự tĩnh mịch nhân nhĩ đầu tiên của một ngày.

Lúc Hiếu Hiếu thức dậy, sờ người nằm bên cạnh theo thói quen thì chỉ thấy giường chiếu lạnh lẽo, cô mở mắt: “Khang Hi?”

Không có ai đáp lời, bên cạnh đã không có ai từ lâu.

Cô nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, đã qua sáu giờ, chắc là anh dậy làm bữa sáng rồi. Hôm nay là chủ nhật, chỉ muốn nằm nướng trên giường mà thôi. Vừa nhắm mắt cô lại nhớ đến lần đầu tiên của mình và khi, đúng là ‘Dư vị vô hạn’, mà cũng chỉ có thể dùng cụm ‘Dư vị vô hạn’ này để hình dung thôi, vì rõ ràng lần đầu tiên của cô và anh rất thất bại.

Khang Hi như bị đá kích lớn, không ‘cứng’ được nữa, rầu rĩ vùi vào ngực cô, không cho cô nhìn mặt của mình, dù Hiếu Hiếu có đồ thế nào anh cũng nhất định không chịu ngẩng đầu lên.

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên của cô, cũng hoàn toàn không biết sau đó phải giải quyết thế nào, chỉ đành để mặc anh như con cún nhỏ, dựa vào ngực mình, sau đó cô cũng không biết phải an ủi anh ra sao, cũng từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cô lại nhìn qua bên cạnh, sao lại dậy sớm vậy nhỉ, không nên ngại gì chứ nhỉ, đợi lát nữa nhìn thấy anh, nhất định phải dỗ dành an ủi thật tốt.

Đến khi cô thức dậy một lần nữa thì đã là chín giờ sáng, duỗi người một cái, cô bò xuống giường, vào toilet trong phòng ngủ, hắt nước lên mặt, sau đó tỉnh táo đi về bàn ăn.

Trên bàn ăn đã được bày biện bữa sáng sẵn sàng, là món trứng xào mà cô thích nhất. Hiếu Hiếu nhóm một miếng vào cho vào miệng, đúng là vẫn ngon như trước.

“Khang Hi?”

Vẫn không ai đáp lại như cũ.

Cô ngăn người, bụng đĩa trứng xào vào bếp, trong bếp chẳng có một bóng người.

Người đâu rồi?”

“Khang Hi!” Cô lại gọi.

Cả căn nhà vẫn yên tĩnh. Cô đặt đĩa lại trên bàn, vào thư phòng và phòng khách nhìn xem, vẫn không có ai.

Ngược lại, Vòng nghe thấy giọng cô, ngoắc ngoắc đuôi đi theo Hiếu Hiếu.

Hiếu Hiếu rất buồn bực, sáng sớm, anh lại đi đâu mất rồi?

Hay qua nhà bên cạnh?

Cô lại chạy tới nhà bên, nhấn chuông cửa, cửa vừa mở ra, khuôn mặt dính son của anh thợ hồ xuất hiện: “Cô tìm ai?”

Lúc này Hiếu Hiếu mới nhớ ra, Khang Hi từng nói với cô, anh đang trùng tu phòng 1202, chờ khi nào xong rồi thì anh và cô chuyển qua, sau đó lại sửa nhà của cô. Khi nhà cô được sửa xong rồi thì đập tường giữa hai căn, mở rộng diện tích sử dụng, làm túp lều tình yêu của hai người.

Lúc đó cô còn cười bảo, túp liều này lớn quá.

“Khang Hi có qua đây không?”

Anh ta lác đầu.

Trái tim Hiểu Hiểu chùng xuống, không biết sao lại có dự cảm chẳng lành, vội vàng vào phòng ngủ tìm di động, định gọi điện cho anh thì bất ngờ nhìn thấy một tờ giấy note màu vàng được dán bên cạnh đồ sạc điện thoại.

Chữ viết trên đó rồng bay phượng múa, vừa nhìn là biết ngay chữ Khang Hi.

[Hiểu Hiểu, anh muốn được yên tĩnh một chút, đừng tìm anh!]

Đọc xong, trán cô đầy vạch đen, cái gì mà yên tĩnh một chút không biết, đã kích lớn vậy à?

Không phải chỉ thất bại một thôi à, có phải Olympic, thất bại một lần thì chờ bốn năm đầu nào, cô nắm tay gõ gõ lên trán của mình.

Uổng công cô đã học Tâm lý học tội phạm, thật ra chẳng hiểu nổi tâm lý của đàn ông.

Cô vo tờ note thành cục, cầm di động gọi vào điện thoại Khang Hi.

[Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy!]

Người này quyết tâm không để cô tìm được đây mà.

Có người nói, có thể gặp một người là hạnh phúc, cũng là may mắn. Nếu như cả đời chưa từng gặp một người để bạn yêu, để bạn đau thì có lẽ sẽ bình thân yên tĩnh trải qua một đời, không gặp bấp bênh sóng gió gì, thế nhưng, cũng là bỏ lỡ một loại hạnh phúc khi được yêu một người, trả giá bằng cả trái tim vì người đó.

Trên con đường này, từ khi gặp nhau, quen biết, cô vẫn luôn là kẻ bị động. Nhưng đến giai đoạn yêu đương này rồi, cô không muốn bị động nữa.

Cô mở danh bạ, tìm được số điện thoại của Kế Hiếu Nam

Điện thoại được kết nối, Kế Hiếu Nam vừa định hô Hoàng hậu nương nương cát tường thì Hiểu Hiểu đã không kiên nhẫn nổi mà hỏi ngay, “Khang Hi đâu rồi?”

Kế Hiếu Nam sững sốt, “Vạn Tuế Gia? Không phải ở chỗ cô à?”

Hiểu Hiểu nhú mày, nói như thế thì có thể thấy, hần ta cũng không biết tung tích của Khang Hi đâu.

“Đúng rồi, Hoàng hậu nương nương, bữa trưa...”

Tút một tiếng, điện thoại đã bị cúp áy rồi.

Kế Hiếu Nam nhìn chằm chằm vào di động của mình, hần vẫn còn chưa nói hết câu mà, vốn định hỏi trưa nay cô muốn ăn cái gì. Sáng sớm nay Khang Hi có gọi điện dặn, bảo hần mang bữa trưa và bữa chiều tối, nói hôm nay không muốn vào bếp. Nói nhiều đó thì cúp máy, cũng chẳng bảo muốn ăn món gì.

Hiểu Hiểu lại lật danh bạ, phát hiện trong số những người có liên quan với Khang Hi, cô chỉ có số điện thoại của Kế Hiếu Nam và Cách Cách mà thôi.

Vì theo hoạt động của trường đại học nên Cách Cách đã đi tỉnh, một tuần sau mới về, không thể nào Khang Hi lại đi tìm cô bé.

Bây giờ, cô sâu sắc cảm nhận được cảm giác của Khang Hi không liên lạc được với mình rồi.

Lo lắng, sốt ruột, tức giận, trộn lẫn nhau.

Chẳng còn cách nào khác, cô lại bấm vào số của Kế Hiếu Nam, hi vọng có thể moi ra được chút tin tình báo từ miệng anh ta.

“Xin lỗi, điện thoại bị chặn.” Cô giải thích.

“Không sao không sao! Cô không gọi thì tôi cũng gọi qua mà. Trưa nay cô muốn ăn gì, cho tôi biết với, tôi bảo Hải Lăng làm rồi mang qua cho, nhân tiện nói tối nay muốn ăn gì luôn đi, để tôi khỏi phải cuống...”

Đưa com là một kỹ thuật sống sống đó.

Hiểu Hiểu nghe thế, càng giận, gân xanh gật đùng đùng, xem ra hôm nay Khang Hi không định về nhà.

Cô hít một hơi sâu, hỏi bóng gió, “Lão Kế...” Cô gọi hần theo Khang Hi, “Có chuyện này... Bình thường nếu bị đá kích thì Khang Hi sẽ đi đâu?”

“Đã kích?!” Kế Hiếu Nam phì cười, khoát tay nói, “Sao cậu ta lại bị đã kích được, không đã kích người ta thì đã phải cảm tạ trời đất rồi.” Đột nhiên hắn lại ồ một tiếng, như vừa nhớ ra điều gì, dừng lại một chút, cũng không nói nữa.

Chuyện cô có vị hôn phu đã kích thích Khang Hi khóc lóc chảy nước mắt cũng được xem là đã kích đó, nhưng hắn không thể nói chuyện này được, rất mất thể diện đàn ông.

“Vậy lúc anh ấy buồn bã đau lòng sẽ đi đâu?”

Kế Hiếu Nam lại cười ha hả, “Sao cậu ta lại buồn bã đau lòng được chứ.” À, lại không đúng rồi, lúc biết cô có vị hôn phu anh cũng đau khổ lắm chứ,

“Vậy những lúc anh ấy cảm thấy mất mát thì sao?”

“Không đâu, cậu ta không bị mất mát gì đâu!” Kế Hiếu Nam thăm chính lại trong bụng, trừ chuyện cô có vị hôn phu.

Hiếu Hiếu buồn bực cào tóc mình, lại là câu trả lời này nữa hả.

“Thế bình thường anh ấy thích đi đâu?”

“Nhà cô đó!”

Hiếu Hiếu: “...” Nói cũng như không.

Cô lại hỏi, “Trừ nhà tôi thì sao?”

Kế Hiếu Nam: “Không có”

Hiếu Hiếu cảm thấy đau đầu quá.

Kế Hiếu Nam nghe cô cứ hỏi Khang Hi sẽ đi đâu, lập tức không khỏi nghi ngờ, “Hoàng hậu nương nương, Vạn Tuế Gia không ở chỗ cô à?”

Hiếu Hiếu ừ một tiếng.

“Cãi nhau à?”

“Không phải!” Nếu là cãi nhau thì tốt rồi.

Kế Hiếu Nam thở dài một hơi, không cãi nhau là may, hắn cũng không muốn gặp bản mặt đen thui của Khang Hi đâu, đó là một chuyện rất hại tuổi thọ.

“Cậu ta không nói với cô là đi đâu à?” Mà chuyện này cũng quái thật, với tính cách nâng Hiếu Hiếu trong lòng bàn tay của anh, đừng nói tới chuyện đi mà không báo, có khi còn mang cô theo cùng mới đúng.

Bám vợ thôi rồi, hận không thể cột vợ vào lưng quần mang đi ấy chứ.

“Nếu như có nói thì tôi còn gọi điện hỏi anh ư?”

Thấy giọng điệu của Hiếu Hiếu không tốt, não bộ của Kế Hiếu Nam mở ra, cho rằng cô tra hỏi thôi, như vợ chồng bình thường ấy mà, chồng không có ở nhà là vợ đi nghe ngóng hỏi thăm tin tức khắp nơi.

Hắn không nhận được mà rửa thềm trong bụng, chẳng cần biết có lạnh lùng cao ngạo gì không, yêu rồi là ai cũng như nhau hết, xem ra Hoàng hậu nương nương cũng đã nghĩ dữ lắm.

Không được, vì anh em, dẫu sao cũng không thể để anh em mình bị oan.

“Hoàng hậu nương nương, tôi có thể lấy mạng mình làm chứng cho Vạn Tuế Gia đó, Vạn Tuế Gia nhà này nổi tiếng giữ thân trong sạch, ngoại trừ đóng phim yêu cầu thì cậu ấy chưa bao giờ đi mấy nơi rượu chè trai gái hết.”

Chuyện này không cần phải nói, cô hiểu rõ, người nào thường đến mấy chỗ ‘gái ôm’ thì không có chuyện ‘hai giây’ đâu.

Nghe đến đó, đầu cô lại đau.

Đã thế lại không thể nói rõ chuyện này với Kế Hiếu Nam, có hỏi hắn cũng chẳng ra được câu trả lời.

Lúc này, đột nhiên cô sực nhớ ra Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo.

“Lão Kế, cho tôi số điện thoại của Vệ Bảo và Cảnh Bất Mị với.”

“Ồ? Không phải chứ, Hoàng hậu nương nương, Vạn Tuế Gia nhà mình giữ thân trong sạch lắm, cho dù cô có hỏi Lão Cảnh hay Tiểu Bảo cũng vậy

thôi.”

“Đưa cho tôi!” Giọng nói lạnh lẽo của cô, thật sự rất đáng sợ.

Kẻ Hiếu Nam ngoan ngoãn gửi số điện thoại qua cho Hiếu Hiếu.

Tút một tiếng, điện thoại đã bị cúp.

Đầu tiên Hiếu Hiếu bấm số điện thoại của Cảnh Bất Mị, nhưng không ai bắt máy, cô lại gọi tới số của Vệ Bảo. Tuy điện thoại được kết nối nhưng là do thư ký tiếp, nói rằng anh đang họp.

Những lúc thế này, câu ‘lòng như lửa đốt’ không để miêu tả tâm trạng của cô.

Thế nhưng, cô nhất quyết không chịu ngồi yên, ngoan ngoãn chờ anh về.

Cho dù là một tội ác hoàn mỹ thì cô cũng có thể tìm ra hung thủ. Hiếu Hiếu không tin không tìm được anh.

Hiếu Hiếu bình tĩnh một chút, quyết định dùng cách tìm người của hung thủ, cô gọi tới điện thoại của Cách Cách.

“Mợ, sao mợ lại gọi điện thoại tìm cháu vậy?”

Sau khi bình tĩnh, cô suy nghĩ, nếu muốn tìm một người thì đầu tiên phải tìm đến nhà của kẻ đó.

Bởi vì, nhà là nơi quen thuộc của một con người, cũng là nơi dễ cảm thấy an toàn nhất.

Đáng ra cô nên sớm nghĩ ra từ lâu, thế mà lại hồ đồ, cũng càng nhận ra hiểu biết của mình về Khang Hi ít ỏi thế nào, lại chẳng hay nhà anh ở đâu.

Cách Cách trả lời ngay: “Đàn Cung ạ!”

Hiếu Hiếu lại hỏi địa chỉ, sau khi nhớ kỹ rồi, không chờ Cách Cách hỏi vì sao lại gọi tới mà cúp máy ngay. Cô thay đồ rồi chạy ra khỏi nhà.

==

Trong Khang gia ở Đàn Cung, im lặng vắng ngắt, vú Trần và bác Trần đứng trước cửa phòng ngủ ở lầu bốn rất lâu, cứ chốc thì muốn gõ, chốc lại không dám, chốc đành phải dán tai lên cửa nghe lên động tĩnh trong phòng.

“Ông nói Tiểu Hi làm sao thế, sắc mặt không tốt, như vừa gặp đại hạn vậy?”

Sáng nay vú Trần thấy Khang Hi về, vui vẻ, hỏi hà bảo bác Trần đi chợ mua thức ăn, thế mà Khang Hi lại không nói tiếng nào chui vào phòng mình, sau đó không ra ngoài nữa, thậm chí cũng không ăn trưa.

“Sao tôi biết, chẳng phải con trai nó bảo Tiểu Hi đang yêu đương gì à?”

Theo lời của Tiểu Trần, con trai hai người thì, Khang Hi đang yêu đương cuồng nhiệt, chắc là sẽ nhanh chóng kết hôn thôi.

Tiểu Trần là trợ lý của Khang Hi, đương nhiên không nói xạo, còn bảo hôm trước anh còn đặc biệt mời những người bạn có liên quan một bữa cơm để báo tin vui, vì trợ lý của đạo diễn Vương bị loét dạ dày nên Tiểu Trần phải đi phụ cậu ta, dù không được thế gia nhưng tiền mừng lại không thiếu.

“Chắc là cãi nhau với bạn gái rồi?” Bác Trần nói.

“Tiểu Hi nhà mình sao cãi nhau với người ta cơ chứ!” Trong lòng vú Trần, Khang Hi là người mười phần vẹn mười.

“Tụi trẻ nó thế ấy mà, cãi nhau một chút thì tình cảm sẽ càng tốt hơn.”

Vú Trần giận dỗi nói, “Tốt chỗ nào mà tốt, sao tôi không thấy được cái chỗ nào hết. Ông xem bộ dạng thằng bé kia, như thể gió thổi một trận là té ngay.”

Lúc này, bỗng nhiên trong phòng ngủ có tiếng động, cửa bất ngờ được mở ra.

Vú Trần vui vẻ, “Tiểu Hi, con đói bụng hà, để vú Trần làm món vằn thắn tôm mà con thích ăn nhất nhé.”

Mặt mày Khang Hi xám xịt, gò má như muốn hõm vào, đúng là một khuôn mặt của âm hồn, “Con không muốn ăn gì hết, chỉ muốn yên tĩnh một chút.”

“Nhưng con cũng đâu thể không ăn cơm.”

Bác Trần lên kéo áo vú Trần, “Thoải được rồi, bà được phiên nó nữa, để nó được ở một mình đi.”

Có một số việc, người khác không giúp được gì, chỉ có tự mình nghĩ thông thôi.

Vú Trần đưa mắt nhìn Khang Hi, trên mặt viết hai chữ ‘cực tuyệt’ rõ ràng rành.

“Vậy con cứ ở một mình đi, nếu đói bụng thì xuống lầu nhé con...”

Khang Hi gật đầu, sau đó bỏ vào phòng, cửa phòng đóng lại một tiếng rầm.

Vú Trần lo lắng nhìn chăm chăm cái cửa, vẫn chưa muốn đi, bác Trần nháy mắt, kéo vú xuống lầu.

Trong phòng ngủ, Khang Hi đi chân không, ngồi ở trong góc cạnh cửa sổ, ngồi co chân, chôn đầu trong đầu gối. Một ‘cực’ đen thui không nhìn ra đường nét, đèn cả ánh sáng mặt trời chiếu xuống người anh cũng như đã vỡ tan.

Đã kích quá lớn, không thiết sống nữa rồi.

Nghe nói, thời gian tốt đẹp nhất trong tình yêu là khi bạn muốn lên giường với với cô ấy, cô ấy cũng muốn lên giường với bạn, hai người đều biết một ngày nào đó sẽ lên giường, nhưng không biết sẽ lên giường vào ngày nào.

Đó là những tốt đẹp nhất.

Bây giờ anh cực kì đồng ý.

Cảm giác chờ đợi như thế đúng là tốt đẹp hơn gấp trăm lần so với... ‘hai giây’.

Anh lại òa một tiếng, rất gặng thương. Nghĩ đến Khang Hi, từ nhỏ đến lớn, năm nào cũng học sinh ba tốt, ngày ngày được con gái theo đuổi, dù thi đại học không gạt trạng nguyên thì cũng là thám hoa, lúc học đại học, cho dù không phải chủ tịch hội học sinh nhưng chủ tịch hội học sinh là Vệ Bảo, cũng phải nghe lời anh còn gì.

Vào giới giải trí, cũng hô gió được gió muốn mưa được mưa, qua năm ải chém sáu tướng, một đường lên hương, chỉ thiếu điều chưa được giải thưởng thành tựu cả đời thôi.

Có thể nói, mọi việc đều thuận lợi, trăm trận trăm thắng.

Thế nhưng, trên con đường tình cảm này...

Anh cào tóc, dù gập ghềnh, nhưng cuối cùng cũng đã được ôm người đẹp về.

Chẳng ngờ giai đoạn ‘ôm’ ấy lại trở thành vết nhoe, sự sỉ nhục lớn nhất trong đời anh,

Tên tuổi anh hùng một đời tiêu cả rồi!

Mà đáng xấu hổ nhất là còn phải để Hiểu Hiểu an ủi mình. À không, chuyện đáng xấu hổ hơn cả là, vì quá kích thích, anh không ‘cứng’ nổi nữa.

Bây giờ anh cực kì nghi ngờ không biết mình còn ‘cứng’ nổi hay không.

Òa òa... Đời này không còn hi vọng gì nữa rồi.

Khang Hi tiếp tục co đầu rụt cổ trong góc, ngày càng u ám, phòng ngủ rộng rãi sáng sủa nháy mắt đã biến thành căn nhà ma.

U ám! Không có chút sức sống!

Kiếp này, anh sẽ không gặp Hiểu Hiểu nữa, để anh thành một bức tượng ở đây cho rồi đi.

Anh ngồi xồm con người một chỗ không nhúc nhích, người hóa thành cát rồi, cảm tưởng chỉ cần một cơn gió là có thể anh thành cát bụi.

Đời này chấm dứt ở đây.

Chẳng biết bao lâu sau, trong lúc anh còn đang tự oán tự hối thì khuỷu tay vô tình đụng phải remote đang nằm trên mặt đất.

Một tiếng ‘chú’, TV được bật lên, vừa hay lại trúng kênh thể thao.

‘Bây giờ xin tường thuật giải thi đấu thể thao quốc tế được cử hành ở Luân Đôn nước Anh. Người vừa vào sân chính là tuyển thủ Pokenapava, sau lượt thi đấu vừa qua, năm trọng tài cùng chấm điểm cho động tác thi đấu của vận động viên, lấy năm điểm chia trung bình làm số điểm của vận động viên. Vì lượt đấu trước tuyển thủ Pokenapava đã thất bại, chỉ được bảy điểm, thế nên lượt thi đấu này rất quan trọng. Chúng ta cùng chờ xem, mong rằng tuyển thủ Pokenapava có thể lấy được thành tích xuất sắc tại lượt thi đấu lần này để bù đắp thất bại bảy điểm khi trước.’

Sau khi bắt đầu cuộc đấu, bình luận viên tường thuật cuộc so tài rất quyết liệt, tốc độ nói rất nhanh, khó mà theo kịp động tác của anh ta, tâm tình của kích động hẳn, hăng tiết vọt, nói mà mưa xuân bay tung tóe.

Nhưng so với anh ta, ‘tiết vịt’ trong người Khang Hi càng ‘hăng’ hơn nhiều, kích động nhìn TV.

“Đây là động tác cuối cùng, độ khó khá cao, xem ra để đoạt lại những điểm đã mất, vận động viên đã lựa chọn động tác có độ khó mức cao nhất, ba vòng rưỡi, lại xoay! Quá đẹp! Khán giả trên khán đài đều đứng lên, sắp tiếp đất rồi! Xuất sắc! Quá hoàn hảo!”

Về u ám trong mắt Khang Hi bắt đầu bừng sáng, ngày càng sáng.

“Cả khán đài lúc này đang sôi trào, trọng tài hiện đang bàn bạc điểm số, thế nhưng tiếng vỗ tay của khán giả vẫn kéo dài, đã có điểm, 9.9 điểm, là 9.9 điểm... Tính đến hiện tại, đây là số điểm của cuộc thi năm nay!”

Khang Hi òa một tiếng rồi đứng lên, mặt đỏ bừng.

“Bây giờ chúng ta hãy xem điểm trung bình...”

Điểm trung bình?

Điểm trung bình...

Thời gian trung bình... dài...

Thế thì ai nói hai giây là đáng xấu hổ... Ai?

Nếu như lên tới một, hai tiếng đồng hồ thì trung bình sẽ là bao nhiêu...?

Anh phấn chấn, kích động, nổi điên tới nơi rồi.

Full máu, hồi sinh!

Hiếu Hiếu ngồi xe taxi chạy như bay tới Đàn Cung, khi cô xuống xe, nhìn thấy sự xa hoa ở Đàn Cung, cô giật nảy mình. Cô từng nghe An Hủy kể qua về khu biệt thự này, là nhà cao cấp trong số những nhà cao cấp, giá già mắc tới lủi lủi, với số thu nhập của cô ấy, mười đời vẫn chưa chắc mua được.

Và so với nó, Phúc Đề như nhà ổ chuột.

Khang Hi ở đây ư?

Cô cúi đầu nhìn xuống tờ giấy trong tay, xác nhận số nhà, tên biệt thự giống y chang nhau. Nói cách khác, ai đó vì theo đuổi cô mà có biệt thự không ở, cứ dời chen vào ổ chó. Thảo nào anh bảo muốn thông hai nhà, rõ ràng vì chệch nhỏ. Cô không biết nên vui, hay nên cười.

Hiếu Hiếu đi tới trước cửa, bảo vệ đứng thẳng tắp trước cổng nhìn cô, nói, “Cô gái, đây là nhà riêng, người lạ chớ vào.”

“Tôi tìm Khang Hi, nhà số 16.”

Đàn Cung chỉ có 18 căn biệt thự, mỗi nhà một số.

Bảo vệ lại đưa mắt nhìn cô, “Cô à, tôi nói lại lần nữa, đây là nhà riêng, người lạ chớ vào.”

“Tôi cũng nói rồi, tôi tới tìm người,”

“Tôi biết cô tới tìm người nhưng ở đây không phải chỉ cần cô muốn tìm người là được vào.”

Bảo vệ thở dài một hơi, bước xuống bậc bảo vệ, sau khi đi tới trước mặt cô, chỉ về phía đông, “Cô gái à, ở kia có rạp chiếu phim, đang chiếu phim điện ảnh của Khang Hi, chỉ bằng cô tới đó tìm cậu ta đi.”

Hiếu Hiếu hiểu rồi, anh ta coi cô thuộc nhóm theo đuổi thần tượng.

“Ta không phải...”

Bảo vệ cắt ngang lời cô, “Mỗi khi có cô gái nào đến đây tìm Khang Hi cũng nói mình thích phim của anh ta, có người còn tự xưng là vợ chưa cưới, lại còn bảo mình là vợ. Còn cô em, em định nói gì?”

Anh ta làm việc ở đây năm năm, mấy năm trước, lúc Khang Hi đang nổi nhất, ngày nào cũng có cô gái ngồi chực chờ ở đây, mấy cô nàng lớn gan còn dưng lều vải, đuổi cũng không đi, có mấy người vì muốn được vào mà cởi cả quần áo hại anh ta suýt nữa thành lưu manh bị bắt vào đồn công an, thậm chí phải để Khang Hi đích thân tới bảo lãnh cho.

Nói tới Khang gia, trong lòng anh ta rất kính nể, có tiền nhưng không coi thường người khác, bảo vệ như bọn họ, lễ tiết mà cũng được nhận bao lì xì của Khang Hi, có canh ngon của vú Trần.

Thế nên anh ta càng không thể lơi là nhiệm vụ.

Mấy cô gái trẻ này, vì theo đuổi thần tượng mà đến đây, đúng là không thể chịu nổi.

Hiệu Hiểu muốn nói tôi là bạn gái Khang Hi, thế nhưng lúc này lại không tiện dùng xưng hô đó.

Thấy cô vẫn chưa đi, anh bảo vệ lại chân thành khuyên: “Tôi biết Khang Hi đẹp trai thật, là thần tượng của các cô, nhưng các cô cũng không thể đến tìm người ta như vậy được. Con gái phải biết rụt rè một chút, thần tượng chỉ là thần tượng thôi, cái gì hiển nộ hôn đầu, hiển trình tiết chữ, để ba mẹ mình biết sẽ đau lòng lắm!”

Hi nghe mà sùng sốt, không ngờ còn có chuyện hiển mấy thứ ấy ư.

“Thôi được rồi, về đi! Dù cô ở đây chờ ba ngày ba đêm, chú cũng không cho cô vào đâu.”

Chú?

Cùng lắm anh ta chỉ chừng ba mươi bảy, ba mươi tám tuổi thôi, xưng là chú có phải hơi già rồi không?

Anh ta lại tiếp, “Đi học chăm chỉ vào, như thế là hơn bất cứ thứ gì rồi!”

Đầu Hiệu Hiểu đầy vạch đen nhìn anh ta, xem ra, lại là một người xem cô thành loli.

Lúc cô đang muốn giải thích thì cánh cổng sắt trạm trở hoa văn bất thình lình được nặng nề mở ra.

Một chiếc xe Audi Q7 màu xám bạc chạy từ trong ra, Hiệu Hiểu không chú ý lắm, thế nhưng người đang điều khiển xe đã nhìn thấy cô.

“Hiệu Hiểu?”

Cô quay đầu giờ cửa kính xe được hạ xuống, là Khang Hi đang mang một cặp kính râm to bản.

Đúng là anh ở đây.

Không đợi cô mở miệng, anh đã nói ngay: “Lên xe!”

Cô không nói hai lời, lập tức trèo lên xe.

Anh chàng bảo vệ có phần không hiểu, sững sờ nhìn Khang Hi.

Khang Hi nói, “Lão Thiệu, nhìn rõ mặt cô ấy đi, vợ tương lai của tôi đấy, sau này mà anh còn dám chặn cô ấy là tôi nói với vú Trần, không cho anh tới nhà tôi ăn chực nữa!”

Nói xong, Khang Hi nhấn chân ga phóng xe lên đường cái.

Trên xe, Hiệu Hiểu cả giận nói, “Không phải chỉ mới một lần à, anh có cần phải trốn đi như vậy không, có biết em rất lo lắng không?” Cô dừng lại một chút, cảm thấy giọng điệu này không ổn lắm, sợ sẽ kích thích anh hơn, thế là đổi giọng mềm nhũn, nói: “Lần đầu tiên mà, khó tránh, lần đầu tiên của nhiều đàn ông đều rất kém cỏi.”

Khang Hi cảm thấy, Hiệu Hiểu thật sự không có chút khả năng nào trong phương diện an ủi người khác.

Kém cỏi...

Muốn khóc quá!

Có điều...

“Anh biết!” Không chỉ tinh thần anh phần chấn hơn mà mặt mũi cũng rạn rờ hằn, hoàn toàn không thấy có chút u ám nào hết.

Hiệu Hiểu nghi ngờ, sao lại trông chẳng có chút gì bị kích thích thế này, hay là kích thích quá độ, hồi quang phản chiếu?

Cô sờ lên trán anh, không phải bị sốt rồi chứ?

Anh nắm tay cô, hôn một cái, “Hiệu Hiểu, anh tìm được cách rồi!”

“Hà?”

“Kéo-dài-thời-gian-trung-bình!”

Hiếu Hiếu: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Hoàng Hậu Nương Nương, Vất Vả Rồi!

Tới garage Phúc Để, Khang Hi đỗ xe ở chỗ dành riêng, xuống xe trước, Hiếu Hiếu tháo dây an toàn, vừa định xuống xe thì anh đã mở sẵn cửa ở ghế phụ. Với chiều cao của cô, sàn xe của Audi Q7 có hơi cao thật, vừa hay có anh giúp một tay, định nói cảm ơn thì bay tay to của Khang Hi đã vươn tới, vác cô trên vai.

Cô hoảng sợ, kêu toáng: “Anh làm gì vậy? Cho em xuống, để em tự đi.”

Anh lại rất thần nhiên mà rằng: “Chân em ngắn như vậy, anh còn đi nhanh hơn.” Đúng là so với cặp chân dài của anh thì chân cô ngắn thật, một bước của anh bằng hai bước của cô.

Hiếu Hiếu im lặng vất ngang vai Khang Hi, tay nhỏ đập vào lưng anh một cái, ‘đi mấy bước’. Đi bộ từ garage đến thang máy VIP cũng mất năm phút đồng hồ.

Lại nói, chân cô đâu có ngắn, rõ ràng vì anh cao quá mà thôi, hai người chênh nhau gần 30cm, chân ngắn so với anh cũng là bình thường.

Chiều cao là niềm đau từ thuở bé của cô.

Trong thang máy VIP, cô đòi xuống, anh lại nhất quyết không cho, đập vào vai anh mấy cái, kháng nghị cỡ nào cũng vô dụng. Cô đưa mắt nhìn camera trong thang máy, mặt đỏ bừng, không biết có bị người ta nhìn thấy hay không nữa, vội vàng che mặt.

Bước ra khỏi thang máy, anh vác cô tới cửa, thấy trước cửa có một hộp thức ăn lớn, bên trên có dán giấy ghi chú.

là Kế Hiếu Nam để lại.

Đại ý là: Trong nhà không có ai, đợi rất lâu, cũng chẳng ai bắt máy, đành để trước cửa, dùng nó để chứng minh hán không làm biếng.

Khang Hi mag hộp com vào phòng, đặt trên bàn.

Cô nghĩ, tới nhà rồi thì có thể xuống đi bộ thì anh lại vác thẳng vào phòng ngủ.

“Khang Hi, thả em xuống!” Cảm giác này cứ như đang ép gái nhà lành làm con hát ấy.

Anh nghiêm túc đáp: “Không được, anh sợ em chạy.” Trên đường về nhà, anh vừa nói kéo dài thời gian trung bình là sắc mặt cô lập tức thay đổi, rõ ràng có mâu thuẫn tâm lý.

Sao cô lại chạy chứ, rõ ràng vì anh muốn làm chuyện xấu, thế mà còn vừa đánh trống vừa la làng.

“Em còn chưa ăn trưa!” Cô tung đòn sát thủ.

Từ trước đến nay anh đều không nỡ để cô chịu đói.

Khang Hi khựng người, bỏ cô xuống một cách rất không tình nguyện. Vừa giành được tự do, cô vội vàng chạy tới cạnh bàn, mở hộp, bày đồ ăn ra bàn, làm bộ như thể đang rất đói.

Dù cô không nói mình muốn ăn gì với Kế Hiếu Nam nhưng hán ta đã đưa com lâu vậy, cũng biết khẩu vị của cô, toàn mang tới những món cô thích.

Cô sờ khay, vẫn còn nóng, xới com trắng.

Dùng bữa ăn để từ chối cầu hoan, cô cũng ‘có gắng’ quá.

Lúc này Khang Hi làm gì còn khẩu vị nữa, ngồi đối diện nhìn cô ăn, khuôn mặt chỉ muốn giục cô sớm ăn cho xong thôi.

Không trâu bắt chó đi cày cũng chẳng sốt ruột như anh.

Cô đỏ mặt nói: “Bây giờ là ban ngày!”

Anh nhúm mày: “Ai bảo ban ngày không được lên giường!” Anh gấp một cái đầu tôm thật to, lột vỏ cho, đặt vào chén cô, “Đừng nói chuyện nữa, mau ăn

đi!”

Cô rút cổ. Hôm nay dậy trễ, vừa ăn trứng xào nên cũng không đói, có điều dù không ăn được cũng phải ăn.

Khang Hi lại nhìn chăm chăm vào cô như coi tù, cô không thể không gấp đĩa này đến đĩa khác.

Cô đưa cho anh một cái bát không, “Anh cũng ăn đi!”

Nhiều món như vậy, một mình cô ăn thôi thì phí qua.

“Anh không đói!” Vì anh đã nghĩ thông, trước khi ra khỏi nhà còn ăn một tô vằn thắn tôm to ụ, đến giờ còn no.

Anh lại lột cho cô một con tôm khác, “Mau ăn đi, kẹ anh.”

Hiểu Hiểu đành phải tiếp tục ăn, càng ăn càng chậm, muốn kéo dài thêm chút thời gian, ngược lại Khang Hi cũng không giục, còn pha cho cô một bình ‘Phật động tâm’.

Ấy nhưng, bao tử cô vốn không lớn, đã thế cũng chẳng đói lắm, cứ cố mà ăn nữa thì sẽ khó chịu nên cô buông đĩa, uống ngụm trà.

“No rồi à?” Anh làm bộ muốn đứng dậy.

Cô vội vàng nói: “Anh để em tiêu hóa một chút, vừa ăn no không thích hợp để vận động mạnh.”

Khang Hi nhếch miệng: “Nói thế cũng đúng!”

Cô xấu hổ đỏ mặt, lúc này mới nhận ra mình vừa nói gì.

Đến khi tiêu hóa được rồi, cô vào toilet rửa tay một chút, đánh răng, cũng chẳng còn lý do nào nữa, Khang Hi chớp tròng thời cô, vác cô lên vai.

Ghiền khiêng vác rồi à?

Cô giẫy hai chân, tay thì liên tục đập vào lưng anh, “Anh để em xuống!” Có phải cô không có chân đau.

Anh cứ kiên trì, vác cô như vác bao gạo, đến phòng ngủ rồi, anh lại hừ một câu, “Được rồi, như em mong muốn!”

Dứt lời, anh ném cô lên giường.

Hiểu Hiểu thở phì phì trừng anh, thấy anh sắp nhào tới, vội vàng trốn qua một bên, bất đúng thời cơ chuẩn xuống giường. Khang Hi nhanh tay lẹ mắt giữ được mắt cá chân của cô kéo về, tiện thể cời giày giúp cho.

Cô lẩn qua lẩn lại không cho anh tới gần, Khang Hi rơi vào đường cùng, như con báo đang nằm rạp, nhìn thấy cn môi thì vồ tới.

Hai người quần nhau trên giường.

“Hiểu Hiểu... giành giật từng phút giây...”

Cái gì mà giành giật từng phút giây chứ! Nói thế mà anh cũng không đỏ mặt!

Khang Hi nghĩ ra cách mới, lấy tay cù cô.

Ban đầu cô còn nhịn được, nhưng chưa được vài phút đã chịu thua, cười đến chảy nước mắt, không còn cách nào khác phải xin tha, ấy nhưng vẫn chưa chịu thua. Tranh thủ anh vừa rút tay về, cô dùng cả tay lẫn chân định bò xuống giường, thế nhưng vừa có ý manh nha thì đã bị anh ngăn lại, kéo về.

Cô đỏ mặt kêu ầm, “Em không thích làm chuyện đó vào ban ngày.”

“Vậy thì dễ!”

Anh vừa cời nút áo soni, vừa tới bên rèm cửa sổ, tháo nút buộc.

Rèm cửa dùng loại vải dày che ánh sáng, mặt ngoài có mạ bạc, cách nhiệt cho phòng, là lựa chọn đầu tiên của mùa hè. Vừa kéo qua, cả căn phòng lập tức tối sầm.

Anh lại mở đèn phòng ngủ, cười nhe răng: “Được rồi, trời tốt rồi!”

Hiểu Hiểu không nói gì nổi nữa, gì mà trời tối, rõ ràng là bị tay trộm chuông.

Khang Hi lại im lặng mò tới, đẩy ngã cô, đầu tiên dùng tay để vẽ theo đường nét của khuôn mặt xinh xắn, sau đó cúi đầu, hôn một cái thật chính xác lên môi Hiểu Hiểu.

“Uhm...” Bàn lĩnh găm người của anh ngày càng tiến bộ, không giống

“Ngô...” Hần này găm người bản lĩnh là ngày càng tiến bộ, có thể nói không như hôm trước.

Tay anh cũng chẳng nhàn, như rấn muốn ngủ đông, chui vào trong quần áo của cô, xé toạt đồ trên người Hiểu Hiểu.

Một tiếng xoẹt vang lên, quần áo của cô nhanh chóng biến thành mớ vải rách, bị anh tung tay một cái, rơi tít xuống gầm giường.

Hiểu Hiểu hung dữ đấm anh, tuyệt đối không để anh nuôi cái thói xé quần áo này thành quen được. Nhưng lúc này làm gì còn nói được đạo lý suông nào nữa, anh còn một kỹ năng khác. Vì tay bạn mất rồi, anh lại dùng răng để cắn khóa kim loại của cái quần jeans ngang hông Hiểu Hiểu.

Không phải là muốn gỡ mà đang định cắn đứt luôn.

Chuyện này... chẳng phải dùng tay cũng được mà?

Lóc ca lóc cóc xong, Khang Hi lại đề lên, hung dữ cắn lên người cô một cái rồi nói, “Hiểu Hiểu, có đồng hồ bấm giây không?”

Hiểu Hiểu sững sốt, cần đồng hồ bấm giây để làm gì?

Thấy cô không đáp, anh tự trèo xuống giường, lục trong đồng quần áo rơi trên sàn, lấy di động của mình ra, cho lên trên tủ đầu giường. Sau đó lại lục lòi tìm hộp áo mưa dưới gầm giường, bóc một nắm to đặt trên tủ.

Sau đó, Khang Hi hài lòng gật đầu, hung dữ xông tới.

Đúng là anh có hơi cảm thú, nhưng mà, dù là cảm thú, vẫn là tên cảm thú đẹp trai nhất trên đời.

(tính lược 3000 chữ...)

Đại não của cô lúc này đã dừng hoạt động, không còn phân rõ mơ thực nữa, thế tới của anh hùng dũng, không cách này ngăn được, lúc đầu óc còn đang mơ mơ màng màng, thấy anh cầm di động, không biết ấn gì đó, ấn xong thì quay lại.

Cô nhú mày nhìn kỹ, thì ra anh đang mở ứng dụng canh thời gian trên điện thoại. Hiểu Hiểu thật sự không dám tin vào hai mắt của mình, Khang Hi muốn làm gì đây?

Anh lại nhào về, nuốt hết tất cả nghi hoặc của cô.

Lúc này, cô yế ớt như đoá lan trang nhã mỏng manh cần được người dốc lòng che chở, thế mà anh chỉ muốn phá hư.

Sau đó, cô ngất đi.

Trước khi ý thức còn lẫn lộn, trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ – cái gì một lần còn mạnh hơn sáu bận, ‘pin’ nào cũng vậy sao?

Rõ ràng là năng lượng hạt nhân, không cần nạp điện vẫn có thể hoạt động lâu dài thì có.

Rõ, ràng, là, hack!

Kế Hiểu Nam xách hộp com, đứng trước cửa nhà Hiểu Hiểu, ấn chuông mấy lần mà không ai mở cho.

“Sao lại ra ngoài nhỉ?” Hần lẩm bẩm.

Hồi trưa cũng thế, hần mang com nhẹ nhàng à, trời nóng như vậy, chạy tới chạy lui còn thôi, còn phải che chở cho hộp com này, sợ bị lật úp. Không có ai ở nhà thì cũng phải gọi cho hần một cú chứ, thế này chẳng phải là coi thường sức lao động giá rẻ à.

Thấy hộp com đặt trước cửa hồi trưa không còn nữa, chẳng biết bị ai cầm đi hay do Khang Hi và Hiểu Hiểu đã về rồi lấy vào trong nhà.

Hần lấy di động ra, gọi điện, vẫn chẳng có ai bắt máy như lúc trưa, đành phải lăm như hồi sáng, đặt hộp com trước cửa, để lại giấy note, chứng minh hần không làm biếng.

Đang lúc định bỏ đi cửa đột nhiên được mở ra.

Khang Hi quần khăn quang hồng, người ướt sũng, thò đầu ra, quạu quọ nhìn hần, “Sau cậu tới đây?”

Kế Hiểu Nam cười khổ đáp: “Không phải cậu bảo tôi tới mang com à?” Đã được bao lâu đâu, thế mà lại quên mất.

Sức lao động giá rẻ của hần không nhỏ đến vậy, đang định kẻ khổ thì đuôi mắt sắc lẹm đã nhìn ra được chút manh mối. Dù hần không phải trai tân,

nhưng dù sao giữa đàn ông với nhau có sự nhạy cảm riêng.

Khang Hi ở trần, mặt ửng hồng, mắt vẫn đục, lại còn một bộ sung sướng thoải mái khi tích hàng được nhiều năm. Gã đàn ông nào cũng có thể nhận ra anh vừa trải qua chuyện gì.

Kế Hiếu Nam lộ nụ cười cực kì thô bỉ, thảo nào lâu vậy mới mở cửa, đang hưởng thụ đó mà.

Khang Hi đưa mắt nhìn hộp thức ăn ở cạnh cửa, nhíu mày. Đúng là anh đã quên bém mắt việc này, vươn tay lấy hộp com mang vào nhà, rầm một tiếng đóng sập cửa lại, như thể xem Kế Hiếu Nam không hề tồn tại.

Kế Hiếu Nam uất nghẹn đến giậm chân, hét người này với người khác, tức chết đi được.

Khang Hi đang được vuốt ve ôm ấp, đang hưởng phúc là thế, còn mình thì sao... Trời nóng mà phải mang com tới đây, thậm chí còn không cho được miếng nước bọt. Hắn đảo mắt một vòng, dán tai lên cửa muốn nghe động tĩnh bên trong, thế nhưng chẳng nghe thấy gì. Dán tai lên tường, vẫn chẳng nghe được gì.

Có cần phải cách âm tốt vậy không, chẳng phải bức chết người rồi à?

Sự tò mò của hắn như con mèo đang cào gãi trong bụng, thiếu điều tìm một cái ly để nghe lén mà thôi.

Lão Vương đang muốn ném mớ xà bần xây dựng của phòng 1202, thấy hắn thậm thà thậm thụt dán người vào góc nhà nghe lén, nhìn một lúc lâu. Ông có biết Kế Hiếu Nam, thế nhưng chẳng biết bộ dạng như hắn thế kia là đang làm gì?

Kế Hiếu Nam thấy có người tới, cực kì lúng túng, cuống quýt đứng thẳng người, đằng hắng một tiếng để che giấu sự bối rối của mình.

“Chuyện này... Tôi tới để xem tiến độ xây dựng thế nào.”

Lão Vương thấy người thành phố biết cách chơi quá, muốn xem tiến độ xây dựng mà lại dán tai vào tường nghe trộm.

Kế Hiếu Nam thấy ông ta vẫn chưa đi, lại ho khan một tiếng, “Tôi đang muốn nghe xem các anh có lười biếng không ấy mà...”

Lão Vương vội la lên, “Sao chúng tôi lại lười được?”

Quả thật bọn họ đã làm theo những gì anh Khang đã nói rất nghiêm túc, lúc cô Khang (Khang Hi bắt gọi thế) ở nhà không được phép làm ồn, cũng may bài trí trong phòng còn mới, sửa chữa không cần phải đập gỗ gì nhiều, bớt được không ít chuyện. Đến khi cô Khang đi làm thì họ lại dốc hết sức, tranh thủ thời gian mà làm, chỉ sợ làm không kịp thì thù lao gấp bốn lần sẽ bay mất.

Ông ta vồn vã mời Kế Hiếu Nam đi vào, “Anh cứ tùy ý kiểm tra, có gì không hài lòng thì cứ nói.”

Kế Hiếu Nam vào thật, nhưng hắn không kiểm tra mà chạy tọt vào phòng ngủ của Khang Hi. Sát vách căn phòng này chính là phòng ngủ của Hoàng hậu nương nương đó. Hắn như gã biến thái, cầm ly thủy tinh áp lên bàn, nghiêng tai lắng nghe.

Những thợ trùng tu đưa mắt nhìn nhau. Không phải bảo tới kiểm tra à, nghe cái gì thế?

Kế Hiếu Nam vẫn chẳng nghe thấy gì, chạy tới ban công, nhảy lên nhảy xuống như con khỉ, cả một đám người nhìn mà tròn mắt há hốc mồm.

Cách kiểm tra tiến độ này, đúng là... không bình thường.

Thời đại này, kiểm tiền chẳng dễ dàng gì, nhất là gặp phải chủ nhà mắc chứng tâm thần nữa chứ.

Cuối cùng, Kế Hiếu Nam cũng chịu thua, loay hoay nửa ngày mà vẫn chẳng nghe thấy gì, trong lòng cảm thấy thật sự rất ưu thương, quay đầu nhìn đám thợ trùng tu đang nhìn mình chăm chăm, lại lúng túng ho khan mấy tiếng, “À... làm tốt lắm, làm xong sẽ có thưởng thêm!”

Cả đám người nghe thế, chẳng quan tâm hắn làm gì nữa, vội vàng kéo nhau đi làm việc.

Kế Hiếu Nam vờ vịt đi một vòng, sau đó lén chuồn ra cửa, hưng phấn đăng một tin lên group chat.

“Các anh em, chào mừng Vạn Tuế Gia đã phá thân đi!”

Cảnh Bất Mị: “...”

Vệ Bảo: “...”

Tiểu Trần: “...”

Chào mừng cái gì, không chừng Hoàng hậu nương nương sẽ băng hà đó!

Hiếu Hiếu nằm thoi thỏi trên giường, thậm chí chẳng có sức đâu mà xoay người, xương cốt trong người như bị giã nát, hễ động một chút là đau.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Cô thì thào hỏi.

“Bây giờ tối!”

Hiếu Hiếu lại lí nhí gì đó, xoay người muốn ngủ.

Khang Hi mang cơm của Kế Hiếu Nam đưa tới, hỏi: “Hiếu Hiếu, em đói không? Có muốn ăn cơm không?”

Cô lắc đầu, nghi ngờ không biết mình còn sức nhai hay không.

Khang Hi lại dán tới, “Vậy chúng ta... tiếp tục...”

Giờ phút này, nội tâm Hiếu Hiếu hoàn toàn sụp đổ, sâu sắc cảm nhận được cái gì là hút đến tủy mới biết vị. Khang Hi là một người đại diện điển hình. Ăn nặn rồi thì anh không dừng lại được nữa, chẳng những dầy vò cô vào chỗ chết mà còn dầy vò cô thành đủ dạng đủ hình.

Trong những chuyện này, quả nhiên đàn ông có thể không thấy mà giỏi, tự hỏi thành tài.

Cũng không phải không cho cô nghỉ giữa hiệp, nhưng được một lúc, chưa được năm phút đồng hồ thì motor của anh lại khởi động.

Hiếu Hiếu dùng hết sức trừng mắt liếc Khang Hi, còn anh thì làm như vô tội để mặc cô trừng.

Anh ngồi trên giường, đỡ cô dậy, “Anh nói đùa thôi, đến đây, ăn rồi ngủ tiếp!” Tiêu hao nhiều thể lực đến vậy, anh sợ dạ dày cô rỗng sẽ khó chịu.

Cô lại đưa mắt nhìn đồ ăn, có thịt, có tôm, có gà, ngửi mùi liền thấy đói, thế nhưng ăn không nổi. Hiếu Hiếu lắc lắc đầu, cuộn chăn, muốn ngủ tiếp.

Khang Hi nghĩ cách, lấy cơm và cá mang tới nấu thành nồi cháo cá nóng hổi, đợi cô ngủ một lúc, cháo nguội rồi thì lại đánh thức Hiếu Hiếu dậy.

“Đến đây, ăn cháo đi em!”

Cháo được nấu rất mềm, không cần phải nhai, nuốt là được.

Cô ngửi thấy một mùi thơm ngát ngào ngạt, không nhịn được mà ăn một miếng. Cháo ấm vừa xuống bụng, dạ dày lập tức cảm thấy thoải mái hẳn. Cô hí híp mắt, lại ăn thêm một muỗng nữa, ăn kèm thịt cá tươi mềm.

Ngon quá!

Cô đặt chén cháo xuống bàn, chờ cô ăn xong, Khang Hi lại vắt chanh vào li nước, đưa cho Hiếu Hiếu, “Ăn xong rồi, uống cho sạch miệng đi em!”

Hiếu Hiếu nghe lời nhấp miệng, mặt nhăn nhúm, “Chua!” Chua tới mức cả mặt cô nhăn nhúm, phun hết vào chén cháo vừa ăn xong, đưa li lại cho anh.

Khang Hi tiện tay uống một ngụm, đúng là hơi chua, do chưa cho thêm mật ong. Anh lại cho thêm thìa mật, dứt cô uống.

Lần này thì đã ngọt hơn nhiều, lại còn chua chua, vị rất ngon, tăng tiết nước bọt, thông họng. Cô uống liền hai li.

Uống xong, Hiếu Hiếu cọ vào gối, lẩm bẩm một tiếng rồi lập tức ngủ ngay.

Vì là lần đầu tiên nên cô đau đến khó chịu, nhìn vết máu mà giật mình. Thật ra anh rất kinh ngạc trước điều này. Sau khi kinh ngạc là niềm vui, bụng còn thắc mắc. Gã vị hôn phu kia là đồ ngốc à, Hiếu Hiếu động lòng người như vậy, thế mà không ra tay. Anh biết ngây thơ, nhưng tới bây giờ cũng đều cho rằng vì Hiếu Hiếu khá bảo thủ, không thoáng như người phương Tây, cộng thêm tính tình vốn lạnh lùng lãnh đạm, có thể không mặn mà với chuyện này, ít lắm, nhưng không phải không có.

Quá nhiều nghi vấn, anh muốn hỏi rõ ràng, thế nhưng lại dần xuống, sợ nhắc tới người kia sẽ làm cô đau lòng, phá hỏng bầu không khí.

Hiếu Hiếu ngủ rất say, anh nhẹ nhàng đặt người xuống bên cạnh, kéo cô vào lòng.

Mỗi người đàn ông, ít nhiều gì cũng có đề ý đến trình tiết, đây là một vấn đề lịch sử mà xã hội nghìn năm phong kiến của Trung Quốc đã lưu lại, cũng như chuyện trọng nam khinh nữ vậy, khó mà thay đổi. Thế nhưng, đặt người đàn ông đầu tiên lên cán cân, thì nó cũng ngang bằng với người đàn ông cuối cùng thôi.

Khang Hi quyết định làm người thứ hai, vì thứ anh muốn, là một đời của Hiếu Hiếu.

Không thể tham dự vào quá khứ của Hiếu Hiếu là một nỗi tiếc cả đời của anh, cho dù không cam lòng thế nào, anh cũng chẳng thể thay đổi được. Khang Hi đã nghĩ thoáng rồi, thế nhưng hôm nay, niềm vui bất ngờ này đã khiến cả người anh run rẩy.

Anh không thể không thừa nhận, sự tốt đẹp này khiến anh hưng phấn, kích động, mừng rỡ như điên, tựa đã thôn chiếm được cả thế giới.

Bởi trong tình yêu, anh cũng chỉ là một kẻ bình thường, cũng có lòng hờ hững những gã đàn ông khác. Anh không vờ vịt hay ra vẻ gì cả, vì đây chính là sự thật, đàn ông có hờ hững trong chuyện này. Cũng như đồ ăn đưa đến miệng vậy, dù không ăn, nhưng nếu đã tới miệng thì chắc chắn sẽ ăn.

Anh quyết định, sau này mà biết nghĩa trang của tên kia ở đâu, anh nhất định sẽ mang một bó hoa thật to tới, dát vàng 18k lên bia mộ, sau đó thuận tiện lại vài chữ trên bia mộ một chút – Đây – là – một – gã – ngu – xuẩn!

Cực – kì – ngu – xuẩn!

Anh ngắm khuôn mặt đang say ngủ của Hiểu Hiểu. Vì đòi hỏi quá đáng của anh, cô ngủ không ngon, thậm chí có ngủ cũng cuộn chặt chăn để ngăn cản sự tiến công của anh. Khang Hi râu rĩ cào tóc. Lần này anh đã thất sách rồi, không biết có làm cô bị thương hay không nữa.

Thấy cô ngủ say rồi, anh cũng chợp mắt một chút.

Đây là thời gian tươi đẹp nhất, dù có hơi tiếc nuối, nhưng ngày tháng cũng còn dài.

Mãi lâu sau, Hiểu Hiểu mới mơ màng thức dậy, thấy anh đang mở mắt nhìn mình, một bộ hưng phấn, nhưng cô lại không biết anh chỉ đang vui vậy thôi.

Trái tim cô đập bình bịch, tưởng anh lại muốn làm chuyện xấu, cả người cứng ngắc. Hiểu Hiểu không muốn mình lại mềm nhũn ra nữa, dịch người sang bên cạnh. Chiến lược kéo dài thời gian trung bình của anh thật đáng sợ, cô rất vất vả, đỡ hông sắp gãy tới nơi, lăn một vòng trên giường, đắp chăn kín người, kéo chặt các góc, sau đó giằng dỗi trừng anh.

Khang Hi nhú mồm: “Hiểu Hiểu, anh không phải cảm thú!”

Cô lắc đầu, đây về đề phòng, ai nói anh không phải cảm thú, chính anh đã tự thừa nhận, ‘dưới giường áo mũ trên giường cảm thú’ đúng là câu nói đúng nhất để ca ngợi anh. Cô sợ anh chết được.

Khang Hi thấy cô yếu ớt, thấy càng không nổi, nhớ ra sáng sớm cô phải đi làm, liền đưa điện thoại cho Hiểu Hiểu, “Gọi điện thoại đến đội đặc công, ngày mai xin nghỉ đi, anh biết em còn nhiều ngày phép lắm”

Một năm Hiểu Hiểu có hai mươi ngày nghỉ đông, đây là phúc lợi của đội đặc công, cô ít khi dùng nên năm nào cũng để phí.

Vì chuyện này mà xin nghỉ sao?

Đùa hả?

“Nếu em không chịu nghỉ thì cũng không sao, sáng mai không đi nổi, có người gọi tới, anh xin nghỉ phép giúp em cũng vậy.”

Anh đã nghĩ thay cô rồi, lấy tư cách là chồng để xin nghỉ.

Mất hạnh của cô trùng lớn, muốn trừng anh hung dữ vào, thế mà lại ngập hơi nước, chẳng có một chút uy hiếp nào, ngược lại còn rất quyến rũ.

Khang Hi thấy cô như vậy, trong lòng ngứa ngáy, đưa di động cho cô, mắt ý bảo ‘nhanh lên’, nói: “Hoặc xin nghỉ, hoặc là tối nay em đừng ngủ nữa!”

Hiểu Hiểu vừa nghe mấy chữ ‘Tối nay không ngủ’ là lập tức khua tay, lấy di động gọi đến đội đặc công, lý do: Cô phải đi gặp bác sĩ tâm lý.

Lý do này quá tuyệt, người của đội đặc công chỉ ước cô có thể đi gặp bác sĩ tâm lý thôi, còn hỏi một ngày có đủ không, có muốn xin nghỉ thêm ngày nữa không, dạo gần đây đám người lớn bắt đầu thời kì huấn luyện vũ khí, thật ra cô rất rảnh rồi.

Hiểu Hiểu vốn định lắc đầu, nhưng Khang Hi ở bên, nghe thấy được, buộc cô phải gật.

Vì thế, vốn chỉ định suy nghĩ một ngày, chẳng biết thế nào nào lại thành hai.

Đội khi cúp điện thoại, cô thờ phờ trừng mắt nhìn Khang Hi.

Khang Hi lại hôn Hiểu Hiểu một cái thật kêu, “Anh không chạm vào người em nữa đâu, thật, anh thề đấy!”

“Thật không?” Cô nghi ngờ, đề phòng.

Anh biết có nói nhiều cũng vô ích, bèn dùng hành động để chứng minh, cách cô ba tấc, ngủ rất ngoan.

Ban đầu cô cũng không tin, ngồi im chờ hồi lâu thấy anh không nhào tới nữa mới thảnh thơi phả nhẹ nhõm, mệt mỏi ngã thẳng xuống giường.

Chưa được mấy giây, cô đã ngủ rất say.

Nghịch chương đó nha!

Chờ cô ngủ rồi, Khang Hi lồm cồm bò dậy, ngồi xếp chân trên giường, kiểm chế bản thân cam chịu số phận, đi tắm nước lạnh cho tỉnh táo một chút. Sau

đó anh bắt đầu dọn dẹp vệ sinh, tranh thủ Hiểu Hiểu đang ngủ say giấc, thậm chí còn giặt cả ra giường.

Lúc đó, Hiểu Hiểu có tỉnh dậy một lần, nôn ọe tới tấp mặt mày, thậm chí còn ới cả mặt vàng.

Diễn hình của việc vất vả quá độ.

Anh sốt ruột đến mức luống cuống tay chân, vất vả lắm mới dỗ cô ngủ lại, thế là anh lại bắt đầu dọn dẹp.

Mãi lâu sau, Hiểu Hiểu mơ mơ màng màng tỉnh dậy, cổ họng đắng ngắt, vừa muốn uống nước thì đã ngủi thấy mùi nước chanh tươi ngon. Cô uống một ngụm, cổ họng đang nóng như lửa đốt dễ chịu hơn nhiều, thỏa mãn thở dài một hơi, sau đó lại ngủ.

Khang Hi hôn vài cái lên mặt cô, nủi tiếc rời đi, anh lại nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, trời sắp sáng, để cô ngủ thêm một lát nữa vậy.

Anh cầm di động lên, tắt ứng dụng canh thời gian, mở ra xem ghi chép của mình, xoa xoa cằm, cười rất sung sướng.

Thời gian trung bình là X tiếng, XX phút, XX giây, cần phải tiếp tục cố gắng à nha.

Lại cúi người hôn Hiểu Hiểu mấy cái, hôn ha hôn hơ, thoải mái tỉnh táo xuống giường, cứ để anh làm một người đàn ông của gia đình đi thôi.

Không chịu sự giầy vò của anh, Hiểu Hiểu ngủ mút chỉ, thậm chí còn không ăn cơm, nhờ có Khang Hi làm cháo gà xé, ép, đút từng muỗng vào miệng cô. Cô cũng không phản kháng, anh cho gì ăn đó, ăn xong thì ngửa đầu ra ngủ tiếp.

Cô đã quá mệt mỏi, cũng đã quá kinh hoàng với sự đứng đắn của Khang Hi, lúc ngủ, vẫn giữ chặt chăn không buông, kết quả là bị nóng chảy đầy mồ hôi.

Khang Hi sợ cô bị cảm lạnh, tranh thủ cô đang ngủ, như Liễu Hạ Huệ, người đẹp ngồi trong lòng mà không loạn, lau mồ hôi, thay một bộ quần áo thoáng mát khác cho cô.

Bây giờ anh ấy à, thu phóng như thường!

Lại một lần nữa chứng minh, trong chuyện này, quả nhiên đàn ông có thể không thầy vẫn giỏi, tự học thành thạo.

Đến khi Hiểu Hiểu tỉnh...

Từ đầu tới cuối anh chỉ bảo tới qua để cô ngủ ngon chứ chẳng nói hai ngày nghỉ cô được nghỉ ngơi, lại nhìn ứng dụng tính giờ, xem ra phải cố gắng một chút, tranh thủ nâng cao thành tích.

Hiểu Hiểu chỉ muốn nói, nếu còn nâng cao nữa, có khi sẽ phá kỉ lục thế giới mất.

Thật đó, đó không phải là tiết tấu của nhân loại đâu.

Là người vũ trụ!

Rất nhanh sau đó, sau hai ngày nghỉ, cả người Hiểu Hiểu vẫn rã rời như trước. Lúc về đội đặc công làm việc... phải đỡ tường mà đi...

Đỡ tường...

Vì chân mềm nhũn.

Vạn Tuế Gia muốn nói, cái gọi là danh kiếm bảo đao, phải có đổ máu mới có thể phong hầu!

Hoàng hậu nương nương, vất vả rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Vị Hôn Phu

Bạch lộ dừng xe, ra khỏi garage, kinh ngạc khi thấy Hiểu Hiểu đang vận tường tập tễnh từng bước, cực kì ngạc nhiên, “Chị sao vậy? Hai ngày không gặp mà sao lại tiêu tụy thế này?”

Cô tới gần nhìn xem, cũng không thể nói là tiêu tụy, chỉ là vàng thâm đậm, rõ ràng do thiếu ngủ mà ra, thế nhưng sắc mặt lại hồng hào kì lạ, lại còn có vẻ nhu mì nũng nịu, như đóa hoa tươi ôm nụm chờ nở, được người cẩn thận chờ che, cuối cùng cũng nở rộ, sự quyến rũ khiến trái tim người khác phải đập

mạnh.

Quen biết Đoàn Mộc Hiểu Hiểu hơn hai năm, lần đầu tiên nhìn thấy vẻ quyến rũ như thế từ trên người cô, người mang đầy vẻ phụ nữ, như đã thay đổi thành người khác.

Không phải đã bảo là đi gặp bác sĩ tâm lý à, sao thay đổi dữ thế?

Thấy Bạch Lộ đang nhìn mình chăm chăm, trái tim Hiểu Hiểu đập bình bịch, bảo gặp bác sĩ tâm lý là giả, lẽ nào cô nàng nhìn thấy mạnh mỗi gì?

Hiểu Hiểu tăng hắng một tiếng, đòi sự chú ý của cô, “Ngủ không ngon!” Cô thật sự không được ngủ ngon.

Bạch Lộ lo lắng hỏi: “Có phải chị lại sinh bệnh rồi không, có nặng lắm không, bác sĩ nói thế nào?” Cô dừng lại một chút, đột nhiên sực nhớ tới một việc, lại nói: “Không được, bác sĩ Trương đi Mauritius du lịch với vợ rồi, cuối tuần mới về cơ mà, chị tìm ai xem bệnh vậy?”

Trái tim Hiểu Hiểu lại nảy lên, cuống quýt giải thích, “Một... một bác sĩ tâm lý mà bạn giới thiệu, vừa từ Mỹ về, chuyên gia PTSD.” Cô lén lau mồ hôi, sợ lời nói dối của mình bị vạch mặt.

Bạch Lộ hoàn toàn không nghi ngờ, “Thì ra là thế.” Lại hừ một tiếng, “Nhưng em thấy chắc là lang băm rồi, tuần trước chị còn khỏe mạnh tinh táo là thế, sao đi gặp hần về rồi thành thế này? Em thấy chị đừng nên đến đó nữa, đợi bác sĩ Trương về rồi tính tiếp.”

Cô gật đầu, không muốn nói gì thê về chuyện này.

“Chị có muốn về nghỉ thêm hai ngày không, dù sao gần đây chị cũng có việc gì đâu.”

Hiểu Hiểu vội vàng lắc đầu, sắc mặt hoảng hốt, “Không cần!”

Bạch Lộ cười nói, “Bảo chị nghỉ thêm mà còn chê, làm như thể sắp lên đoàn đầu đài.”

Trong lòng Hiểu Hiểu khổ không thể nói, nhưng đúng là không thể nói thật đó.

Về nghỉ?

Nếu cô mà về, chắc chắn còn thảm hơn bây giờ. Bây giờ trừ cảm giác đau xót giữa hai chân thì chỉ thấy mệt thôi, muốn tìm một chỗ nào đó để ngủ một chút, nếu bây giờ mà về thì dù có muốn ngủ cô cũng không ngủ được.

Dục vọng của Khang Hi sâu không thấy đáy mỗi lần hoan ái, cô bị anh giày vò, trong đầu là một mớ hỗn độn, còn anh thì lại như không biết mệt mỏi, liên tục không chịu ngừng nghỉ.

Đêm qua cũng thế, cô lại bị anh giày vò đến ngất đi.

Sáng sớm, thế mà anh lại giải quyết dục vọng của mình lúc cô đang mơ mơ màng màng, lúc tỉnh lại thì chẳng biết anh đã bắt đầu được bao lâu rồi, nếu không phải anh đang tiến vào giai đoạn kịch liệt cuối cùng, dữ dội đến mức đủ lay tỉnh người chết thì e rằng cô còn đang ngủ bất tỉnh nhân sự ấy.

Cô đỏ mặt nghiêng đầu, lâu bàu: “Cảm thú!”

“Dạ? Chị nói gì cơ?”

Cô cuống quýt quay đầu lại, “Không, không có gì!”

Bạch Lộ nghi ngờ nhìn cô, cứ cảm thấy cô có gì là lạ.

“Đoàn Mộc, nếu không ngủ được thì em tạm kê vài viên thuốc cho chị nhé.”

“Không cần!” Những tình huống như lúc này, có kê thuốc gì cũng vô dụng thôi, Khang Hi luôn có biện pháp đánh thức cô.

“Vậy thì thế này, chị đến phòng khám của đội y tế nghỉ chút đi, ở đó có giường, chị có thể ngủ một giấc.”

Đề nghị này đó, Hiểu Hiểu lập tức đồng ý.

Bạch Lộ vừa dọm bước thì Hiểu Hiểu lại ngượng ngừng mở miệng, “Có thể đỡ chị một chút được không.” Bây giờ mà không bám vào gì đó thì cô không đi được.

Bạch Lộ ngăn người, thấy hai chân cô run rẩy, cười khúc khích nói: “Chị sao thế, sao không đi nổi rồi?”

“Vận động quá mức!” Cô cay cú nói.

Vận động này khác với vận động kia, có điều Bạch Lộ lại hiểu nhầm.

Hiếu Hiếu là huấn luyện viên võ thuật của đội đặc công, nổi tiếng thích vận động, nếu không thì cái bụng săn chắc và cơ bụng kia từ đâu mà ra? Nghe nói cô còn có thể hít đất được 200 cái liên tục nữa đó.

“Biết chị chuyên nghiệp rồi, nhưng cũng đừng liều mạng như thế chứ.”

Bạch Lộ đỡ cô đi tới phòng y tế.

“Đúng rồi, xe của chị đâu nhỉ?”

“Đang sửa!” Sửa hai tuần mà chưa thấy gửi về, hỏi Khang Hi, anh lúc nào cũng đánh trống lảng, nếu không bày về ai oán nhìn cô thì nói, mỗi ngày đưa đón em không được à, hỏi nhiều rồi, riết cô cũng chẳng muốn hỏi nữa.

“Khi em tới có thấy một chiếc Audi đậu ở ngõ hẻm đối diện, chị bước từ trên xe xuống, có ai chờ chị đến à?” Tiếc là kính xe dán màu đậm quá, không thấy rõ trong đó là ai.

Hiếu Hiếu đáp: “Bạn trai chị!” Chuyện yêu đương với Khang Hi, ngoại trừ Vệ Hiếu thì trong đội đặc công chẳng còn ai biết cả.

Vệ Hiếu không nói nhiều, cũng chẳng tuyên truyền chuyện này làm gì, cô cũng không định giữ bí mật, chẳng qua không ai hỏi mà thôi.

Bạch Lộ tròn tròn mắt, “Chị nói lại lần nữa!”

“Bạn trai!”

Bạch Lộ hoàn toàn không dám tin vào tai mình, Hiếu Hiếu thế mà có bạn trai! Chuyện này xảy ra từ bao giờ, sao chẳng có chút dấu hiệu nào cả?

“Là ai?” Cô thật sự muốn biết người đàn ông nào lại có lá gan lớn đến vậy, dám theo đuổi con báo... à không, bất động nỷ nhân của đội đặc công.

“Lần sau sẽ giới thiệu cho em biết.” Khang Hi nổi quá, định lúc có mọi người thì giới thiệu một lần luôn. Không phải sợ Bạch Lộ không tin mà nghĩ đến việc nhờ có ai muốn kí tên, chụp ảnh chung thì giải quyết luôn một lần.

Hiếu Hiếu tới phòng y tế, tìm một cái giường sát tường nhất rồi nằm ngủ luôn, đánh một giấc tới trưa.

Vừa tỉnh ngủ cô liền thấy đói, về phòng làm việc của mình, lấy hộp cơm tình yêu của Khang Hi ra, là sandwich cá ngừ và pudding caramel mà cô thích ăn.

Vừa cắn một miếng thì chuông điện thoại lại reo, cô đưa mắt nhìn, cam chịu bất máy.

“Hiếu Hiếu, tối nay em muốn ăn gì?”

“Thịt người!” Thịt của anh.

Lại có tiếng cười từ đầu dây bên kia, “Được, tối nay anh sẽ để em ăn cho đủ.”

Nếu như trước đây thì cô sẽ nghĩ đây là nói đùa, nhưng bây giờ quyết định không nghĩ như vậy nữa, rõ ràng là cầu hoan một cách trần trụi!

Cô cắn răng: “Anh có thể một vừa hai phải thôi được không?”

Một vừa hai phải là một loại xa xỉ với Khang Hi thật đấy.

Anh đang vui đến quên trời quên đất rồi, khiến cô khổ không tả được, mà lại không thể cự tuyệt.

“Vì sao?”

Cô không nói gì, anh nhất định không chịu buông tha cho. Hiếu Hiếu quyết định chút nữa sẽ đi hỏi xin Bạch Lộ chút thuốc ngủ, không phải cho mình mà để cho anh.

Tốt nhất là có thể khiến cho anh ngủ ba ngày hai đêm, ngủ suốt cả tuần càng tốt.

Khang Hi chắc lười một cái, “Hiếu Hiếu, quen là tốt thôi.”

Nếu không phải vì bây giờ anh không ở đây thì cô đã muốn nhào tới cắn cho một cái.

Anh lại hỏi, “Tối nay em muốn ăn gì?”

“Móng heo!” Thề lực tiêu hao quá nhiều, cô cần thêm năng lượng.

“Kho? Hay muốn hầm canh?” Nếu nấu canh thì sẽ hầm giò heo với đậu tương, rất thích hợp cho phụ nữ.

“Kho!” Cô chuẩn bị gắp móng heo thay cho gắp anh.

“Còn muốn gì nữa không?”

Cô ngẫm nghĩ, “Hoi lạt miệng...”

Nghe cô bảo lạt miệng, chẳng để Hiểu Hiểu phải suy nghĩ thêm, với bản lĩnh của Khang Hi đã lập tức liệt kê một mớ, “Tối nay anh nấu sườn khoai tây cay ngọt, bắp xào, gà viên vị chanh, gà nhồi xôi không xương nhé?”

Đây đều là những món khai vị, thích hợp cho mùa hè.

Cô gật gật đầu, “Dạ!”

“Vậy em làm việc đi, anh đi mua đồ ăn!” Anh dừng lại một chút, “Đến đây, hôn cái nào.”

“Đừng dẫn chút đi!”

Anh cũng không ép, “Vậy để anh tự đến!” Anh lại chọt một cái thật kêu ở đầu kia điện thoại.

Hiểu Hiểu đỏ mặt cúp máy.

Sự ngọt ngào giữa hai người yêu nhau thế này, trái lại cô đã thành thói quen.

Khang Hi cúp điện thoại, đeo kính râm và khẩu trang chuẩn bị ra ngoài mua đồ ăn. Vốn có thể giao chuyện mua đồ ăn cho Hải Lăng hay Kế Hiểu Nam, thế nhưng anh cảm thấy mình nên hoạt động một chút. Trước đây anh cũng thường tập gym, không cần đến câu lạc bộ, ở nhà có máy tập riêng. Thế nhưng từ sau khi theo đuổi Hiểu Hiểu, vóc người hơi xuống cấp, để đảm bảo ‘vận động’ được lên một tầm cao mới, không thể nào thiếu thể lực, tranh thủ vừa làm việc nhà vừa vận động, kết hợp hai trong một.

Vừa mở cửa thì anh gặp phải Cảnh Bất Mị đang nhả chuông.

Cảnh Bất Mị vừa định mở lời thì anh đã muốn đóng cửa.

Cảnh Bất Mị vội vàng giơ chân chặn trong khe cửa, “Cậu làm gì mà vừa thấy tôi đã đóng cửa hả.”

Khang Hi xụ mặt đáp, “Mấy tháng tới tôi không muốn làm việc!” Cảnh Bất Mị là người quản lý của anh, đến tìm anh, trừ công việc thì còn việc gì khác nữa chứ.

“Hợp đồng của cậu đã xếp hàng tới tháng bảy năm sau rồi, nếu không làm việc là không được đâu!” Vừa nói, cậu vừa dùng sức chen vào trong cửa.

Khang Hi buông nắm cửa ra, gỡ kính mắt và khẩu trang xuống, ngồi trên sofa bĩu môi, “Không muốn!”

“Đại ca à, có tí đạo đức nghề nghiệp được không, cậu không thể vì phụ nữ mà không làm việc chứ.” Không có đùa với tiền vì phạm hợp đồng được đâu.

Anh quay mặt đi, một bộ vận vẹo “Tôi chỉ muốn ở chung với Hiểu Hiểu thôi”.

Cảnh Bất Mị tận tình khuyên bảo, “Chẳng lẽ cậu không muốn mua nhẫn kim cương lớn, mua túi hiệu, mua xe xịn, mua biệt thự cho Hoàng hậu nương nương à?”

Khang Hi xem thường, “Mấy thứ cậu nói thì với tiền bây giờ của tôi cũng mua được.” Vấn đề là Hiểu Hiểu cũng không ham hố gì mấy món này, nhưng vừa nghe thì biết đây là thứ Vu Giai thích.

Trong bụng Cảnh Bất Mị la oai oái, cậu có thể mua được, còn tôi thì sao, tôi cũng phải nuôi vợ chứ.

Một lát sau cậu ta lại tiếp, “Vậy cậu không muốn để Hoàng hậu nương nương ngồi trên bồn cầu đếm tiền của mình, đếm đến rút gân tay à?”

Vu Giai thích đếm tiền của cậu lắm, mỗi lần đếm xong đều tỏ ra rất hài lòng.

Còn với Khang Hi, anh thích Hiểu Hiểu đếm tiền trên giường hơn, anh có thể nhào tới bất cứ lúc nào, mỗi lần tới là tiền cứ rung rung, một đêm tiêu hồn.

Ý tưởng này, lần sau thử xem sao.

Anh khoát tay nói, “Được rồi, đừng nói nhảm nữa, tôi quay xong ‘Thủy liễu thanh tiêu cảm y nhiễm’ rồi, muốn nghỉ nửa năm.”

“Nửa năm cái đầu cậu, cậu còn một phim điện ảnh sắp quay kìa.”

Khang Hi nhú mày, “Điện ảnh?”

Cảnh Bất Mị ôm trán, biết ngay là anh đã quên, lấy bọc hồ sơ đựng kịch bản ném cho Khang Hi.

Khang Hi nhủ mảy nhìn, nhớ rồi, là một bộ phim kinh dị, đó là lần anh giả vờ nhát gan, muốn Hiểu Hiểu cùng xem chung bộ ‘Quý ảnh’ để tìm linh cảm.

Cảnh Bất Mị mở sổ ghi chép, “Qua lễ quốc khánh tháng sau, ngày mười tháng mười sẽ làm lễ mở máy, cậu phải tham gia. Tuần sau có buổi họp thảo luận kịch bản, cậu cũng phải tham gia. Ngày kia còn phải thử trang phục, cậu cũng phải có mặt.”

Anh là nam chính, nếu không có anh thì chẳng làm được chuyện gì hết.

Khang Hi bĩu môi, làm bộ mặt đờng tới đây, thái độ rất không tình nguyện.

Cảnh Bất Mị liếc mắt là biết trong lòng anh đang nghĩ gì, chẳng phải đang muốn dính lấy Hoàng hậu nương nương chứ gì.

Cậu ta đóng sổ ghi chép, quăng một tờ danh thiếp cho anh.

Khang Hi ngẩng đầu, “Gì thế?”

“Tôi nghe ngóng giúp cậu rồi, chỗ quay ngoại cảnh lần này có một nhà trọ suối nước nóng mới mở, tiếng tăm không tệ đâu, nếu cậu nhớ Hoàng hậu nương nương thì có thể lấy nó làm cớ.” Cậu ta nhướn mày, mặt như muốn bảo biết hết rồi nhé.

Khang Hi liếc cậu ta một cái, lập tức mắt sáng rõ, tán thưởng nói: “Lão Cảnh, vẫn là cậu hiểu tôi!”

Cảnh Bất Mị ngẩng đầu lên, mũi vênh lên trời, đắc ý nói: “Đương nhiên, không thì sao tôi lại là người quản lý xịn của cậu được.”

Khang Hi nhìn giới thiệu ở mặt sau trên tấm danh thiếp, có ghi, nhận đặt bao tư nhân.

Bao cả nhà trọ ư...

Suối nước nóng...

Ừ, sẽ lớn hơn bốn tám!

Tình tròng của Vạn Tuế Gia xông lên não rồi!

Đúng giờ Khang Hi đón Hiểu Hiểu về, vừa mở cửa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, rửa tay, cô lấy đĩa chọt vào miếng sườn xào khoai tây cay ngọt rồi bỏ vào miệng.

Xương sườn đã được chiên giòn, sau khi rưới nước sốt xong lại cho vào chảo chiên lại, ăn rất ngon, chua chua ngọt ngọt, lại còn hơi cay, ăn rất trôi cơm.

Cô lại múc một muỗng bắp xào, đây cũng là món cô thích, cắt đào vàng, son tra, cà rốt thành hạt lựu, sau đó xào chung với bắp, trong vị ngọt có xen vị hoa quả.

Khang Hi gấp gà viên vị chanh vào chén cô, nước sốt chanh màu vàng óng ánh, gà viên được chiên trong dầu nóng càng thơm ngon hơn hẳn. Trên viên thịt còn có chấm vừng trang trí, cắn một cái, mùi hương ngập tràn trong miệng.

Để làm cánh gà rút xương nhồi xôi, Khang Hi không nấu xôi riêng mà dùng cơm đã nấu hôm qua, trộn chung với rau xào hạt lựu, sau đó nhồi cơm đã trộn vào trong cánh gà, bỏ lên khay nướng, phết một lớp nước sốt bên ngoài, mười phút sau lấy ra, lại phết thêm một lớp mật ong nữa, sau đó nướng thêm hai mươi, ba mươi phút nữa, một đĩa thịt gà thơm ngon đã ra lò.

Món ăn vừa phức tạp vừa sáng tạo như thế, dù là một bà nội trợ chuyên nghiệp cũng chưa chắc muốn làm đâu, thế nhưng anh lại cam tâm tình nguyện, thấy Hiểu Hiểu ăn mà cười híp mắt, Khang Hi cũng vui lây.

Thế nào thì tôi nay cũng có phúc lợi!

Cơm nước xong, Hiểu Hiểu uống ‘Phật động tâm’ anh pha cho để tiêu cơm, sau khi anh rửa chén dọn dẹp trong bếp xong xuôi, hai người lại cùng trên sofa để xem tin thời sự. Lúc đó, Khang Hi lại không kiểm được mà muốn xờ mũi anh một chút, bụ vào thời gian cô đi làm, anh ở nhà một buồn hiu.

Cuộc sống này, bình thản, những cũng rất ngọt ngào.

Thế nhưng, đến khi tắm, con mắt của Khang Hi cứ lập lòe ánh sáng xanh như sói kiếm ăn vào ban đêm, Hiểu Hiểu cảnh giác, đột nhiên chỉ vào bếp, “Có gián!”

Khang Hi vô thức nhìn hướng tay cô chỉ, anh là người nội trợ toàn năng, dọn dẹp sạch sẽ 100%, sao có gián được!

Tranh thủ anh đang phân tâm, Hiểu Hiểu mang đồ sạch, chạy vào phòng tắm nhanh như chớp.

Đóng cửa!

Khóa lại!

An toàn!

Khang Hi trừng cái cửa bị đóng chặt kia, sự không cam lòng để mất cơ hội tốt khiến cả mặt anh đen thui.

Anh tới gõ cửa, nói rất nghiêm túc: “Hiệu Hiệu, tắt chung đi, bảo vệ môi trường!” Tiết kiệm điện, tiết kiệm nước, tiết kiệm hơi ga!

Hiệu Hiệu lắc đầu như trống bỏi, “Không muốn!”

Tắt chung chỉ tốn phí điện, phí nước, phí hơi ga thôi, vì chưa hết hai tiếng thì chắc chắn anh sẽ không cho cô ra ngoài, lại còn dễ làm đủ trò bất lương – chẳng hạn như tắm hoa sen trong phòng kính.

“Hiệu Hiệu à...” Anh đứng trước cửa năn nỉ, “Anh vì em mà bỏ cả cánh rừng đó.”

Tối qua, khi bị anh giày vò lăn qua lăn lại, cô cầu xin thì đã nghe anh nói như thế.

Ý câu này là, vì anh đã bỏ cả cánh rừng, treo cổ mình trên cái cây của cô, thế nên một mình cái cây của cô phải trả phúc lợi của cả cánh rừng này cho anh, thế mới công bằng.

Công bằng cái qué!

Anh có treo cổ trên cây của cô hay không thì phải từ từ mà xem, thế nhưng nhất định cái cây của cô sẽ chết héo trước!

Đừng có mơ!

Khang Hi vẫn còn lâu bầu ngoài cửa, cô mở vòi sen, dùng tiếng nước ào ào át những gì anh đang lảm nhảm.

Đến khi tắm xong, cô mặc quần áo vào, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ngoài cửa.

Vắng vẻ im ắng...

Cô ngăn người, hôm nay anh tha cho dễ dàng vậy ư?

Mở cửa, vừa bước một chân ra thì lập tức, đất trời đảo lộn.

“Khang Hi!” Cô kêu toáng, thì ra không phải anh tha cho mà canh thời gian hành động.

“Hiệu Hiệu, trốn được hòa thượng không trốn khỏi miếu!” Anh vác cô, bước nhanh về phòng ngủ.

“Anh chưa tắm!”

“Ai nói, lúc em tắm thì anh cũng tắm rồi!”

Phòng này có hai phòng tắm, không tắm chung thì tắm cùng lúc, anh không để lãng phí thời gian đâu.

Hiệu Hiệu rất muốn khóc.

Một giây sau, cô bị Khang Hi xứt lên giường, còn chưa thở được một hơi dài thì anh đã hùng hổ xông tới.

“Anh không thể ngày nào cũng đòi...”

Anh lại hôn lên môi cô, nuốt hết những lời cô muốn nói.

“Hiệu Hiệu, người vừa lấy bằng thì nhất định phải lái xe hằng ngày, không thì chỉ là dân lý thuyết, kỹ thuật kém cỏi.”

Hai việc này không hề giống nhau.

“Uhhh...”

Anh lại biến cô thành một hồ nước xuân.

Giường lớn rung rung... Giường lớn rung rung.

Cửa phòng rung rung hai tiếng đồng hồ.

Sau khi kích tình đi qua, anh mệt mỏi nằm trên người cô thở dốc dịch liệt, lúc yêu cầu mãnh liệt, bị anh giữ chặt hai tay, sau khi được buông ra, cô không đẩy anh. Hiểu Hiểu không muốn lừa dối chính mình, cô rất thích cảm giác anh vô lực nằm trên người mình.

Thật là kì lạ, thế nhưng lúc nào cũng có một cảm giác thỏa mãn đang nhộn nhạo lan rộng khắp lồng ngực.

Cô xoa mái tóc ẩm mồ hôi của anh, vỗ lưng. Khang Hi chôn đầu vào trong hõm vai của cô, thở hổn hển.

Đây là tác dụng phụ của đẩy lên tâm cao mới đó.

Một lát sau, anh bình tĩnh lại rồi, nhưng vẫn đề lên người cô không chịu dậy, lại một lát sau, tai lại nghe thấy giọng anh buồn buồn nói, “Hiểu Hiểu...”

“Dạ?”

“Có chuyện này anh luôn muốn hỏi em, nhưng sợ hỏi sẽ làm em không vui.”

“Trong tình huống này thì có một việc khiến em không vui thôi.”

Anh ngẩng đầu, tình dục trong tròng mắt đen vẫn chưa tan hết.

Cô tức giận nói, “Đó là khi anh muốn một lần nữa!”

Hai tròng mắt anh sáng trưng, tình dục chưa tan hết lại dâng lên như thủy triều, “Có thể à?”

“Từ chối!”

Anh cứng đờ, lại vùi đầu vào hõm vai Hiểu Hiểu.

Một lát sau, như vừa gom hết dừng khí, thở hổn hển mấy hơi mới hỏi, “Chồng chưa cưới...”

Hiểu Hiểu thấy anh vẫn không nói, đang buồn ngủ thì bất ngờ nghe anh mở miệng, hơi sững sốt, “Dạ?”

“Anh muốn biết anh ta là loại người gì?” Đây là suy nghĩ đã chôn vùi trong lòng anh từ lâu lắm rồi, như một cái gai, lâu lâu lại đâm vào anh một cái. Anh muốn biết, rốt cuộc người đàn ông mà cô từng yêu là người thế nào.

Không phải muốn so đo, chỉ muốn biết vậy thôi.

Hiểu Hiểu tỉnh táo lại, ngây ngốc hỏi: “Ai cơ?”

Thế mà cô lại hỏi là ai à?

Anh cũng ngờ ngác nhìn cô, muốn tìm ra manh mối gì đó trên mặt Hiểu Hiểu, chẳng lẽ PTSD còn có cả triệu chứng mất trí nhớ?

Cô quên rồi sao?

Đột nhiên, Hiểu Hiểu biến sắc, đồng thời có lớp nước xuất hiện trong mắt, ánh mắt u ám không nhìn ra tâm tình.

Trái tim Khang Hi căng thẳng, cuống quýt ôm cô, không biết có phải cô nổi giận hay do nhớ lại quá khứ.

Anh ảo não mãi thôi, đáng ra không nên hỏi, quá tham lam sẽ khiến anh đánh mất cô thôi.

“Sao anh biết?”

Khang Hi không biết phải trả lời thế nào, vẫn ôm cô thật chặt, chỉ sợ cô sẽ trở thành một Đoan Mộc Hiểu Hiểu lạnh lùng trước kia.

“Cánh Táp?”

Cho dù anh không nói thì cô cũng đoán được. Người biết quá khứ của cô, lại có liên lạc với anh thì chỉ có Cánh Táp và An Hủy thôi. Chắc chắn An Hủy sẽ không nói cho anh biết, thế thì chỉ còn Cánh Táp.

Giọng nói của cô lạnh băng khiến Khang Hi hoang mang, anh gật đầu, lại dùng sức ôm chặt cô hơn.

Sự hoang mang của anh, cô có thể cảm nhận được. Hiểu Hiểu cũng chẳng ngại để anh biết quá khứ của mình, chỉ là hi vọng sẽ do chính mình tự nói hơn,

Anh ôm chặt, cô sắp không thở nổi tới nơi, đành phải giả vờ nói, “Buông em ra!”

Khang Hi sợ hãi, “Không buông!”

Bây giờ anh sự ảo não trong anh đã biến thành hối hận, quả nhiên, quá khứ là một điểm mấu chốt không thể đụng vào của cô.

Hiếu Hiếu đành sử dụng vũ lực, nháy mắt đã đè anh xuống giường.

Nhìn Khang Hi giãy dựa trên giường, không hiểu sao cô lại có một niềm vui trả thù!

Anh tủi thân nhìn cô, “Em đã đồng ý không dùng võ với anh rồi mà.”

Đầu Hiếu Hiếu lập tức nổi đầy vạch đen, đúng là đã đồng ý, mỗi lần hoan ái cao trào nổi nhau, cô khóc lóc xin tha, anh lại hung dữ đòi cô phải đồng ý, sau này không được dùng bạo lực gia đình.

Khang Hi tưởng cô tức giận không muốn gặp mình, cả người sắp hồng tới nơi, lại thấy cô đi tới tủ quần áo, mở cửa, lấy một hộp bánh bích quy hình tròn từ trong chỗ sâu nhất, cầm lên, quay lại bên cạnh anh.

Khang Hi hơi ngạc nhiên, thế nhưng vẫn rất hoang mang, thấy cô quay lại, lập tức ôm cô từ sau.

Hiếu Hiếu nhìn chằm chằm hộp bánh bích quy rất lâu, sau đó mới dùng hết dũng khí mở ra.

Trong khoảnh khắc đó, cô từng tưởng rằng sự lạnh lẽo của nỗi sợ sẽ đánh bại mình, thế nhưng không. Có sự ấm áp của Khang Hi dán sát trên lưng đang cuộn cuộn chảy đi khắp người cô, lặng lẽ đuổi nỗi đau và thống khổ trong trái tim lạnh lẽo.

Cô quay đầu nhìn anh. Trong mắt anh đầy vẻ căng thẳng, như sợ cô sẽ biến mất, giữ thật chặt, thật kiên nhẫn, như một đứa con nít đang ôm đồ chơi của mình thật chặt, muốn bảo vệ nó mà lòng sợ cả người dựng đứng cả lên.

Cô mỉm cười, quay đầu lại, lấy một tấm ảnh từ trong hộp bánh kia, ngả ra đằng sau dựa vào ngực anh, chỉ vào người trong hình, nói, “Đây là cha và mẹ em!”

Ban đầu Khang Hi hơi sững sốt, sau đó lại rất vui, Hiếu Hiếu không giận, cô đang giới thiệu cha mẹ mình cho anh.

Nỗi hoảng sợ bất an ban nãy đã lùi đi trong nháy mắt, hốc mắt nóng hổi, suýt nữa lại khóc. Anh chớp mắt, dần dợt sóng trào dâng trong lòng xuống, lại ôm cô thật chặt, đến khi trái tim đang kích động từ từ bình phục, anh mới nhìn tấm hình kia.

Trong ảnh có bốn người, ba nữ một nam. Người đàn ông khôi ngô như một ngọn núi lớn, trông hình thể, có thể so với đội viên đã mặc dụng cụ hỗ trợ của một đội bóng bầu dục, vóc người tam giác ngược điển hình. Ông đứng đằng sau, hai tay vòng qua ba người phụ nữ. Vì quá cường tráng mà lại trông giống như một con trâu lớn và ba nàng chim sơn ca.

Anh đưa mắt nhìn, lập tức nhận ra ở giữa là một cái bánh sinh nhật, Hiếu Hiếu đang cười sáng lạn, người phụ nữ bên trái lại rất giống Hiếu Hiếu, giống đến tám phần là ít, có điều hơi đứng tuổi.

“Đây là mẹ vợ à?” Anh chỉ vào người phụ nữ khá giống Hiếu Hiếu.

“Đẹp lắm đúng không!”

Đúng là rất đẹp.

Anh lại chỉ vào người đàn ông cường tráng như ngọn núi lớn kia, “Cha vợ?”

Hiếu Hiếu kiêu ngạo ngẩng đầu, “Dạ, baba.”

Anh lại lúng túng ho khan, “Cha vợ thật là... cường tráng!” Trong lòng không khỏi thầm cảm tạ trời xanh, Hiếu Hiếu giống mẹ, không giống cha.

Cha vợ đúng là Xi Vu trong truyền thuyết.

Cuối cùng, anh lại chỉ vào người phụ nữ thứ ba trong ảnh, tóc vàng chói mắt, da trắng như tuyết, ngũ quan rất tinh xảo, là một mỹ nhân khiến người ta phải kinh diễm.

Trong ba người phụ nữ, cô ấy cao gầy, tóc ngắn xinh đẹp, chỉ đeo một bông tai kim cương trên tai, mặc áo khoác da màu đen đơn giản, khiến thoát nhìn trông cô khá trung tính, nhưng vẫn chẳng mất vẻ quyến rũ.

“Đây là ai?”

Hiếu Hiếu dùng ngón tay vuốt ve, “Cara!”

“Bạn thân à?”

Anh hỏi như vậy, là vì dù Hiếu Hiếu đang bung bánh kem, thế nhưng trong ảnh có hoa tuyết đang rơi, đang mùa đông. Trong khi cô lại thuộc sao Bạch Dương, một cô gái sinh vào ngày xuân tháng tư, thế nên đây không phải là sinh nhật của cô. Mà đã không phải sinh nhật của cô thì chỉ là một trong ba người này thôi.

Dù là sinh nhật của ai, nhưng có thể giữ lại một bức ảnh chụp chung thân thiết thế này, nhất định rất thân thiết với nhau.

Hiếu Hiếu gật đầu, lại lắc, sau đó tuôn ra một câu nói kinh người, “Đây là người mà anh vừa muốn hỏi!”

“Hả?”

Cô chớp mắt một cái, “Vị hôn phu!”

Khang Hi khiếp hãi đến mức suýt nữa té xuống giường, đột nhiên ghé vào tấm ảnh, nhìn cẩn thận.

Không, không thể nào!

Dù cô gái này rất trung tính, mặc áo khoác da này, nhưng những đường cong của phụ nữ vẫn rõ ràng như thường.

Sao có thể là đàn ông?!

Lại còn là vị hôn phu của cô?

“À, em quên mất, đây là lúc cậu ấy còn là nữ!” Cô lại tìm một tấm ảnh từ trong hộp bánh, đưa cho anh.

Bức ảnh kia đã thay đổi hoàn toàn.

Ngũ quan xinh đẹp vẫn còn, chỉ là thô hơn, mái tóc ngắn và mỏng kia vẫn còn, chỉ là cắt sát đầu, mặc áo thể dục mỏng, để lộ cơ ngực khỏe mạnh.

Đây đúng là một người đàn ông.

Nhưng khuôn mặt này...

“Cara lớn hơn em ba tuổi, là con gái của đồng nghiệp ba em, lúc 12 tuổi, cậu ấy đã nghĩ mình là con trai, suy nghĩ này vẫn không thay đổi, lớn lên theo thời gian, càng lúc càng kiên định. Thế nên lúc cậu ấy 20 tuổi, đã quyết định trở thành đàn ông, phẫu thuật chuyển giới, cứ cách ba tháng một lần là tiêm hormones nam vào người, ba năm sau... Cậu ấy trở thành đàn ông!”

Khoa học kỹ thuật thay đổi từng ngày, chuyển giới cũng vậy, nếu nam thành nữ thì phải phẫu thuật cắt bỏ đặc trưng nam giới, lại còn phẫu thuật bom ngực mầu me rất phức tạp. Nữ thành nam thì đơn giản hơn, chỉ cần tiêm hormones nam liên tục vào người, kết hợp ăn uống và tập thể hình, giọng nói, hình thể, râu, và hầu kết sẽ nhanh chóng xuất hiện nhờ hormones nam tăng mạnh. Đương nhiên, nửa người dưới thì cần phải có phẫu thuật.

Đổi giới cũng chẳng có gì đáng xấu hổ, chỉ là lúc ra đời đi nhầm cửa, muốn sửa đúng thì cái giá phải trả cao đến mức người thường khó tưởng tượng.

Đột nhiên Khang Hi xoay người Hiếu Hiếu lại, giữ chặt vai cô, đầu tiên sờ lên trán, xem thử cô có sốt không, lại lấy ngón tay vạch mắt cô ra, kiểm tra Hiếu Hiếu có đang tỉnh táo hay không.

“Anh làm gì đó?” Cô cả giận nói.

“Xem tinh thần của em có bình thường hay không, ai lại muốn cưới một cô gái chuyển giới chứ?”

Đàn ông hả, đàn ông hả? Là giả! Cho dù có phẫu thuật phần dưới thì cũng không phải là đàn ông, rốt cuộc năm đó cô đã nghĩ thế nào?

Lúc này, anh đã sớm quên mất bình giấm trong bụng, chỉ thấy mình nực cười, anh thế mà lại ghen tuông với một người phụ nữ.

“Anh để em nói cho hết!”

“Em còn muốn nói gì nữa!” Anh nhận định, chắc chắn lúc đó tinh thần của cô có vấn đề.

Chẳng trách đây lại là lần đầu tiên của cô, vì gã chồng chưa cưới này không thể ‘áy áy’.

Hiếu Hiếu ra hiệu ý bảo anh bình tĩnh chờ nóng, lại nói: “Thật ra lúc em 16 tuổi, còn tự mình là người đồng tính!”

Khang Hi khiếp sợ, nằm vật xuống.

Kích thích quá lớn, tế bào não đi đời rồi.

“Chỉ là cho rằng thôi...” Cô dừng lại một chút, “Chắc anh có nghe Cảnh Táp nói rồi, lúc em 16 tuổi đã lên đại học.”

Anh có nghe qua, biết cô IQ cao, EQ thấp, nhưng không ngờ lại thấp đến thế, thậm chí còn chẳng biết mình có thích đàn ông hay không.

Nhân tiện thăm bổ sung một câu, khiến anh theo đuổi cực khổ đến vậy.

“Vì sao lại cho rằng mình là người đồng tính?” Dù sao cũng phải có lí do chứ.

“Lúc em mười sáu, có thi đấu trường Ivy League, chuyên ngành Tội phạm học. Trong khoa em năm đó chỉ có ba nữ, những người khác đều là con trai, đa số là người Tây. Ban đầu em cũng chẳng nghĩ mình có xu hướng đồng tính đâu, chỉ là không thích tiếp cận với nam sinh. Có một hôm nhiệt độ cao, cực kì nóng nực, điều hòa trong trường lại có vấn đề. Để cho mát nên tụi nam sinh cởi áo ra hết, trên ngực bọn họ còn rậm lông, khiến em cảm thấy cực kì kinh tởm.”

Cô vẫn không thể hiểu nổi, lông trên người đàn ông phương tây, trừ giữ ẩm thì còn có tác dụng gì nữa?

Khang Hi sùng sốt, “Vì thế thôi à?”

Cô nghiêm túc gật đầu, “Lúc đó em cho rằng, đàn ông là một sinh vật cấp thấp chưa tiến hóa hết!”

Lúc 16 tuổi, tâm trí chưa hoàn thiện, chuyện gì cũng có xu hướng vu đũa cả nắm.

Lại thử nghĩ một chút, nửa đêm mắt nhắm nhèm, muốn nhờ người đàn ông bên cạnh rót cho li nước, vừa quơ tay lại trúng lông ngực, thế thì có gì khác gì ngủ chung với chó săn lông vàng đâu.

Thế là, cảm giác của cô với con trai hạ thấp xuống mức thấp nhất, cho rằng mình chắc chắn không thể thích đàn ông.

Nếu đã không thích đàn ông thì chỉ có thể thích phụ nữ thôi, mà Cara là một sự tồn tại rất hoàn mỹ.

Là phụ nữ, nhưng lại MAN hơn phụ nữ, không có lông ngực, cũng thích phụ nữ, lại còn đối xử rất tốt với cô, là thanh mai trúc mã, quá hoàn hảo.

Còn với Cara mà nói, cô ấy và Hiểu Hiểu hiểu rõ nhau, trong giai đoạn chuyển giới đau khổ nhất, Hiểu Hiểu vẫn ở bên cạnh cô, cảm giác giống tình đồng đội này, đã vô thức thúc đẩy ‘tình yêu’ của bọn họ.

Thế nhưng, trong tình yêu hư ảo đó, Cara thật sự yêu cô, đây cũng là điều mà Hiểu Hiểu cảm thấy băn khoăn nhất sau khi phát hiện mình không phải là người đồng tính. Cô muốn nói cho cô ấy, thế nhưng mãi mà không tìm được cơ hội, cũng không có dũng khí.

Mãi đến khi Cara chết đi.

Mang theo mộng đẹp rằng Hiểu Hiểu cũng yêu mình, biến thành mây khói trước mắt cô.

Cô nhắm mắt, nhớ lại những ngày trước, trái tim vẫn còn rất đau.

Khang Hi nhận ra, ôm chặt cô vào lòng.

Lúc này, sự ấm áp của anh, giọng nói của anh, cái ôm của anh, sau khi trải qua nỗi đau đến tê tâm liệt phế, sau khi mất hết những gì thân thương nhất, lại trở thành cản tránh gió, che chắn hết mọi bi thương.

Quá khứ đau khổ không thể nào biến mất, nhưng mà cô sẽ có một tương lai hạnh phúc. Cô may mắn biết bao, khi có thể gặp được anh.

Mở mắt, cô lại lấy những bức ảnh khác ra, cẩn thận giới thiệu từng bức cho Khang Hi nghe. Cô muốn nói tất cả quá khứ của mình cho anh biết, những điều vui vẻ, những điều ấm áp, những nỗi đau, cả những xót xa trong lòng, những thứ không thể xóa nhòa trong cuộc đời.

Mãi lâu sau, cô mơ màng thiếp đi, vẫn nắm tay Khang Hi thật chặt.

Khang Hi nhìn lồng ngực trơn nhẵn của mình, thầm cảm tạ trời xanh một lần nữa, vì đã sinh anh là người Châu Á.

Có điều, nghe nói có vài đàn ông Châu Á lớn tuổi cũng mọc lông ngực. Anh quyết định khi nào rảnh phải đến thẩm mỹ viện, triệt lông vĩnh viễn bằng laser, kiên quyết không để cho mình mọc lông ngực, một cọng cũng không.

Dù lí do này rất buồn cười, thế nhưng Khang Hi có thể tưởng tượng được, khi đó Hiểu Hiểu... ngây thơ cỡ nào.

Thế mà cô lại vì một lí do như thế, chọn gả cho một...

Chờ một chút, nói cách khác, anh mới là người đàn ông đầu tiên mà Hiểu Hiểu yêu.

Tin tức này khiến anh hưng phấn, tinh thần hăng hái như vừa được tiếp máu gà.

Hiểu Hiểu ngủ rất say, tỏa ra mùi hương ngọt ngào.

Chỉ khi nhìn cô thế này, trái tim của anh mới không ngừng lăm bầm nói thêm muốn cô, thân thể của anh càng kêu gào thêm muốn cô lớn hơn!

Lúc này, anh chỉ muốn cô mà thôi!

Thế là, anh nhào tới, dùng môi hôn nhẹ lên chóp mũi Hiểu Hiểu, sau đó đến hai gò má, đến đôi môi đỏ mọng...

Cửa phòng lại tiếp tục rung rung. . .

Hôm sau, Hoàng hậu nương nương rung rung đỡ tường bước qua cổng đội đặc công.

Cô đành bấm ngón tay tính toán, từ đây đến ngày thân thích đáng ghét tới, còn những hai mươi ngày.

Lần đầu tiên cô lại hi vọng vị thân thích này có thể đến sớm thế này!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Cắm Trại Núi Đại Hắc [Một]

“Du lịch?”

Vào một ngày hạ tuần tháng chín, Hiếu Hiếu đang đánh răng trong toilet, Khang Hi đi vào nói với cô, nghỉ lễ quốc khánh mấy ngày, anh định đưa cô ra ngoài du lịch.

Cô dừng động tác đánh răng, neho mắt nhìn Khang Hi đang cười nhe hàm răng sáng bóng, hỏi dò, “Có chắc chắn chỉ đi du lịch thôi không?”

Anh làm vẻ khiếp sợ, như vừa bị đá kích, nháy mắt thu lại nụ cười, bày ra vẻ như bị tui thân oan ức lắm, “Hiếu Hiếu, anh là loại người vậy à?”

Anh chính là loại người như vậy!

Hiếu Hiếu thẳm rửa trong bụng, càng chắc chắn anh đang có ý đồ không muốn để ai biết.

Người ta đi du lịch để thư giãn nghỉ ngơi, anh đi du lịch. . .

Hiếu Hiếu không kiểm được mà đỏ mặt, đó đơn thuần chỉ là đổi nơi khác để giã vò cô thôi, như tối hôm qua vậy.

Trong đêm khuya đầy sao, mọi âm thanh xung quanh đều tĩnh lặng, cô lại bị anh lấn qua lộn lại trên ban công, thậm chí còn không dám xin tha, chỉ sợ âm thanh phát ra sẽ bị lầu trên hoặc lầu dưới, hoặc nhà đối diện nghe thấy. Cô vừa thẹn vừa xấu hổ, lại vừa sợ, thế rồi cũng lún sâu vào niềm vui sướng anh dành cho, không thể nào thoát khỏi.

Đột nhiên Khang Hi dán tới, ôm cô từ sau, lầu bầu: “Từ trước đến giờ chúng ta chưa bao giờ hẹn hò cả.”

Đúng là thế, dù đã thành người yêu nhưng chưa hẹn hò bao giờ, hoàn toàn nhảy vọt qua bước này, trực tiếp lên giường.

Hiếu Hiếu còn nhớ mình từng nói muốn mời anh ăn cơm, nhưng mãi mà chưa làm được.

Anh lại bày ra cái bộ khiến cô mũi lòng, nhìn cô nom rất tội nghiệp, như chú cún con đang nhìn chăm chăm vào đồ ăn trên tay chủ.

Quả thật chiều này rất hiệu quả với cô, trăm lần như một, thế nhưng bàn tay của anh lại không an phận mà liều mạng chui vào trong quần áo Hiếu Hiếu.

Cô ngắt bàn tay đang sờ tới sờ lui trong áo mình, hung dữ trừng anh một cái, “Anh kiểm chế một chút đi!”

Khang Hi hờn dỗi rút tay về, gác cằm lên đầu vai cô, “Em xem, chúng ta đã xác định quan hệ hơn nửa tháng rồi, vậy mà không có được một lần hẹn hò, có chỗ nào giống người đang yêu chứ.”

Đi dạo trong công viên, xem phim bữa tối dưới ánh nến, đi khu trò chơi, tất cả mọi việc đó, họ đều chưa làm.

Nhưng, trách ai được?

Không phải vì anh là Khang Hi sao?

Ngôi sao lớn đi chơi, có che giấu thế nào cũng sẽ bị phát hiện mà thôi.

Hơn nữa, nếu có thời gian làm những chuyện đó thì không chừng anh cũng không ham đâu, vì lên giường mới là tiết mục mà anh thích nhất.

Có điều, nhắc tới du lịch thì cô cũng động tâm. Đã bao nhiêu năm không đi du lịch rồi, lúc cha mẹ còn khỏe mạnh, vì làm việc trong FBI, cô bận rộn không dứt ra được, có hôm nào được nghỉ thì chỉ trốn tị ngụ trong nhà. Sau khi về nước, cô càng không thể thoải mái đi du lịch.

Hiếu Hiếu nhìn Khang Hi trong gương, anh nháy mắt ra hiệu, cô bị anh làm cho dờ khóc dờ cười.

“Đi đâu?” Nếu là nơi đông người thì cô không muốn đi đâu.

Anh dịu dàng nghịch mái tóc dài sau vành tai cô, “Núi Đại Hắc!”

“Leo núi à?” Hoạt động mạnh vậy sao.

“Không hẳn, còn có cắm trại ngoài trời nữa!”

Cô quay đầu lại, tròng mắt đen lóe ánh sáng đang muốn tìm kiếm gì đó.

Cắm trại ngoài trời...

Từ này sao cứ thấy ái muội thế nào.

Anh lập tức thề thốt, “Hiếu Hiếu, chỉ là cắm trại thật mà, đây là hoạt động hằng năm của anh.”

Từ lúc 18 tuổi, cắm trại ngoài trời là hoạt động năm nào cũng có của anh. Năm ngoái có tụi Kế Hiếu Nam, Vệ Bảo, Cảnh Bất Mị đi chung, năm nay chỉ muốn đi riêng với Hiếu Hiếu mà thôi.

Bầu trời sao, tiếng côn trùng kêu vang, trong rừng rậm, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, trong lều chỉ có hai người là anh và cô...

Tốt, đẹp, làm, sao!

Nghĩ đến đó, con mắt của anh lại phát sáng, sáng đến chói mắt, nhưng anh đã khéo léo giấu đi, ho nhẹ một tiếng, “Vốn anh định đi đến mấy đảo như Maldives hoặc Seychelles với em, dù sao thì cũng có cảnh trời xanh mây trắng biển rộng mênh mông, phụ nữ các em thích mà. Thế nhưng lại nghỉ quốc khánh dài hạn, đến đó đông đúc, không bằng kiếm chỗ khác. Núi Đại Hắc là một địa điểm cắm trại trong nước, có thể rèn luyện kĩ năng sống. Bình thường hay các công ty tổ chức hoạt động ngoài trời, nghỉ quốc khánh dài ngày ít ai đến đó lắm, trừ những người có sở thích chuyên nghiệp, thế nên vắng hơn, chúng ta cũng được yên tĩnh, hơn nữa...” Anh ôm chặt cô, “Năm nay là XX năm thành lập nước, có lẽ sẽ có không ít người đốt pháo đâu.”

Nghe đến pháo, mặt Hiếu Hiếu trắng nhợt, nhéo bàn tay to đang đặt trên hông mình.

Anh lập ngược lại nắm tay cô, “Trong núi Đại Hắc, ngoại trừ được dùng lửa cắm trại thì các loại lửa khác đều bị cấm, em có thể yên tâm.”

Nếu là trước đây, cô nhất định sẽ trốn trong một khách sạn không có cửa sổ nào đó, lặng yên chờ chuyện quốc gia đại sự như lễ quốc khánh trôi đi, một mình cô đơn, lạnh lẽo, ngăn cách với mọi người.

“Dạ.” Đột nhiên cô cảm thấy đó là một đề nghị không tệ.

Cắm trại cũng là một hoạt động mà cô khá thích.

Có điều...

Hiếu Hiếu lau bọt kem đánh răng, quay đầu nhìn anh một cách rất nghiêm túc, “Anh không cảm thấy đi cắm trại mà chỉ có hai người chúng ta thì vô nghĩa lắm à?”

“Hiếu Hiếu, anh nói rồi, đây được xem là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta mà.” Anh đã chuẩn bị kế hoạch xong xuôi từ lâu rồi.

Cô lắc đầu, “Không được, vui một mình không bằng để mọi người được vui!”

Khang Hi sững sốt, không hiểu rõ câu mọi người cùng vui là có ý gì.

Hiếu Hiếu về phòng cầm di động, mở WeChat, đăng tin lên group chat.

[Lễ quốc khánh, có ai muốn đi núi Đại Hắc cắm trại không?]

Vừa mới đăng tin thì một đồng người ủa ra.

Cảnh Bất Mị: [Đúng dịp à nha, tôi đang không biết đi đâu, tính cả tôi, Vụ Giai nữa!]

Kế Hiếu Nam: [Được đó, năm ngoái tôi ở Hồng Kông không về, thế nên không đi chơi với tụi Lão Cảnh được, Nương nương, tính phần tôi nữa nhé.]

Vệ Bảo: [Ok, tôi lập tức cho thư kí lên kế hoạch.]

Cảnh Táp: [Cắm trại? Có phải là cái loại dựng lều vải, tự nhóm lửa nấu cơm, còn hoạt động như có thể mò cá trong nước không?]

Vệ Bảo: [Đúng, có thể bắt cá.]

Cảnh Táp: [Vậy được, Hiểu Hiểu, tớ đi, tớ đi!]

An Hủy: [Lẽ quốc khánh mà không ra nước ngoài, không ra biển, lại chui vào trong núi chịu khổ, các người có bệnh rồi à!]

Hiểu Hiểu: [Vậy cậu không đi à?]

An Hủy gửi emojie choc hai ngón tay vào nhau, [Cậu và A Cảnh đi hết, để tớ một mình trôi qua lễ quốc khánh thì còn ý nghĩa gì nữa. Tớ đi, nhưng mà tớ nói trước nhé, tớ không động tay làm gì đâu, nấu cơm bắt cá cũng không!]

Hiểu Hiểu gửi một mặt cười tới, [Cứ quyết định vậy nhé, tớ đi nói với Khang Hi đây.]

Khang Hi: [Anh có mắt, anh có thể nhìn được!]

Vì tên gọi của group chat này là — Điện Kim Loan của Vạn Tuế Gia.

Anh vừa online.

Đám người Cảnh Bất Mị lập tức im re.

Hiểu Hiểu: “Khang Hi...”

Khang Hi: “Cái gì?”

“Em yêu anh!” Mấy câu này không phải viết trên group chat, mà chính miệng cô thì thảo bên tai anh.

Thế là...

Cắm trại tập thể bảy ngày ở núi Đại Hắc, trong lúc Khang Hi vừa u ám, vừa cười ngây ngô đến đỏ tận mang tai, về mặt cũng hết sức kì lạ, được tổ chức.

Nhân số: Tám người, bốn nam bốn nữ.

À, còn hai con chó nữa.

Nghe nói đang là ban đêm.

Cửa phòng rung bần bật...

Rung đến mức muốn hư...

Mặc khác, một ghi chép lịch sử mới lại được hoa lệ ra đời.

Một ngày tháng mười, XX năm thành lập nước, cả nước cùng chúc mừng, nghỉ phép bảy ngày, vô số dân công sở chen nhau đi du lịch, đương nhiên cũng có những người tình nguyện ở nhà chứ không muốn ra ngoài chen chúc với người ta.

Sáu giờ sáng, Hiểu Hiểu vui vẻ mang hành lý, dắt Vòng và Nếp xuống lầu.

Dưới lầu, một chiếc xe cắm trại có đầy đủ dụng cụ như bếp, tủ lạnh, tủ ly, bàn ăn, chỗ rửa tay, điều hòa không khí, TV, loa và các thiết bị điện đang đậu ở ven đường, nhỏ chừng một chiếc xe buýt, ấy nhưng có thể mở trần xe và trang bị anten vệ tinh.

Đây là xe cắm trại tự hành loại A, thiết kế hai tầng, xe dài 12m, mười chỗ ngồi, tám giường ngủ, giá 480 vạn (~17 tỷ VNĐ)

Do nhì thiếu gia Vệ gia có lòng tài trợ.

Sự xa hoa trong xe có thể khiến lú lẫm, hai bên có cửa sổ lớn, có thể nhìn ngắm cảnh vật bên đường bất kì lúc nào, dưới sàn trải thảm màu vàng, tường bọc đệm vàng màu vàng nhạt phối với những đồ trang trí bằng gỗ, rất có cảm giác gia đình, chia làm khu vực điều khiển, khu vực sinh hoạt, khu vực ngủ, khu vực vệ sinh, khu vực bếp, như một biệt thự di động.

Hiểu Hiểu nhìn con gái quái vật khổng lồ trước mặt mà ngẩn ra.

Đây là thứ trang bị để đi cắm trại ngoài trời? Có nó thì cần gì lều bạt nữa?

Vệ Bảo thấy cô tới, lịch sự xuống xe mang hành lý giúp, giải thích: “Lo trước tránh họa!”

Dù sao nhân số kì này hơi đông, lại có bốn cô gái, trong đó những tay mơ trong cắm trại ngoài trời như Vu Gia, An Hủy và Cảnh Táp, thế nên dù gì anh cũng cần chuẩn bị sẵn.

Cái tránh họa này chưa sai bao giờ.

Phụ nữ ấy mà, đều là những sinh vật luôn được nuông chiều, nhờ đâu trong núi kia khó ở, cãi nhau không ngừng nghỉ thì cái xe này sẽ là một vũ khí trấn an lợi hại. Hơn nữa trong núi không có chỗ tắm. Bọn đàn ông như các anh thì chẳng sao, tìm một con suối nhỏ chà hai cái là xong, phụ nữ thì không thể. Cho dù bọn họ có chịu thì Khang Hi cũng không đồng ý đâu.

Khang Hi ném balo đang mang cho Kế Hiếu Nam đang kiểm tra khí áp lớp xe, “Đồ ăn thức uống chuẩn bị xong cả chưa?”

“Ok! Đã chuẩn bị xong từ ba hôm trước rồi, khi ra ngoài, tôi và Lão Cảnh còn kiểm tra một lần nữa, không sai đâu.”

An Hủy ló đầu từ trong cửa xe, lấy di động chụp ảnh liên tục, thấy Hiểu Hiểu, lập tức vui vẻ reo: “Hiểu Hiểu, cậu mau lên đây, xe này ngầu quá, trên này còn có sofa, tivi màn hình tinh thể lỏng nữa!”

Cảnh Táp đột nhiên ló mặt ngay trên đầu An Hủy, có vẻ vừa hăng hái vừa kích động, mặt đỏ ửng, “Không chỉ thế, còn có một tầng trên lầu nữa, có một giường lớn nữa, cứ như tiệc pijama ấy!”

Nói xong, hai người la toáng như kẻ điên, thấy đầu Hiểu Hiểu đầy hắc tuyến, không thể bình tĩnh một chút à.

Cô vừa lên xe nhắc bọn họ bình tĩnh một chút thì Vu Giai ló mặt ở cạnh cửa, vẫy tay nhỏ, “Hi, Hoàng hậu nương nương, em là vợ chưa cưới của Lão Cảnh.”

Đây là lần đầu tiên Hiểu Hiểu gặp Vu Giai, chỉ nghe tên chứ chưa gặp bao giờ, thế nhưng cứ thấy hình như mình đã gặp cô ấy ở đâu đó.

Vu Giai nhìn ra nghi hoặc, đưa mắt liếc Khang Hi, đi tới bên cạnh cô, nhỏ giọng nói: “Vết thương của Nếp là em hóa trang đó, nghề của em là thợ trang điểm đặc biệt!”

Vừa nói thế thì Hiểu Hiểu có ấn tượng ngay, sau khi đưa Nếp đến tiệm thu y, có mấy người khách quán cô không tha, hình như một người trong số đó là cô nàng này.

Thì ra bọn họ đã huy động toàn bộ lực lượng để thực hiện sự kiện kia, lại còn có thợ trang điểm đặc biệt, thảo nào ‘vết thương’ của Nếp nhìn giống thật đến vậy.

Cô trừng mắt liếc Khang Hi.

Khang Hi cười gượng, sau đó vội vàng hôn lên mặt cô một cái, chấp tay xin tha, “Thân ái, biết sai mà sửa, không gì tốt bằng.”

Hiểu Hiểu nắm mũi Khang Hi, dùng sức捏 một cái, “Hừ, tha cho anh!”

Vu Giai thấy hai người ngọt ngào như vậy, cũng xấu hổ không đứng đó nữa, lại chạy lên xe.

Sau khi Kế Hiếu Nam đảm bảo áp lực lớp xe và trang bị không có vấn đề gì lần hai, thì tuyên bố có thể xuất phát. Cả đám người lập tức lên xe, đóng cửa lại, Kế Hiếu Nam lái, chạy thẳng tới núi Đại Hắc hùng vĩ oai vệ.

Trên đường đi, dù Hiểu Hiểu và Vu Giai không quen thuộc gì nhiều, nhưng có hai người điên như An Hủy và Cảnh Táp làm chất xúc tác, mọi người nhanh chóng làm quen, trò chuyện với nhau rất vui.

Còn cánh đàn ông, vì là những người rất có kinh nghiệm trong cắm trại ngoài trời, đương nhiên sẽ bàn bạc các chuyện như hạ trại ở đâu, nhặt củi ở đâu, lấy nước ở đâu.

Vùng và Nếp nằm sấp trên thảm, thè lưỡi.

Dù Nếp đang mang thai nhưng vẫn còn cách lúc sinh một khoảng thời gian. Hôm trước Hiểu Hiểu đã mang nó tới bệnh viện kiểm tra, xác nhận có đi xa nhà cũng không sao mới dám đưa nó theo.

Vì bụng phình to, khá là nặng nề, trên xe dành riêng một không gian cho nó, để cái mền nó thích nhất. Vùng vẫn làm nhiệm vụ bảo vệ bên cạnh nó, thế nhưng vừa thấy cảnh vật bên ngoài thì lao nhanh tới, Nếp cũng không nhịn được. Đây là tập tính của chó, thích ghé vào cửa sổ thè lưỡi hóng gió.

Núi Đại Hắc cách Thượng Hải bốn giờ chạy xe, thuộc khu cảnh quang cấp AAAA của quốc gia. Cách đây khoảng bảy năm, những nơi cắm trại trong nước khá ít, khiến đông đảo các thanh niên thích dã ngoại ngoài trời đổ xô đến đây, người đặt lịch đến đây mỗi năm tập nập không dứt, hơn nữa người khai phá hạng mục lại khá am hiểu về sinh hoạt dã ngoại và cắm trại ngoài trời, các hoạt động cũng thú vị hơn, nhất thời nổi tiếng, trở thành một nơi dẫn đầu, không ai có thể vượt qua.

Nhưng đương nhiên, thành công này không chỉ nhờ con mắt tinh tường của người khai phá mà vì nó có ưu thế địa lý, thích hợp để cắm trại ngoài trời, thế dựa núi lại có nước, ruộng nương bao la, không cao hơn mặt nước biển lắm, thảm thực vật dày, những món ăn trong núi cũng là điểm đặc sắc cần nhắc tới.

Và cũng không cần lo lắng về vấn đề an toàn, hằng ngày đều có hai chiếc máy bay trực thăng bay tuần tra trên không, có thể cứu viện bất cứ lúc nào,

cũng có đội y tế sẵn sàng đợi lệnh suốt hai mươi bốn giờ.

Nói về khuyết điểm duy nhất, có lẽ vì nó còn nhiều nơi chưa được khai hóa, một vài người trẻ muốn kích thích nên tự tiện xông vào, vì thế mà xác suất bị thương cũng tăng cao, khiến cho nhân viên quản lý của núi rất đau đầu.

Cũng may sau đó có vây lưới sắt tại những nơi chưa khai hóa, ngăn những người tự tiện xông vào, hơn nữa trước khi vào núi phải kí giấy cam đoan, nếu tự ý xông vào nơi chưa khai hóa mà bị thương, mọi tổn thất về người và của không liên quan đến bên tổ chức hoạt động, cần tự chịu trách nhiệm, khiến cho rất nhiều người không dám làm ẩu nữa.

Nói chung, đây là một nơi rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cắm Trại Núi Đại Hắc [Hai]

Dù trên xe có toilet độc lập tiên tiến, lại còn bồn cầu điện tử tự làm ấm và xịt nước, không cần phải dừng xe để giải quyết nhu cầu sinh lý, thế nhưng vì lộ trình khá xa, lại thêm chỉ mỗi Kế Hiếu Nam có giấy phép lái xe A1, có thể lái xe đã ngoại nên lúc đi qua trạm nghỉ ở trên đường cao tốc, bọn họ vẫn đỗ xe lại một chút, tiện thể đổ thêm xăng.

Khi cái xe bánh chọi này vào trạm dừng nghỉ, lập tức trở thành mục tiêu chú ý của tất cả mọi người. Dù trong nước cũng có một số người rất yêu thích xe đã ngoại, nhưng trào lưu này vẫn thua xa nước ngoài, đa số chỉ dừng lại ở giai đoạn thích vậy thôi, hướng chỉ là một ‘nhà xe’ chiếc xe đã ngoại khổng lồ tự động loại A thế này, càng khó gặp.

Rất nhiều người vây lại xem, thán phục, hiếu kì, cũng có kẻ mang tâm lý khinh bỉ lũ nhà giàu.

Kế Hiếu Nam xuống xe cho ông bơm xăng vào, tra dầu xong thì lái xe đến chỗ đỗ cho xe lớn, đi xuống một mình. Vì tránh mệt mỏi khi lái xe, hẳn bắt đầu khởi động giãn người, tính mạng của bao nhiêu người trên xe đều nằm trong tay hắn, tuyệt đối không được qua loa.

Đám người trên xe cũng muốn xuống xe giãn gân cốt. Dù sao xe cũng là xe thôi, cho dù có xa hoa thì cũng chẳng phải đất bằng, thế nhưng càng lúc càng nhiều người vây xem, nhìn bọn họ như đang ngắm xe trong triển lãm, thế nên cũng ngại đi xuống.

Còn An Hủy càng được chú ý thì tinh thần càng hăng hái, vội vàng dặm lại lớp trang điểm, sau đó vui vẻ xuống xe để mọi người được nhìn ngắm, mong chờ không biết có ai tìm mình kí tên chụp ảnh không, kết quả chẳng có ai nhận ra cô nàng là ngôi sao, nhìn thì xinh đẹp, thế nhưng trong quần chúng có người tam quan không bình thường, trực tiếp dán mác ‘Bà hai’, ‘Gái bao’, ‘Nhân tình’, cô nàng tức đến nổi phồng má như cóc.

Dưới tình huống đó, Khang Hi càng không thể xuống xe, sự nổi tiếng của anh có thể ném bay An Hủy đến Thái Bình dương ấy chứ, đành phải trốn lên tầng hai, tránh để người khác nhận ra. Dù sao có Hiếu Hiểu thì dấu phải trốn vào cầu tiêu anh cũng rất cam tâm tình nguyện.

Chờ mọi người tản đi hết rồi, bọn họ mới dám xuống xe, hoạt động một chút để thư giãn gân cốt.

Hiếu Hiểu kiểm tra đồ trong balo theo thói quen, xem thử có thiếu gì hay không, nếu thiếu thì có thể mua bổ sung tại quầy tạp hóa ở trạm dừng nghỉ. Sau khi kiểm tra thì đúng là thấy có một loại đồ quan trọng không mang theo, nói với Khang Hi một tiếng, cô mang ví da tới quầy tạp hóa.

Đến trước quầy thu quân, Hiếu Hiểu không đo mặt cầm hai hộp áo mưa, đặt trước người bán hàng, tính tiền.

Cảnh này vừa hay để Khang Hi nhìn thấy, kính cửa sổ đối diện ngay quầy thu ngân, anh thấy rất rõ ràng, lập tức kích động đến nổi mặt đỏ rần.

Hiếu Hiểu lại còn chủ động như thế chứ! Lại còn khí phách mua hai một, một hộp 12 cái, hai hộp là 24 cái đó.

Hạnh phúc tới quá nhanh, Khang Hi vui đến mức bay biến mất đầu ba phần hồn.

Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo đang ngồi trước cửa sổ cũng nhìn thấy, hai người một trái một phải khoác vai Khang Hi.

Vệ Bảo chặc lưỡi: “Vạn Tuế Gia, điểm phúc quá nhì.”

Cảnh Bất Mị ái muội nói: “Hoàng hậu nương nương đúng là nữ trung hào kiệt!”

Khang Hi vẫn còn đang cười ngu, cười tươi hơn hoa, cũng không biết nói thế này, đột nhiên đứng bật dậy nói, “Không được, tôi phải đi xem, có mua đúng kích cỡ hay không.”

Cảnh Bất Mị: “...”

Vệ Bảo: “...”

Đây không phải là trọng điểm!

Hiếu Hiếu bỏ đồ vào túi quần, sắc mặt bình tĩnh bước ra khỏi quây tập hóa, thấy Khang Hi đi xuống, cau mày hỏi, “Anh xuống đây làm gì?”

“Hiếu Hiếu, em mua...”

Còn chưa nói hết thì Hiếu Hiếu đã đẩy anh lên xe, rành rành là gạo cội trong giới giải trí, thế mà chẳng có tí xíu tự giác nào.

Trong trạm dừng nghỉ có nhiều người như vậy, xe đã bị chú ý lắm rồi, không cần anh thêm hoa trên gắm thêm đâu.

“Hiếu Hiếu, cái đó...” Lời đến bên miệng, nhưng lại ngại hỏi.

“Cái gì?” Đôi mắt cô trong veo, chẳng có chút tà niệm.

Vì ánh mắt của cô quá thuần khiết, anh càng không tiện nói thẳng, “Không có gì!”

Chỉ cần cô có chút tâm tư đó là hay lắm rồi, có mua sai cũng không sao, vì anh cũng đã lén mang. Khang Hi thầm thề với lòng, nhất định sẽ không để cô thất vọng, nhất định sẽ ghi vào lịch sử.

Chờ mọi người nghỉ ngơi đủ rồi, Kế Hiếu Nam cũng thư giãn xong xuôi, cả đám người lại kéo nhau lên xe, tiếp tục lên đường.

Trên đường đi, chưa nói tới phong cảnh ven đường rất đẹp, ai cũng vừa nói vừa cười, nháy mắt đã tới núi Đại Hắc.

Núi Đại Hắc, tên cũ là núi Đầu rồng, cao 660m so với mặt nước biển, ước chừng diện tích khoảng 110km², thế núi hùng vĩ, đứng sát bên bờ, từ xa nhìn lại thấy rất đồ sộ.

Ở đây mặt trời dồi dào, bầu trời cao trong, không khí mát mẻ, là một nơi mà những người thích leo núi, thích cắm trại ngoài trời, thích vận động cao độ rất tôn sùng. Biển báo chỉ ‘Khu cắm trại núi Đại Hắc’ chỉ sang hướng đông, tốn công tốn sức một hồi, bọn họ liền thấy có một tòa nhà cao tầng và cột thép cao chót vót, là tháp phát điện, thiết bị sử dụng để quản lý khu cắm trại.

Nếu không muốn cắm trại, chỉ tới ngắm cảnh thôi thì nơi này cũng có những nhà dân để tá túc với giá mềm, nhưng lại ở một đầu núi khác.

Kế Hiếu Nam lái xe tới giao lộ, báo tên đã đặt trước, lập tức có nhân viên ra đón, nói chuyện một hồi, cậu nhân viên lên xe, chỉ dẫn bọn họ tới khu vực cắm trại, một đường lên thẳng trên núi. Nhìn từ cao nhìn xuống, thấy thế núi Đại Hắc hào hùng, nhìn theo lưng chừng núi, ngắm sườn núi trước mặt thì như một đầu rồng đang ngẩng cao, cùng với lưng núi, trông cực kì giống một con rồng khổng lồ đang nằm ngang.

Càng đi lên, rừng càng rậm rạp, xanh um tươi tốt, như được tiến vào khu rừng nguyên sinh. Ở đây có đủ loại hoa cỏ, hoa đua sắc thắm, nghe đâu vào tiết cuối thu thì hoa cải sẽ nở đầy trên mặt đất, giống như một tấm thảm vàng.

Chạy được chừng mười phút thì họ đã tới khu vực cắm trại đã đặt sẵn.

Tiết mục cắm trại ngoài trời của núi Đại Hắc có một điểm rất đặc sắc, đó là trong khu vực đã đặt trước, sẽ không xuất hiện ai khác, môi trường cực kì hoang dã, ăn ở tự lo, muốn cởi hết quần áo cũng được, nhưng đương nhiên quản lý khu cũng không phải không quản lý gì.

Đầu tiên, họ sẽ cung cấp thiết bị truyền tin, ba cái bộ đàm, nếu xảy ra nguy hiểm thì có thể gọi vào bộ đàm, chưa tới 10 phút sẽ lập tức có người đến cứu viện.

Thứ hai, thức ăn nước uống cũng có thể tự chuẩn bị, có thể xuống núi mua hoặc vào rừng tìm nguồn nước, để có thể được trải nghiệm thú vị được cắm trại ngoài trời, dưới chân núi không có thức ăn chính, đều là đồ sống, phải tự nấu nướng; hoặc cũng có thể tới khu vực hoang dã săn thú, nhưng số lượng cũng hạn chế thôi, căn cứ vào số người đến. Chẳng hạn như: Mỗi ba người chỉ được bắt một con thỏ hoang, nếu là động vật hơi lớn một chút, ví dụ như lợn rừng thì phải bảy người mới được bắt một, đây vì bảo đảm cân bằng sinh thái, cũng ngăn chặn săn giết thái quá.

Cuối cùng là kí giấy cam đoan, đảm bảo du khách tham gia cắm trại biết rõ, chỗ nào là khu chưa khai hóa, nghiêm cấm xông vào, nếu tự tiện vào mà bị thương thì khu cắm trại không chịu trách nhiệm.

Ba điều trên đó, Khang Hi, Cảnh Bất Mị, Vệ Bảo, Kế Hiếu Nam đã sớm biết rõ, gần như năm nào cũng đến, nhân viên công tác ở đây cũng quen với họ.

Lúc Kế Hiếu Nam kí giấy cam đoan, nhân viên phụ trách tiếp đãi lên nhìn về Hiếu Hiếu, Cảnh Táp, An Hủy, Vuư Giai, trên mặt tỏ ra rất ngạc nhiên.

Bốn người này mang phụ nữ tới cắm trại, lại còn xinh đẹp thế, thảo nào lại lái một xe đã ngoại xa hoa như vậy tới đây, thì ra là có người đẹp. Chứ mấy năm, lần nào họ tới đây cũng ‘Mình trần ra trận’, chơi tới bến.

Kế Hiếu Nam vừa kí tên vừa nói: “Ba cô gái kia cậu cứ nhìn, nhưng mà cô gái xinh xắn nhỏ nhất, nhìn qua lạnh như băng kia thì nhất định không được nhìn nhiều, càng nhìn nhiều thì tỉ lệ cậu bị người ta đẩy xuống núi càng cao thêm mười phần.”

“Á?”

Kế Hiếu Nam kí xong thì đưa giấy cam đoan và bút lại cho cậu ta, đưa mắt về phía Khang Hi ra hiệu, “Người yêu của Vạn Tuế Gia nhà này đây.”

Cậu nhân viên lập tức đứng nghiêm, không dám nhìn lung tung nữa.

Kế Hiếu Nam lại bồi thêm một câu, “Nhớ đừng lấm mồm, bằng không giờ này năm sau thì không thể bảo đảm có còn được gặp cậu hay không đâu.”

Cậu nhân viên gật đầu thật mạnh. Trên giấy cam đoan cũng có điều lệ giữ gìn bí mật cho du khách, sẽ không tùy tiện tiết lộ thông tin về khách du lịch.

Chờ cậu ta đi rồi, đám đàn ông chuyển đồ ăn thức uống trên xe xuống, còn có cả dụng cụ đựng lều vải.

An Hủy nhìn lều vải trên mặt đất, vì chưa có dựng xong nên chẳng nhìn ra được hình dạng gì, lại đưa mắt nhìn ‘nhà xe’ lớn đằng sau.

Trong xe rộng rãi mà xa hoa, diện tích chừng 40m², có giường, có sofa, có nhà tắm đẳng hoàng, còn dựng lều vải làm chi không biết. Buổi tối cô không ngủ trong lều đâu, nhờ có côn trùng thì biết làm sao, nghĩ một tí thôi đã thấy nổi cả da gà.

Cô đảo mắt một vòng, vội vàng lên xe giúp chị em của mình giành giường ngủ.

Ngược lại, Cảnh Táp và Vuơ Giai rất hưng phấn, thấy cánh đàn ông bắt đầu dựng lều vải thì cũng muốn giúp, thế nhưng càng giúp càng rối thêm, cuối cùng Vệ Bảo không nhịn được nữa, xách hai cô nàng vào trong xe, chỉ cho nhìn, không cho mó tay vào.

Bên kia, Khang Hi tự mang theo một cái lều mới, loại lều hai phòng ngủ một phòng khách chống thấm nước, còn cả rèm chống nắng, hàng quân dụng, mua riêng cho dịp cắm trại lần này, vì muốn để Hiếu Hiếu được thoải mái một chút, thuộc loại ‘Chỗ ở cao cấp’, có điều dựng không đơn giản.

Từ góc độ nào đó mà nói, muốn tỏ ra ‘đẹp trai ngầu lòi’ trước mặt người con gái mình thích cách tốt nhất là mang cô ấy đi cắm trại, để cho cô ấy được chứng kiến tận mắt bao nhiêu kĩ năng của mình, có thể dựng lều, có thể săn bắn, có thể bắt cá, phân biệt rau dại, nhóm lửa đun nấu, Cái gì cũng làm được, sẽ đảm bảo đó là người đàn ông đáng phó thác.

Thế nên, lúc anh dùng kĩ thuật hoàn mỹ của mình để dựng xong một cái lều siêu đẹp, lập tức muốn để Hiếu Hiếu nhìn thấy, chờ đợi về tán thưởng trong mắt của cô, quay đầu lại thì thấy Hiếu Hiếu đã nhanh tay nhanh chân dựng một cái lều khác còn lớn hơn của anh.

Cũng là dạng lều quân dụng, loại lều cứu trợ, là loại lều có độ khó cao cần hai người trèo lên mới làm được, dù trông nó rất bình thường, cũng lắm chỉ thuộc loại nhà một tầng thôi, nhưng thật sự rất khó dựng.

Vệ Bảo và Kế Hiếu Nam cùng dựng một cái, làm lều công cộng, nhưng lúc bọn họ dựng lều thì cần Cảnh Bất Mị ở bên cạnh giúp, Hiếu Hiếu thì tự làm một mình một cái.

Hiếu Hiếu dựng lều xong, nhìn xung quanh một vòng, sau đó đứng trước lối vào, gật đầu hài lòng, hơi tỏ ra kiêu ngạo.

Tiếp đó là đi săn. Hiếu Hiếu là người tập võ, không cần đuôi, không cần vây bắt, sau khi nhanh mắt phát hiện con mồi, cô bất ngờ lấy bao cao su ra, bỏ mấy hòn đá vào, cột một sợi dây thừng ở đầu, ba sợi dây như thế cột chung một đầu(16), giữ phần đuôi, thấy con thú nào thì ném ra, ba cái chùy trên không xoay tròn về phía con mồi, buộc chặt, sau đó cô đánh nó ngắt xiù rồi kéo đi.

Cảnh Bất Mị, Vệ Bảo, Kế Hiếu Nam bị ngây người vì kĩ thuật chuyên nghiệp này, chỉ riêng Khang Hi thì hoàn toàn ngây đơ ra.

Anh cũng không biết lại có cách làm như vậy.

À không, đây không phải trọng điểm!

Sau đó lội nước bắt cá, bọn họ dùng nĩa để đâm, Hiếu Hiếu thì thò tay không vào nước luôn, nước khá là trong, bỗng nhiên cô lại mở miệng cái bao cao su, lấy nó làm dụng cụ chứa nước. Đừng coi thường cái bao nhỏ này, nó có thể đựng một, hai lít nước đó, thậm chí còn chứa được nhiều hơn, lại tiện mang theo, mở miệng ra thì dễ ở đâu cũng được, cô bỏ cá bắt được vào, trông như một hồ cá nhỏ.

Cuối cùng...

Cảnh Bất Mị, Vệ Bảo, Kế Hiếu Nam cùng quỳ, mây đen che phủ trên đầu, lòng tự trọng bị đã kích nghiêm trọng, bọn họ không phải tới để thể hiện sự ‘ngầu lòi’, để bị bề mặt.

Bọn họ mà chuyên nghiệp cái mốc xì, hoàn toàn bị cái cấp bậc đại thần của Hoàng hậu nương nương giết chết trong nháy mắt.

Khang Hi nhìn cái hồ cá làm từ ‘đồ bảo hộ’ kia...

Lại một lần nữa ghen hờn...

Chỉ, muốn, hộc, máu!

Cảnh Bất Mị và Vệ Bảo lại một trái một phải khoác vai anh, chỉ vào Hiếu Hiếu đang nhóm lửa bằng pin, không sai, là pin. Vì cắm trại ngoài trời, cần phải

có kỹ năng sinh tồn, không có bật lửa hay diêm, muốn nấu cơm, muốn sống thì phải dùng những vật dụng bên người để có thể nhóm lửa. Hiểu Hiểu dùng những kỹ năng sinh tồn điển hình lấy giấy bạc của kẹo cao su, cắt thành dạng hồ lô dài (17), nhất định phải là giấy bạc, ở giữa thật hẹp (khoảng 2mm); hai đầu kia rộng (5mm), để hai đầu của miếng giấy bạc tiếp xúc vào hai đầu pin, tạo thành một mạch chập điện, lúc này, điện trở lớn nhất nằm ở chỗ hẹp nhất của miếng giấy bạc, tạo nhiệt đột cao và bốc nháy trong nháy mắt. Sau đó, cô lại mở một cái bao cao su khác, bao cao su là thứ dễ cháy, một dụng cụ nhóm lửa tiện lợi.

Ngoại trừ diêm và bật lửa thì đây là biện pháp nhóm lửa nhanh nhất.

Lại mất... một cái... nữa rồi...

“Vạn Tuế Gia, có một cô bạn gái toàn năng như thế, có cảm tưởng gì?”

Anh che trán, “Để tôi yên tĩnh một chút...”

Kế hoạch thể hiện sự ‘ngẫu lờ’ đã thành mây trắng thì thôi, mà ngay cả mộng đẹp cũng bể nát.

Chỉ, muốn, khóc!

Hiểu Hiểu nhanh nhẹn nhóm lửa, bộ dạng cứ như là đang chơi, vui quên trời quên đất.

Cảnh Táp và Vụ Giai ở sau vội vàng học tập cô, không nhận được mà đưa mắt liếc bốn người đàn ông kia – Đàn ông các anh có ích gì chứ!

Bốn người không hẹn mà gặp, cùng ngồi trong xó đếm kiến...

Lúc này, Hiểu Hiểu vẫy vẫy tay với Khang Hi, “Khang Hi, có lửa rồi, mau đến nấu cơm đi!”

Trong sương mù âm đạm, lưng của Vạn Tuế Gia lại thẳng, lấp lánh kim quang như được Giê-su vẫy gọi, tí ta tí tòn chạy tới.

An Hủy liếc xéo đám người kia, trong xe cái gì cũng có, sao không ai dùng hết vậy?

Mặc kệ, đói rồi, ăn một miếng lấp bụng đã.

Khang Hi nấu món thường được chào đón nhất khi cắm trại ngoài trời – cà ri. Nhìn sang Hiểu Hiểu đang giúp anh, Hiểu Hiểu vừa phá hủy một cái bao cao su lần thứ n, dùng để bịt miệng lọ, cho những ống trúc đựng thịt muối hay đồ chứa dạng lon, để tránh không khí đi vào gây biến chất, dùng bao cao su để bịt kín, cực kì hiệu quả.

Lại một cái bao toi đời.

Anh không nhận được, “Hiểu Hiểu, sao em lại biết cắm trại như vậy?”

“Cha em dạy.” Trong mắt cô tràn ngập sự kiêu ngạo và tôn kính, nhắc tới cha như nhắc tới một vị thần, sau đó bắt đầu blah blah kể cho anh nghe những phương pháp sử dụng.

Nào là trời mưa có thể bọc giày, làm giày đi mưa, không thấm nước.

Nào là nếu bất ngờ bị thương chảy máu thì cứ làm theo cách dùng cao su cầm máu như lúc bác sĩ rút máu ở bệnh viện, lấy ‘áo mưa’ để cột chặt.

Nào là tối đào một hố nhỏ trên mặt đất, đặt đồ chứa ở dưới, lấy bao cao su bịt ngay trên miệng bình đó, lấy đất đè lên xung quanh, để một viên đá nhỏ trên miệng bao cao su, tạo thành hình phễu, vì ban đêm trời lạnh sẽ khiến hơi nước trong hố sẽ ngưng kết thành giọt trên miệng bao cao su, tụ lại nhỏ xuống, chảy vào bình chứa.

Về lý thuyết thì đến sáng sớm sẽ thu hoạch được một lít nước cất, là cách lấy nước tốt nhất khi sinh tồn ở nơi hoang dã.

“Còn có... còn có...” Cô hoàn toàn không nhận ra mặt Khang Hi đen thui, tiếp tục nói: “Sau khi bị rấn cắn, chụp bao cao su lên miệng vết thương rồi hút độc, như thế sẽ an toàn cho người cứu trợ hơn rất nhiều, nếu như không có pin và giấy bạc của kẹo cao su để nhóm lửa thì có thể dùng bao cao su đựng nước, dạng hình cầu, thành một kính lúp siêu cấp, hội tụ nắng mặt trời để nhóm lửa!”

Đột nhiên anh buông cái muối đang quảy cà ri, ôm chặt cô hôn một trận điên cuồng.

Tâm hồn bị đá kích không thể nào bù đắp, cần mau chóng an ủi.

Nhưng...

Buổi tối, lúc Khang Hi nhìn thấy Hiểu Hiểu xé thêm hai cái bao cao su, sau đó thổi phồng, lấy khăn mặt bọc lại, coi như làm gối nhỏ để dùng tạm.

Trái tim của anh lại nát nữa rồi, quỳ trên mặt đất đấm thùm thụp.

Cha vợ à, cha dạy mấy cái này làm gì? Cha định dạy con gái mình làm thế nào để sử dụng bao cao su đúng cách ư.

Anh ngửa đầu lên trời, chảy nước mắt...

“Khang Hi, cha em giỏi lắm phải không?”

Tổng huấn luyện viên của đội đột kích báo biển Hoa Kỳ (SEAL) không phải hạng thường.

Đúng là ‘trình độ cao’ đến mức khiến anh muốn đi quật mộ!

Anh đưa mắt nhìn Hiểu Hiểu, trên mặt đang đầy vẻ tự hào.

Quả nhiên, cô con gái nào cũng quán cha cả!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Di Hi Đến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Một Xác Chết Cháy [Một]

Bầu trời sao trong núi là một cảnh đẹp nhất định phải thưởng thức trong đời, trên trời không có một gợn mây, sao sáng hơn bất kì lúc nào, lại còn rõ ràng, như những viên đá quý sáng lấp lánh trên màn trời xám bạc, tỏa ánh sáng nhu hòa trong suốt, tạo nên một cảnh tượng kỳ diệu, sao sáng dày đặc trên bầu trời bao la, từ phía chân trời đằng tây bắc, vắt ngang đến giữa trời rồi nghiêng nghiêng về lại đất bằng đông nam, cảm giác mệnh mông này khiến con người như có cảm giác được ở giữa vũ trụ.

Vừa ngẩng đầu lên, một đường cong chói mắt xẹt qua bầu trời đêm tĩnh lặng, mang tia sáng trắng, lẳng lặng rơi xuống, tựa như giọt lệ từ bầu trời sao kia, sợi dây trắng ấy sáng chói, như tái hiện con sông ngân, phát ra tia sáng kì lạ vô ngần.

Vì sao băng quá đẹp, đẹp nhờ sự lộng lẫy trong khoảnh khắc, đẹp nhờ giọt lệ trong nháy mắt, cũng đẹp nhờ sự kì ảo lúc sinh mệnh chấm dứt.

Ngẩng mặt lên nhìn trời sao, phiền não chẳng qua chỉ tựa mây khói, gió thổi là tan.

Trong một đêm như thế, trừ ánh sao, còn có ánh lửa.

Dẫu là mùa hè nhưng cũng phải có lửa trại, ngoại trừ để chiếu sáng thì còn để sưởi ấm, vì khí hậu trong núi là kiểu có biên độ nhiệt giữa ngày và đêm lớn điển hình, hơn nữa cũng nhằm xua đuổi lũ động vật kiếm ăn ban đêm.

Mấy bó củi và cành cây được gom lại chất thành đống, lửa cháy hừng hực, lấp lánh ánh hồng.

Mọi người ăn cả ri Khang Hi nấu xong, uống kopi Vệ Bảo pha (café chồn), thỏa mãn không nói hết.

An Hủy và Vưu Giai vừa nhìn thấy một ngôi sao xẹt ngang, vội vàng đứng dậy cầu nguyện.

“Cầu mong mình được trở thành Ảnh hậu nổi tiếng, sau đó gả vào nhà đại gia!”

“Cầu mình có thể trở thành thợ trang điểm đặc biệt giỏi nhất thế giới, mong Lão Cảnh có thể sớm phát tài!”

Ước nguyện dưới trời sao là một việc mà rất nhiều người thích làm, sao dày đặc, như muốn mang tất cả sức lực của mình, gom từng chút ánh sao sáng ngồi lại một chỗ, tuy không rực rỡ bằng vàng mặt trời, cũng thua sự trong trẻo của ánh trăng, thế nhưng vẫn kéo tới trần gian, soi tỏ lòng ai, mang đến những mộng tưởng xinh đẹp cho loài người.

Đột nhiên, phía sau truyền tới câu nói yếu ớt của Cảnh Táp, “Cầu cho tất cả những sát thủ biến thái trên đời đều chết sạch.”

Đúng là phong cách của cảnh sát nhân dân.

An Hủy giậm chân nói, “A Cảnh, đang lúc này mà sao cậu lại nói những chuyện u ám thế.”

“Nào có u ám gì, rõ ràng là nguyện vọng tươi sáng biết bao.”

Vưu Giai cười nói: “Đúng là nữ cảnh sát từng lên trang bìa tạp chí cảnh sát nhân dân, không phải bình thường.”

Thật là cao thượng.

Mọi người liền bật cười.

Buổi tối trong núi không có hoạt động vui chơi gì, ăn cơm xong, dọn dẹp chén bát đĩa muỗng, súc miệng rửa mặt một chút là có thể vào lều nghỉ ngơi. Nhưng ở đây có bốn cô gái, lại đang mùa hè, ban ngày chảy nhiều mồ hôi, không khỏi muốn tắm nước nóng, thế là ‘nhà xe’ của Vệ Bảo lập tức phát huy tác dụng.

Vì lý do an toàn, đàn ông ở ngoài xe canh giữ, phụ nữ lên xe trước để tắm.

Dù nhà xe này xa hoa nhưng chỉ có một phòng tắm, mọi người chơi đoán số để quyết định thứ tự, cuối cùng để Vu Giai tắm trước.

Bạt che nắng ở cửa xe được kéo ra, ở dưới đặt vừa một cái bàn nhỏ, Cảnh Bất Mị và Kế Hiếu Nam ngồi đó đánh bài.

“Hiệu Hiếu, cuối cùng cậu cũng chịu đổi áo lót thể thao rồi hả?” Tiếng An Hủy kêu toáng truyền ra từ trong xe.

Hiệu Hiếu ngại không dám nói cái này Khang Hi mua cho, đành khề ừ một tiếng.

An Hủy nhìn kiểu dáng, lại oang oang, “Cậu mặc áo lót của La Perla cơ á, từ lúc nào mà cậu chịu chi mạnh vậy hả?”

La Perla, nhãn hiệu thời trang xa xỉ nhất của Ý, rất nhiều mẫu mã, nội y của nữ cũng thế, được khen là sản phẩm có thể khoe được nét nữ tính, được rất nhiều ngôi sao, người mẫu nữ ưa dùng.

Hiệu Hiếu không biết nhiều về mấy thứ này nhưng cô cũng có xem qua mác giá, chỉ có dùng từ ‘đốt tiền’ để hình dung.

Cảnh Táp nháy mắt ra hiệu: “Là chị em tốt với nhau, cậu có gì muốn nói không?”

“Nói cái gì?”

Cảnh Táp nghe giọng giương vuốt đe dọa: “Hiệu Hiếu, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị!”

Hiệu Hiếu cười cười lui về sau một bước, “Đừng rộn, không có gì muốn nói thật mà.”

Chuyện thế này thì cô còn biết nói cái gì, đơn giản là ai đó cảm thấy áo lót thể thao ngăn cản việc thưởng thức, ảnh hưởng hệ thống thị giác của anh, cứ lăm nhăm bên tai cô không ngừng, để được yên tĩnh, cô đành phải thay thôi.

Bổ sung: Ai đó rất biết chọn áo lót, mặc rất thoải mái.

Nhưng mà, cô không có ý định nói mấy chuyện này ra.

Lúc con gái ở chung với nhau, hề đùa giỡn, quan hệ càng tốt thì càng âm ỉ hơn bao giờ hết, sờ ngực đối phương là một trong những việc thường thấy nhất, ngoại trừ sờ còn bóp mấy cái nữa.

“Cảnh Táp, buông tay ra!” Hiệu Hiếu đỏ mặt nhìn bàn tay năm ngón đang ở trên ngực mình.

“Hí hí, Hiệu Hiếu, lớn hăn nha, cậu không chối được đâu, đây là chứng cứ!”

“Làm gì có!?”

“Thật không? Đề tở sờ với!” An Hủy cũng nhào tới.

Không ngờ rằng, bạt che nắng của xe được kéo lên, dù cửa xe đã đóng nhưng cách âm không tốt, cuộc đối thoại trên đã bị Cảnh Bất Mị và Kế Hiếu Nam đang đánh bài nghe thấy hết.

Cả hai không tự chủ mà đỏ mặt.

Thật ra mang con gái đi cắm trại rất là tốt, nghe đoạn đối thoại ấy thôi đã khiến người ta tưởng tượng ra biết bao nhiêu thứ.

Kế Hiếu Nam nghe mà muốn chảy máu mũi.

Chờ bọn Hiệu Hiếu tắm rửa xong thì đến phiên cánh mày râu, sau đó đến vấn đề chia lều đi ngủ.

Đương nhiên Khang Hi muốn ở chung với Hiệu Hiếu, nhưng đến khi anh tắm rửa xong thì An Hủy, Cảnh Táp đã vào lều Hiệu Hiếu dựng ngủ ngon lành mất rồi. An Hủy vốn không chịu ngủ trong lều vải, thế nhưng chẳng ai ngủ chung trong xe với cô nàng, một người thì cô đơn quá, cộng thêm có Hiệu Hiếu thuyết phục, bảo rằng hiếm có dịp đi cắm trại ngoài trời, không ngủ lều một lần thì quá là uổng cho hai chữ ‘cắm trại’, An Hủy không còn cách nào khác, đành sờ mũi một cái rồi theo cô vào lều.

Sau khi đi vào thì thấy lều này tốt hơn những gì cô nghĩ nhiều, trên mặt đất có trải đệm không thấm nước, vừa mềm vừa dày, bốn phía được bít kín, Hiệu Hiếu còn đặt được thảo xua đuổi côn trùng. Vì lều khá lớn, tất cả đều là chỗ ngủ nên so với giường trên ‘nhà xe’, có lần qua lần lại cũng không sao. An Hủy không phân bì suy tính nữa vậy.

Khang Hi thấy cửa trên lều đã được kéo khóa, chẳng có một cơ hội đi vào, xác định là tối nay phải ôm gối nằm không rồi.

Vết thương về chuyện bao cao su còn chưa lành, thêm một cú này nữa, cả người anh ỉu xiu.

Ở nơi cánh trại, trừ lều dùng chung và lều của Khang Hi thì còn một cái lều lớn khác, để Vệ Bảo và Kế Hiếu Nam dùng. Cảnh Bất Mị có lều đơn riêng, dành cho hai người là cậu và Vưu Giai.

Khang Hi nằm một mình lăn qua lật lại trong ‘nhà trọ cao cấp’ của mình mãi không ngủ được, cào tóc, bò ra từ trong túi ngủ, buồn bực đi vào lều vải của Vệ Bảo và Kế Hiếu Nam, hai người vừa mới ngủ được một chút, thấy anh, lập tức sững sốt, “Sao cậu vào đây?”

“Tôi không ngủ được, các cậu cũng không được ngủ!”

Kế Hiếu Nam nói: “Đm cậu, cái tính đó của cậu là gì há?”

Khang Hi chặc lưỡi: “Tính cách bình thường!”

Kế Hiếu Nam phun nước miếng lên mặt anh, “Bình thường!? Rõ ràng trên mặt cậu có viết Trầm, muốn, thì, tằm, kia kia!”

Tức, muốn mà không được.

Tức, muốn tìm bắt mẫn.

Khang Hi bị chọc vào chỗ đau, hung dữ trừng mắt, lập tức vào trạng thái Ma vương chiếm xác.

Đột nhiên, Hiếu Hiếu ở ngoài lều gọi, “Khang Hi...”

Khang Hi lập tức biến hình từ chó ngao Tây Tạng nhe răng hung dữ thành cừ non, vội vàng vén rèm lên, “Sao vậy em?”

“Anh có nhang muối không? Trong lều em có muối.”

Dưới ánh trăng, tóc cô đen như sơn, da thịt như ngọc, mỗi cái nhú mày mỗi nụ cười đều toát ra vẻ thủy mị thướt tha không thể tả thành lời, mắt cô lấp lánh ánh trăng chiếu rọi, như hai ngôi sao lấp lánh, trong gió đêm, thoang thoảng ngửi thấy mùi hương ngọt từ trên người cô sau khi tắm.

Phản ứng đầu tiên của Khang Hi là muốn nhào tới, đáng tiếc, trong mắt Hiếu Hiếu rõ ràng đầy vẻ đề phòng, còn có tia đe dọa.

Nghĩ đến chuyện muốn yên ổn trải qua bảy ngày này, tốt nhất anh không nên hành động thiếu suy nghĩ.

“Không cần nhang muối, qua lều này này, không có muối.”

Muối đã bị Kế Hiếu Nam bắt sạch không còn một con.

Kế Hiếu Nam vốn muốn cự tuyệt, nhưng vì an toàn cho bản thân sau này, hắn không thể nào không đồng ý.

Vệ Bảo nhún vai, không vấn đề gì.

Thế là, ba người đàn ông đổi lều với ba cô gái, sau khi đổi lều xong, Hiếu Hiếu đi ngủ, nhìn trong lều đã tắt đèn, phiền muộn trong lòng Khang Hi xông lên, lại kéo Cảnh Bất Mị từ trong lều ra.

Hai người đang hừng hực, cứ thế mà bị cắt mất, lúc Cảnh Bất Mị bị kéo ra, thậm chí còn không kịp mặc quần.

Đêm khuya thanh vắng, các cô gái đã ngủ rồi, bốn người đàn ông giương mắt ngắm trăng.

Trong góc, Vừng và Nếp đang nằm một chung một ổ, ngủ bên cạnh lều của Hiếu Hiếu, rất ngọt ngào.

Cảnh Bất Mị cảm thấy cuộc đời thật đáng buồn, thậm chí mình còn chẳng bằng con cún.

Đêm rất lạnh, cũng rất buồn...

Trái tim của cậu ta càng lúc càng lạnh lẽo.

Bỗng nhiên, lều của Hiếu Hiếu, An Hủy, Cảnh Táp lại sáng đèn, nghe động tĩnh, hình như vì An Hủy ngủ không quen, đòi ngủ giữa hai người, đang đổi vị trí. Ánh đèn trong lều lơ mờ, qua ánh sáng, bỗng nhiên có một bóng ai thướt tha lướt qua lều.

Mắt Kế Hiếu Nam sáng trưng, như thể được ăn kem ly, “Đoán xem đây là ai?”

Khang Hi vừa liếc mắt đã nhận ra, tự hào nói: “Là Hiếu Hiếu, hai cung nữ kia không được đầy đặn như Hiếu Hiếu đâu!”

Dứt lời, đột nhiên anh biến sắc, vội vàng che mắt mấy người khác: “Không, cho, nhìn!”

“Chỉ cái bóng thôi mà, có nhìn thấy gì đâu!”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC!”

“Thế ngủ thôi!”

“Không cho ngủ!”

“...”

Như vậy cũng hơi quá đáng rồi.

Đêm đó, Khang Hi mơ một giấc mộng rất ‘đáng sợ’, mơ thấy Hiểu Hiểu không muốn mình, đang nắm tay với một đồng bao cao su bỏ trốn, sau đó sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Cả người anh đầy mồ hôi lạnh, giật mình tỉnh lại, sợ đến thở hồng hộc, đột nhiên sực nhớ ra mình có mang bao cao su theo mà, vội vàng giấu cho kĩ, còn phải ở đây những sáu ngày, phải mau mai giấu cho kĩ, nếu như Hiểu Hiểu dùng hết số mình tự mua, không chừng sẽ nhớ tới anh!

Chuyện này tuyệt đối không được, bao cao su trong tay anh không để làm việc vớ vẩn, chỉ có một nhiệm vụ thôi.

Sáng sớm, những tia sáng ban mai xuất hiện, ánh nắng thừa thốt xuyên qua kẽ lá chiếu xuống. Bóng cây loang lổ trên mặt đất, như sương như khói, dãy núi chạy dài không thấy đầu cuối, cây cối xanh um tươi tốt, đưa mắt một cái chỉ thấy một màu xanh ngấn ngát, người ở trong đó, như đang trôi lững lờ trên mặt biển xanh lục biền biếc.

Hiểu Hiểu tỉnh giấc sớm hơn ai hết, ra khỏi lều, đuổi người. Lửa trại trong khu cắm trại đã tắt, bốc khói trắng nhẹ nhẹ. Vường thấy cô đi ra, ngoác đuôi đi theo.

Nếp lười biếng nằm trong ổ, Hiểu Hiểu xoa trán nó, thấy rất có tinh thần, lấy thức ăn chuyên dụng cho chó trong tủ chén bát của nhà xe xuống, xét theo vạch đo lường, đồ một lượng thích hợp ra chén, đưa tới trước mặt nó. Vì đang mang thai nên khẩu vị của nó rất tốt, vừa nhìn thấy đã ăn hùng hục.

Vường cũng đói bụng, làm nũng kêu ư ừ.

Hiểu Hiểu cười nói: “Đi nào, chúng ta đi săn thú, bắt được thú thì mày mới có đồ ăn.”

Vường vênh tai, cong lưng, một bộ rất hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

Khoảng 45 phút sau, Hiểu Hiểu bắt được một con thỏ đang nhảy nhót lung tung, ném nó vào trong lồng tre tự chế, Vường sủa một tiếng, vẫy đuôi đòi được thưởng.

Hiểu Hiểu ném cho nó một cái đùi gà lớn đã luộc chín trong nước, nó nhảy lên đóp lấy, ngoạm chặt rồi tha vào trong ổ.

Lúc này, mặt trời đã lên cao, nhưng trong rừng thông tươi tốt này, dù lá cây không che được nắng, vẫn có chiếu qua cũng chỉ nửa phần mà thôi, không nóng lắm, cỏ trên mặt đất xanh biếc như tấm thảm, ngàn hoa như gấm.

Cách đó không xa, hoa quế nở đầy trời đầy núi, từng bụi từng bụi, từ xa nhìn lại, ánh vàng lấp lánh, như những thoi vàng chói lọi.

Cô rất yêu một thiên nhiên như vậy, yên tĩnh, an tường, tựa như có thể sống ở đây cả đời.

Đang lúc hưởng thụ thiên nhiên, đột nhiên ở sau có bóng đen nhào tới, như sói đói đã mấy đời không được ăn, bắt được cô là hôn thật mạnh.

Khang Hi thức dậy mới biết mình dậy trễ, vì giấc mộng kia, cả đêm dài anh không ngủ ngon, người đang trong trạng thái áp suất thấp, vừa nhìn thấy Hiểu Hiểu đã không thể kiềm chế.

Anh gặm cánh môi cô, hung dữ nói: “Tôi nay không được ngủ chung với cung nữ nữa!”

Hiểu Hiểu cười, vòng tay lên cổ anh, để anh hung dữ cắn gặm một đợt nữa, sau đó thờ phỉ phò đề lên trán cô, như không cam lòng, lại cắn chóp mũi cô một cái, nhưng rõ ràng khí thế đã yếu đi, “Hiểu Hiểu...”

“Từ khi anh đồng ý chỉ đi ngủ!” Nói xong, cô lại không yên, bổ sung: “Là đi ngủ mà không làm gì đấy.”

Cô thật sự không có mặt mũi nào mà làm chuyện đó trong lều với anh, lều vải không cách âm, bị người ta nghe thấy thì xấu hổ chết được.

Dù lần này anh thấy khá bất mãn nhưng vẫn gật đầu đồng ý, nếu đã bảo không được ăn thịt thì cũng phải cho anh nhìn thấy thịt mới được chứ.

“Có đói không?” Thấy cả người cô ra đầy mồ hôi, trong lồng tre có một con thỏ là biết Hiểu Hiểu vừa đi săn rồi.

Cô hôn một cái lên môi anh, “Đói!”

Khang Hi lại hưng dữ hôn cô cái nữa, dặt tay nhỏ đi tới bàn bếp nấu cơm.

Đợi khi nấu xong, những người khác ngửi mùi cũng thức dậy, đánh răng rửa mặt bắt đầu một ngày mới.

Cứ yên tĩnh an tường thế này, thi thoảng lên núi ngắm cảnh, khi thì săn thú bắt cá, tối lại ngắm đầu trăng trời sao, bốn ngày trôi qua rất nhanh. Dưới sự dạy dỗ của Hiểu Hiểu, Vuư Giai và Cảnh Táp đã đạt tới kỹ năng cắm trại trình độ sơ cấp, ngoài dự liệu là An Hủy cũng bắt đầu cảm thấy hứng thú với việc dã ngoại, chạy khắp núi như một cô nhóc, kết quả chọc phải con lợn rừng, bị rượt chạy khóc hu hu. Cũng may Kế Hiểu Nam phát hiện sớm, không thì khuôn mặt xinh đẹp của cô đã bị phá hủy.

Chập chiều tối, Hiểu Hiểu định dạy Cảnh Táp, Vuư Giai, An Hủy làm thịt thỏ thế nào, ba người ở sau cầm dao căng thẳng, tay cũng run lên.

Hiểu Hiểu lấy con thỏ vừa bắt được trong lồng tre ra, vừa mập vừa khỏe, có lẽ biết mệnh mình không được bao lâu nữa, nó liều mạng giãy dụa.

Bình thường cả ba đều ăn thịt, thế nhưng lúc giết thịt thì vẫn tái mặt, không được bình tĩnh như Hiểu Hiểu, hoàn toàn không dám ra tay.

Hiểu Hiểu lật con thỏ lại, phơi bụng lên trời, lúc chuẩn bị mổ thịt thì phát hiện trên bụng nó hơi nhô lên, sưng lên như một quả anh đào nhỏ.

Cô nhú mảy, vung tay, lật con thỏ về, để bốn chân nó chạm đất, sau đó lỏng tay, thế là để nó chạy mất.

An Hủy ngạc nhiên: “Hiểu Hiểu, sao cậu để nó chạy mất rồi?” Đây là bữa tối hôm nay đó.

Bây giờ An Hủy tỏ ra cực kì hào hứng với cắm trại ngoài trời, không biết có phải ảo tưởng không mà ở đây mấy ngày, cảm thấy người cũng trẻ hơn.

“Đây là thỏ mẹ, chỉ mới đậu thai, có lẽ ra ngoài kiếm ăn bị chúng ta bắt phải.” Cô vỗ tay đứng dậy, “Săn thú cũng có nguyên tắc săn thú riêng, tháng tư không ăn cá vì trong bụng có rất nhiều trứng, ba tháng mùa xuân không bắn chim, vì chim trong tổ đang đợi mẹ về.”

Con người là động vật bậc cao nhất trên trái đất, nhưng lúc ăn, nhất định phải luôn giữ một trái tim đầy lòng biết ơn.

Nhờ sinh linh vạn vật mà loài người mới có thể sống được, nên làm việc thiện, giữ lại một sinh mệnh.

Đây là những lời mà cha của cô đã nói khi dạy cô những kỹ năng cắm trại ngoài trời, cô vẫn luôn nhớ kĩ.

“Chúng ta không giết thì người khác cũng giết mà.”

Hiểu Hiểu nói: “Không then với lòng là được.”

“Vậy tôi ăn gì đây?” Ở đây mấy ngày, thức ăn mang theo đã gần hết, bây giờ đã qua thời gian săn thú, vì trời tối thường gặp sự cố nên khu cắm trại chỉ cho săn thú vào ban ngày.

Hiểu Hiểu chỉ vào Khang Hi, “Yên tâm, thế nào anh cũng có biện pháp.”

Từ lúc quen biết Khang Hi, anh chưa từng để cô đói bụng.

Mà quả thật anh cũng không để cô thất vọng, dù rằng Khang Hi từng thề son sắt rằng, trừ Hiểu Hiểu, anh sẽ không làm cơm cho người khác, ấy nhưng vào những lúc cắm trại thế này, anh đã hoàn toàn phá giới rồi.

Vì thỏ chạy mất, chẳng có nguyên liệu nấu ăn, đồ còn dư không đủ cho tám người ăn, Khang Hi đành phải cùng Kế Hiểu Nam xuống núi để tiếp tế nguyên liệu, lúc trở về thì mang theo một cái đùi dê lớn, nói là ở thôn gần đó đang có cưới xin, chủ rể là nhân viên của khu cắm trại, lúc cô dâu đi phát kẹo mừng thì có nhận ra Khang Hi đang mang kính râm. Khang Hi thấy bọn họ đang có cưới xin, chủ động chúc mừng mấy câu, khiến cô dâu mê mẩn, thuận tay dâng cái đùi dê miễn phí.

Đùi dê tươi mới, lại còn là đặc sản của núi Đại Hắc, mọi người rất hưng phấn, vội vàng bắt khung gỗ để nướng đùi dê ăn.

Đến khi đùi dê nướng từa mõ, mùi thơm thơm lừng khiến mắt của đám người thèm ăn kia lóe tia xanh lục.

Khang Hi vừa bảo có thể ăn rồi là cả bọn lập tức nhào tới như sói đói, chỉ mỗi Hiểu Hiểu không đi giành, vì lúc Khang Hi nướng xong, đã cắt sẵn một phần ngon nhất.

Anh còn làm bánh lúa mì, nhét thịt dê đã được cắt thành miếng vào, kèm rau xà lách, cà rốt, dưa chuột, thêm chút thì là, sau đó cuộn lại ăn. Hương vị đúng là ‘số dzách’, không có dầu mỡ, cũng không hôi mùi dê, còn cả vị ngọt của rau dưa, ngon cực kì.

Vùng và Nếp cũng được chia cho một miếng xương lớn, hai con chó gặm xương, sung sướng vẫy đuôi.

Buổi tối, lúc Hiểu Hiểu tắm rửa xong, ngồi trong lều chờ Khang Hi trở về. Đột nhiên anh đi vào, không thay đồ, cô sững sốt, “Anh không đi tắm à?”

Anh hưng phấn nói: “Hiểu Hiểu, em có muốn đi ngắm đom đóm không?”

“Đom đóm?”

“Ừ, hôm nay lúc xuống núi nghe mấy người làm đám cưới nói gần đây có một hang núi, thường có đom đóm xuất hiện.”

Mọi người đều biết đom đóm là loại côn trùng ‘ưa sạch’, có yêu cầu rất cao với môi trường xung quanh, vị trí của môi trường sinh thái phải là nơi không ô nhiễm, nước không được ô nhiễm, càng không bị ô nhiễm bởi ánh đèn.

Vì con người phá hoại môi trường, số lượng đom đóm rất ít ỏi.

“Được, để em đi gọi tụi A Cảnh...” Cơ hội hiếm có thế này, đương nhiên phải chia sẻ cho các chị em của mình.

Anh kéo tay cô, “Cũng chưa chắc là thật, chúng ta đi trước xem thế nào, nhớ đâu không có cái gì thì chẳng phải đã để họ đi tay không một chuyến rồi sao?”

Hiếu Hiếu ngẫm lại thấy cũng đúng, nay không còn được nhìn thấy đom đóm nhiều nữa, ai mà biết trong hang động có cảnh gì, không chừng chỉ có một hai con thôi, thế thì không còn ý nghĩa gì nữa, đi xem thế nào rồi nói tiếp.

Hai người gạt những người khác, đi tới hang động có đom đóm. Bình thường đom đóm thích sống ở những nơi ẩm ướt, nhiều nước, cỏ dại mọc dày, đặc biệt là ở những khe suối, hai bên bờ sông.

Dọc theo con đường nhỏ trên núi, bọn họ đi thẳng lên, nghe thấy tiếng suối chảy róc rách, vạt một lùm cỏ ra, thấp thoáng nhìn thấy cửa hang động bị một rừng thông rậm rạp che khuất.

“Ở đây à?”

Khang Hi cầm đèn pin soi, “Xung quanh đây không có hang động nào khác nữa, có lẽ là ở đây.”

“Khang Hi, đó có phải là lưới sắt không?” Hiếu Hiếu chỉ vào tấm lưới sắt ở cách đó không xa, son động ở ngay sau lưới sắt.

“Nói như vậy, ở đây là khu chưa khai hóa?”

Nếu không phải lưới sắt đã sụp, họ cũng không vào được, ở đây nhất định là khu chưa khai hóa.

Khang Hi nhú mồm, không chắc chắn liệu tiếp tục đi thì có gặp nguy hiểm hay không.

Hiếu Hiếu lại cực kì hăng hái, “Dù sao cũng ngay trước mặt rồi, đi xem một chút chắc cũng không sao đâu, yên tâm, em sẽ bảo vệ anh.”

Đã nói thế rồi, Khang Hi không thể phản bác.

Dù là kĩ năng sống hay kĩ năng cận chiến thì cô cũng mạnh hơn anh nhiều.

Khang Hi đảo cặp mắt trắng dã, cứ cảm thấy đáng ra lần này không nên đi cắm trại dã ngoại, cứ cảm thấy vẫn là Hiếu Hiếu ngầu hơn hết.

Cô lắc tay anh, “Đi thôi, vào đó năm phút thôi, nếu không có gì thì chúng ta đi ra?”

Khang Hi nhìn xung quanh một vòng, núi Đại Hắc không có thú dữ qua lại, có lẽ không sao.

Anh nắm chặt tay Hiếu Hiếu, đổi sang bộ nhu nhược, dựa vào vai cô, “Hiếu Hiếu, em phải bảo vệ anh cẩn thận đấy, anh là người của em rồi đó.”

Hiếu Hiếu tức giận trừng mắt liếc anh một cái, kéo anh vào trong.

Vật đồng dây mây che khuất hang động, Khang Hi và Hiếu Hiếu một trước một sau đi vào, vừa vào hang liền cảm thấy lạnh lẽo, bên trong tối thui, đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón. Khang Hi bật đèn pin chiếu vào trong, phát hiện trong đó là một hang động thạch nhũ, một hang thạch nhũ cực kì xinh đẹp. Bức tường bị nước mưa ăn mòn, tạo thành rất nhiều khe hở, dưới hang động có dòng suối nhỏ chảy thành đầm, trong động ẩm ướt, khi đi lại phải hết sức cẩn thận.

Hang động này không sâu lắm, có một con đường cong cong, đi chẳng được bao lâu thì đã tới cuối đường, nhìn hồi lâu cũng chẳng phát hiện dấu vết của đom đóm.

Hiếu Hiếu tỏ ra hơi thất vọng.

Khang Hi cười nói: “Nếu như em muốn ngắm đom đóm thì lần sau chúng ta đi du lịch New Zealand là được.”

Động Waitomo của New Zealand nổi tiếng khắp thế giới.

Nếu mà muốn đi thì anh nhất định không cho cô có cơ hội tổ chức du lịch tập thể nữa đâu.

“Dạ!”

Hiếu Hiếu đang định quay ra thì Khang Hi lại không chịu đi, cô nhìn anh, “Sao vậy anh?”

Anh dấn tới, “Hiếu Hiếu... bốn ngày rồi!” Trong giọng nói tràn đầy khao khát.

Cô hiểu, lập tức mặt ửng đỏ, “Biết ngay là anh không dễ yên mà.”

Cái này thì oan, Khang Hi cứ tưởng nơi này có đom đóm thật mà. Có điều bây giờ không có thì anh cảm thấy dễ dàng động như thế hơi phí, vừa bí mật, lại rất sạch sẽ.

Đúng là nơi để giết người cướp của... À không... Để vụng trộm đã chiến ngon lành.

Hiếu Hiếu biết anh cũng nhìn lâu, ở trong lều mấy ngày nay, tối nào tỉnh dậy cũng thấy anh đang nhìn chăm chăm vào cô như cú mèo nhìn chuột đồng, cô âm ỉ nói: “Anh về lấy bao trước đi...”

Vậy là đồng ý rồi.

Khang Hi vui vẻ, lập tức móc ba cái trong túi quần ra.

Đầu Hiếu Hiếu lập tức có vạch đen, có phải anh lúc nào cũng mang mấy thứ trên người suốt hai bốn giờ đồng hồ không vậy.

Khang Hi hưng phấn đảo đèn pin tới lui, định tìm một chỗ thoải mái, đột nhiên mắt sáng rỡ, thấy trên con đường cong cong kia có khối đá, nhìn qua tròn nhẵn, không ẩm ướt, liền kéo cô chạy qua.

Dù cô đã đồng ý nhưng vẫn hơi xấu hổ, lúc anh nhào tới, vô thức muốn tránh, không cẩn thận đẩy ngã cái đèn pin. Sau khi đèn pin rơi xuống, có lẽ dụng phải công tác nên tắt ngủm.

Khang Hi lại bất kể mà lao tới, không biết Hiếu Hiếu sờ thấy gì, cứ như viên đá, trực tiếp che trước mặt.

Tối lửa tắt đèn, anh có thấy gì đâu, hôn thẳng lên.

“Hử?” Anh cảm thấy có gì không phù hợp, không phải cảm giác mềm mại quen thuộc mà là một cảm xúc kì quái, lại còn một mùi lạ.

Hiếu Hiếu cũng nghe thấy, “Khang Hi, anh không ngửi thấy mùi gì sao?”

Cô ngửi thấy một mùi thối khét, đưa tay sờ đèn pin trên mặt đất, bật công tắc, tia sáng lóe lên, chiếu thứ cô đang cầm trên tay, cũng là thứ Khang Hi vừa hôn.

Rõ ràng là một cái đầu lâu, một cái đầu lâu bị đốt trụi, thịt dính chặt vào xương, thành một lớp cao su dính dính thô ráp đen thui, nó há miệng, lộ hàm răng nửa đen nửa trắng, con mắt đã không còn, trong hốc trống là một đồng dòi nhưng nhúc.

Khang Hi nhìn thấy, miệng anh vẫn còn dính trên bờ môi đã bị đốt trụi chỉ còn một nửa.

Sau một hồi im lặng, tiếng kêu cực kì thảm thiết vang lên...

Kiếp này, anh không muốn cắm trại dã chiến nữa!

Òa, đi đòi nhà mà rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Một Xác Chết Cháy [Hai]

Tiếng kêu thảm thiết của Khang Hi vang lên, vượt qua cửa động, kích thích lũ chim chóc đang trú chân trong rừng bay ào ào, nghe như một bầy châu chấu vừa kéo qua, tiếng vọng trong hang động cũng cực to, mỗi âm tiết nghe rõ ràng, tinh thần rất sôi nổi, liên tiếp hết đợt này đợt khác, sau khi quanh quần mấy vòng mới lắng xuống.

Sau đó là âm thanh nồn ọe, nhưng không ói ra, chỉ là nồn khan.

Hiếu Hiếu đưa anh ra khỏi hang động, hai tay anh chống đầu gối, cứ tiếng nồn khan. Cô vỗ nhẹ lên lưng anh, bây giờ mà an ủi gì cũng vô ích hết, phải nồn hết mọi thứ trong dạ dày mới được.

Khang Hi khoát tay, ý muốn cô đứng xa một chút, anh cần tự chuẩn bị cho mình.

Hiều Hiểu lấy bộ đàm trong túi quần ra, gọi, “Cảnh Táp!”

Bộ đàm dùng chung đặt trong danh địa vừa phát tiếng rõ ràng. Vệ Bảo cầm lên, nhấn nút trả lời, “Hoàng hậu nương nương, có chuyện gì à?”

“Giúp tôi tìm Cảnh Táp với!” Những lúc này phải nói chuyện với cảnh sát chuyện xác chết, tránh gây ra những khủng hoảng không cần thiết.

Vội vàng vẫy tay về phía doanh địa bên kia, Cảnh Táp nhìn thấy, tự chỉ vào mũ mình, Vệ Bảo gật đầu, cô ngờ vực chạy tới.

“Hoàng hậu nương nương tìm cô!”

“Hiều Hiểu?” Cảnh Táp cầm bộ đàm.

“Cảnh Táp, hướng 11h, đi thẳng 1,2km, nhìn thấy dòng suối nhỏ thì quẹo phải, tớ chờ cậu ở đó, phải lập tức ngay.”

Cảnh Táp khó hiểu: “Sao vậy?”

“Cậu đến đây trước rồi nói tiếp! Đúng rồi, mang giúp tớ một chai nước khoáng.”

Nghe giọng điệu của cô có phần nghiêm trọng, Cảnh Táp không hỏi nhiều, hỏi Vệ Bảo tìm pin, chạy theo hướng đi mà Hiều Hiểu đã báo.

Đường này ban ngày còn khó đi chứ đừng nói chỉ là buổi tối khó nhìn. Cô phải tốn gần hai mươi phút mới tới được chỗ con suối đó, vừa rẽ qua thì nghe thấy một tiếng nôn ọe, dùng đèn pin quét qua thì thấy ngay Hiều Hiểu đang vẫy tay với mình, cùng Khang Hi đang bật mạng vốc nước suối hắt lên mặt.

“Có mang nước khoáng không?”

“Có mang!” Cảnh Táp ném chai nước khoáng cho cô.

Sau khi nhận được, Hiều Hiểu đưa cho Khang Hi: “Anh uống nước đi!”

Anh vắn nắp bình, đổ ừng ực vào miệng, phồng má, đảo trái đảo phải xúc miệng.

Cảnh Táp thấy sắc mặt Khang Hi tái nhợt như giấy, không khỏi thắc mắc, “Chuyện gì thế?”

Hiều Hiểu tiếp tục vỗ lưng Khang Hi, giọng nói bình tĩnh: “Trong hang động có một thi thể chết cháy!”

“Cái gì?!” Cảnh Táp kêu toáng, lại kích thích lũ chim trong rừng bay phành phạch.

Hiều Hiểu để Khang Hi ở lại bên dòng suối, mang Cảnh Táp vào hang động lần nữa, đến trước tảng đá tron nhãn kia, dưới ánh đèn pin bộ xương cháy đen trông càng quỷ dị hơn bao giờ hết.

“Chỉ có đầu à?”

Hiều Hiểu lắc đầu, dùng đèn pin chiếu vào khe hở giữa tảng đá và vách động, thấp toáng thấy đáng người.

Đây là một thi thể hoàn chỉnh, vì bị thiêu thi thể giòn dễ vỡ, nhiều khớp xương đã rụng xuống, đầu lâu hình tròn, sau khi rụng thì lăn đi, nếu không thì Hiều Hiểu cũng chẳng thể phát hiện thấy.

Mà lúc phát hiện thì ‘cực kì thâm’.

Lúc này, Cảnh Táp cũng sức nghĩ tới chuyện đó, “Sao hai cậu lại ở đây?”

Hang động này kín như thế, ban ngày còn khó phát hiện thì huống chi là buổi tối, nếu bảo trùng hợp thì hình như hơi miễn cưỡng.

Hiều Hiểu đỏ mặt, quay đầu sang chỗ khác theo bản năng, “Ngắm... ngắm đom đóm!”

“Hả?” Cảnh Táp nhìn xung quanh.

Làm gì có con đom đóm nào, ấy mà lại lòi ra được một cái xác.

Chớp mắt, cô nhìn thấy trên mặt đất có gói gì đó hình tròn, đang muốn tới nhìn kĩ thì Hiều Hiểu cũng lạnh mặt phát hiện ra, đột nhiên giẫm chân dè lên.

Cảnh Táp ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn cô, thấy mặt Hiều Hiểu đỏ đến mức sắp bị thiêu cháy.

Đúng là giấu đầu lòi đuôi, Cảnh Táp hiểu ngay, “Hiều Hiểu, coi chừng thứ cậu giẫm lên là chứng cứ đó!”

“Có à?” Chân của cô vẫn giẫm lên thứ kia như cũ, sừng sững bất động.

“Hiểu Hiểu, thật thà được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

“Nói hươu nói vượn, người đó không phải do tớ giết.” Cô định giả ngu tới cùng.

“Ha ha...” Lần đầu tiên Cảnh Táp nhìn thấy cô như vậy, không nhịn được mà muốn trêu, “Hiểu Hiểu, làm chuyện xấu phải không?”

Tuy rằng không nhìn rõ thứ kia, thế nhưng cô vẫn có thể đoán được.

Hiểu Hiểu trừng mắt lạnh lùng, “Cảnh sát nhân dân nào cũng nhiều chuyện như cậu à? Cậu ném người chết tới đâu rồi? Cậu có biết cậu lãng phí một phút đồng hồ ở đây thôi thì hung thủ đã có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật rồi không? Cậu làm phụ lòng gia đình nạn nhân, phụ lòng huy chương trên cảnh phục, phụ lòng cái huân chương Lam thuận kia, còn...”

“Được rồi!” Cảnh Táp gào lên chặn miệng cô, nếu mà nói nữa thì không chừng cô phải xin lỗi cả cha mẹ ruột mình.

Hiểu Hiểu hắng giọng một cái, “Nói chung, cậu là cảnh sát, việc tra án mới là trọng nhất.”

Cảnh Táp tức tối liếc cô, “Biết rồi, sứ giả chính nghĩa, bây giờ tớ về báo cảnh sát đây.”

Đi được mấy bước, quay lại thấy Hiểu Hiểu vẫn bất động.

“Đi thôi!”

“Cậu đi trước đi!”

Cảnh Táp đưa mắt nhìn chân kia của nàng, vẫn đạp lên không xê dịch, cứ như đã mọc rễ rồi vậy.

Cảnh Táp mỉm cười, quay đầu ra khỏi cửa động.

Chờ khi cô đi rồi, Hiểu Hiểu mới gỡ chân lên, đồ mặt nhặt cái bao cao su dưới đất cho vào túi.

Quả nhiên, không thể ‘Tùy tiện làm chuyện xấu’ được!

Khu cắm trại ở núi Đại Hắc, để mang tới niềm vui cắm trại ngoài trời, trừ khu quản lý có sóng điện thoại thì ở những nơi khác đều bị nhiễu sóng cả, thế nên muốn liên lạc chỉ có thể dựa vào bộ đàm. Cảnh Táp báo cáo với khu quản lý trước, để họ phái người tới, đầu tiên phải bảo vệ hiện trường nơi phát hiện vụ án, sau đó dùng anten vệ tinh và điện thoại của xe dã ngoại để báo cảnh sát.

Ở đây không phải Thượng Hải, thế nên không nằm trong phạm vi quản lý của cô, nhưng đã là người phát hiện thì nhất định phải phối hợp với cảnh sát địa phương để phá án.

Khoảng một giờ sau, xe cảnh sát của cảnh sát hình sự phụ trách khu vực núi Đại Hắc hù hụ kéo tới, vì đường núi khó đi, bọn họ trì hoãn không ít thời gian, đến khi tới được thì nhân viên khu quản lý đã lấy băng cảnh tuyến vây lại rồi.

Trời tối thế này, chẳng nhìn thấy gì cả, muốn bắc đèn pha cũng tốn một chút thời gian, đầu tiên phải dẫn dây điện tới.

Cảnh Táp lấy huy hiệu cảnh sát của mình ra, thuật lại những chuyện đã xảy ra cho đội trưởng đội cảnh sát, sau đó chỉ vào Hiểu Hiểu và Khang Hi ở cách đó không xa, vì họ là người phát hiện.

Khang Hi ngồi trên một tảng đá ở bên dòng suối, người bọc chắn, dưới ánh đèn cảnh sát, khuôn mặt của anh vẫn trắng bệch như trước.

“Đờ hơn chút nào không?”

“Muốn ói, nhưng không ói được!” Chỉ cảm thấy dạ dày cồn cào khó chịu.

Vừa nghĩ tới chuyện đã hôn thứ đó, da đầu anh tê dại, không biết có phải vì ảnh hưởng tâm lý hay không nhưng cho dù súc miệng rồi, cũng đã rửa mặt, nhưng mũi vẫn có thể ngửi thấy cái mùi khen khét thối rửa kia.

Hiểu Hiểu ôm cổ anh từ sau lưng: “Chẳng qua anh bị ảnh hưởng tâm lý thôi.”

Có điều, có thể hiểu, với những người ít khi tiếp xúc với xác chết, đây là một việc rất ‘Chấn động lòng người’.

Ai bảo anh cứ toàn nghĩ tới chuyện đó, coi như báo ứng vậy.

“Hiểu Hiểu, bây giờ có thể đi được chưa?” Bây giờ anh chỉ muốn đánh răng thôi.

Cô nhìn sang phía Cảnh Táp, “Còn phải lấy khẩu cung nữa, lấy khẩu cung xong là đi được rồi.” Hiểu Hiểu đã rất quen thuộc với trình tự phá án của cảnh sát.

Anh cúi đầu, không muốn ở đây một giây phút nào nữa, không chỉ đánh răng mà còn muốn tắm nữa.

Thấy sắc mặt anh khó chịu, nhớ ra mình cũng có trách nhiệm trong chuyện này, nếu không phải muốn chặn anh thì cũng không cầm cái thứ kia. Hiểu Hiểu đi trước mặt, nâng đầu anh lên, muốn hôn anh một cái, để an ủi.

Anh lại sợ đến nhảy dựng, né cách cô ba thước, lại còn tự bịt miệng mình.

Hiểu Hiểu sùng sốt, không phải do bóng ma tâm lý lớn quá mà thậm chí còn không dám hôn đấy chứ.

“Khang Hi?”

Anh trừng cô, “Bây giờ em không được phép tới gần anh.”

“Hà?”

Anh nhú mày, “Hiểu Hiểu, đó là xác chết thôi, ai biết có bệnh gì hay không, nhờ có vi khuẩn lây bệnh cho em thì sao? Chờ anh đánh răng xong rồi tính!”

“Khang Hi, cái đó không phải là xác chết thôi đâu, thi thể bị đốt trụi thành màu đen, cho thấy mỡ, protein và nước trên người đã bị đốt hết, vi sinh vật và vi khuẩn, cũng như những loài nấm khác không thể sống nổi đâu, vì thế xác chết không bị thối rửa, anh không cần phải lo lắng.”

Anh nghe xong, trán đầy vạch đen, “Hiểu Hiểu, em nhất định phải thảo luận chuyện này với anh thật sao?”

Bản lĩnh an ủi người khác chẳng có chút tiến bộ nào.

“Em chỉ nói sự thật cho anh thôi.”

Sự thật càng khiến anh hãi hơn.

Hiểu Hiểu lại tiếp: “Bên ngoài thì thế, nhưng bên trong thế nào thì chưa biết, vì có rất nhiều nội tạng...” Vì có dồi, dồi ăn xác thối.

Mửa...

Lần này thì hay rồi, cuối cùng anh cũng ới ra.

Hiểu Hiểu: “...”

Sau khi hai người lấy khẩu cung đơn giản xong, về lại khu cắm trại, vừa tới khu cắm trại thì Khang Hi rào chân chạy lên xe dã ngoại, lục tung tìm nước súc miệng, vội vàng lấy một trong ba bình nước súc miệng ra, vừa súc vừa phun vào bồn rửa.

Chuyện trong hang động có xác chết cháy, tất cả mọi người đều biết, niềm vui cắm trại nhất thời biến đâu hết, chỉ còn lại kinh sợ.

An Hủy vừa nghe là mặt trắng bệch, bám dính vào Vưu Giai, như thể nạn nhân tiếp theo là mình.

Vệ Bảo cảm thấy xảy ra chuyện thế nào, bao nhiêu hăng hái mất hết, rất ảnh hưởng tới ba ngày sau, chỉ bằng về sớm cho rồi.

Mọi người đều tán thành, cùng bắt đầu dọn dẹp hành lý.

Khang Hi súc miệng xong, lại đi đánh răng, kem đánh răng bị anh vụn sạch hết hai tuýp, thế mà còn chê chưa đủ, vào phòng tắm tắm thật kỹ, lúc đi ra, cả người trắng bệch, như thể vừa lột mất một lớp da.

Hiểu Hiểu choàng khăn sạch lên đầu anh, kiên nhẫn giúp anh lau khô tóc, “Đờ hơn chút nào chưa?”

Anh không nói tiếng nào, chỉ dùng ánh mắt đáng thương nhìn cô, như sợ cô sẽ chạy đi mất.

Đây là cầu an ủi điển hình, còn an ủi thế nào thì anh sẽ định đoạt.

Hiểu Hiểu thở dài một hơi, “Hiện trường vụ án ở đây, không phải Thượng Hải, em không cần tham dự, sẽ về với anh.”

Cô là cố vấn tâm lý tội phạm cho cục công an thành phố Thượng hải, không phải của cả nước.

Mắt Khang Hi sáng rỡ, sắp người tới, sợ cô sẽ chạy tới hiện trường vụ án.

“Đã không còn sớm nữa, chúng ta về lều ngủ sớm một chút thôi.” Ngủ một giấc là có thể quên được rất nhiều chuyện.

“Lều?” Anh lắc đầu, “Bây giờ mà ngủ lều thì chỉ làm anh liên tưởng đến hang động thôi.”

Lều là hình thức đơn giản của hang động mà.

“Vậy trong phòng ngủ trên xe nhé?” Trừ lều thì chỉ còn xe dã ngoại thôi, dù sao cũng đâu cần phải ngủ ngoài trời.

Vào những lúc này, chắc chắn anh sẽ không muốn ngủ ngoài trời đâu.

“Dù sao cũng đã lái xe tới đây rồi, đừng để phí không dùng.” Anh kéo tay cô đi lên tầng hai.

Tầng hai có một phòng ngủ riêng, giường lớn cho hai người, lúc dùng thì trần xe có thể dâng lên, để tầng chiều cao. Cho dù cao như Khang Hi thì cũng không cần khom lưng bước đi, không gian cũng khá rộng rãi, khi đóng cửa lại sẽ thành một khu độc lập.

Kế Hiếu Nam và Vệ Bảo ở ngoài, hợp lực đốt một bãi lửa trại khác, cho nhiều củi vào, để nó cháy mạnh hơn, ánh lửa nút trời, chiếu sáng khiến hơn nửa khu cắm trại này ấm hơn, cũng sáng sủa hơn nhiều.

“Có cần phải gác đêm hay không?” Kế Hiếu Nam hỏi.

Dù hiện trường phát hiện thi thể chết cháy kia hơi xa, nhưng do ảnh hưởng tâm lý, luôn cảm thấy nguy hiểm, nếu như ai cũng ngủ, lỡ xảy ra chuyện thì không kịp kêu cứu mất.

Vệ Bảo gật đầu, “Tôi gác trước cho, cậu không cần đâu, ngày mai về rồi, cậu còn phải lái xe, tôi và Lão Cảnh người gác nửa đêm đầu, người gác nửa sau, ráng một chút là được rồi.”

Nếu mệt quá thì trên đường về có thể ngủ trong xe.

“Vậy được!”

Vệ Bảo lại bắc bếp, nấu một bình cà phê. Nếu muốn thức đêm thì chắc chắn không thể thiếu nó được.

Cảnh Bất Mị dọn dẹp mấy thứ không cần, mang vào cất dưới gầm xe, thấy anh uống cà phê, cũng muốn làm một li.

“Cậu nói xem, là tự sát hay bị người khác giết?”

Vệ Bảo trừng mắt nhìn cậu ta, “Sao tôi biết?” Anh có phải cảnh sát đâu.

“Thôi đi, tôi gác đêm với cậu, bây giờ tôi chẳng ngủ nổi đâu.” Cắm trại nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải chuyện này, trong lòng chỉ thấy sợ hãi.

“Cũng được, tùy cậu, có điều nếu mệt thì cứ ngủ đi.” Người không phải do anh giết, anh cũng chưa từng làm chuyện gì thiếu đạo đức, nói chung là cậu ngay không sợ chết đứng, anh cảm thấy chẳng có gì đáng sợ lắm, chỉ là bầu không khí này hơi áp lực.

Cảnh Táp vẫn chưa về, Vụ Giai và An Hủy suy nghĩ nửa ngày, vẫn quyết định tối nay sẽ ngủ trong ‘nhà xe’. Dù sao xe dã ngoại làm từ lá sắt, nhìn nó thấy có cảm giác an toàn hơn.

Vừa định lên xe thì lấy xe dã ngoại bắt đầu rung lắc rất dữ, lại còn rung lắc rất quy luật.

Vụ Giai và An Hủy lập tức đỏ mặt.

Mọi người đều là người lớn cả, đương nhiên biết đây là gì.

Tên khoa học – ‘rung xe’.

Tiếng cọt két liên tục, càng lúc càng lớn khiến Kế Hiếu Nam đang ở trong lều cũng bò ra oán trách.

“Tiếng gì thế?”

Vệ Bảo, Cảnh Bất Mị cũng nhận ra, mọi người đưa mắt nhìn cái nhà xe đang sung sướng rung mạnh, ngồi ngẩn hồi lâu, lâu đến mức cả đám ngồi thành vòng tròn tính thời gian.

“Mấy phút rồi?”

“Sắp một giờ rồi!”

“Trâu bò vậy hả?!”

Mọi người cùng đưa mắt nhìn chủ xe – Vệ Bảo.

Vệ Bảo: “...”

Lấy xe người khác để rung, ác vừa thôi!

Lại nói, Vạn Tuế Gia à, nếu mà còn rung tiếp...

Xe, sẽ, sập, mất!

Bạn đang đọc truyện *Hiếu Đi Hi Đến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.